Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

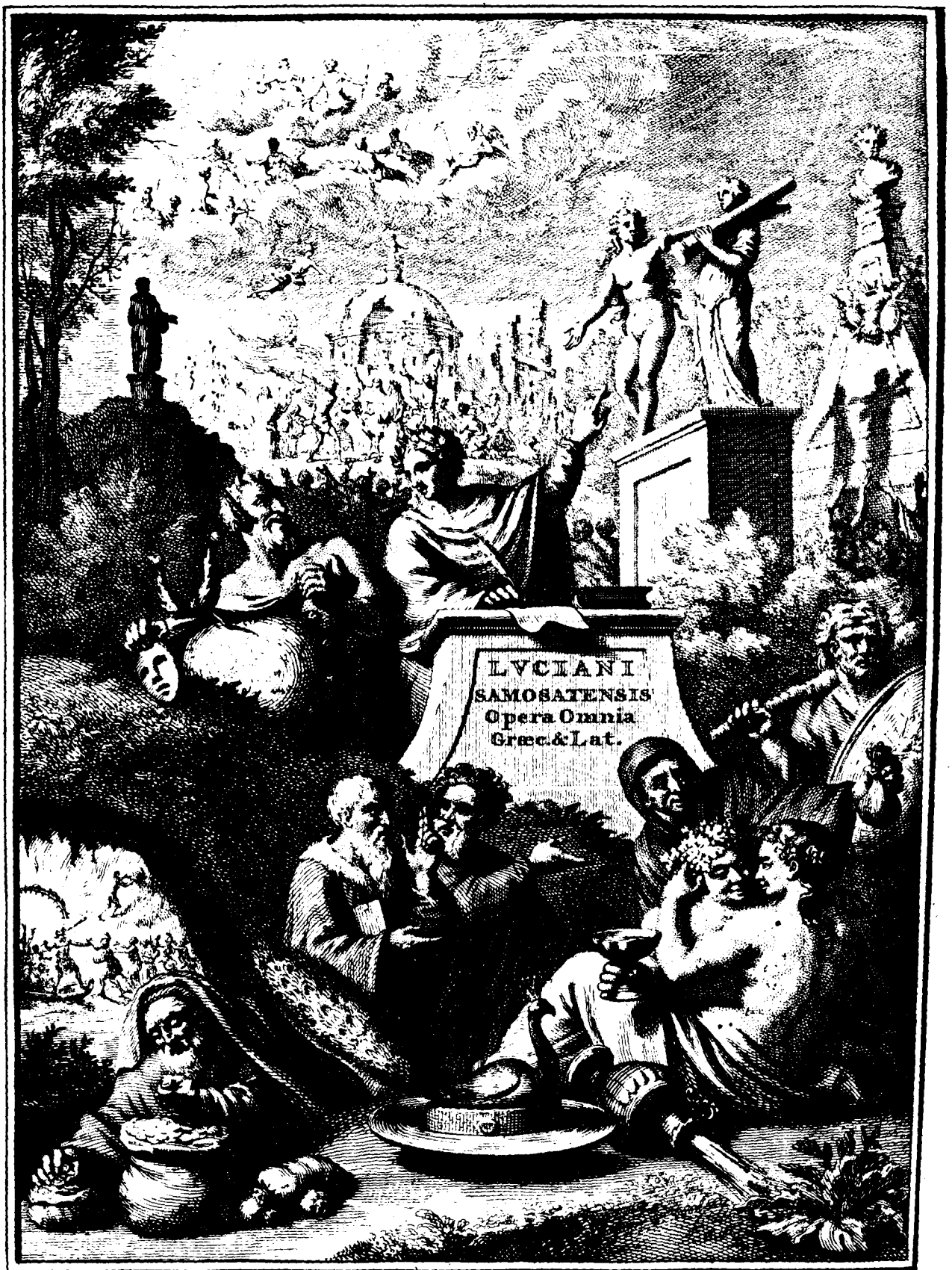
LVCIANI
SAMOSATENSIS
Opera Omnia
Græc. & Lat.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit
TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.
Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

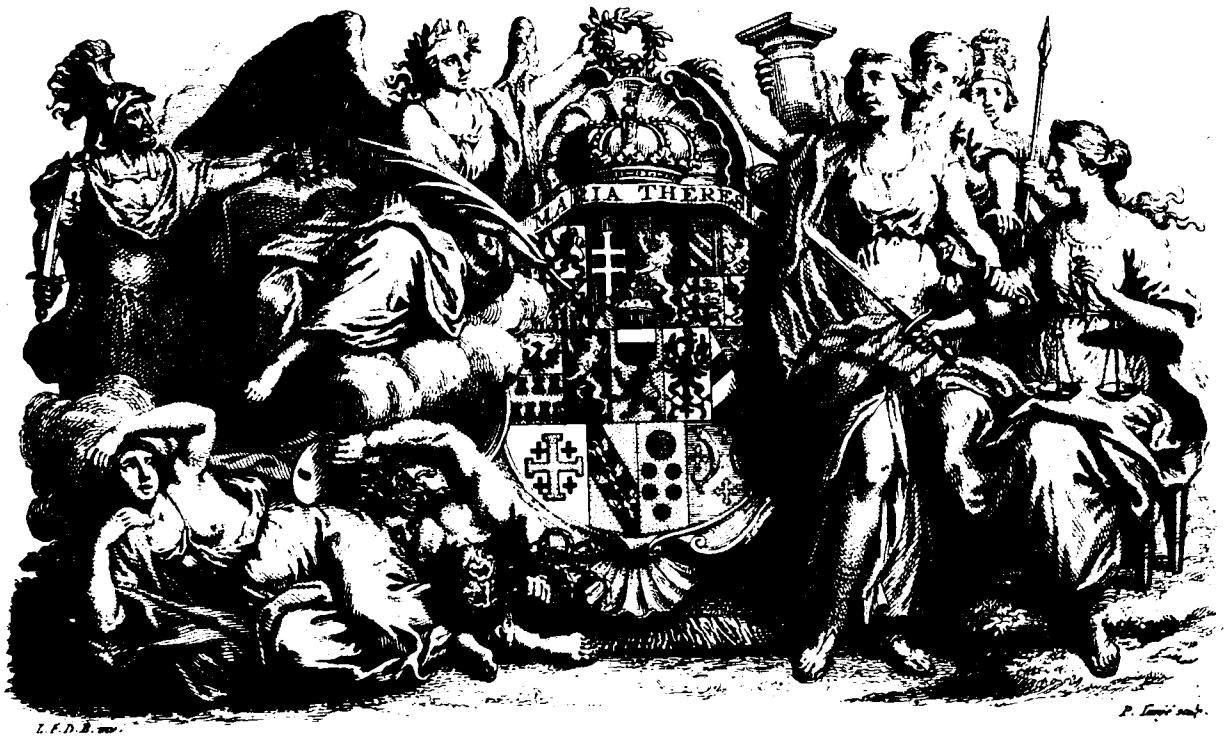

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON indignabere, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-

meneſque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obſerendo tam inſigni tutela ac praeſidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro ſaeculis communi harum elegantiarum peritorum ſuffragio eſt comprobatum.

Cui enim id meliore jure conſecrare fas eſſet, quam Principi, cujus ingenii ac ſcientiae magnitudo praecelſo reſpondet Potentiſſimae gentis ſtemmati, quo ut nemini es ſecunda, ita animi magnitudine, virtute & conſtantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratiſſimis praeteritorum ſaeculorum Heroinis memorabilia geſta ſunt, quod TECUM, Reginarum Praeſtantiſſima, Tuisque rebus geſtis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata ſolis ſuis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per ſe adminiſtrat, cujus fortitudo invictaque conſtantia Heroibus, quotquot ſera poſteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; eo quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordido pallioło superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones falsae ri-

den-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventoſi illi, quos odit, Sophiſtae, & clamoſi Rhetores, ſubtilibus & anxie quaeſitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praeſtantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perſpicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipſum dijudicabit ſolidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad ſcientias & literarum ſtudia amorem inſpiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, induſtriam, quae ad regni ipſius proſperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero ſubditis pariter ac vicinis ſibi licet praeſagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortiſſimae armis ſolio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipſius poteſtas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conſervan-

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad ſalutem denique omnium & ſingulorum, quotquot ſub tutelae ſuae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati ſumma ardentiſſimorum ac maxime ſincerorum meorum eſt votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum ſeriem producat ſummum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotiſſimae meae reverentiae ac ſubmiſſionis pignus clementiſſime recipias, ſupplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotiſſimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium diſquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitamus ſcio, me erat infimior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat, ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκώφηλαι. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπανπλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενον, quum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B1.* haberet, altera ἀκόων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, finesque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Davif.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἁμαρτεῖς, a ἁμαρτέρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat ; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus*, quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae, ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi, ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies ; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera, primum *Theodori Woertmanni*, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gohius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inserui omnia, refectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον@· pro μόν@·, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. θεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero o-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πείραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκτον in ἄφυκτον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζει excudi curavi pro ὀνομάσαι, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιστολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι στόλων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα' ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ ἐ τῦ Βριαίως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίων δὲ ἡ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν ἐκπίπτουσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ἡ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν ἐκπίπτουσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Περιφρήγνυσι admisi sine auctoritate, pro περιφήγνυσι, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπωρος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἑωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ᾗ χραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ᾗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συγκλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τ̃ δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τ̃ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωνεὺς restitui pro πράγματος ἀγωνεὺς, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὁπίσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ὅτι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐκήμως etiam restitui pro εὐκημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω ἡ ὁδῆ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret; ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἕκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγ᾽ τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes ᾧ σῦ scribere, non ᾧ σύ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥς τέ μοι, ibid. §. 6. ᾧ τινι. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δὲ ἐστι, vel δὲ ἐστι, vel δ᾽ ἐστι, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in ὀϛὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥϛτε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον δ' μονονδ', τοὶ γῦ ἦν τοιγαρῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ἦν ὁντινῦν, τῦτ' ἔϛι τυτέϛι, „ διὰ τὸ διὸ, γ' ἦν γῦν, & multis aliis.

Addo ἤμενον, quod *Fl.* in Luciano ὠμενῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύναϛον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμήκυϛον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἄϱϱατῦτο quod *J.* amat, ac ταυῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἵός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τι & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lect. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

liam legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas; id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est; ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet quot forsan remanserint, quam quot sublata sint, pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subjungenda tempus concedatur; quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea rejicienti quae subinde in notis promisi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse, scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae *Hemsterhusius*, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noster *Gesnerus* eamdem spem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnas. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Quum vero copiosissimus ille tertius Index jam plane confectus sit, promisit bibliopola se eum quoque statim praelo subjecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Wetstenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones usui esse queat; hunc enim majore cura quam reliquos compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B*1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1, *A*2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A*1*W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem*, *ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
B1. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *A1W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur *J. Br.*
Gilbertus Cognatus. . . . *G. C.*
Joannes Bourdelotius. . . . *J. B.*
Theodorus Marcilius. . . *Th. M.*
Lambertus Barlaeus. . . . *L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil. . . . . *J. P.* a *G.*
Tanaquillus Faber. . . . . *T. F.*
Franciſcus Gujetus. . . . *F. G.*
Aegidius Menagius. . . *AE. M.*
Adolphus Vorſtius. . . . *A. V.*
Jacobus Tollius. . . . . *J. T.*
Joannes Georgius Graevius. *J. G. G.*
Jacobus Gronovius. . . . *J. G.*
Joannes Clericus. . . . *J. Cler.*
Joannes Jenſius. . . . . *J. J.*
Ludovicus Kuſterus. . . . *L. K.*
Lambertus Boſius. . . . . *L. B.*
Horatius Vitringa. . . . . *H. V.*
Jo. de la Faye. . . . *J. de la F.*
Eduardus Leedes. . . . . *E. L.*
Moſes du Soul, (ſive Solanus) *M. du S.*
Maturin. Veyſſi. la Croze. *M. V. la Cr.*
Tiberius Hemſterhuſius. . . *T. H.*
Joannes Matthias Geſnerus. *J. M. G.*
Joannes Fredericus Reitzius. *J. F. R.*

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.

I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϐ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰχαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*

III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γᾶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἂν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῷα. πρώην non πρῴην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισ.	Σκυ.	Ἀγρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Αεξ.		Δι. ψ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, π. & αν--ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	eſt	8. Μισ.	ξϛ'.	15. Ἐρωτ.		οϛ'.	
2. ἀ. μισ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ.		οδ'.	
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.		οε'.	
4. Ἡσ.	ξϐ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.		οϛ'.	
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.		οζ'.	
6. Συγϛρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.				
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϐ'.				

Quibus opuſculis adſcripti ſunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ ϖροδόξον ϗ ϖροσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Definit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc conſtat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274.) 101. paginis diſtat; quibus aut a fine multatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non exſtitiſſe ſpuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt Cl. Jenſium { Συγϛρ. μισ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 707.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀχαχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. ῥητ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. ἁλμ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καταπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγχρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
Α. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Ι. 310.
Κ. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
Μ. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
Τ. 308.
Χ. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.

V. 2. ϖατρ.
κ. Μακροϐ.
ἰϛ. α. β. paucis Schol.
Δϛϐ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καϊαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκϊρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. ϖρ.
ἀναϐ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
ϖϑχσ.

Φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
ἐν. δ. 19.
ἑτ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀϛρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγϛρ.
διψ.
Κρον.

Ἡροδ.
Ζευξ.
ϖτ.
ἀ. μιϑ.
Ἀρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
ϖρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* ϖρος Αριϛείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.

Deſunt igitur:
ἑτ. δ.
δραπ.
υ. εἰκ.
Νερ.
ϖαῖρ.
ϖενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui ϖρος Αριϛειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ϛ κα-

τα

τα Βιβυνιαν μετα Ιακωβυ τῦ Φιλιατυ ἀδελφυ ϗ μητροπολιτῦ Λαριαυης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio conjunctum, ſc. μετα Θεοδωρυ Δμαχόνυ τῦ ἡμιν ὑπηρετυντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. ὁπισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιβυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ ἐμ ἀριεσης τῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ̃ Βυλγαριαν, ἰδωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναγησαντ' κ'κο'ς μεν αὐτῆ κ'κ τοις κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ ὀπι τη ἀδελφη Κηδεστυ. Alibi f. ut ſupra, μετα τυ ον μεμνηλε... συνιερεὼς ϗ συνεπισ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula quae continet alio ordine quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epiſtolas Cl. *I. Clerici* & *I. Voſſii* ex Remonſtrantium Bibliotheca Amſtelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

Illuſtri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illuſtris, non miraberis, poſtquam cauſſam expoſuero. Scis te miſiſſe Scholiaſtas Graecos Mſſ. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem ſocietatis Typographos. Fortaſſe etiam noſti eos invitos in eis edendis cunctatos fuiſſe, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem ſuſcipere; neque enim exiguo opus erat ſudore ad dialogos ad uſitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque ſpecimina typographica ex Codice mendis ſcatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem diſtrictus ſuſcepi ſtudio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiaſtis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi deſudandum fore, at non exſpectaveram Augiae ſtabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapſe contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, deſcribere aggrediar, vereor ut tibi haud abſimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exſcriptoribus qui tuum Mſ. deſcripſerunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuiſſe, alii cum imperite deſcripſerunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in ſua tranſtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id eſt, conatus ſum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione verſatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτροχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD
IO. FREDERICUM REITZIUM
VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδία ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei caussa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-
ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum &
interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-
netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-
jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo
meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde
Herodoti ſ. Actione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p.
889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur
libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-
ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-
feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam
ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam
collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid
enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-
do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe,
non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam,
libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae
noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere
velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-
bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-
cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-
tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-
nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi
ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-
ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-
reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-
vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus
habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non
opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-
que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-
tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod
inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-
chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-
ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re
diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi
hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-
jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-
miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-
nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-
dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei
animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero
mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes
commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum*, (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cujus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sicto*„ *res* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt"? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Tenenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem.* Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe.* Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo; ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τῦτο ἐλέγξαντι, ᾧ ἀνυσόντι δὲ μὴ ὕτως ἔχοι, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισχοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπεὶ δὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἤν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μετομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόστῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem Φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖται οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξισαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἤ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕεσφον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι Φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διατιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνατχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim* ἐγόμενος. Adde: vel propius ἡγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρμ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἅρμ, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἅρμς monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit*. Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lucatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ λιψανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe*, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in* ζωρότερον, *qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde* ἐπιεικῶς *iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμιμν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἀννίβας τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem*.

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit*, similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Harmonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τὴν Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milef. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vnde*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνου non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae πυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάνυσαν, quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, librorum, ἀπετάθησαν*, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εἰρήνῃ v. 45. ibique legitur, ἐρανίην. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων θεῶν κλειθρίδια κατεσκάσε· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθριδίου· ibi *Langi* & *Christophersoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὰ, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίαν paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~styli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum; quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρ. — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* auditiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὑδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῶς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quae eumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vitâ, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthолog. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2.° in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae;* ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λῆρος, ὦ καταφαλὲ, κατὰ τὸν Σωτῆρα Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λυκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Viruniius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Occonomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot, illustres omnium generum: Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen.* & *Lucrt.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione esse proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam

diam lui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zwingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & inugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino.*

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe peditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus.* Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, crevit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus „ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus progenies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſummo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque „ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & „ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt philoſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis „ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios „ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, „ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis laeſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum „ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtianorum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi doceo „ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραςία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb. Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διατρίβεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Guil. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita; contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore „ jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. Demonax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tradit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλους ἐλαχίστους δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῇ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὧν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, non nihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium aliosque inceptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectet, sed omnibus, & posteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. se in alio opere ostensurum prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52. ad 56. ubi proemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas promissum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehensum, spectare proemia sua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum scriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad T. III. in not. *Mayii* ad p. 229.

De Mercede Conductis dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat Idem, nihil vero de tempore quo scripta sit, hinc eliciendo, [forsan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Adverc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque eminum furum esse conscriptam, qua probet ad se non spectare quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὄντων, §. 4.) sub Imperatore Remp. susceperit tractandam procuratur, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combusserit. Epistola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem *Fabr.* in not. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comedisset — ἰδίων τῶν ἀναιρέτων. Varias hinc inde in Christum & Christianos effudit blasphemias §. 11. & 13. & per τὸν καινοθύτην τρόπον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangelistam, qui in Euangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀλληγορίαν. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admoniciones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide quae adversus hanc sententiam disserit Cl. Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus Syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lu-

cia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποφράγας.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliasius *ἰδιοπράγμων* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Symposiacis suis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μᾶλλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus causas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adseverat hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonstret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. nostrae, sed locum inspicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae ostendam] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac scientia instructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens qui ei ministraret aut serviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) sed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum existimatione Athenienstum, tam in vita quam post mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoscens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare posse complura jucunda quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & in primis historias quae ipsius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forsan successerat Rhoemetalci, qui erat Rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipsi solvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi : idque eorum confirmat sententiam, qui credunt istam regionem paruisse imperio Regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens Lunam ejus esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſoluram vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud inſeptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus; quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum dictionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῇ Λίσιῳ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑσάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur καμιδῆ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* κωμῳδίας memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae omniumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ πάντος ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φατὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὡμογέροντος, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius unum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musicae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{17}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* susceperit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*, de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{15}{17}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{31}{17}$ $\frac{16}{17}$ $\frac{10}{17}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{15}{17}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{32}{17}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{32}{17}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cùm in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.). Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. *&* 501.) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅστις καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτέλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἤ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea ῥᾳθυμῆσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾶς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus esset & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii, Tab. XIII.

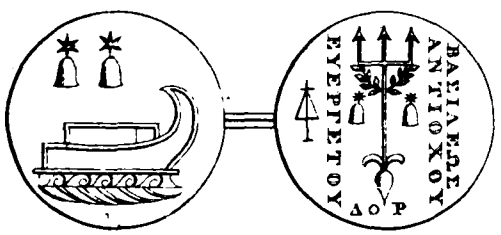

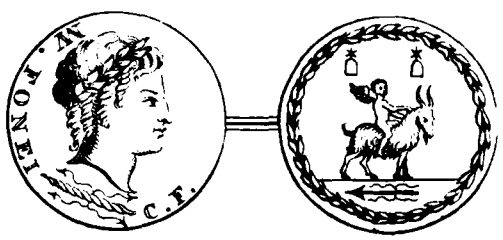

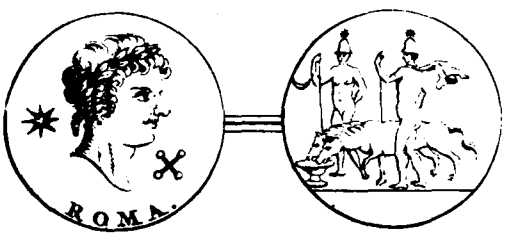

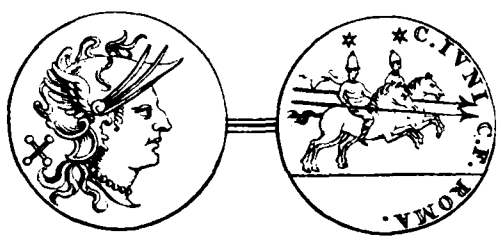

Tom. I. pag. 282.

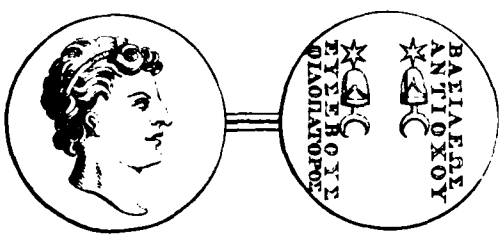

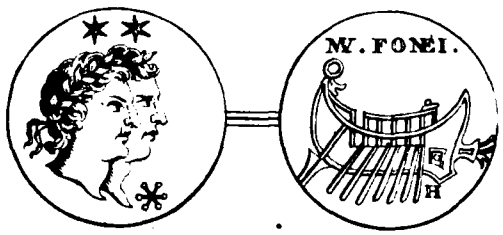

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. f. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe ; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet , & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ , καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe , ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia ; ſed plura nunc addere nequeo ; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur , ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent , ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem , ut plus decies in notis , praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus , nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem , licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica , quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus , ingenio ſuo , tempore , atque Athenis verſando Attiticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo , anne , quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait , ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus , quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret , & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent ; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe ; ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias , quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent , quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi , tum ex charactere laſciviae , quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere ; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas , rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur , nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat ; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens , non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum* , ſcriptaque cetera diligentius pertractans , benignius de auctore exiſtimare didici ; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe

vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. §. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Luçianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, moeſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Revtv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 353. ſcribens: *Χριστιανῶν —— τοὺς ἱερεῖσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος*, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam *προεστάιας* munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſi conditio-*

nem accepiſſe, ſed publici imperii ſe participem eſſe, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen ſe actuarii vel graphiarii partes egiſſe, qui ſub ſe habet ſcribas, ibid. indicat, dicens: *ſe eorum quae aguntur in judiciis commentarios ſcribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius ſive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus ſit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas perſonae quam ſuſtinuit, haud levi eſt indicio, vitae fuiſſe noſtrum compoſitae, laborioſae, & ad magna aptae.

Pauperem ſe tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuiſſe oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae cauſſa inſtituere licuit; ſed quum ſenectuti ingruenti melius proſpiciendum exiſtimarit, nihil mirandum, ſi mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium puſillum conſumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuiſſet, quam ut priſtinis laboribus victum parare potuiſſet.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periiſſe podagra non adfirmare auſim cum Bourdelotio; licet id non abſimile vero ſit; ſi ipſe auctor eſt tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; ſed verſibus ſaepe adeo claudicantibus, ut potius ſtatuendum ſit, eum tragica licentia & aetatis venia, ſtudio hic uſum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam eſſe nullis teſtimoniis probandam; ſed ad aetatem provectam ſupra octoginta annorum perveniſſe, ſatis eſt certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίυ Λυκιανῦ. — DE ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.

Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. — Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23

Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς. — Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37

Δίκη φωνηέντων. — Judicium Vocalium. 82

Τίμων ἢ μισάνθρωπος. — Timon, ſive Miſanthropos. 98

Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως. — Halcyon, ſive de Transformatione. 176

Προμηθεὺς ἢ Καύκασος. — Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. — DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς. — Promethei & Jovis. 204

Ἔρωτος καὶ Διὸς. — Cupidinis & Jovis. 205

Διὸς καὶ Ἑρμῦ. — Jovis & Mercurii. 207

Διὸς καὶ Γανυμήδυς. — Jovis & Ganymedis. 208

Ἥρας καὶ Διὸς. — Junonis & Jovis. 213

Ἥρας καὶ Διὸς. — Junonis & Jovis. 216

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίςυ. — Apollinis & Vulcani. 220

Ἡφαίςυ καὶ Διὸς. — Vulcani & Jovis. 224

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ. — Neptuni & Mercurii. 227

Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ. — Mercurii & Solis. 229

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης. — Veneris & Lunae. 231

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος. — Veneris & Cupidinis. 233

Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς. — Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235

Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος. — Mercurii & Apollinis. 238

Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος. — Mercurii & Apollinis. 241

Ἥρας καὶ Λητῦς. — Junonis & Latonae. 243

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ. — Apollinis & Mercurii. 245

Ἥρας καὶ Διὸς. — Junonis & Jovis. 247

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος. — Veneris & Cupidinis. 249

Θεῶν κρίσις. — Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφεοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπτης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ πρὸς Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	336
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλε-

Αλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχυ.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένυς καὶ Ἡρακλέυς.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκυ, Πρωτεσιλάυ, Μενελάυ καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππυ καὶ Αἰάκυ.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάυ.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένυς καὶ Μαυσώλυ.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππυ καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένυς, Ἀντισθένυς καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππυ καὶ Τειρεσίυ.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτυ.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππυ, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πράσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθῶς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθῶς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ τῶν ἀσωμάτων, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ ῥητορική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τοῦ Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

Περὶ τῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη δὲ ἡλικίαν προσηκόντως ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντει· (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτῦ ἐν τῷ Ζεύξει, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν ἀπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀστρολογίας θεῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τῦ φοιτᾷν· ἴστω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φοιτοίμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis*. *M. du S.*

Περὶ τῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷς δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαντλήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edituſ, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ὥσπερ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντας. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίτησαι, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem paroemias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt.* Ερμ. §. 82. & Ἐρ. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. προσηκόντως.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη προσηκόντως. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. προσηκόντως κῆρυξ, & παῖδες προσηκόντες τὸ ἐν τῇ πομπείων ἔχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲν τοῖς φίλοις, ὅ, τι χρὴ διδάξαιτό με. Τοὺς πλείστους δὲν ἔδοξε παιδεία μὲν χρῆσθαι πολλῆ, χρόνῳ μακρῷ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχείαν [a] τινα τὴν ὠφέλειαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὴν τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλου φοιτᾶν, praesertim recentiones, usurparunt, Julian. Misop. p. 351. A. Diogen. L. VI. 69. Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους· (quamquam H. Stephano, Ep. ad Rediger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Them. M. in Στοᾶς quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Burger. ad Alciphr. p. 20. 21. Hoogstrat. ad Chrysost. περὶ Ἰερ. p. 500. nec tamen H. Valesium culpo, qui, cum apud Eusebium H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκαλίαν φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκαλεῖα. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηθεν. Liban. T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηθεν ἦν. Glossae: Πρόσηθεν, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. 111. D. de Reg. Jur. & §. 18. Instit. de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophilus: hinc integrandae, quod & Eruditiss. Schultingium feciſſe video, Glossae verb. Jur. Πρώξιμον πυθόμενοι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος· sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῶν ἐφήβων ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὸν ἥλιον προσώγων apud Hippocratem est Aph. S. III. Sequentibus ista Libanii simillima sunt T. I. p. 804. A. ἀκμὴν γὰρ πω ἦν ἡμῖν, ἐν ᾧ τὰ ἡλικίας παῖδον λαμβάνει τὰ παιδάριά, συνεβουλεύομεν τοῖς ἐπιδήμοις, ἵν' τινα αὐτῷ τέχνην δοῦναι. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: *& egere quodam fortunae splendore*. Sic de Mere. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἢ φόσους δεῖται καὶ χορηγίας τυχούσης· neque inelegante *Artemid.* IV, 69. ἐφόδου παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas*. Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παιδικὰς ἔχει ἄπορα, καὶ βίου κομιδῇ σπάνις. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras*. J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ὠφ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τις pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Noss.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generalitet pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponnesio βαύσων κάμινον ἢ ἐργάσιμον ἢ οἰκίαν δηλοῖ *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσοι πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ἐρᾶται δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους κάειν· καλεῖσθαι δὲ ἀπὸ λίθου εἰς πᾶσαν χυτὸν τέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκοῖ] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τὸ γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justum mercedem*. J. B.

i. e. μισθόν. A. V. Vid. *Mucr.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀναφέρων ἕτερος ἑτέρῳ Δεινίᾳ. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quae paratam opem ferret, quae promtas praberet suppetias*. Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφοῦς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος ἢ ἑρμογλυφοῦς, ἢ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit Th. Magister, posset quis impro-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σίλ@ εἶναι, τηλικοῦτ@ ὤν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἡ τ πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως δοχὴ πρωτέθη, τίς ἀρίστη τ τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τ χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τ πόρον. Ἄλλα τοίνυν ἄλλῳ ἐπαινοῦντ@, ὡς ἕκαστ@ γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεί@, ἄριστ@ ἑρμογλύφ@ εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abest ab F. habuit P. ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφ@ & ἑρμογλυφεῖν; ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξό@. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξό@; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξό@ in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τε γὰρ πάσχοι σε λιθοξό@ ὤν, & §. 9. ἀγαθὸν πατρὶ λιθοξόον γενόμενος. *J. F.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκιμῶ@. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμ@ ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμεν@ *Lex quae maxime servatur*. Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρ@ ὁ Φεραίων τύραν@ ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ἀμότατ@ εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit*. Lucian. noster in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος μὲν ἐν Κλαυδί@ αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημ@ εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν δ' ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς αὐτῶν. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἔτι τὸν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελαγχρώτους οὔσας. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τ Τρώων ἔθν@ Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθν@ ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὄμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes verissimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις. Origo vitii a librariorum insciția, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκιμῶ@ alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμῶ@, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ἔστι εὐδοκιμῶ@, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐν πολίτ@ ἐνάντι@ τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἐχθροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημ@ εἶναι, id est, *in primis inter eos, qui vehementissime plebem oderant*. Egregius *Platonis* locus sub initium Sympotii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἐρασ@ ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τ τότε in Crit. p. 38. E. καὶ οὐκ ἄπειρα Ἀθηναίων σι, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, τούτοις τοῖς αἰτίαις ἐνεχθρόοις· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ἀμολογικὸς τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ἐν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα εἶναι τὴν ποσιλικὴν ἐκκομιάχθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρόμενος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τέτορα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλήξεις, τοῖς φιλοπαιξὶ ἐν τοῖς μάλιστα τὰς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκπραχύνειν· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἡ (ἀγγελία) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν φέροιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φεροίμην· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς δ. φέρουσι vel ἀγανακτοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δίκην in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοιος τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοίως τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* lege-

ϛα [a] εὐδόκιμ@·) ὁ Ἥφις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ὁπικρατεῖν, σῦ παρόν@· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, ᾗ δίδασκε παραλαβὼν λίθον ἐργάτιν ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, ᾗ ἑρμογλυφέα· δύνᾳ γὰρ ᾗ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεχμαίρετο δὲ ταῖς ἐν τῷ κηρῷ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀποξέων ἂν τὸ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ μὰ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς ᾠόμην μὲ τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινον@· εἰς τὴν εὐφυΐαν ᾗ ταῦτα ἦν· ᾗ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ὀλίγου μαθησόμενος τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt; inquit; aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμ@·] Edd. priores εὐδοκίμους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιϛα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σέσοῆλαι δὲ Ἀράβιοι πίϛις ἀνθρώπων ὁμοια τοῖϛι μάλιϛα. c. 57. Θησαυρὸς ἐν Δελφοῖϛι ἀνακέϊϛαι ὅμοια τοῖϛι πλουσιωτάτοιϛι. ubi intelligendum eſt, πλέϊϛος ἅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Atθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοια τοῖϛ Ἕλλησιν πλουσιώτατοι. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲ παῖς, γίνεϊ δὲ ᾗ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖϛ μάλιϛα ὁμοίως δοκιμος X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτῃ ταῖϛ μάλιϛα ὁμοίως ὕσαν ἀρχαίαν εὕρισκον· atque ita ſcribendum judico, deleto εὖ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖϛ μάλιϛα ὁμοίως ἐϛιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖϛ μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γέν@· τὸ τῶν Θρᾳκῶν ὅμοιον τοῖϛ μάλιϛα ϛ βαρβαρικῷ &c. φοινικώτατόν ἐϛι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πλαμὸς ἐν ὀλίγοιϛι μύγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὁμοιωθὴν ἐν ὀλίγαις γενεῇϛιν, *Heliodor.* II. p. 127. πλέϊϛος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὖ διαμονιζομένη @ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκε *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναι γὰρ ᾗ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναι γὰρ, ᾗ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναι γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὡ πόλλαν &c. Τιμήσει· δύναι γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσαι. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(*Namque poteſt*) *Solymo & nigrantem pulvere fratrem.*

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιῶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὁ πάνυ μοιρφῆς εὐφυῶς ἴχοντες· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς ὦ ἠυσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἴχνεσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε ἦν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεῖν, καὶ ἐγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπιδείξειν, εἰ Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματιά [d] τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἐκείνοις, οἷς προῃρούμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς δεχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ῥῆμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καταγνόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

c Τοὺς] Deeſt in B 2. P. d Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λυκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσεως εὐτύχου τε καὶ μακαρισμοῦ καὶ φιλοπόνου τυχών· neſcio quis apud *Suidam* in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκὸς· vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν διαζώσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἴσχειν diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. ἀπό. *J. B.*

33. Ἀνέπλασεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐν παιδὸς ἀποδεῖξαι σοφοῦ, καὶ γλύφειν ἀστίας δυνάμενον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειος — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παρεδίδομην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Motis tabulae legis πλακὸς λίθινας. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. A. Δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἔρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντὸς, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γὰρ λέγεσθαι μὲν ἥμισυ παντὸς οὐ ταῖς παροιμίαις ἔργῳ &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ δ' παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem. I.* fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεσθαι ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἠθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δὲν πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. ℣. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἴσως οἴσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *M. du S.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμέ-
νην πλησίον λαβὼν, οὐ πρᾴως, οὐδὲ πρε-
πτικῶς μὲν κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ
προοίμια τῆς τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procemium essent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν ὅθι τὴν οἰκίαν ἀφικ-
νοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὰ

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque osten-

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος μὲν ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός ἐστι τῶν εἴς τι προκειμένων παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ησ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ εἶναι φασκοῦσι· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσαμεν an ἐποιησάμεθα· ἐποίσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέμφομαί γε τῷ παντὸς ἥμισυ τὴν ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μόγιστον· ἥμισυ γὰρ· τὸ δὲ στέφημα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλων. *J. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϑ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μίλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ὀλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προθυματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ἀλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἷονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέον τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Nazar. Teß.* c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτίλεια &c. *Mieth.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. τ' ἀ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ἐμοῦ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλιδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προοίμιον δὴ τοῦτο τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce procemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τὰ προσωγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγράπτειν τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μισόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τὰ ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀνολολύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀναλύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ευ. διαλ. XI. ὀλολύζων ὥσπερ βρίφος. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fastis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ἀλαλαγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

oſtenſis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

σκυτάλην, ἢ τὸς μώλωπας ἐδείκνυον. ἢ καληγόρων πολλὴν τινα ἀμότητα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγαναχτησαμένης δὲ τ μητρὸς, ἢ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, ἢ τ νύχθ' ὅλην ἐνοσῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα· ἢ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis deni veneno conſectam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, *ἀναλύεται*, quippe

— *δέμας πᾶν*
Ἡ παιὸς ὀργὰς, ἥ τιν' ἔσθει μωλιῶν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, *Εἰς' ἀντίμολπον ἴσαν ὀλολυγᾶς μέλος Κάκιλον*, *pro ſacro ululatu in ſletibus ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, *ὀλολύζειν* apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad *λύζειν* acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in *λυγμὸς*, *Suid.* in *Ἀναλύζεται*, *Δυγμαίνεται*, *Λυγμὸς*. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. *Λύζω*] *ἴων λβ̣ω* (vel *μ̣ω*, ut *Suid.* habet) *τῷ ζ ὀλολύζω ἰὼν δὲ χωρὶς τῷ ζ ἀλύω, τυτύσσω, ἀδημονῶ. Λύζω, πολὺν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίημι, ἢ λυγμῷ συνέχομαι*). ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem confignantis *Εἶεν λύζω* & *Εἶεν' ἀλύω* (nam ut *λύω* vice *τῷ ἀλύω* unquam fuerit poſitum pro *ἀδημονῶ*, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod animus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in *Λύζω*, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in *Λύζειν*. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri *ἀναλύζων* propter illud *συνιχὰς, crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. *ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὁμως κατομόρξει τῇ συσπαθεῖ φωτὶ* antea mentionem fecerat *ἀσκρίων ὀδόντος φορᾶς*. Similiter *ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος* (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) *μετ' ὀδυρμῶν & ἀσκρίων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνιεὶς*, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) *ἀνιείς*. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— *vocisque repens ſingultus apertum*
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adſinet: *Lucianus* etiam in Peregr. *ἐδάκρυε μάλα γελοίως*, & mox, *ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μάλιστα*. *Heſych.* *Ἀναλύζων, ἀναπίπτων* niſi potius ſcripſit *ἀναλύττων*, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in *Δυγμὸς* itidem pro *ἀναγμὸς* reſtituendum erit *ἀναλυγμὸς* at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in *Ἀσαλύζων, ἀναβλύζων, κλαίων* & *Ἀσυλύζων, λυπῶν μετὰ κλαυθμοῦ*. utrobique ſcribe, *ἀσαλύζων, λύζει* neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: *Ἀσεβλύζω, λύζω, ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici *ἀναφίημι* oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. *δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπίοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μακρατέρῳ καὶ ἀναφίημι ὕστερ παιδία τὸ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ ὑπὸ τὰς βῆχας ἀπέλκοντα τὸ σπυθμα*· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas *πεπαιμένα* vel *πεπαυσμένα*· tantillum vitium cum Foeſius in *Ἀναφίημι* non animadvertiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in *Κρητητά*. Egregie *Propertius* illud *ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα* expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. *Λυγδὸν κλαίειν* eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. *Διαχεῖσθαι τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ πλοκῆς*] *Τὰς ὀφθαλμὰς* aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. *Πολλὴν τινα ὠμ.*] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: *καὶ ταῦτ. πολλὴν τινα τῷ θείᾳ τὴν ὠμ.* hoc, niſi fallor, poſtulant *ἔδρασε* & *αὐτὸν*. Mox illud *ἐνοσῶν* ſuccedens poſt *κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς* mihi non probatur: *ἔνοσα* potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. *ἀγρυπνῶν ἔχουσα καὶ ἔνοσαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμνιν* (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) *τῶν παρελελημμένων*. melius quadraret *ἐνοπτιάζων* vel *ἐνοφτολῶν*, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. *περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ἐνοφτολήσας τὴν θυρίδα, ἀνεῳγόμην* ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. *Ἀγανακτησαμένης*] Reſtitue *ἀνακτησαμένης*. *J. Br.*

64. *Ἀγαν. δὲ τ μ.*] *Thomas Mag.* in *Ἠγανακτησάμην*. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. *Φιλο-*

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὴ ἔτι ἐπιλαφρόηλα, ὦ ἄνδρες, ἀκούεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλήκοων ἀκροατῶν δέομενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σιγῆρης ἔτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μὲν τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμπαμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικρῷ [c] γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ πάλιν μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἡ αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῆς ἀλλοτρίων ἀνθρώπων ἐπιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

funt & puerilia : quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant : ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate : quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio : namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar : interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle : illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſqualida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὴ] Τὰ δὴ μ. τ. F. b Θεῖος &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γοῦν] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλήκοων] Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλήκοια, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus : ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. σύφημος dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἔναργης] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi : nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. Ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum : *inſonans* : quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorſtius:* ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II, citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῆς ἐνυπνίου exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem.* poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M.du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἑρμογλυφικῆς & Παιδιᾶς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

pallo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

κόμην, τῷ χεῖρε τύλαι ἀνάπλεως, διεζωσμένη. ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμασα, οἵῳ ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθυς. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος ἀναβολήν. τέλος δ' ἐν ἐφιάσί μοι δικάζειν, ὁποτέρα βελοίμην συνεῖναι αὐτῇ. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν.

Ἐγώ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν σοι τὄνομα καὶ μητροπάτωρ, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θείῳ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ καὶ φλυάφων τῶνδε ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπειτα δὲ καὶ σωοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τὺς ὤμυς ἕξεις καρτερύς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ ἔποσε ἄπει ὅπῃ τὴν ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barneſ.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἶχέ μοι] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt. J. B.*

86. Τῶν ἀλοτρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τῷ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τῷ χεῖρε, τῷ τέχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαι ἀναπ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσί τις μαχέλᾳ τὶ λυλάβῳ ἔνδοθι χεῖρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. οἱ τὰς χεῖρας τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμιον τὴν ἀναβολὴν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐκ τοιούτου ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: *generoſe edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degeneraſſe in γενικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave *Suidas* Γεννικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γεννικὴ καὶ μεγαλοφυὴς προσώπου ἰδέα πάσης lege, γεννικὸν fruſtra eſt *Sylburg. fortaſſe* γενναῖα *malet aliquis pro* γεννικὰ· reponendum enim & p. 175. v. 4. γεννικώτερον· idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκοπος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενναῖα *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γεννικώτατον μάρτυρα, ubi *Nemeſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γενικῷ. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ὀλίγοι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-τελὲς, μηδὲ τὸ ἑσθῆτι τὸ ψιαρόν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄττι] Attico more pro ἀπλεύσῃ quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄσσειν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν νοῦς ἀφίκου αὐτὸν, οὐδὲ ἔπλευσε. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δ' ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes σ' παιδιᾶς tuentur) σὲ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δ' ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignatus) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem præ se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος ἦσαν, καὶ διυμνοῦσι πολλοὶ ΕΠΕΡΓΑΣΑΙΟ, τῷ μὴ τέχνῃ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in pauciss. iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν. & Φιλοψ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις διυμνάζοις, *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praeteneris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φλύαφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σώματι, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τῷ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui poteſt fieri, quin celebris apud omnes homines ipſe habeare?

ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν ὅτοι μὲν τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐ καλὸς αὐτὸς ὑπὸ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subſcribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τὸ εὐθὺς τὸ ψιμαρὸν, eodem modo paulo ante χῦμα & ἀναῤῥολὴ tum c. 13. quod emendationi probandae ſolum ſufficit, χιτῶνιον ψιμαρὸν καὶ χῦμα δουλοπρεπὲς quod quid aliud eſt quam τῷ χύματι τὸ εὐτελές; contra χῦμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, ſi liberalis, ingenium bene natum prodit; ſi vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obeſi corporis, quod ſimili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ἐπὶ εὐθυτέρου μαλακῇ ἴσχιῳ, καὶ ὑπέρογκον ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore*: ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τῷ σώματι commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῦμα, *ſpecie corporis erat magnifica, & quaſi ad pompam compoſita*: quocirca non Ποδιαῖον, unde domo erat, ſed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro ſequitur apud *Diogenem*, opinionem noſtram firmat: ὠμὸς τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σιμὸς. junguntur ſaepe χῦμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem ſaepe interpretati ſunt viri doctiſſimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piſcat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία] Olympicum, ut patet poſtea, & apud Jul. Imper. in epiſt. *J. B.*

13. Ἔδειξε τὸν Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem*: adlato pari verborum λανθανούσῃ & ἀναφαίνῃ uſu: hoc procul a vi locutionis abeſt. Tu cape: *tantam ſimulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipſum mortalibus oſtendiſſe videretur.* Δημιοῦναι pictorum eſt, fictorumve, qui expreſſiſſima ſimilitudine imagines animant. *Noſter* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς διέξιστο κατὰ τὴν Παγχαίου. *Piſcat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ἄκρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τῶν γραφῶν τὰ πόστα προσωποποιεῖται vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea ſit intelligenda pulchri, multis diſputat. ἔστιν (l. ἴσταται) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῷ) εἴδει ἂν γένοιτο, εἰ ἐμοὶ ὁ Ζεὺς δὶ' ὀμμάτων ἰδίων φανῇ. vide *Damaſc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem ſpectanda viſa, & Jovem velut praeſentem intuens motus animo eſt:* in his, quod gravem hiſtoricum decebat, magnificum eſt orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum eſt, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipſo coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjeciſſe aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majeſtas operis Deum aequavit.* Cujus laudis ampliſſimum ſane praeconium cumulaſſe videri poteſt *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus ſigno ſe Jupiter ornat eburno*, modo lectio ſit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noſter illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius ſe videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὸν γῦν ὑπὸ Φειδίου μιξάμενον ῥόον. Porro notum eſt, quos *Homeri* verſus, ut dignam Jove majeſtatem repraeſentaret, animo ſecutus fuiſſe Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνον δίξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii diſputationem in *Philoſtrato* contuliſſe de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo ſcripſit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. Λ. 612. Phidiam καλλαλεῖσθαι ἐς τὸν Δία τὸ πῶν τὸ ἐωυτῇ τύχης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λελυπλένον &c. credas ipſi fuiſſe in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionyſ. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici ſtatuam, quae inter VII. orbis miracula habita eſt. de qua videndus *Pauſan.* El. I. p. 156. *Noſter* Συγγ. c. 27. Υπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθηναν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καθαπτόμενα Φειδίου, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι σοφίας. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥρων] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥρων] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuſcul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥρων] *Rourdel.* Argivam Junonem. *Baſilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mſſ. Θαυμασθήσ. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῶν θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Cicer.* Tuſc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phraſi ipſa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ϗ τ πατέρα ἀποδείξεις, θεί-
βλεπτον δὲ ἀποφανεῖς ϗ τ πατρίδα. ταῦτα
καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀφαπταίουσα, καὶ
βαρβαρίζουσα · [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη,
μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με
πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη με τ μνήμῃ διέφυγεν. ἐπεὶ
δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη
συνήθης σοὶ, ϗ γνωρίμη, εἰ ϗ μηδέπω εἰς
τέλος με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, sinfit altera hunc fere in modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

[a] Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμῃ διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, ϗ τὴν φωνὴν ἄκουλον, ἆρα τὴν ἔποσιν τ ἱρημένον οὕτω ταχέως ἐξέμβλωπας; καινὸν τοῦτο. *V.*

* Ὁ τὰ] Ita *V.* prave fuerat editum ὅτι. *M. du S.*

† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis infe-

20. Πλείονα ἀφαπταίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ὁ προσπταίων, ὁ διστολογῶν, ὁπ. ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. *J. B.*

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio:* mutetur modo distinctio sic, ϗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* *J. G.*

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. *J. B.*

Πάντοθεν] Sic praeter Mss. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. *M. du S.*

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. *T. H.*

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. *J. B.*

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους σὺν εὐτυχεῖς. *M. du S.*

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὕτη. id namque διαλεκτικώτερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me exposuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνάμεστός ἐστ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμυρις σπείρη ἐστί ϗ τὴν κεφαλὴν γε λαπτεμοῦσα τῷ Κύρου αὕτη, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ γὰρ ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη ϑ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ ϑ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς ἓν τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καθειλήφθω ἵν μάλα ἓν αὐτῇ· sed scribendum αὐτῃ quod perspicuum est. Pro αὐτῃ apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλύω] νῦν πάρεσον ἀσφαλῶς. *J. J.*

Αὕτη] *Jensius* pro vulgato αὐτή. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. *M. du S.*

31. Τοῖ σώματι πονῶν] Sallustiana phrasi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γάμψιν obiter illustrat. *T. H.*

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὴν πρόσοδον. *J. Br.*

Τὴν πρόοδον] Ἐστηκὼς τὴν πρόσοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. *G. C.*

Ἐστηκώς] Ita scriptum typorum errore pro εὐστάλης repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. *T. H.*

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποιεῖν λιθοξόον γενόμενον, αὐτὴ προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὸ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὴν πρόχοια ὑποπτήσσων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν,

b Ἀγίνη] Ἀγιῆ *F.* c Πρόοδον] Πρόοδον *Fr. S. A.*

rere, in Adnotationibus contextui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* lo-

cum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις συ τὰ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν συ ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼ βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ διλίας αὐίττε). Φιλόσρ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ ἄγειν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

preſſis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντιμοῖς τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & οὔτελὴς τὴν πρόσοδον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius*, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis*. Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus*. *J. G.*

37. *Ex τῶ π. δ. εἷς*] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. *Λαγὼ β. ζ.*] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼ βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων & ἀεὶ πληγησεσθ προσδοκῶν. Parœm. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθεσάμενοι καὶ ἀπαλλάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωὸς δειλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & saepe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὀρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼ βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων & ἀεὶ πληγησεσθ προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼ β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δ' ἐκφεύγοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι πάσχειν προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφρονοῦντα μὲ τῶν πολλὰ πεπηρμένων, λαγὼ δ' βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἕρμαιον ὄν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Καταδρομῶ τίνα βίον ἀφεζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λάφυρα βίον ζῆν *Ælian.* Ep. 18. sic σκώληκος βίον. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ χρήσιμον ἔρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτ γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, ἢ χειροβίωτος καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῇ

otam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγίλλουσα] Ἀπαγγιλῶ & ἀποφωῶ P. Margo *A.* 1 *W.*

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν τοῖς ἁδὺς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ἀδικήσαντες κατατίθενται. *V.* Ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ ἔθους λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἀπὸ τῶν πρωτευόντων τε εἶναι, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὅ ὅς, τις εἰ νοῦν ἔχει, εὔξαιτ' ἂν ὁμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ἀδὴ ἦν ἅπασιν αὐτὸν ἡδέσαι, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ῥημάτων. In Demonacte c. 10. καὶ ἀλλὰ τοῦτο φίλον ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτῳ, τοῦτο σὺν οἰκείῳ ἐσπούδασε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέβη, καὶ ἦκεν ἔχων ἐς τὸ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη ἀμφεθέρει ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐρυάγυιον πτολίεθρον· debuit ἔξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς τις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. ἁδὲς οὐφὶς νέος ἢ τὸ σὸ Πίσῃ θαυμάζοντας Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεδείκνυσιν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: ἐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡδεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασιν. *T. H.*

45. Οἷος γὰρ ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειροβίωτ] Χειρῶν ἄνακ, μόνοις ταῖς χερσὶ διατόζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγιλῶ & ἀποφωῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγιλῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφωῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κορ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis conde-

cora-

acri denique praestantissimarum rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quicquid est rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cujus nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo

πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ δ' ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν ὄδε, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἁπάντα, ὁπόσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βαλλαντιόμισός τι παῖ ἀγεννὲς ὅτου τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ὀπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἀποδεκτόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα δ' ἑαυτῆς πᾶσαν δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καὶ ἂν τις ἀποδημῇς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ σῶ κυριώτατον Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον ἑκάστου ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὸν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noster* in περὶ θ' ἱστ. M. Σ. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἡμετέρων. Mox σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T.H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic passim alibi: sic *Julian.* in Epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκηράσιον, ἀκήρατον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνὸν. *J.B.*

58. Γνώσῃ δέον] Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δέον ὦ Δημοσθένους ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν *Demostheni* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πράξας *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum prospicies*: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura solerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδὼν ὃ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανεῖ ὂν δυνάτην apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφεστάτην τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νὸν γνώσῃ δέον & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero fibi succedunt, οὔτε παλαιὸν ὄδε, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παραλείποντα, τά τε ὄντα & τὰ ἐπέρχοντα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ὅσα ἦν, ὅσα νῦν ἐστι, καὶ ὅσα τε ἔσται ἐπίοντα. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eristque fuitque Eftque patet*: *Ovid.* Met. I. & Musis ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μελλόντων ἐκπλεῖσθαι τῆς γνησιοφρόνου ἀρετῆς σάφας mox: τό, τε ἄριστον ἢ χεῖρον ἐν τοῦ ἀφανοῦς ἔτι προσώρα ῥᾴλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ εἰρήκειν τὰ δέοντα, καὶ προεῖδε, καὶ μηδεμιᾶς ἐν πραγμάτων ψόφῳ πεσεῖν, ἀλλ' ἄριστον ἐν μαντείου τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας αὐτοῦ δεῖγμα ἐπήγματο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *T.H.*

63. Ὁ τῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βαλλάντ. τι] Litera detrita est: lege ὁ βαλλαντιόμισός ἔτι, quod sententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti*: hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζοις· ὑπὲρ τῦ Πτ. §. 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ἐκὰ τῶ ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T.H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Ocl. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T.H.*

μῆς, ὐδ' ὅπῃ τ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς ὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τ ὁρώντων ἕκαστον τ πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris, nè in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν ποτέ τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τ λόγων τ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiae.

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J. B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J. Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι.* *J. B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc? in* ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J. Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G. C.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J. B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις κύδωνος τηλικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τῆς Προγ. αὐτὴ μὲν ἦν κοινὴ τ τυχῶν ἁπασῶν δυστυχία καταίληφε τ νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T. H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J. B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τ δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J. B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ ἀεὶ τ δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τ ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T. H.*

85. Τοῖς παιδοῦμβοις] Παιδοῦμβοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾶ μοι βίον, πάντες μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντες εὐκλεέστερον. *G. C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲ τ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο ἢ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας· τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἀ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τ μητρὸς,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν τ πατέρα τ εὐπατρίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι συμποιήσω. καὶ γὰρ ἂν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐκ παύσῃ σιωπῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἥλικον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, a ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' b ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

a Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὡς J. V. 2. b Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς σὺ Γύλιππός τινος ἐκ αἰτίας πρᾳδωσίας φυγόντος ἐξ ἄστεως ἐγεγόνεις, ἢ βαρβάρου γυναικὸς, σὺν ἔχομεν αἰσχύνῃ αὐτ' ἀληθῶς εἰπεῖν, εἴτε βλασφημῶν ἐ κατεψευδόμεθα. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τόνος οἷον ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitae *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μ' τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Westenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίας is τελίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τ δ' ὡς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ, *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμέ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐ παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophroniſci lapidarii filius, qui etiam serviisse & sculpsisse lapides dicitur. Adferunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophroniſco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Paus.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι

 diffe-

ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε ἢ κρεῖττονος, καὶ ἀπελεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς πάντων ἄριστα;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους ἢ τοιούτους ἄνδρας, ἢ πράξεις λαμπρὰς, ἢ λόγους σεμνὸς, ἢ σχῆμα εὐπρεπὲς, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν, ἢ ἔπαινον, ἢ προεδρίας, ἢ δύναμιν, ἢ ἀρχὰς, ἢ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, ἢ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πίναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, ἢ μοχλία, ἢ γλυφεῖα, ἢ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, ἢ χαμαίζηλος, ἢ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀφθήσῃ; ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα ἢ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀμείνων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλεύθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienses, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδημίων τιχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδημούντους τοὺς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μορφῆς ξύλου ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ὅτι παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεται, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόος ponit λίθων ἐργάτην & ξυναρμοστὴν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδῃ ἀπείπαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λιθοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολογικὴν, &, πατρώᾳ τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λιθοπικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat λαοτόμους τε πέτρας συλησάσθαι IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hist. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἀριστος ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργοὺς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους: recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαλίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδωνιακαλέου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόον rejiciat. *Tib. H.*

91: Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] Laërtius in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαί φησιν αὐτὸν, καὶ εἰργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναπίπτων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. Fl. & F. ἀναπίπτων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα σεφροσυνικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον τῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐγὼ μὲν τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο καὶ ἐργαλικὸν ἀποβαλὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃς· θαυμαλοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὰ δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπι-

A. 1. *W.* c Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολαφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A.* 1. *W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant τακτικὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀναπύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνατείνειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενεύκαι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ὥσπερτρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μὴ ἀρσιοῦσας ἐξαδωσατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. ψηφισαμένων κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τοὺς λιθίνους εἰκόνας καλλισκοπουμένους, τῶν μὲν λίθου πρασσόντων, ὡς ὁμοιότατον ἔσεσθαι αὐτῶν ἑκάστῳ, ὡς μὴ ὁμοίους τῇ λίθῳ φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλιστα ἀραιότατον πεπαίσητε, προσκαθαίρετε, ὅπως ὁ αὐτοὶ μὴ ὁμοίοι δ' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριᾶσιν ἀποτελεσθῆτε, ἃ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non insicite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολαφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαιτες & Καθατείνας ἰρᾷ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύζαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύζαι. Διαπρίειν alibi *Noster* habet & πρίσαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμαλοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ.] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε δὴ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid.

ἐπίβηθι τούτου ζ ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inſcende in hunc currum (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem adſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoscumque volatu adiiſſem, proſequi.

16. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν] Ἐπεσκόπουν

Thom. in Φάε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνήρχετο, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praſtantia & Uſu Numismatum* opere p. 272. Ed. poſtremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. εἴδῃς toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τ' ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Heſych.* Ἑσπέρια, δύλιχα μέρη quod *Berkelius* obſervavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Sæpe *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, ſationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates Ἀγαθὸν σπέρμα παῖ Ἀσκλαπιάδεω, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τοῦ Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit *Iſidor. Peluſ.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν χώραν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνέσπειρε τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III. 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον II. I, 102. Vid. *Ariſtid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie ſanavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris verſus opportunos produxit *Joſ. Scaliger*, nec non ad *Euſeb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinſium* de S. H. II. p. 270. fugiſſe miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obſ. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notiſſimi: nec *Philoſtratus* ſprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τὸ φήμης περιούμενον δηλοῖ τὰς ὥρας. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum eſt, quum Hipponicum ſignificare vellet gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. ἅρμασιν εὖ Χαρίτων φορηθείς. Artificioſa vero modeſtia *Lucianus* ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram ſeminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρου τινός] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram ſpargens:* nota eſt omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνῃ ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχεν ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καλαλαβοῦσα οὖν ἡ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἵαν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν περὶ ἐμοῦ [f ἐ]βεβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῆς πληγῶν φόβον.

Μέλαξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρυσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισται εἰσὶν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πως τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὤφ. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐβουλεύσαλο f. margo *A.* 1. *W.* e Ἐβεβούλ.] Τὸν ἐσπέρ. A.P. τὸν ἑσπερίαν B. *f.* f Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ἡ τ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα τ τὴν ἐπίνυν ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι τ] Lege: καί τοι τ. atque ita video poſſiſſe *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἡ Κ. ὅτι ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyd. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ὑπνίον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὃ ὑμῶν φοβεῖται μή, κ δικανικὸν, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

59. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἴ αἴ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη Καὶ πρόσθε μ πώκυγον ἀλαμπφόροις Τριεσπέρου λέοντα —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ὧν ἡδέως ἴσως εἶδον τ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ξ. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Deſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 43. τ Βουλοίμαν παρέσομαι αὐτοῖς ἐ τ Τριεσπέρου τ κ γεννώμενον ὕτω ἐ γιγάντα μιγωλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰωὺ parum concinne: Οὐ καινὰ τ Ἡρακλέους μῦθον ἐ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκηϛιν, ὃν ὁ Καλυδώνιός τις κ τριέσπερος ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς τελευτήσαντα ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. οὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν οἰκίᾳ τῇ πατρῴᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσως γὰρ) οὐχ ὑποκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Διὰ μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τῶν ὡρῶν τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἔωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Εὔωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρος respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nuga sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρος, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ι. ἐλῆρος, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ι. δ. V. *Eurip.* p. 401. B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit οἰκίᾳ τῇ πατρῴᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du D.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ σὺν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ τὰ ἄλλα (ἴσως γὰρ) οὐχ ὡς ὑποκρισιν τὴν ὄ. φ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδόξει αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐδε-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ὁ τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, πλείστων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἀπόρρωθήσει[76] εὖ οἶδ' ὅτι κἀκείνος, ἀκούσας μου μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσησάμενος, ἐννοῶν οἵῳ μὲν ἦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τότε, οἵῳ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδεὲς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκαλεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. *F. B.*
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτίπτωμαι ἑαυτῷ προτίθημι *Sempronius Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προτίσασθαι *Noſter* habet in Πρ. ὦ Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ σὺ λόγοις.

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθου ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἵῳ ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις ὢν

a Βόρβορος] Ita recte *F. V.* 2. *P. S. A.* βόρβορον M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.*

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. *M. du S.*

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. *ſ. Heliod* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* *F. B.*

6. Βαρβαρὸς τις τῶν δημωδῶν] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *F. Br.*
Βόρβορον] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρον,

ὦδε μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸν λόγον ὡς ὄντα εὐμηχάνου ὄντας, τὸ σοφώτατον τὸν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸ Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεμόν; τίς [c] δ' ἡ ἀκριτὴ σοφία καὶ τρομηθεία ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ τοιοῦτοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα δὲ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam substannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιδιφημίζεις P. c. Δ'] Διὰ W.

10. Τὸν Ἀττικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸ Σάφον καὶ οὐ Σαμοσατέων. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἐγὼ τίον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνων. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de Rep. VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι οὐ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κορυπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφαμίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάντ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανῇ. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τὶ optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιδημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπιδιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιδήμησαν· tu lege: ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κλειός τε & Μιτάνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. ὃς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in substannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴτε εἰρωνες οἱ τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀκριβείαν τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipso saepiss. sic χλευασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες οἱ τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt.

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερ-
ομὸν αὐτῶν ἐστὶ πυρῶδες. καὶ τοῦτο ἂν τῆς
Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάτ-
τοιτε, ὅτι μηδ' ἐκ πηλοῦ πλάττεσθε, ἀλλὰ
χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ
τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες,
εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπρο-
σθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλά-
θοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία προσ-
ἐστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις
ἀλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὴ διαλλάττεσθε O. εἰ μὴ διαλλάττοισθε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτ̃τικὸν] Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. *J. Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J. Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J. Br.*

Ibid. Ζῶντα ἂν] Haud dubie ἐμψυκώτερον MS. Wittiana Ζῶά γ' ἂν &c. *J. J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde deſumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum pleriſque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκεῖνό γε σμικρὸν διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἑνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat ſecutus: ſed jamdudum ſententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otioſum illud εἰ. Merito *Noſter* probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. *Damaſcius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὴν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυπράγμων δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ ἐν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἐβύσιν, καὶ τιφορθμοισιν ἀρήγειν. Ἔνθα δίκας πολέεσσιν ἐριδμαίοισι λύσουσι, Ὧν ἄπο πλεῖστον ἀπειρέσιον & χρήματ' ἄγειραν· e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, καὶ ἐρ. δίκας ἔσ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt *J. Gronovius*; & ſane illud ἐν πολίεσι ſatis frequens v. 238. 233. & 224. Θητοὺς ἄλλοισι & ἐν πολίεσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed quum ſcribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non aſſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἐριδμαίοισι δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔνθα δίκαις πολέεσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔνθα δικασπολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι pro θυμίλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Syneſium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἴσι πλουτεῖν σὺ ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα & θεῖα & ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κίρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον & Ep. 147. p. 286. B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conflictationes, & caninae contentionis jurgioſa certamina:* is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide Ex. *Spanhemium* ad *Juliani* Caeſ. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὡς-έ
[a] μοι ἐνθυμεῖας ἔπεισι, μὴ ἄρα ὕστω με
Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τ
Κλέωνά φησιν· οἶδα περὶ αὐτῦ. Κλέων
Προμηθεύς ὡς μὲ τὰ πράγματα. ἢ αὐτοὶ
δὲ Ἀθηναῖοι τὺς χυτρέας, ἢ [b] ἱπνοποιὺς, ἢ
πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπε-
κάλουν, ὑπισκώπτοντες ἐς τ πηλὸν, [c] ἢ τ
ἐν πυρὶ οἶμαι τ σκευῶν ὄπτησιν. ἢ εἴγε σοι
τῦτο βούλε) εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐσ-
χως ἐπετετόξευ), ἢ ἐς τ Ἀτθικὴν δριμύτη-
τα τ σκωμμάτων, ἐπεὶ ἢ εὐθρυπτα [d] ἡμῖν
τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. ἢ μι-
κρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις πὸ Δημυθέμους, ἐ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum cocturam. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Articam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. *b* Ἰπνοπ.] Edd. ἱπν. in O. ἱπν. *c* Καὶ] ἢ C. L. P. S. ἢ καὶ *f.* εἶναι O. M.

31. Ὡς-έ μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὡς-έ μι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἰσχύει δ' ἂν μοὶ λέγειν *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὡς-έ μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεσί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς-έ δ' ἰσχύει αὐτῷ ἰκανῶς. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Διαπράττεσθε δ', τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἱ τίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲ τιμὰς, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπιπλεῦσαι μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: Δίᾳ ὃ ἐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχε), non μι. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσήει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθέ δέ μέ, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μὲ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ἐ. ἐκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἴ. μηδὲ κ. ἄξια τῦ Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις ὁ Δημιουργός, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτῦ praeferrem, οἶδα γὰ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ἐ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μὲ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲ γὰ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τ πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δ μὲ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεὺς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἱπνοποιοὺς, pro ἱπνοποιοὺς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθεὺς] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδω Προμηθεῖ, ἄδω πηλοῦ.

Hunc

nos, nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, ista sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inspirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis hæc sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est, si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινοῦργον τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο παράδειγμα ἀποβλέπον ἔργον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ ἁρμοσάμενος, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἐν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λόγων O. M.

Hunc *Nostri* locum usurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. positis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in ejus locum substitui debere. T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipse *Ox.* vitiose. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luisinus* Par. III. c. 4. *& si tibi hoc indicare debet Prometheus:* obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὧδε ἔχειν ὁ νόμος εἶναι τῆ ὀρθῆ εὑρέσις in Min. p. 565. B. *Aristid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἐν παροιμίᾳ βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud *Luciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Is. Casaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demosth.* pro Cor. p. 477. E. scripsisset κλέμμα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ἐ κατόρθωμα *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Θεμιστίου τὸ σκληρὸν τῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare. T. H.*

47. Ἐπαινῶ] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu est: ἐ ταῦτα εἰκασαί τι τοῦ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: ἐ ταῦτα εἰκασαι τοῦ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo compara-

tus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθέα ὁ λόγος vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τῶν ἐποίησας] Benedictus *suo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm. F. G.*

Τῶν ἐπ.] Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότατον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. *F. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mf. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *F. F.*

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortasse hic est sensus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τι sequi debet καὶ. *F. C.*

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque jussu Jovis: *Stephan.* in Ἰχθύσι. ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam

ματος, ἢ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἡ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἄν, ὦ ἵππε, ἐπ' αὐτῷ, ἢ ξυμπατήσας ἄν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, ὡς γε ἐμοί, ἡ καινότης· μὴ οὐχὶ συνδιαφθαίη ἄμορφον ὄν. ἢ εἴγε μὴ ὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ ἔχοντα ξένης αὐτὰ [b] ποικιλίας.

afferri poſſit, cujus progenies cenſeatur. Sed niſi elegans videatur, pudeat me ſane (ſat ſcias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, ſi non & formoſum videatur. Ac niſi ita ſentiam, dignus mihi videor, qui a ſedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea eſſe, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ὄπλαις δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxiſſet, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem ſupra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa ſpecta-

a Χάριν] ἢ χάριεν P. *f. s. A.* χάριόν τι C. L. ἢ χαρίστα *F. A. H. P.* ἢ abeſt in O. M. b Ποικιλίας.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo ſic uſurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic ſimillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης διωαίμην τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id eſt, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec ſunt omnia nata* ſic τὰ λεγόμενα ἀπὸ τοῦ ἀρχετύπου καλλισκεύασμάτα. *Dionyſ. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Oneſicritus*, teſte *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, ſtyli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δεύτερος. Ceterum hanc de ſcriptis ſuis hominum opinionem ſaepius indignatur, & qua virtute maxime cenſeri velit, docet *Lucianus:* vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* ſtilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἔ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *f.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam ſecuta eſt *A.*, omnes χαρίεντα cum ipſis Mſſ. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jenſii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mſ. habeant αὐτό. De reliqua phraſi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jenſium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit caſum, ſed accuſativum frequentiſſime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖσθαι. Particula γε incommode poſita: melius transferri poteſt: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* veniſſe in mentem video: γ' ἐμοὶ certe ſine controverſia rectum eſt: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem poſtularet: παρὰ γοῦν ἐμοί, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. οὐδ' ἂν (ſeu οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. o *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἔμοιγε] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *f. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφέλησειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei proſeſſet apud me novitas. f. C.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miſcellan. cap. 5. Aliquid ſane eo ipſo adfertur: ſed ita hic locus ſublata prava diſtinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελῆσειεν αὐτῷ ὡδέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτριφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque ſane proſeſſet illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, ſi eſſet deforme.* Vides ſenſum planiſſimum, immo ipſam, ſi eam conſideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata verſio eſt adſequuta, quare ea ſumus contenti. *f. f.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Ed. *f.* γοῦν rectius; ſuſpicor tamen ſcriptum fuiſſe tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea eſſe, quibus accidit, ut cum novitate diſpliceant. *f. B.*

Ibid. Μετὰ τῆς ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *f. Br.*

Τὰ μὴ τῆς ξένου αὐτὰ ποικιλότατα] Αὐτὸ ποικιλότατα. Ex ſequentibus pateſcit. *Th M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ ποικιλότατα. *f. Br.*

Αὐτὰ ποικιλότατα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. neceſſario admiſimus, pro ποικιλότατα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipſis Mſſ. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ ποικιλότατα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo deſignaſſet. Ferri quidem poteſt, ταὐτὸ ποικιλότατα, nimirum τὰ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὀπὶ τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ ὀλίγου· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν

πονθότα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἰμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μέν τοι F. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἃ μὴν ἄλλα τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχὴς τινὸς ἀντιποιεῖται. *Syneſ* Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. T. H.

69. Πτολεμαίου] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλεξοφοῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήρας συστήσαντα· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ὁμοιοτρόπων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Z. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. T. H.

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔρμ. c. 71. ἐκθορεῖν reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. M. du S.

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἡ μὲ τ πίτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς καπὸς πολὺς ἀνέθορεν· *Apollod.* I. p. 11: rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὁπ τῦ λέχους ἀνεθόρυβε. & XVII, 46. ὑποθορύμβου· quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθορνύειν in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. o. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὁπ τ ὠϊὸς ἄζως ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὁπ μητρῴων ἐξ λόβων τοιοῦτος ἐξεθορεν· *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100: *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* T. H.

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. F. B.

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. F. Br.

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ἐπὶ τῷ πότου.

Δέδοικα δὲ μὴ κ τύμὸν, κάμηλος ὢν Αἰγυπτίοις, ἢ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, κ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἓν δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, ᾠδῆς κ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἐπιχρῆ εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ κ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, κ χρὴ τὸ σύμμετρον γίγνεσθαι. ἔστι γοῦν ἓν δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὸ ξυνθεῖναι εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρόταλον, ὁ ἱππόκενταυρος. ὃ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῷον τοῦτ' γενέσθαι, ἀλλὰ κ ὑβριστόταλον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle ceciniſſet, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ὃ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: ᾠδῆς τ πότου. οἱ ὃ ἄνθρωποι τ χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, κ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δή, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ὃ οὐδὲ] Ἐπειδὴ οὐδὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι καίτοι οὐκοῦν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Bourdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ὦρα τοίνυν μὲ σκοπεῖν, μὴ κ τύμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου ϵ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. des S.*

1. Ἔστι γοῦν ὅτε δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸ ξυνθεῖναι εἶναι] Ἔστι γοῦν ὅτε δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὸ ξυνθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς· ἀλλότοκον, κ παρ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότοκον (quaſi ex alio genere natum) *deinde transpoſitione literarum* ἀλλόκοτον. Poſtea: σημαίνει δὲ ἐξελλαγμένον, κ ἰδιότροπον *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἰνοίας, κ ἃς οὐκ εἶδε φύσις τελεσφορῆσαι ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλήθει τε ϵ ἀτοπίᾳ παραλόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν φαντασίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μετρων. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque ſecutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὀπτδεικνυμδύοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῷ. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνελθὸν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον ; φημὶ ἔγωγε· καὶ μὴν θαῤῥῶ γε τῇ ἐμῇ ἕξει ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶμαι, καθ' ἑαυτὸν ἐν Διὸς ἐν τοῖς θεμιτοῖς μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, κωμῳδοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus *D. Heinsius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλον πολυμέτρου ἐστί. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι ὁ ἡρῳκὸς μακρότερον, εἰ μεγάλοις τισὶ καὶ τοιούτοις (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱππογεταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἑκατόγκου] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑοριγιστάλου] Placet ὑοριγικάστλου. *J. Br.*

Ὑοριγιστάλου] *Brodaeus* loco citato pro ὑοριγιστάλου legit ὑοριγικάστλου debuit ὑοριγικάστλου. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕοριγος, unde deberet oriri ὑοριγιστατος neutiquam tamen ὑοριγιστατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἀπάντων ἦν ὑοριγιστατος μακρῷ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑοριγιστικὸν quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕοριγος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πύγις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συμφθείρει] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲ ζ διὰ τῦ σ καὶ δ &c. σωιφθειρόμεν ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine punico, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate captus & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

Ips.

τρῳ ὁμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχεμένη, τὰ πολλὰ τὸν τοῦ Διαλόγου

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A. 2 W.* b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη *B. 2. P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Ms. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe se tradidit, Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionysio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem scripturam retinet Miscell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ βαίνει. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶ δ. ἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lysistr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τ ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa spe vecti & confisi*: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pene non servans. Illud insuper, quo magis vis phrasēos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχημένοι ὥσπερ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τ ὄγκου & τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν ἀφφύγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τ μέτρου, ὥσπερ ὀχήματος, ἡ ἱστορία. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*; sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαισον ὑπὸ τῦ Χοροῦ λεγόμεν. *Noster* Symp. §. 18. ἀνάπαισα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαισα εὔκρατα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philosophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς & μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, & Φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. & μετεωρ.] Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταί, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius.* Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. Ed. St. 520, 35. ubi disces eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προίλυσιν] Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προίλυσις, τὸ προιλθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, *in scenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προίλυσιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Verissima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. προίλευσιν, quod alias Edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox., nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδόν. *M. du S.*

Προίλυσιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorsus adsentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in Thes. T. I. p. 1273. sane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula;

num, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐκλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ ζηλίαν ταύτῃ προέλθοιεν ἐπεποίητο ἐκείνους ὅπως

φ Προέλθοιεν] προαφίοιεν C. P. L. *γ.* margo *A.* 1 *W.* προσιφ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχης produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφίσται v. 332. μετεωροσοφισταὶ v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴσως προέλθοι, *& ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. προέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. αὐτὸς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλευσις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐς τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ἢ προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα & προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κάτωνι προελθόντι· nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην πότμου ἐξ ἀνὸς ἤθους λῆμα φέρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν παλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολὴ ὁ λογογραφῶν σωιεχὲς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους· &c. 55. σωηθῶς ὁ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου ἐγγενέσθαι, ἐκκλησίασαι, ἐὰν τύχωσιν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δημόσιον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμεθα, καὶ τοὺς λόγους εἰρήκαμεν τούτους. *Æſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς μὲν βουλῆς τὸ εὐ Ἀρείῳ πάγῳ πρόοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἐν μὲν ἐπ' ἀθλίοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἐδικήθη προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὥστε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγορεῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δὲ τὸν χορηγίᾳ παρελθεῖν αἰκίᾳ &c. *Andronic* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγὸν παρεῖσθαι· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. τὸν τοῖς θεάτροις ἢ δεῖ τινα προεξελθόντα λαλεῖν τῷ δήμῳ, τὸ μὴ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; θεμιτὸν δεῖ καθαπερ πόλιν τὴν πρόοδον τὴν

ὑπισχνῆσθαι, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτοῖς· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήμαλα ἀφαμερῶντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ μὲν λόγος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῆς μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτης ἐς τὸ ὀξύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ διάλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστων Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστων] Adde ὁ Αρ. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκεπτεῖν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſcindo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graccus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ θ' ὑπερφρονῶ τ' ἠλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήμαλα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήμαλα καλαμωκάμβους· ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ῥῆλυ τοῦ ἄρρενος] Hac de re *Phaedrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ῥῆλυ τοῦ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ῥῆλυ] Hac de re *Phaedrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμίξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξη πολὺ τοῦ φαρμάκου *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκεκραμένη φύσεις, pro συγκερ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανείην] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φανείην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ ποιοῦσα· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quaedam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* I. Oper. *J. B.*

45. Γελοῖα] τουτέστι, γελοῖα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *f.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐρ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

captare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

ὃ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλαμίξας, κἀ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόχω. μᾶλλον δὲ μὴ κἀ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, κἀ ὀπὰ ὠδωθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ ὃ κλεπτικὸς (κἀ γὰρ κλεπτικὸς ὁ Θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ὡς τῷ γὰρ ἂν κλέ-

a Φανεὶη] φανείην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων J. φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου. *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euſeb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, χῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ ὃ κλεπτικῆς, κἀ γὰρ κλεπτικὴς ὁ Θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικὸς &c.] Facilem & veriſſimam *Gruevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: ἐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἀνέρπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γυναικῆ· παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fatetur. *T. H.*

47. Ὁ Θεὸς] Προμηθεὺς *Heſiod.* cὸ E. κἀ H. *J. Br.*

Ὦ Θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀποτρέπεσθε ὦ θεοὶ, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπεύχεσθαι, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ Θεὸς] P. mendoſe, ὦ Θεὸς, quod *Bourdelotio* & *Vorſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικὸς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ ὡς τῷ γὰρ ἂν ἐκλεπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐστὶ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους ὁ αὐτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυοκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ ὡς τῷ γὰρ ἂν ἐκλεπτομεν. corrige, ἢ ὡς τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoïcae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦ ἕν σὺ παντὶ τῷ εἶναι φιλοσόφῳ εἰ ὁ σὲ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαύου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Solitianus* omiſit τῷ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὁ σὲ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαύου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνήθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse compofuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* καὶ ἱκανὸν ἔσεσθαι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίτυοκ.] Castigo: πιτυοκάμπτας & τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱπποκάμπτας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut ἀ. ἱ. β. c. 23. (vel mendose Πιτυοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἰ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπτας. De his consule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* sen. p. 774. (locum ipsum vide ad *i.* & VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praeivit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὁθεν & Πιτυκάμπτης (vel potius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Thesēum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. λοιπὸν εἶναι καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ & προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς ὄντας τοιούτους ἰσχύι & ἐπιμελουμένους· paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῆ μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲ & προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπ· De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Ἀερολάδαι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀερολάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Pulmerio* placuit πιτυοκάμπαι legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Eruco sanniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοπιτυοκάμπαι. Sunt sane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut scribi debebat, ἱπποκάμπους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* prolarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δεῖ ὅτι πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους & τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim est in iis; quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

ἐμμθνετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Φυσ. Ακρ.* πῶς γὰρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφου nomen, recenset *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοιοῦτος πίνοκάμπης· quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris est artificii κῆ τραγελάφους συντρίβαι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum* ETIAM *res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fumo facinoris Sinim aequaret; ad meamque sine dubio notitiam pervenisset.* Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. post. De iisdem consule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύσας] *Post rem consulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίφρονα, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀτολμοπάτην· ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. *G. C.*

Nigrinus, sive de Moribus Philosophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

1 ΗΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ἂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

NIΓΡΙΝΟΝ.] Romanus esset, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 25. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρεύοντων τινὰ τοῖς πρόσθεν ἄρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Aristoph.* Ὄρν. & ibi Scholiast. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δή σοι τὰ κατ' οἶδε διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienses objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις· in Tim. §. 9. εἰδ' ἀπῴκισμαι εἰς τὴν Ἀττικὴν κῆ μάλιστα ἐξ ὧν φιλοσοφίᾳ κῆ λόγων ἱμὰς ἐκπεπόλασαν αὐτούς· libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυμξέβληκότες χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ. v. 566. εἰ γε δὴ λαβὼν αὐτὸν scilicet πλύντιν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ἢ τοίνυν προσβλέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

a Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Αὐτὶ τοῦ εἶναι ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦ ἔχω, *quoque sim erga Te animo*: nota loquendi formula: *Lucian. Ap.* περὶ τῆς Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἡ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἀφθόνως χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. ἐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω ἢ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, ἢ *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μέν] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μέν &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressérunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἀμαθία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἤκιστα εἴωθεν· ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τοὺς θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείαν μὲν ἀδιωσοῦ, ὠφελῆ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ἔννουν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φεβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Λ.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Lucianus* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίων

ſpicere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiæ perveneris, & quæ ejus rei cauſa ſit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Inſperato felicem & beatum vides factum, & quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam ſubito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo lætemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divi-

πειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, ἢ θ' ὁμιλίας μεταδίδως, ὅτε κοινωνεῖς τῆς ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ὅτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Α. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὁδοῦ παρέργου ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ὅτως ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Λ. ὑ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

[a] Μέγα] Edd. priores μετά. [b] Ἀκριβῶς] ἀκριβὲς P. F.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖος πόλεμος, ὁμοίη θάνατος, ὅμοιον γῆρας. *F. B.*

23. Ὅλως] Defendi poteſt, etiam ex iis, quae notat *F. Fenſius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβληται aptius conveniat: *Tu, qui comis eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque ſpeciem ſuperbi geris.* *T. H.*

27. Ὁδοῦ π.] *Eraſm.* in eo Adagio. *F. Br.*

Ὁδοῦ παρέργου] *Ut te non morer.* *F. B.*

Ὁδοῦ παρέργου] Non eſt, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: ſed καθ' ὁδοῦ παρέργου, *obiter, aliud agendo, en paſſant je ſuis devenu heureux.* *F. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *F. B.*

30. Τρισόλβιος] *Ter beatus atque felix.* *F. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα διεκθέοντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μὴ repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quae ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit; ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem τῷ μεγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certiſſima, quam praeſtant mox, ὑ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, pauloque poſt., μέγιστον μὲν ἔν· quae ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus: quare cauſa non erat, cur in re clara Mſſ. fidem expectandam putarem. Graeci uſurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δέξω τι ὑμῶν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἦν μέγα λέγων. *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τι καλὸν γεγονέναι. *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego exiſtimo, mortem ejus admirabilem atque honeſtam fuiſſe*: de Socrate praecedit, μέγα τι ὠφέλησε ἐγένετο ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Ariſtocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἓν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίνει· τὸ Ἑρμιονεῦσιν *AElianus* ipſe I, 60. εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν. *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. B. ὑ θαυμαστὸν ἐ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Παλ' οἶδ' ἀλώπηξ. ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. Eodem pertinet, ὑδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum eſſe. *Ariſtoph.* Equit. ubi *Scholiaſt.* κομῶσι, τυφῶσι. τὸ γὰρ ἐ ἐπὶ τῆ τρυφᾶν λέγεται ἐ γαυροῦσθαι ἐ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Heſych. Suid.* *F. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς ponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *F. B.*

37. Τοῦτο

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τέλυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Α. ἐγὼ δὲ ἄλλως μὲν εὐθὺς ἐκ πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠὐξάμην σὲ τινὶ σπουδαίῳ ὀφθῆναι. Α. δόξαν οὖν μοι ἀλλ' ἄλλῳ προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἑωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καλαμάριον μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

12. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει). V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τέλυφωμένου] In quibusdam τέλυφλωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τέλυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος ἢ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἄνω φρενῶν. τέλυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερφρονήσαντα. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ὡς τὸν Ἄμασιν αἰτεῖ ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, oculorii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτης ἀπὸ χειρὸς ἔχοντα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προὔκειτο ὂν ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant* quaſi legiſſet τοῖς χήμασι καλαγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένον τῶν χημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum χημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ χημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῶν χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῶν χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο ὂν ἐν μέσῳ καὶ πινακίου τι τῶν ἀπὸ χημάτων. καλαγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. χημ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta.* *T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρικωταὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. *& ſphara Calani* &c.

scentem; circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ descriptæ erant, ac sphæra arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quæsivi, & quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam cœpisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & luscinias & Loton illam Homeri obscu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν καθεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου

[a] Καλάμου] Καλάνου P.

&c. eaque de re quantumvis copiose differit, aut potius disperdit opus: magister autem ejus *Tyro Villiomarus*, sive is *Scaliger* est, aliud discipulo suo nihil præcipit, quam se non videre, quemadmodum sphæra ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro ejus fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἐκ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσωμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *instar est organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Græcum contextum admisit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* I. Et ita sane videtur legisse in suo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Thes. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῶν παντός] *Universi*, hoc est, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est: *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, luscinias, lotusque Homeri nugae essent ad haec*, vel, *ut antiquae*, *stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci passim ἀρχαῖος & πρόσιος pro stulto & deliro sumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος· *Sed tu stolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνοντ'. *At hic continuo subjecit, stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus ista*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & stulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδῦσαι, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδῦσαι in Vesp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδῦσαι Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit.* Simili phrasi *Noster* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. σὺ βραχὺ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. *brevi illos prae se pueros esse ostendit.* Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν ἐς τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multisonam emittat.* *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyssea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Desumptum ex Odyss. μ'. *Aristaenetus* Ep. I. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luscinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luscinias* memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse cetera non obscure innuunt. Consule *Spanhem.* 255. ubi *de Luscinis* multa. *M. d. S.*

ϛ λωτὸν ἀρχαῖον ἀπεδείξαι· ὅτω θεσπίσια ἐφθέγξατο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ θαυμαζόμενα τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶμοὶ δοκούντων. ἄχρι ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ ὑδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅῳ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοίως ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπεῖμην, ἐλλελεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἰσχύος, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ὑκ ζοφερῷ τινι ἀέρι τὸ βίου πρόθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] τὸ ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τῷ ὀφθαλμοῦ] τῶ ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in *P.* ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eunap.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M.du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀπεδείξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ἐρώμενος παρασκεύάζου, τὸν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀπεδείξαν, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἤθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere:* neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus.* Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati:* minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viri, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ex voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique excelſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca* πλοῦτος *&* *Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶ πάνυ θαυμαζομένων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt:* quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δῶρος· ἀνιστᾶσιν αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus:* qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo ; neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῶ μὲν, χ τ περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερ χ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅσῳ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γ ὑπὸ τ λόγ χ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἀνέτι οἶδα ὀπίσω. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ χ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τ οἶνον λέγουσ παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτῦ. θερμότεροι γ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τ ἀκράτ ἐξεμάνησαν. ὕτω σοι χ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τ λόγων περιέρχομαι.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, ὑ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε χ σωφρονεῖν ὀφείλ. ἐγὼ δὲ βουλοίμ ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτοῦ ἀκοῦσαι τ λόγων. οὐδὲ γ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτοῦ οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτυζῆ νόν. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐληλεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodæus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐληλεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Græcos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καιν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod P. etiam τ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθ τὸ σὺ τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τ ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τῦ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρ] Hæc clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τ λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. τὸν νήφω χ σωφρονῶ· τότε γ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γ οὐδὲ κατ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, ὥσπερ χ ὑ θέμις ἐστί σοι τ δίκαιους αὐτοὺς ἀκούειν ἐκθυμουμένου καταφρονεῖν, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ καὶ φίλῳ, καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἶη. Λ. Θάρρει ὦ γαθέ. τεῦτο [a] γάρ τοι τὸ ζ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἰ μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσποιήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ἅπαξ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Et

[a] Γάρ] δὴ J.

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani.* J.C.

Οὐδὲ γὰρ ἐδὴ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, οὐδὲ γὰρ καλλαφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις· *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ ἐδὲ καλλαφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν του, οἶμαι, θέμις· sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire:* aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἄν, *neque enim fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ἐδὲ, ἐδὲ μὰ ἐδὲ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. ἐδὲ γὰρ ἐδ' ἄκων ἐδὲν ἐθηκεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chrys.* p. 401. A. ἐδὲ γὰρ ἐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἵτι τοὺς ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ἐδὲ γὰρ ἐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ νὴ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. T.H.

9. Σπευδ. καὶ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύντες. J.Br.

Σπευδ. καὶ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύντες — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem alluxit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε παρ' μεμαυῖαν Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παραπαλεῖς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* J.B.

Ibid. Καὶ εἰ γε μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. ἀδύνω δ' οὖν πρός τινας ἐξαπίνης εἰπὸν ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προστύχοι. Sic in Lapith. J.B.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀναμιμνησκούσιν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. T.H.

19. Αὐτοῖς ἀναμιμνησκούσιν] Emenda αὐτοῖς· *secum, apud animum suum recordantur.* Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ ἀναμιμνησκεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοσιεύειν καὶ πρᾶον γενέσθαι. κἂν ὅταν ὦ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἑκάστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, εἰσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τῶ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσωρ οἱ ἐραϛαὶ, τ̃ παιδικῶν ὃ παρόντων, ἔργ' ἄτ|α ϗ λόγυς εἰρημένυς αὐτοῖς ἀ|αμνημονεύυσι, καὶ τύτοις ἐνδιατρίβονϲες ἐξαπατῶσι τ̃ νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τ̃ ἀγαπωμένων· ἔνιοι γᾶν αὐτοῖς ϗ προσλαλεῖν οἴονϒ), ϗ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκυσαν, ἥδονϒ), ϗ προσάψαϲες τ̃ ψυχὴν τῇ μνήμῃ τ̃ παρεληλυθότων σχολὴν ὐκ ἄγυσιν ᵇ ὅτι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶϒ. ὕτω δὴ ϗ αὐτὸς, φιλοσοφίας ὃ παρύσης, τὺς λόγυς ὃς τότε ἤκυσα, συναγείρων, ϗ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτθων, ὃ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. ϗ

ὃ Ἐπ'] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *F*.

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ ἀ|αμνημονεύουσι, ὡς ἰατικῇ συνήψιν. *V*.

29. Ἀναυλίττων] Σημεῖῶ τὸ ᵃ ἀναυλίττων ἀντὶ τῦ ἀνειλίττων κείμενον. *V*.

ᵃ Ἀναυλίττων] ἀναυλίττω *V*. *T.H*.

αὐτῷ ἕκαϛα ἐξετάζειν ὑπὲρ τ̃ ἀνδρὸς, est, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδῦϲα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σαυτῦ ἀ|ατιθέμενϑ. *F.F.*

Αὐτοῖς] Cl. *Fenſ.* αὐτοῖς & Τιμ. c. 32. πρὸς αὐτον. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τους λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T.H.*

Ibid. Προσάψαϲες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia afficiri* nihil hoc ad rem. Legendum ἀνεῖσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *F.C.*

26. Ἐν τοῖς ἐν π.] Prius ἐν vacat. *F.Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ἡ. τὸ ϑ' ἐν ποσί μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀσφαγάλους ἐν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*; ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐν ποδῶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *F.B.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶϒ] *Bourdelotius* delet primum ἐν· ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριϛείλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενϑ. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρϑ ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἀνιώμην ἐπὶ τῇ τῦ πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἦλον ἂν ἐν ᾧ ἴδοι ἀνιώμενα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *F.F.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *F.* uti *Vorſius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Fenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶϒ ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Fenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἰοῖς ἐπὶ πᾶσι γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. *T.H.*

27. Φιλοσ. ὃ παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *F.C.*

καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενον, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενον· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐνηχεῖται. καὶ γάρ τοι κἀκεῖνο, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενον, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑπ' μεθρίως με ἀποκναίεις θειάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

[a] Αὐτὰ] Αὐτῦ pleraeque Edd. αὐτῦ *B.* 2. αὐτὰ L. *J.* Margo *A.* 1. *W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. *V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκταρίαι non φρυκτορίαι, ut in Mſ vitioſe habebatur. *J. C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τῦ †Εὐπολίδου. *G. C.*

In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτορίαι, & πυρσοὶ non πυρσόν, quod in *E. A.* legebatur. *T. M.*

† Εὐπολίδου] *L.* Εὐπόλιδος. *T. H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J. Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquae τὰ αὐτῦ. *M. du S.*

37. Καὶ τὸ φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. *J. Br.*

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλῆς Ὀλύμπιος
Ἥρατ', ἐρῶντα, σωτικὰ τὴν Ἑλλάδα.
Πείθων τὶς ἐπικάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, κἀμόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi malediceremt (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J. B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A. V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M. du S.*

39. Ἔγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J. Br.*

Ἔγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G. C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T. H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενον] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀνακρουόμενον quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. 1. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρῴμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J. G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρουσθὲ

eſt: ſed illud quæſo, vidiſtine aliquando ſive Tragicos, ſive etiam, per Jovem, Comicos hiſtriones, malos iſtos dico, qui ſibilo excipiuntur, quique poëmata agendo corrumpunt, ac poſtremo theatris ejiciuntur, tametſi ipſæ fabulæ ſæpenumero bene ſe habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. ſed quorſum hoc? L U C. Vereor ne & ipſe minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipſam ſententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris ſenſim ipſam damnare fabulam. Nam ad hiſtrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipſum non mediocri dolore me affecturum eſſe videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὸς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τὸ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; E. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μελαξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδενείας τὴν νῦν διαφθείρων· κἄτα [b] προσχθὴς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τὸ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε

[b] Προσχθὴς] προσχθεὶς L. F. P.

τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in ταῦς πταῦε ſimiliter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeuſta jubebat remiges quieſcere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ παῦε, παῦε, θαλαττοῦ τὰ κωπία. Senſus itaque *Luciani* hoc loco eſt: Deſine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, ſed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc ſic eſſe evincunt ſequentia, καὶ λέγει ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ ῥηθέντα. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectiſſime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Ariſtaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφυγε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Neſcit veſtra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantiſſimus ſententiam venuſta verſione reddidiſſe contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux eſt inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῶν οἰχήσεται· πάλιν ἂν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* ſunt interpretati, ſcilicet a pulſis tentandi praeludendique cauſa citharae chordis rationem phraſeos eſſe repetendam cenſuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, ſicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut ſatis conſideraſſe, proque more ſuo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in obſervatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀνακρούεσθαι a re nautica ſumtum eſt, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in ſenſum debeat explicari: *periculum eſt, ne ſermo noſter, tanquam navis de recto curſu abrepta, in ſcopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* ſequitur autem, ne quid ſcrupuli ſuperſit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae ſaepius ad ſermones traductae: ſic ἀνάγειν apud *AEſchin.* Eryx. c. II. ibi ſatis commode *Serranus*, *Serranumque* ſecutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illuſtravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omiſſo quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philoſtr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epiſtolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματι οὐ ξυνιέντα, ἐπάξια τῷ βασιλείῳ προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui ſibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, *ruſticatim*, *plauſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem ſaepiſſime uſurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phraſi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philoſophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματος] Perſiſtit in metapha: ſupra eſt: καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Σοῦσο

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῆς τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῆς ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῆς σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῆλθεν· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestе feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A. 1. W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H. 1.* & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A. 1. W.*

60. Μίμνησο] Ὅρα σύνταξιν τοῦ μίμνησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καλαισχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μέν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ὂν ἐμὸν, τέμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τέμὸν τῆς καθηγορίας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πολιν ἐν τοῖς Ἕλλησι διδασκάλιον. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet. Ench.* c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠχημόνησας· *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἐν ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ὑπὸ τοῦ θεάτρου συνίδη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τοῦ γραὸς (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν τις φανοῖτο καὶ κηρύττειν, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττειν, ἴσι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλειν· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud *AEschinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἴσι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet*. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναξ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τἀ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. AM. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χρὴ τὸν τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ καὶ ἐκεῖνα προδήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ σιωπὴ ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἧκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. ἃ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀφαμέλλῃς, μηνσικακήσω γε πρὸς τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύταλα συρίξομαι.

A. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* J. J.

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὼ δὲ μετ' ἐρεμνὴν Πανδωνίδος ὥρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἰσαμόωσα.
Τὴν φθάμενος οἰνας ἐπεταμνόμενος ὡς τὸ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ νεικεσσάμενον ὡς τὸ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἴσως προσῆκεν, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διευθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωται. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promptu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῄει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον ἡ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομίσθαι. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμείλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀφαμείλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμείλλῃς] Ante ἀφαμείλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρέψαιό με μὴ ἀφαμείλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατουρίσας, καὶ μὴ ἀφαμειλήσας. *A. Schottum* ſefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμείλει ſcriptum pro ἤμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ πειθεὶς τὰς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὸ Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τὸ ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὸ σκυθρὸν καλαιχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ μοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω τι τῶν σῶν τὸ ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος.

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A.* 1. *W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὲν ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τοῦ χοροῦ ῥῆσιν μακρὰν ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀποτεινοῦσιν ἐν τοῖς ἐπεσιν, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Voss. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξυσίδας· ξύσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τὸ ἱμ. κ. προσ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum traham heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τοῦ ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κίνδυνεύσω· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πισὼν vel οὐ πισὼν γε κίνδυνεύσω· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πύθαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. *Xenoph.* K. II. V. p. 85. v. 40. φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σάμον ἐπικράτειαν συγκαλασπασθῆναι. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολωνῷ ποτε Οἰνόμαον καλῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φι-

uti. LUC. Immo desinam; & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ; & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε-

ν; Λ. ἐγὼ μὲν παύσομαί γε· σοὶ δὲ ἐκεῖνα ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν οὖν ἀρχὴ τοῦ λόγου ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἳ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων ἡδέως τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκοιτο παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲ ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτόν, ὑπὸ μικρῶς, ὑπὸ ἀπλήκτως ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

b Διάζηται] βιάζεται *F.*

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium pauperiem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σύντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*, *Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam διὰ μανίαν σοφὴν amore captam operam dedisse Numae, & ὡς παραπαιδαγωγῶν καὶ συγκεραννύντα τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ καὶ τὸ χρῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀλλὰ τὸ εὐξυλλογίστου. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τὴν Ἑλλάδα παιδεύσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀγκλ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα ἱμάτια, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, ἢ στενοχωρῶν τὺς ἀπαντῶντας, ἠσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξαλο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ὑ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] ὦδε πόλη μέλαξὶ λυόμενος. ἢ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ὐδὲν ὖν δεῖ σχολοπέδυ. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μέλαξὶ ἐπαιδεύετο. ἢ δὲ ἐσθῆτα ἢ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν θπισκώπλοντες ἢ χρωμάτων, ἦαρ ἤδη, λέγοντες, ἢ, πόθεν ὁ ταὼς ὗτος; ἢ, τάχα ἢ μήτρός ἐστιν αὐτῷ· ἢ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὕτως ἀπέσκωπλον, ἢ ἢ δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ ἢ κόμης τὸ πολύεργον, ἢ ἢ ἀγαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κἂν μικρὸν ἐσωφρονίσθη, ἢ πολλοῦ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παραπόλλυται] ὦδε πόλλυται F. pleraeque ὦδε πόλλυται, exceptis *F. V. 2. S. A.* Emendatum ὦδε πόλεται in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς οἰκέτας στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *F. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλῖψις καὶ στενοχωρία & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi potest, ut factum a ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ἐ δυνάμενος τότε παριλθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν ἄπτ' Συστενοχωρῶν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ σμικρ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *F. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδων· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὃ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διείλκυσται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπιτέλεσται (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκήπτει) ἀφειδαλφῶς, ἢ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἐσθῆτα τὸν ποικίλην &c. Οὕτω *Farrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἦαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *F. Br.* Ἦαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοκάλουμενοις, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὦδε πρεπτοὶ ἢ ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάτταλος, Ἐπιφάνης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus aeciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἦαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ) τὰ ἄνθη τὰ αὐτῆ καὶ τὸ ἦαρ ἢ πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντα τῇ λειμῶνα εἰς τὴν ἐμπλαν quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσῆ θρόνου σκιᾶς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα ἢ μητρός ἐστιν αὐτῇ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introiisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προειμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰκτίραι ἐλεῆσαί τε, καὶ πρὸς ταῦτα, καὶ ξ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὡσανεὶ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἑτέρα. ταῦτά τε ἦν ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν ἣν ἔχει, καὶ τὸ ἀφελὲς τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ὄντα. ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφίᾳ σωφρόνως τοὺς τοιούτοις διατρίβειν,

[b] Ἐστι] Deest in *F.* [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν *C.*

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα δὲ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα δὲ μ. ἐστὶ αὐτῇ] Subintellige *ἱμάτιον forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δικτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ πεπαιδεύσθαι] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *AEschin.* κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανώθη. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμῳ γὰρ Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule *Suidam.* v. βαπτά. & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi βαπτόν? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum J. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰς, βαπτὰς ἐσθῆτας ſive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλδης. Floridas autem ejusmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τῷ κήρυκος ἀνειπόντος] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτό τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuiſſent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur χρώμενον nunc ſcribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis ἐν eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τ' ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήλη(τ), καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλλει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τ' ψυχὴν ἐπιῤῥέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν ἀεργῶν τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπε(ται) κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, *latari*, *genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρῶ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῆσαι ἐν τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμονεῖν γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde *Damasc.* apud *Suid.* in Τυχή accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phralin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Mus.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατηγόρια μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μισαὶ] Ex *Homero.* quales perpetuae parodiae in *Luciano.* *J. B.*

Μισαὶ] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μισαὶ] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μισαὶ δ' ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν παθόντα ἐξ-

γουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴσασι ἀραῖαι Βρομίῳ χορὸν ἀμφιγυᾶ πάντας· editur εὐρυχόρους, ἀραίαν, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια ἐκ δ' ἅπαν ἐκ δ' ὀφθαλμῶν καὶ παιδαχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμνων διαμάτων πακίλη, ἡ ἀλῆ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τ' ἀκοῆς, ὥσπερ ἀλῆ τινων θυρίδων τὴν λογισμὸν ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι γὰρ ἀγυιαὶ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καθαδέχεσθαι] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑφ' ἧς δὲ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδισίοις pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ἀφροδισιάζειν non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαίρεσιν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραὶ· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθρύπινοι [b] ὁδοὶ συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἀπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ἀναχωρεῖ δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάνοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἐρημος ὁ χῶρος γενόμενος, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτῃ

[a] Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A. 1. W.* [b] Δίψης] ἰλύος A. P. *J.* Margo *A. 1. W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro πλεούσης· *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρησαι. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. *T. H.*

85. Ἀνδρώνους] ὁδοὺς] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυν] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. hæc ſcriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἀγριόν τι χρῆμα ἐ ἄμαχον, ὕλαις ἄπαυστα ἐ ταύταις ἀνημέροις λάσιον. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε ἐ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθῶν τοῖς πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθούσης Ἀσσυρίης ἀνδράσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τίθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium : *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθεῶν πέλαγος πυρφοῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τῶ παλαιᾶς ἀναμνησίας πάθος τελεώτατος ἐξανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ νῦν πᾶσι καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐπανθεῖ & ſimilia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & δίψαν. Δίψια κόνις, ἔρημος

αὐτῷ ἀπέφαινε τὴν πόλιν, ἢ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

Ἐγωγ' ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἐπισχὼν [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τὴν δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ ὑπ' Ὁμήρου λέγων·

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο,

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

τὴν Ἑλλάδα, ἢ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, ἢ τὴν ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὴν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, ἢ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, ἢ δεῖπνα, ἢ κόλακας, ἢ μιαιφονίας, ἢ διαθηκῶν προσδοκίας, ἢ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί ἢ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, ἢ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὴν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque bo-*

[a] Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ Margo *A. 1. W.*

ἔρημος *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἢ ἄψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης ἄψαυδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii sticulosam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἣ δὲ διψερή τε καὶ αὐχμώεσσα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies διψῆν & αὐχμωῖν. *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἢν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τὰ διψῆ αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τὴν ψυχὴν ἠμελημένην, ῥυπῶσαν, αὐχμώσαν, λιμῷ διαφθειρομένην &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς περιέμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἐπὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τὸν δόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δ' ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λογόμενος αὐτὸς αὑτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus*, *constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Euseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας mox: ἰδὼς ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. κἂν ἐπισήσαντες ἀφτραπῶσιν· ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus*. *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἐννοῶ μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισήσας. in Edd. quas vidi: ἐπισῆς. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πράγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἴσως ἐπισάσιος τὰ ἐρημία. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὴν ἀφόρμαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. *si γὰρ ἐπισήσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cede, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac meipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

μαλος, ἐκλε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμιλω, ϗ βίον τινὰ τῦτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῦνλα προλιθέμθος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ πρσλαλῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπρ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πυ μετέωρ@ ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμθα, τῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωλα πρέχειν δυνάμθα, τῦτο δὲ πῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίυ λαξεῖν.

20 Εἰ γὰρ χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ πόλεως, καὶ τ ἐνταῦθα διαιριβῆς. ὁ γὰρ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκύσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, καὶ ἀπλαμβανομθοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τ Ὀδυσσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκύσι-

b Δεῖ] δὴ *F.*

13. Προστιθίμθος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθίμθος συνίταξε. *V.*

* Προστιθίμενος] Absurdum ſcholium: recte in textu legitur προστιθίμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T.H.*

97. Τὰ τῦ Ὁμ.] *Homerus* Od. Λ. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. *J. Br.*

98. Τίπτ] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. Λ. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. *J. B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. *Th. M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ε, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἐφ' ἵλκεϊ ἕλκε@ ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G.C.*

Καθάπρ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονιῆς,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *J. B.*

10. Ἔκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *J. Br.*

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀσκεῖ@ ἐμπαλιν ἀπράγμον@ ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, ϗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλειόμθος οἴκοι τὰ πολλὰ καλαμῶσι, μάλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας σωισχίσερον ἔχω πόλεως προιλθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς ἀφετηρίας, ἥδιον συμβιωτοῖς χρώμθ@ τοῖς ἅπασι@ τῦ γένους τ ἀνθρώπων ἀρίσοις, ὧν τὰ μὲ σώματα διλυσεν ὁ χρόν@ &c. *T.H.*

16. Μετιωρ@ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *J. B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκοῦσες αὐτὸν τ ἐν Ῥώμῃ τροφῆς, θεάματά τε ϗ ἀκούσματα τερπτὰ διηγούμθοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T.H.*

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. Μ. *J. Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμθον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. Μ. *J. B.*

ἀκέοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, συμβαλόντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὸ τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἢ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τὸ τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πεπλήσι πάντες ὑπ' ἐλπίδων.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *J.*

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat* c. 19. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ὁ. π. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſima vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *J. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanas τῇ τύχῃ λογισίᾳ, τῇ τύχῃ παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *J. B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare*: *Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζε δὲ ἄρα τι τὸ Κήμωνα δαιμόνιον, ὃ δὴ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπέστησε τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποίηται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *J.* eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους πρετίνοσις] Καὶ τὰς δακτυλίους πρὸ δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντας. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſaepius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat.

Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent, & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, & sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι γελᾷν ἐν τοῖς γινομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖ, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οἱ γελοῖοι μὲν [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καθηγορῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι θέλοντες, καὶ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ θέλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃ δ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺ χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

[b] Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A.* 2. *W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valesium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis fastuosi nota *Aristophan. Plaut.* Ipse *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe prostrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τὴν παρειὰν τῆς μείζονος μόνου τυγχάνουσι· scio quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῆς παρειᾶς; *admitti ad genas osculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod visum an *Schottus* insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Brisson.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι θέλοντες satis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehensa *Benedicti* versione, *adorari se patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ στόμα ἐπὶ κεφαλὴν κατασφίλων. *pectus & caput deosculabantur.* & apud *Nostrum* iterum Mer. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δ' ἰατρόν ut sapiente & forti viro indignum adspernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires. de Prado* & *Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. sed inprimis *Lipsii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιβλ.] Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum osculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενϑ).

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oſculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ σὺν κύκλῳ τ πόλιν, καὶ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· σὺν ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορηθέντες ἀπίασιν, ἢ ἀλαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέντων οἱ γενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιπετείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis ſunt, qui eos ſectantur, atque obſervant, de media nocte ſurgentes, & totam urbem circumcurſitantes, & a ſervis foribus excluſi, canes, & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, oneroſa illa, atque multorum malorum cauſa, cœna eſt: in qua illi, quam multis comeſis, epotisque præter animi ſententiam, quam multa non dicenda proloquuti, poſtremo reprehendentes, aut ægre ferentes diſcedunt: & vel ipſam criminantur cœnam, vel contumeliam aut ſordes accuſant! Pleni autem & angiportus ſunt vomentibus iſtis, & circa viliſſima quæque proſtibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενϑ)] Quum *Micyllus* vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσϑ. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obſcœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id eſt, oſculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim oſculo excipiebant, eosque ſummæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem ſibi gratulatur Nigrinus negatum oſculum, eo ſpurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι] Sic in μισέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Moleſtias matutinarum ſalutationum deſcribit, & quam vilium eſſent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noſter* habet de Merc. Cond. prorſus his ſimilia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime conſtat, quod graviſſimi viri temperare ſibi non potuerint, quin de iſta indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulſum janitore ſaepe nocte ſera foribus ingratis adjacere, miſerrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut faſtus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores ſunt, oſtiarii, θυρωροὶ, ut ipſe vocat περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demoſth.* οὐ τοῦ περὶ στεφάν. ἀντὶ μὲν φίλων ὢ ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ψήφικα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demoſthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æſchyl.* in Prometh. ſic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc *Luciani* locum profert *Caſaub.* ubi de officiis ſalutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſæpe alibi. De his incommodis ſportulae cauſa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & ſalutantibus exhiberi ſolitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus ſuis atque adulatoribus praebebant. Has autem veſpertinas epulas matutinae ſalutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis ſemper ſalutationibus diſcurrent.* *Manilium* expreſſit V, 64. *Inſtar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi portans communis amicus:* luculentiſſime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipſum Luciani adſcripſit totum. Neque philoſophi aliarumque artium profeſſores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: τὰς μὲ σοφοὺς ὁρᾷ ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις ἀλητρίζοντας, teſte

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritu-

αὐτῷ καλαχλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς φειδόων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τὸ κολακευομένων ἐξωλεστέρους τὰς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίσταμαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν οὐσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἑωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ μικρὸν ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τἀναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τὴν τραπέζων τὸ κάλλος,

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνους *J.* b Ἀνόητον] ἀνώτων C. *J.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſæpius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῆς Προγνώσεως. Ἠσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύειν, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, θεραπεύειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ὑπὸ τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι ἢ φοιτῴην ἔωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνοίμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῇ Ῥώμῃ πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' ἐδόκει τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἰέναι θύρας προσαγορεύσων αὐτούς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνήσόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀληθείαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑσπέραν δ' ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς φειδόων. *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀναγκαῖον ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεσκευάσθαι, μήτ' εἰς οἶκον ἑπαιρομένους αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἱ δὲ πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπεὶ δὲ τὴν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκῃ κἂν συμφοραὶ οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαιτες] Ἀπολαλήσαιτες. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. φειδόων] Hinc ἰατροὶ dicti φειδόωται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιδῶν, ἢ ὧδε τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſinopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰη δ' ἐμοί γε μήτε χρυσὸς ὢν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ᾗ τ οἴκων τὸ μέγεθος· ἐ γὰ ὕτω τ πλυτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τ ἄλλ᾽ τὸ πλυτεῖν εὐδαιμονίζειν. ᾗ ὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι τ καλλῶς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσῦ ᾗ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν ὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτ, ᾗ ἀπευωνίζειν τ δυνατείαν, ὑπτυχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. ἀλλ᾽ τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ᾗ ὕτω δή, non δὲ. *T. H.*

2. Εἶναι τ καλλῶς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι τ καλλῶς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευωνίζειν] *Vile reddere:* vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ᾗ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ὕτως εὐωνα πανλαχῆ τὰ καλὰ γίγνετ. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα ἐ εὐπόριστον ῥίπτεις τ λόγον· explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὔωνον ὕτως ᾗ ῥάδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ἐ καιμάτων καθορθοῦν τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηρούς τε ᾗ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐνότερον τ ἀπεκηρυγμένων, & mox ἐπδωνισμένον. Hinc ductum ἐπδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπδωνίζονται. *Dion Cass.* ἐπὶ ᾗ τῷ πλίστῳ τ διδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπδώνισε. in *Polluce* I, 51. ἐπδωνισμένων τ πυρῶν, cui junctum est, τ τιμῆς τῷ σίτου καλαδεδηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναίνεσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπδωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ᾽ ἀνθρακοδοκαπήλων ἐπδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τ σωμάτων εὐεξίας ἐ εὐμορφίας, ᾗ τἀναντίον προσεπδωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τ δὲ δὴ λογιωτάτους τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοῖς τ ἀπολλυμένων ἐδιλίαζον (triumviri) τὰ μὲ ἐπδωνίζοντες, τὰ ὃ ᾗ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δ᾽ ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλῳ αὐτὰ προκομίσει ἐ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, ᾗ ὃ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπδωνίζων αὐτὰ λήψεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. διενίσλω, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζοντα. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuis.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἳ τοσαυτλω ὑπερβλὴν πεποίηνται τ αὐτῶν αἰσχροκερδείας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐ τὰς παρ᾽ ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ᾗ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, ᾗ πολλοῖς λὰ τ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ ἀπ᾽ αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰ οὐκ ἐναργῆ ᾗ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τ λεγόντων μὲ εἶναι σοφῶν, πωλούντων ὃ τὴν σοφίαν ᾗ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲ μικρῷ λήμματι &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζων τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλρεύοντες, εἰς [b] Ἀπόνοιαν ἄγουσι.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, mul-

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τὴν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσαιλα] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur , nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων , teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres , hoc recentioribus est utilitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum.' Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt : frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκάλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* An. Al. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas , vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris : quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσμαλα τῇ αὐτῇ χώρᾳ , & Accessi. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus , quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte , extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τὰ πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς ἢ κατὰ τὰ ψυχῆς βαρὺς ὀτὸς ἐστι·) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὁμβρίκων· quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Κατακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας , non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικῶς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & varia structura , ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλῳ δ' ὑμῖν ἐπιτειχίζοντες δυσιδαιμονίαν· sensum evertit Interpres : *& in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulyssis a Palamede superatus ἐπιτείχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωφροσύνῃ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον· *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque perfime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν αἰσχρῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τῆς παρθένου, sed ita tamen , ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat : verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους , quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς , quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum , qui titulo tenus erant philosophi , descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται μακαρίων τινες θεραπευταὶ πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι τακτοὺς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σαίνοντα καὶ τακτικόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν αὐλὰς ἀσπάζου πρὶν σὲ καλῶς ὀφθῆναι , ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ αὐτῆς ἀναστάντες καὶ τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλὴν τοῖς θυρωροῖς σιωντες ἢ τοῖς δεσπόταις denique , ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσηθέσι πεπαλαίκοσι τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι καὶπολογουμένους *vocatores* significat aut *nomenclatores* , de quibus egregie *Valef.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προσεδεσμότων ἀναμεμιγμένων κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορουμένων, καὶ τοῖς ὀπὸ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποχρινόμενοι τοῦ δράματος.

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; ὃν ἐμφορῶνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μιταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπισχεῖν] Ἀργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὸ παρεθὲν [*] ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκυδάσθη τὸ ἀχολίας ὠφελίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

[*] Ὑπόσης] Leg. ὑπαρχούσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίῳ τὰ ἀρχαῖα ὑπῆν I. c. 31. Pro τὰς παρ. male *C. V.* τὰ τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *T. H.*

[**] Ἄλλος] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

† Ὥσπερ ἡ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

‡ Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἥμερον τῆ τρόπε] Insulse; unum enim est schoma: *T. H.*

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὃ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὃ δὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τῇ ὑπ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφορῶνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλεῖω δ' ἀποφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ' ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθῶς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρὸς τὴν ἀρ. ὧν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἠμπολημένα κριάδια *AElian.* de Anim. II, 47.

Scri-

ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, ſæpenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quæſtu ſuperiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἦν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præſtabat ipſe: non ſolum gratis converſando ac diſſerendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe ſitum habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ἰδίων προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀπτᾶναι αὐτοῦ πολ-

[b] ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μένον ἐτάσιον ⁂ ἄλλο ἄχθος· οὐδὲ φέρειν, † ἅσπερ οὐ φθονῶντα τῇ ἀγορᾷ ‡ οὐσίας καλλιεργίαν, καὶ τὸν αὐτὸν τοῖς χρῄζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ αἷμαι καὶ ὁ Θησεύς· Κράτης

lium. M. du S.

§ Ἀγρὸν] Repoſui pro Ἀργὸς, & modo τῷ ἀγρῷ pro ἀργῷ. Vitium pluribus adhuc locis inſidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voſſ.* ad *Valer. Fl.* I, 310. T. H.

τοῖς ἄλλοις ἀφεῖκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνον τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνει ἐπιγραφήν· ἀνδρί. V.

¶ Ἀδίκως] Leg. *ἰδιώτας*. M. du S. Praeclaram emendationem adjuvat C. V. ubi utraque vox hac figura ſcribitur: ἰδια. T. H.

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus uſitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio ſenſu: οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἡμῖν, *non unus eram forenſium rabularum. Philoſtr.* de V. S. II. p. 603. τὰ οἰκίας ἀγοραιοτέρας ἐπ' ἀγορᾶς· prorſus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι & σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ἀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα & λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſæpe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophiſtas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus ὅσοι ὧν ὅτου τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσαντο οὐδὲ ἐκαπήλευσαν, ut teſtatur ipſe in *Exc. Valeſ.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diverſa, *Lyſias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. AEſchinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἑρώντων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ τήλιν ἀλφιτόρυτον· ut περὶ ἅρμα ἀποῤῥαγῆναι apud *Dion. Caſſ.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir ſummus, quum ſententiam exponeret; *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit: κάπηλος* iſte, & illa τήλη impactam navim diſſringens ipſe eſt AEſchines, quod alio loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Juſt. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. T. H.

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει & καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula*. *Ludov. Creſollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153. J. G.

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. G. C.

41. Δίων] Edd. omnes præter J. δίον mendoſe. In L. etiam recte δίων. M. du S.

43. Οὐ πόῤῥω τῆς π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. J. C.

44. Οὐδ' ἐπιδῶν] Legendum ἐπιδῆναι & διειληφώς. J. Br.

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διελήφθη, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τῆς χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ παραδοὺς ἡ προθεσμία παρελθὼν, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. ὃ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ξηλῶν ἐθέλουσι παραδείγματα, ἡ τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῆς γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, ἡ διανοίας τὸ κρεμασμένον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.

Παραινεῖ δὲ τοῖς συοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

45 tor annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Λουκιανῦ Ϛ τὐπίγραμμα,

† Ἄγρὸς Ἀχαιμβρίδου γεώμολω πότε, νῦν ϗ Μενίππου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ ϖῦ ἐκεῖϖ ἔχειν μοι πότε * *V.*

* Λουκιανῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τυχὸν unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πότε addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cætera, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J.C.*

† Ἄγρὸς] In *C. V.* erat ἄκϖ & γοίμ. recte vero πάλιν. *T.H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Præf. *Pauſan.* p. 928. *T.H.*

46. Αὐτῶν εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηϖται βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἴσμεν ἐπιμελούμεθα.

Erot. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſilli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A.V.*

Αὐτῶν εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων δὲ φ. οὐδενὸς &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vaſbi inſcitia juris;
Poſtremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſilli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J.C.*

48. Νόμῳ ϗ Ϛ διαδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μεθιστάσθαι δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οὐσίαν δὲ, καὶ τὴν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· hæc apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἄγρὸς Ἀχαιμβρίδου γεώμολω πότε, νῦν ϗ Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ ϖῦ ἐκεῖϖ ἔχειν μοι πότ' ὤϊστο, καὶ πάλιν ἕτϖ
Οὐτανὸς, εἷμὶ δ' ἄλως ὑδατὸς, ἀλλὰ τύχης. *J.B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Jurisconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J.C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in *Luciano* ſed præcipue in Charont. ſive Ἐπίσκοπος. *J.B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T.H.*

53. Παρίχει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

λειᾷ τὸ ἀγαθὸν, ὥσπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ἐφ' ἃς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους μὴ ψεύσασθαι, ἢ πράττειν τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τοὺς τοιούτους καλουμένους φιλοσόφους, οἳ ταύτῃ ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπολάμβανον, ἂν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καλαγυμνάσωσι τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὑπερφανείας αὐτῶν καλαξύοντες.

28. Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς καλασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

θρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσεσθαι.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχει. *T. H.*

58. Μὴ ἐπιτρίβεται] Restituo ἐπιτρίβειν ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philosopho praeceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις ἢ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἢ προθεσμιῶν, ἢ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μηθ' ἃς προσέχεις σαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύειν scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet ἀλλὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μέν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καλαγυμνάσωσιν, ὅτα μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ ὑμῶν σωφρονοῦντί ἔστι Σωκράτει σωφρονοῦντα, ἃ φο-

βουμένῳ μὴ ζημιοῦτο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, δίψῆν, λύχνοῦν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶν Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲ ἀλλὰ πλήττων ἐθ μαστίγων περάσθαι τοὺς ἐτῶν ἔφυγον. & περὶ Συνθ. p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἐθ κολάσεις ἐθ ἀναποτὰς πρὸ ἐθ σιδήρῳ σωτελουμένας ἀριθμοδιτῶσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὅτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὅτε ἐθ τορνὸς ἐθ καύσεις παιδικὰς ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposterа formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Ortsoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσομένου, ἵνα μὴ τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηι. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἑαυτοὺς ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δηλος ἦν ῥᾷον διαφεύγων.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehenſionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo eſſe dicebat, dum præter rationem ita ſupra vires intenderentur. Unum autem etiam ipſe vidi, qui cum jam ea apud illos mala odeguſtaſſet, audita ſtatim vera doctrina, irrevocabili curſu aufugiens inde, ad ipſum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀν-

29. Jam vero ab iſtis ad alios digreſſus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis eſt βδιλυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδιλυρίας, qui ſolet τοῦ ἀπολούθου ἐπιθυμίας μείζον φορτίον ἢ δύνηται φέρειν. *J. B.*

78. Ἐπιταθέντας] Caſtiga ἐπιταχθέντας. *J. Br.*

81. Ἀμεταστρεπτὶ] Sic Horatius

Oculo in retorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸ ἀθύρματον αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J. B.*

86. Τὸν ἱπποδρομικὸν] Hanc ἱπποκομικὴν multis verbis deſcribit Autor de cauſis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paraſ. omnes paſſim. *J. B.*

Ibid. Τοὺς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς δεχθῆι, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſæpe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuſo permaduiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur. *J. P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inſcript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide ſermones habuerint, egregius oſtendit *Joh. Chryſoſtomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀφιέμενοι καὶ ὀνομάζοντες καὶ ἀγαλλόμενοι ἐπὶ γένει καὶ παλαιότητι ἀνατροφῆς τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰκότως μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἵνα ζωῆς καὶ ἐνεργείας ὁράωσιν. Equi præſtantiores ſuis nominibus inſigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curioſam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pauſan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodoſ. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Boryſthenes eſt apud *Dion. Caſſ.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith.* p. 121. Phoſphorus *Auſonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλαμπτοὺς] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* *J. P.*

Ἐπιλαμπτοὺς] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapſu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Lucianum non adſequitur, & male periodum hanc majore diſtinctione ab præcedente ſeparant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt. *Multus enim profecto eſt in equis furor, & multos, qui graves videbantur eſſe, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum eſſe, in iisdem nugis inſanire oſtendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illuſtrationem hic apponerem inſcriptionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Fac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus; & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀνθρώπων ἐμέμνηλο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχὰς διεξῇει, καὶ τὸ ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸ ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὸς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπ-

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῳ δράματι ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὰ νεκυΐα τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προσιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακόθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπιλήπτεται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ὦ πόδι κῶφον πυρετὸς ἐπιλάβοιτο. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει ἐν ὀλίγῳ καταλαμβάνομαι. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐρ. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Συμπ. c. 5. & 9. *M. du L.*

93. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν δὲ ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακόθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

προέρτας, ἢ ὃν ταῖς ἀληθείαις λέγων, 95 veram emittere, ea intelligeas, quæ in te-

sta-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J.Br.*

Ἵνα . . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A.V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆ σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *If. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύειν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ὅτῳ δαλόν τινα ἐκπυρώσας δικεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ διδόναι, μόνον ὃ τοῦτο οἰόμ. ἀπολαύειν τῶ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσον. ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὸν ἀπόλαυσιν οἰόμενος, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo*, *ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J.G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac precipuos libertorum Cæſaris compoſuit*; *ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab haredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis aliena oſtentans, & contemptor ſua infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Roma præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύειν vide H. Δ. X. XXI. & Τιμ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆ σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μὲν φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Jac. Gothofredus* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆ σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis*

avi-

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ᾽ σφετέρας ἀληθείας.

avitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Is. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis inorepare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μέγ᾽ φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quam ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo ſaltu* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὰ τοιαῦτα τι καὶ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata neſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio confingnent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum effluueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τ᾽ σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ᾽ σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νικῶσαν τε καὶ ἀληθινὰς καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ᾽ ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πείρασθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ᾽ Ἀντιδ. p. 316. B. τ᾽ περὶ τὰ δικαστήρια πολινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους & τ᾽ δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in ſive conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profuturae dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecrete agitur, quantum & quibus donus? Quid enim intereſt, quibus donus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius donus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum malì judices, quamdiu illa depravas ſpes ac metus, ac inveriſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quisquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι vero pro ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύσουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ᾽ σφετέρας ἀληθείας. *T.H.*

ἃ δὲ ἡ μέλαξις λέγοντος αὐτῆ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκαλορύτειν ἑαυτοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγράφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν περὶ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ θνητὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν οὖν [a] ἠξίει, τί πέπρακται τούτοις περὶ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τοῦ μετὰ τὸν βίον διατιθέασι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελίτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brissonius* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τὴν τελευτὴν *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & ἀποθνήσκοις & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ὥσπερ τὸ μητρῷον apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μητρῴου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιασάμενον πέραν τοῦ μητρῴου, vel πέρα, quod ἀτθικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῆς ἐπὶ γλώσσῃ, τὰς ὥσπερ τοῦ δίοντος παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸν μὲ πινόντων, ἰνίων ὄ κροκούτων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρόκου vel κρόκου ἢ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio anguste pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρότου] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκου: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκου efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκου] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. *M. du S.*

Μετὰ κρότου] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκου rescribere vereretur: audi *Crescollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consueviisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, ir-

ποσίοις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὡραῖον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανεῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ἀδαημοσύνοις, καὶ τὰς ὄρεις συγχέουσι, πάντοθεν τῇ 20 τρυφῇ ἀνοδεύοντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς παθεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ἀθύρας εἰσ-

εία-

b Κρόκων] κρόκων A. P. Edd. priores κρότων. c Ἀρωμάτων] ἀκροαμάτων L. d Τὸ δὲ ἐν καιρῷ] τὸ δ' ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων· *intelligit enim Lucianus quam* ſparſionem *vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Graeci vocant, Ovidius* liquidum crocum, Coryciam imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἁλόησις χριτίζοντες, καὶ κιναμώμοις & κρόκοις ἐφθύνοντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, δᾳδοφόρων, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐκχεῖν μὴ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſcjungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἁλόη, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T. H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελῆ ὑπερηφανεῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντας ὡραῖα. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quae pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quaritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡραία καιρὸν ἤδη τίκτει βλάβης. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίζω. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύρας] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύρας] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ὃν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ εἶνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τὸν Μῶμον τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι πρόσθεντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τοῦ στεφάνου] στεφ. τινας. Margo *A* i *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardeliorum quædam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δικῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλίοντες εἰσάγειν τὴν παραθύραν. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθούσῃ θύρᾳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quæ nunquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſam incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſam*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non* περὶ θύραν *hic legi, ſed* ὠθοῦσι *verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὠθοῦσι τὴν εἴσοδον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Græcarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθούσῃ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μίμφεῖο τῷ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸν δ. Θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸν δ. Θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipſum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

θαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τ' ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τ' ἡδονῆς.

Καὶ μὴν κἀκεῖνος διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τ' σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων πολυεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γὰρ τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔνε-

b Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. c Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo *A* 1 *W*.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τ' λόγου ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μίγει τῷ φάγνῳ, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος * ἐκτεινομένου. *V*.

* Ἐκτεμμένου] Ἐκτεμμένε ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic ſonum τῆ I & EI. *J. C.*

iis ſolis. Nam & caput coronare Græcis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipſe, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipſum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan Fabri*, morem hunc Græcum fuiſſe teſtis eſt luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἰωνῶν
Στεφάνους δ' οἵους (*Caſaub.* in ſuo Cod. legit ὅτους) πυκάζω
Τὰ μύτικά μου πτικαίου.

Sic apud *Lucianum* ipſum *dix.* c. 16. *Polemo* deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διπλοῦσθαι. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Caſſ.* 5. epiſtolam; *flores de CAPITE, collo, & ſinu militi excutiæ.* ubi hi ipſi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule *Paſchal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* viſum, ſed *Philoſophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem aſſignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, præter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, ajebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem fruſtra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J. B.*

Υ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis*. *Th. M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μᾶλιστα ἔχρην αὐτὸς στέφεσθαι] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμὶς δ' ὑποθυμιάδος στέφανος παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ὃς περὶ τὸν τραχήλους περιετίθετο, ὡς σαφῶς ἐκ τ' Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades corona ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆς ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J. P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus eſt ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Heſychio* pro Ὑποθυμὶς propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιὸες cur dictæ fuerint, exponit. *T. H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Αντὶ τοῦ ἀνασπῶν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque ſtructuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subjunctivo, exemplis probat: adſentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. *T. H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μίγει τῷ φάγνῳ, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J. B.*

ἕνεκα πάντα πονεῖν τὸν πόνον, ἐφ' ὅσῃς ὁ μήκιστος ἀνθρώπῳ λαιμὸς ἔστιν. ὅτε γάρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ἢ ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἅπασιν οὐδὲν ἧττον φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

caussa totum hunc suscipere laborem solere; quorum mensuram vix longissimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, suaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem absurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare volunt.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διῆλθεν, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔφκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινόταλον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντων ἀλλοτρίων δέοιντο προσφερομένων, καὶ ἀνέχοιντο φωνὰς ἀκούοντες δυσχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quæ miseris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut sequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τρυφῆς λέγοις, μίχρι τοῦ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In stomachum ingressu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας ἐστὶν ἄχλυς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpsione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικροῦ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumpsero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum libbrata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ὑπὸ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτέλλοντες.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἧκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ φοβούμενος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταληφθείς, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥέομαι, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἅτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπίπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμᾶς ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μετὰ τοὺς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, καὶ μὴν πάνυ εὐστόχως τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναν-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemæo Euergete: σὺ πολλῇ ὢν τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ ὑπὸ ἐπαειρομένου. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνων parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ φαγγιάνη] Caſtiga φαγγίανη. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένους] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο ——— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μίγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron. vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, εὐτονώτερον ᾗ δέοι τῷ ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτονται μὲν ἢ ὅτοι τὴν ὁδὸν, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα κάλαπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλεν.

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt', sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τυ-

37. At qui bonus jaculator est, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τῆς ἐπιξύσεως μόνον. V.

97. Τῆς ὁδοῦ] Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. *M. du S.*

Τῆς ὁδοῦ] Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex sequ. patet: ὃ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῆς βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀκ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τὴν αὐτῆς πορείαν ἐξενεχθέν· & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόν· neque aliter ipse mox *Lucianus*, οὐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. *T. H.*

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. *M. du S.*

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψειν ἢ οἷ ὀστέον ἄχρις. *J. Br.*

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. *J. B.*

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. *T. H.*

15. Ἰᾷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. *J. Br.*

Οὔτε ἰᾷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ὅτε ὀπᾷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum est *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρείῳ τεύχει ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλαι ἢ Κήρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα περιπλήγοισι.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὴ Κήρητες ἔνοπλοι ὄντες τὸν ἄντρον τὸ βριθοφυλάκοσιν τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. 7. ὅτε τὴν Δίκτυννάν τινα ἐθέλοντα κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μαλθακῇ, id est, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum strepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὴ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκλησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τὸν Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiastes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrræchmes Degmenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν δὲ τὰς κυνηγίας εὑρηκέναι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis, principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τ σκοπόν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος ϑ βέλος· γίγνονται γὰρ δή τ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἔστε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἔστε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηλητηρίῳ τε τ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, τ ἀλαπάξαν ἄχρι ϑ διελθεῖν, μένει τε, τ πολὺ ϑ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδράμενον ὅλῳ τ κύκλῳ τ ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι τ ἡδονῆς τ δακρύοις μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, πσυ-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam.* *M. du S.*

17. Κουρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit διὰ Φαρικῆ τινὸς Κρητὸς τῇ ἰξοφόρτῳ αὐτὸ· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ὡς Αἰθιοπίας μὲν ἢ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι ῥίζα τίς, ἐν Θαιαλίᾳ δὲ ὁ Σκύθαις αὐτά τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάκ·

ἠσυχῇ ἄρα ἔ φαεμάκῳ ἢ ψυχὴν θεοῦ-
θέοντος. ἐπῆλθε δ' ἂν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ὅτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσωρ γὰ οἱ ἔ Φρυγίῃ αὐλῇ ἀκούοντες ὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ὅτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται ἔ πάθους, ὅτω δὲ ἡ φιλοσόφων ἀκούοντες, ὐ πάντες ἔνθεοι ἡ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiæ cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ὅτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J.Br.*

Βάλλ' ὅτως] Ex Il. 4. *J.B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G.C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνειν *hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαῖψις & λᾶψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ: perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνιῶνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὑμιλῶ ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δ' τὰς μίτρας ἀπερρίψαντες &c. Mox lege ὅτοι δὴ non δή. *T.H.*

38. Τῷ λωτῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J.Br.*

Τῷ λωτῷ κηκιοεσσῷ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J.B.*

44. Καὶ τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δικαῖσι post μανίᾳ, inserendum, & pro ἀληθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀληθῶσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἀληθεύειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἔστως ἀληθεύειν, ὡς τε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἀληθεύη ὑμῖν ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃ γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσας καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὡσαύτως ἡγήσαιτο ἀληθήσειν· *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἀληθεῖς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ἔτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μηδ' ἡτινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex successio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεὶς τό με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, ἡ τ λωτῦ κεκορεσμένος. ὥστε ἡ μεταξὺ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι ὁ τῇ ψυχῇ ἡ παυσαμένῳ, ἄχθομαι ἡ ἵνα δὴ ἡ κἀγὼ σὲ εἴπω, τέτραυμαι ἡ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γὰρ ὅτι ἡ οἱ πρὸς τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ὁ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο πάθωσι, ἡ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμπαθαίνει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, ἡ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας διαδοχή. Λ. ἐκεῖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, ἡ προσέτι δέομαί γέ σε κοινήν τινα τ θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se præcipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεφίας ἔτυ διδοὺς τὰς ἀρχομένους, *qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem R. II. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτῦ ποιήματα. *Marsil. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem inepte sua poëmata recensentem*: tu cape: *ut poëta succenseat actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti*: quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα ἡ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ Ἡσιοδίων διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. ὅπερ δ ὁ παλαιὸς βούλεται τ ἀντίπαλον διαθεῖναι, τῦτο ἡ ἡ νόσος τ κάμοσία. III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. αὐτὸν (Oppium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης ἐδέδει διαθεὶς ἐπήγετο παιδαχῷ λελυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ὅν ὁ νυκτὸς ὁ βούλεται διαθῇ τ ὑπνωμένον. *Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί μοι διαθήσεις· ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παίσας θηρεύτου, τὰ ἴσα αὖς διδοὺς, παθών· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι σὺν ἰλύστοις ἂν διατιθέντος ubi πάσχειν illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &, τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενος *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δ ἄρκτον ἀμυνόμενον διατίθησιν, *similiter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci*: nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, διατίθημι· hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalium detrimento facile sanetur: ita lege: σὺκ αὐτοὶ μόνοι (si quis μόνοι, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ὁ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, ἡ αὐτοὶ (vel ἵνα) ἔκφρονα γίγνωνται. cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio ἡ αὐτοὶ dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε ὁ δηχθεὶς ὑπὸ τ ὁ φιλοσοφίας λόγων, οἷς ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: ἡ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] μαίνεσθαι. *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τῦ . . . *Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi:* τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. Ὅτι τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν βλαψαντα.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati ſumus, eundum eſſe, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud ſane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τῆς Πηγάσου, τ τὸ ἄλσος τοῦτο τῦ Νείλου, τ τὸν αἰτίαν εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus.* Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ε. 295. τ ἧς γεγόντων, vetuſtiores Edd. quod male poſtea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama eſt, ſanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, ſi tanti eſt, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Paſſerat.* & *Broukhuſ.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes ſunt verſati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypotheſin enarratam legere licet in Acceſſ. ad *Ulpian.* p. 1167. Verſus eſt ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hiſce Lucianeis ſimillimus eſt, praetermittere non poſſum, quin ponam: ἃ δ' μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριγεῖσι λόγχης θέλγητρα ῥίπτασι, ἀλλὰ & τ ἐν φιλοσοφίᾳ ἐμφύομεν ἀφύτοις νέοις ἀγκὼν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Hinc pene ſumſiſſe credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰᾶται. Huc pertinet illa a *Philoſtrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & ſophiſticum acumen *AElliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* ſpectaverit haec ſententia: *Amoris vulnus ſanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τ ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ ὁ διπλῶ ταῦ ἐκφερομένων.

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Ariſtarcho Phalereo, ſeptima Octobris, actionem inſtituit Σῖγμα adverſus Ταῦ apud judices ſeptem Vocales, de vi & rapina bonorum; ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri ſolent.

2. Quam-

[a] Λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

Δ. Φ.] Quo tempore ſcriptum hoc fuerit incertum eſt. A juniore profectum incuria indicat. Res eſt ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deeſt in Mſſ. autoris tamen cenſendum eſt. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accuſationis *Schol. V.* etiam notis praeſcripſit, nihil ab editis diſſidens, niſi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγων praeſtat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud γ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας γ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὴς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii ſaepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίων ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accuſationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuiſſe *Ariſtarchum*, ſed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Ariſtarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico ſummo locutus, *Ariſtarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico ſummo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum menſis diem alibi etiam *Noſter* juri dicundo in ejusmodi ludicris cauſis aſſignat; ut in *Dea.* c. 12. *Cat.* c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. *Ἀστρολ.* c. 16. Erat autem Apollini ſacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales judices vi & raptui praefectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuiſſent, ut Romae praetoribus certae cauſae attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe has vocales iſti judicio praefuiſſe, non alias literas; quae cui judicio praeſederunt, oro? Neſcio an bene *Bolerus*, *conſtitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & *P.* hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Καταί-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωκέων δικασταί, ὀλίγα ἠδικεῖμην ὑπὸ τουτοῒ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καλαίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, καὶ βαρέως ἔφερον τὸ βλάβος, καὶ παρῆκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦλθε [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, καταιχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενος. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιροῦντος ἔνθα μὴ δεῖ. F. G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιέμεναι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκείθεν ὁ κατάρσιος εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per παλαπλῶ exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρεις ex quo facile eſt priorem emendare in Κατίρεις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ὁρμοῖς δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατίραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μάλιστα ἐπὶ τὸ τραχύτατον ἡ δημοκρατία θῆρον καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαίρουσας μὲ ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους ὁ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὁ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῶμεν, ἀδόκων· lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρεῖσθαι, ἵστασθαι. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάττουσι] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes Φυλάττουσι pro Φυλάττον, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ὑστυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμματος ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίμπραμαι, διδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. & ipſum Σ, καίτοι μὲ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲ τοῦ ὀλίγου ἐπιχειρεῖ, τετραπάττουσι λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἵνα ὁ τίμιον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἰδίᾳ ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγει. F. F.

Φυλάττουσι] Monet *Jenſius* de Φυλάττον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quae in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, *& potentiam ſequitur ἀνοια, καὶ μὴ ταύτης ἀκόλαστα*, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ὁ ἀρχῇ μὲ ἡ ὑπὸ τ' Ἀγαθοκλέους γενεσίας ἐς ἀνοίας παραλογισθέντες *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. J. B.

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad Φυλάττοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείω προσδιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνας νῦν πρὸς τοὺς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δέ μοι μικρόν [a] μοι [b] ὅπως τῆς ἀποθλίψεως ἐπέσχεν τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγης δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βεβουλευμένοις

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μοι Edd. priores. b Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐκ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὲν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Αὐτὶ τοῦ δηλονότι * κεκτῆσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντουμένης τῇ φόβῳ. V.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τὸ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφου & ψόφῳ; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῆ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἦν ἢ τὸ Σ ἢ ψοφῷ. C.G.

18. Μοι . . . . ἐπέσχεται] *Moi* legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Mſ. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου ϵ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Th.M.

Ἐν ἴ. ϗ κ. τῷ φ.] Haec aliena & additicia videntur. Sed ἐπίσχω. F.G.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mff. & J. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & J. Ed. integram vocem ψόφου, quæ facile a voce ψῆφῳ, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ τῷ ἑαυτῶν ἅμα σὺ τῇ ἐμῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Eadum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & E. J. lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελοῦσι, τὰ ϗ ψόφους· φωνὰς μὲ τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους ϗ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, pari loco esse & conditione, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες ϗ σὺ τῷ ἴσῳ ἤδη. II, 60. ὅ, τε γὰρ γνοὺς ϵ μὴ σαφῶς διδάξας σὺ ἴσῳ εἰ ϗ μὴ ἐνθυμήθη.

IV.

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ, ἢ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλυ τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παραφάσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ προδιαλειπτέον ἐς τὸν ἀδικημένῳ.

Ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & ſæpe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν αὐλαῖσι, ἐν ὑστάτοις Hel. v. 1243. 1293. &, quæ frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἴσοις. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σάφρυσας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγιγνηθῆναι modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνης τιμωμένους ταύτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ δὲ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀξίωσιν ἕξω. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τ Ηρῴδ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοὶ καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γενέσθαι ἄρχειν. T. II. p. 227. C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέσθαι ἄφρονα ἕστηκεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξυσῶ. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρεϊ ἀιμαλαῖδι in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματαῖδι, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδι, ὁ δ' αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντιμοσίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ ἀντικεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ καὶ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Davis.* ad *Ciceron* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πείρας] Attici πεῖραν ἀντὶ τοῦ δόλου καὶ τύχην, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur, aut* προδήλως *iis* τὸ γράφειν πᾶσι δῆτα, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πειθοῖς ὀπόσῳ δήποτε ἐργυρίῳ καθυφεὶς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφιεμένους τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῷ καθυφιῶναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων δ μεγάλου καιροῦ ἑαυτοῖς ἐκὼν καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις δ προδῷ. ubi junctum vides προδοῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τ πραγμάτων pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τ σωτηρίαν ὑμῖν καθυφιεμένων. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων δ λημμάτων αἰτηθῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ ἐπροδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφέμενος τ λόγου, ὃν πίστευε (ὁ πατὴρ) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφιῶναι, ὑποδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud καὶ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶδε &c. ὥρμησεν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

δα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν πρὸς τὸ [a] κισ-
σύρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μι-
κρῶν δεῖν ἦρχετο πολλάκις ὑπὲρ τοῦ κναφείου
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν καὶ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἁφαιρού-
μενον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὸ βυζαντιακόν, καὶ

δα cum ῥῶ, disceptans de voce κίσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισήρεως] Κίσηλις δὲ φασὶ γράφεται καὶ * κεφαλαργίας. V.

* Κεφαλδ] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.

43. Ἐκ τοῦ γναφείου] Κναφεῖον μὲν δὲ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξύσματα. V.

† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ αὐτὰ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφεῖον, & omissum δὲ utrumque restituit Dodtiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladac. T. H.

λάμου. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud *Hesychium* est in Ὠτοπωπεῖ. Κίσηλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσηρις vel κίσαρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus *Ez. Spanhem.* p. 119. M. du S.

43. Κναφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt *Harpocr.* in Γναφεῖς & *Scholiastes Aristoph.* ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεῖς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνίφαλον, ἄκναπτον &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἄκναπτον. Κνίφαλον *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Glossis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλου. Atticis κνίφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in V. unde κλίνη ἀμφικνίφαλον, cujus meminit *Poll.* X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὸ βυζαντιακόν] Voluit si forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἁρπάζοντα αὐτῶν, καὶ μαγίδα σφετερισάμενον. Latine dixeris, *cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam surripiens μαγίδα sive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιζόντες, μόγις: Lambda surripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Besantinos* eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13. & Ερμ. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῷ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφ' τοῦ γ γράφει), ἐπὶ τοῦ μετὰ πόνου γινομένου τοῦτο δρᾶν. οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἀναλόγως ἀφ' τοῦ λ. μόλις λέγουσιν ἐπιφέροντες καὶ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογῶν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset μόλις I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφ' τοῦ λ. ἴδιοι γὰρ ἀφ' τοῦ γ μόγις καὶ τὸ μόγου. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρέχοντα. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ᾧ τέτυχε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅστις πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους ἀγγετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

ε Ἢ] εἰς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μόλις ἢ ποτέ. V.
* Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῷ μῦ πάντα γενομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλεις ἀφ' Λ ἐκφέρουσι Ε γράφουσι. C.G.

* Μόγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Boſcentinus*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe ἀπὸ τοῦ Γ γράφεται & Ἴωνες. T.H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* *J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσωθετούλου· ἂν μάλιστα οὖν ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. τὰ δίκαια μάλιστα πεπραγέναι explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. ὑβ' ὅλης πρατούσης, ὅπου μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι καταβάντας dabatur ἀδεία. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit,* reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ϱ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum abeo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼν πάτρας. Schol. τινὲς ἢ Φοινίσσας πάτρου τ' Τύρου νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοινίσσαν ἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθὼν: χώρα, γῆν pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἐμὴν θρέψαντα Τύρον. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ὃ ἀφ' τὸ νῆσον εἶναι δίδωσι· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto*: *Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *If Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (οἱ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προειρημέναι βεβαιοῦσι, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν ὦ δικασταί, τὸ μείζω δεδόκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὸ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐνία τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης ἴσως τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδη] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Φ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδη] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum inveniisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τίτλους δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λίθῃ φάρμακ' ἀρμόσας μόνος Ἄφωνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in eommodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθούμενα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δίλτῳ ἁρμοῖ restituo pro καιρῷ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur feciisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis facilliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μήμης ἀπόντων μνημοσύνορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* verò, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἐπιτίθησι λόγους ὁ Ναύπλιον εἰσάγων· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὒψιλον, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

65 πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν δὴ φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρώων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶ

[a] Τὸ] τὸ δὴ abeſt a F. τό δέ γε C. [b] Οὗν] τοιοῦν margo A 1 W.

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt Θ, Φ, Χ ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ζ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Bouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L. L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νενομοθέτηϰε, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ οὐ τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀκοὴ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοῖ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν ἔν τοῖς Φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ἔν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῷ καθήκειν probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. κάλλιστ' ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἰδεῖν ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδεῖν ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἴσχιστ' ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ ἀλλοφρόνως ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ πρὸς τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁρᾶσθαι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁρᾶσθαι. *M. du S.*

74. Ἀπελᾶσαι] Melius congruere ἀπελάσαι & ἐκδιώξαι

ὁμῶ σωδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν ἔτι ἔλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὄχθι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ἐμῶν γειτόνων τὸ βέλτιστον. καληγόμην δὲ παρ' κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissimum ἐμῶν ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχος] Οὗτος μὲν πρῶτος ἤρξατο τὸ τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίτταρα * κατατολμήσας ἐπεῖν καὶ τίμωρον. *V.*

* Κατατολμήσας] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. *J. J.*

Ita restituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. *T. H.*

διάξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμβων legatur, an βιασαμένων non multum interest. *T. H.*

75. Σωδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. *M. du S.*

76. Ἔκλοπον] Mss. ἔκπλαστον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. *J. B.*

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* *J. B.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienstum colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβίλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι ὁ Κυβέλα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κυβέλα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα ὁ Θαλάμαι· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inscr. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κυθηλιν τὴν Ῥέαν λέγει ὡς ἀπὸ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κάμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡφαιστιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι ὁ Κυβέλλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniisse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλη (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλη· sed haec an Athenienstium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus ille, cujus e Lycurgo tanquam ὑστέλους μελοποιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in τ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀπεκάβειν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur perveniisse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ἀ πανυ εὑρηται χαίρων ὁ ποιητης τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τους ὑστερον Ἀτθικους, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγουσι, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς ὁ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἰλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τους κωμικους μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξέχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι· διὸ καὶ Δημοσθένεις τους τραγικους ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσωσας ἡμᾶς οὐκ ἂν σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

δὲ

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego huius ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τὴν Ἀττικῆς. καὶ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγενεττημένων μοι, σωτήθειαν [a] ὦμην σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οὐκ ἦν μοι τὸ ἄχθημα, καὶ εἴ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὑπό-

a Ὦμην] Poſt ὦμην margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

Ἢ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὴν ἀγὼ τῷ σίγμα χαμαιζήλισμὸν τῷ γόμφῳ· ὡς ἁρμοττὸν καὶ πλατὺν, γομφαζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον πλησίον ἔστι φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλαττάν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιάττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἰδιωμοῦ Ἀττικὴν νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὁμήρου, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τίλλει τὸ λέγω &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαίαν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδαλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* Τ *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* *T. H.*

Ibid. Παλίχνιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. *J. B.*

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. σ.* ὦμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν με τῶν συγγεγενημένων καὶ σωτιτραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν σωτήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' ὅδε πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὸ σωτραφίσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὰ μὲ τῶν συγγεγενημένων μοὶ καὶ σωτεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα καὶ οὐκ ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: Μ. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τὸ τεττα ράκοντα ἀποστερῶν μὲ, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οὐκ ἦν &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; Μ. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τεττα ράκοντα ἀποστερῶν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οὐκ ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, σωτήθειαν recte mutatum eſſe in εὐήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae Τ ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud Τ ſponte ſe applicarent. Σωτήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit Τ, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγων. *J. G.*

88. Σωτήθειαν ὦμην] Deſunt in Mſſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſſ. σωτήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμυον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασιλιτταν [b] ὀνομάζειν, ὑ μᾶλλον ὅτι τούτοις ἀγαναχτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωθι τῆς δικαίας ὀργῆς. ὑ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὴν συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασιλίτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσαι F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τὴν συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνήτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρεμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερημένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστρέμενον & ἀφελίστεαι excuſum & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J. J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δέντις. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιτταν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλιττόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ· veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucydid.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque discrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, Θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾶττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιτται, Κρῆτται, ἄνατται leges. Λυκαονῆττος, Ἰμπρητὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνῆττὸν aut Ἀλικαρνῆσσὸν, Παγγαῖττον aut Παγγαῖσσὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιττα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλιττα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλιτταν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῇ βασιλὶδι τὸ θῆλυ ὑ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ & βασίλιττα κατὰ Αἰλίου Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλινναν δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥρινναι, Κόρινναι, Μύρινναι, Φίλινναι pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσαμεν & Τριχορυσία· καὶ τὸ τῆς Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασίλινα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήτταις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

Ἅων χ' συνεχολακότων μοι [c] γραμμάτων· ϛκίσσαν μ', λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπου [d] ἁρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήτταις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐπεσπάσατο δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C.. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίᾳ τὸ γῦν ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τιῦτλον & τὀτλιον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τὀτλόεσσα, Τὀτλοῦσσα, Τιὐτλουσσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μίσων τῶν κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφοις] Φάττας, νήττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτταις ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων· apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λάμπειν γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Cteſiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιθρισὶ χειμῶνα λέγειν, κόψιχος ἐπὶ ἴσι κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἴσως ὀρτύκιον. Κόσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβῶς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβῶς, & paulo diverſe *AEſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελισσοτρόφος

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἢ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσαλόν μοι καλαλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδου ἀποστάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῖ πᾶσαν ἀναβάντι συνθήκῃσιν, καὶ τὴν συγγραφέα τῷ τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γείτονί μοι ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μοι C. Edd. priores praeter *F.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σευτλίων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſſ. ἀποκέκλειμαί μοι τὴν θάλασσαν. *F. B.*

Ἀποκέκλειμαί μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *F.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλειμαί μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ Ἕλληνες τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλεῖσαι τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμια. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντάχοθεν· nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβυκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγυνα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſublidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *F. A. Fabricium*. In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμυρνα, *murra*. *Scalpellum*, *Scalpulus*, ζωίλη in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἐς τὸ ζμικρὸς ἀφ' οὗ τὸ ζ κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀττικίσει τὸ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *F. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξῶ ſcribere pro σύν verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀττίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχοι, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωιέναι, σωτίθεσθαι, σύμμαχοι &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

ε παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, ϗ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ὅτι κόρρης. καίγὼ μὲν τοιοῦτος.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura vio-lentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit, Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον ϗ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχεθο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, ϗ τὸ θῆτα, ϗ τὸ ζῆτα, μικρῶ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ϗ μ' ὁ λέγοντ@, ἀφείλετό μου τ' ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῖ λέγεσθαι πρὸς πάντας τοὺς νόμους. ϗ θῆτα κρούοντ@, ϗ τ' κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] πρὸς τῷ C.

cianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τῦ Εῦ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. Μυρρίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper *Μυρρίναι* ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύνω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τ' Ἱππίου, quaſi ex μυρσύνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσύνης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάῤῥ@ & Θαῤῥεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel ϗ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram vocalae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχεθο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. αἰτία, ἐφ' ᾗ ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελίχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Rudæi* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Daviſii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελίχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus Τ. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελίχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελίχειαν ἐντελίχειαν vocare his verbis: τὰς μυῤῥύας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) ϗ τὸ συριζειν, συρίττειν, ϗ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῦ ἐντελοῦς σωματος, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντ@] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντ@ pro κρούοντ@· deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντ@ τὴν κεφαλὴν, ϗ τὰς τρίχας τίλλοντ@· quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τ' κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας C κόπτεσθ *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λωβώμενον pro λοβόμενον. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε C βοῶν ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, ϗ τ' τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ [a] κολοκύνθης ἐρῆσθαι· ἵνα ζῆτα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ ὠμηρόταλον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ ἡ γλῶσσαν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλῶν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰπεῖν

40 capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθῃ,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis magna erit
45 tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim
50 res humanae rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶττων. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod coeperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus ad-
55 versus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] καὶ τ' C. J. b Τὸ συρίζειν] τῶ J. A 1 W. c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] οὐδὲ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo A 1 W. f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται. V.

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τ' κολοκ.] Ed. *J.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis usurpetur κολόκωθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιείης κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελίχειαν, ἐντελίχειαν, καὶ κολόκωθαι, κολοκύντην· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδελίχειαν & ἐντελίχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῦ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τῦ. *M. du S.*

48. Τουτονὶ τὸν τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβεβλημένως τουτονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίω νόσου de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰσχίστου νόσημα Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῦ K, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπτέον] Mf. παρεὶς πεσὼν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦι & γῆν & θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλὸν δοπεῖν βέλει· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰ-
ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus πεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὁ ἅπασι προεδρίαν
primas ſedes obtinere. Rurſum alius quiſpiam ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος
dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc ἀγορεύει· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀλη-
vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, mi- θῶς) τλῆμα ποιοῦντα τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μό-
ſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec γον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ
plebejos tantum homines injuria afficit, ſed μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν
jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ip- εἶναι φασὶ, καὶ τὸν αὐτῶν φύσεως ἐκτῆσθαι,
ſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν
ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.
Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem ho- Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ·
minum lædit. Quomodo vero re ipſa & ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν [g] αὐ-
opere eosdem lædat, audite. Plorant ho- τῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται
mines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γέ-
atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, νος παρήγαγε. τῷ γὰρ τύπῳ σώματι φασὶ
quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμέ-
ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſe- νους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιού-
cutos, atque figuram imitatos, poſtea ſi- τῳ ξύλα τεκτηνάντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπί-
mili figura cruces fabricaſſe, quibus homi- ζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνή-
nes affigerent: atque ex hoc huic tam per- ματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελ-
nicioſæ fabricæ peſſimum nomen obve- θεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὴν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἰδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae κ in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαὸν, ὃν ἔνιοι Δηΐτῦ καὶ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τιγιάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὴν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

74. Τῇ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis ſilum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum, Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, σταυρὸς, σταυροῦσθαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων δὴ ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θα-
νάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν
οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμω-
ρίαν ὑπολειπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου
μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζε-
ται.

niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἐπωνυμίαν στωικλεῖν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE. M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſuevisſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura inuſtam notamque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ γὰρ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι ὁ ξυμφέρομαι· apud eum ſaepe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὀδῶ γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani.* Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

Τ Ι Μ Ω Ν.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, ᾗ ξένιε, ᾗ ἑταιρεῖε, ᾗ ἑφέστιε, ᾗ ἀστεροπητά, ᾗ ὅρκιε, ᾗ νε-

Timon, ſive Miſanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

T I M O N.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἔφέστιον, Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένιοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ ὁμόμβοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotae eſſe poſſe videantur. Sola haec mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἱρκεῖε vel ἕρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid.* Τρω. v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Addo *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples;) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φεληγερέτα, ϗ ἐρίγδουπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ϗ μάλιστα ὅταν ξυμπρῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ὀξυγόνεις, ϗ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ καπνὸς ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἴδιον, εἰ μὴ μόνον ψόφος * ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

* Ποιητικῶν] C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. M. du S.

λέου, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἐφεσίου, Ὁμογνίου, Γεμηλίου, ſed & Ὁρκίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praeſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὅρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἱκανλεῖν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi δικάστην κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁρκίου cogitaſſe: idque tanto arguitus, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὅρκιος reperiatur. Apud *Plournutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅρκιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Gaiſus* ὅρκιον & ὁρκίσιον ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅρκιον plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Lucianum* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Aeſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοκάτακλοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ὅτε δὲ βάλοιμεν ἐν ὁ Διόνυσος ϗ ὑπὸ κεραυνοῦ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθέστερον χαμαὶ κύνας ἀτειχῶς πυρὸς πιμπλῆσι, ϗ τοῦ ὅντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Heſychius* quidem, Κερανίῳ, ἐμβρόντητον (male legitur ἐμβρόντις) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, ϗ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἀπόλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti ſuſſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter σοφὸν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ὥσπερ ὁ παρέλκων ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῶν σοφῶν τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ ὡς παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt ὡς παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κέχρηται τῆ ἑρμηνείᾳ· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, ϗ Διὸς βαρυβρόμοι βρονταὶ κεραυνίων τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ πάντως ποιητικὸς ἀτειχῶς ἔξω τοῦ πατέρου τῶ

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω γ' κατάγυ τ' ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, χ' πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κτ' τ' ἀδικούντων [a] ἀφυλάττου.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττου] ἀφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ κατάγυ τ' ὀνομ.] *Nugæ canoræ, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ κατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ὦ πόκα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῶ αὐτὸν σωτηταγμῷω ϑεῶ. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ἐπειρίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ' συνθέσεως, μιμεῖζ τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ κατάγ τ' ὀνομάτων, quia κατάγ ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐκατάγιτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ὡς τ' κατεψυγμένης πρὸ πολλῦ, χ' ἤδη φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλιξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματ. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ' ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἀφ' τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀφανίζ, μηδ' ῥιζῶσθαι τ' ἐνίστε αὐτοῖς σπινθῆρα τ' κοινωνίας· debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τ' κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὼν & δίκων ἀφ' τὸ κολάζειν τὺς ἀδικοῦντας & κρατεῖν & κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ χ' τ' κεραυνὸν μ χεῖρα σύμβολον τᾶς δυνάτ. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. ἀφάπυρον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλόν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſeminuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματ] Sunt qui haec verba, μόνον & τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματ, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde eſt quod perjuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod

Θᾶττον γὰρ τὸ ὑποροχεῖν τις ὑπιχειρήσειεν ἕωλον ὑρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸ γ' ταυ-
2 ὁαμάτορ κεραυνῷ φλόγα· ὕτω δαλόν τινα ἐπαναλείναι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἁπτὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τὸ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris conſeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσεσθαι τὸ Διὸς ἐρᾶσθαι. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲ δίκαια ἔπαχεν, ἀπολαύων τῶν αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἐκεῖνα ἦν ἐκείνου μόνα τὰ κακὰ τοῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγκην, πρὸ τοῦ τινος ἐπολαῦσαι κακοῦ προσοῦτιδίου.

Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *effici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυε· ἔδει αὐτοῦ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τοῦ ἀπολαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τὶ, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθῶν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσωμι. ubi iterum τὶ relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inuſta fuerant: ἀπολαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud *Noſtrum* non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt, ad Νιγρ. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναναμιῶδωμον τοῦ ἀσχολημόνου μὴ ἐξ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τὸ ἀσχολεῖν. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ἀναίμιλω vel ἀναίμιλω ἂν· *praeclare enimvero mecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν ποιηθέντων ἐκείνοις· ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τῷ χρόνῳ, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσε δή τι κἀγὼ τοῦ κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit.* Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἡ πᾶσα ἕτως ἡ πόλις ἀπολαύῃ τοῦ ἀσεβῶν τρόπου τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent. Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit Ε. ἠ Η. v. 240. Πόλλακι ἓξ ἑμπάσης πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπῶνται· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γναρίμων ἐάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἤμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπε-

πληθήσονται τὰ ἀσβόλια. ὅτε ἤδη ἀφ' ταῦτά σοι ἡ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιφορτᾶν ἐτόλμα, ἐ πάνυ τοι ἀπίθανος ἂν, πρὸς ὕτα ψυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πλησμόν collectetur, cum maculari necesse est, ὕτα ἢ ὅστις ἀδίκως ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι ἢ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τῆ κακοῦ, ἢ συναναπίμπλασθαι τὰ μαρίλης. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἔνιοι φίλων ἢ οἰκείων σφοδρότητι πειρωμένων βίᾳ ἢ ἀλόγως τὸ πάθος, ἐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτῆ χρησιμον, ἀλλ' ἢ καιροῦ ἢ ταραχῆς ἐκπλήσαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ἐδὲ γὰρ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τῆ τραύματος. Perquam apposite *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegante cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: —— *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐνίησι βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς αἰσχύμαλα τὰ μύιγισα &c. τὰ τοιοῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔκτισον, ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. T. H.

26. Ἀπίθανος ἂν] Olim arridebat: ἐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτα ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξεπηχέαι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δίους. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκῶ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλίξανδρος, ὡς ἢ ταῦτα ἂν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλείστων ἄκρον ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὡς μὴ πάντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *AEschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καὶ ἡγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ἂν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit ut immensos ignes; super ipse secutus Morte Jovem didicit*) *generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger. de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς θεῖ μανεὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆσιμα. T. H.

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ ἄ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M du Soul*, πῶς γὰρ ἄ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιφορτήσεις σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιφορτᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum sternis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τὸ ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ ἄ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐστιν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικὸν *Lucian.* Ἀλεκτρ. §. 14. ὥστε ζῶν μὲ ἐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἐδὲ αὐτὸς ἡττᾶτο τῶν χρημάτων· *hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam*

num facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χρὸν ἢ ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχήμων. πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ἔστι τὸν ὀπορ-

χόν-

[a] Καὶ] Al. καὶν vel solum κὴ dele. Margo *AlW.*

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * ὠδαμαντηρᾶν καὶ πάντολμον *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τὸν ἀνειμένων καὶ ῥᾳθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδράγορον φαγόντες ἀκάγητον ὑπνώττουσιν. *V.*

* Παρακινητικόν] Blandiebatur παρακινδυνικόν sed non valde opus est hac mutatione. Noster περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. §. 5. ὑπέθερμον καὶ παρακινητικόν. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παράθερμον. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ὑπὲ. *T. H.*

quam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἄν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γάρ, οἷς οὐδὲ ταὐτὰ &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γάρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζουσι συγγενεῖς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γάρ, ὅστις σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἄν; ὅστις σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γάρ; ἐπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. Α. ἀλλ' οὐδὲ ἀπεγρῆσαι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκέναι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἑκάμεν ἀνθρώπους. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac sub mandragora sternis.* Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ὑπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem*. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. εἶον ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, *a mandragorae potu* vel *esu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμόνης, ὑπὸ Φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem*. Mandragoram vero esse παροιμιακὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ὑπὲ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ὑπὲ? Vertit sane Erasmus *sub mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλλω ἀνεψιούν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ ☾ μανδραγόραι in libro 1. Veræ histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragoræ, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίσησι μὲ ἀκοῦσαι εἶον ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτῆ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου illi, quos* Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam ι literae α, ut talis sit genitivus, qualis* Πυθαγόρα *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in posteriore loco* ὑπὸ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare*, prae mandragora, *pro eo quod est*, prae nimio mandragorae potu: *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim*, sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. p. 57.

Ste-

κύντων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικίας ὀρθοκο-
πεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ
γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, κα-
θάπερ οἱ γαρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ
ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων
καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ὑδέποτε ἦγες τότε
πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

oros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν λαοδυσπεπτημάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia deſicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἐκάστῃ πληγῇ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐπεργὸς ἦν, ἐπιστύετο, ἐπαταγεῖτο, κροκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, *ictum orationis* dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπὸ quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδην τὰς ψυχὰς, τὰς μὲ λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε λόγου quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφᾷν an ἐκκωφοῦν prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θεάσασθαι (τὴν Ἑλένην) ἐκκεκωφωμένοι καὶ attoniti & ſtupore capti, *dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant*. Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶ. *T. H.*

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea ſine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σωτηρίας ἐπιραύσασιν, ἕως ἡ γῆ ἀθροκαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνεχὴς &c.] Interp. *Faculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa dicere ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ραγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; singulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· ᾗ ἡ βροντὴ ἐπάλαγεῖτο, ᾗ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, ᾗ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκηδόν. ᾗ ἵνα σοι Φοινικῶς ἀφηγήσωμαι, ὑετοί τε ραγδαῖοι, ᾗ βίαιοι, πολαμὸς ἐκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία

ὀπὴ

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnæ*; additque vocem utrumque ſignificare; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν ὄντ' εἰς μαχὴν ἐκπεσοῦμεν τῇ κακῇ. *H.V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes.* *J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πέλεκηδὸν, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδαπαὶ σωρηδὸν προεκομίζοντο. . . συνδεδιμένων δυράτων φορυτηδὸν . . . ἀρυταινίδες σοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ραγδαῖος in oratione proſa Φοινικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, πολαμὸς ἐκάστη σταγών, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* Φοινικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑφασὶς χειμαῤῥόους ἱππότιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμώδεις ἀκμὰς, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τε ραγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ραγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὑρανῷ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ραγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῶ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσκεῖται τῷ Λυκαρεῖ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΙΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον ᾗ τῶ Διὸς πανομφίου δ' ἐαυτῶ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσαλο ἔ τὰ σων. Ubi miror illum Διὰ πανόμφου in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων πανομφίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ πανόμφου exſpectare debuit? & eo ceſſante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΓΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J.G.*

ὅτι γ' Δευκαλίων ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον σωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τ' ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφυλάτητον εἰς ὕστερον κακίας μεῖζον.

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τ' ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς ὅτε στεφανῆται, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ ἔστω, ὃ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δεχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneccessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum rediguntur, qui te omni honore

47. Ἐν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῆς Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχεῖροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὡς κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τῶν τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφασισωσμένα. Sic passim *Origenes c. Cels.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφασώζουσαι ζώπυρα τῶν Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπορα ἄττα ὠφελιπόμενα τῶν παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μεῖζον] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθοί, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *AEschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπήνυσα τῶν φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπαλπήντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἂν θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνοι, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα παρέργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα οὐ παρέργῳ τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνον] Prov. i. e. ἀνόητον ὄντα μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A. V.*

58. Ἐᾶν λέγειν, ὑποσάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμωΐκου διώτερα πάσχειν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένῳ πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. ἄγωνισαμένῳ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γεγωμένῳ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας ᾄδειν con-

more ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμβοι ϛ τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε ϯ νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ ϛοαὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὑπεβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναϛῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους πρὸς ϯ γυμνῆτας ἀφυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους ϖεικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει ἕως

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίσασαν ἀντὶ τοῦ τινὲς τὸ οἱ ὃ κεῖται. *V.*

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς δραμόντες. *V.*

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὕτη. *M du S.*

‡ Τοῦ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἀδὶ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud *οἱ δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur *οἱ* c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προσαροξύνεται λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum προστιθέσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ ἀπὸ τῆ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τὸ Δῆλα τοῦ οὖν· ἐκεῖσε γὰρ ἐπήλαυξεν. οἶσι, ἵππος, ἱππόθεν· σισημείωται τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T. H.*

62. Ἀναϛῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ ϑ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T. H.*

66. Τοὺς πλοκάμους ϖεικειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto ϖεικειρόμενος hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T. H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἕτως ἀμελῶς παροράμενα; ἢ πότε κολάσεις τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέθοντες, ἢ δεύκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἕτως ὑπέρπλων ὕβριν ζ βίᾳ.

lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia fatis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-

5. De me enim ut dicam, iis; quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' οὗ φαέθοντες ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ' οὗ δεύκαλίωνες τὴν κατακλυσμόν. δεῖ δὲ μοι καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῇ ἐκπυρώσεως ἀφανίσαι, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων καὶ ὑποφαύσαι. *V.*

* Ὑποφαίνεται] *C.* ὑποφάνει. *V.* ὑπύρωσεν. *M. du S.*

sinistra Sceptrum. Mensuram autem statuae idem Auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δεύκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέρπλων] Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit Interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & junctura hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλος, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἀνῳθεν ἐς τὸ ὂν τῆ ἁρμονίᾳ &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem οὐ τῷ ἀντλῶ (imo potius ἀνατλῶ) καὶ καρτερῶ ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' ἧ ἐχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEschyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ' οὐ εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πλαγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores & depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναὸς. ἦν δ' ὑπερβολὴ Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens:* cur spernas, praesertim accuratius servata τῆ εἴργειν proprietate? *undam insultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπορου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πλησάσαντος, καὶ καθευδοντος, τὴν ἀντλίαν ἀναπεῦσαι σιωπῇ καὶ ἐκπῆξαι τοὺς ἄλας, *Schottus* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia; *aquam sentina hauriente:* at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis nautae evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐπιπαχάσης, quod ostendit *Mich. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέρπλων σκάφος, ναῦς ὑπέρπλως· nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐς λαίλαπα καλαιγίζουσαν καὶ κυμαινούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζει καὶ ἐξανάγεται· τὴς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἕτω ποτὲ ἐμπειθοῦς ἐς παρόντος, ἵνα, ὅσων εἶπον καλασκηψάντων, ἰθελήσας πλεῖν, ὑπέρπλως ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τῆ θαλάσσης ἡ ναῦς γεμοῦσα πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαπονῇ· partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutatis ἐγκομίζεσθαι. ἰθελήσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philo* saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἕρμα ὢν ἀναδάρει, δέος ἀφέρχων τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέρπλων γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καλαβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Augustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ' ἐν χειμαζομένῳ τότε αὐτὴν ὑφείδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέρπλως ἐστί. μήτε παρὰ ἕρμα ὑφορμαγῆναι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore navicularium ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίως ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τὴν φίλων ἐκχέας τὸ πλῆθος, ἐπειδὴ πένης ἀπὸ ταύτα ἐγενόμην, οὐκ οἴδ' ὅτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσελέπουσι οἱ πέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶ-

cta, ὑπέραυλον dixit γυνάτους adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπόβυσε τὶς εἰθὺς ἀποβαλὼν Τὸν ἴφθιμον, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραυλος γυόμβους fallatur autem, meo saltem judicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γυομώνης. Non invenuste *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἐὰν ὁ φθάσας ὑπέραυλον γένηται τὸ κῆρμα, δύσεται ὡς τὸ ὑπομφμένον ἦν, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus suecis abrutum, morgetur in destinatam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραυλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ ὑπέραντλον ποιούμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὸν λιμένα en mirificam versionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad insulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themistius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔκουν αἱ σιτοθῆκαι ῥοῆσαι εἰρῆτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἢ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem instituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπῷ δ' ὑπέραντλος ὢν σὺν Συμφορᾷ gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur *Scholiastae* verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, ᾧ οὐ τῇ τὴ μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένου ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρὴ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷόν τ' ἐμὲ ὑπερέχειν τὸ ἀντλίας· hoc scilicet indicat: *ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaeum explendum sit satis*: rectius, nisi fallor, quam *Scholiastes*, cui aliquid alienum est adsutum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλία undecumque depromtum, οἷόν τ' ἐμὲ διαπίνειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiastem* repudiare nolim. Non secus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραυλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραυλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραυλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δωδεκαλίνους ἐκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραυλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhaustam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiss. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius*: Ὑπέραυλα, πολλὰ imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραυλον ὕδωρ, πολλὴν sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus est *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, si quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocrat.* Arch. p. 130. A. *Demosth.* pro Cor. p. 517. B. *Eusebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δίοπλα ἐπαρκεῖομι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philostr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Casaubon.* Usurpari a Scriptoribus Ecclesiasticis pro, *sumtus, viaticum subministrare*, vel, *stipem conferre*, monuit *Henr. Vales.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Aristoph.* Plut. v. 831. — ἐπῆρκον τοῖς δεομένοις τὸ φίλον· quem locum nisi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Des. Heraldus* ad ista *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶκ ζ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἤν πω ἡ ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχωμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπτίαν, ὑπὸ ζ χρόνου ἀναλέπραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἡ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλέπουσι, δυσάντητον, ἡ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄφελος ὑπολαμβάνοντες, ἢ ἐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, ἡ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρι ipsis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅπη ταύτην ἢ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω *F.*

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκπεσὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκπεσόντ' φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλην παλαιᾶ νεκρᾶ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλην π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλην παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπτίαν] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ἦ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amisisti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον ἡ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Misc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξωνται. *Infaustos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant:* ubi pene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. *Charisius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi solitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppressum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda est insignis maximi viri haliucinatio, *Erasmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima desperatione sumpsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia.* At nihil aliud est ἐσχατιὰ, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo se vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὡς δὲ μὴ τῷ ποιητῇ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημία τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Eustath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Aristoph.* Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος, ὥσπερ ὁπλομένος, inquit *Suidas.* *Myron Prienensis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆ τε ἵκασιν φορεῖν & διφθέραν περιβάλλεσθαι. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σεῖλας ἐμαυτὸν ἀγρικῆς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. *Philostr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν· ideo Timon §. 7. ὑποδύθερος· σκάπτει δὴ, οἶμαι &c. §. 8. δικελίζῃς καὶ διφθερίᾳς· & §. 42. δικέλλαν & φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στερεὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte Scholion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, post *Casaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. observat *pro* Luciani *phrasi magis proprie* Phocylidem *dixisse* v. 149. σκάπτειν δικέλλαν· multum abest a nostri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὐραις & ἀνέμοις ἀγαλέγειν· γῇ & ἱερᾷ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete a lio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem & solitudinem substituit. *T. H.*

99. Ὕπνον] Vide *Celsum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ ὠδὸς τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ὁκ τῇ μακρῇ ὑπνου διυπνίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμ.] *Erasm.* in Proverb. *Epimenidis somnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ. Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum consequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non sum victurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altissimum istum somnum ac vere *ἡδυμον*, (nam Epimenidem dor-

ἀχλὺν τραπόμενος, ἐναφάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ σωφροσυνῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γέ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσασθαι, καὶ ἡδύμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδειον γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδειον γὰρ πάσχομ.] Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδειον. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃς καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον λέγουσι δὲ * ξ ἔτη ὑποσ-

σαντα ὅτε μὴ ταῦτα ἀναζῆναι ὠφελλάττοντα καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

* Ξ ἔτη] Brave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apostolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἑξ inditheuta. Vide *Kusterum*. T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull.* & *Pausan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 39. M. du S.

Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδειον] Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὀνοὶ δὲ, ὅσον ἤκουσα τὴν σοφιστὴν λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas adveniisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δεκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc est, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Persae in Lydiam venirent*: τῇδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laertio consentit* Plato: *nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit Vir Eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὴν Περσικὴν Ἀθηναίων φόβον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔτῶν οὐκ ἐξουσιν ὅταν δὲ ἁλῶσιν, ἀπαλλαγήσονται πραξαντες ἅδικα ἐν ἐλαττον, πασθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Athenienssem ita loquentem facit: Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΙΘΕΣ γενόμενον is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Is. & Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν Διόνυσον σίδηρον χειμῶνος καθεύδειν, Φέρους δ' ἐγηγορέναι, τότε μὲν κατάσπασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντας αὐτῷ τιλεῖν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura pene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod *Democharen* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienssium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἶη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem verae specimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναῤῥιπίσας τ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τ Οἴτης [a] ἐναυσάμενος, μεγάλῃ ῥοπῇ σας τ φλόγα, [b] ὑπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδράσιν ἢ γυναιξὶ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, ἢ τ [c] σὴς ταφῆς μυθολογήματα.

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τ Ἀττικῆς ἐγγὺς τ Ὑμηττὸν ὀρ τῇ ὑπωρείᾳ; ῥυπαρὸς ὅλος, ἢ αὐχμῷ, ἢ ὑποδίφθερος. 10

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμενος] ἐγκαυσάμενος C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξειας. c Σῆς ταφῆς] τ ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ἢ μόνιτος ἐστὶ πιφυκὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς δὲ τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικε γοῦν, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελδσαῖον κατ' ἰδίαν ἐξέκαιεν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ἀλεξιπτικοῦ. V.

10. Πιναρὸς] Ῥυπῶν. V.

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μόνιτος). M. du S.

† Φιλοκτήτε] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Ita jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobæum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμὸς *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ἢ μὴν ἐκαθεύδειν ἢ τῷ Θεῷ πρόσοικα. Hinc πρόνοια ἀνυσάκτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσυσάλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἔξεγερθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίσαι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξάρμοστε καὶ ἀνερρίπισεν & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ὃ ἀοιδίμου σου, καὶ ἐκπεσόντος ὅπλου, καὶ πρόχειρον ὄντος αὖθις ὅπως τελεῶς ἀπίσθη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 45.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμενος] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τ Οἴτης Ζηνὸς ὑψικραῆ πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέσχεψε τ βίον ἀμφὶ τ σὴν Οἴτην πυρᾶς καιομένοις *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία λόφος τῷ ἐκεῖ πεφρύχθαι τ Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muneker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστόν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, λὰπὸ τῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum acoelarum damno, excitare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilique* loca perperam expositi; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τ Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad accipiendum fulmen: §. 40. Mercurius ἐκὰν τὴν Αἴτνην, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπικεκυφώς· λάλος ἀνθρωπος, ὦ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἀν ἄτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῆει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλεμένη, ἣν ἐτίθεσαν μὴ γνησίοις ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἴσως ὃ ἐγὼ τοῦνομα τοῦτο λαβὼν τῇ § Διασιαίνειν τιθείσθαι. *V.* Διασιαίνειν ὃ τὸ ἀποτρίπτειν τὸ ἀνίας· ὅθεν καὶ τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτῆς *A. a.* καλεμένης] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic *V.* *M. du S.*

§ Διασιαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose ſcriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγῆν αὐτὰς ψῦχας (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverſe legi ἄτας monuit *Kuſterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda deterſit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: ſed hinc ſaltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo ſcripliſſe noſter Commentator, ἀπὸ τῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρίπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας. Quod ſi ab ἀσαίνω compoſitum extitiſſe unquam διασαίνω, longe diverſa foret ejus poteſtas. In Etymologo quoque veſtigium aliquod hujus Grammaticorum inſcitiae reperiti ſuſpicor, Διασία ἡ, ἡ ἀποτρίπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quaſi ſingulare femininum eſſet: tametſi fateor eam difficultatem poſſe tolli, modo ſcribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρίπουσα &c. ſed citius inepti hominis adſumentum eſſe dixerim. De voce ἄσαι multa *Foeſ.* in OEcom. Hippocr. Iſtius γνησίοις (minus recte *E. A.* γνωσίοις) Heſychius meminit, ſed plane mutilus in Διάσια· tum ſcribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Noſtri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, εἰς τὸ ἐραυὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas eſt vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἐναυσάλφος libenter legerit ἀναυσάλφος· non adientior: ἐναύειν hac ſignificatione notum; alterius auctoritatem deſidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *ſuccendere*, *ignem immittere*, illud frequentiſſime, rarius hoc uſurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnoſum oppidum ſepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* ὡς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Reſtituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omiſſam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipſum ſepulchri titulum exhibet I, 11. ZAN KPONOI. Vide & *Chryſoſt. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδύφθειρος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philoſophorum familia, qui de Diis male ſentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidiſſe videtur ἄλλως vel ſimile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: ἐ γὰρ ἄν, ἐ γὰρ ἂν ποτε, ἐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Τῶ θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colyto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine ſcio. Sed ſcripturam omnium quos vidi librorum ſequi malui. Monendi tamen quibus Mſſ. Codicum copia eſt, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inſpexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ ſcribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & Ρ. τελήσσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud ſanequam frequens: hunc ſolum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita conſtructum appareat: uſitatius, quod ibidem oſtendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσας paulo diverſum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔξασθαι, de quo *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 657. In Philopſ. §. 21. dedimus ex ſententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius eſſet in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, ſic perinde ſolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι: utramque ſtructurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud ſatis ſcio, an praeter uſum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus eſt *Dukerus* Eruditiſſimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* *T. H.*

17. Ὁ νεόπλουτος] Atqui mox paterna bona fuiſſe indicabit c. 8. Tamen ſic iterum uſurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo ſubito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἵπ.] Θύων ſubauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεὺς διαφέρει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῦ τῷ Μειλιχίῳ Διὶ ἑορτὴν ἀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμ. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Noſter*

ΖΕΥΣ. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πῶς ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τίς παθὼν ὃν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄβλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

JUP. Heu! quæ ista rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία πρὸς [a] τοὺς φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τὸν πρὸς αὐτὸν, χαιρόντας τῇ βορᾷ.

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

[a] Τοὺς φίλους] τῶν φίλων R.

ster Ixar. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens loculpes, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱπτίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἐν Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μαγίστη, ἔξω τοῦ ἄστεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐκ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι ὃ πολλοὶ οὐκ ἱερεῖα, ἀγνὰ ὃ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δέ· confer *Porphyr.* περὶ Απ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contenderunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Αρμ. ὥσε λόγῳ μὲ, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρριψομεν τὸν κύνα, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπαλαχόσιν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμενοι τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* οὐκοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt.* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲ γὰρ ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲ καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲ, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat θρασύτους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus.* Ἐκμυζᾶν, *fugendo exinanire:* ἐκμυζᾶν τὸ ἄμφα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστᾶζ, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διακμυζῶντες ἀναστῶσι μήτε τὸ τρυγός. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς παρδάλεις ἐκμύζει ἰρίφους· haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδεῖα καὶ ἀ σφόδρα εὐκαίρως δεῖμαν· ὁμῶς (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὅπως) δέ τινας οὐκ ἐᾷ παμπαν ὑπὸ τῶν ἑρπετῶν ἐκμυζηθῆναι· iſta ἑρπετὰ ſunt ejuſdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. διὸν γὰρ ἡ φάσις παλαχῆ καὶ θορυβώδης, καὶ τῇ φθονῇ προσπλήσιον ἕλκει γὰρ (*dilacerat enim:* niſi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἕλκος γὰρ, *nam exulcerat*) ἐκπάσας τὰς διωμίδας, καὶ προστετφυκὸς ἐκμυζᾷ τὸ κενοῦ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſuſta medullis:*

cu-

Ii vero nudatis Timonis oſſibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos prætereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐξετραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὀπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολελειμμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γε; ἢ ὀπαυρῶντες, ἢ ὀπαδιδόντες τι τῷ μέρει. Ἀγροῖ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haud-quaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

[b] ἐνῆν] ἦν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον ſaepius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτίλμηδρον nam τὰ φυτὰ ἐκ γῆς ῥίζης ἀποπόντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἵδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κρίνον, τὸ ξηρὸν τίλλεται ἐκ ἐπὶ πτυχῆ. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulſa. *J. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phraſis *Demoſtheni* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γε] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γε ἢ ἐπικουρῆσις. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γε; ἢ ἐπικουρῆντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut adſpicientes (nihil illi quidem minus:* vel, *nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἥρπασά μου ῥύσακος; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam;* ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Caſaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ὐδαμῶς *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτου lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτι· vel ὅτου· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Ecclez. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adverſus ingratos atra bile ſtomachatur:* hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Barlaeus*, invitum onerat adſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτεῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam infelicitatem, quum & nos ſimiles foremus exſecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis,* &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Hellenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγανακτεῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulliſper

ἐπεὶ κ᾽ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὀπιλελησμένοις ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, κ᾽ αἰγῶν πιόταλα καύσαντος ἡμῖν ὀπὶ τῷ βωμῷ. ἔτι γᾶν ὁρῶ ταῖς ῥισὶ τὴ κνίσαν αὐτῷ ἔχω. πολὺν ὑπ᾽ ἀσχολίας τε, κ᾽ θορύβου πολλοῦ τῶν ὀπορκιόντων, κ᾽ βιαζομένων, κ᾽ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου γ᾽ ποθ᾽ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γ᾽ ἔτοι, κ᾽ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ᾽ ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac ſceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ἐπιλελησμένοι Margo *Alii.* ἐπιλελησμένοις. male.

πεκρῶν κόθμωνα κ᾽ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γᾶν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλευσαμένοις ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παριξόμεν intelligatur pro παριξοίμεν, *praebuerimus.* Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἐ σὸν ἂν ἦγκλημα εἰη μόνον, ἀλλὰ κ᾽ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴ Ὀδυσσέα τῆ λατῆ ἀποσπάσαμεν, ἐπὶ τὰς σωφθεὶς ἀγατρίβας ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γᾶν ἐπ᾽ ἐκεῖνο, πάλαι ἀνασπάσμεν ἄνω, κ᾽ σωῶν αὐτός, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer.* Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ᾔ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοιοθῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius.* Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [κ᾽ σὺκ ἂν ἠδὲ ἀνίσρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ τεθνεὼς Σόλων ἀπέβανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Τοῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι σωιβουλίσατ᾽ ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſatiosem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ᾗ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἕσπειρεν ἄλλό τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit.* Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale.* *J. F.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῷ βωμῷ. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢδ᾽ αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μένε τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. F.*

Τοσαῦτα τ. τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Ian. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλαι, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τὸ κολάκων τὸ πρῶτα, τὸ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ' Ἀτλικήν· ᾗ μάλιστα ἐξ ὧν φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60 μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ὀπιθυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπίρισθαι πρὸς αὐτοὺς, ἀρετήν τινα, ᾗ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν- 65 είροντων. ἀλλὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ᾗ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πραξικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 364. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τὸ πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβουσι, *Herodot.* I, 24. τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τὴν Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τὴν γῆς, τὴν ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Dionem Siculum*, πολλὴν τὴν στρατιᾶς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβέριος . . . . . εἰς ἐχάτλω ἀμότητος ἐκλαπεῖς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔχαλον ἀμότητος vel ἐχάτλω ἀμότητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιόσατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν ὠμοδιγμάτων. *T. H.*

49. Μηΐα] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπιμπολᾶν, κερδαίνειν. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐπιμπόλησαν, vel ἀπεμπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τῶν φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπιθυσάμενον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ᾗ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμᾶς] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ᾗ φ. ὄ. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ-

Ὅμως δὲ τ̃ Πλ̃ουτον, ὦ Ἑρμῆ, ὡς τάχιστα ἄπιθι παρ' αὐτὸν καὶ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλ̃ουτος καὶ τ̃ Θησαυρὸν μετ' αὐτ̃, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ὅτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τ̃ οἰκίας. παρὰ δὲ τ̃ κολάκων ἐκείνων, καὶ τ̃ ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις ἢν σκέψωμαι, καὶ δίκιον δώσουσιν, ἐπειδὰν τ̃ κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγωλίαι γὰρ αὐτ̃ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec ſe habent, aſſumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyſſime. adjungat ſibi comitem Theſaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate eſt, denuo emittat: de aſſentatoribus autem, qui ſe adeo immemores beneficiorum præbent, poſt videro: eos plectere certum eſt, ubi fulmen recuſum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti ſunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμέ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda eſt *J. Gronovii* ſententia: ſin minus, jungi convenit ἀμιλληθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ut §. 5. εἰδὶ γνωρίζομαι πρὸς αὐτούς. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim ſecutus ſum, & adhuc ſequendum puto. *T. H.*

79. Ἡκόντισα] Hiſtoriam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noſter fruſtra apud alios quæras. Nempe ficta ſunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta eſſe ſtatuendum eſt, ut quod de incenſa æde Dioſcurorum fulmine dicitur verum eſſe deceat. De eo tamen nihil *Meurſius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate ſumma, vix eripere Anaxagoram valuit, cum ſe palam ejus diſcipulum eſſet confeſſus. Quod ait autem ὑπερίσχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ε. 184. *Euſeb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερίσχε αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etſi minime ſit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obſ. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem ſe fulmen vibraſſe in Anaxagoram philoſophum, eumque tutatum eſſe a Pericle: ὑπερίσχε, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impictatis accuſatus Anaxagoras a Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo: ὑπερίσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Tetigit id locus elegans Ariſtophanis* ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263. *ubi ſalax mulier:* Ἐκεῖνο δ' ὃ πεφρόντικαμεν, ὅταν τρόπαι τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσωμεν τότε. Εἰθισμένοι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetae ſumus. *Iſque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως ὑ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τ̃ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis eſt, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia ſunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima ſtudiorum rudimenta publico commendabat, profecta eſſe facile exiſtimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excuſatione, quam laude dignius eſt. Ut cetera praetermittam, quam alienum eſt, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci ſermonis genio, ad motum geſtumque oratorum referre; praeſertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Æſchines* teſtatur in Timarch. tam compoſita rhetorum erat modeſtia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Eſt autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum cuſtodes proprie pertinet, inprimis ſi velut objecta manu imminentia mala propulſent avertantque. Ita quidem *Homerus* ſemper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερίσχ' χεῖρα καμίνου. Nec poëtae ſolum poëtarum principi, ſed & orationis proſae ſcriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμηχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις αἵματι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπίσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Ariſtid.* T. I. p. 302. D. καὶ ἐλέλειπτο τὰ πράγματα ὑπὸ τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὡς εἰ δῶ ἢ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τ̃ ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερίσχοντος. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις θ τὸ θεῖον ἐβάλετο ξυνίεσθαί τε θ ξυνεπιλαμβάνεσθαι τ̃ βίου ὑπερέχον χεῖρα θ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemneſtra difficillimo tempore Achillem implorat, quaſi praeſentiſſimum aliquod ac tutelare numen: — ἢν ὁ τολμήσας σύ μου Χεῖρ' ὑπερτείνῃς, σεσώσμεθ' — *Nicol. Damaſc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπέρκοι τὴν δεξιάν. Hinc feſtiviſſime jocum duxit *Ariſtoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερίσχει σου κύτραν ζωμῷ πλέαν· obſcure Scholiaſtes unus: ἀντὶ τ̃ ὑπεραστίζει σοῦ. (iſta deſcripſit *Suidas* in Ὑπερίσχει) ἀντὶ δὲ τ̃ εἰπεῖν ἀφεικεφάλαιαν, εἶπε κύτραν, ὡς μάγειρος· alter optime, ἀντὶ τ̃ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem fruſtra ſis, ſi capere te putes, niſi, quo reſpexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: ſunt *Solonis* verſus

apud

petuſi ; cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophiſtam jacularer , qui diſcipulis ſuis perſuadebat nos Deos in rerum natura non exiſtere ; & ab eo aberravi fruſtrato ictu ; protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles ; fulmen autem in Caſtorum ædem cum præter ſpem delatum eſſet, eam exuſſit ; ipſum autem fulmen tantum non ad ſaxum comminutum eſt. Quanquam interea ſatis pœnarum luent aſſentatores, ſi in re perquam ampla Timonem viderint.

ἐπὶ τ σοφιςὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς· ἀλλ' ἐκείνῳ μὲ δίημαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτῷ τ χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ἐμβαλὼν , ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, κ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνέρριφη [b] περὶ τὴ πέτρα· πλὴν ἱκανὴ σ τοσούτῳ κ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς , εἰ ὑπερπλουτήσουσι τ Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere , & moleſtum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, κ ὀχληρὸν εἶναι

a Αὐτῷ] αὐτὸν *J.* b Περὶ] Ex R. ante ἐμβαλὼν τὴν πέτραν edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demoſthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν γὰρ μεγάθυμος κ ἐπίσκοπος Ὀθρυοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει· proxime , quod omnem dubitandi locum intercludit , ſequitur in *Ariſtophane* Ὀμβριμοπάτρα. Simul ex his patet , perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuiſſe talem phraſin , quae Jovem ceteroſque Deos eximie decebat. *T.H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Heſych.* verbo ἄνακες. *J.B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Caſtoris & Pollucis : ἄνακες enim διόσκουροι παρὰ Ἀτθικοῖς. *A.V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis eſt , quae ab *Mauſſaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo , ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Caſtoris & Pollucis templum* , aut cum *Fabro in Caſtorum ædem* , quo nil naſutius. Vera enim eſſe, quæ obſervat *Mauſſacus*, cenſeo , & plane illos Ἄνακας ex *Cicerone* intelligendos , ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Caſtore & Polluce vel Caſtoribus; quos ſane quum innuere vult auctor , novit ille Διοσκούρους , ut apparet ex dialogo de ſaltatione. Itaque idem obſervari debet in Reviviſcentibus c. 42. ubi rurſus dicuntur οἱ ὑ κ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quæ obſervari video ad præcedentia ἐπερίχε γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς , quaſi id reſpiceret ad orationis pronunciandique geſtum , & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo , quo excellentiſſime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J.G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Mauſſacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον , nondum viderat , quae adverſus ſententiam ejus confidenter , ut ſolet, venditatam erudite diſputata ſunt ab *Hemſ. Valeſio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακες ſtudioſe *Daviſ.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurſ.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem , *Luciani* loca fugerunt : hunc ipſum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetuſtum , quod hoc proprio nomine ſic dicebatur, in aſty , ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ Μυſ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀνακ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab hiſtoria ſumſerit *Lucianus* , cujus memoriam ex tot Comicorum , qui nunc perierunt , numero potuit unus aliquis facile conſervaſſe. Ejusmodi ſunt apud artis Rhetoricae magiſtros non pauca, de quibus, etſi prima ſpecie ficta videri queant , idem ſtatuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc noſtro Pericle : ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους οἰκίαν , κ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis ſimulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T.H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen inſtauro & exacuo.* *J.Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres : *Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtis fuerit.* Ego malim : *veruntamen ſatis magna interim & haec ipſis erat poena.* Omiſit Interpres illa σὺ τοσούτῳ , quae ſignificant *interea.* Auctor Noſter in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με , ὦ Πανόπη , ἀκύμαντον σὺ τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus juſſerat, *Panope , tranquillum interea ſervare pelagus :* & paulo poſt : ἢ Ἕως ὑ σὺ τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. σὺ τοσούτῳ δ' ἐκκρίθητον· ubi perperam Interpres : *verum adeo in ſublime attollantur.* Debebat : *interim autem in ſublime evehantur :* i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem : habet iterum in *Sympoſio* , ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Καιμεγ.] Sic enim vociferatus eſt Timon : ὦ Ζεῦ φίλιε & ξένιε, & reliqua. *J.Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καλαφήσει ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑποτρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὑπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀφετί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι γὰρ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, πάλαι ὄντα αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω πρὸς τοὺς κόλακας, καὶ

90 esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, & Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

95 12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ὑ σωσιχῆ, ἀλλὰ δικρημνία, οἷς ἐφάπτονται τῆ σωροῦ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ϵ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἅλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: δικρημνία ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T.H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthaum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J.G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J.Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcæ*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlæus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt:* haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τ. χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videatis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολουθον species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθοῦντες. J.J.

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis.* J.Br.

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις· neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις· is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορνεῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύραννοι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστι ἁρπακτικὸν καὶ ἀδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμελητὶ] Scribi jubebat Doctiſſ. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid ſibi voluerit *Scholiaſtes*, haud ſane video: forte omiſſa interpretatio in cauſa fuit, ut, quae conjungi debebant, ſeparentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam ſordido comitatu ἑταῖροι, *amici ſodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. τοῖοι γὰρ ἐ κόλακες, ἢ τί πάθῃ· ἐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν· vertit *Dalecampius*, quaſi legiſſet ἑταιρῶν· quod quidem neceſſe non eſt. *Philoſtr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes diſſipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παρασχεῖν καὶ κωμῳδίας λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸ Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diverſos Callias confudit, & prorſus ignoravit in mente fuiſſe *Philoſtrato* notiſſimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum ſodalibus ſuis impuris acerbiſſimum in modum traduxit, ut conſtat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ λάροι] *Stolidi & obſonatores:* adagium a Lari, id eſt, gaviae ingenio ſumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiaſtes cum exponit per ἠδῆς, ego neſcire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδηφάγοι. *Vorſius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Eraſmi* nos amandat. Certiſſimum eſt quod *Barlaus* monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quæ etiam celeriter quicquid in ventrem demiſit egerit; quod & in anatibus obſervatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κίπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma ineſcari ſe patitur & capi. *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίπφοι· εἰλημμέναι ἦτε εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. *Euſtath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φαμὲν· ἔστω δὲ ὁ κίπφος· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimilisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo *Eraſmus* in Adag. deſcriptus ab *H. Stephano* Ind. Theſ. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κιχνᾷ, quod ab *Ariſtophane* fluxit in Equ. v. 952. *Heſychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, πρόσηνες, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, στάνιον, ἄπλητον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρον confuſa: poſterius interjice ante ἄπλητον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου δίκην ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἡμᾶς ἀϊὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσηκίσατο· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

ε Ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W.*

10. Οἱ λάροι] Αὐτὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδηφάγοι. *C. G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Αὐτὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελητί. *V.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὲς eſt *dulcis, ſuavis, expetendus.* Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μίσυ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad *Luciani* λάρος pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis eſt de Voc. acc. diſtinctis: Λαρὲς, ὲ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis, penacuitur.* Pau-

λθθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις τοῖς πλουσίοις, καλακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείοις [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ὑπὸ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιρὸς λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὑπὸ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ πα-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσασθαι] ἀποδρᾶσαι Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσασθαι] Ἀποδρᾶσαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεσθαι] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθη τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου διεμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνίζοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἔν τισι κρυπτοῖς ἐν ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν: neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα: perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deſtectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis*, *Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda fubrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem feralî ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατριφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

leroſis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtimantes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi præreptum irent; quod plane canem in præſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναπεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτούς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολήν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ ἢ ἐπὶ τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τὴν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ὑπεξέπεσαν. καὶ προσέτι γε καὶ προσαλεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποδράσαις] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδράσας, minus apte. *M. du S.*

36. Δαιτὸς παρθυσίας] Sic poſtea Δαιτὸς παρθυσις. Dial: Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαιτ. παραθύσεις *immissio, insloratio.* *J.B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obſignata erant domi omnia.* *J. Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτῶ τὸ σκαίρειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰδιωτεῖν ἢ ἀλλαντίζειν. *Schol. Ariſt. ἐκκ. Heſych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Senſus minus attento paullum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν ἃ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat *ἐκὰν ἀπόλαυσις*, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſisque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed duntaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum *ἐκὰν ἀπόλαυσιν* exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὴν σὺν τῇ φ. κ.] *Eraſmus* in Paroem. *Canis in praeſepi.* *J.Br.*

Ἐπὶ τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐπὶ φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *J.B.*

Ἐπὶ τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

Κ. τὴν σὺν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeſte ad *Æſopi* fabulam, quæ in Æſopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos xelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, ſive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, easque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero ſuo ſubtectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ἢ τὸ καπόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπεύντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρα τῷ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμῳ, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, ἢ καχοδαίμονα, ἢ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι ἢ μικρόσομον λυχνίδιον, ἢ δι' ἁλέου θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὖν ἄδικον, πάλαι μέν rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὖν ἄ.] πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεινᾶ αἰτιᾶ. . .; Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum καχοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μέμνησο γοῦν εἰά μοι λέγουσα τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινοῦντα. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπνώττουσιν ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ δι' ἁλέου θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ γὰρ Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ δι' ὀλίγων τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμνασάς· καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· καὶ παιδότριψ ὁ δοῦλος Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, καὶ γυμναταὶ, καὶ παιδοτρίβαι, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοβρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ϑ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Δι' ἁλέου] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Δι' ἁλέου θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδελφώγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὖν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὖν ἄδικα ταῦτα, σι πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σῦ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὶ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τῆ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud σὺν εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt σὺ θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis σὺν in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σι. *J. Er.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ'] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σι. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας εἶμαι ἄτινα ἠτιάσατο τῆ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te ; nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere ?

σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐγκαλεῖν ;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet : illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε ταληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

τειν. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τῶ τι γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτι γὰρ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit : eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ σὺ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὁδὶ ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα ἢ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum comparatur*, *caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παίδας οἶδ' ὅτι ὁπόσοι ἄπαιδας ὡς πρὸς σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt : Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζειν ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι φάσμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυττόνλας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμην αὐτῶν οἶκος, ἕρεττός γε ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴσμεν ἐκεῖ τοὺς πολεμίους, ὃς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσαμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸ εὖ τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμῶς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Πῶς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲ οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ ἀθρόοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κοράκας, ἢ τοὺς κολοιοὺς στειρᾶνας μὴ εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸ τῦ Σισυφίου πίθου, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi cacteroquin *Fabri* oſcitatio ; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, ὁδὶ ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὄλως, ὁδὶ παντάπασιν ὑκαλαφρότητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὴ συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ἀθροάλλεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργος καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα ἀθροαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J.J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς δ' φαῦλον ὄντα. Adde Ἰπ. εἰκ. c. 8. τὸν πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M.du S.*

65. Ἐν Θίσαις] Reſtituo cum Sylburgio nec Θήραις (Θέραις) placet. *J. Br.*

Ἐν Θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe Θίσαις & Θύραις at rejiciens utrumque, reponit Θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ὃ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν αὐτοὺς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δῆ, item *Faber*. *J.J.*

Ἐν Θύραις] *Brodaeus* Θήκαις. alii Θίσαις, quod probo V. *Athen.* 329. E. & *Caſaub.* *M.du S.*

λάτιονλας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, ἢ ὑπέρογκος, ὀπιμελυμένως, οὔτε προσαπολυμένως αὐτὸς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτως ἐνόμιζον εἶναι, ἢ ὑβριστάς, ἐδέον ἀδικουμένους με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλαστήπουλας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μὴ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅσῳ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, ἢ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰ, ὦ Ζεῦ, πρὸς ἅ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, ἢ καλὴν, ἔπειτα μή-

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque compulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅτω * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ ἐθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἁπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ & πρὸς τῆ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρᾷ ἑδέως μεγάλου ἕνεκα ὑφαπολλυμένας ὑμῶν, οὔτε πατρίδος ἀνοδωδουσης, οὔτε χάρας προβουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Catoplo: οἱ δὲ, υἱοὺς πρὸς ὕβριν ἀπαγομένους ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἠχθε ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaco quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις ἀξιοπρεπὴς παρθένος ἐπὶ κάλλει τὰ ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν ἐμιγνύτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἂν ἤρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔπνυς ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Ἀἐlianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τῷ προσάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀπήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

cuſtodiat, neque ullo zelotypiæ ſenſu moveatur, noctu & interdiu qua viſum eſt vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam ſuam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid ſit amor, re ſæpenumero expertus es.

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυπῶν τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραστὴς πολλάκις.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, ejus tamen amore flagrare ſe dictitans,

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ γαμηλίων ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σπορᾶς καλακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

b Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C. G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit; ſi quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Juſtino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecc.* Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερμαίνειν γυναῖκα, ut ait *Heſiod.* εἰς σπόρον τ' ἀγαθῶν. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Conſule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula: *Iſidor. Peluſ.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ σωφροσύνη καὶ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γένεσθαι quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honeſtioresque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & *L. Kuſter.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γενήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γινομέναι. *Ariſtaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐρωμένῃ ἠγάγετο γαμετήν· mireris ſane Elegantiſſimi *Joſiae Merceri* perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Deſid. Heraldus*, tametſi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipſum protuliſſet *Luciani* locum, p. 119. ſcripſit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritiſſimo linguae Graecae *Berglero* non obſtitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπύλωρον ἐπὶ παίδων ἀφαρότων γνησίων σωθῆναί σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a *Neveleto* inſtituta collatio penes me eſt. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἰς ἃς τὸ ἄροτον μισησάσης τὸ ἀνδρὸς ὠνομάσθη. Ad Amorem ſic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκατο τέκμωρ. (paulo ante ſimili ratione *Lucian.* μήτηρ ἐκτεθησομένου) ubi *Rittershuſius*, ut ſolet, plena manu. Imo liberos ipſos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, οὓς ἔτεκες, ἄροτον *Heſych.* Ἥρωσιν, ἐγγόνοις· inde ἀροτὴρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προηροσίαι. *T. H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire*. Eodem pertinet καλακλείσας nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατακλειστοὶ & θαλαμοδόμοι *Salmaſ.* ad *Tertul-*

καὶ δηλῶν ἂν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τοῦ σαρκὸς ἐκλειπνίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐφ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὑπ' ὠδαπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καλλαμαράινων εὐπρόσωπον ὕτω καὶ ἐπέρατον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυστόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

idque indicans vultus colore; macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloreſcere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴ δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποροι καὶ ἄβυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὑπεκχηνότες μόνον τὸν χρυσίον· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ χρησόμενος τῷ Τίμωνι ἐνθυμούμενος. ΠΛ. ἐκεῖνος γὰρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τέλυπη-

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἑορτῇ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παντάχοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσειν καὶ ἐξαντλεῖσθαι ὠδαχωρούμενον. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τὸν αὐλείου προερχόμενα ἢ θαλαμεύόμεναι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἢ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι ἢ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι γὰρ τοῖς βουλομένοις τὰς ἄλλων οἴκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit ληρεῖν & ὠδαπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνωμοσάτω τὸ ληρεῖν ἢ ὠδαπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines*, *Demosthen. Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάτερ ἐχ ἱταῖρα, τῆ ὑ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις ἦσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quæ eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M.du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὰ δραπέτου τὰ στίγματα, ἵνα τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M.du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. M.du S.

19. Ἐς τὸν τῶν Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

nato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

μένῳ, πρὶν ἅλως εἰσρυῆναί με, καὶ σπυδὴν ἐξαυλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὸ ὀπίρρουν, μὴ ὑπεράυλως εἰσπεσὼν ὀπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαυλήσειν, ἢν κύτος μὴ γένηται· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τὸ ὀπίρρουν· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς καὶ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτον ἡ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σε βραχεῖ σῳ, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σοὶ δὲ μέμψομαι, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὴν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκυθάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρούμενοι. *V.*

22. Τοῦ ὀπιρρόντος] Τῆς ὀπιῤῥοῆς. *V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ] Ἀντὶ τοῦ διόλου. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis Iſthmum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: ἡ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* *G.C.*

Εἰς τὸν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τῆρατηρίου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. *T.H.*

20. Τῶ μὴ ῥ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* *J.Br.*

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τὸ ὀπιῤῥοῆς· ὕστως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. *J.G.*

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. *H.V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. *J.J.*

Εἰς τὸ ἅπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. *M. du S.*

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. *J.Br.*

34. Τί τοῦτο ὑποστικάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποστικάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. *T.H.*

ὑποσπάζεις; ἐλελίθεις με, ὦ γενάδα, ὑ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ ἡ χωλὸς ἦν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπότεν μὲ ἀπίοι ἐφ' ἑτέρῳ τινὰ πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Οὐκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμι ἡ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα, προγηράσαι τε ἐνίοτε ἡ τεθνάναι. ὁπότε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέοι, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, καὶγὼ ἤδη ἀναχρύτλαμαι νικητικὸς, ὑφηνιόχησας τὸ στάδιον, ὑδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τὸν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] ἡ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute; nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. J. Marg. A1W. b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. J. Marg. A1W. c Καὶ] του R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἢν ἀρτίως ** λάμνιον φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. V.

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῆ κιγκλίδι. L. τῆς. M. du S.

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα σῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνίχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit M. du Soul, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. T.H.

** Λάμνιον] Id est, laminam: sic σίτνον simulam apud Tzallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12. & Th. Magistrum in V. T.H.

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. G.C.

36. Καὶ χ. ἦν] Lege ἦν. J.Br.

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. G.C.

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. J.B.

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ἐστὶν addi non solet. J.Br.

40. Ἑλθεῖν] P. L. & Ed. J. pro τελεῖν. M. du S.

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur eum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. T.H.

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. J.Br.

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. J.Br.

Ὀρνέων] P. & Ed. J. ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. Od. Λ. 221. M. du S.

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὀνείων esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταυροπάτερα ὄλβε ὀνειρε *Orpheus* H. 85. πτῶσιν ὀνείρων *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λεπτοπτέρυγι πτόλεμ' ἀφυσσῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita disperierunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 389. —— ἀμφὶ δὲ τοι ἴσην ὀνείρου Οἰχοιτ' εἰς ἐρεθ' μεῖλαμένῳ —. T.M.

44. Ὕσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πάσασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. J.B.

50. Ἐπὶ λώτινοῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. J.B.

Λωτινοῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λώτινοῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαυνοῦντες ἐπὶ λώτινοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείου ἀγώνος ζεύγους λώτινον ἡμιόνων χρυσῷ κεκοσμημένων ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. T.H.

52. Χρυσόχειρες] *Asinos aureos manibus gestantes.* J.Br.

Χρυ-

sibi pararent laqueum, hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes omnium non eſſe.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

πρίαται βράχοι, ἐχρυσάτας, ἄφνω δὲ τὴν ὁμοῦ πλουσίους, καὶ παλυβαλίας, ὅτε λαθικῆς ζεύγους ἀξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ χὰν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες διέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πω γνόντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τὸ ὄνομα. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπωλῆται δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορη-

49. Πρίαται βράχοι] Βράχοι ὡς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀπάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις κεκοσμημένοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ὑπερβολὴν ὑπερῳκοδομημένων χειροπληθῶς † χρυσῶν † Διοσκουρίστας. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Λείπεται ἐς τοὺς λοιποὺς τοὺς πλου-

† Διοσκουρίστας] Sic legendum, non, ut editum, Διοσκουρίσαντες Χρυσόχειρες, *five aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J. F.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῃ pro ταύτῃ, φασὶ pro φασὶν, χρῆται pro χρῆται. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτοὺς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν σιλίφου β.] Τὸ ἐπιλοιπὸν βιβλίον. *T. H.*

τοῦντων πλουσίων ἀμφιδρομοῦσιν ὁ πλοῦτος. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τῶν Πλουτωνίων φησὶν § αὐτοὺς τὸν λοιπὸν χειμῶνα ἐπὶ τὰ κρήττονα μεταβολὴν. *V.*

61. Δέλτου] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ ὁ ἐν σιλίφου βιβλίον. *C. G.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque ornatae: ἀπὸ χρυσοδακτύλιον ἐπιλαμπρᾶ ἰδοῦσι Epiſt. *Jacob.* H, 2. ubi notavit *Lucianus* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: ſimiliter ἀλουργεῖς res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Διοκλεῖδαν χρυσοδακτύλῳ τ' ἐφυβρίζειν ἀπὸ θησαύρου ἀναίδεια. hoc video tentari in nuperrimis ad *Phidiam* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, χρυσοπλουτοῦς, *opulentos & longe ditiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοπλουτοῦς, quia veſtibus χρυσοπλουτοῦσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, ἱματίοις χρυσοπλουτοῦσι dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσοχειμωνους, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Hyſych.* Χρυσοφόρους. χρυσοδακτύλους· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Φόρυγα, *Etymol.* in Φόρυξ. *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T. H.*

54. Ὄναρ] *Per ſomnium.* *J. Br.*

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουτοδότην exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. Δαίμονες Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus Δαίμονα, ſive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν Διὸς H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῆν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἰνιαυτῶν, quod a vetuſta τῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σωτῆρα Ἴακχον Πλουτοδότην. Jacchus Diis χθονίοις adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. Διὸς σφοδρῶς ἐρᾷ τὸν Πλούτωνα. *T. H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive ligneae ceratae, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτα. In *Hieroclis* Ἀσκίου §. 22. πινακίδος Scholaſticus in naufragii periculo πινακίδας ἥρπασε, ἵνα ἐμβάλῃ γράψῃ. Merito autem *Lucianus* πολυπραγμονῆσαι ἐπιμελῶς quanta enim in obſignando cura deburerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. *T. H.*

φορηδὸν ἀράμενοι, μελαχομίζουσι. ὁ δὲ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ τινι τῆς οἰκίας προκεῖται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τινι ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένην τερηγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρθῇ & mox ἀνηχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐν τῷ ἑξῆς χῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον ὡδὶ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [a] ἢ ἐν πάρισον. V.

a Ἢ καὶ πάρισον] ἢ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ τινι τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ καθατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τινι ὀθόνῃ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπηλπισθέντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum περιμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τερηγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρθῇ & ἀνηχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινός. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπιζυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σαυ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιθείου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius.* Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιδ. — p. 30. B. Τίβιε. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιθείου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud *An-*

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ με ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θεῖ φέρων, ἀντὶ δὲ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τίος Πυρρίου] Οἰκειοτικὸν ταῦτα ἀντὶ τοῦ παλαιὸν ὀνόματος. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) ἡ Τίβις· ταῦτα ὀνόματά ἐϛι Φρυγιακὰ διὰ ϵ ἐκ Φρυγίας, ὡς Μάνης ὁ Φρυγίας (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τ δὲ Τίβιν ὁ Μένανδρος στωικῶς (an στωϊκῶς; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) ἡ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ὃν τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβιος, Τίβις, Τίβις, Τίβηρος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, ὃς Τιμαῖος ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους poſtquam commemoraverat Belgarum παραπλησιωτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri εἰκότως εἶναι τ κατὰ τ Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: λέγεται δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγοσιν φασὶν αὐτοῖς inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit· verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. αὐχοῦ Τίμις, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίβυς, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρόδης ϵ θυρωρὸς αἰχ Σωσίας τε ϵ Τιβίου ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit:* mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ τῇ κωμῳδίᾳ εἰωθότες, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ϵ τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τ δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ ϵ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο νῦν δ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μος, ἢ Τίβιος, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρόταρχος μελονομασθείς

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversis mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus:* ὁ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾴττα ἦν· τὰς γὰρ τοιαύτας καὶ τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν· haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἀθικτῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρὴξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἀγοραῖος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. εὐτηλός· sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲ Θρᾷτταν, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμᾶς ἀπαίτουν (καὶ δὴ αὐτὸς εὐχομαι Ἑκάβην εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grandiquiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κασσάνδραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ὑγκικοισταμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισταμένη, ἀφ' Κασσάνδρας τῆς Μεγακλέους μητρὸς τῆ Ἀλκμεωνίδων ἴσα δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐκπεπλημένη & ἐγκεκαλυμμένη plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen. L.* II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alias ita solitas appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνός μὲ, ὅστις ἂν ἦ πατὴρ (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀφανισάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelius* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* E. II. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυσον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον λοιπτίσαντες ὑπὸ Μακεδονίᾳ μὴ τὸ δίκαιον ἐκφεύγοντες εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τ' μίσους. Interpres: *qui Megabasum interfecerunt:* nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinonis*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ὁ Βαγάζου γαμὴ, ὅτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὸς ὄνομα Ἀπωνις καλούμενος ἐν τῇ ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ὁ ἀπολογητούσης scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere fatagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive πομπίλους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' ὑπάρχουν εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαβύζους, τὸν ἀπαχθέντα μανθάνοντες αὐτῶν ἀξίους τ' τοιούτης προστασίας, καὶ ἅγνα ἐν τιμῇ μεγάλῃ συμπεφυκέναι δὲ τούτοις ἐκ παίδων. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incassum hiantes, & inter se aspicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τὴν μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λαλοῦντας, ἀληθῶς ἄγοντας τὸ πένθος αὐτῶν.

Ἀριστοκλῆ ἰαμβ. ὃν Μεγάβυζον ἐγγόνους, ἱερωσύνης μέτοχον ὄντα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς βασιλίδα, ἀχθῆναι φησὶ παῖδα, Ἐφεσίων δὲ αὐτὸν Κλεπάτραν ἱστορῆσαί φησιν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in *Strabone*, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μυτώντες, *etiam aliunde arcessentes*: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno quaeret consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προσωπίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret; aliunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exspuat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecretur: & quo pacto impii adversus naturam, pii estis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obs. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάνος — ὁ Μεγάβυζος ὤν, ἢ ὡς τις (forte melius Ὥς τις) γράφει Ζάνος — ubi plane videtur pasitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 476. quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim quum lateri junctus haereat Ragnes. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum nunc aurum deposivimus, Qui illic sacerdos ab Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesiis carissimus.* *J. Meursius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac si dixisset* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quamvis ἱατρὸν παῖς pro eo quod est ἱατρός.* Vide, quo possit prolabi, qui nativum Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli se passus est Vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obstare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem metae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fuerine dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πολῖται γε τῆς ἱερωσυνῆς ἀπομάζοιτο Τεύκροι ἢ Αἰάντιες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie restitutus a *Casaubono*: φησὶν δὲ καὶ Μεγαβύζου δεῖγνυσι ἐπὶ μισθῷ εἶτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἢ πρωΐα γε χρησίον αὐτῇ (σοφιστῇ) πρὸς τοὺς ἀνυσχαποῦντας ἐκείνῳ ἤδη καὶ κῆ τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant.* Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζόν, id est, ut *Hesychius* exponit, πυνθὲν, σωρηδὸν γεγῶν ὃ ἐστὶ μέγα. *Etymol.* in Βύσσος· τὸ δὲ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλήγοσε καὶ Σώφρων βύβα (an βυζᾶ; quamvis apud *Hesych.* Βυζᾶ (ita legendum) τοῦτο ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μίσα ἢ πλήρη ἢ μεγάλα· βύζιον εἰς τὸ ὄπισθεν. hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus; *de verbo βύζιον quaerendo est vox ὄπισθεν*, quam vide p. 603. v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Hesychius* interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, seu parum accurate cogitateque, ut Virum Doctissimum satis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique sibi non indulsisse. *T. H.*

82. Μετονομαστὶς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀλλὰς . . πάνυ] Juvenal. *Ploratur lacrymis amissa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θυ-

οἷς [a] αὐτὸς ὁ θύννος ἐκ μυχῶ τ σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τ πέδην πεφρικὼς, καὶ εἴ πῃ ἄλλος μαστιγίαν ἔξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, καὶ τ μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱππόλοφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πολλοῖς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲ Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τ Ὀδυσσέως,

85 qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *A1W.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τῦ ἄπειρος τῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ε. & Od. Μ. X. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχῶ τ σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι οἱ ἀναίσθητοι *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ἢ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός· inter alia: διὸ οἱ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ πῃ ἀλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τ μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίας ἔτι προσκυνῶν τὸν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὸν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τοῖ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τ λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λὰν μυλῶνα ἐκ τ ἐν αὐτοῖς ἀγεννεστάτων ἄγεσθαι ἐπὶ δωρεάς τε ἐκ ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτων quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκτων (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* f. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκτων. & not. ad *Συμπ.* c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικῆς τῆ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἡ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

fedecim ſimul una Cœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωάμα. Κροίσων ἑκκαίδεκα, ὦ ἀχαρεῖ γ' χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὑπορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά σοι φίλτερα τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἐν αὐτόποις [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, χρίονας εἶναι καὶ πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἐγὼ πάνυ. ἐγὼ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῆκες, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁβολὸν ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί στράτευς καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι σκοπῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι σκι-

[b] Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *Ald.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόποις] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem*, Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ & Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus, ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935. f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυσ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τοῦ παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις κἀν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Καίων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μίλτιος ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum, oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adflueret , Ariſtidem ἀνυψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam repexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Fac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus : liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω & κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

ϖετύχῃ, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὶ ὁ Ἑρμῆς ὅτι τῷ ϖλουλόγῳ ζ κέρδος ϖροσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηϛ ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] χρ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα ϖλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται ζ ϖλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. ϗ μάλα δικαίως, ὦ γαθέ, ὅσγε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὄντα χρῆμα, ϗ ϖροπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐν ζ βίῳ· ὥϛε οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα ϗ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, ϖονηρῶν δὲ ϖλείϛων ἐν ταῖς ϖόλεσι τὸ ϖᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐϛ τοὺϛ τοιούτους ἐμπίπτω ϖειῶν, ϗ σαγηνεύομαι ϖρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα ϖῶϛ,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν ϖρὸς αὐτὸν ἔρχεται ὁ Ἑρμῆς &c. *f.* ϖρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AIW.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν ϖλ. *f.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* c Οἴηται] οἶται *S. A.* priores omnes οἴηται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *f.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἔρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *f.* hæc aliter habet nempe, ϖρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σὲ τὸν Ἑρμῆν. *f. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶο. §. 41. *f. B.*

24. Δυσ. ὥϛε χρ.] Τοὺς τῦ ϖλούτου ἀξίους. *f. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουϛ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπίϛερον Λυγκέως *Philo* ϖερὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſæpe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege σαγηνεύομαι *circumdor*. *f. Br.*

37. Εἰρήσεται γὰρ] *Dicendum eſt enim*. *f. Br.*

42. Σὲ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκεσίας Τὼϛ τρητὼς δύναϛας, τὸ ϖάκο τόδι, τάνδε κορύναν Ἄνθισο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφόνα. Ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τα Δάφνιδο ἴσα γὰ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλάϊος ὁ δυσέρως τιλίβιος. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιο vel δυσήνιο apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα ϗ ἐϛ μεγαπτόλια ϖόντου Ῥάπτειν, ϗ ϖέτρην, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτην. *f. Br.*

Εἰς βαθυπ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυπόρτιον πόντον] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῆν κατ' ἠλιβάτην, quod ex eodem eſt. *f. B.*

Εἰς βαθυχάσμον πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυχάσμον dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῆν κατ' ἠλιβάτην, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰδοῦσας αὐτοὺς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄμεινόν ἐϛιν αἵρεϛαι ἀρνήϛει τὸ ϖᾶν ἰδόϛαϛθαι, ϗ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ϖροπεπονθέναι, vertiſſe *Opſopaeum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum*: *nec initio*, *te tale quid deliquiſſe*, *fatearis*. *f. G.*

Εἰς βαθυχάσμον] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιϛα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſponde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe praecipites piſcoſa per aequora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀστίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ πρόσθετι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς [e] ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀπατύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ τούτῳ σε δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς [f] βαθυκήτεα πόντου φέρουσιν ἐρρίψαν αὐτούς, καὶ πέτρων κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

[e] Ἔχοις] ἴσχοις *V2. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *AIW.* [f] βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J.*

41. Οἶδα γάρ τινας] Τὸ Θεόγνιδος ἀλγεπαίζει. *V.*

Καὶ χήρους πολεῖ, Κύπρι, καὶ ἠπιάλου.
Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύπρι, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide *Μισ. c. 5.* & *Ἀ. μισ. c. 10.* *M. du S.*

βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακύτεα· quam vocem ſervant *Aphthon. Progymn. p. 14. Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκύτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτει τῇ μηλείῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἐς πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόκηλος· imo in Etymologo legas, μεγάλα κύτη ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κατωϊσμένη Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. βαθυκήτεα πόντου *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide ad Δ. VII. extremo. Ἐφη. c. 23. De ὃς Σαν. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tim. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ΟΤΙΠΕΡ διὰ τὴν ἀρχὴν εὐπορίας αὐτούς.* hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπερορᾶσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. π. ὑπὸ σοῦ, ΟΣΠΕΡ διὰ τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὥρᾳ οὐδὲ τ' ὀρχήν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ὀπτημένους.

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum, tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. καὶ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφον εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἐπιλυσσῶσι μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἐπιγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτῷ, ἀμβλυώττοντες

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *A1W.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττοντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συντετακυῖαι τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοδιωμένοι, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

78. Λαθὼν ὁ τύφος.] Τύφος λέγει τὸ οἱονεὶ ἐκπεκαυμένον χαρίεν ** ἐξημαιῶσθαι τῆς ἀκολουθίας τῇ παιδείᾳ τούτου τοῦ βελτίστου φρενῶν, καὶ μηδ' ὁποῖ εἶναι συμφέροντας αὐτῷ ἐπισάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ παθος † τύφῳ γὰρ τὸ φλέγον καὶ καίον φασί· σύνδρομος γὰρ τούτου καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοητιῶσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συσχημονοῦντες ‡ τῷ μὴ δεῖν εἰδέναι.

* Ἵν' ἀμβλυώττοντες] *C.* ἐν ᾖ· *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξημαιῶσθαι] *C.* ἐξημεμαῶσθαι· *V.* ἐξημεθμᾶσθαι. *M. du S.*

† Τύφῳ γὰρ] Ὁ prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si absit a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὃ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὴ δεῖ δὲν ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δὲν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quæ non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισήρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem. Σύνδρομος γὰρ τούτου (τύφου) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοητιῶσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συσχημονοῦντες τῷ μὴ δεῖν εἰδέναι ἔχειν. ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπισήρχεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est* despipientia. *Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *despipiunt eo, quod nesciunt* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire nequeunt*) *quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς πάντα χρὴν ὑπομιμνήσκειν δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἴσμεν εἰ ὀλίγα φασίν. *Neque tamen scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἰατρὸς, ἴσμεν εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἐν τῷ ἀκολουθεῖ; *Et ubi inveniſſetis, scirenetisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Nostet in Scytha §. 3. ὃν ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶν ὅρασκεν ὅτι χρήσονται τοῖς πράγμασι. Emendatius scribes, ὅ, τι χρήσονται τ. π. Quae post haec apud eumdem *Scholiastem* sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μὴ εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὴ εἰδέναι ἔχειν ἃ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ἢ· praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Sladus* δι' ὅ. τὸ μηδένα ἔχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque querentes *se superciliose adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερορᾶσθαι. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εἰόμβροι] Placet οἰόμβροι. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί δῆτα [b] ὅτι καὶ οἱ αὐτῷ ἤδη τοῦ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] πρόοιτο; οὐ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] ἐπίχρυσον ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις εὐτυχὴς τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φύσει φευκτῶν. κἀμὲ

b Ὅτι] Priores Edd. Τί οὖν ἐστιν. ὅτι καὶ R. Marg. *AIW.* τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ. *F.* *c* Πρόοιντο] πρόοιτο *F.* *d* Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δῆτα. *e* Ἐπίχρυσον] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσος *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

καὶ ἴσχυε ὁ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπισπίχρισται § μεγαλαυχία τῇ λύπῃ τῆς πλούτου ἀφειτότητι. τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐ μαλακίας συσκιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε ἐ θηλύτητα λέγω τὴν εὐπορίαν προσαλλομένη. Σύμμαχοι τούτοις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τ' μὲ τ' ἄλλων λέγω τ' πλοῦτον ὑπερφρονοῦντες ἰχνούντες, τ' δὲ τὸ ὠφέλιμον τ' αὐτοῦ κρατύνειν ἀναπεισθέντες, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακεῖσθαι. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniisse Scholiastes in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui. τῇ ἀπὸ τῆ πλούτε ἀφειτότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακία συσκιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προσαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἰχνούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτοῖς. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνέρας. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Mf. a *Fabro* memorati, & Ed. *F.* quæ ὅτι habet sine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοῖς. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δῆ] Emenda δὴ. *F. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δῆ, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρυσον] *Fucata.* *F. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum est φοβητέων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus.* *M. du S.*

Φευκτῶν] Apud philosophos αἱρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. *Cebes* p. 77. ὅταν γὰρ ἐ ὠφέλιμον ἐ βλαβερὸν ἐν εἴη, τὸ αἱρετὸν ἐ φευκτὸν ἄμικτα ἐστί. saepissime *Plato*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τὸ πάντων ἐπίνειον πατέρα τὴν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιοδρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφεφευκλικὸς, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεως, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' ἧς δακτύλων δραπέτευσας οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλαξυ ἤδη φλυαροῦμεν.

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τι) J. Bl. V2. S. A. Marg. AIW. ubi, sicut in F. & P. ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλαξυ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῆς δράματος ἤθει· πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠσρακίσθαι Δῆμος φασὶ λοιδορούμενον αὐτῷ· ὁ δὲ αὐτὸς ὁ λυχνοποιὸς ἦν, (2) ᾧ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδροκίδης ἱστορεῖ, ὃς ὁ ξένον αὐτὸν εἶναι τῷ βαρβάρῳ βούλεται· ἐπὶ τούτου δ' ὁ τὸ ἔθος τῆς ὀσρακισμοῦ κατελίθη, (3) ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δ' ἐν Δημοτυνδικείῳ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτον φησι. Κρατῖνος δ' ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται τῷ παρ' ἑλκίσιν, ᾧ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λέδᾳ αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δ' πάλιν ἐν δεκάτῃ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠσρακίσθαι] Legendum ὠσράκισεν. Quid sit ὀσρακίζεσθαι dudum offenderunt Eruditi. J. J. V. ὃν ὠσράκισθαι. Exc. G. ὃν ὠσρακίσθαι C. Παρθεν. ὃν καὶ ὠσρακίσθαι. M. du S.

Dedi lectionem C. V. restituerat M. du Soul ὃς ὠσρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat J. Wasse ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. M. du Soul Περιθοίδης. integrandum est Περιθόϊδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meursius de Pop. Att. in Περιθοΐδαι· quare Scholion sic potest supplevi: Ἀντιφάνους ἐν Περιθοίδης, ὃν ὠσρ. &c. T. H.

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδροκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδρακίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφρασ-] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. M. du S.

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελίθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui

(5) Παρελθόντ-] Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. T. H.

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, καμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyxenus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. T. H.

(7) Χρέμητος] Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Recius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. M. du S.

85. Τέθηπε] miratur. J. Br.

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. T. H.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. J. B.

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἐξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex J. Bl. & S. est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τε. M. du S.

97. Ἀπολυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτ- scribe ἀλλὰ μέλαξυ &c. διάλαβε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος· τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὴν ἡσυχὴν & reliqua. J. Br.

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλαξυ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. Th. M.

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus; rem haud negligendam obliti ſumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἕνεκα ἡμᾶς πράγμα ὃ μικρὸν διέλαβε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ' Θησαυρὸν ἰὼν ἐπηγαγόμεθα ὅτῳ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἐ ἀνέρχομαι πρὸς ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἐκοῦν ἐπαινέσομεν ἤδη τ' Ἀττικῆς. καί μοι ἔπου ἐχόμενος τ' χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ' ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἥν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι θεινοτάτων. ἀλ-

ε Ἀπίχωμαι] ἀπὶ ἀπίχ. R. quod mihi placet.

βουλόμενος ὑπὸ τ' Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἁπαιρεθῆναι, τὸ δ' πεδὸν αὐτοῦ εἰς στάκτον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημοσαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων πρὸς αὐτὸν ἔσχε ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος ἢ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν ὄντως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελθόντων Ἀθηναίων παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σίφωνα ἔχουσα, ἢ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ' σύλλογον, τυγχάνειν δ' αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιῶν μάλιστα, ἢ ἀξιῶσαι τὴν σωτηρίαν. Δαρο-

(8) Ῥηθῆναι] Exc. G. ῥηφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco repoſui. T.H.
(9) Δημήγορ.] δημηγορ. V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.

δήκας δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· ἢ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφίδα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιλησίοις ἐπιστολὴ· ὑγιὲς δὲ Μιλησίης ἀλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἐμπρησθεν ἀνέρα συμπεῖσαι τ' δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, ἢ τὸ ψήφισμα τοῦτο δοκιμάσαι ἐπὶ τ' Παράλου· τ' δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ἐς αὐτὸν τ' ἐπιδημούντων Ἀθήνηθεν Λεσβίων, ἢ δῆλα παλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μεταβάλλοντων, μεταπεῖσαι πάλιν τ' δῆμον, ἢ τρι-

(10) Ὑπῳβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Τῦ αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ. V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μάλιστ' &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. T.H.

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ' Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλαν. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ' Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐχόμενος τ' χλαμύδος] *Luciniam duens.* Dixi ad *Patron.* J. B.

8. Τὴν ἐσχατιὰν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι ἢ ἄλλῳ χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσὶ τόποι ἔχαλοι τ' χώρας περατοῦμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλασσαν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ' δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἅλλως δὲ τοῖς χωρίοις ἐπεκαλοῦντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὀψαλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de noſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορεύοντο Κηθήρᾶδε (lege Κυθήρᾶδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῦ ἔ πρῶτον μὲ ἐξενεγκάν τὴν ἐσχατιὰν αὐτῦ πλέον ἢ σταδίων ἴσως τετρακοσίων· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐσχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλμυρίδες, eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. ἐ Ἀνιάς περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τὶς ἀγνοεῖ ἔ τ' τὰς ἐσχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐσχατιὰν colendam commiſit, ἐρημὸν ἔ ὑπόλιθον γήδιον· non aliter, quam *Libanius* Δυσπόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T.H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. J. B.

Ὑπερβ

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὗτοι σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ ταῖς λιμῷ ταπεινωθέντων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστω; ἐπεὶ μή τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου παρεσκευασμένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε ταῖς Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. OPLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποσείλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· ἔστω (12) Θουκυδίδης. Ἐπίσης ὁ Φ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος Φ Ἀριστοφάνης, πρωδοὺς ἄρχοντα Εὔθυπον (13) Ἀριστοτέλης δὲ Φ ἀκριζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀρχαῖος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ Φ φυ-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo πρωδοὺς ἄρχοντα Εὔθυπον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthymus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος Φ πρωδοὺς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ Φ Κλέων ἤδη λοιδ τῷ πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῇς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ἐν ᾗ ἐς τὰ ἄκρα βιαιότατος ἦν πολιτῶν,

τὴν μοναρχίαν· (14) Βυρσοδίψῃ ὃ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Βυρσοδίψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μετακεχειρισαμένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ Φ ἐπὶ (15) μανίᾳ. Ἐξέπλευσε δὲ Φ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα Φ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμεινίου, *V. C.*

Scholiaſtes ad *AEſchin.* Orat. in Tim. MSS. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἤθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδίψῃ] Βυρσοδίψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδίψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίᾳ] Lege μανίαν *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ὑπικισχύρων πραγόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κυρολογίαν dicit. Cleonis κυφολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τῷ Κλέωνος καίπερ μανικῶς ἅτα ἢ ὑπόσχεσις ἀπίβη. *T. H.*

(16) Ἀμεινίᾳ] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

ταῖς τε δήμου ἀθροπόλου ἐν ταῖς τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ἔστος μὲν τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντων ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τοῦ Θουκυδίδου Φ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v.

549.

te Mercuri ? quoniam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅτι τυφλὸν τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλοῦτος ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἀφελαβοῦσα, τοιοῦτοι ἀφελοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως [a] ἄρα εὐκαίρως ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὃς μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἀφελαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀπόδῳ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τοῦτῳ Διΐ.

ΠΕ.

[a] Ἄρα] ἄνδρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἄρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐκωνῶμεν ἢ τὴν Βιωτοῦ· ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου ἢ Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐκπεπτωκότας τύχου, τοὺς δ' πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541. D. ἐδεῖς πώποτε ἄτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς ἐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Εὐνικοφάντει Περικλέα Κλέων ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quaedam aliae edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνος] Non ignoro, quam vim ſaepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖνον, ſcilicet Τίμωνα. *T. H.*

23. Περιεχρήμων] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχρησαι. *T. H.*

25. Ἀργειφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl. v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri*, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus* : melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer*, *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσε, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος πολυχειδὲς ἐργασάμενος ἐξώσε· iisdem verbis περὶ τῦ ἐπὶ μι. σ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστης, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες οὐχονται κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τὶ μ' ὦ πότνι' ἐξώρισας ὡς κλιτύριον ita ſi legas, jambus erit tolerabilis, ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπεπτευσῶν τ' ἠλίτηριον, καὶ τῦ τόνου σὸκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter *Seneca*, teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos* : viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον, ὡς παλαιὸν ἄγεις σάρον· ſic enim emendandum videtur : Φίλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστόν ἐστι, ἀλλὰ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὗτος]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεσθαι, οἵαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ σωμάτων, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ τῇ γνώμῃ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ ἄλλα καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ [a] προσίωμεν αὐτῷ.

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nec iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βυλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εἰ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· εἰ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μέν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ πόρισον τὰ πρόσφορα. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *Alw.*

44. Ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν δηλονοτι ἔσεσθαι τοῦτον ἐφόδιον αὐτὸ ἀρετὴν ὄν. *V.*

42. Οὕτως] Legendum ἕτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγαναντῶ εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προσίμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσεται αὐτῆ. &c.

11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in Δικ. c. 30. εἰ μακρῶν χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλων ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — οἱ μὲ ὀδὺξ τερήχοτα βῶλοι ὀδοῦσι λαζόμενοι τρηχεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae facpius commutatae. *T. H.*

60. Δίχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀν-

dii eſtis ; vapulabitis tamen ; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero iſtum, quisquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accerſam : plane enim homo inſanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τέλοκι δὲ τὸ τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ὀπτρίψειν μοι δοκῶ τῷ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἔ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon ; quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus ; illosque ingratos deſpicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo : affatim copiarum in hoc ligone habeo ; cetera felix, ſi ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice ?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καλαβάλων, προλείψας τὰ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλοῦτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ χαῖρε τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως ;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aſpera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε ;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Ariſtoph.* ad Aves & Lyſiſtr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποίησις ſubauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τῶν ἀγριόπλα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae claſſis homo. J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris : plura notat *Ember* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μαχαιρῶν τι ἢ τὰ πρῶτα. *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Ariſtoph.* Ran. v. 424. Κρίσι τὰ πρῶτα ἐ ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μάταιθος ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Καμβύσου *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιεῦσι ὁ τῆς ξυντετριάδος τῶν Λυγιητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Λυγιητέων τὰ πρῶτα· nam ſupervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, reſecandum eſſe, obſervans Φερώνδου in hoc genere loquendi locum habere, non φέρωνδε· ſic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τότε Ῥωμαίων οὐ δίκαις φερώνδου. Pari modo *Philoſtr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megiſtias* ὃ τὰ δύτερα φυσιογνωμονούντων νομιθείς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δύτερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δύτερα) ἢ προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἱπποδάμου τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam ſectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Ἡστρωλάου, ὃς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ἑλέσθαι, id eſt, Herculem. *Munnich.* Ecl. D. A. p. 78. ὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ἀνθρώπου γνῶσις, ὅπου γε δὴ ἐ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁρᾶται· quin ſcripſerit πταίων ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito : Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus : ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant ; ἐν τὰ πρῶτα, τὰ δύτερα νομιθεῖς exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti : tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & deſignatis uſurpari : τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expreſſa : at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus *Baſilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γίνει λαμπρότατος, καὶ πλούτῳ καμοῦ, καὶ τῶ πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. εἰ μὴ γὰρ (γυναῖκες) ἐφοδεῖτο τοῖς πραττομένοις κατὰ τὸ Θέκλης, ὅσων ἀσελγὲς ἐ ἀκόλαστον ἦν· ὅσων μέντοι γε σωφρονῶν καὶ κόσμιον &c. Diverſum eſt, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ παλιντρόπου & τὰ δίκαια ἐ τὰ χρήσα pro hominibus ponit πανούργως ἐ παλιντρόπως, & δικαίως καὶ χρήσως. Ex Latinis ſimilia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipſum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum verſus, quaſi proverbii locum : Soſtratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον ἢ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μέ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἡ ὀπιμελείας. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν κατέστη, κόλαξί τε συνοικῶν, καὶ ὀπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μισογείτονας ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὀπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδολικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τὸ πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

[a] Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AIW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ἀδημία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus*: quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ ſi vertas, & *ibi*, & *tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ἀδημίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις χάριν ἀδημίαν αὖ ἐσθίων· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτως. Alia res eſt §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἡδοῖν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἡδοῖν οἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιήσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰν κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὺ κλαιόων· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Auctо itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὁ δῆμος παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὁ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένως τοιγαροῦν ὑπὸ τοῦ πόνου, τεθνηκὸς τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τοῦ ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ τὰ ἄλφιτα τοῦδε τοῦ δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειραχιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον φιλάνθρωπε. ὅτοι ἐπίδηλά εἰσι τὰ δῶρα τὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπίτηκτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, καὶ τὸν [c] Ἑρμῆν τεθνηκέναι.

ΠΛΟΥ.

b *Μακρὰ*] Ita ſola *F.* ceterae *μακρόν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* *c* *Ἑρμῆν*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*.

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] *Σκόπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ εἰς τὸ ἀνέξομαι δόσεως τῷ πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν* • *ἐπενέγκας, εἶον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι αὐτὶ τοῦ* † *ἀποδέξομαι ἢ προσδέξομαι ἢ προσχωρήσω προσελήφθη. V.*

• *Ἐπενέγκας*] Ita ſcripſi pro *ἀπενέγκας*. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* repoſuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρήσω* prioris editionis *παραχωρήσω*. poſterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐπήλασιν ἐποίουν ἀπάγξεσθαι. B. Πρ. §. 14. ἐγὼ δ' κέλομαι πᾶσιν ἐποίουν οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἐμοὶ δ' τοῦτο ἱκανὸν, ὡς πάντας ἀνθρώπους ἐποίουν οἰμώζειν ποιῆσαι.* Vera ſunt, quae de voce *ἐποίουν* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. *Οὕτοι ἀπόβλ.*] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὕτοι ἀποβλητός εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱερωσύνα δῶρα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. *Διαλογήσομαι*] Unde apud Graecos *τὰ δικάσιμα Demoſth.* initio *πρὶ στεφάνου*. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Διαλογήσομαι] Scribe *διαλογήσομαι* nam *ἴσο* intelligitur. *T. H.*

20. *Μακρὰ*] *Ἴσον* ſubaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰ] Reſtitui *μακρὰ*, quod in Ed. Fl. ſola, a qua reliquae omnes male diceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰ αὐτῶν*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ὅτε πολλὰ ὑπὸ σοῦ κεκηγορημένα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα· ὃς τὰ μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τἄλλης τρυφῆς· θεῖόν τε καὶ ἀοίδιμον δι' ἐμὲ πάντα, καὶ θεσπιῳδάσθαι· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιόν ἐγώ σοι μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ὅτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κακαράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ κακαγορεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τἀναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὀπὶ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας τοιαυτῆν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τῇ διφθέρᾳ ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ὅτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ὅτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς *F.* b Μηκέθ'] Sic R. L. *J.* Marg. *Alw.* reliquae μήθ'.

35. Ἐπιβουλεύουσί μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν· cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T. H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴν, tum τὴν διφθέραν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων *Teleti* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T. H.*

43. Μηκέθ'] Ed. *J.* & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μήθ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. du S.*

56. Ὑπόσηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόσηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅτως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσηθι repetitum jungas cum ὅτως οἱ κόλακες &c. Verum interſeri debet καὶ καὶ, ut ἐκ χαλεπὸν τῆτε &c. *T. H.*

57. Οὐκ αὐτόν] *Eeradum non eſt.* *J. Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδεδωκότες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Def. Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαῤῥήγνυται οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσηται. Hoc quoque La-

fit: itaque cum eo jam audacter facito, ut conſuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Theſaurum ſub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit. TIM. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diſcrescendum. Cum enim dii ipſi vim adhibeant, quid, quæſo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ἤδη γεγένηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γάρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀῦθις πληκτέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὑποτὰν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἵα με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι καὶ ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & ægre tolerandum; perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in cælum, ubi ſupra Ætnæ cacumen aſcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero Theſaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, ſtrenue fo-

ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ σὸν οἷον ὄφλημα ἔστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὸν Αἴτνιον ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ πᾶιε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παράσχου σαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis uſitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audacium, quæ ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* T. H.

61. Τῇ εἰρεσίᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J. B.

Τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurſ.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconſulte ſcribens, *Nic. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T. H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑπακ. κτλ.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne *Thomas Magiſter* quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum adſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, hoc eſt, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· ad Plutum autem; σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γάρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te, Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis ſunt; quippe ubi clariſſime patet, Plutum cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum eſt. Et quis, quaeſo, alius Plutus quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τερπίκερα, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam; *ſubſtabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; quum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controverſiam) tentat ἀπιέναι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex *Th. Magiſtro* potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe *Thomas* Noſtrum non ſatis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσαμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει· Ἐν στοᾷ ὑποστὰς, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποκρυβείς. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τοῦ ὑφίσαμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵσαμαι. Sed longe plurius in ſequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινος ἵσαμαι, καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποχήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὄφ' ῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἓν τῷ βάθει τὸν Θησαυρὸν ἐς τὰ μφανὲς προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πῶ

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

[a] Ὑμῖν] ὑμῖν λάσ. *J.* ὑμῖν λάσ. P. L. Marg. *AtW.*

68. Ὑποχήσομαι] Ἀποχήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδομένῃ ἐν μανιώδει δ' ἤθει [*] τῷ συγκυρήματι. *V.*

[*] Τῷ συγκρέματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρήμενων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπανίῳ τινὶ δ' ἤθει τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T. H.*

λω τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατάισω ἐς τρίτιον, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐν τῷ βάθει· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καθεγκόντα ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὴν ἐγκοπίαν· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμίνην καλαφέρει διὰ κρυφῆς &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἀξίνην καλαφέρει ἐς ἰξύος· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας ἐς γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑπο.] Alii Codices ἀποχήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποχήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποχήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποχήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenissimus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ά — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐν διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντες ἀποχησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπο—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Thuc. c. 6. *M. du S.*

Ὑποχήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποχήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποχήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, ὑποχαρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεχήσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὴν θεράπαινα ὁρᾷς ἣ ὡς ἔχει λόγης· ὥστε ὑπεχήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχλήσῃς εἰπεῖν. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποχήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄκουσι, κἀποχήσομαι Θυμῷ μὲν ἀντὶ θρηνὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμαχὶ τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *subsiabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Plauto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τοῦτον ὑποχήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποχήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποχήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micas, - Et noctu

ὄναρ ταῦτά ἐϛι; δέδια γῆν μὴ ἄνθρακας 75
εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον
ἐϛὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τὴ
πρόσοψιν ὑπερήδιϛον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, ϗ νύκλωρ, καὶ

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν ϗ Κορυβάντων ὀρχηϛικῶν ϗ ἐνθουσιαϛικῶν ὄντων, ϗ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν· verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Eccles. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τραγῳδ· invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου ϗ Ἑρμοῦ Κερδέου ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶς] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant quicunque thesaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae talia. Κερδῶ· apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Erasm.* in Prov. *Thesaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quasi hoc somnium esset. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* I. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* versus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. novissimae in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιϛον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μήτηρ, ἡδονὰς τοίας σὺ ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ὦ φίλον πατήρ,
Οἷας σύ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκλημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe sit, quaeris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobaeum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus* cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρεῖσσον γὰ ἢ σίβοῦλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίπτειν ταῖσιν δίκαις ἡμιπολαμένοις.

p. 27. *tract. de habendo delectu sententiarum*, quem *Comic. Sententiis* praemisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

ὦ μελ' ἡμέραν ἐλθὲ, ὦ Φίλτατε, ὦ ἐρασ-
μιώτατε. νῦν πείθομαί γε ὦ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν οὐκ ἂν παρθένῳ ἀναπε-
πλαμμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἵνα καλὸν ἐρασὴν ὄμβρῳ τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, ὦ τὰ οἰ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα, ὦ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὥγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, ὦ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος ὦ ἐγὼ τὴν ἐκαλιὰν, χρυσίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν δὲ τάφον σποδιὰν ἔχειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸ λοιπὸν βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἑλέου βωμὸς, οὖλος

& interdiu. ades huc; o mea voluptas! Nunc ſane [mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Crœſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac ma-

89. Ἡμῶς μὲ τοῦ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἑκατείαις καὶ καὶ ταῖς ἑρημοτέροις τῶν χωρίων κώμαις Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύσθαι. V.

97. Ἡ Ἑλέου βωμὸς] Ἵδρυτο καὶ παρ' Ἀθηναίοις Ἕλεου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις καὶ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ὠθούμενοι. V.

* Ἱδρύσθαι.] M. du Soul ἱδρύσθαι ego vulgatum retinui. T. H.

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. J. Br.

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Crœſi. J. B.

Τὰ οἰ Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. J. Perizon. ad AElian. V. H. VI, 9. T. H.

89. Τοῦ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] Longus lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. Boxhornius Iſaac. Caſaub. ad Athen. J. B.

Τοῦ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: Long. Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τοῦ Διονύσου μὲ ἀνέθηκε τὴν πύραν, καὶ τὸ δέρμα. τοῦ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸ πλεκτὸν αὐλόν &c. Vid. Jungermann. p. 213. Conferendus Ariſtoph. in Plut. v. 843. T. H.

91. Πυργίον] Pauſan. in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος οἶδα μισήσας τρόπον τιὰ μόνος εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φυγόντας ἀνθρώπους. J. Br.

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. J. B.

96. Ἑλ. β.] Pauſan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν ἄλλα ἕτερα οὐκ ἐς ἀκοὴν ἱστόρημα, καὶ Ἐλέου βωμός. J. Br.

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiæ Athenis, quam Stat. L. XII. Theb. divine deſcribit. Anonym.

Ἐλέου βωμὸς] V. Δημοσθ. c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto Meurſius Ceramico gemino c. XVI. M. du S.

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32. C. ἐπ' ὀκτώκαιδεκάτῃ, φησὶ, τῶν ἐφεδρῶν ἡμῶν ἐστὶν ἀναστάσεως οὐκ ἀλόγως. M. du S.

1. Μοιρης ἢ δίκειται] Sic poſtea in Saturnal. ποιμὴ λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μοιρης. J. B.

Μοιρης .. ἢ δίκειται] Confer. Κρον. Epiſt. ad Div. c. 4. & notam Bourdelotii. Atqui & res nota eſt, & ab Ælliano prodita, συμβιους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, five lupum cum lupa, (de anim. IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter Bourdelotius, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter Leones & Lupos ſolitarios veſci vulgo tradi ait. M. du S.

Μοιρης δὲ ἢ δίκειται] Liban. T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἥδει ὁ μοιρη ὁ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici συγκρωὶ ἐνίοτε αὐτὶ ὁ μοιρης, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud Heſychii, Μοιρη βίου, μοναχικὸν βίον iis enim οἱ τὴν μοιρην βίον ἐκτετμημένοι ſunt monachi. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι ἀκρόωσθαι, ἢ ὀπιτυχῆσαι δεομένῳ, ἀδικία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἠθῶν· μονήρης δὲ ἡ βίωσις καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπεύδωμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἠθῶν] Τ ἰδίων R. ἰδιωτῶν *J.* Marg. *AIW.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῦ Λουκιανῦ ἐπιγραφόμενος ὅτω λόγος. Ἦτοι παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγουμένων πάντως ἐς ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. οὐ φαύλως ἂν δὴ προσεῖτο ἄν τις τύχα, εἰδὲ καθάπαξ φίλος † ἐπιμύηται φίλῳ, ἀλλὰ ἐς τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς ἐτέλειτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὴ ‡ Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τοῖς κατοιχθονίοις καὶ πᾶς ἔτος ὁ μὲν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μὴ συγγότητος πάντων προϊόντων § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγτάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐς πάντα τινὰ τὸ ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεῖπεῖν ἄξιον νομίσαι δ' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστ . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπιμύηται] Prius edebatur ἐπιμύητο. *T. H.*

‡ Φευρουάριον] *Marth. Sladus* Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox anstius *M. du Soul*, τοῖς κατοιχθονίοις θυσίᾳ. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ὑπὲρ τρόπον; *inferorum more: infestos imitati: sic* ὑπερέχοντες, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃ δὲ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Idem *Marth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνοι, μανιώδεις. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ex. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Longaevus.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Dumtaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψαλλόλεον. *A. V.*

10. Φυλέται ἢ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Hesiod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum solere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γήθειν καὶ ὁμοίως ἐκείνων τῶν ἄλλων καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δίκαιόν τινα διδόχθαι, ὃν δὴ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ σίφωνα ἐπιγενεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide, semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τοὺς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ὁ δὲ τρόπος γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι καὶ πυρὶ βαδίζοντα

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Misánthropos: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* ἢ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἐμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τοὺς ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere: Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μόνοι τὸν τοῦ λογισμοῦ ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ ὠδὴ τοῦ ὄχλου δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων ὃ ἤρεμον· ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲ ἡδονὴν, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίας ἐκπέψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι ἀφὰ τοῦ φυτοῦ ἐλίου αὐτὸς ὃ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες sed Montfauconius dedit ἐκσείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes.* Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίωσιν προύτεινε ἑκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ἐν ὑμῖν ἢ δεξιᾶς ἢ ἐμοῦ ἄψασθαι, ἢ ὅμμα τιμῶν ζῶντος ὅτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, τῇ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ἔτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Ecclez. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τῷ βίου δίδονται ὃ τοῦ πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἰδιάζει τοῖς νικηταῖς) ὡς τοῦ βίου διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὴ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse.* *Xenoph.* K. II. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μαχεῖν, τοὺς πόνους (τὰ ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII, 81. μὴ ἀπομῆσιν αὐτοὺς τροφῆς, ἐὰν ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ σφωμένην ἐξεργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τοῦ λεγομένης ἀπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τοῦ

tem videro; atque ut extinguam obſecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum eſto. Tum porro ſi quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne ſe attollere poſſit: ſic enim iſti ſcelerati par pro pari acceperint. Hanc legem ſcripſit Timon Echecratidæ F. Colyttenſis, concionis ſententiam confirmavit idem Ti-

ἐφθειρόμην, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλὸν σβεννύναι. καὶ ἤν τινα ὑπὸ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀποφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ὅπως κεφαλὴν βαπτίζοιτο, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· ἔτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα παθόντες. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τῦ κόμματος quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob ſequentem ſyllabam ſimilem, opus non eſt, ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine juſta funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam, decretum eſto:* animus infeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat §. 46. φόνου τάχα προκλήσομαι· ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi, & ſapienter ferre deſiderium ſui.* *T. H.*

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari ſoliti erant.* *J. Br.*

28. Ἐπὶ κ. πίττοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. *J. Br.*

Πίττοντα] Sic Ed. *J. Coll.* & Mſ. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quae ibi a me annotata ſunt. *M. du S.*

Βαπτίζοιτο] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito diſplicuit πίττοιτο· quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo, ſedes mutare juſſiſſem. Nihil eſt certius, quam βαπτίζοιτο non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem, niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro uſitatiſſima phraſis in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλήν, quae, quo ſuſtentetur, illo πίττοιτο nequaquam indiget. *T. H.*

30. Τῶν ἴσων] δίκην, τιμωρίαν. *J. Br.*

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. *J. Br.*

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. *M. du S.*

Ἐχεκρατίδης] Verum eſt, praeter hunc locum nusquam in hoc libello ſic ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur; neque inſolens eſt, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Ἀδελφὸς & Ἀδελφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Ariſtoph.* Scholiaſta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Ariſtophane* dictus & *Eupolide* Λευκόλοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. eſt Ἐπαμεινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιζολή· ὡς καὶ Δυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui haec ipſa eſt oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως ἰδίαν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lyſias*, quem alibi ſemper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non eſſe de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teſte *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre poſſem, quorum ignoratio errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici cenſuit *Valeſius*, Laertii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, ſi vel unus Codex acceſſiſſet, reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. *T. H.*

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores perſequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt *L. Kuſterus* de Verb. Med. p. 133. & ſequ. longoque intervallo induſtriam ſuperavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Theſ. T. IV. p. 730. tametſi nonnulla ſint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. prohominis ingenio non valde mirum eſt. Otium aliis feciſſe potuerat *H. Valeſius*, ſi, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπιψηφίσαι Ἵππαν Κρατιστοτέλους Ξυπεταιέα· *concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Cratiſtotelis, demo Xypetaeon:* iſtorum mirifica circumfertur verſio: neque boni Interpretis munere fungunrur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudſonus* in Pſephismate, quod *Joſephus* habet A. J. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum Doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt: ἐκκλησίᾳ γενομένῃ ὑπὸ τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν διδόχθω, ᾗ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ ὦδί πως ἔλλω ἂν ἐπομόσαιμι ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους. πανταχόθεν συνθέοντες κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου πότερον ἐν ὀλίγῳ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον ὠφελησόμεθα, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀπῶντο πανορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥς γε δεχόμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποσάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſtiſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſubolueriit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον ὠφελησόμεθα] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον ὠφελησόμεθα, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον ὠφελησόμεθα. V.

* Ἢ ἀντὶ . . . . ὠφελησόμεθα] Haec addidit M. de Seul. T. H.

τοῦ θεάτρου, ἢ προέδρων ἐπεψήφιζε Δαμάτῳ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud Diogenem L. In AEliani Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. Abrah. Gronovius: καὶ ἅμα ταῦτα ἔτι ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις ἢ ἢ δίκα τραπεζῶν θεάτρου quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ἔτ' ἐπεψήφιζεν Ἀθηναίοις ἢ ἢ δ', &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud Xenoph. Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata Themiſt. Or. XX. p. 239. B. ἔτε ἐπεψήφισας καθεδούμενος κατὰ ἢ ἀφρὶ Περικλέα &c. τραπεζῶν non intellexit Petavius. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet Heſychio in Αἰξὶ ἀρνία e Suida: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῆ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem fine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ἔτε ἐψήφιζετο, ἔτε καθεχειροτόνει, καίτοι Ἐπιζάτης ἦν· in quo ne credideris quicquam eſſe praeſidii ad tuendam AEliani vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e Platonis Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in AEſchinis Axiocho §. 12. τῆ δ' οἱ πρώην δῆτα τραπεζηγεῖς; ἔτ' ἐγὼ μὲ οὐκ ἐπιμέμφομαι τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. Horreo; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: Demoſth. adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄρετο ὁ Ἐπιζάτης, διαχειροτόνησιν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῇ βουλῇς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιζάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτόνουν ἐδόκουν· nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 664. ex Philochoro, πρυτάνεις διῆ ψήφισιν Xenoph. E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδοῦναι ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. T. H.

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. J. Br.

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. J. B.

Ἀγχόνη] Ariſtoph. Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχονῆ· ἐξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τῆς πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ χωρίον ἐστὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. AEſchin. περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἅμα ἦν ἀγχόνη ἐστὶ λύπη τούτου. Ita βρόχος apud Noſtrum Pſeudol. §. 19. Heliodor. VII. p. 339. συνηρμένη τούτου ἔχει τὸν γραῦν. Expreſſit Fulgent. Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina*. T. H.

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes*. J. Br.

Κεκονιμένοι] Saepe Lucianus, cujus loca Ruſterus indicavit ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 291. Polyaen. IV. c. 2. p. 313. Φιλιππος ἰδρῶτι ῥεόμενος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. τραπεζίτου ἐκφαυλίζει πτωχεύοντα (idem vocabulum Lucianus adjunxit) κεκονιμένου. Correxerunt in Heſychio: Κεκονιμένος, κεκονιορτωμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονιορτωμένος· κονιορτοῦν frequens in Theophraſto περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere*. Addenda, quae perdocte notat Weſſelingius noſter Obſ. II, 23. T. H.

40. Ὀσ-

excipiamus. Age; videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἑτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εἶγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γοῦν πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀλιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφότατε Ita priores Edd. monuit *J. Jensius.*

40. Ὀσφρησόμενοι τοῦ κρ.] Pariter in *Asin.* §. 48. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius ætatis impudentissima natione: καὶ περιϊόντων (τοὺς πλουσίους) οὐδὲς ὀσφρήσεται καὶ ὑβριστὰς ἔσεσθαι, καὶ τὴν ἀρετὴν ὑβρίσουσιν ἐπιχειροῦντας quæ belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus usquam mumnus videtur, quem non orchestici hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione*: meminerat, credo, dicti *Juvenalis* — *lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάσκ' ἐς κόρακας ὡς χαλκῶν εἶσω οἱ φίλοι Ὀσφρησόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φιλόρφοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραντὴς μόνον τοῦ Ῥώμης, ἐπιόντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲ πρῶτον οὐ τὸ ὑπερδιξίων βάλλοιεν μόλα πασῶν ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἀκροβολίσασθαι πρὸ τῆς δίκης. *T. H.*

43. Παρωνυμούμενον] *Salmas.* ὑβριστὰς ὀνομάσαντα, quod placet: πότερον ἀπειλοῦν, ἢ τέχνῃ τοιοῦτον ὀνομάσαντα. Παρωνυμεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velat lege lata sibi Timon interdixerat: sæpius autem illi παρωνυμεῖν dicuntur, qui præter ordinem constitutum & vitæ institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἀλιτριόφρων πλοῦτος ἀπάτης καὶ ὑβρισμοῦ. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ἀφίξαιο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ἀφίξαιο, pro vulgato ὀρίξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ἀφίξαιο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quæso, ὁ πρώην ὀρίξατο foret? Deberet ὃς ὀρίξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμεμεκώς. pro quo Lector exspectaret ἐκπεπωκὼς, *qui epotavit saepe domi meae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quamdam captat isthoc ἀπροσδοκήτου elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμεκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμέκει. *M. du S.*

56. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τοῦ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορᾶς. *T. H.*

58. Ἀνιτριπτότατε] Sic antea ἀνίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. II. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲ ἐν οὐ τοῖς μουσικοῖς τὸν νῦν νῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχειν. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους πλαθέσθαι ὕμνους πειστός τις, inquit, οὐκ ἄσημος γράφις eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

χλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἅδην μάλα θεσπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὴ, ἰή, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὑπεκβραδύνῃς, φόνε τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπιπάσας ᾧ χρυσίῳ· θεινῶς γὰρ ἴχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὦ χαίρήσεις ὕστω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ἄλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ᾧ ἐπαίνῳ, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἰδέ με, καὶ προσῆλθον ὑπηρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ σ ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suaviùs canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἴχαιμον] Ἔπιχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἴχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J.Br.*

Ἴχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J.C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ἄλον θεράποντα, ἄλον μὲ τὰς τρίχας, αὐτὸν δὲ πυῤῥαὶ, ὥστερ ᾧ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopr. §. 18. *Alciphronis* restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φαλαντον, vel, φαλαν-θον (utroque enim modo scribitur) γεράντιον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & synephebi sumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum præsto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostræ memoriæ hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res postularet, posses, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniissem, accepi in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse, cum tanta sis præditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori præcipere potes, quid factu opus sit. TIM. Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

85 πότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς 90 τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τὰ τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] πιστεύεα τῷ νῦν ὄντι πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς 95 τὰ καλεπείγοντα χρῆσθαι, κατ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἦκα τοιγαροῦν ταῦτά σε προθετήσων· καίτοι σύ γε ὕτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Ιτ. Νέστορι τὸ δέον ὑποθήσεσθαι ἂν. TI. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τὴν κρανίον ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

TI. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἑαυτὸν εἶναι λέγων. οὗτος ἐκ καί-

[d] Οὗτος] ὅτως Marg. *Aiw.* idque *Fabrum* probasse versio declarat. [e] Πιστεύεα] P. πιστεύσω. [f] Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι B2.

4. Κατέαγα τῇ κραν.] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν αὐτοὶ μὲν ἀεὶ ἐπὶ μόνους οἰόθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. ὅτως δὲ καὶ κατέαγα τῇ κρανίου. V.

λαντον· prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in Τρίκουρος. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impurissimus.* Legend. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοσάμενος] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμο. —. *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M.du S.*

Ibid. Ὀδυκότερον τῶν κύνων] Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynegetis. *J.B.*

88. Ἐπιπεδᾶν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἴσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M.du S.*

90. Ἐπὶ τ' τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοι τοι πόσι βρώσι ἐσὶν ἑταῖροι. *M.du S.*

92. Πιστεύεα] Pro πιστεύσω. *J.Br.*

Πιστεύεα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πίστ' γυναιξίν. *M.du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus sit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὑφηγεῖσθαί τινι, quod mox τὰ συμφέροντα συνεβούλευον τινά. Errat *Brodaeus:* recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ.κ.] *Comminuta est mihi calvaria.* *J.Br.*

Κατέαγα τῇ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κεφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiscitum, decretum,* de quo mox. *J.Br.*

9. Συγγενὴς &c.] Perquam apposite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τὸ φίλων εἶναι μὲν τὸ πρόσχρησθαι ἱκανὸν ἀπέχρη εἶναι, οἱ δ' ἂν κακόν τι λέγωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ ἐδίκουν μοῦν ἀπολιπεῖν. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδεδέδο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλέησας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

de meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescceret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Graeciae pro-

14. Διανέμειν τὸ (1) θεωρικὸν] (2) Ἐσπουδάζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων ἀφ' ὧν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον (3) προβαίνειν ποιητῶν ἀριστεῖς ἐ χορηγῶν φιλοτιμίας. (4) μέσου δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβανόντων ἀλλήλους τὸ ἐγίνοντο καὶ μάχαι ἐ πληγαί. (5) ἔδοξεν οὖν τοῖς

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρεῖον, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδάζε ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio ais fieret. *T. H.*

(3) Προβαίνειν] Ante legebatur προβάσεων quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μέσου δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.] Hiat oratio: versus unus liberari culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μέσου δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τοῦ θέας, vel, τὰς τότε καλλαμβανόντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἐδόξαν. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*, *numerare*, *dare*, sic & Graecis ὡσαύτως. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτίσαιτο, ἢ ἃ τὸ παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τό γε ἐμόμενον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττιὸς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . ἀφανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριτταφάχλω dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηΐδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incederit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρεχθὶς vel Ἐρεχεία. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρεχεία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχέως τοῦ ξυνοίσαντος Δήμητρα τετραπολλάσας δὲ τοὺς Ἐρεχέας φασὶν ὁ δημότης Ἐρεχειεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχειεὺς ἢν· τὰ τοπικὰ, Ἐρεχειῆθεν, Ἐρεχειάζε, Ἐρεχειόσιον. Diphthongum in istis vocabulis adscisças, an simplex ε parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς ἐ ἑορτὰς διδόμενα εἰ τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet ex seq. distributio videtur μυῆς. ἐπίδυσις τοῖς εἰ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μυῆς, εἰς θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικὸν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐσεφοιτημένους. *Hesych.* sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴν ταῦτα ἦκα Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratida F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα τ' Ἑλλάδος· ἡ μὲν πάλαι σε ἐ δήμου ξυνειλεγμένου, ἡ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι παρεμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, πρός τε πάντα χρόνον ἀφατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν

τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχῃ τ' ἰδίων τόπον μὴ ἐνοχλεῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὴν ὑγιαῖν λειτουργοῦτο τ' θείας. Ἐπειδὴ δ' ἐλαττοῦντο οἱ πάντες τῶν πλουσίων πολλῷ ἐν ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τ' κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δ' ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτι πλέον ἔξῃ δοῦναι δραχμῆς, ὅτι ἐλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι λῷδ τ' χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες λῷδ πενίαν διάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κάλαξ Δημώνακτος τοιούτῳ ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων λῷγομὸν· εἰκότως (6) τοίνυν ὦδε τῷ Τίμωνος ἀπεπέμποντο, ὡς αὐτήσαντος αὐτῷ (7) τότε τὸν θεσμὸν ἀφ' ἑκατὸν ἑκατέρους παραβάντος. *V.*

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῇ τοῦ. *T.H.*

(7) Τότε] Reponi malo αὐτοῦ. *T.H.*

διαθέσει (interponendum videtur εἰ τῇ λῷδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν καὶ ἐκεῖθεν οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἐξὸν καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τ' δήμου ἐπὶ πληρωχίας ἐν θεωρικὰ καὶ μισθοῦ λῷγομίας πραχθῆναι. Plura dabit de λῷγομίᾳ, etiam τῷ θεωρικοῦ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T.H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J.Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J.Br.*

Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Earlaus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν οἷς μακρὰν ἢ ἐν τ' πατέρα ἰόφρονῶν, λῷφύρων οἷα τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ πεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷν τ' ὠθρωπον, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μὴν ἐρώτησον ἐπιστήσας, ἐπίγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῷ θεῷ νους χρησμοὶ ἐκτὸς, ψδσάρμοός τι ὄνομα, καὶ τὰς ἐκτὸς δραχμὰς ἐν τὸ γιγνόμενον ἵνα περὶ ταύτας πάμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J.G.*

16. Πολίτιδα] *Civem eſſe :* hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J.Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* eum *Horatio* dicas. *Æſchin.* περὶ τ' Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τ' πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τ' πολιτικῶν λόγων ἐν ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. *T.H.*

18. Τὸ ἔρισμα τ' Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἔρισμα. *J.B.*

Ἔρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημωδ. c. 10. *M. du S.*

Ἔρισμα τ' Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λαμπραὶ ἐν ἀοιδίμοις Ἑλλάδος ἔρισμα Ἀθήνας, cujus præter alios meminerunt *Æſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσωνυῶ σωτῆρα ἐν αὐεργέτην, καὶ ἔρισμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐν πρυτάνιν ἐν τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T.H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. *J.Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τῶν ἄνω βουλῶν, & τῶν βουλῶν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τ' Ἄρειον πάγου καὶ τ' βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion. Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T.H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T.H.*

23. Κολυττεὺς] *Suidas :* Κολυττεὺς· ὦδε Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεὺς, ὁ δῆμος τ' Αἰγηΐδος. *F.G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Æſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Gruter.* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T.H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J.B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι ἢ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖται ἄμεινον. ἢ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, ἢ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia præterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno præterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀλλ' ἢ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ὑπ' τοῦ καλλόγου. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *AiW.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ὑπ' Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ ἢ τῷ τελείῳ ἢ διπαπόλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεῖς *dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνας *& sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνεας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum imprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνᾶνας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caelis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. ὑπὲρ τῶν Ἀχαρνικῶν (ὑπὲρ τῶν ἰκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀχαρνέων ἀφικόμενος· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἑορ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταπόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν τὸ Κορίνθιον ex *Androtione* & *Philochoro*: mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖραν & μόραν, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius*: vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μηδ' ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.*

36. Προεγράφην] Προσεγράφην. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hec omnia placuit curiæ, & populo, & Heliæa per tribus, populis autem Attica singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρος ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ ἡ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφελήσας τὴν πόλιν· ὅτι τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσῆν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὅτι τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀναγεγράφθαι τὰς στεφάνας σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθριον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὡς ἐκ τοῦ ἁλιοῦσθαι τοὺς ἐπὶ ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἔστι δῆθεν τῷ Διὶ ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγράφειν ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. πρεσβύτου ἔφησεν ἀποθανεῖν τραυμάτων μᾶλλον, ἢ λόγῳ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοῦναι. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραί σε εἰκάσειαν ibi vide *Bergler.* *Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν* vulgatius apud Atticos est receptum; sed *ἀναστῆσαι τινὶ χρυσοῦν, χαλκοῦν εἰκόνα AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. videns Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Mythici, lunulae, nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. τὸ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνίσχουσι saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑπτὰ ἴσας· στεφάνης ἀπεδείχθη τοῦ αὐτοῦ πόλεως καὶ μοῖρας ἑπτὰ ἴσας τῇ ἀρχῇ ἀπέβαινε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἁπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντίθεσί τε ἐς δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἐόντα) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἐγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὰ ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καιναῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεὺς,

gnysiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

γο. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς ἡ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, ἡ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἢ ἀνεψιῶν ἢ θείων κατὰ πατέρα ἢ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἔξω

* Ἀγχιστεὺς] Exc. G. ἀγχιστεία. M. du S.

Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστεὺς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντι, ubi τῷ hinc est restituendum, & συγ-

τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μεχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. V.

γενεῖς μόνον, & τοὺς ἄλλους, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. T. H.

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. M. du S.

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. J. Br.

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. M. du S.

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμασι. Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. J. *Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νίκαν κιθαῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυκι (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυκι, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαῳδίαι καὶ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νίκων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδὸς, κιθαῳδὸς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διπάνωλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *aut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Athoniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes expressêrant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστῶν, ἀναμιμνήσκων, ἀναγορεύων στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τὴν δυνατὸν ἰσχυσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐπὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis fuaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μιᾶς ἡμέρας, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καὶ ἅπαντες ἥκουσιν εἰς ἄστυ κατὰ Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικωμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλέον συντρέχει ἐπιθεωροῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est,* τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis ὠθισμάτων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ὅτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adsciscit κἀσόδῳ, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἰαμβεῖ· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ᾧ μαθητὴς [a] αὐτῷ ὤν· ᾧ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ᾧ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τοῦτ'

a ἀὐτῷ] Deest in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἡμῖν; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν Plutarch. Symp. p. 710. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433. B. εἰδὲ ἐπλησιάζοντον Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, εἰδ' ἐναντίον τῷ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi extare non sane memini: γυμνάσιον γὰρ τῶ ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀναίρεσιν τινὰ &c. quod si sanum qui potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, ναῦς πομπεύεται, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τὸ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναβρηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missio apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἑλλανικίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypothesens auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὶς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγορᾶμος τῶ ἱερῶς, ἀγομένων τῶ Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπιάων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *Aeschine* τῷ γυμνικῶν anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοὶς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut distertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νίμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκρίτας πλὴν πρωταγωνιστοῦ, ὑποκρινομένους τὰ δράματα. ἂν ὁ πομπεὺς τὶς τύχοι ἀκρίτως παραλάμβανον ἓνα ἢ δύο ὡς ἂν (vel ἄν) διαίρεσις eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat*: nam in Notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιθῶ ἄκριτον παρ. quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῶται. Λυσίππος ὁ τῷ πρὸς Δημάδη. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil intersit) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶ ἀρτιζοφῶν πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabis. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima. Demadem ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienses venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῶται. Conjecturae fidem facit usus τῶ ἀρτιζοφῶν πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιοῦν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐπιόντα, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat*: nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τοφὼν] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶ ἀρτιζοφώντων ἢ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐπιόντα. Ἱστορεῖ δὲ φησὶν πόλιν εἶναι τὴν Θράκην. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὰ ἐπιόντα ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τοφὼν Ἱστορεῖ Παναθηναϊκὸς, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τοφαναίου λιμένος καφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Καφότερος τῶ Τοφαναίου (vel Τοφαναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῇ Θρᾴκης· ναυσὶ δὲ ὅχει δύο μοναρεῖς τὰς λεπὸ τῶ πε-

Τετὶ μὲν ἦν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὡς σέ, ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ἀνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἑτερον, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἵμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις δίκην τάχει τάδε τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

περιλόγους καθαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καθατεύουσας) ὡς μὴ ἀκούσας τοῖς σὺν αὐτῷ τὸ τῆς Θαλάττης ἦχος cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri noſtri Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημνίσκους prave legeretur τενίας, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖοι, vel, Τορώνης σπόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρᾳκικῶν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζῃ, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲ φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ὦ πυρρίχισαῖς (ineptum eſt πυρρίτιαις, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τουτὶ μὲν ἦν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non σοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοι ὦδε σε at σοι eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ κὰ αὐτὸς ὕθους ὦ μεθύων ὑπὸ τῶ λόγων ἀξιώχομαι. *Ita tibi ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδοῦ & III. Ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ὑπὲκ τῆς ἐκκλησίας. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβολώσω. & §. 5. Σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιόλειπων, ἐπισκώπτει ἀπαίδα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλιδὶ, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαιε, νῦν μοι ἐπίφρασον σωστόν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κάτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτυθήκει δὲ ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μυήσεσθαι οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῷ videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ὑπὸ λῃστρίδας τοιαύτας ἡμῖν οὐ παισὶν ἐποιῦ] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ὦ ἡμᾶν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί δὲ φῄς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὰ, ἔξει τίλῳ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Ἀοικὸν δὲ ἐγὼ αὐτὸν τῶ παρόντων ἕνεκα ταῦτα λαρεῖν, ἢθ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πίκτοθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλον εἶ συκοφαντῆν. ΔΗ. ἀλλὰ γὴ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. οὐ διώρυχλαι οὐδὲ ἔστιν ὥστε ἀπίθανά σου γὴ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὸν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐχέτω γὴ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γὴ τρίτλω. ἐπεὶ γὴ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐκτρίψας. μάτλω γὰρ ἂν εἴην γὴ νενικηκὼς Ὀλύμπια πυξ, γὴ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἐστός ἐστιν; ὁ μὲν οὖν ἄλλος ἐκπετάσας

[a] Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. ἀμφορέξας *F.* Marg. *AIW.* [b] Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. [c] Μιαρὸν] μικρὸν *F.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον ἀμφοτέρων ταῦτα φησὶν· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὄπισθεν τοῦ νεὼ ἐν τῇ ἀθήνῃσι. *V.*

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T. H.*

62. Πλαγὴν λαμβάνων] Vid. *Def. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T. H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *F. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis præſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους] *Def. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δίκαια, γὴ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής. v. 462. *T. H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐπέτρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἰτησόν τι παρ' αὐτῆς (τῆς σῆς ἐρασθῆ) γὴ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νήσους καλαλυούσας. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T. H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *F. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διωρυξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐπέτρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut *Lucian. Herod.* *F. B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διωρυξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J. F.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρυξας prave legitur praeter *F.* quae habet ἀμφορέξας. Vide initium Ιε. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *F.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T. H.*

82. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *F. B.*

σας γῆν τ' ὠγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ' ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐτελὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ' ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαιρόντων καταγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τ' κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὀπιδείκνυσι τοῖς ἐσθιοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extenſis ſuperciliis, graviter ſecum ac ſuperbe murmurans venit, Titanicis oculis aſpiciens, capillis anterioribus retrorſum rejectis, plane illum ipſum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille eſt, qui habitu ſimplicitatem, inceſſu modeſtiam, pallio ſapientiam, ac moderationem præ ſe fert; qui mane de virtute diſſerit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accuſat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem ſervulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quaſi letheum poculum hauſerit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis ſermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deeſt in *J.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μεθωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὁ μύρου, ᾧ χρίόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μεθωρίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* ſecus atque oportebat: eſt enim, *iram, ſpeciem irati præ ſe ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο κ.τ.λ.] Prava lectio Scholio huic anſam dedit. Sophronifci autem intelligit Sophroniſci filium. *M. du S.*

Diſtingue Οἷον τοῦτο πάπαιχιν. Intelligi voluit Scholiaſtes οἷον Σωφρονίσκου, tanquam Sophroniſcus aliquis. *T. H.*

88. Καὶ Σωφρονίσκου] † Οἷον τοῦτο πάπαιχιν λέγει τὸν Σωφρονίσκου παῖδα. *V.*

84. Τιτανῶδες βλ.] *Eraſm.* in Adagio, *Titanicus aſpectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipſemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοθαλῆ in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non ſunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit teſtem. Αὐτοβορέας autem verus & ipſiſſimus Boreas: αὐτοανεμώνῳ ὁμοῖος quale ſit, videbimus ad Philopſ. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. στείλας ἑαυτὸν ἀγριπᾶς &c. αὐτοσκαπανεῖς ἐδόκουν. Ὅ, τι βασιλεὺς τ' τρόπου ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* ſive *Salmaſ.* de Transſubſt. p. 534. Ejus generis apud Philoſophos frequentantur, αὐταρχία, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile eſt ex hoc loco conjicere. In Poecile poſitam fuiſſe ſuſpicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐτελὴς] Tangit hunc locum *Oct. Ferrar.* de Re Veſt. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσει εὐρύθμῳ. Dixi ad illud *Petron. Inceſſus tute compoſitus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκου in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι iſti philoſophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil usquam ſatis. *J. B.*

93. Μεγάλλῳ τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλλου autem videtur eſſe κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνος] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ ὑφαιρουμένου λυπηρῶς ἁρπάζοντες &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρίσχε καλὰν, πόδας· Ἀδηφάγου τὸ ζῶον ὡς ὑπερβολὴν Ἐρεύ —. *T. H.*

98. Τὸ γύνιον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖται. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Ariſtoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, ſive λιχανῷ, *Caſaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. I. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel ſuem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt.* Teſtatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, faſtigium* in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus ſignificat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Heſychio* dicitur ſignificare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Νιγρ. c. 25. *M. du S.*

5. Ὅ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰχτῖν τὰ ὄψα, καὶ τ πλησίον προσαγχωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὑπερεκχυφῶς, καθάπερ ἰσὸν ταῖς λοπάσι τ δεῖπνον εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀπομήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ὑπὸ μυτίλωτῦ καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τ σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, οὐτότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ μυτίλωτῦ καλαλίποι.

τῦ

c Ὡς] καὶ Marg. *A1W.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ὑ κεμάκης. *V.*

3. Τῦ μυτίλωτοῦ] Μυτίλωτὸς τράγημα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν σωστεθειμένον· ἐκάλουν δὲ § καί τι ὑπότριμμα λέβ

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T.H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox πῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T.H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νὴ μυτίλωτὸν τ ἀπὸ τ κριῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὃς τῷ ζωμῷ συναλοιπότος τῷ ¶ τρυβλίῳ ἐνεκάθηται. *V.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τριβλίῳ. *J. J.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικαθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T.H.*

5. Ὅ, τι περ λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παραπλησίως ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τῦ τοιούτου (male τούτου τῦ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τ πλείω ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. *Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἶτε οἱ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τ Διὸς ἔργων τι καὶ δωρεῶν ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῦ διάφατος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολαύοιτο, *& ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, *& jucundiſſima ſpectaculi pars intereat: Holſtenius* non accuratiſſime: *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τιπερ ἄνθος ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι ὠφελῆν (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τ δρώντων (lego τ δραπέτων) σφᾶς, ἐφθειραν· L. p. 428. C. καὶ ἡ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστι πᾶν ὅ, τιπερ ἄνθος ὠφελῆ τ ὑπηκόων ἢ παρὰ τ συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae helluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T.H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ κύλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ κύλικος φλυαρῶν ἀφάκῃ· ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδύνῃ τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ἐξείαν. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ᾧ (Διονύσῳ τε & Ἀφροδίτῃ) ἐπὶ τῇ κύλικι συναγωγοῖς ἐθιλογόμιθα· minus opportune *Mercerus: quos in pateram coactos delibavimus:* debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. προῖθέναι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κυλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκιοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκιοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem: Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos:* ſed quod *Aldus*

τῳ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποπαυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, χειράμφοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆ συμποσίῳ τὴν αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ὑδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἂν ἀπαχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; πάπαι, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

no fere depoſitus, & ridicule balbutiens: poſt hæc vomit. Ad poſtremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ſiccus eſt, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ conceſſerit; ſed aſſentatorum longe princeps eſt, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem ſequitur impudentia; denique homo plane ſapiens, & undiquaque conſummatus eſt, & varia quadam perfectione præſtans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu eſt cum venire diſtulit Thraſycles?

ΘΡΑ. Οὐ χτὶ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥστε οἱ τὴν πλοῦτόν [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίῳ, καὶ χρυσίῳ,

56. THRAS. Alia me cauſa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculſi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceterae pleraeque πρωτείων. c Σου] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἔτως ἡμῖν † ἀπὸ φαρμάκων φιλοσόφων γοήτειαν καὶ τιρατείαν γράψας διετυπώσαλο, ὡς ‡ ἔτος ἀπαραλλάκτως ἀπηκριβώσαλο. *V.*

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* idē, neque tamen addiderat, unde ſumtum ſit. Mihi ſatis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τιρατείας] Id vult Graeculus Commentator, Philoſophorum veneficia & praeſtigias exemplo Thraſyclis bellius effingi, quam coloribus fieri poſſet a Zeuxide vel Parrhaſio: ſed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητίας καὶ τιρατίας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τιρατείας. C. φιλοσόφων γοητίαν καὶ τιρατείαν. *M. du S.*

Hoc ſequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὕτως] Ita pro ἔτως emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam ſimillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam uſurpari ſolet, *eum in modum*, *ut ſuperari non poſſit.* *T. H.*

impreſſerat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda diſtinctione ſententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ ſaepe apud *Noſtrum*: *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποταυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ἐναρθρον λαλῶν. *Interp. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοίως; mendoſe, haud dubie. Cl. *Hemſterhuſius* recte in ſua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copioſe alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas conceſſerit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc paſſim nugonibus iſtis exprobrat ut in Piſcat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem eſt, in hac loquendi formula, ſaepe τι poni, ut alibi apud Noſtrum, παρβόν πάγκαλόν τι χρῆμα, & ſimiliter ſaepe apud *Aelianum*, *Ariſtophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata ſcriptura praeponitur; intelligendum enim eſt, quaſi diceret, *Denique ut ſummatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thraſycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perſpicuum eſt. Et ſic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ προσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, eſt lautum aliquid, & divites (emptores) poſtulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adſpectu videtur recedere a vulgari loquendi conſuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Ariſtoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo deſtituta eſt: utcunque tamen exprimere conatus eſt *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum ſuccurrat, diſplicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, perniciosiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴ κολακείαν ὀπιδεξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην, ὀλίγον τὴ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ὅτος τῆς βύσσου πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐφάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρηστὸς ὤν debebat ſequi ἄξιος ὤν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τὴ χρηστῆς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἱπερούν, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, ἐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam Κραίρῳ τὸ πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σπεύδειν ἐμοὶ δοκεῖ τὴν ἁλίαν τρυφὴν ἐν Θέμιδος οἴκῳ. *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, nudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta pauperie nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gatakerus* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τὰ δίσποτ' ταῦτὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol.* τὴ αὐτῆς πενίας μετέχοντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τίθια, ἢ πόας ἀναλίσκειν, καὶ τὸ Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐρᾷ τὸ Καλλιρρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ λοῦσθαι τῶν Ἐννεακρούνου λούειν τε καὶ πίνειν, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχειν ῥυπώντα, ὡς πρέπει ἐλευθέρου καὶ ζῶντα κατὰ Ἀθηναίους δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi philo-*

ὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμδίῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθ, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμδὰς ὀλίγον πρὸ τ κυματωγῆς, ἐμῦ ὁρῶντ μόνυ.

quippe quas non desideret vir bonus; & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τῦτο βύλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω τ τάχ ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ οἰκίας, κ μηδ' ὀδολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέ, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δημοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρειν δίκαι· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ὐκ ἐμαυτῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τ ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτλω τ πήραν ἐμπλήσας ᾠδίοις, ὐδὲ ὅλυς δύο μεδίμνυς χωρῦσαν Αἰγινητικύς. ὀλιγαρκῆ δὲ κ μέτριον χρὴ εἶναι τ [e] φιλοσοφῦντα, κ μηδὲν ὑπὲρ τ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα.

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. ΤΙΜ. Isthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *J.* In Marg. *AiW.* ἔτι notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. b Ἐπεμδὰς] ἐπιδὰς *J.* Marg. *AiW.* c Ἀνῇς] ἀνεὶς *J.* Marg. *AiW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AiW.* e Φιλοσοφῦντα] φιλόσοφον *J. M. AiW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. ἐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καὶ ἀποντιῶσασθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A: οἱ μὲ κεκλημένοι τὰς ὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἦν ἐγὼ ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Tarasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμδὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιδάς. Vulgatam firmant haec verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, κ ἐπεμδαίνουσα, κ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex hac Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπον τινα ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *J. G.*

Κυματώγης] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. κ ἐπὶ τ ψάμμου πλησίον τ κυματώδους γῆς ἐδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὀδολὸν αὐτῦ ἀνῇς· αὐτῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel ἑαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam consideravit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῦ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνεῖσ. c. 1. Ed. *J.* ἀνεὶς. *M. du S.*

52. Ὦ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μέ, ἃ δέ neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διάφ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

ἀτε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν τὸ πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ὦ νόμοι, ταιόμεθα ὑπὸ ᾧ καλα-
65 ᾽ράτε ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγαναχτεῖς, ὦ ᾽γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ἐξεκέχρισμαί σε; ὦ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
70 ται Βλεψίας ἐκεῖνος, ὦ Λάχης, ὦ Γνίφων, ὦ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴ πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴ μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους ξυμφορήσας,
75 ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ᾽ οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδ᾽ ἄνθ τραυμάτων.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παραχίχρισμαί σε] * Ἡπάτων σε ἐν οἷς ὀλίγον πρὶ τῦ πλούτου. *V.*

* Ἡπάτων] Quid sit ἡπάτων, ignoro. Lege ἠπάτων, decipiebam. *J. J.*

Lege ἠπάτων sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μοδ. χωρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus*. *J. C.*

Μοδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unius *Shilling*. *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hostus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνου nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήλιν—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, *caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδύλων vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus:* sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαὶ, ἀνειδήσεις in *Hesychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλαζῶ] *Noster* in Gall. §. 22. καὶ ἐπιχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura*: *Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Jurer.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυών, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, ſeu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἆρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

II. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυήρει, χροιὰν δὲ * ποικίλλων· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπορφυρος, ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκες, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῶν Σικελικῶν πελάγους αἰγιαλοὺς, πότε μόνα πυϊσκουσα ᾠά. ἐκ βλάπης τε τῶν ἰχθύων τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεπομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσῶ † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθειρόσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικυὰ τὸ χρῶμα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος ποικίλοτερον αὐτῆς, τὸ τόμιον δὲ στενόν τε ἔτι κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ ἰσιτητὸν καὶ γνώριμον ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μόσῳ, ὡς ἔπτα ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἔπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῆς τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικλυζομένη τε § τῇ πετρῶν ἄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθέστηκε καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ ἅτε ἀνθρωπόμοιοι πεφύκασιν, ὡς τῇ ἀρρένων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαί τε καὶ λαφύσσειν αὐτούς, ἢ ἐκεῖνοι βούλοιντο ἐπαποθνήσκειν σε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τῶν ὠδίνων τε ἐπὶ τοὺς λαφυτελεῖν μὴ τῇ ἀρρένων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κήυκες, ¶ ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παιδοποιΐας, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλλων] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Ariſtotel.* περὶ Z. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγνύσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βλάπης legendum eſt ἐκ βολάνης, quemadmodum ex *Ariſtotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παι. quanquam μόνων retineri poteſt. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate diſſeritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt ſatis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaenſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſuppeterent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Ceſar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: O *mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum.* *Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἔσε-

μαι

multa ſunt ; quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam , o Chaerephon , avis , Alcyon vocata , luctu lacrimisque abundans , de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula : ferunt illam , quum mulier eſſet quondam, AEoli

γὴν δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀλγεινώμενα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἕλλη-

μαι τ' ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τ' ἰχθύων ἀφεστῶτος. G.C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem ; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit : cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem , doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones , ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae , referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele* , paulo ampliores ſunt paſſere , colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες , Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos , & totidem ſequentibus pariunt : unde *Mantuanus : Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine , ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie , ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido , ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προαγορεύουσιν ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγειν. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγετ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies* : hoc eſt , *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim , cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica fulturae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte : qui ubi conſenuit , a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit , quae ſuperſtes eſt , longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utriſque tribuit. *Gaza carulum* vertit. G.C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur : nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta , quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba : Ἴσως δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόνες ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T.H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam.* Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam , Æoli filiam , Hellenis neptem* , vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis* , vel ex *Dicaarcho* , cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐκ ἦσαν πόλεις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε ἐκτίσθη quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena , quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida*, *Elei filio* , quum patria, non pater deſcribatur. J.G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit : uti & *Apollodorus* , p. 11. l. 16. Vide etiam *Fambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur , Hippotae ex filia nepos. M. du S.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus , ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi* , quem *Gronovius* adtulit , locus eſt corruptus : *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit : *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum , ut *Dicaearcho* ſecum conveniat , legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστιν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν , ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur , origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T.H.

Ἕλλην☉ θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα † ἑαυ-
τῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα
† Τραχίνιον, † Ἑωσφόρου ♂ ἀστέρος, κα-
λῆ παιρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχωθεῖσαν
ἀφ' τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρό-
πον περιπέτεαν τὰ πελάγη, ζητοῦσαν
ἐνεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πᾶσαν,
οὐχ οἷά τ' ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ἐ
πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν † φωνῆς, ἀλλά
μοι ξένη τις τοῦ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν
ὡς ἀληθῶς † ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον
δέ τι ᾖ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ὐ μέ-
γα· μεγάλου μέντοι ἀφ' † φιλανδρίαν εἴ-
ληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ὅπου γὰρ τῇ τούτου
γενεθλίᾳ καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας
ἡμέρας ὁ κόσμ☉ ἄγει, καὶ χειμῶνα μέ-

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

2. CHAER. Alcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi inſolens revera accidit? flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud: quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

[a] Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

10. Κυρίδιον ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆυξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆ Ἀλκυόνης τῆ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare juſſeris: Κῆυξ μὲ Ζεὺς ὑπὸ τῆ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγουσι θεσπαθῶς ἀδύρεσθαι † τοῦ ἀνδρὸς θάνατον ὠδὲ τοῦ Σίλυος imo vero ὠδὲ τοῦ αἰγιαλοῦ. *Noſter* etiam in initio, λάτ' † αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ὁ τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerunt; Κῆυξ μὲ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆ Ἀλκυόνης τῆ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῆ ἀστέρ☉] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Aurorae is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ☉ dicitur Ἀστραίου ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum ὠδὲ. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ὠδὲ obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχεν ὠδὲ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hiſt. c. 3. ταύτην παρὰ τῶ Ποσειδῶν☉ λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τῆ Ἥρου λαχὼν τὴν τιμῆς. Notandum autem in Aldina ſaepius reperiri π^α (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγράμμενα τῶν Ἡσίου π^α τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec ſcriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *AElianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τίν☉ γενέσεις ♂ τόκους ♂ ὠδῖνας ὁ θεὸς ἕτερας ἑτέραις; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἵσταται θάλασσαν ἀνήμερος ♂ ἀσάλευτος· tum φιλανδρ☉ μὲ ἔτως ἐχὼ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ τῇ τ. γενεθλίᾳ] *Henr. Stephan.* Theſ. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀμφέρουσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ὅλον τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται τῶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τὲ δυσθῆ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παγκάλως. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' ἀνθρωπίνην δύναμιν ἄγνωστον ὄσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ

b Παντὸς] Πάντων P. L. *J.* atque inde margo *AtW.* *c* Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ δὲ δὴ τούτου ποτὲ τύχῃ. quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυών.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τοῦ ἀριθμοῦ ιδ'. γαλῆναι, αἷς ποσὶν ἡ ἀλκυών. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀμφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes, eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent, Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τοι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἰ εὖ Λ. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀβίατος. Ἀμιμήτους. Ἀνέρευτος. Ἀπρονόητος. Ἀσύντους. Ἄφθονος. Ὑπερτος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄμιτος fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικα non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Ritterhuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἄπορα, καὶ τὰ ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον ἦν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλάσαι εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AiW.* male. c Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AiW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληθῆ. *V.* νεογενής. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὐτὶ τοῦ νέου, * νεογένητος,

* Νεογένητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογλός. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J.G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὲς ἢ νεογιλὸν, εἰ ἐν Ἰσαίῳ εἴρηται ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογιλαῖος per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸν ξυμπαντὸς αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύταλον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυποστάτῳ χειμῶνι *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδιῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J.C.*

85. Τυχὸν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅπως ἄμμα πηλόν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδέων φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνοῖσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἀκοῦν δὴ θεωρεῖμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ἅπτα πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τεχνῶν. G.

lius & *Vorſtius*, ſic legendum, non τεχνῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. *J.* & Codd. Mſſ. P. & L. *M. du S.*

Τεχνῶν] Recepi, quod in *J. V2. S. A.* fuit expreſſum, itidemque in margine *AIW.* reliquae τεχνῶν. In Exc. P. haec notantur: ἀφ' τ τεχνῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: ἀφ' τ χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τεχνῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τ. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte *M. du Soul*: eoque pacto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τεχνῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τ βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα ἀφ' τ τεχνῶν τούτων ἅπτα πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ οἷονεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur ἀφ' τοῦ σώματος ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. *T. H.*

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γοῦν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γοῦν ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, ἡ ἀμήχανος ἐξαρχῆς ξυνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ Φύσιν. ἐπεὶ τίν' ἂν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπασα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ ἡ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ ἡ φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν καὶ τὴν ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσμέν, πολλ' ἅττ' ἀδύνατα τοῖς ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴσχει, nisi quod typorum vitio ἰσχει in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App, de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴσχει. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτοῦ] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτῷ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἂν δόξει, ὅσον ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν καὶ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπτύσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens.* *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes ὑποβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μιλ. σοφὴν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. III. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔκτε ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cel. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Ti-

multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper usa.

γραμμαλικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ὅ-
τεως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι
γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν.
ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν πᾶσαν βαλοῦσα
ζῷον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ
πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολ-
λῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέ-
λιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείᾳ μέλιτος ἐργάτιν
ἅτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γέ-
νη πλάττει πλήθη τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύ-
δρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τισὶν ἱεραῖς
αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorate quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Luscinis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

Τὰς δὲ ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας,
θνητοὶ καὶ σμικροὶ πάνυ ὄντες, καὶ οὔτε τὰ
μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' ἂν τὰ σμι-
κρὰ, τὰ πολλὰ δ' ἀπορέοντες καὶ περὶ ἡμᾶς
συμβαινόντων πάθων, οὐκ ἂν ἔχοιμεν
εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
δόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πα-
τέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. *J. AlW.* rectum puto.

Τισὶν, τίχναις] Vorstii strictura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. *M. du S.*

Τισὶν] Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam, προσχρωμένη τίχναις ἱεραῖς quem nexum subjecto τισὶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, *ut veteris sapientiae doctrina tradit*: ita λέγειν *Democritus*: τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis structura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ὧν ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit Interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* sunt aliena, & diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πιτισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα. *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν ἑνυπνίῳ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, ἀμπῶναι τὴν βακτηρίαν ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Αἰδόνιον] Lusciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Eustathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτε κάλ-

τέρες, τοιῦτο χ̀ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, ᾠδὴν δώσω τ̀ σῶν ὕμνων πέρι καί σε τ̀ εὐσεβῆ χ̀ φίλανδρον ἐγὼ πολλάκις ὑμήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε χ̀ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, χ̀ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε χ̀ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γῦν, ὦ Σώκρατες· χ̀ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τ̀ παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε χ̀ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἰτέον ἀσπασαμένοις τ̀ Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐν ᾧ Φαληρικόν. ΧΑΙΡ. πάνυ μ̀ ποιοῦμεν ἕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήραν P. b Λέγων] λόγων in *J.* error est typorum. c Πρέπει γῦν] In sola P. πρ. γῦν, ὦ Σώκρατες, χ̀ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην Μυρτώ. *V.*

39. Ἐπ τῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. *G.*

κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μέλ.] Ὦ ὄρνι θρηνῳδὲ legendum est. *J. Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε χ̀ Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε χ̀ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ᾗ χῶ γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππλω μ̀ πολίτιν, χ̀ κοινοτέραν πως, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τε Λυσιμάχου χ̀ τὴν μ̀ Ξανθίππλω ὡμιλακυῖαν λαθεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν ᾗ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκῳ χ̀ Μενέξενῳ. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AiW*. *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσθαι δεήσει· σκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ὑπαίθριον, εἴ που τὸ χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καθαπαγείη τὰ δεσμά, καὶ ὅτῳ ἅπασι σκοπιὸς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. σκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ 10 ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

ὡ Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνοι. Suppletur in *F.* ἐπαμύνοι αὐτῷ δύναιτο idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτοῦ] L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* ἀυτ. *M. du S.* Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pan-*

ſanius, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνοι. Sola *F.* δύναιτο addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνοι exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνοιτο δύναιτο. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λυτρὸς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πλάσματα σκώμματα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πως ὑπὲρ τὸ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεδηθεὶς τῶν χειρῶν ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβαλον, πανταχόθεν ἠρέμα ὑπονευθυνῖαι· καὶ τοῦ ποδὶ στῆναι ταύτῃ ὁ χρημνὸς ἔχει τὴν ὑπόβασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ὑπαιπρόταλος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῶν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλεκήσατέ με ὧδε τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλεκήσαλε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα ὠδε κούσαλας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλους; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισον καὶ προσήλωσον

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, misse rescire, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πως] ἄκρῳ ποδί που *F.* b Ἱκανὸς] Plerasque Edd. ἱκανῶς exceptis *Vl. & A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AlW.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] ★ Ἀποτετμημέναι, ῥοδιμίων ἔχουσαι λόγον. *V.*

★ Ἀποτέτμηνται] *L.* ἀποτέτμηντει. *C. abb.* ἀποτετμημέναι & *P.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχείμερον. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T. H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus crux; monuit *Lips.* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *F. B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere*, *cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere*. *T. H.*

13. Ἀπὸ ταυτουὶ] Ab hac in contrariam partem. *F. Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *F. B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Ven. c. 7. In impressis autem omnibus Ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτί πως] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι. *F. Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἄκτοῖς inde *acta* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἵππον ἀναβαίνοντι τὸ ἵππιον, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τὸ ἀναθὸν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mf. legitur μόγις quod idem est. *F. B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *F.* Reliquae ἀκροποδιτί, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί που] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ exponit ἄκρῳ ποδί, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certo nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis offibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λειν, καὶ τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς χὴ τὴν ἑτέραν· καλῶς γὰρ ἥδε χὴ αὐτὴ· ὡς ἔχει. καλαπτήσει δὲ ἤδη χὴ ὁ ἀετὸς ἀπικερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις 3 ἑαυτῇ τὴν καλὴν χὴ εὐμηχάνου πλαστικήν.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, χὴ Ἰαπετὲ, χὴ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν 40 ἐγχειριθεὶς, ἵνα σὺ ἄδικον ἐποίησω, χὴ ἀπατήλην, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὴν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὀστᾶ καλύψας λευκῇ δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νὴ Δί', ἵνα ὑπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώ- 45 πους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, χὴ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπῃ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τὴν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, χὴ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ὦ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως ἦσαν δὲ τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † Θεῶν, χὴ ἀφῆκε τοῦτο αὐτοῖς καλεῖν. V.

40. Ἐγχειριθεὶς] Ἐμπιστευθείς. V.

† Καὶ Θεῶν] Θεῶν, καὶ. V. uti conjeceram. M. du S.

dum digitis imfistere vix licet. Praeterea malo, συν ταύτῃ ὁ μ. ἔχει τὸν ἐπίσω propter illud πάν, ἀκροτελευτίαν πᾶν. T.H.

24. Τὸν ἴφιν] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ παναλέσασθαι ἀντὶ σοῦ ἀναστολοκυδῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλωτῶν αἴτιον καλασίριδας μοι. J.G.

25. Τὸ κατιλιόσθαι] Ingeniose J. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καθιλάσασθαι. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τὸν ἴφιν, τὸ καθιλάσασθαι, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleueris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τὸν φῆς, ἐκπεσόντα μοι τῆς ἡχοῦς. T.H.

28. Καὶ ἅ. δῖα] *Nos miseri.* J.Br.

32. Τὸν ἑτέραν] Χεῖρα subaudio. J.Br.

Ibid. Κατιλιφθαι] Vid. Eruditiss. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. T.H.

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic significat. J.C.

35. Πλασσῶς] *Quasi homines e luto finxeris.* J.Br.

42. Ὀστᾶ καλύψας ἀργίτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. ἴργ. J.B.

Ὀστᾶ . . . .] *Theog.* 540.

Τοῦ δ' αὖτ' ὀστέα λάθρῃ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργίτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. J.Br.

Ibid. Ἡσιόδου] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργίτι δημῷ. J.Br.

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi ναὶ sequens deleatur, sic mutarimus; neque litem eredo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti*: debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. χὴ γὰρ τὸν Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τοῦ πλούτου τοὺς ἀνθρώπους, χὴ τὸ πῦρ κλέψαι καλῶς ἀπολύσθαι. T.H.

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* J.Br.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτίαν αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὲν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ διαλογησαίμην ὑπὲρ τῆς ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα τὸν ἐμοῦ τὰ Διός· σὺ δέ, σωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῆς Κασπίου τούτων πυλῶν, ὅπου τοῦ Καυκάσου, οἰκτρὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἕωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὀδὸν δύσιν, ὅμως δ' ἂν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως ἐνδιατρῖψαι ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτὴν ὀπτιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· καὶ σὺ τοῦ μέσου δὴ τούτου σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχοι, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AIW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχοι] Ita recte *F. AI. HI. V2. B2. S. AI.* ἴσχοι *F. P.* ἴσχοιμι & ἴσχοιτο C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανῖον δὲ ἴσω, οὐ ᾗ οἱ πρῶτοι στεφανοῦσι τῆς βουλῆς τῶν, οὐδὲ ὁ * τὰς σιτήσεις ἀπίλυον τοὺς δή τι μέγα εἰργασμένους τῆς πολιτικῆς καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἕωλον] † ψυχρὸν ἢ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπίλυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῷ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ] Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλησιν. Φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἰδὼν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμενος. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὅταν ὁ πρωτόδικος μείζονι δικαστηρίῳ ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῶται. Soni τῶ H. & E I confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *F. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *F. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *F. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δίκη μοι κατὰ τὸ δίκαιον τὰ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *F. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἵνα μοι, εἶπε, τὰ ἐμοὶ ἀμφισβητούμενον τιμῶμαι τὸν δίκαιον τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeſſit *Lor. Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *F. Br.*

Ἐτιμ.] Voſſius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῆς Κασπίου πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτρὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Sarmatarum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

P.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

καλαχρήσασθαι σοφιστικῶν, οἷσθ' εἰ σὺ πανουργότατος εἶ τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἴσθι, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὴ ὡς δεινότατα καληγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔχων· ὡς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρόν μοι τὸν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἀκούειν διελόμενοι τὴν καληγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὸν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δέ, ῥήτωρ ἐστί, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ἄν

c Τὰ τ. ὑ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα ὑ π. μεμέλιται] καὶ τὴν τοιαύτην &c. ex L. μεμελίτηται αὐτῷ] μεμιλῆσθαι τὴν τοιαύτην *f.* τὴν τοιαύτην ὑ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς περὶ Καυκάσῳ προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : θηρατά τι ἐπ' αὐτοὺς ἴσασιν τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὧδι φ τοῦ μύθου ἔστιν· tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes : haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὅρη δὲ οἱ αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπρόσοδοι εἰσὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, λεγόμεναι Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἔτι καλουμένης, ὡς καὶ πλάτωνι Ἀσίας γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνιεῖ] Lege ἀγωνεῖ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ἄδην δίκη] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμεθα] Malim ἐπιμασησόμεθα, *quae mandet* : ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελισόμεθα. Vide notas ad *Dial. Aj. & Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμεθα] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura ; facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικῶν, οἷσθ' . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικῶν, οἷσθ' εἰ σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Aeſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleum* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Διαλ. Θεῶν. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δειν. καληγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπῶν. *T. H.*

Ibid. Τῷ πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμιλῆσθαι] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμιλῆσθαι habet. L. autem μεμελετηκ. τ' τ. *M. du S.*

Μεμιλῆσθαι] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſecum

ἂν πάθε ὑμῶν ἡ περὶ τὸ κλοπῆς τὸ Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γε τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, πρὸς ἃ πεπραγμένα· ἐγὼ δὲ οὐδὲ χρήσομαι μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ὑποτρέπει σοι μαράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα φυλάττειν, ἐξαπατῆσαι δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅπου τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένου. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem surfuratus a nobis deruliſti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te feciſſe divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. J. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τουτων μοι μεμιλη), fuerit probatum. T.H.

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτο; nimirum ὁμότεχνος ἀφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. T.H.

93. Οὐχὶ ὁ ἀπέχρη μόνα &c.] *H.Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. νυνὶ ὁ ἀπέχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῶν μόνοις ἴσως ἐς μακρὰν αἰτίαν sine οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. T.H.

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. J.Br.

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. T.H.

4. Τοῦτό τινα μακρὰν ἀποτείνων] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὸν ἂν ῥῆσιν ἀποτείναιμι ἐν τοῖς ἀθλητικοῖς in Protag. p. 250. C. περὶ ἃ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀποτείναμεν. T.H.

22. Τὸ δ' ἀρχῆς κεφάλαιον ἐλλίπον ἐστί] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ δ' ὁ. τὸ κ. ὃ ἐγω, quod in Impressis est. M. du S.

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. J.B.

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* J.Br.

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. J.J.

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. M. du S.

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi*

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Coelus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηκας, ἀφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἐπεί σοι ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ καθηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λύσαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ ἔστω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρος ὤν, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπιοῦσθαι κέμπειν παλαιὸν ὄντα θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποσιακὰς ὅσας, ὡς χρή, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένοις, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῷ σοὶ τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μῆνιν ἀφυλάτειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γὰρ ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτας, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ὀπιγελᾶν, τὸ καλα-

a Αὐτὸ τὸ ὀρ.] αὖ τὸ τ. ὀ. π. ἰλλίκον ἐστὶν. P. L. posterius ἰλλίκον ἐστὶν alios legere notatur in marg. *Alw.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Διασιλλαίνειν P. *f.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐστὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινὲς τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ Ε χλευασικὸν πολίτην, παρὰ τὸ λοιδορίαν τοὺς ἴλλους, καὶ λοιδορίαν τοῦ χήμαλι τὸ ὀφθαλμῶν ἴλλας ἢ

a Τέτον] Τροπὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος huic enim priora illius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τοῦ λαίνειν τοῖς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνει apud

vi posse videtur, cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si μὴ λήψεται esse pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro si μὴ ἔλαβε: non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλλίκον ἐστὶ nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπστ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπότην. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μνάμονα συμπότην. Id. in

οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μωλλαίνειν, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμῶν σκώπτειν ἢ μωλλίζειν σίλλῳ δὲ ὁ μῦρος καὶ ὁ μῦμος καὶ ἡ ἀσωλασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογραφεῖ. *V.*

eum pro ἡ ἀσωλασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ καυλολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Suidae* reposuerat. *T. H.*

Lapith. *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγνωστος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *f.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Ἀσ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμβων ὄζι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγαναχτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφαιρεθείη τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀγνοήσει τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, soque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δὲ ὅλην [c] ὑφηρῆσθαι· τί οὖν ἀφ' τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυρὸς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum miscere, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμβων.] Priores Edd. καλαλοιπόμβων. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. Ald. W. c Ὑφηρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in F. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῦ σιλαίνειν. M. du S.

Σιλαίνειν] Verbum σωφρονέστερον est Pollucis IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλῶν & ἀφασιλλῶν adjungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875. B. ὅτι καὶ ἄκων ἀφασιλῶσαί τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη habet Hesych. in V. & ἀφασιλλαίνειν in Διολισθεῖν. Καλασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφασιλλαίνειν. T. H.

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως* est *nedum.* H. V.

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύειν] Casliga οὐδὲ μνημονεύσειν. F. Br.

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo irasceretur:* quod non expressit Interpres. F. C.

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτους F. G.

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* F. Br.

46. Τὸ τῷ λόγῳ] *Quod proverbio jactatur.* F. Br.

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* T. H.

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. F. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγένειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγένειαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. M. du S.

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγένης & ἀγενὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. T. H.

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργάζεται. F. B.

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ὕσκα τηλικαῦτα ἐργάζεται, ἐπὶ parvae carnis causa tantopere indignatur. Et statim cur non, ut jusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἀφελιχμάσθαι; est enim a ἀφελιχμάζω. F. G. G.

Τηλικαῦτα ἐργάζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Mf. Gr. quam iterum habet Noster Ἄπαν. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγαναχτήσειν. c. 5. M. du S.

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργάζεται, illud dedi judicio F. G. Grae-

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

Ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καταγορῇ τοῦ ἀγαναχτοῦντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. Τί ἂν ἐποίησεν ὅστις ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ἀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστεροι πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἐξ εἰκὸς ἦν καὶ τὰ εἰς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνον οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρὸν ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸ δάκτυλον, ὀλίγα [f] περιλιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καλεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθείη, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ χύτ-

κόρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: τῆς ἀγήνειαν (haec ſcriptura *F.*) τῆς γνώμης] γρ. ἀγήλειας. In L. ἀγήλειας τῆς γν.] ἐντίλειας. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἐντίλειας ἢ ἀγήλειας τῆς γν. Ἐντίλειας vitio vetuſti Codicis pro αὐτίλειαν, quod ipſum *F.* praebet loco τῇ μικροψυχίᾳ· ἀγήλειαν pro ἀγένειαν. e Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. ταῦτα ὀργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. *Alw.* f Περιλιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *F.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. eſt autem a περιλιχμάω. Reliquae Edd. περιλιπα. g Ὀπτωμένων] Sic *F. Vr. P.* In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. αὐτίλειαν. *G.*

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοί ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἢ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὸ κενὸν ‡ δόμος τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda ſunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κάνδυλοι· tum: ἢ κάνδυλός τις ἂν εἰς τὰ κενὰ δύσμιτος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T. H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κάνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δόμιτος] Exc. *G.* δύσμιτος, & antea κάνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ἐργάζομαι & ὀργίζομαι fuerint confuſa. *T. H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιλιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Περιελιχμήσαιτο] F. Περιλιχμήσαιτο. *F. G.*

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιλιχμήσαιτο. Ipſe quoque *Noſter* infra in Deor. Dialog. XII. περιλιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in *Noſtri* opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρώπων ſωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τὰ ἴλιφον, καὶ τὰ διλφάκια μιᾶλλον ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ σωαντόμενοι καὶ σήραγγες, ὑφηγήσαντο τὴν ὁδόν. Corrige σωαντόμενοι: eſt enim ab σωαντάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. *J. J.*

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μᾶλλον φησὶν apud *AElianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. κἂν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T. H.*

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεκολοπίσθη δὲ ὑβρις παρ' αὐτοῖς τῆ τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καλήγορεῖν ἐκείνω.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν καλήγοριαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιᾶσθέ με· πότερα, ὡς ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς ὠφέλημα τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τὸν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέρον καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πολλαπλοῦν, ἢ εἰ ἐρήμους καὶ ἀπάνθρωπον σωέβαινε τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελακοσμήσας, ἢ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους)

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. *AlW.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντ@ scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύσατ@ male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥαψῳδύσεις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. συνομωθέντες pro συνομωθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Daviſ.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J. G.*

Α. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστ@, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ὦ πηλοῦ ζῶα πεπλάσθαι, & τὸ τοὺς ἀκινήτους εἰς κίνησιν ἄγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievscerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἰόντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τῶν ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *Aeschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν ταῖνυν πάλαι patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua , neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero , ſemper enim aliquid conſulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum , ſi , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia : etenim ita ſtatuebam , deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipſi contrarium , ad quod inſtituta comparatione , illam eſſe beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud eſſe volebam ; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque , ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet , quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ὀνήσουσι δὲ καὶ τἄλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον γε πηλοῦ λαβόντα, ζῷα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος γε ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συντώτατον, καὶ γε βελτίονος αἰσθανόμενον.

Καὶ δή, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προσκαλέσας συνεπιλαβέσθαι μου τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] *φυράσας* Marg. *AIW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta B1. συνεπιλαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *AIW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τῷ θείῳ δηλονότι. *V.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητος ὁ λόγος. *V.*

* Τῷ θείῳ] L. τὸ θεῶν. *C.* abb. τῷ θεῷ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τῷ θείῳ δηλονότι. *T. H.*
† Βαρύτητος] L. Βαρύτατος· ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἡν . . . . .] Hac interpungendi ratione, quam & Ed. *F.* praefert , omnia ſana , neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin , quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*
92. Ἀει γάρ τι] Parentheſis in voce καὶ κάλλος terminatur. *F. Br.*
Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *F. C.*
98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis , quod in eam tantum formam ratio caderet. *F. Br.*
Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους· Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus* , τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θητὸν δὲ μέντοι αὐτὸ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*
2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*
5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδει φύρειν. *Heſiod.* τὸν E. καὶ *Hyg.* v. 61. *J. Br.*
K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*
6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*
7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt ; utique

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς σηλίκον, εἰ ὁκ σηλοῦ ζῶα σε-
ποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς ἔνιτα ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ ἀγαναχτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσσφ ἐλαττώμενοι τῶν θεῶν ὁκ ἐν τῷ ἀνθρώ-
πων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ὑπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ σόλεμον ἐξενέγκωσι σρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσσφ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε σρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ ἐμὸν ἔργον, δεῖ-
ξον· ἢ σὺ δείξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρόταλον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι σε-
σονθὼς σρὸς ὑμᾶς.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admiſi : tum detrimentum viden' quantum ſit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim : ex eo, ut videtur, tempore minus Dii ſunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint : quippe illud etiam Jupiter indignatur, quaſi deteriore Dii eſſent conditione ab hominum ortu ; niſi forte hoc veretur, ne & illi defectionis conſilia adverſum ſe ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidiſſe mali a me, Mercuri, meisque operibus, eſt manifeſtum : ſin, oſtende tu unum aliquod vel minimum, & conticeſcam, ac juſta me perpeſſum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem eſſe Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorſius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλεῖν. *M. du S.*

Συνεπιλαβεῖν] In vindicanda lectione reſtituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conſpirat : neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor*. *Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβεῖν μοὶ τοῦ ἔργου *q. d. eſſe mihi adjutricem operis*, pro, *Adjuvare me in opere*. Quum nullam vitii faciat mentionem, veriſimile eſt, eum ad manum habuiſſe Ed. B1. quo magis mirum, quod idem ſcribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei*, & *dat. perſonae*. *Luc.* συνεπιβάλεσθαι μοὶ τοῦ ἔργου *una mecum opus aggredi* : cujus quidem poteſtatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλεῖν τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum ſit expungendum : contra frequentiſſimum optimis eſt ſcriptoribus συνεπιλαβεῖν. Suam locutionem tuetur *Lucian.* Εἰκ. §. 8. συνεπιλήψῃ τοῦ ἔργου αὐτῷ ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φίρε συγκαλέσωμεν τὴν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. fruſtra fuit *D. Heinſius*, quum ſcribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῖον θέλει ξυνίεσθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pauſaniam* eſt II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perſeo Meduſam interemturo) συνεπιλαβεῖν δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura deſcribere, ne taedio ſit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus ſit *AElian.* Ep. XIX. εἰκὸς μή τι καὶ αὐτὴ τοῦ ἔργου τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem eſt συλλαμβάνειν· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τοῦ πόνου συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου· hoc certe reſtituendum eſt *Ariſtaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένε ἔσα θεός, Ἀκόντιε, συνιλάβετε σοὶ τοῦ γάμου· *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο ſuſpicio, *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνιῆται δὲ ἐόντα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβεῖν τῷ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* ſic fuiſſe credo: ταῦτ' ἐσὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ἂν] Me judice melius erit, ſi legas: τοῦτο γὰρ ἂν ἀγαναχτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, pauciſſima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non ſatis aſſequor : niſi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorſio*. Sed nihil mutandum : aut certe ſi quid emendandum eſſe viſum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, niſi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, ſed agros cultos : niſi potius ſit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὁμοτρόπως γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μοῦσαι δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μοῦσαι δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* ſumſit, quae *Virgilius* hoc verſu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Muſae : Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meurſio*, idque Athenis & in Academia ipſa, *Promethei ara*. V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pauſania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐσὶ Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a ſcholiaſte Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meurſio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei ſacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas ſub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἑδαμῶς] *J. Brodaeus* Miſc. I. c. 18.

Pro-

rum, ita maxime diſcas, ſi conſideres terram non amplius horridam & pulcritudine ſpoliatam, ſed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate diſtinctam, mare navigatum, inſulas habitatas, ubique aras, ſacrificia, templa, feſtorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod ſi mihimet ſoli homines velut legitimam poſſeſſionem effinxiſſem, privatis uſibus ſtudere potuiſſem videri: nunc vobiſcum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis eſt, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis ſolius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

ἀνθρώποις, ὅτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν ἐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ ἐσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ [b] τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, εὐθαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτῆ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in ſuo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Γρ. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀκατοίκητον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ ἔσαν] Γράφε) ἀκαλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀκατοίκητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεστοὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. ἤτοι ἠδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum eſt ἀκαλλῆ. T. H.

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amſt. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνίαν &c. mutavit Doctiſſ. *M. du Soul*: quam ob cauſam, mihi non plane liquet. Quae autem ſubjecit idem ex G. ita ſunt conſtituenda: Ἤτοι ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, oſtenditque aram Athenis ei ſacratam ex *Pauſania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falſo igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam ſibi aram dicatam eſſe, nullum extructum templum*: & poſtea: *nugatur vero Prometheus, aut, ſi mavis, Lucianus.* Haec ille ſatis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non poteſt, aliquos a veteribus honores fuiſſe habitos Prometheo; nam & ludos Athenienſes celebrarunt Προμήθια, de quibus *Meurſ.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos ſine ſacrificiis omnino peragi potuiſſe, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equeſtris in Colono Hippeo commemorat ſcriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum diſſentiens συνιδρῦσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipſique eſſe παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τοῦ Θεοῦ & Commentator antiquus ad Theogon. *Heſiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adſit auctor magis idoneus, vacillet, ſcribit: Ἀκαικήσιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἱτιμᾶτο ὁ Προμηθεὺς ne de *Pauſania* dicam, qui X. p. 806. Panopenſibus eſſe teſtatur πλήθουσι ἀμῶς οἴκημα ἐ μίγα, καὶ ἐν αὐτῷ ξόανα τοῦ Πυτίληος ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei teſtimonia proferri quosdam lapides, reliquias iſtius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed his honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetuſtate fere obſoleti; praeſertim ſi ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & ſacris non urbes ſolum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me ſunt indicata. Quocirca cauſam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excuſanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum eſt, ut aliorum comparatione penitus evaneſcat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἴτι δὲ. In L. ἴτι δὲ, rectius, ſed tum aliter interpungendum. *M. du S.*

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. ſic minus ad hunc locum reſpondet: quare anteferendum ſine dubio: ἴτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴτε σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, εἴον κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἴον enim aeque, ſi non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἴτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuiſ-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει), ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἐλαττον προσθῶμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμεῖροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅτι τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave jucundumque fore habenti? quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulcritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobismet ipſis perinde caræ; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſemur in felicitate, niſi quosdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum patefiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me, eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τῶ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, προσθέλομεν. γράφεται ὃ ἐ προσθεωρῶμεν. *V.*

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. *M. du S.*

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξη ἂν μέγα. *G.*

fuiſſe conjecto, qui, quum pravam voculam ἐστὶ ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ οὐ Λ. §. 5. Non repugnem, ſi quis paulo poſt v. 63. malit, ἔτι ἐ τούτων ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *AIW. T. H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. εἶον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid deſiderari videtur, quod Interpres ſupplevit. *F. G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret.* *J. G. G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus proſequi.* *J. Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι ἐγχειρῶσι τὸν κινδύνον, συμφέροντος ὑπὲρ τῶν πολιτεύεσθαι apud veteres uſitata. *T. H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *J. Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro objicit id, quod a Mercurio ſibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῆς εἶναι οἱ αὐτοὺς (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum eſt, ita quoque ab ipſis Antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἦν παιδίον ἦν, ἀκούων Ὁμήρου τε καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶ,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidiſtis conſilii.

16. At maleficos eſſe quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, ſorores ducunt, patribus inſidiantur: quaſi apud nos non magna ſit vitiorum illorum copia: nec ſane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc inſuper fieri poteſt, ut dicas, neceſſum eſſe multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob cauſam paſtor indignetur, quod gregem habeat, cujus ſibi cura ſit gerenda: fuerit hoc ipſi laborioſum, at jucundum itidem: eaque ſollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι ἢ ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι παρ' ἡμῖν δὲ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ εἰ δ' ὅπως ἀφ' τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεγήσαντο. [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. εἰκὸς γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιξιν. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

a Ἐστὶ] ἔτι Marg. *A1W.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *A1W.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαλιξιν] † Ἡ ἀφετριξὴ ἐνταῦθα τὴν ἄσκησιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ χολὴν ἀπάλαυσιν. *V.*

† Ἡ διατριβὴ] Peſſime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi ſecus videtur, ut notavi ad ipſum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adſignavit Homerus & Heſiodus,
Quae apud homines turpia ſunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones inſidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed ſcripſit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi εἰσὶ, teſtatur *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 8. in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φησὶ, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ' ἐχῶν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φὴς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſiſtere non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jenſius*. Mihi placet, Φὴς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inſervit; idque probabilius erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ἐκ τούτου ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non ſunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At inſigne eſt Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipſe Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφελιξιν. *Ottomarus Luſcinius* vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat eſſe injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφετριξὴν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſolli:itudo ſuavem habet exercitationem*, ſive, *conjuncta eſt cum ſuavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπῆς] A *Graevio* non diſſentio: atque ita plane legendum fuit, ne a ſe *Noſter* ipſe diſſentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοντες [a] ὧν προνοῦμεν; ἠργῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ πίνομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, σχολὴν ποιοῦντες.

Ὃ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστὶν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐδ' ἅπαξ ἀπολείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῷον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

[a] Ὧν] ὧν F.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, ἀφ' οὗ Λήδαν κύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπιγράμματα περὶ τούτων. G.

* Λήδαν] Sonus τῆ T cum ſono τῆ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήθαν pro Λήδαν. J. C.

Correxerat etiam M. Sladus. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι δοκεῖ παιδίαν τινὰ σὺν ἀτιρπῇ ἐδέκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ισ. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, σὺν ἀτιρπῇ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑποθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν σὺν ἀτιρπῇ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἠργῶδες τοῦτο, καὶ ἐδὺ ἄλλως δὲ ἡ φροντὶς, σὺν ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί δ' ἂν ἐπράξομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T. H.

71. Ἡγοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J. B.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J. Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T. H.

89. Μὴ

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅπι τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμ ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεςαυρώκαλε. ε μὲν ὖν τ ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ὅπι τὸ πῦρ μέτειμι, κ μ ἐπονείδιςον ταύτῃ κλοπήν. κ πρὸς θεῶν τῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς γ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτ κ παρ' ἀνθρώποις ἐςίν; Οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ, οἶμαι, φύσις τυτυὶ γ κτήματος ἐδέν τι ἔλατον γίγνε, εἰ καί τις ἄλλ αὐτ Μελαλάβοι· ὁ γ ἀποσβέννυ) ᵇ ἐναυσαμένυ τινός· φθόν δὴ ἄντικρυς τ τοιῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκηθε, τύτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεύς γε ὄντας, ἀγαθὺς χρὴ εἶναι, κ ᶜ δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόν παντὸς ἑςάναι· ὅπ γε εἰ κ τὸ πᾶν τῦ-

ᵇ Ἐναυσαμένου τινός] ἀναυσαμένου C. male. ᶜ Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, *δοτῆρας ἐάων* formam vocum poëticam ſæpe *Noſter* mutat, ſæpe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἀάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμένου τινὸς] Ἀψαντ. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ἀφ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phœnicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλόπ] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἐσθ' ὅτε ἡμεῖς τ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐσιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἐσθ' ὅτε, non ἐσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὄνειρ, ὅτε μάκιςαί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. J.*

Ἐσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius, τί ἐσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χορῦ ἵσαται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἂν μὲ καθαρὰ ἐ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατὸς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδέξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τι ἐ ἀπροσδεὴς ἐ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόν γ ἔξω χοροῦ θείου ἵσαται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λιγυφώνα Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσαται· idem ſæpius uſurpat, nec minus *Plutarchus.* Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium.* Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεύδ γ ἐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσαται. *T. H.*

τοῦτο τοῦ ὑφιλόμυρ καλεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καλαλιπὼν, ἐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκηκα· εἰδὲ γ' ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι χ' εἰς τὰ ἄλλα μὲ ἀναγκαίως χρῶν') τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἁγνιὰς, χ' ζ' λιβανωτοῦ θυμιᾶν, χ' τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαιρούσας τῷ καπνῷ, χ' τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη τοῦ καπνοῦ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ χ' τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοὺς· καίτοι τοῦτος ἐστὶ πολὺ θειότερόν τε, χ' πυρωδέστερον. ἢ καὶκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ χ' Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διορθοῦσθε, χ' διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

14. Κνισσᾶν ἁγνιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμοὺς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἁγνιὰς] Scribendumne ſit ἁγνιὰς, an ἁγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἁγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. πυρὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam haec ſcripſiſſem in *B2.* ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὠνήσεσθαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἑ δίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ὤν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *AEſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐ εἰς Προμηθέα (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἐπὶ τῇ ἐγγαστρίῳ ποιμνίῳ Καύκασον ἀναταμὼν, χ' καθανύσας αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν τῇ σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) ἐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὅτῳ γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄνησο, διότι μὴ ᾠήθη ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὅτῳ δεινῶς αὐτὸν καθηγόρησας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ὅτῳ κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καλαοξεύσων ὃν φὴς ὀπτήσεσθαί μοι τὰ ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἀπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνθωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν;

b Καὶ] Ita F. A1. f. V2. S. A. Reliquae fere γάρ.

30. Ὄνησο] Εὐφράνθητι, * ὠμοίωσο. V.

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] Ἐξ ἓ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ † τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὸ τέλος φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν. V.

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς Θέτιδος ἐθέλησε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο

* Ὠμοίωσο] Corrupte. M. du S.
Credo legendum ὠφίλησον· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄνησο. T. H.

† Τοῖς] τῆς recte reposuit M. du Soul. T. H.
‡ Ἀναμοῖ] Ἀναμοῦ V. M. du S.
Potius ἀναιρίου σι. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. T. H.

κατὰ τὸ Προμηθέως, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸ Διὸς ἦφυ, ὅτι ἐκ συγγενοῦς τῆς Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναμοῖ σι, ὃς ἀνελὼν σὺν τὸ πατέρα σὸν Κρόνον καὶ αἰθόμενον ὁ Ζεὺς, ὅτε ἀλλαγὴν εἶπεν, τὸν μὲν Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τὸ Προμηθέως δὲ δι' Ἡρακλέους τὸ δισμοῦ ἔλυσεν. V.

est diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. T. H.

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ.* Θ. 526. M. du S.

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. J. Br.

39. Καλαοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸ μὲν ἀετὸν κατατοξεύσαι, τὸ δὲ Δία πεῖσαι λῦσαι τὸ ὀργὴν ἔσεσθαι τὸ κοινὸν σωργήσιλω. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. T. H.

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praeſcius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. G. C.

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. M. du S.

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ ὅτου ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι ὁ Θηβαῖος, ὃν φῄς, τοξότης ὀφθῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατιμόμενον ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατιμόμενον] Lege ἀνατιμώμενον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι. Α'.

Deorum Dialogi. I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπιπέμπον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῷα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προθεὶς, καὶ τὸ ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐχθὲς ἱκανὴν ἤδη μοι δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

PROM.

1. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem; quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. J.C.

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετοῦ. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιζάντες τῇ κεφαλῇ. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII. 839. — *tondetur praecordia rostro Alitis* — T.H.

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἔκλεψε πῦρ κάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. ἐκ τῆς Ἑστίας. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula accensa ad rotam solis. E.L.

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. G.C.

13. Τοσοῦτον χρ.] *Aeschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. G.C.

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit. Fab. LIV. & CXLIV. M. du S.

18. Μυρί-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τὸ κάκιστα ὀρνέων ἅπαντα γλαύμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ὐδὲ πολλοῦ ἡμόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἀλλ' οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢν δ' ἁπρήσεις δεσμοῦ, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀπαιτήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστός ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰ οὔ; ΠΡ. πρὸς τὴν Θέτιν, συμεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τυτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' ἔστι τὸ ὅτι τοῦτο; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὲ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῂς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μηνύσω πάνυ ἀν.*] Interpone *τι μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον.* *T.H.*

27. *Παρὰ τὴν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G.C.*

30. *Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς*] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὀρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, ὅτι ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθήσεται οὐρανοῦ δυναστεύσειν. *T.H.*

Ibid. Τῇ Νηρηίδι] Id eſt, Θέτιδι. *F.G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. *Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ*] Sic D. D. VII. *τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος.* proverbialiter. *J.B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα ἡ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων ἡ πανοῦργος ὤν; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φὴς, ἐγὼ, διότι με ἡ πεδῆσαι ἀφανῶς ZEYΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ ὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἧντινα ἐραθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀφ' σὲ γεγενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, ἡ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢ μὴ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

EP. Εἰκότως. οἱ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ ὅσαι ἢ πρόσωπον. ZEYΣ. πῶς ἂν ἢ Ἀπόλλω ὁ Βράγχος ἡ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην ἡ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρας εἶναι, μὴ ὑπόδησαι ἢ αἰγίδα, μηδὲ ἢ κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τύτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ ἡ τυμ-

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φαρμακισμοῦ μάγους εἶναι. V.

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς κύριον ἡ χρυσῆ * φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶ. V.

* Φιάλη] Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. T. H.

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. J.C.

Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τὴν πανουργίαν. M.du S.

Ἀρχ. τοῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφασυρμοῦ πρεσβύτερος ἀρχηγός legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ ἀφασυρμοῦ, ἀρχαῖος nisi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἰσκυάπτοιλο, ὡς ὁ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάρτος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ σε θεῶν τὸ πρῶτον ἀεικηγόρων Ἔρως ἔπτυσε. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. T.H.

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. J.B.

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τέχνης ἀπὸ ῥᾳθυμίας πρόφασις. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δ' ἅρπα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. M.du S.

Ibid. Ἀετὸν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. E.L.

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνια, γοητεύματα. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

para concinne ingredere : tum tu videbis plures te ſecuturas eſſe, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum abſum, ut amabilis eſſe velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, ſed faciliore via potiri : eaque ipſa te conditione dimitto.

πάνυ εὐρυθμὰ βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστον εἶναι ταῦτ' γενόμενον. ΕΡ. ἰκέτευε, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' [a] αὐτῆς ὀπιτυγχάνειν· ὅπῃ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formoſam illam, noſti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella eſt ea, ſed juvenca. MERC. Prodigioſum hoc ; at quo tandem modo mutata eſt ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata eſt adverſus miſeram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adpoſuit, qui paſcat juvencam inſomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uſpiam Argus paſcit)

ΖΕΥΣ.

Τὴν Ἰνάχου παῖδα καλὴν οἶδα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ὀπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος εἰς τὴν Νέμειαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

[a] Αὐτῆς] αὐτῇ *J.*

Ariſtoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἔν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Baſil. male hic impreſſum eſſe πῶς εἶναι pro πῶς ἔν, *quomodo*, inquit, *non hercle ſemel tantum ibi peccatum eſt.* *T. H.*

57. Ὁ Βρύγχος] Quem hic Apollinis amaſium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομήτην] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonſorib. *Philoſtr.* Heroic. & lib. 1. *Antholog. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Inconſus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσοῦ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pſeudom. hæc notiſſima. *J. B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic poſt, βαθὺν πώγωνα καθειμένον. Piſcat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κεφαλὴς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Ἑπταμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde conſtat, quod a Junone inter ea recenſetur, quæ indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatiſſimum eſſe Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Conſt. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὐρυθμὰ βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῆς] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas queſtus eſt Jupiter a ſe non niſi multis artibus falli poſſe. Alioqui nihil eſt, quo referatur αὐτῆς nam non anteceſſit ἐρᾶς. *J. C.*

Αὐτῆς] Si abeſſet, ſenſus nihil damni pateretur: nunc facile fero & poſitum intelligo pro τῇ ἐρᾶν ἐπιτυγχάνειν τῇ ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *ſub hac ipſa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δόσιν ἐπὶ τούτοις ὑπέχυτο· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id eſt, τίνι an τίνι ſcribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem ſi demas, ipſum eſt illud τίνι, quod ſcribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id ſierum adſcribit *Lucianus* ἐν Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipſe Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔσω

ἐκεῖνον μὲν ἀπάκτανον, σὺ δὲ Ἰὼ λαβὼν σὺ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. JOVIS ET GANYMEDIS.

ΖΕΤΣ. JUPIT.

ΑΓε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, [a] οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] οὐδὲ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J. B.*

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide *Mer.* c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Baif.* 50, 1. *Naſter* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τὴν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐσὶν ἰάσηνα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸ πλημμυρὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐσι τῆς Ἴσιδος. *T. H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat.* *F. G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chryſ.* p. 13. C. θεοὶ &c. ὀνείρους μοὶ ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lyſ.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demoſth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chryſ.* p. 73. *Heſych.* in Ἔμπουσα· *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T. H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J. B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae οὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus-te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire.* *T. H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

95 ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπος, οὐ ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν ὅτός εἰμι, πρὸς τὸ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γὼ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὼ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ ὄρει, ἐν βροντῶντι, ἐν ἀστραπὰς ποιοῦντι; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὴν ψόφον, ᾧ τὴ

[b] Ἡμῖν] ἡμῶν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro J. ὁ πρώην καταχέας ἡμῶν non male. [c] Ὑπεράνω] Ita S. A. Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσαλο θεὸν τὸ Πάνα· οἱ δὲ ποιμένες τῦτον τιμῶσιν. V.

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐκιλίκαμμοι τράγον ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* M. du S.

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orphei* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. J. B.

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχεις dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. J. B.

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. J. B.

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνδραποδιεῖς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τὴν ἐμπιπράσας φασθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφελέσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὴν μισθόν, id est, *suos libertatis venditores vocat* &c. G. C.

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Plurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. G. C.

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus arae meminit *Homer.* Il. 9. Γάργαρον, ἔνθα ἧ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. J. B.

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἰδὴν δ' ἐκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem haulit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γαργαρ' ἀγαυπόρα· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ὑπὸ ἰκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαῖος Κρονίδης Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ ἠρινὸν κόσμον, ὁμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ χαλαζῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶος, Ἀστραπαῖος vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. T. H.

12. Ὑπεράνω] Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἔρρο. c. 61. M. du S.

τὸ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ προβάλα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ὀφθεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον; ΖΕΥΣ. οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἀκοῦν ὀφθήσεται με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· σοθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται τοῦ νόμου.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδε, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, ὦ ποιμένιε, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδῃ] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν καὶ ἀπρηΐξαντο Διὶ αἰνοχαίτῃ ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Venet. v. 209. Ὅππη δὲ φίλον υἱὸν ἁρπάσας ὑψόσε ἄελλα *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον καλήγορεῦσιν, ὡς λογοποιησάντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τῶν Διὸς καὶ τόπου ἐπιγνώμης Ἀρπάγιον καλοῦσι, ὧν ὦ καὶ μαρτύρια ἀξιόφορα πεφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ζ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T. H.*

40. Ἀετὸς εἶην] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον πομπὸς sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G. G.*

Ἀετὸς εἶην] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 85. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Ceeropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζῶος τὸν ἀετὸν στοιχηγήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse nomen fidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kusten. T. H.*

45. Ἀγραγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lu-*

cia-

nobis præbebis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim; hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σε φανεῖ ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμονα ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸ συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φοίτα ἴθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τὰ κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δήσει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ, οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τεταγῇ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῶν συμποσίων. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισθίσιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ὑπηκόοις οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τὸ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὰ νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνον

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *f.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *f.* quod restitui volebat *M. du S.*

cianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἀνάλκιδα φῶτ' ὑπὸ μαζῷ Μάργον ἔρως λαιῇς ὑπαΐξαντα χερὸς ἀγος ῷ· istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπαΐξαντα suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κάλπιν, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλιά θ' ἑκάστῳ πάντα e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη τε νώμης τὸ κόλπον ἀναστείλαν. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸ σκύφον. *J. B.*

Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέαις Εὐ οἰνοχόαις ἐσφὼ βαίνων Λακωνίδεσσι ποσὶ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίστων λατρείων argutum est illud ἐσφὼ βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισθίσιον] Πειρήνιον ἕκπωμα ἀπὸ τῆς κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσύδιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύων, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* *J. J.*

ν῀ γὰ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναί, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸ ὕπνον στρεφόμενον, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενον μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ ἀφ' τοῦτο, ὡς φῄς, ἀνήρπασάς με, καθαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενον. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μὴ σοῦ. φιλῶν γὰ ἀφτελέσω πολλάκις, καὶ ἐκπτύσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὶ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ποίησα τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: cęteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *J.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *J.*

78. Φιλῶν γὰ ἀφτελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἦ που τὸ χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδωσεῖ Λυδίη ἴσον ἔχειν πάτρῃ τόμον &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* *T. H.*

82. Πίσνα τὸ ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambrosia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γνσάμενον γὰ αὐτὸν τὸ ἀμβροσίας σὺκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπόλαυσιν ἀφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναταί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιτήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. *T. H.*

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κἀμοὶ προσίχειν τὸν Ὑπερίδου βουλόμενος ὡς ἥλιστόν σοι τὸν προσίχοιμι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. *T. H.*

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ ἐφέλκεσθαι ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ἐτ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. *T. H.*

95. Ἦ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *J.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

Ἐξ ὃ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ᾽ Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ᾽ νοῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ᾽ ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπονθα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ᾽ νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τ᾽ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρον, ἢ ταῦρον γενόμενον. νῦν ἀλλ᾽ ἐκεῖναι μὲν σοι καὶν ἐν γῇ μένωσι· τὸ δ᾽ [d] Ἰδαῖον τοῦτι παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γεννατότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νῦν ὅπῃ Ἰκεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ· ὥστως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀμφοτέρω; σὺ δὲ

c Ἡ σάτυρον] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* d Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *AIW.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τοῦτι παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πριαμίνα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ᾽ Ἥρη Θυμοβόρου ζήλου κέντρον ἔχουσα νόου. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ἀθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἀγνοεῖ μὲν δὴ ἐγὼ ὃ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες οὖν ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ὃ δικαίως τὴν τ᾽ γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκας ἐπεισάκτους clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ ἡ κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον ᾖ νέκταρος. καὶ ἅμα τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῃ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἦν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀπιθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸ κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα ἔξεστιν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ὄντα καλὸν μεθυσκῦ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ὑπιτρέψω αὐτῷ κἀν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον ᾖ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ὄντοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μὴ μοι λοιδορῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοσὶ γὰρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utrisque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ & ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T.H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· ſic ἁρπάζειν λέπ τὸ σῶμα. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libatoque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *F.B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerunt praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἤδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T.H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtath.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *F.B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καθεκτικὸς, τεθηλυμένος ἀπὸ τῶν ἐξόγκων ἡδονῶν. Θηλυδρίαι τριχοπλάσαι ὑσσί. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *F.B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ὑπονοίᾳ, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ὕσκε· ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T.H.*

40. Ἡδὺς ταῦτα] An ἡδέα; *F.G.*

Ἡδὺς ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis ; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe jam modo deposito ; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, est Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit : dudum ista non videbas, nec scintillæ, neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων ἢ ταυθένότερος. εἰ βέλτιον μοι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ὀλίγου.

ΗΡΑ. Εἶδε γὰρ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ὀφλήσεις τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τὸν σπινθῆρα ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν συράγγαν ἐκποτιθέμενον, ἢ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τὸν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὸ κύλικα, καὶ ὀλίγου φιλῆσαι μέλαξυ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τὴν ἀσβόλου καπνιαλουμένον τὸ πρόσωπον ; ἡδέως ταῦτα· ἐγὼ γὰρ πάλαι τοῦ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καλαπεμπτέος αὖθις εἰς τὴν Ἰδην· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ὀρθῶς ἐπίσταται ὀρέγειν τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τὸ νέκταρ.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐκ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

a Ἡδίως ταῦτα] Ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Z. G. Marg. *Alii.* sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

sordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur, ἡδίως ταῦτα. ἐγὼ γὰρ ἐκ πολλοῦ μὲν ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. Contra mentem *Luciani suavia haec sunt : adeoque multum ille pecillator cohonestat Deorum convivium.* Sed Mss. ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεὺς. ἐγὼ γὰρ ἐκ πολλοῦ μὲν ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *suaviora haec sunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait suaviora haec sunt, videre obsitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἡδίως ταῦτα . . . .] Sic omnes impressi. Mss. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἡδίως ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis personam interponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus sine dubio fuit : ἡδίω ταῦτα· ἐγὼ γὰρ ; καὶ ὦ θεοὶ πολὺ &c. Jovis ea sunt falsa uxorem irridentis : *suaviora sunt ista : nonne ? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum ἐγὼ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adjuvat : vid. *Aristoph.* Av. v. 612. Eccles. v. 760. saepe in *Platone.* Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐχημόνως, κεραννῦσι οἰνοχοοῦ ἐπιδεξίως ἐγχεῖν, σπουδαίως ἐπιχαρῶς πῶς προσενεγκεῖν ἐνδῶναι τὸν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τὸ νέκταρ] Sic apud *Hesiod.* Scut. Herc. τὰ σφὼ πολὺ φάγεσθον ἄμεινον. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Νυκτὶ πρὶν εὐχαίτην Γανυμήδεα, ἠρίε Ζεῦ. *T. H.*

52. Διὸς

μὴ ὑχὶ πίνειν παρ' αὐτῆ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καίμοὶ ὀξυτείνεις τ' ἔρωτα ζηλοτυπῶσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδος ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲ ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τ' κύλικα· κ' ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, κ' ὅτε πλήρη ὀρέγοις, κ' αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δεδίθι· αἰμώξει γὰρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno; temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

Η Ρ Α.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ' τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, κ' συμποτικόν. εὖ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὢν συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός γε ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καἀμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

J U N O.

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset sympósio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδιθι] δείδιθι Marg. *AIW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δῖαν τὴν * Οἰονίως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια σωτεκδύσασθαι ὄργυιαν γῆν ποιήσας, κ' γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἤμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν κ' λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μυδαλέους αὐτῷ τ' ἀθανασίας. Οὕτως ὁ ἀκόλαστος ὢν ἡράσθη Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ § δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃ τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίων, κ' ποιεῖ πεῖδα τὰ μὲ ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δ' ἵππου, ἀφ' ὧ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐπεστρέφῳ τροχῷ ¶ δῆσας τ' Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι μαστιζόμενον ἐν λέγονται, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δῖονίως] Scriptum erat Οἰονίως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίας, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Δῖονίσας, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονίως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ἔνθα. *T. H.*

‡ Ἰθρῷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 278. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἰθρῷ extat. *M. du S.*

Pro ἰθρῷ *Matth. Sladus* reddiderat μεθῷ· qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὲ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δίσας] Debuerat scripsisse ἰνδίσας vel ἀμφιδίσας. Paulo ante ἣ μίγνται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, καίμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipsam affligis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

καὶ γὼ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἀφ' οὗτο καὶ μᾶλλον εἶποις ἄν, [b] ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν ἴσθ' ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱοῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅταν ἀνιήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲ πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶπόλε πιοῦσα προδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει σὺν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μέλαξυ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀπόλυ μὲ ἠθύμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ὤμην παύσασθαι τὴν μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμέ-

[b] Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσῳ & αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum , Juno , & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἱκανὴ μὲν, ἄγροικός δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes* , cum ſint , *inepti , decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις & κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Veneram ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare. Pindar.* Π. Β, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσκαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi , Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὁ δὲ] Forſan ὅτι δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίλλω ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ· nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοίως ἐμοῖ legeretur ὁμοίως ἐμοῦ, mutatum nollem. Ὁμοίως & συνίστω θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη γ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα γε μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες εὐ-95 φυᾶ κάλλη, καὶ οἷα ἔποθε εἶδον ὑπὸ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῆς, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίου τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάνυ ὑτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἕπῃ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἀγήταί σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γ ἔρωτος σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονα οἶδα καθότι συγγνώμην ἔχοις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, ἡνίκα τι ἐγὼ ἔπαιζα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ γε τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν γε συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῂς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. ἠδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεινebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ὃ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ. XXIII. ἀπάντων ἄρχων. *J.B.*

2. Ἄγει σε ὃ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἄνευ νόμου ὃ δίκης ἀγοῦσιν καὶ φέρουσιν ἁπάντας. *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης ὃ φερομένης τῆ κεφαλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι ὃ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῆ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπιδὼν λυθῆ. καὶ ἀγρυπνῇ. *T.H.*

23. Μὴ ὥραιόν ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σισυλοίκισαι μὲ· ὤφελε γὰρ μὴ ὥρας ἵκεσθαι. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ὥραιόν ἴκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ὄναιτο τοῦ ὑπὲρ ἀ. *F.G.*

Μὴ ὥραιόν ἴκοιτο τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραιόν ἴκοιμι, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τ ἔρωτος, ὦ κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ὕτω γ παύσαιτο ἀπώμων, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τ ἐπιθυμίας. HPA. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ZEYΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συνέσται.

HPA. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει ἀφ τ ὁμοιότητα. ZEYΣ. εἶεν τοῦτο φής· ὅτε γ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, ὅτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαληθήσει. HPA. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλεῖν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ· καί πως τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. ZEYΣ. εἶεν, ἤν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τ ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, κ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδὺς γ ἔρωτος. HPA. εὖ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τ μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαληθήσει)] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριενεχθήσεται)] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριπεριενεχθήσεται.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σοσολοίμεσθαι μὲ Ἀτλικῶς. ἄφελε γ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαληθήσεσθαι] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσει· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκυκλον δεσμὸν vocavit, τετράκυκλον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ σ μ.] An ὑπὸ; *F. G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. Ἐωρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τοῦ Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποδησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐπὶ τῇ παρουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο χρὴ τίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κηλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκι-

1. VIdiſtin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer eſt, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni ſpem faciat. A P. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut inſigne bonum, qui Japeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam? VULC. Eccui male facere poſſit recens natus? A P. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus eſt; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginā gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu & ſagittis.

2. VULC. Hæc iſte recens natus, qui vix

πο-

a Προσγελᾷ] προσμειδιᾷ L. b Τοῦ] ἀπὸ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἔσχε τὸ P. ἔσχε τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praeſagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *F.C.*

49. Ἐν τῇ παιουργίᾳ] Uſitatius εἰς vel εἰς τὴν παιουργίαν· itaque ſcribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποδησόμενον, ſic & *Xenoph.* K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· ſimilem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκινεῖτο] Non ſollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *F.* ἔσχε τὸ, ſed tum aliter interpungendum, & poſt ἔσχε, punctum admirationis ponendum. *M. du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν ὡδὶ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile perſuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuiſſe. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, ſi rem ſpectas, poſſunt tolerari; ſi vim vocis, alieniſſimae ſunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus eſt uſus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — ἀκριτῶν δὲ πᾶς Ταλάντιμα γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix eſt, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησεῶς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκτας ſive praeſtigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ὄψεις διὰ ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν ἐκ τοῦ τάχους τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanaſio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Moſ. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπιδοὺς εἰς ὀξυχειρίᾳ θῆττας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venuſtiſſime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit joco ſo Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· ſic videtur legiſſe interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὀφείλων τὸν πόδα Mſ. ὀφελῶν τὸν πόδα, quaſi pedes illi ſurripuerit: quamvis & vulgatum poſſit ferri. *F.G.G.*

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel verſio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad ſe Cupidine.* Sed ſane verbum Grǽcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκοῦν προσίσταί μοι ὁ παῖς προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de *Luciano*, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζειν ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iſte vir judicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in

hac

movere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum surripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἦ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν συγάγραν οὐκ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ἐν σπαργάνοις ἔτι βρέφος. ΗΦΑΙ. ἔστω ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ἀγχονεῖν ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα καταπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τῷ ποδὶ· εἶτα μεταξὺ ἐπαινέμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπηδήσας αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· καὶ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφέλκων] ὑφελὼν G. L. *J.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. *J.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσέβιος· Ὅθεν. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τοῦ Ἑρμοῦ, ὃν γενέσθαι συγκληρῶσαι τὴν κλεπτοσύνην, ὡς ἐκ μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

67. Ἤδη σωμύλα ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, ὑστράκινα, ἀπατηλικὰ. † τὸ ἐπίτροχα, ὑπεγμένα τοχίως. V.

* Εὐσέβιος] P. 1870. v. 54. ὃ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γονῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὡς ἐκ μητρὸς Μαίας συλλουμένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλουμένην recte scribitur. T. H.

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ἐπίτροχα. T. H.

hac loquutione vix est differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλεσάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor.* I. p. 57. τὸ ἄριστον αὐτῶν εἰς συγμὴν προσκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προύκαλ. T. H.

70. Ὑφέλκων] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *J. M. du S.* Ὑφέλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καταπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὀφίλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret.* Quum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi surripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in *Al.* & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερ@ ὁ κεραυνὸς ἦν, ᾗ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τ παῖδα φῄς. ΑΠ. ὃ μόνον, ἀλλ' ἤδη ᾗ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, ſed & jam muſicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex ſcripto Cod. an *Fl.* Id ſolum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuiſſe notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia ſubjicit Cl. Philoſtrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Iſ. Voſſ.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι ſunt *aerea fila* protenſa juxta longitudinem lyrae, & quae pulſata reſonabant. Abſurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulſati non reſonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; ſed male intellectam & imperitiſſime verſam: χελώνην ποτε νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς σωιπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, ᾗ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, ᾗ μαγάδιον ὑποθεὶς, ᾗ ἐντεινάμενο@ ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmurienſi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim obſervavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, ᾗ ἔτι δίρμα βόειον προσαρμόσας, ᾗ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet ejus deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι ſunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyſſ. Φ. dicuntur κόλοπες·

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Euſtathius*: κόλοψ ὁ ᾧ@ τοῖς ὕστερον κόλλαβο@, δι' ὧν τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. ᾗ ἔτω φασὶ λεγόμε@, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τὸ πρὸς τραχήλῳ τ βοῶν, ἔνθ' ἐστὶ ὁ τ οἰῶν· quaere ibi plura. Vides ex calloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim iſtos verticillos eſſe factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui poſtea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero ſunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, eſt transverſum tranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae ſonum edebant; olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut erudite *Scaliger* oſtendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi ſaepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *Teſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet, ex ea inſtrumentum muſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & ſubjecit aſſerculum, fidesque intendens ſeptem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenſet inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ Αὐτὴ δ πανὶς αἷα κρανίου ἐλάφου γεμίσα τ σαρκῶν. ᾗ τὰ μὲ κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας ἐ αὐτὰ, ᾗ ἐπάψας τὰ νεῦρα, ὑδὶ πάλλοπι ἀβιοτρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι ᾗ ἀπᾴδον. Sic legendus iſte locus lepidiſſimus: *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quaſi manubria, quibus cum jugum adjeciſſet, & fides alligaſſet, quas non fideculis tendebat, agreſte quiddam & abſonum canebat:* legendum autem αἷα, *ſolummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic πάλλοπα dici, qui dicitur κόλαβο@ in dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra teſtudo; cornua vero erant πήχεις· ſed πάλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendoſe pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moſchop.* in ſua conſtructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat ſenſui quam uſitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mſ. & Schol. quamque ego etiam ex Mſ. adſcriptam vidi margini vetuſtiſſimi impreſſi Codicis, gloſſema eſt viri quidem docti, ſed ad rudem hujus lyrae fabricam non ſatis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini ſum moturus; cetera enim ſatis ſcite deſcripta ſunt, & ipſa artis vocabula ab artifice ſummo Apolline haud dubie uſurpata: quod ex doctiſſimis *Gravii* notis facile perſpicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Obſervandum denique Noſtro κόλλοπας τ κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμο@ olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, ſi de eo loqui voluiſſet *Lucianus*, ſcribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenAΠ. Χελώνην τὴν νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξαλο· τήχειν γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμε-

[a] Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AlW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τοῦτον μίμησιν καὶ Νίκανδρος ὁ τοῖς * Ἀλεξιφαρμάκοις. G.

81. Κολλάβους] Τὰ τῆς χορδῆς ἐπιτόνια. V.

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σαπὶς τετράγωνος, ὑποπόρφυρος, ἀχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῶν κιθάρας νόμους. V.

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σαπὶς τετράγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ex. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲ ἄλλη Ἀθηναῖος λέγει, ὁ Φρυνίχου Ἱπποκλείδης οὐ ὃ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πρώγμαλα παρέχοντας & βασανίζοντας ἐπὶ τὸ κολλόπων στρέβλωντας plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβίσαι, ἐκλαμπύνα, ἐκφρονῆσαι· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνεσιν συμμίξαι ἀδιαφθόρως· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν παστάλισκοι ὥσπερ τὸ πῆχυ τῷ ψαλτηρίου ἐμφόμενοι ἔτεινόν τε τὴν χορδὴν & ἐχάλων quae paene eadem leguntur in *Euthymii* Zygabeni Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inducti, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἔπτα

γ᾽ ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τ᾽ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ὁ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ᾽ ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεφ δ᾽ ἐστί καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τ᾽ δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τ᾽ μισθὸν τ᾽ πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιστέον αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη καὶ τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ. VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ. VULC.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τ᾽ πέλεκυν ὀξύτα-

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδύ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Died. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπτερον] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἴ μίμψα] Longoliani exemplaris ἢ μίμψας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ χ' λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν. ΖΕΥΣ. ἴθγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τ' κεφαλὴν εἰς δύο καλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμνησαι; πρόστατ' δ' ὧν τἀληθὲς, ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὑ τῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τ ὠδίνων, αἳ μου τ ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν. τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ τέλεκύς ἐστι, χ' οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ χω' τ Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄγων μ, καλοίσω δὲ [d] τί χρὴ ποιεῖν, σὺ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, χ' ταῦτα ἔνοπλον· ἵππιον γε πρατόπεδον, ἐν κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

a Μιᾷ πλ. ἀφτεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμοῦν γρ. ἀφκόψαι. |. λίθον |. ἀφταμεῖν. b Εἰ μέμφα] ἢ μέμφας. L. c Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine A1W. notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. d Τί χ' χρὴ π.] τὶ γὰρ ἐ χρή. Marg. A1W. e Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. V. τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλιθυίαν] Ἢ τ τικτουσῶν θέα. V.

18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν. V.

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. T. H.

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. E. L.

14. Τί χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ ἐ χρὴ ποιεῖν, σὺ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A1W. *nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τὶ ἐ ποιεῖν; τὶ ἐ φθέγξασθαι ἢ λέγειν; τὶ ἐ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰρ ἂν τις πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. T. H.

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενὴς dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

—— Quae de patrio vertice nata Dea est.

Hoc & *Lucianus* ridet. G. C.

δᾷ, ᾗ πυῤῥιχίζει, ᾗ τ' ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὀλίγον χρόνον· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε παρθένον γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίου ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους κοσμοῦσαν αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζου ὀρχοῦτας hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆ (Ἀθηνᾷ) πυῤῥιχίζουσι ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾷ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάτης, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινὸς ὢν πικρὸν ὢν ἄκρατον ἴσαν, ἡ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καλλαπλήκιον, ἔμπυον ὃ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν τῷ ἐρᾶσθαι, γλαυκοὺς ὃ καλλαπλήκιδας ὄπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὸς ὢν πικρὰν ᾗ ἄκρατον ἴσαν ἡ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τὸ κάνθου ὁρᾶται, ἓν ἀφροντιστῷ τι τῷ ὄψει τὸ παρὸν ἐπιφοιτῶσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & aſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ἄλλη τραπιώτης πλὴν τῷ προσώπου, ἀ μὴ δ' ὅτι ᾗ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρης ἐξεστράπτει τὴν κεφαλὴν ὃ τούτῳ καλλικόρυμβῳ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τε τρίφατται μήτη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Caeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. ΠΟΣ.

1. ESTne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in præsentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΕΣτιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ἔοικεν, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἐξὸν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἕτερόν τι ἐστί. ΠΟΣ. σαφέστερον. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἄρτιος, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε,

τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δὲ ὁ τοῦ γενήσεως ἐπέστη χρόνος, πελέκησε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Προμηθεύς, ἢ καθάπερ ἔνιοι λέγουσι, τοῦ Ἡφαίστου, ὡς κορυφῆς ἐπὶ πόλεμον Τρίτων· Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέβαινε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti suis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπρῷ χαλκῷ ἄνθος ἔχουσ', apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. T. H.

32. Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσός τίς ἐστι φοινίκυσσι λαχοῦσα
Ἰσθμὸν ὁμοῦ ἑκατέρωθεν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα·
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. *J. B.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα θεράς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιβούμει ἀδμήτα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318. — ἄλλως δ' ἀδμήτων ἔοικ' ἰρᾶν. T. H.

36. Οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖνος; ὃν τίνος; ἡχεῖν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ὃν τ' κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ ἡ Ἀθηνᾶν· τοιάδα γὰρ τ' κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ὃν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ὃν τ' Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ παλαχόθι δ' σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τ' Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. κἀμάλα, εἰ καὶ δοκεῖ. ἐμὲ γὰρ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Διὸς, μὴ βροντῇ καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τ' κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη ἁλαφθείρεται ὑπὸ δ' πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τ' γαστέρα τ' γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμηναῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ' ἑαυτῷ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τ' ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν δὲ ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τ' Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo ſexu: ſed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: ſed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum geſtat, & in omni parte corporis: at quænam eſt Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congreſſus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametſi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggreſſa Juno (noſti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad ſe: quum morigeratus acceſſit fulmen habens, ſuccenſum eſt tectum, ipſaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exſecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad ſe foetum ſeptimeſtrem: poſtquam feci, perſciſſo femori ſuo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam menſe partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans eſt? MERC. In Nyſam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπισήμηνεν P. J. Marg. *A1W.*

46. Οὐκοῦν] *G. Budaeus* C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato ſcripſiſſet, ἦκον ἐλελ. addit: *Sed in hoc poſteriore ἦκον mihi legendum videtur* ἐπεσημάνθη. Ita ſane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. *T. H.*

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil intereſt: certius videtur reponendum eſſe αὐτῷ ἡ γαστήρ. *T. H.*

51. Τοιάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοιὰς κόρις apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem ſæpius ſic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοιάδα Τὰν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Theſ. Τοιὰς λίαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. *T. H.*

52. Ἐκ τοῦ μηροῦ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hiſce verbis exprimere, יצא מירכו, *egreſſus eſt ex ejus femore:* quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel, *ab eo eſt oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Bacchо Thebano a Jove ortum ducente: circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמע, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. *J. C.*

Ἐκ τοῦ μηροῦ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Heſiodi* Theog. v. 940. *T. H.*

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. *J. B.*

67. Ἔμβρυον ἐπλαμηναῖον] Conſentit *Cornut:* de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ἡ τ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμηναῖον ὡδῖνος τ Σεμέλης· Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas ſolas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla ſit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo *Lucianus* inſtruxit: plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐκ Δρακάνου τιφόεσσι Ζεὺς ὑπατος μεγάλων ἐπι-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέφειν, Διόνυσον ἐπονομαθέντα. ΠΟΣ. ἐκεῖνα ἀμφότερα, ἢ Διονύσου τούτου ἡ μήτηρ ἢ πατὴρ ὅδε ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, ἢ τἆλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὡς φῂ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuceenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

E P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· ἢ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρὰ, ὡς λυέτωσαν μὲ αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, ἢ ἀνάπαυε σεαυτὸν μακρᾷ σταυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι δόξω ἐν τῷ δρόμῳ, ἢ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κατά μοι ἄχθεται, ἢ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι καὶ αὐτὸς ὀπτικωτέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. ὦ

b Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Alw.* c Παραγγέλλων] Priores Edd. παραγγελῶν. Sola F. παραγγέλων.

ἐκγονοῖδι θάκελο λόγας· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat diciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ὑπεμόσσαν Φασιν, οἱ δὲ Νάξῳ, δῖον γόνον· Εἰραφιῶται, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πεδιωμόῳ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Stratone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔστω Δρακόνειο λεχαίου ἀμφὶ κελεύθῳ Πάχνῃ κολπωθέντι λασίων Μαινάδων Ἑρμῆς Ἠερόεντι πεποίηκε — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in inculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγελῶν] Flor. παραγγέλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγελῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. *T. H.*

πῶ δὲ γ' ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; EP. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἧς σύνεσμεν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; EP. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε ἦν Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος b παρὰ τὴν Ῥέαν ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν οὐ Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσήνια γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀλαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀχλύος, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἓξ τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει ἀφεθῆναι. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται μενοῦντες, ἕως ἂν ἐκεῖνος ἀπτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. EP.

Ille autem ubi eſt, aut unde miſſus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una eſt. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non ſatis eſt una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congreſſu magnum & multis certaminibus inſignem Deum: is talis ut una nocte abſolvatur, fieri non poteſt. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, conſummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (fumus autem ſoli ſine arbitris) neque ſecubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: ſed dies erat dies, & nox itidem pro menſura ſua exacta ad anni tempeſtates; inſolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuiſſet cum mortali femina. Nunc contra miſeræ mulieris ergo cuncta ſunt ſurſum deorſum vertenda: minus agiles fiunt equi quieſcendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea miſere in caligine degent: hos ſcilicet fructus capient ex Jovis amoribus, ſedebuntque expectantes ſusque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas iſtas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea eſt in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἐσμέν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περί. H. Stephan. Theſ. T. II. p. 293. etiam ποτέ. c Μένουσαν] Sic ſcribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὲν ὖσαν. d Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae ſunt perſonae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies ſolitum equorum curſum ſiſtat; opus namque Jovi eſſe tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter ſit, vel unde ipſe miſſus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus.* *Et una nox non ſufficit?* ſubjicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas eſſe perſonas; EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἧς σύνεσμεν, ἐρῶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρῶν αὐτῆς] Nihil mutandum cenſeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem eſſet Jupiter, ſtatim ac cum fœmina cum eſſe auditiet exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit ſi Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed gloſſema pro ipſo vocabulo rariore, ut fere fit, in ipſum textum receptum eſt. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & Plat. Ed. Baſ. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Conſueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *ſoli ſumus & ſine arbitris*, qua tum potiſſimum utuntur, ſi quis liberius quiddam, quod alios, ſi adſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Vid. Ariſtoph. Acharn. v. 503. Theſmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philoſtr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλασηνὰ δὲ ὁ Τίτος τὰς παρούσας, αὐτοὶ, ἔφη, ὦ Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πεύσῃ ἐτεὸν αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *ſolus, ſejunctus ab aliis*, etſi ſatis ſit ulitatum, eſt tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λίλιστας Τῶτια — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *ſolae, ſine virorum comitatu:* hoc ſi D. Heinſio, quod alioqui ſatis ſciebat, fuiſſet in promtu, veriſſimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philoſtr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐσκληκότες οἱ μὲν παῖδες ἐν οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita ſumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ καὶ ἑκατέροις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τῇ μὲν ὀκνηρῶς προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσοντας μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VEN. ΑΦΡΟ.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? LUN. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. VEN. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἵστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν καταγαγὼν, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὑπὲρ τοῦ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ

e Ἐπίστειλε] Ita G. L. *J. V2.* Marg. *A1W.* In reliquis Edd. ἀπέστειλε. *f* Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνιῶσι notatur a Schol. *V.*

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνιῶσι. *V.*

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit.* Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Uſ. Ἀντίξηγ. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Διν. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέστω γυγὸς ἡμῶν παρ' ἡμῶν. Ἐστ. Δ. Χ. abſque præpoſitione uſurpat ἀπέστω. *M. du S.*

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, σωπᾶν, κοιμᾶν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere.* *J. B.*

12. Μὴ ὕσαν] Male Angl. μύσουσιν. Nullus enim ſenſus eſſet. *J. B.*

Μύσουσιν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ὕσαν. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἔστιν ὁ ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit.* *J. G. G.*

Ἐπίστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ— mendoſe. *M. du S.*

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: φασὶ δ' ὅτι ὁ Δαρεῖος διαπεσὼν Βαγαλίᾳ τῇ ἑαυτοῦ δυνατῇ τῶν αὐτῶν ἐπιστολῶν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλων ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκώπτων ἐκέκραψεν. Ἐπιστολαὶ, ἐστολαὶ, ἐκτεταγαὶ. *Heſych.* Vid. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

31. Ἐμὲ γὰρ αὐτοῦ τὴν μητέρα] *Ariſtaen.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτοῦ ἔτρωσεν ἐκείνου μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* *T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba haec ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δ' ἐμοῦ μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀφαίρεσαι, μὴ-

ἐξ ἡμισείας ἀφεῖλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὑπελέληθε ἁπάντων.

ex dimidia parte mihi subripuit meos amores. Atque adeo sæpe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse ejus arcus & pharetram, imo etiam circumcisuram alas: quin jam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in præsentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ὑπὲρ τὸ πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τοῦ χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὀπισθοκλασμένη, ὀπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καθίσασα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαθέσθαι με καὶ οἰχήσεσθαι οἶδα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur. LUN. Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando subjecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quæ consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *Ald.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μήτου καλαλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ἀζηλοτύπητος ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiast. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proserpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æsc. Dixerunt ad illud *Pers.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noster* alibi, παρφυρίδας ὑποβεβλημένος. *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὰς πίπλους ἀπαλὸν νέκυν ἠνίδε βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Pers.* sic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶδα τί ἂν ἔν] Nullae Edd. post οἶδα distinctionem habent, nisi quod in V2. ἐξαραχθεὶς, οἶδα, τί ἂν ἔν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit causa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Casaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἴς τινα *Kusterus* observat ad *Aristoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par est Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Sallust.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄτλι] De nomine hujus non adeo consentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄτλιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἄττις, vel Ἄτλιν. *Lucianus* neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἄττλιν. nisi fortasse idem etiam sit ille, cujus meminit sub eodem nomine in Achaicis *Pausanias*. *E. L.*

Ἄττης] In varia abeunt Codd. Ἀτλῆς hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄτλι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττλιν habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Pros. *J. B.*

76. Πέχω] *Erasmus* vertens, *penem ense desecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. §. 50. τέμνον-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ἐ τὰ ὀν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τὺς ἀνθρώπυς ἀναπείθεις καθ' αὑτὸ ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεαδ, ἀλλὰ ϗ τὰ ὀν τῷ ὐρανῷ· ὃς τ μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ ϗ καιρῦ δοκῇ· τ Σελήνιν δὲ καθαιρεῖς ἐκ ϗ ὐρανῦ, τὸν Ἥλιον δὲ ϖδὸ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τ ἱππασίας. ἃ μ ϗ ἐς ἐμὲ τ μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρόταλε, ϗ τ Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσύτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραςεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ϖοθεῖν· ϗ νδν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σῦ, ϗ ζθυξαμένη τὺς λέοντας, ϖδαλαδῶσα ϗ τὺς Κορύβανλας, ἄτε μανικὺς ϗ αὐτὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τ Ἴδην ϖεριτολῶσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζυσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβανλες δὲ, ὁ μὲν αὐτ, τέμνει ξίφει τὸν ϖῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεὶς τ κόμην, ἴεται μεμηνὼς ἀμφ' τ ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

μοντται τε τὺς πήχυς. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, *N. Heinſ.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus inveniſſet αὐλὸν εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut oſtendit *Pauſan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἑλλήνοις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀγκυλωτὸν, *aduncum cornu & reflexum*, teſte *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρίχορδα ῥυθμῷ, ὅτε λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς μ ὑτ, παρ' ὃ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀνάλογον τῷ τ σαλπίγγων κάδοι. IV. p. 185. A. Scio nihil abſurdi commiſſurum, qui τρίχορδα ῥυθμὸν expoſuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in jambos, ut per metri legem τρίχορδα ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρίχορδα ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fulcrum ſupponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορδα πάγυρ quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Ariſtid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam conſecratus: ϗ τ κερασφόρον αὐλὸν ἀπήγων αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδῖ τὸ χήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτερον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem *ei vocabulo* τόνον ἀφαιροῦσα τ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἴτασιν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex ref Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem, *Rebomto*; quod quam proclivi lapſu depravari potue-

ὁ δὲ, ὑποβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑποκλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· ἢ ὅλως, θόρυβος ἢ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ ἢ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε ἀγασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ ἢ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. ἢ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, ἢ τ' χόμης λαβόμενος ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, ἢ τ' χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, προσλιχμῶνταί μοι· αὐτὴ μὲν γοῦν ἡ Ῥέα, πότε δὲν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ αἰά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τ

alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: & in ſumma, tumultus furorisque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis ſuæ compos jubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus objicere: iſta timeo in periculo te verſantem videns.

2. CUP. Bono eſto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipſis jam familiaris ſum, & ſæpe conſcenſis eorum tergis, prehenſaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes reſtituunt: de ipſa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adverſum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulcra, qualia ſunt? vosmet autem deſiderio tenemini pul-

ſit in, *revoante*, *revocante*, obſcurum non eſt. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *altro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, ſed *ἀναπώντα*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adſcripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus verſiculi ſcripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus eſt *If. Voſſius* ad *Catull.* p. 228. haud ſcio an alios, me certe adſtipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quæ ſcripſit *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graecn plerumque choreis, Barbara autem ſtrepita cymbaliſtarum & tympaniſtarum & choraularum. Ceraularum* a *Salmaſio* reſtitutum Pl. Ex. p. 87. A. veriſſime, ut collatus hic ipſe *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur; cujus ſonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum ſonitus voce κτύπος commode deſcribitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum ſi hic nihil eſt otioſe poſitum, & plane κίβδηλον. Mea quidem ſententia ſcripſerat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro ſpuriis habeo, quæ mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, ſi mavis, τὸ τοιοῦτο, ejectis, quae ſenſum inutiliter onerant, legendum eſſe *J. Jenſio* prorſus adſentior. Ἀπομανῆσα notat *H. Stephan.* in Theſ. T. II. p. 769. *aliquando capi pro ſimplici μαίεσθαι, & ſignificare*, furere, inſanire, *vel*, vehementer inſanire, vehementi furore eſſe percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἀπομανῆσα, *furore percita*, ἐμμανῆσα. Secutus eſt eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem verſa Rhea, aut magis etiam ſui compos ſanaque menti reſtituta, te diſcerpi jubeat a Corybantibus*, quam ſi contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ ſcribas, an ἐν αὑτῇ vel ἑαυτῇ, nihil intereſt; haec enim frequentiſſime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα γὰ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανῆσα] Id eſt, μανῆσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὑτῇ, id eſt, ἐν ἑαυτῇ, *ſana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine ſuo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, ſed & cum Deis; quin quod ipſam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστῆσαι, & amore inſanientem cum inſanientibus Corybantibus diſcurrere. Propterea ait ſe vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perſiſtat, immittat in eum Corybantes, a quibus diſcerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae poſui, verborum ſenſum eſſe puto; atque adeo videri poſſit excidiſſe τὸ, μανίᾳ, ut ſit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba conſidero, eſt elegans ellipſis τῷ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανῆσα relinquitur ſubaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ σκότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, ἢ ἀμύητος ὢν θεάσηται τὰς φίλους, αἰ-

pulcrorum: eorum ergo ne me insimuletis: hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ΑΦΡ. Θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ ὁ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΘΗ. Ἰὼς θεινός εἶ, ὦ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercule, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΖΕΤΣ.

Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐριζόντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἁπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτόν τὸν φαρμακέα προκαλακλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κἄτι τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a ᾽Η] ἢ L.

αὐτός τε νικηκὼς ἦσαι καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστα ἀγῶνα ἐπιτελέσας ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκῃ. quasi esset, αὐτός τε νικηκὼς ἦσαι καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. *Ac quicunque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phoenissis vs. xx.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μὲν· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὀνομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; missi, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J. J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J. B.*

95. Ἐν τῷ Ἄττῃ] Ἄττι *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἄττι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδος, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῷ Ἄττιδι μὲν τι ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ὀργιάσιον Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄττεω καὶ Ἀδωνιδος. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt i ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὲν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T. H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J. B.*

Ibid. Προκατακλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere; *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *superiore.* *J. C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῆντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ὑπελέλησαι γάρ, ὦ Ἡράκλες, σὺ τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἴσως ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καλαγωγίζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, ποσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπνώσειν τοῖς φαρμάκων, ἀνδράσι δὲ οὐδὲν ὑπιδεδειγμένος.

Jupiter fulmine percussit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Jovis sum filius, tantosque labores susceperim expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injuriosos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præstiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύμα-

2. ÆSC. Recte narras: nam inusta tibi flamme

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης. φιλοπαρδής. *V.*

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοπαρδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, πλοκὸς, ὀχλαγωγὸς ἐπαίτης φιλοπαρδὴς, ὃ συρφετώδης. Priora sumsit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοπαρδὴς, quemadmodum in nostro *Schol.* contra quod apud eum præcedit, cujus, quia nullum sensum elicere poterat, versionem prætermisit *Kusterus*, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οὗτ' ἐκεῖνο ἐθαύμασε, ὡς ἀγύρτου τινὸς δρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum istius in AEsculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatores vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: jungit *Hippocrat.* περὶ ἱερ. νοσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· isto probroso nomine AEsculapium infamat Hercules. *T. H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνίσπει, pro ἀνέσῃ, τὰς Φινείδας pro τὰς φοίσας, aut, quod prave reposuit *Barnesius*, τὰς Φοινίσσας τὰς Προίτου δυγατέρας pro τὰς Κρόισου θ· quas emendationes facile praestabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyasi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male versatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιώναι & Αἴσωπος. AEsculapii munere novissimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quanquam hoc quidem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse jussit. *Eratosth.* Catast. c. VI. quem locum videtur designasse *Hygin.* in Poet. Astr. II. c. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabulosum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEsculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας καὶ ὑφώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ἔλιτο. Quid spectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adsequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἐκεῖνο. *Gravii* si fuerat a vetustis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique desideraremus: nunc ἔκεινον cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percussus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noster*, Παρ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur scribendum: οὐκ ἄρ' ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic supra. Infra Dialogo sequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ sectæ Deus præses Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua versus citat Interp. *Apollon.* Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Æsculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magistrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Παρ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* significat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi haec verba reperies: τὰς μὲν ξωντριζώτας, τὰς δὲ καὶ πάμπαν διεφθαρίτας. Aut peccasse dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magistrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamsi *Lucianus* carpat illum usum τοῦ διέφθορα passivum in Soloec. §. 3. ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶ-

μα.

mæ vestigia sanavi, quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὸ σῶμα, τὸν χιτῶνα, καὶ μὴ τοῦτο, τὸν πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐβλήθουσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ σαυδάλῳ ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ σαύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ῥαμβύος εἶ, ῥίψω δέ σε κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα] ‡Μεγάραν τέκνα τῷ Ἡρακλέους, Ὀνήτην, Θερίμαχον, Δημοκόωντα & Κρεοντιάδην. *V.*

† Τὴν γυναῖκα] *Megaram*] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ *Megaram*] Ut edidimus, ita distinguendum esse videtur etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subduceret tantum, sed in aliud etiam matrimonium daret: ita sane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄθλους τὸν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνέκτεινεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἐξ ἐκείνης ἀναδοθεῖσαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἱστοροῦσιν Ἡρακλέα τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μεῖναι, εἰδέναι τε ὁμοίως τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ λεγόμενα, ἅ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πεισάνδρα ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἐποίησαν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἴσχει Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπαιδεύσατο οὐκ ἐλάττω χρόνον, ἢ παίδων τε ἐγεννήσατο τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἠγάμησε (malim ἀγάμους) ἐν ὑπὲρ ἀμείνονι τῷ Δελφικῷ. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset *Scholiastes Nester*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet: ἐξ ὧν (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δημόκοων. hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόωντα. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοκορυθ' ὀκτὼ Σπαρτόν, Τὰς Μεγάρα τέκεν αἱ Κρεοντίς ὑΐει· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus gravi scriptorum diffidium affirmantis: inter alios *Aeneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θερίμαχος, Δημόκοων, Κρεοντιάδης, Δεικόων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius: *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔκτεινε γὰρ αὐτὸν παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Τλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὄλιτης· non aegre feret Olites, si fic scribatur, prorsus ignotus atque inteſtabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐπίκτωσι δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανίρας παιτίρας τῷ Τλλῳ υἱὸς δύο Τυτία καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γλαυκία, quod omnino rectum est; nam Τυτία dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam: hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανίρας τῆς Οἰνέως Τλλῳ, Κτήσιππος, Γλαυκώπης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλαύκης, Ὀνίτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνήτην. *T. H.*

μα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τοῦ σώματος· ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὸν μάλιστα τροφῆς ἡ ἀφθονία τοῦ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀχρειοῦσθαι κακῶς. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνος] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιήονα] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιήονα] Meminit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαμβύειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Suetonii* Auguſt. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur: *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θέμις ἀμφὶ φα-

τὸ κρανίον συνηρικέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ μοι φημι, ἢ μὴ ὑπεραράτλεσθε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῶν συμποσίων· καίτοι εὐγνώμων, ὦ Ἡράκλες, προσκαλακλίνεσθαί σοι τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε ὑπὸ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσχεῶ ὁρῶν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυσχεῖς; ἢ τὸ χεῖρον τοῦ Δάφνιδος σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐνοχίαν. *V.*

Ἐυνοχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐνοχίαν. *T.H.*

Φαῶν εἰπεῖν, Φερμώσην — quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vetustiores Edd. Οἰβάλδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meursio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hist. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. scriptura, cognoscere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meursii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τ' κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam *Auson.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab invisо* moientia lumina discо Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. *Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*in-*

quam malebat *D. Heinsius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. *T.H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipsa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens servavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων λελούσθω Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis esse ἀναπόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπερφυΐαν. *Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse jam dudum amabat, sed negligentius, neque ferens ullum fastidium. Ego vero sursum jeci, ut solebamus, sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. post eamdem hanc vocem locat ἐπεβούλευσε, *insidiatus est*: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. *J.J.*

58. Ἀμελούσθω δὲ ὃ μὴ φέρων] Videtur pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελούσθω δὲ ὃ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Ms. restituenda: ἴσα δὲ οὐ πολλοῦ ὃ αὐτὸς, ἀμελούσθω ὃ μὴ φέρων τὴν ὑπερφυΐαν ἐπούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed negligentius & non ferens fastidium insidias struxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπερφυΐαν] Leaire voluit asperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinum. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἐγὼ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέρας ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμοὶ τὸ ἔργον. ΕΡ. ὑπὸ μανίας ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἦρα μὴ ἐκ πολλοῦ ἐμὲ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τῆς Ταϋγέτου καταπνεύσας ὑπὸ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παιδίον ὑπο-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἐνοώλισε. d Τῆς Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Ceterae Edd. τὸ Ταϋγέτου.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ οὕτως ἐκείνην προλιβὴς ἦν εὐθέως τὴν γνώμην ἐπέφερε· οὕτως † Ὅμηρος B. σκόπελοι ὁ μὲν ἄρουρον ὑπὸν ἐκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ & τοῦτο πάλιν ζητεῖται, λέξ τί ἐστιν, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ καὶ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν φέλαμψε. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνεσείσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M, 73. quod passim in Scholiis fisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Legendum τὸ Ταϋγέτου. Dicitur enim etiam ἰδιτρόπως, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῆ Ταυγέτου. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa κατάσις non ὑθεία, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῆ Ταϋγέτου. J. J.

Ἀπὸ τὸν Τ.] Το. C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐνοώλισε, sive potius ἐνεσοώλισεν· sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲ . . . . .] Locum huic similem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκος] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῆ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῆ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. J. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταϋγέτου, & ipse Scholiastes,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ ὁ μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι ὁπισθόμβῳ ἄχρι ἐς ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ ἐς τάφον ἐχωσάμην ὃν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἃ ἐπαιάζουσα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένον τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντι.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

s Ἐπαιάζουσα] ἐπαιανίζουσα C.

66. * Ἐπισπόμβος] Ἐπισπόμβος ἀντὶ τοῦ ἰλικόμβος ἀμύγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσομαι· ἐπισπόμβον ὃ ἀντὶ τοῦ ἑπταλευθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα., † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔφε ‡ παιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ὃ γενικῆ. V.

71. Ἐπαιανίζουσα] § Ἐπιθρήνουσα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπόμβον] Ἀντὶ τοῦ ἰλικόμβον μίγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δι· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρὸν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: *desunt* συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. *T. H.*

§ Ἐπιθρήνουσα] Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. *T. H.*

ses, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literae ΑΙ, ΑΙ. quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζουσα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl. Jatr.* c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pausan.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν οὐ τῷ ἄνθει, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα τῇ μυγέθει & χρόᾳ· ἔπεσι δὲ οἱ & τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὥσπερ τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνιερουμένους Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιόταλον τοῦ πολιτικοῦ ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξεστραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *Jac. Gronov.* Miscell. Obss. Vol. V. p. 322. & *Mauric.* Misc. Lac. II, 17. non aliter varlis in locis Cosmicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam:* ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ἂν Ὑάκινθον; ὃν ἐσιφανώσω τῷ τραύματι; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, τὸ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι διδυπτότες Αἰακιδάο Εἶαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κεκώνασιν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 783. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

Ε Ρ Μ.

75 Τὸ δὲ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὸ κάμινον ὀπτεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ὅλῃ τῇ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, φιλοῦσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *J.*

78. * Εὐποτμία] *Εὐτυχία. V.*

* Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. ὠτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod *Casaubonus* distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim ἴαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Hesych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠροκότης, Ἴαφα, Ἰαφοκότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκύουσαν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἥφαιστον adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. plerique αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, *J.* quam expressimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *J. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, φιλοῦσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum *addi* potest proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque sum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia *omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoscere* & *attentare*, casu constituitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. *J. J.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο ἐγὼ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ὄπι τῷ καλλει φρόνει, καγὼ ὅπι τῇ [a] εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

cubant. MERC. Illud & ipse indignor; Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæstricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γάρ, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὴν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεσθαι τέλοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

2. AP. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ σὺν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη σὺν τῷ Ἄρει· ἄλλως τε, καὶ τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλὰ, καὶ ἐκεῖνα ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ γε χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τὴν Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀνδὴς καὶ ἀνεπιχαρὴς. V.

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat *ἀναφρόδιτον* esse *a Venere alienum, invenustum*, positis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter *invenustum* capit venustissimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatensis:* ἐγὼ δὲ ἐκ ἄκρως ἀναφρόδιτος &c. *& venustas interdum est* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetustatis: *sed falso, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaiam ὀγλοτάτην Χαρίτων vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὄπυιε φοιβητὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ. 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ. 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu ab-

efficere possit, quum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibique temperat; nisi quod minatur, vincula se quædam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto. AP. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

φάσαι δύναιτο; γενναῖον ὁρᾶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ὅλην τὴν εὐρῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tuli liberos peperisti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parére possumus, qualis est Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas

ΗΡΑ.

Καλὰ μὲν γὼ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. ὦ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔστω μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλαχεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζει πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὀρεία, καὶ τὸ τελευταῖον, εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐωθότι ξενοκλονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

abesset, in Lemno desedisse. At *Homerus* & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poëtarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus* plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν mallem καὶ στρατιώτην ἄν. etsi non me fugiat usus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde dispar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jensii* emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ——σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non solus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poëta *Homerus* Odyss. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII. scripserit. Jocosior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλαχεκόσμ. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζει πρὸς αὐτῆς] Locutionem illustrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρημάτια ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chrys.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐωθότι] Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκλονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγος ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταγοητεύειν ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πολλοὶ μὲν ἀπὸ τοιούτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεταραγμένον· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὴν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, καὶ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρᾷ καθότι καλλίονα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ ἐπαινεῖν θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰς δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος,

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas discо; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *AIW.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*

38. Τεραστούμενον] Ψευδολογούμενον, ἢ θαυμαστὸν ὂν δοξάζεται * μυθούμενον. *V.*

* Μυθυόμενον] Lege μυθυόμενος. *J. C.*

Μαντεύμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μαθυόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθώμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τέχνῃ δὲ ἀμφιλαφὴς ὅ τις τόσσα ὅσσα Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, † Κλάριον, † Πύθιον, † Διδυμεία, † Ἀμφιάρεω, † Ἀπόλλω, † Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celsi.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Δικαστ. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίνετο, παρθένος γε οὖσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλίπῃ ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOL.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

ΑΠΟΛ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ὡς ἦλθε τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἃ λέχους, καὶ ἦσαν ἐν ἔργῳ, καὶ ἔντος [b] ἐγεγένηντο τῶν δεσμῶν, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφι-

[b] Ἐγεγένητο] ἐγένηντο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὸν ὠκεανόν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. J. B.

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* J. B.

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. P. *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. T. H.

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus, niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀδίκως. M. du S.

59. Καὶ αὐτὴ ἴσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. T. H.

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἦν, ᾗ γ' ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ σαφὲς ἐγένετο αὐτῷ ἐχόμενον ἑαυτόν, ἐκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret seſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενθυκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῆς γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἠκοῦν καὶ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed convocatis Diis spectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane jucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Διδίσθαι] Διδῖσθαι omnes Edd. exceptis *J.* & *Vr.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάππεσε δὲ δεσμοὶ Ἀρρήκτοισι, ἀλύτοισι, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· & v. 299. Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φύκτα πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim esse recte censuit *H. Valesius*, insigni loco, qui imitationis Homericae vestigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαλειλημμένῳ πάθεσιν οὐκέτι Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante *Noster*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat αὐτὸ ἔργον εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoso argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vs. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admissique Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dîs non tristibus optat
Sic fieri turpis. *J.J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μονονουχὶ αὐτῷ γιγνομένῳ τῷ ἔργῳ modo, καὶ αὐτῷ ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, *coitus*. *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poëtam ipsum legeris Od. Θ.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ὅπῃ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰὰν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς εὐξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῆς ἐκείνας, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἔοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, εἰ μόνον, ὦ

[b] Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V. Pant.*

10. Πάνυ μᾶλλον] * Παντὶ *V. Gr.* παντί. *G.*

* Παντί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. *M. du S.* Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Schol. Τῷ πατρί] Παντί. *T. M.* liasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiti Παντ. Ed. *A.*

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, τυγχάσατον θεῶν ὁ λῷστ' ἀνδρῶν δεῦρις Ἄρης. *Lucianus* ἐμβεβλημένοι, δεδεμένα, δεδέσθαι· quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεδεῖς, δεδεῖται. *T. H.*

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ὑπὸ τούτου] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? *J. J.*

Δεδῆσθαι] Ex Ed. *J.* est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῆσθαι mendose. *M. du S.*

4. Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. *J. B.*

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. *G. C.*

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. *M. du S.*

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. *T. H.*

16. Στρώ-

ὦ Ἥρα, τ Λυδίαν ἐχειρώσαλο, ϗ τὺς καλοικῦντας τ Τμῶλον ἔλαβε, ϗ τὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ ϗ ἐπ' Ἰνδὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τύτῳ [a] στραλιώλικῷ, τύς τε ἐλέφανλας εἶλε, ϗ τ χώρας ἐκράτησε, ϗ τ βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιῶῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· ϗ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχύμενος ἅμα, ϗ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῆς, ϗ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσαλ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τ τελετήν, ϗ τῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀφσπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τ μήτρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, ϗ ὐκ ἀνάξια γε παλρός; εἰ δὲ παιδιὰ ϗ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων ἦτος ἦν, ὅπερ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

HPA. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι ϗ τὸ εὕρεμα αὐτῦ, τὴν ἄμπελον ϗ τ οἶνον, ϗ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῦσι σφάλλόμενοι, ϗ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, ϗ ὅλως

Juno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas sibi subjecit; sed & adversus Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, obrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit male dicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. V. b Ἐπιχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta sola P. ἐπιχείρησε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitiose ἐπαινῶ vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα sola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. A1W.

16. * Στρατιωτικῷ] Γράφεται στρατῷ. V.

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. G.

* Στρατιωτικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. M. du S.

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. T. H.

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. M. du S.

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pausaniam* p. 423. *Herodianum* satis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. T. H.

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. M. du S.

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non est quod invideas*: non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Vertorim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc est, *odium*. Solent invidia & odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. J. C.

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. M. du S.

Ἰκάριον] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum intorpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτι τ Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πιῦσιν οἶνον, ϗ ὡς ὕπνου ἐμπεσῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς ἐ θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἴνῳ χάρον, ποιήσαιεν εἰ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τ αὐτῷ φυτῶν ϗ πρισβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. T. H.

44. Ἐπιζηλοτυπεῖ] Habet *Stephanus*, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica perveniisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖ· saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἶγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipſi compotatores interemerunt conciſum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum iſta, neque Bacchus facit; ſed potus immoderate ſumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum ſervat, hilarior & ſuavior exiſtit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam deſignaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminiſſe, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμνῆσθαι ὑπὸ τῆς πότου τὸν γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, σχίζοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· ἐγὼ οἶνον ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τοῦ πόσεως, καὶ 40 τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὁ δ' ἐν μέτρῳ πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῆς ξυμποσίου· ἀλλὰ σὺ ὀπτζηλότυπεῖν ἔοικας, ὦ 45 Ἥρα, καὶ τὴν Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε ἀμφιβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

1. QUid eſt enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

Α Φ Ρ Ο.

ΤΙ δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν [f] Ῥέαν, ἐμὲ

[e] Εἰ γε] ἤγε L. Marg. *Ald.* ἤτε P. [f] Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *Junt.* 2. Marg. *Ald.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἔκτειναν ὡς φαρμακέα· ἐνόμισαν γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege *μεθυσθέντες*. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Aſtronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem obſervaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *Ald.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἤγε] Sic L. ἤτε P. Impreſſi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum feſtiviſſime in Cupidine ſuo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus eſt elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Inſignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant inſuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem ſolum amaſſe dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum eſt in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae veſtigium: neque ſatis erat decorum, ut, quae virtutis caſtitatisque cuſtos habebatur ac praeſes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuiſſe vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congreſſu Prometheum extitiſſe, vix uno alterove teſte, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari poteſt. Si quid ejus generis habuiſſet Jupiter, quod ulla veri ſpecie conjugi objiceret, hoc ſcilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuiſſet, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam ſaepe reus Junonem in amores ſuos importunius invectam flagitii ſimilis exprobratione repuliſſet? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & neſcio, an hunc errorem feſtinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur καὶ Ἥρα Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτην illud Ἥρα literis iisdem conſtans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuiſſe: quin in ipſum Jovem amati Adonidis ſuſpicio meliore jure cadat; is enim a ſe impetrare non potuit, ut poſſeſſionem formoſiſſimi juvenis Veneri Proſerpinaeque relinqueret incontroverſam, ſi vera ſunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum inſul-

τὴ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τὴ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' ὀϊστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄτοχος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτὴν· φοβερὰ γάρ ὅστις, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὀπισείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποῤῥεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γοῦν οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ ἐνίκησας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καί ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτιλον, πλησίον ἔχων τὴ λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι προσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοὺς πόδας λαβοῦσα μέση, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διαπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείληται· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅπη τοῦ στόματος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a sola vero abstinens Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῇ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσπαικωτέον τὸ * διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. V.

* Διαπείρω] F. διαφθερῶ sic & V. M. du S.

sultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅταν ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τὰ ἄκρα τῶν εἰδώτων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ παν' ἄγγειον τῇ Ῥέᾳ συγχοάνομον τὸ Διὸς θεμελίῳ reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: sin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνου, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νηΐδα μοῦνον μοι πατὴρ τέκε τοῖο βολάων, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον εἴδατο πόθοιο. T. H.

54. Χαροπὴ] *Hesych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F. G.

56. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. M. du S.

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis superiliis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare*: *Aristotel.* περὶ Ζ. ἱ. c. 44. de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. T. H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὴν κεφαλὴν σὺν τοῖς τῆς Γοργόνος προσώποις. F. G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat παρθένους ἀνυμφεύτους & ἀνυμφεύτους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod* E. καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

διὰ· μορμολύττεσθαι γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῄς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαί σοι ἔτρωσαι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶκεῖναι λόφους ὑποσείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οἶδα καλαλαβεῖν αὐτὴν οἰόντε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ καλλοξεύειν, καὶ ὅλως περὶ τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνου ἐτόξευσας.

Θεῶν

ΑΦ. Ἀλλὰ μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῄς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαί σοι ἔτρωσαι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶκεῖναι λόφους ὑποσείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οἶδα καλαλαβεῖν αὐτὴν οἰόντε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ καλλοξεύειν, καὶ ὅλως περὶ τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνου ἐτόξευσας.

Θεῶν

b Ἤδη] Deeſt in *J. V2.* *c* Καὶ] Omiſſa vocula in *B2. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἀ Κύπρις Μούσαισι, κομίσατε τὸν Ἀφροδίτου Τιμῶτ', ἢ τ' Ἔρον ὑμῖν ἰφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ γοργόλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' ὁ πίταται τῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. *T. H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G. C.*

82. Τὸν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. *T. H.*

89. Ἐπεὶ τόνγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte: ἐπεὶ τόνγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F. G.*

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T. H.*

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

Ζ Ε Υ Σ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τοῦτι τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα

J U P.

I. ACcepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium

a Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρισις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Ἄπιθι τοῦτον τὸν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δέχου.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. *M. du S.*

94. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης ἐν κημοῖσι Φαλακραίης ἐνὶ βίοσης· pro quo nescio quam recte suppositurit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάννιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ τῶν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex fuerit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τριὰς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κυνηγέτας. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς πάγαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε & Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ἀλκόμου πάγου ἦλθον· tum Ἰδαῖον λίμνας· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἰδίκαζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τῷ Πάριδι· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖοι κάλαμοι & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μάγιστον ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπὲς, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Coluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἐθήσαντο μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάσσειν ἐπὶ πρηῶνα Φυλάκρης· ex eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

† βυκόλον, (νέμει δὲ [b] ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ἡ δὲ ἀγὼν τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὴν δικαστήν· ἐγὼ

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακραίας κώπας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμοίας ὁδὸν Ἀλεξάνδρῳ δικεῦσι, διαπρὸ τῶ εἴδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν ἐς Ἀφροδίταν· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριον, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κύπριδος praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, ἀμφικτιόνων alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) Ἀνωρίτῳ τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυραγνώμων, ſic Θυωρίτῃ ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐς μυρεψοὺς ἔτως ſcilicet καλεῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυραγνώμων παλαιοῦ κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λώδην ἴσον ἔχειν πάτρῃ τρόμος, χρυσὸν ἑκατὸν Πιθώ θοῦται μὴ φαῦλον, ἰτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: ὡς Λυκόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν· locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τῷ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ὑπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πᾶσι τοῖς ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ὑπείδεσθε ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἄλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρειος, κἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ὑπίστησιας ἡμῖν δικαστήν, θαρροῦσα βαδίσομαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. ἀλλ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, μὴ ἀλλ' ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὑπὲρ τοῦ δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τοῖς παρθένοις· [d] ὑπεύθυνος δὲ ὅμως ἄπιθι οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃ τῇ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ὀφλήσητε τῷ νεανίσκῳ. ἐπεὶ γοῦν οἷόν τε ἐστὶν καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ὄντι καλὸς, καὶ τἄλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas vicissim videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibone, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. Va. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτοῦ L. c ΗΡ.] καὶ Ἀθ. O. d Ἐπιτεύθυνος] ἐπιτεύσεως F. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ἐπτρ. F.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε V.

2. Ἐπίστης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίστης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐστὶ pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F. G.

33. Πρὸς ἡμᾶ λέγεις] Attica locutio: Aristoph. Vesp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν ποτέ — Ναὶ καλεπὸν μὴ πρὸς ἐμᾶ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρίσκοντα μοὶ λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμᾶ λέγειν. T. H.

36. Οὐ πανυ ἀγαμαι. . .] Οἰνώνη Κυβήλῃ τὴν πολυμῆτιν θυγατέρα, quam rem minuat Mercurius, ἐγημε Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Συνοικεῖν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἰκανὴ μὲν] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit: commoda quidem, sed rustica, interprete castigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. Οὐκ ἂν ἔγωγε δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ὁ πανταχῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' ὁ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ ἑτοῖμε, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἐν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμος ἐστιν; ΕΡ. ὁ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθ' ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γ', [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χαλεπὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. *J.* *g* Πότερα] πότερον O. *h* Ἠρόμην] ἠρώμην H1. *i* Κοινολογούμενος] κοινολ. Edd. primae: in *B*2. & posterioribus bene correctum. *k* Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. *l* Τί δὲ] τὶ δαὶ O. satis commode. *m* Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa.* Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. T.H.

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod. E.* καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. T.H.

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* F.G.

43. Κοινολ—.] Sic Nιγρ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἕν τινα —. M. du S.

44. Ἑτοῖμε] Ox. In editis εἰρῆνε. M. du S.

53. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. T.H.

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε ; μηδ' οἴῳ μειονεκτεῖν, εἴ τι δοκῶ ἐγὼ ταύτῃ τοῦ ἀπλῶν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε τῆς Φρυγίας ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν ; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, πρὸς δὲ τὴν πλευράν, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φῄς ; οὐχ ὁρᾷς βοίδια καὶ τὴν ἐμὴν [b] ὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω

ægre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vasculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus

[a] Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. [b] Οὑτωσὶ] ἑτοσί O. [c] Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἴσι ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰς τῶν ἀγέλας ἀποκιρτῶντας. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔερος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec *Matth. Sladus.* T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπόλυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφῖναι ἐς τὴν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀπεσπάσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, dirahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A.A.XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅτου ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖσον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μαχῇ ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πολλοῦ διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν· quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἑπτά, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποστάντας σταδίους ἑπτά, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ Τιμόθεον προσβαλεῖν Ἄραψι αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, li-

bra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Ἀφροκίδαν ἢ ἀγέλην; HPA. ὁρῶ νύν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. EP. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅτι τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαρπάξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. HPA. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὰ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τῆς χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καταβᾶσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. εὖ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

EP. [f] Ἀλλ' ἴσθι ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς κατασκοπὴν τοῦ

d Ἀλλ' ἐκεῖνος] Ἐκεῖνος ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Κατεβεβήκαμεν] Priores Edd. κατέβη. f Ἀλλ' ἴσθι] Omittunt O. P. J. Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *Ælian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μιλτιάδιλος &c. τὸ μὲ συνθρατῶν ἀπόστατα πολύ. *Synes.* Ep. 108. μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν εἴ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποστάσαι τὰ χάρας ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲι ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τῶν ἄλλων ἀποστάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quæ hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποστάσαμεν. *T. H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E. L.*

67. Πῆ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλαῦροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλατῆρα καλαῦροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossæ veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος· λαγωβόλον. Vid. *Poll.* X, 131. *T. H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖνος] Rectius in Mss. scribitur Ἐκ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G. G.*

Ἀλλ' ἐκεῖνος] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse*: tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem adventmus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus*: ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T. H.*

79. Καταστάντες] Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καταστῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ἱριστία τὰ πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαῦ—.] Ox. Mss. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλῶ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine ἔν Ox. P. & J. Ed. *M. du S.*

τὸν παιδός. ἡ ὁπότε ἤδη ὢν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρίπτάμην αὐτῷ, ἡ συνεκέφιζον τὸ καλόν. ἡ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καλαπτάμενος δὲ ὄπιθεν[95] αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κύφωσε μάλα τοῖς ὄνυξι τὸ ἐπαλὼν, ἡ τῷ στόματι τὴν κεφαλὴν τιάραν [b] δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεταραγμένον, ἡ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαθον· [c] ἀποβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἡμῖν πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἐ γὰρ [d] ὀπτήδειαι [e] ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ὦσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, ἡ Ἀθηνᾶν, ἡ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ἡ ὠχριᾷς; ἡ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὸν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγκὴ τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

5 7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *Aliter.* Placet vulgata. b Δακὼν] Ἔχων O. P. L. Marg. *Aliter.* c Ἀποβλήκει] ἀπεβαλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὁρωπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸ ἆθλα omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. G.

91. Ὁπότε ἤδη ὢν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ἀπέστε ὁ Ζεὺς ὥρα, ... ἡ ὁπότε ἤδη ὢν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ὡς χήμαλι ἀετῷ. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An περιλαβών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπὸ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. II. VIII. p. 131. v. 10. ἠδυπάθησεν ἡ

2ᾳ5

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus; omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἐν βουλῇ· Η ΚΑΛΗ, φησί, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν εἴην, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, διαιτήσων ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι θαυμάσιος θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἢ καλλίων, καὶ [g] δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· εἰ γὰρ ἐθέλοι ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσηται τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν [h] ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖται, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμβάνεται. καὶ ὅλως περιέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν ὁ χαλεπὸς καὶ ὕστερος κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν ἐκ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. *Mill.* h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλα.

διαιτήσων. In Codicibus haec variare solent. Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Defitheo* p. 875. *T.H.*

17. Τὸν ἄθλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνι τὸ ἄθλον ἴσον, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Soloecistam. *J.G.G.*

Τὸ ἄθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἄθλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσην, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu Ep. 4. V. *M. du S.*

24. Ἀστικῶν] Ἀστικῶν. *F.G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλο. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in *J.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβῇ ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαμβαμβάται] si fanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμβαζόμενον, vel, θαλαμπᾶται] utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T.H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. *M. du S.*

ΠΑ. [a]Ἐν τῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐ- τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τ ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b]ὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τ κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τ ἐξετάσεως; ΕΡ. τῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη γε δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυσε, ὦ αὖται· σὺ δ' ὀπισχόπει· ἐγὼ δ' [c]ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρῶτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri; fac sibi persuadeant, ut ne infensæ sint in me, quæ inferiores discesserint ambæ, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita ajunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὁ O. F. c Ἀπεστράφην] ἀποστραφείην O. P. F. Marg. AIW.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admisero, antequam majore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυσολεῖν . . . . καὶ κομίζειν· iteram: ἀλλ' εἰσιέναι . . . . ἀδύνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* restituit V. p. 210. In *Dosithei* sententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldastus* edidit, πεῖσον τὺς κριτὰς· qui, quum insuper adnotat, *persuaderi judicibus*, *Mf. lectio* ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτῶν εἶρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος ὁ Δραπετίσι. Παθόντος ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μοιράκιε, σὺν ἂν ἁμαρτῶν καὶ ὅλως συνηθὶς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὕ φασι π.] Genuina haec lectio Ed. *F.* Reliquae ὕτω. Vide Ἀπεκτ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non est, ut multis rationem reddam, cur E. *F.* lectionem posthabuerim. *T. H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τῦ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide *Voss. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀποστραφείην] Ex Mss. Ox. & P. & Ed. *F.* reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΑΦΡ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H. F. Bas. Fr.* (Mf. Ox. vero post ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si sepositа Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & Virgini Minervae, castaeque matronae Junoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impositam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non solum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* saepissime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero si *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, *Junonem* solam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non possit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens *Luciano* fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae jam supra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciscendae injuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus*

ae-

vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque æqualiter sum tota, & similem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit (est enim venefica) ne te fascinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de cesto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d]τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὁπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e]μὴ πρότερον αὐτὴν [f]ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ διʼ αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδʼ ὅτῳ κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g]ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί δῆτα καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλʼ ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὴν δικα-

d Τῷ] τὸ F. e Καλή] Post hanc vocem interserit Ed. F. sola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. f Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. F. g ΠΑ] Ἑρ. Marg. AIW.

autem ut Junonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si jam hic omnem vestitum Juno deposuisset, quid erat causae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλʼ ἀποδυσάμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Junoni tribuas, ut sane factum in vetustis Edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖσα, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut sc. Juno; quae *Homero* semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. F. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν καὶ ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. F. C.

61. Ὁμοίως καλὴ. ΑΦρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται] Hic aliqua excidisse autumat *Th. Marcilius*, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuisset exuta; quod clarum est. F. F.

Πα. ἀπόδ. δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* nescio quo pacto suboluerat, in Ed. F. reperiuntur in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. *Homerum* qui non versarit, neque in hisce salibus & jocis, neque fere in plerisque hujus scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de cestus potentia canat Il. Ξ, 214. At si non nisi monitus hujusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipsam exueris*: quae versio stare non potest, nisi probaveris Ed. F. ἀποδύσῃς nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipsa se exuas*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam vestes ponere jubeas*: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & F. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Eustath. ad Il. Ξ. 214.* M. du S.

σὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον. ΑΘΗ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆ. ΑΦΡ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τερᾶστε τῆς θέας, ὡς καλλους, ὡς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὴ [b] αὐτὴ καὶ σεμνὴ ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἀμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲ ἄλυς ἔχει τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ὀπτεύειν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις ἀποσπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, μεῖνον. ΗΡ. [d] μενέω. καὶ παιδιὰν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀπὶ δώρεας

cem territas: num metus est; ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæsium illud oculorum, si absque illo galeæ terrore spectetur? MIN. Ecce tibi, cassis hæc est demta. VEN. Ecce tibi, cestus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis! quod spectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium ista & verendum resplendet, vereque dignum Jove! hæc autem ut suaviter intuetur! imo etiam festivum quiddam, atque illecebrosum subrisit. Jamque ego quod satis est habeo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec scio, quo potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ: tu, Juno, resta. JUN. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris esse forma præstantem, universæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donorum spe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀπεδυσάμεθα Marg. *A1W.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *A1W.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *F.* sed in *V2.* plane scriptum est ὁρᾷ. d Περιμένω] μενῶ Marg. *A1W.* e Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in O. & G. nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adspicitur.* Davus sum non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed sim licet Davus, scio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κόρυδε, qua φοβεῖν δικαίως illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; superius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ σε τοῦτο σε κόρυς sine illa caesios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃσι & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est: *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta casside inspectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit *Columbus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in Libris est αὐτή. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum, foedissime in vulgatis Edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quaeso, quod omnes insidet, ὁρᾷς δὲ ἡδέως, sine ἥδε quod *F.* suppeditat? In eo *F.* non sum secutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari: aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἰδίᾳ ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, σπεύδοντες γὰρ ἄφρ ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κἄτα ἢν μέ, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ἔπειτ' ἤττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμίστην γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. οὐδέν, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, εὐμενεκτήσεις γάρ, κἂν μὴ ὀπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ [g] ὄπιθεν τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπτέχων· ἀλλ' ἐνδιαλρίβων ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γάρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν καλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῇν, ἀλλὰ

24. Ἀφ-

f Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. g Ὄπιθεν] ὄπιθες O. h Μελῶν] μηρῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἡδίως] Jampridem ante viſam Ed. *F.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ ἥδη ἡδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾷν· φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκεπτεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὴν νίκην ἐμοῦς] Mſſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκεπτεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὴν ψῆφον τὴν ἐμήν. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὅρα σοι ἃ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens:* quemadmodum enim Latinis *meus, tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκην expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὅρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτὴ σοι ἐγὼ] Αὐτὴ ſcribatur an αὖτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ἔτ⊙ commutantur. Saepe tamen ſolent, ἔτ⊙ σοὶ ἐγὼ, vel, ἔτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ἔτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοι. *T. H.*

ἀφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπώναιο καὶ βοῦς εἰ μὴ κάλλιους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροικίνην τινὰ καὶ χωρίτιν, οἵαι χεῖ τὴν Ἰδὴν αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα ὥρα ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνην γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀκολουθήσασα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine? quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπιδαύρῳ. *F.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γυνόμενον, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γυνόμενον; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T. H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐ παλαιστική] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστική] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστική] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes:* praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia.* De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T. H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι ἁρπασθείσης] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. ἁρπασθείσης, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, út conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Eros

οὕτω δή τι πρεσπτίδας, ὃς γε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. εἰ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ ταύτην μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος καὶ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλλιπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδος, καὶ πειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὲ δὴ εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θάρρει τοῦτό γε ἕνεκα· παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

d Δὶ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δὼ Hi.

venit; quae πρεσπτίδαι, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῖσδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχω. In ἅτου δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπτυξις ἅτου τι καθαρά. *T. H.*

41. Λαμπρὸν] Ὀμφακίαν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ὄψα καὶ χαριέντα τραγήματα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri praeſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τὴν δ' Ἔρος ὠμάρτησε καὶ Ἵμερος ἔσπετο καλός.

& in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλὼ] Male antea δὼ καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος καὶ Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ἀκολούθων interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθοῦς καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι· ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenii* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Coruut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως τοίνυν σοι ξυνοδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ἅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ἡ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι προσχυθεὶς, τοῦτ' ὄφρ ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὸς δὲ συμπαρῶσα δήσομαι καὶ τὰς Χάριτας [b] ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιθημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ χρίσει. [e] πρέπει γὰρ κἀμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου δὴ μόνου στερόμενος. ΠΑΡ. δέδοικα μή μοι [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν χρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαί; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην ξυνοδώσειν γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Paris, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data; decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a. Ὅλως] ὁλῶς O. b. Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c. Ἀναπείσομεν] ὧν πειθόμεν. P. Marg. *AIW.* d. Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. *AIW.* e. Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *J. V2.* f. Νικηφόρον] καινηφόρον εἶναι ὑμῖν π——. G. P. νικηφόρον vitiose *J.* g. Τούτου] τουτοῦ O. h. Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i. Βούλει] βούλει ἂν *J. V2.* βούλει τί σοι. O.

75. Καὶ νικηφόρον] * Φιλέχορος δὲ ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἀφ' οὗ ἐπέκεινα τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. *V.*

* Φιλέχορος ἐν Β Ἀτθίδος.] Exc. G. β Ἀτθὶς fatetur tamen se reperisse in Cod. Mss. in βάτθιδι. C. M. β. Ἀτθίδος. *M. du S.*

Haec totidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Κανηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ ὕτως ἅπαντες] Καὶ ὕτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo haec successura sint obscurum est, Venus.* *J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμν. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέπει γὰρ ἂν, . .] Καινήφοροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμὲ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς ἀμφίγυον εἶναι. Καινήφορον habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te ſecuturam eſſe; atque Ilium ad vos profecturam: ipſa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum inſuper adſumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, ſic tu accipe.

ἢν ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, ἢ ἀφίζεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς [j] Ἴλιον· ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ [k] Ἔρωτα, ἢ [l] Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. θάρρει, ἢ [l] Πόθον ἢ [m] Ὑμέναιον πρὸς τούτοις ἀγαγήσομαι. ΠΑΡ. εἰκῶν ὅτι τούτοις [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τούτους λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

1. AUdiſtin', o Mercuri, qualia minitatus ſit nobis Jupiter, quam ſuperba & abſurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde ſuſpenſi ſi detrahere me magna vi contenderitis, fruſtra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra ſi voluero ſurſum attrahere, non vos ſolum, ſed & terram ſimul aq; mare adducta in ſublime tollam: & cetera, quæcunque ipſemet audiviſti. Ego autem, ſi ſingulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ ἢ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀπερρμαθέντες καλαστᾶν [o] βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ ἂν καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ [p] γῆν ἅμα, καὶ [p] θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἄλλα ὅσα ἢ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἕν' ἀπάν-

k Ἄξεις] ἥξεις O. *l* Πόθον] Πειθὼ *AIW*. *m* Πρὸς] ἔτι πρὸς O. *n* Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. *J. V2.* Quod ſequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deeſt in O. *o* Βιάζησθε] Ita *J.* & *V2.* Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptimæ reſpondet ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiaſtae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καιηφορεῖν ἐπὶ ἀφορισμῷ τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καιηφόρον firmandam, non video. Etſi pompam nuptialem καιηφόρον, vel etiam plures, quod ſane fieri potuit, καιηφόροι proſequerentur, cur hoc ſibi munus praecipuum Venus depoſcere voluiſſet, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, ſi hisce nuptiis, quas ipſa Paridi ſe conciliaturam eſſe promittit, victis formae rivalibus, intereſſet νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita poſſis refingere: πρ. γὰρ κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῶν παρεῖναι. *T.H.*

76. Νικηφόρον] In Mſ. ſcribitur πρέπει γὰρ καμὲ καιηφόρον εἶναι ὑμῶν παρεῖναι· ſed vulgatam non damno. *J.G.G.*

79. Τουτοισὶ] Mſ. Ox. pro τούτοις. *M.du S.*

81. Βούλει ἦν σοι] Mſ. Ox. habet τί σοι. *J.* ἦν. Deſunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi ſcripturam. *M.du S.*

81. Ἑπομόσωμαι] Conſpirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur; πάνυ γὰρ ἁμαθὲς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἴλεω, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τίθεται, monente *Thoma Magiſtro*. Diſſ. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι ἐγὼ τῆς ὀφρύος. *Ariſtoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ὦ δαθῶ σοῦ δρᾶσον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T.H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum eſſe non credo: an ἐπακτὴν; ut *Long.* III. p. 81. γυμνάσιον ἐπακτὸν ἐξ ἄρεως· imo potius ἐπὶ αὐτὸν. *T.H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Conſule *Euſt.* Od. Λ. *M.du S.*

93. Ἐκ τῆς οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & ſequ. *J.C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρπάσας niſi expreſſerit illum *Homeri* verſum Il. Θ, 25. Σειρὴν μὲν καὶ ἐπεῖλε παρὰ ῥίον Οὐλύμποιο Δαιμόνι· nam συναρτᾶν eſt συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T.H.*

ἁπάντων ἀμείνων ἢ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἐγὼ θείην· ὁμοῦ δὲ τὴν τοσαύτην ὑπερφέρειν οὐκ ἂν [a]καλαβαρήσων αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἐπολαύσωμεν ἀπὸ Φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γῦν μάλιστα γελοῖον ἐδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b]ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς πατρῷῳ ὄντι δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελθοῦσα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπήει μοι γελᾶν ὀλίγου τῇ καλλιφωνοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστι σοὶ λέγειν, ἔστι ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verbe, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσων] καλαπονήσων *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπιβούλευσαν *J.*

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum κ. diversus est usus, quando iterantur hæ particulæ, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesi. I. *Parce, inquis, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas*: ibi *Pricæus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπεβούλευσαν μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μοιχᾶσθαι· perperam editur μοιχᾶσθαι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸν δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quærunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Περιλόπλῳ] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icariotis, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icariotem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel al-

tius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

P A N.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtuprasti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuliſti: quid commorſo digito quaeris, multumque haeſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Π A N.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατὴρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικὰ, καὶ ὑπὲρ ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα δὲ λοιδορῇ εἰς ἐμὲ, τὸν σαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ μᾶλλον δὲ σαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιῇ· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σὺ μητέρα; [f] ἔπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δάκνει τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀκνεῖς πολὺ λέγειν; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην. ΕΡΜ.

c Ἐξ ἔρωτος] ἔρωτος F. notaturque in margine AIW. d Ὅσα] ἐπεὶ P. F. V2. AIW. e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. F. V2. AIW. f Ἕπου] μάτην C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Apharco, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρα ἐκγόνων ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ γένους δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ τὸν Λεύκιππον ἐκ Περίηρος γενέσθαι τοῦ Αἰόλου· Κυνόρτου δὲ Περίηρα τοῦδε, Οἰβαλον· Οἰβάλου δὲ ἐκ Νηίδος νύμφης Βαττίδας Τυνδάρεων, Ἱππεύσιλλα, Ἰκαρίους, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περίηρι, τῷδε inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περίηρι ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναί τε Ἀφάρεα καὶ Περίηρα ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Afterodiam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπεικάσεν, ὡς λάθοι· καὶ ἀφ' οὗτος ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

PAN. Ea ipsa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Συνῆν] συνὴν Y.

Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer.* ad Od. O, 16. Periboeam, νύμφιον Νηΐδα (nihil erat ista aetate nympharum connubiis familiarius). *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. nescio quam recte; mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuam; Εἴδωλον ποίησε, Μίδη δ' ἵκτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adhaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollodor.* III. p. 217. T. H.

54. Τράγῳ ἰσχνὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in Συναγ. Ἰσ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπείσας αὐτὴν μαγείαις τισὶ ἑαυτῷ αὐτὴ ἐπέπλευ, καὶ ἐχρήσθη ἐπὶ τῷ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen claudere, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ ἐὸν ὄντων τῶν πρώτων λογοφόρων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum hunccce noviſſimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσι ἀτρεκέως (οἱ Ἕλληνες) ὅστις ἐστὶ ἀτρεκέως γενέμεν· mirandum sane fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, conjectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam eum valde delectatum fuisse ferant: vide *AEschyl.* Pers. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα, teste *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan δικέρως Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus adscitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit, vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcunque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

χάλλια μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὲς πατὴς καλέσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καλλιχυτῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ μὲν ποίμνια εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἥσθησαι. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἠρίστευσα ὁ Μα-

ra-

ἃ Πανὸς] περὶ Al. H1.

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κροσάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κερασφόρτης, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. κερασφὺς pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, δίφυης Ἑρμοῦ υἱὸς, τὰ μὲν ἄνωθεν λιῶν, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ὑπ' Ὀλυμπίης ἐλάσαντι ἔτεα ἐς τὸν Τρωϊκὸν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panα ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem facit, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. Μουσικὸς γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Δικαιοσ. *Copioſe Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν τόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ δὲ ἐξοπτὰ τῶν ἰσχνοτέρων ἡδύνει τὸν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἠκάλησεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῆς συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ὑπὸ περαμέως σκύφους ἀγγειωμένου. teſtarum ſonitus. Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρόν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρόν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρόν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὠδήμησεν. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Panα majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

τῶν Ἀμ-

ρεθῆναι, ὅς τε καὶ ἀριστεῖον [a] ἠρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ὀνεῖδος τὸ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαιμόνως, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συοῖν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ὀπιθαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι παρ' αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἐγώ, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταχέως αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

rathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque obsérvor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἠρέθη] ἠρέθη F. ἠρέθη A1. f. V2. b Ταῖς] ταῖς ὖν f. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχωρεῖς A. P. f. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. f. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ἑρ. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. id.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuæ illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἰδὼ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδι, τὸ κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στᾶσ' ὁ Μιλτιάδης.

Post. 306. f. & 390. f. V. & A.G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Nonnus* Δι. c. 9. Μαραθὼν dicebatur spelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id est, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικός. *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχωρεῖς] Ex A. P. & Ed. *J.* nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide Dial. seq. finem & *Epist. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amasse, vide *Polyan. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moschus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probissimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχωρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ τράγοι ἴσασιν ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pausan.* V. p. 448. solet quidem *Aristoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἔποχον sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν κακογνώμις ὀχεῖον ἐπιβῇ *inscendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ὁμοπαίδων πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod praeter Ed. *J.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cusi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πιτυοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso *Luciano* profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας Θεοῦ κόσμος παμπόλιος Panem vocavit *Pindarus* apud *Aristotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re sacra faciunda; *Demosth* Π. Δαμ. LXIII. θύσαμεν δὲ τῇ Πειθοῖ & τῇ Μητρὶ τῶν Θεῶν & τοῦ Ἀπόλλωνι. *Hermesianacti* Gratiarum una Pitho, teste *Pausania* IX. p. 781. Pan vero συμπόνων Χαρίτων μέλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiastes* ejus ad Π. Γ. 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἡ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit testes *Kusterus* ad *Suid.* in Ἰύγξ. Echo, quae sibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est, librarios solenni facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

APOL.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? eteaim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virga: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

ΑΠΟΛ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομήτριους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γοῦν πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἐπὶ μικρὰν οὐδενὸς ἐλαττωθεὶς ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος ἥ ὄψιν. οὐκ ἂν [f] ἀκριβείας εἴη ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· ἐπεὶ γοῦν ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀφ' ὧν γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

[f] Διακρίσεως] Ἀφκρισιας C. Atticorum more: Ἀφκριας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δηθὲν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ τὴν Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἁρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῖ ἐχόμενη. εἶχε γάρ, φασὶ, γλῶσταν μεγάλην, καὶ γαστέρα ἐς αἰδοῖον· λιχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῇ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ἐς μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. V. M. du S.
Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. T. H.

† Μητρὸς δὲ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam Mattb. Sladus: δὲ pro ἢ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theocr. ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII. p. 879. A. ὡς τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὁμοπατόντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste Pausan. IX. p. 771. T. H.

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λιμένας, & hinc λιμένας, quod in V. est. J. G.
Sed vide Schol. ad Δ. Tp. ubi recte λειμῶνας. M. du S.

τα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. T. H.

79. Πίτυϊ] Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2. Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. J. B.

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. E. L.

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. J. Reliqui Πίτυϊ. M. du S.

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV. p. 150. B. T. H.

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκρατόδια· de qua dictione alibi. J. B.

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναὶ· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ διαπηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἶει γὰρ ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκευάσαι, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πολὺς ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἔστι σὲ ἀν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴ

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. AP. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. BAC. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. AP. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. BAC. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribamus urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te. BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad hæc? BAC. Quid aliud quam risi. AP. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. BAC. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξενοκτονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκτονεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἤν τις Ἑ. .] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βεβυσμένοι ἤδη ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, λελουμένοις εἶναι, σεσωσμένοις μέθυ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Dos. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* λελουμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑπερισχύτερον ἀναφερόμενοι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τε ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέθῃ apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus:* revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀζαρίδι· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πῶμα τῆ σώφρονος αἰδοῖ verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

ςπεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς [c] καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ἧς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὃς ἐραστῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἑωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διατρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον προστιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

[c] Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἔστι τὸν Πρ. *J.* νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. *V2.* [d] Μηδέν] μηδὲ ἕν τι *J.* pejus ἓν τι *V2.*

21. Εἶγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εἴγε, ὅτι μὴ καλεπῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιφα. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δῆτ' ἐπεχείρουν ἐραστικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰχμὴν ἐπιβαίνοις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειφῖς. *J.B.*

29. Ἔτι] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ προσαγ. πῖ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. Ε, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχουσι καὶ αὐτοὶ οἰνοχοοῦντες· multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.M.*

δω μόνος τ' ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τοῦ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ἐμοὶ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum ; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere , defunctosque proſequi , & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt , quæ de die facio , quum in palæſtris verſor , in concionibus præconem ago , rhetoras edoceo , ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν ὁρατῷ καὶ ἐν ἅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἄτλαντος ἀγκονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ἀφῆκε τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ὑποσκεψόμενον

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt : mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes : ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum , quid agat puella , antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

[a] Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ⊛ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς , νεκρόμπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus : *Theocr.* Idyll. 15. *J.B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα , παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν ὁρατῷ καὶ ἐν ἅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur* , vel , ut alii , *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam : non Mercurius Apollini , ὁ μὲν χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάσωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱος, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J.G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] *B2.* οἱ . . . . υἱοὶ quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱος. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ⊛ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta , tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T.H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ἀφῆκε τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφε με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet inteliigat. Eſt enim fabula , quam tangit , non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet , ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam , Semeles ſororem , perferri , & ὡς κόρην , *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum , quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J.G.G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam , quam voluit *Graevius* , ſi tetigerit *Noſter* , nihil eſt , quod prius credamus , quam illum intelligi noluiſſe : quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat ? Imo vero facile poteſt probari , nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet : apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit , ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ ⊛ Ἀθάμαντα , καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone , ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo , *Lucianum* memoriae vitio , dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T.H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος. *F.G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia , vel, ut alii volunt , Nycteï.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ὃν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. ἐγὼ ὅλως ἀπηγόρθυκα ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. ἀλλ' ἤδη ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Ζ Ε Τ Σ.

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E. L.*

63. Ἀπηγόρθυκα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quæ ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T. H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A. S.*

64. Ἠξ— πεπράσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πράσιν αὐτῶν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αὐτῶν vel αὐτῶν πωλεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὁ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς οἰκίτας πράσιν αὐτῶν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. ſcribat, ἔστι δὲ δούλοις πρὸς ἐλευθερίαν ἀπηγορευμένοις πρᾶσιν αὐτῶν πωλεῖσθαι, ἐγὼ δὲ πρὸς μὲν βάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπηγορευκότας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πράσιν αἰτούμενοι διὰ τὴν κεκλημένην ἀτυχίαν ἢ κακόδουλοι, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν σὺν ἐλευθερίᾳ ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες· ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T. H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J. B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειραχίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω δ' ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διεφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· ἢ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχει. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἠλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμόν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τῷ χαλινῷ; εἰ γὰρ ἐκδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὑπὲρ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὑπὲρ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῆς δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀκνοῦντι, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti coneredito curru ; qui hæc exuſſit , prope terram latus , illa frigore corrumpi fecit , multum inde abducto igne : utque paucis dicam , nihil eſt , quod non conturbarit , & confuderit : ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine , ne reliquiæ quidem hominum reſtarent : talem nobis optimum illum aurigam , & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi , Jupiter : ſed ne acerbius feras , ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti : unde enim ſperare potui tantum fore mali ? JUP. Non tu ſciebas , quanta indigeret accuratione hæc res , &, ſi quis tantillum evagetur a via , actum eſſe de omnibus ? ignorabasne porro equorum animos , utque deceat continere ſumma vi fræna ? ſi quis enim relaxet , habenas aſpernantur ſtatim : quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra , poſt paulo ad dextra , interdum etiam in contrariam , quam quo curſus ferebat , partem ; tum ſurſum & deorſum , ac plane quo vellent ipſi : hic interea nihil habebat , quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram , ac propterea renitebar diu , nec com-

88. Ἀφνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur , & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam , ſive , ut ait , hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβεβασάμην] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβεβασάμενον *non eſt* impoſitum ; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem :* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναθέμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti , & de re literaria bene meriti , ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐσβεβάσθαι *Herodot.* I, 60. ἀναβεβάσθαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβεβάσθαι ἐπὶ τὰς ἀκτῖνας τίνα καὶ γυναῖκας *Apolled.* III. p. 197. ἀναβεβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχιον τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus , opinor , juſtius reprehendere licet , quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere , illum corporis ſtatum componere , qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur :* ἐστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis , verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur , hinc τὸ γένασι βεβηκὼς , *genubus innixus :* ἀνὴρ βαρὺς vel ἱδρεῖ & βεβηκὼς , στιμπετρεπὴς τὴν ἀγυιάλιαν καὶ βεβηκὼς , μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη , σύνθεσις ἐξιωμαλισμένη & αὐστηρὰ & σεσαρὰ & βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐσβέβηκεν ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura , quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἶχεν τὸν ἄντυγα] *Micyllus , jugum currus :* hoc ferre non potuit *Benedictus* , ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipſi mei currus agitationem. Poſtquam tandem inſtando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permiſi currum ut conſcenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu conſiſtere, quousque ſurſum immiſſis habenis in ſublime ferri, tum deorſum rurſus vergere, quoque pacto compotem eſſe habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum eſſet discrimen, niſi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conſcenderat tantum ignem, & proſpexerat in profundum immenſe patens, ſtupore perculſus fuit, ut par eſt: equi autem, ubi ſenſerunt non adeſſe me, qui currum inſiſtens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia iſta fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimiſſis, opinor metuens, ne excuteretur, ipſe arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, ſatis eſt ſupplicii luctus.

3. JUP. Satis eſſe ais, talia qui fueris auſus? nunc tamen ignoſco tibi: in poſterum vero ſi quid ſimile deliqueris, aut talem aliquem ſucceſſorem tibi emiſeris, confeſtim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὀπίσθιον αὐτῷ τ ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλελιπάρησε δακρύων, ϗ ἡ μήτηρ Κλυμήνη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ὀπινεύειν, ϗ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τ ἡνιῶν, ϗ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ ϗ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὀπιβὰς τοσοῦτο πυρὸς, ϗ ὑπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἠσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τ ὀπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες ϗ μειρακίου, ἐξετράποντο τ ὁδοῦ, ϗ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχέ τ ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τ δίκην, καίτοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὰ λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἔχω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἀβουλήσῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ϗ σὸς πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miſerrimo caſu neſcium eo manus admoviſſe, unde vitae periculum erat manifeſtum. Quid ἄντυξ eſſet, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνίας τινὸς] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ τῦ ἅρματος περιφερείας λέγει δὲ τὸν κύκλον τῦ θρανίτου· ἐν τῷ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus ſuccurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνίας τείνειν, quod ab *Homero* ſumtum) τῷ ἱππείτῃ v. 728. ubi poëta magnifice deſcribit coeleſtem Junonis currum — δίφροι δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae ſcilicet τ δίφρου vel ſellam curulem ſuperne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τῦ ἅρματος αἱ παραπετάσματα τὰ ἐπὶ τῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν ϗ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τῦ ἅρματός δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rheſi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum eſt leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τῦ ἐχάτου μέρους τῦ ἁρματείου δίφρου τ περιφερείας, ἢ (ſcilicet περιφέρεια· prave legitur ὁ, quaſi pertineret ad μέρος) ϗ ἄντυξ ἡ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Eſt ergo ἄντυξ orbiculus ſummae curuli ſellae additus eamque cingens; ſed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, ſi conſiſtere currum oporteret, habenae circumligari poſſent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χιτὰν ἄντυγα vocat in Rheſ. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuiſſe cauſam, cur ἄντυγα miſſis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: διδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem caſus enarratione: ſed iſtius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipſe fingit ac componit, ſed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint uſurpatae, ſignificandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam ſententia ſit perſpicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτός. Multa ſimilia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ μὲ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τ ἡνιῶν, τὰς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τῆς παιδὸς ἐξενεχθῆναι τῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, ſi hoc ageremus, aut eorum uſus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. *T. H.*

24. Ἐπὶ

πυρωδέστερον. ὡς δ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ᾧ ἔπεσεν ἐκδιφρεύθεις, ἠλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενον τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερον τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π. Α Ρ.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο- 1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Deserant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ἧς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς σέρα κεραυνῷ Ἠριδανὸς Φαέθων πίσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίκ. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ἀστὸς μέν . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πυγμαχίην ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἱππημόρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ οὐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων ἐγὼ σὰς οὐκ ἴσχνα ἐν ἐμαυτῷ φέρω. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ διάγμαλα &c. *AEschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φασιρά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inusitae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἁλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τῶν γναρίμων τινος παιδάριον μοιχωλωτισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐμάλωτες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι νεανίαι μεγάλοι, γυμ-

lux? nam equidem ut discernam eos, non est. MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jasoni socius navigabat: alter autem nihil tale præfert, sed purus est atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciisti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παλαίων τοῖς ἀνταγωνισταῖς τυχλεύκαν, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον φαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ἄνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀχόν-

τιον

[b] ὁ Διδύξης] διδύξας F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

νοι τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. T. H.

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebrycii Amycum suspexit arenis.* M. du S.

42. Τὸ ᾠοῦ τὸ ἡμιτ.] De pileo intellige. M. du S.

Τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, si nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori justi voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque *Catullum* appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Castor & Pollux, quorum capita cassides ovatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetustarum Edd. *aeratae; Brantii, jubatae:* ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solenni mutatione obscuratam, *Elmenhorstius*, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Castores autem Spartani jure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad *Lycophr.* v. 506. Ὦν ὀστράκου τρόπιλος ἐπτάμηνος Κόρσῃ σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiss. *Postero* in versu 89. Καλυφάκῳ τροχίλου (ita legendum puto) ὀστρακομόρφῳ, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: *Hesych.* Ὀστράκων· Ἀττικῶς, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ᾠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic *Aeschyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse *Salmasium* pateret, si genuinam summi Viri manum operi suscepto longe impar *Schrevelius* fuisset adsecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τῶν τοῦ Διὸς ἀναπεπλασμένους κούρους, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ᾠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teste *Codino* in Orig. Const. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: εἶναι δὲ φασὶν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pausaniae* perduraverat vivacissimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri conflictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum consarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Serani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit ἀπόφημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus,

τιον ὁ τῇ χειρὶ, ὁ ἵππος ἑκατέρῳ ſtella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos κωνῆ geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἐλλάμψαν ἐ αὐγάσαντες· ὁ Λακεδαίμονι τὸ κορυθῶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπερφυὴς talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wilhii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι ferunturque quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἱπτάμενοι, ὅτε τῶν λιμένων ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς αἴρουσι ἐπιλάμψαι λέγουσι quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diſſugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera; gemina Ledae ſidera;* Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. II. v. 25. &, quod inſuſtatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα ἐ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὃν τῇ Λήδᾳ ἐγκύμονα ἐποίησαν Κάστορα μόνον ἐ Πολυδεύκην, ὁ ἀστὴρ μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τὸν Τυνδαρίδαν δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπολαβεῖν παλαιὰ νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἡμιθέους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὴν ἄλλην ἀστρικὴν ἱκάδα τοὺς ἱστορικοὺς μυθογράφους παραδόσεως (perperam ediderunt μυθογράφοις· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ περὶς ἀκριβῆ ἀκοὴν ἐν τελεσθεῖσι πλάσμασι συναφανίσαι ἐδόξαν περὶ τὴν τῶν ὁμοιότατα θέσεων κεκομψεύσασθαι, τότε ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διαιρήσαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐπάλξεσι, τὸ περὶ τὰ ἑτερομερῆ αὐτῶν προστατεύσασι διάγραμμα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὡς ἐ ἀναγραφῶσιν αἱ ἡμέραι ἐ νύκτες. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτερομερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locum *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῶλους, ait, τ' ἐπιτιθάσευον αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον πλάσιν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Trisopatreus,* quod

alibus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- Ἀλθικός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸ μὲν πρόσω-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo:* emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen; refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγουσι τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοδιλίσας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ὑπὸ τῦ Σύδυκ (Σάδυκος vel Σάδοκος appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σανδύκιον *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα μεγάλους θεοὺς σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ἀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem τὸ Θησέως τοὺς Κάβειρον τὴν τελετὴν καθαγίσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι σεμνοῖσι γενομένοισι ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— κόσμου σωτῆρες ἀγανοί, Οἵ τε Σαμοθράκλῃ ἱερὸν χθόνα ναιετάουσιν Κυδίνους θνητῶν ἀπερύκοντ' ἀνοσιουργιάων· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνίκητορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πρωτοὶ ἄνακτοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδίῃς, Οἵ τε κὴ ἐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφύγων ἐπὶ τὸν Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virileis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſine graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus aetati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, praeterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

τον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τ δὲ τῷ γ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαρ, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπίθησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιθηκάτλω χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιζώσασθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιθηκάτλω καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδουσι τε πίονα μῆλα οἶνον τ' ἐξαίτον —— de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τ σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τὸ πνεῦμα τ ἐνδυτ, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τ Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ τ τοῖς ἐπιγινομένοις ὠφελιμου γενομένης τ πίστεως ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τ πλείονων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τ ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τ θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τ πλειόνων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes maris tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλουμένους ὑπὸ τ πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀπήγαγε· βουλομένη δὲ πίστιν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ἅτας αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡς' ὁρμισθέντας ὑπὸ τ ὦ τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ὦ αἰθέρ πτυχαῖς Σύνθακον ἑσομένῳ ναυτίλοις σωτῆριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεθέουσαν θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐξ κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σωσίθεος ἔμπαλιν οἴεται ὧδε εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*: merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros : contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae praeſidio committatur : credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἰδὼν δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, εὐθυπλοίας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſaepiſſime teſtetur : vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οἱ ἀλὸς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοιλες, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀσυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur : non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἀναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀποφάσεις τὰς εἰληχότων τὴν περὶ τὰ γενέσεις τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρας βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λωβητῆρας Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαστὴρ *Carcin* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEtoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὦπιν βλητῆρα ἀϊσσῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειρα ἀϊσσῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat : addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum : *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ὑσύλμων νεῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras : velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπιχόρδμον τε μαλάξιλίας βίαιον πόντον, ἀπείας τε ἀνέμων ῥιπὰς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τριημιλίας κατεπαύσαλε, πολλοὺς δὲ καὶ σιλπνοὺς λαμπτῆρας ἐν τε νήσοις & κατ' ἤπειρον ἀνήψαλο· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quintiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt : id enim continere πολὺ ἡδὺ, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint : iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφούς. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant : *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δικαίοις γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ σὺ' αἰθερίας στιχὸς πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἵοις δ' ὅσιον & τὸ δίκαιον Φίλον εὐ βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύομεν μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & meriſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi : quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκεθε νῆας Αὐτοῖσι ταύταισιν ἀρωμένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴ θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ ἀνέμων συνοφαιλικῶν, καὶ σκάφους τῷ μὲ καλαδύνλῳ, τῷ δὲ ἀφανιζομένου, καὶ τῷ κύματος ὑπὲρ τὰ τοίχων αἰρομένου (Interpres mirifice : *fluctu jam muros ſuperante* : lege ὑπὲρ τὸ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλεύτηρίου πέμψαιλες ἐξήρπασαν τῷ κλυδωνίου τὸ πλεῖον quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat : alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum : Ἴσμεν δὴ & τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ἀσφαλεσθλας αὐτοὺς τε καὶ τὸ γόμου· ἀλλ' ὁ τῷ μὲ ῥώσνται κλυδωνίῳ, τῷ δὲ προέντας· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis : *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quos medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ἰατρ. Παρωτίδες εἰσὶ τοῖς ὅσοις ἐπιγίνεται· ταύτας ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Laco. I. p. 21.

δε, τί δητόκε ἐκ ἄμφω ξύνεσον ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνέμειναν ἴσως αὐτοὶ τῇ ἀθανασίᾳ. ΑΠ. ὦ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὸν, εἴτε δὴ ὄψονται ἴσως ἀλλήλους, ὅσῳ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ πανυ-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρατιδιον sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρατιδιον, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles. quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit. Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nantis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: αἱ δὲ ὑπερ λέγουσι φαινῆναι σφισιν ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κέρως τῆ Ἀχιλλέως, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μοῖραν ἔχειν τὴν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παλαιοῖς πλοΐζομένοις ἀφανεῖς φαίνονται, ἢ φανέντες σωτῆρες γένονται· ὁ δὲ τοῖς πλέουσι καὶ τῇ νήσῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* conferis Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius.* Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. T. H.

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata ὦν ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast: V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Mimnermus Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis morientur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὑ πάνυ πιθανῶς τοῦτο. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἐξεστοιχειῶσθαι τοῖς εἰς τὴν Νεμεονικὴν λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτε κατὰ μὲν τὸ ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς λαμβάνουσιν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum in-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

60 λαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄρις- ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύσ; ἢ τ' ἄλλων ἕκας- ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ὅτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἐργοὶ εὐωχήσον; τηλικοῦτοι ὄντες; EP. ἀδαμῶς, 65 ἀλλὰ προστέτακ; αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, ἢ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγ-, ἢ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλεούσας. AΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, ἢ σω- 70 τήριον λέγεις τ' τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέραν ἢ ὐ διεῖς εἶναι ἢ ὁ θνητοῦ ὄντος. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερόμασε] παρ' ἡμέραν ἀμφότερον, ἢ μὲν θεὸν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὅτε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὄντ ἢ ὁ Ὀλύμπῳ διανύειν, ὅτε δὲ ὑ Ἀΐδαο. Fuere Viri Docti, quos difficilium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐκκαίδεκα τὸν ἰδιωτικόν, *Sebel. Homeri* πέμπαζ πρὸς τ ἀδελφὸν τὸν ἀφθονίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. ἢ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *Aelian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Ὅτοι δὲ τί π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ὅτοι τι ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ. malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένῃ πρώτῃ Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε. quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προσωφέλει δ' Ἄρτεμις τῷ Ἀπόλλωνι, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menandri* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Engraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμων πλανᾶς ἰδιώτας μόνον ἐσὼ Ἄρτεμις θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐσὼ Ἄρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον pro Πάγιον Λαῖα, ἀλίθρια pro Λάγια ἅγε & ἄγε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριδάλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

ΚΑλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὑπομεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτὸ παῖς ὢν ἄγριός ἐστιν καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος οἴσειν ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καί, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὑπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι Διάλογοι ιά, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμφῆναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι βόδια, ἢ μῆλα, ἢ δὲ κυνίδια (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σιλίδια, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ἁλιάδες μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμφῆναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἐμμαίνεσθαί τινα vel τινί, ἐμμανίως, ἐμμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est — Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦριος editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ἧς εὐδοσίαν τῶν θριαμβάτων καὶ τῆς γαλακτοποσίας Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Sicilia delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἱρὸν τῆς Γαλατείας certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppositio Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* *G. C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mss. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπικτ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῆς ὀξυδερκούστατα ἀπὸ τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρῶν, κατιδὼν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſceris aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμην· ἀλλὰ τὸ φάγου ἐρεθιστικὸν τοῦτο ὑμῖν φέρω· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τᾶς [a] σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ὅπι τὰ πιόν᾽ ὄν τοῖς [b] πρόποσι τᾶς Αἴτνης, καθὸ μέλαξὺ τᾷ ὄρυς τὰ θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει, ὑμᾶς μὲ οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ᾽ ἐξ ἁπασᾶν ἁ καλλίστα ἔδοξα· ἁ γὰ μόνα ἐμοὶ ἐπείχε τὰ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, γὰ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμάνι, γὰ [c] ἐνδεεῖ τὰ ὄψιν καλὰ ἔδοξας, ὄπιφθον οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σὲ σοὶ ἐπαινέσαι ἔχεν, ἢ τὸ λθικὸν μόνον; γὰ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐσὶ τυρῷ γὰ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπόθ᾽ ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὰ ὄψιν, ἀπὸ πέ-

a Ἀπὸ τᾶ σκοπιᾶς] σκοπᾶς O. L. *J.* b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνδεεῖ τὰν ὄψιν, καλὰ] Ita P. Poſt ὄψιν F. γὰ *M.* Priores Edd. ἐνδεεῖ καλὰ τὰν ὄψιν.

tarcho frequens: ita verbum σκοπιωμάζ in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιὸς apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοκόμας τόδε Πανὶ γὰ Ἀὐλίασιν Φίλο Νόμφαις Δᾶμος ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν nisi forte malis ἀπὸ σκοπιᾷ) Θεόδοτος ἀνόμας. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀφεφραστικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τᾶ τὰν ὑψηλὰν Αἴτνλαν quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὰν Ἑρμιόνθου, Ἀραχνόθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τᾶ προπόδων τᾶς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παραφυάδας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T. H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τᾷ ὀπωρίᾳ, & alibi. *J. B.*

22. Ἔμοιγε] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

25. Ἐνδεεῖ τὰν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὰν ὄψιν nam ἐνδὲς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, οὐδὲ ἐνδέστερον ὁρᾶν, ἢ εἰ δὲ ἔσαν. *T. H.*

Ibid. Τὰν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὰν ὄψιν, non cum καλὰ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ. quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra *D. κρ.* c. 7. & *ἰσ. β.* c. 36. *εἰκ.* c. 3. & *καλλ.* c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo h.c ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὰν ὄψιν ἀσπίδας. Juntina καλὰν τὰν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἰτυμολογικός. *J. B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τὰν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὁμοίων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατόπτρῳ*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ἐδ᾽ εἶδον ἔχω καλὸν, ἅς μοι λέγουσι.
Ἦ ῥ᾽ ὅ πρὶν ἐς πόντον ἐσίδλεπον, ἦς δὲ γαλάσσα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γίνεια, καλὰ δ᾽ ἐμὶν ὁ μία κόρα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli ſtarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi Quum placidum ventis ſtaret mare* —. *G. C.*

πέτρας τινὸς, εἴποτε γαλήνη εἴη, ὀπτεύσασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σεαυτὴν οἵη ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπερέπῃ αὐτῷ ἡ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. ἡ μὲν ἐγὼ ἥ γε ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρασμίη [b] καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ· Ἀφροδίτη φίλη, ὅτου ἄν τις ὀνάσηται ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἵα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὡσανεὶ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἅδε κόλλοπι πολιῷ, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὅτι τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ὑπερίνεως αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει. O. b Καὶ τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶ γ. & Marg. Δ. ΙΙΙ. κ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε. O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἥλῳ τῇ κιθάρᾳ. V.

33. Εἴποτε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35: Cyclops: Ἦ ῥᾳδίως ἐς πόντον ἐσίδλεπτον ἦς δὶ γαλάτα· dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λάθετόν μ' ἀπιθᾶς ποτιδῶν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis.* *Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius Fatis* recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη· sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἵα!] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philops.* c. 25. *M. du S.*

Οἵα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocalem, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem videram, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

stra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, ἢ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς ἂν οὖν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. ἀχθοῦ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίφωνον δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ἢ κιθαρίζειν ἄμεινον ὑπᾴδοντα. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμύνομαι ἐπέρασ-τος εἶναι· τοιοῦτος δέ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστί, κνάφειος ὀσφρήσασθαι ὦσαν ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, ἢ σιτούμενος τοὺς ὑποδεχομένους τοὺς ξένους, σοὶ γένοιτο, ἢ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

CYC.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

ΚΥΚ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, ὑποκοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi ſorte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κέλλωσι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δ' ὑ λύρα ὑ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. —— τρέφω δέ τοι ἄδηλα τέκνα, λέοντας ἀμοιβαίους, ἢ σκύμνους τίγρεσσιν ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Invenit geminos, qui tecum ludere poſſent*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Invenit, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auſpices. Tum nil minus oppor-

tune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diſſitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δ' τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κνάφειος ἀπέζων, ὥσπερ ὁ τράγος; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κνάφειος ἀπέζων] Sic philoſophus Lucianeus κνάφειον λαπέθιδον Dial. M. X. § 8. Sic κνάφειος ἀπέζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κνάφειος, δυσωδία τῆ τράγου. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κναφείοντον μέλη, vult etiam κνάφειον eſſe τὸ μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κνάφειος. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὑδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ὀπισθολεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἦν μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνανσάμενος ὁ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβών αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, ὑπνωτικώτατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem oppositi januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ἐπιβουλόταλον] Ita G. P. J. V2. ἐπιβουλδτότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλδτότατον, scribit ἐπιβουλότατον sic & apud *Synes.* ἐπιβουλόταλα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλδτὸς sed ἐπιβουλὸς non infrequens est Graecis scriptoribus. *J. G.G.*

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφέλων θυρὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀψ ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φερέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis utitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed *Gronevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T.H.*

88. Ἐπιβουλόταλον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. *J.* Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπιβ— *M. du S.*

Ἐπιβουλδτότατον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβόλδτος per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐπιβουλδτοτέρας ταύτης ὕστις (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυπιβουλδτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων εἰ τοῦ τοιούτου τό, τι ἀτρεμὲς καὶ ἀνεπιλητότατον ἐ ἀθορυβητότατον καὶ ἀπαμαρτητότατον καὶ δυπιβουλδτότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρᾷ πρείττων ἀδείας τι ἐ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάλλιστον τῶν ἐ ἐπιβουλότατον πτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chrys.* ἀφθονία κακῶν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον ἐ ἐπιβουλότατον. *T.H.*

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extremo, derado, acuo.*

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille , raſo ad acuendum vecte , & ambuſto inſuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili , qui non exſilueris , dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit : nam , ut mihi quidem certo perſuadeo , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem : nam quum conſediſſem juxta januam , venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum , præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi , pater & venerunt : ſciſcitati autem inſidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utin eſſe , atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεσ τρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμεν· τέλος δὲ εἰς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας [c] γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μελαξὺ τυφλούμενος. ὁδ' ὢν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ἐγὼ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ [d] καθίσας ἐπὶ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομήν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει βοηθῆσαί σοι.

ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τί βουλεύομαι τὸ ὄνομα, λέγω ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστί, μελαγχολᾷν οἰηθέν-

95 τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

97. Ἐξέθορις] Ἐξεπήδησας G.

c Γε] Deeſt in P. *d* Καθίσας] καθῆσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura , ut in initio hujus dialogi μισθήσας pro μισθώσας, non digna ſane, quae commemorentur.

acuo. Lucianus , ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* ἀποξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύνω *accipi , id eſt , acuo :* quidni ? modo poteſtate ſecundaria , *deradendo* , quemadmodum in lignis fieri debet , *exacuo*. Vereor tamen , quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξῦναι δ' ἐλίλιετο· mox : — ἐγὼ δ' ἰθύνουσα ὑπείρεσίας Ἄκρον, ὄφρα δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ· *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνου τοῦ δ' ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* Ἰθύνουσα *Scholiaſtes* interpretatur : ἀτενίζουσα· tum ἐπυράκτεον , ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem , quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat , recte collocavit *Budaeus* : ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. T. H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo*, *Virgil.* AEn. III. — & *telo lu-*

men terebramus acuto. G. C.

Ibid. Πυρώσας γε , προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι , ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo*. Sic eſt interpungendum & vertendum. J. C.

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſſ. J. B.

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις , ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi ; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. J. G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta : ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi : μανθάνω ὑπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras , intelligo*. Ut *Gronovius* voluit, ita plane Vz. & ferri poteſt, ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero , ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit , ſit conſentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus* Συναγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διδάσκει δὲ μισθώσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸν ὄριον ἑνὸς κριοῦ καταχρεμώσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τοῖς κριοῖς ὅτως ἀπέφυγε. T. H.

οἰηθέντες με, ὠχνῶλο ἀπιόντες. ἕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴ συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατὴρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γοῦν αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμοῖν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis excitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

a Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀπολώλει] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστι· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῶ Ὀλυμπίων ἑορτὴ πολλοὶ μὲ εἰς τὰς δίνας τῦ ποδαμῦ καθιᾶσιν ἄλλο ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἱερομήνην κομίζει, κ) ταῦτά ἐστιν ἴδια ποδαμῦ. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φεύγουσα τὸν Ἀλφεόν, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειὰ vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφειέ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. G.C.

22. Οὔτι ἀναμώγησαι..!] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

fe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI. ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus in pelagus nec commiscueris salo, ut quidem mos est fluviis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci servato liquore, non permixtus præterea purusque properas, nescio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ solent & ardeæ: & videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuisti sæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνῳ τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πολλοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν λῃχυθεὶς, ἀλλὰ λῃξὰς ἀπὸ θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέρχῃ, εἰκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔσεσθαι ἀνακύψων που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. A A. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὅστις μὴ ἔλεγχε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

Π Ο.

ὅπου] ὅπως *J. Vr.*

ferentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male distinctum puto ἔτι ἀναπαύεις, σεαυτὸν λῃχυθείς, quum rectius non distinguatur ab *Bourdelotio*. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi λῃχύθειν & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota est elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν λῃχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæsitum in λῃχύθειν, quod si *Lucianus* potuisset in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τῷ λῃχύθειν est potestas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε λῃ τοσοῦτον πόρον συμμένον τὸ ῥεῦμα τῷ πελάγει μὴ λῃχύθειν τῇ θαλάττῃ &c. πανέλλης μαθόντες. V. p. 325. C. Padus λῃχύθρους εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστάναι ἀμιγῆς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύσιν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆ Σικελίας ἀμιγὴς τῇ θαλάττῃ λῃσσῶν τὸ ποτίμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὴς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Jonen in Syria condiderunt Argivi μετ' ἐκδημούσας ἐκ πάσης ἄλσεν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παραχέοντος δὲ τηρσαίας τὸ ὕδωρ πανταχοῦ ἐν τοσαύτῃ πόρῳ τῇ πόλει, κατὰ τὸ ἐν Ἀλφειῷ τοιοῦτον μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸ ῥεῦμα ἐν θαλάττῃ. *T. H.*

27. Οἶκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum præterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quæ alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἐλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est hujus dialogi, ἐκνεγόμην με κατίσχει, ὦ Πόσειδον· id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui sæpe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticas anates & gavias*. Λάροι latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro hiante Erasmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Aristot.* Hæc avis urinatur, sicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. *Nescio ubi, sicut gavias & ardeas, demersus in profundum, alicubi videtis emersurus, teque ipsum rursus exsertaturus.* *J. J.*

Ἀναφανεῖν] Cl. *Jensii* emendationem in textum recipere visum est. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ ἁ τᾶς Νηρηίδων αὐτᾶς μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, ᾗ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελικὴ· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιππεύει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτᾶς φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

a Αὐτῶν] αὐτὰς *J. Vr.* Marg. *Alter.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ ᾗ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ᾗ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Catapl. ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ δὲ τελευταῖόν σοι πῶμα ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηλαδὴ κατέπιεμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὴν τελειοτάτου καιρὸν οὔσης νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διήξεισι). Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, ἣ δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἐσάγεσθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ἰμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπλησίαν τὴν, καὶ ἀκριβείαν ἁρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν προύτραπεν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἠθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ οὐκ οἶδ' ὅν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἠθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἠθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπόγυον τῷ σώματος, ἔδει τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κέρκοπα δὲ, καὶ Μελιτιάδην ἐκείνους ἀνθίστους φασὶν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone*, *Livio*, *Plauto*, *Caesare*, *Suetonio*, *Plinio*, *Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniſſe.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem*, &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae dispersa a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. J. J.

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τ' πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ὧν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μᾶ, καὶ εὐτύχει σὺ τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, πῶς τ' Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ σὺ Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπεγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περιεργάζῃ. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει τοίνυν τ' ἀγαπωμένου· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τ' θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνῃ *F. Vr. AIW.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναυλομίγνυσο. C. P.

Ἦδη πῶ . . . αὕτη β.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὕτη μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοί, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὕτη, πηγὴ legendum. Adde *Max.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὴ, πῶ σοι γῆς αὕτη βῶ;] Ἡ δὴ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἦδη δὴ πῶ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὴ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet ἔτι in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτέθραμμέν τὰς τ' φυτηρῶν εἰσόδους ἔτι εἰσιὼν πως τότε. *Noſter* πῶς δῆ· Ις. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἶδά που καὶ αὐτὸς, ἅ ἰταῖρε, ὡς ὑ τ' ἐμπειροχειρίσων τοῦτ' ἐστι. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλαὶ ὄντες ἔτι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διανύῃς τί ἐστι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus tranſjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρὸς δ' οἱ πώουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωνεγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τ' Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνου δ' ἀπέραντον τ' ἀλυκῶν τὸ τ' Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύσις πηγαί, ἀναπηδᾷ, ἀναῤῥοῦσι, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ὧν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt venire *ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει τοίνυν τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἐγὼ σὺν ὧν ἀπειλοίμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ἐπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ τοίνυν τὴν σελήνην ἀπειλῶν. Κόρης ὕτω καλῆς φοιτώσης ὀψιμοιρεῖ παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. F.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναυλομίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλησιν· ὅταν δὲ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν ἐνθένδε συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινὰ τ' αὐλητῶν τὸ Παναθηναϊκοῖς συναυλῆσαι commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδον προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν. & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Somus*, qui τὴν συναυλίαν τι πρὸ' ἴσὸν ἐμφανίζει, hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίου αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προμελῳδοῦντος· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον κἀγὼ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι γὰρ πρὸς σὲ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MENELAI ET PROTEI.

MEN.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

iis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συαυλία ἐστὶν, ὁπόταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλῶσι συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίων, εἴτε διαφόρων, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κίθαρᾳ, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἰσαυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν & κιθάρας ἅμα συγκρουσμὸν αὐλῷ & συμφθογγισμόν. haud quaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & *νόμοι κιθαριστηριοι*, οἷς καὶ προσῆλουν, meminitque *Athenaeus* τὸ τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν ποικιλίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τῇ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρον) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ᾠδὴ καὶ πέτραις δηθῆναι δάκνυσι, καὶ ὄρεσι νοῦν εἰς συναυλίαν τῇ πάθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμους ἀκταῖς συναυλίαν ἀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — διὸ τιν' πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν πλεύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλαιὸν τὸ χρῆμα τῆ συναυλίας εἶναι τῇ τε σοφιστοῦ καὶ τῆ ἑταίρων praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἴσον κατέπιπτε τῆ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διττόν quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχαρίτης) ἐνθρυπτόμενον ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dedêrant, *eodem alveo cum fonte illo miſceberis*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ἐριστικὰς χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιοῦσθαι ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γεροντικαὶ, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὅμαυλος. *T. H.*

Μ. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ αὐτιχῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

58. Et-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifeſtis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipſe converſum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quædam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit. MEN. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë [1], videris polypum vidiſſe nunquam, quæque hujus piſcis ſit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὀφθῇ τοσοῦτος ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμέναις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταπέπτωκα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε ὁμοίως προσέστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἰδεῖν πολύπουν ἐφορακέναι πώποτε, οὐδ' ὅ τι πάσχει ὁ ἰχθὺς οἶσθ' εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ὃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δ' ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Ar. J. V2. S.* b Κάειν] Ita vetuſtae Edd. eaque reperitur in *Xenophonte* ſcribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & ſeqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, qua oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. G.*

Ibid. Ψεῦδος εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἀνεῴγμεσις, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſollicitemus. *Heſych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ χῦμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas converſione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philoſtratus* excerpſit de V. S. II. c. 12. ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδ' ὃν ἴχνι πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖον ἰδὼν ἐφάνη

Id eſt,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admorit, ſaxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex *Pindaro* opinor: ποντίου δ' ὑπὸς πετραίου νέον ἴχνος *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σκέλαι, τρίχες, recentioribus Graecis κυρφία vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella*, ut adverſus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* obſervavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodeſſe potuerat *N. Heinſio* minus in hac re circumſpecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad *M. Ἐγκ. Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Heſych.* opportune *Euſtath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδ' πλεκτάναι διὰ μέσου. τουτέστιν, διὰ τ' βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρανεῖς τῶν πλεκτανῶν ὑπόκεινται ὁμοιαι ὖσαι κοτυλιδίοις πειλοῖς, ἀφ' ὧν ἑ παρομοιάζουσ' apud quae quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ὑπὸ ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ὑπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit oborta, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipſa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis viderentur conſtare: cur enim poſt ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦναι ἔχειν additus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, ſi addi omnino voluiſſet *Lucianus*, cur non

τὸν, ᾧ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλ-80 λάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν ἀφ' οὗ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. 85 ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

ΕΙδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ.90 ἐγὼ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τὴν Ἀμ-95 φιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore τοῖς πλεκτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret. & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. T. H.

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; F. G. Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi. J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gataker*us eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita veriatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν εἶδε, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae*: nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi ſaltarent, alii vel Apollini citharam pulſanti, vel Muſis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inſcriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quaſi de induſtria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius ſublato poſtquam perlegit inſcripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præſentibus? at hæ ſibi quæque vindicabant, ſuumque eſſe malum contendebant: quin etiam, niſi Jupiter diremiſſet eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, ipſe quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, iſtæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoſcere pulcriorem formarum elegans ſpectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, niſi valde ſit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τ῀ μὲ πινόντων, ἐνίων δὲ χροτώντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τ῀ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατέκλινοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέτηρεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐγὼ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τ῀ Ἴδην παρὰ τ῀ Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγιγνώσκειν τ῀ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τ῀ Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τ῀ κρατῆσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Δαμοίτας ἀμβλυώττῃ.

TPI-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem ſartum tectum relinquimus ſuum illud ἰδὼν εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπιλέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea poteſtate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλέξατο. VIII, 128. Τοῦτο δὲ στρατηγεῦτι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pauſanias* ſaepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adſentior *Sylburgio*: nec non pari ſignificatione ἐκλέξασθαι & ἐπικλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter ſe commutat *Dion. Caſſ.* LX. p. 665. Idem eſt ἀναλέγεσθαι *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ νῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν ἱστάτω, *ſingula ſcriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venuſtatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatiſſimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα· ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέτηρεν αὐτὸς] Commodius αὐτὰς ſcribi puto, quam lectionem agnoviſſe videtur *Benedictus*: *ac niſi Jupiter ipſas diremiſſet.* Paulo poſt κρῖναι legas an κρῖναι nihil prorſus intereſt. Tum perſonas eſſe male collocatas, eoque modo, quem Doctiſſ. *Jenſius* approbavit, ordinandas cenſeo. Quid ſi porro formulam Atticam ſcriptori noſtro reddamus, τήμερον εἶμαι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praeſertim quia ſequitur; καί τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T. H.*

17. Κρῖναι] Mallem κρῖναι, ut Σ. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita perſonis haec vulgo leguntur diſtincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, ſint omnia Panopes verba; ſequentia autem Galenes eſſe putem, ſine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὸν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ· οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, diſcedunt ad Idam; ac veniet quis paullo poſt, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi, nulla alia ſuperior eris, certante Venere*, quam ipſa Venus. Attentus lector exiſtimet. Vitioſa perſonarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (nic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen deſignabat, non rite diſtinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναι, ὦ Πόσειδον, προσέρχεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδροφόρος παρθένος ἡλικιωτῶν ἁπασῶν κάλλιστον, ἀγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐδεμίαν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisciatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων δὲ πεντήκοντα πατήρ. *V.*

25. Ὑδροφόρος] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Συλλαγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐπ' αὐτουργίᾳ διδάσκων, ἢ πίμπτην ὕδωρ ἀμησομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργίᾳ διδάσκει] Leg. *Sueton.* August. *J.B.*

Αὐτουργίᾳ] *Antoninus* I. §. 5. ὡς ἐπὶ τῷ τροφίμῳ accepisse se scribit τὸ φορτικὸν, καὶ ὀλιγοδεὲς, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδιδάκτοι, αὐτουργία & αὐτοδιδαξία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πίμπτην ὕδωρ γε ἀμησομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀπόντως πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν ὅσον τὸν ὁδὸν ἐξ Ἄργους Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate:* id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῶν πόλεως τὸ διαφέρουσα καὶ ἡ πόλις τάδε ἡ κατὰ Λέρνην θάλασσα· quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγιὰς χώρας pro Ἰσθμός. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν θάλασσαν τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῶν Ἄργους ἐξ καὶ εἴκοσι σταδίους ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *vid. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus fuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, ϗ αὐτουργεῖν διδάσκει, ϗ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ϗ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur vĭa petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ πορεύῃ μακρὰν ἅτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ϗ μεῖρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. ϗ σχεδόν πως κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀλλὰ ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν μέλλησιν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, ϗ τὸ ἅρμα ἁρμόζειν· σὺ δὲ ἄλλα δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων προάγαγε· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

Argos intererant & Temenium; proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z, 60. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας πρώην κατὰ δέ τινας λοχμαῖός χωρίον, ὃ καὶ μυθεύουσι τὴν Ὕδραν καλλιθλήτειραν φασὶ τὸν Ἄδυσσον κρύψαι αὐτόθι εἶναι· ἕτερος δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἄργει ἔτι καλουμένη dicitur *Heſychio*: quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. v. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δίχεσθαι τὰς ἀμφίσεις, ϗ τῶν Κλεομένους καλούντων εἰς Λέρνην, ὅπου τὸν ἐκκλησίαν ἦσαν ἔθος ἦν ἄγειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris *Ex. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ἔσωσε τὴν Λαΐδος ἀδελφὴν ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφορεῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Lais ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους εἰς Λέρνην] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus*. De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum *Ex. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. δ. v. 171.

Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J. G. G.*

43. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos juge, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

—— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῆξόν τι τῶν τρόπων.

Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐνταῦθα δ' ἐπεκάμπτει τὸ ἅρμα ἔφυδρος τοῖς ἵπποις, καὶ ὁδοποιεῖ, ϗ γλιστρεῖ, ϗ ὁ Δίμων ἵσως δελφῖνι. *M. du S.*

49. Ἐξ

σοι ὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ ὑφαινήχου, ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τ' Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά πω, σύ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ περσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ὅλη. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῷ θείῳ ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τ' πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τ' θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καλαδῦσα. ΠΟ. θάῤῥει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

a Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαυνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιοῖς ἀόκνους εἶναι αὐτὰς· delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interfere καὶ· ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἰσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. *Aποσκοπεῖν e longinquo prospectare observandi causa:* Nost. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῦ πειλάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τῦ Δ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Basil.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· sic enim solent, etiam *Nostri* in Ἀναβ. §. 16. θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ὑ μὴ γένηται ἄδικον· unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὃν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. λοῦ τῷ αἵματι· ἄνθρ· ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, κατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾶν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἑμαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἴσον· ἴσον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. *Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur scripsisse

ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris æſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

θα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τ' πέτραν πλησίον γ' κλύσματος· κ' σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, κ' μόνη τ' ἀδελφῶν οὐκ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat juvenca, ſed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

ΤΑύτιν, ὦ Ζέφυρε, τ' δάμαλιν, ἣν ἀφ' γ' πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλλὰ ἔρωτι; ΖΕ. ναί, ὦ Νότε· ἀ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν γ' πολαμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα ταυτίν ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι κ' πάνυ ἐρᾷ τ' Διός. ᵇ NO. νῦν ὢν ἔτι ἐρᾷ τ' βοός; ΖΕ.

ᵇ NO.] In F. A1. J. Zs. ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐκ ὑδροφορήσεις] Κατεκριθησαν γὰρ αἱ Δαναΐδες θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθός φησι, ἐν ᾅδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ἀντας * διεχρήσαντο ἐκ ὑδάτος. V.

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. G.

* Διεχθήσαντο] Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρήσαντο, interfecerunt. Ideo nimirum quod interfecerant maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notiſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετμημένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, pertuſus, perforatus: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo Luciano in Dial. Mort. XI. αἱ τῶ Δαναΐ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀναντλοῦσαι. J. J.

In Mſ. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. Jenſio, ſic mutavimus. Pro τετμημένον f. τετρυπημένον. C. τετράμενον. M. du S.

Etſi διεχθήσαντο Graecum ſit a verbo διαχθάνομαι, nihilominus veriſſimum eſt Jenſii διεχρήσαντο. Vid. Poll. IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον. Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres Plat. in Gorg. p. 336. D. Ariſtot. Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. Zenob. C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide Schottum. Alii ſaepe πίθοι τετρυπημένοι dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi Themae Magiſtro credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in λάρνακος τετρημένης & τετρυπημένης. T. H.

ſe ἀναδῦναι. Sic Dion Chryſ. 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. M. du S.

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] Callim. Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. J. B.

Πατάξας τῇ τρ.] Similia finxit Callimachus H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δ' οἱ δίχα πουλὺ δίκτο, Ἐκ δ' ἄχετο μέγα χεῦμα —— *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα δίκτο eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. J. C.

68. Μόνη . . .] Scripſitne hoc praeter Lucianum alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II. p. 34. & Pauſan. p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII. p. 368. D. M. du S.

69. Δάμαλιν] Vide ſupra 9. Δ. III. M. du S.

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. Διεκορεύσω τὴν κόρην, διαφθείρω: διακικόρισται, διαπαρθενεύει). defloravit, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. J. B.

Διεκόρησεν] Luciani nomen omiſit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. Suid. in Διακικορῆς & Διακορῆσαι. ubi eſt Scholiaſtae Ἀριστοφ. T. H.

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, Ovidius. M. du S.

ΖΕ. ᾗ μάλα· ᾗ ἀφ' τοῦτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· ᾗ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴ θάλασσαν ἕως ἂν ἀφανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ᾗ αὐτὴ, ᾗ τὸ τεχθέν.

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ᾗ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τ πλεόντων, ᾗ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι πνεῖν. ΝΟ. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐνοϊκωτέρα γ' ἔτω γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γ' διεπέρασε, ᾗ ἐξένθυσεν ἐς τ γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα πανκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. Θαύματα γῆν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ὁπλὰ, ᾗ διχηλὰ τὰ

80

2. NOT. Hæc juvenca ut Dea fiat? ZEP. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

[a] Ταῦτα] ὁρᾷ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἑ αὐτὴ ᾗ τὸ τεχθὲν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit*: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τ πλεόντων, ᾗ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἑ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκώτερα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γ' & ἀλλὰ γὲ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L. G. T. II. p. 1052. omisit γ' ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξένθυσεν ἐς τ γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ᾗ νὴ σὲ ἀναλῶσαι ἐκείνην αὐτ ταύραν. In mercede Conductis, περρήξαντες τὸ δύσηνον στερφίδιον, ἄλλοι πανδῶ ἐξενήξαντο. *J.G.*

Ἐξένευσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξατο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἑ ἡμῖν νευστέον· *Hesych.* Νεῦσαι, πλεῦσαι. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νευστὴρ) κολυμβητής. Νεῦσαι habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὸν δὲ νεῦσαι ἢ μὴ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἢ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα ποιεῖται· & τὰ νευστικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλούμενος κύρτος &c. γεγενόσθαι ᾗ τὰ νευστικὰ· quae plane firmant *Philostrati* νευστικαὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἑλάται νευσταὶ in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλιμάδες vel κολυμβάδες· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet ἀφανεῦσαι τὸ τῷ ὕδατι. *Themistius* eleganter: τ μὲ δὴ ἐμπεσόντα σοφίσαι μόλις πως ἄρα διανεύκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανευκάμεν, ἀντὶ τῦ ὑπεράνθημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, ἁπλεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucyd.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπλευσαν· cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Casl. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt*. Imo ipsum illud ἐξένευσε est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσε μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; ubi vide *Barnesium*. *Hesychius*: Ἐκνεύσας, ἐκολυμβήσας.

Ita-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἑπέρασος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον σκεῖν· οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. RE&te vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Π Ο Σ.

Ἔτγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὑπὸ τῆ Ἰσθμοῦ ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ τῆς μη-

Πλαγκτέον τῷ σκάφει occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. Τέλμισσόθεν] Hoc cur apud *Suidam* Kuſterus malit, quam Τέλμισσόθι, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδιτί. Dicitur etiam τέλμισσόθεν. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. πτι. πᾶς ἄνευ τιθύης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. est τέλμισσόθι· τὸ πάλαι ἀφεστατῶτες. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτι . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆ Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γερανία ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' ἧς ἅλλεται Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino ἀφὶ Γερανίας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φευγοῦσα, καὶ σῶσα ἐπὶ τὰ καλούμενα Μολουρίδος πέτρας ἅλλεται σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑποκείμενον θάλασσαν rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆ Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὸν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τινα τοιαύτην τὸν Γερανίαν καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις παραπλησίαν ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄλσεα περιφοίτης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive τῆς Μεθουρίας, sive Μεθουριάδος τῆσου, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη ἀφ' τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ἵ ἐστι περὶ τὸν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὸν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ait ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὸν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέρκεινται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἀφ' ἑσπέρας μὲν ἔχοι Βοιωτίας ὁ Κιθαιρὼν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ δ' ἑῴας ταύτας ἐφεξῆς πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾶχις τις μακρὰ κειμένη ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆ ἱστορίας ὁ Κιθαιρὼν λαβὼν ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆ Κρομμυωνίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀτθικοῖς ὄρεσι· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆ γῆς ἐφεστηκυῖα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, λευκόν τι καὶ τῆ τῶν Νηρηίδων κόλπων τὸ δὲ τῆ

μηδὲς ἐμπεσόν· ἀ νῦν σὺ τ̃ κιθαρῳδὸν τοῦτον τ̃ ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ἀ κιθάρᾳ· οὐδὲ αἰδεῖδες κακῶς ὑπὸ τ̃ ναυτ̃ῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τὸς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ἀ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ἀ μέμφομαί γε τ̃ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαυ-μαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθ̃ μόνον, ὥστ̃ε τὸς ἄλλους ὑπηγάγελο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ χθ' τ̃ Ἀρίονα τοῦτον ἐγένελο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρ, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ἀ πολλάκις μελεπέμπελο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας τ̃ῷδ' ὑπὸ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τ̃ Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

a ΠΟ. ἀ μέμφομ.] Hæc, omisso Neptuni nomine, præcedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαυ. b Πῶς δ' ἂν] Πο. πῶς δ' ἂν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γᾶν.

παιδὸς, ἀ γῆ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται. Λευκοθέα positum inter ἑαυτῆς & τ̃ῷ τ̃ Νηρηΐδων κ. librarii præter-mittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo χρήσθαι* adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucothea fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox editurus est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ἀ κιθάρᾳ] Vel hæc suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coerani Parii: ἀ ὕθα ἐξενήξαιλο ἐχοῦντες αὐτὸν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τ̃ῷ Ταινάρῳ statua est poëtæ celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandæ memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ἀ φίλους, ἀ οἷους ὠθροτάξαθ̃ πρὸς λῃστὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐ μουσικῆς· ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι sæpe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐ ἡμῖν πυστέον, ἀ πειρατέον σῴζεσθαι ἐκ τ̃ῶ λόγου, ἤ τοι δελφίνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἤ τινα ἄλλον ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τ̃ῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox: ἐνδύνται τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, ἀ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἦρξε τε ἐπὶ τ̃ σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπικόσμημα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γᾶν, minus commode. Observandum etiam præcedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic præponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. præbent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἂν, omissa, quod sæpenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhæsit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τ̃ῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim hæc fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quæ præcedunt πῶς δ' ἂν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ἐπιδείξασθαι τὸ πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς σκαφιδίου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα ἐφηνέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντά με, καὶ ἅσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενός αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ σε [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὴν μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

ΠΟ-

c Ἐγένοντο] Ἐγένοντο *F. J. V2.* In ceteris Edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας *F.* notatumque in margine *AIW.*

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſævius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ἂν &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeiſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεχόμην ἀρχόμενος τῷ λόγῳ, δείξω πεποιημένος περὶ τῶν Στεφ. p. 509. D. παῖδας δ' γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' ὑπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπίφαιν' ἐσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ἐξεπήδησεν, *inſiliit.* *J. C.*

32. Ἐπαινῶ σε φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τὴν φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ. N E P.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καθηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρηΐδων omnes Edd. excepta *J.* ubi Ἀμφιτρίτης repoſitum hoc etiam in *AIV.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *J.* Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgaeum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcherrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ἀφαίρῳ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάμος ὁ ἐπώνυμος τῆ πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τῆ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τῷ ἑαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ὁ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἱστορεῖται in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' γέρας ἦ τιμῆς αὐτὸ ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆ γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείθω. τ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρεΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκαιε, ὡς ταφείη ὑπὸ τ ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆμεν γὰ αὐτὴν οἰκτίστα ὑπὸ τ μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ὅ θέμις. ὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά πω κεῖσθ ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσῳ [b] ἔφην ὁ τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ Χερ-

b Ἔφην] Ita G. P. *F. V2. S. A.* Marg. *AiW.* In ceteris Edd. ἴφης. c Τρῳάδι ὁ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *F.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae ἴφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. ὁπλ. c. 12. Ἕκτορι θύουσιν ὁ Ἰλίῳ, ᾗ Πρ. καταπλιεῖν ὁ Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ὁ τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ἴσως ἴφην ὁ τῇ τρῳάδι ἢ ὁ τῇ χερρονήσῳ τιθέψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur:* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *J.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας ᾗ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὸν ἀντικέρσαντα Χερρόνησον τ Θρᾴκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ὁ Χερρονήσου τῇ καλλιστεύσῃ Ἀδόδῳ *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate delignat *Apollodor.* I. p. 39. ἡ δὲ ἐγκυσᾶσα κατὰ τὸν μεταξὺ κειμένου θάλασσαν Σιγείου ᾗ Χερρονήσου, ὤλισθεν εἰς τ βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν ἀμᾷ τ Χερσονήσου, ὁ δεξιῇ μὲ ἔχων τ Ἕλλης τάφον τ Ἀθαμαντος, ὁ ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενώριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Caraſt. c. XIX. Ποσειδῶν, δὲ σώσας τὸν Ἕλλην, ᾗ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Πάιονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τ Ποσειδῶνος ᾗ Ἕλλης τ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἄλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμοὶ δόξαι λέγειν) ᾗ Τυρῶς τ Σαλμωνέως, ᾗ Ἀμυμώνης, ᾗ ἄλλης τινὸς καλῆς, ᾗ κρύψαι γε ᾗ ταύτην ὑπὸ τ κύματος offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, ᾗ Ἕλλης τ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. Ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ὅπερ τὸ ἀγκάλης. ΝΗ. Ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NEP. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

[a] Παραμύθιον ἔσται] παρ. δ' μικρὸν ἔσται G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. [b] Χαρισαμένους] χαρισαμενους G. P. L. Marg. *AIW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

lesponti nomen his maris angustiis inditum increbuisset, vetustius extitisse *Borysthenis* scribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Hesychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa consipiatione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum praelata *Salmasii* sententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mss. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον δ' μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero solatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam. p. 906. Tangit Noster ἐρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Callistratum Σκίρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίφων, jubetque adire *Paus.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ἐρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus est: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενοι scribe. *F. G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram legendum esse χαρισάμενον sc. σὲ. Sed in Mss. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισομένους *sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mss. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluissem χαρισάμενον, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod Codicibus obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiorem relato: Dial. XIV. *Perseum nostis, opinor,* τὸ τῆ Δανάης παιδίον, ὃ μητρὸς &c. ἐσώσατο οἰκτείρασαι ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρῃ· tam sollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo miserrimus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἕριφον ἀλλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσαν τὴν Ἀσίας καλουμένας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane consentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* scripsit non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas (non aliae sunt, quam Nyseïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste *Hygin.* Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli*; nam Munckeriana perperam *Junoni.* Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα ἰοστεφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. sed & Palaemon σύντροφος Βακχειχόροιο Διωνύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum senio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *AEschylo* in Fabula, nisi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφαῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *AEschyli* dramatum indiculo, *Hesychio*, & *Photii* Lex. Mss. V. Ἐψιοῦσα· male *J. Meursius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. ναυτίας γὰρ ἐν δύναται ἀντίχειρ πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμῳ ἅμα συγχυθεῖσα ἐκ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. *Perculsa, & pavore simul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum:* non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aerem sunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, & 550 ὀρθὸν ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὀχηθεῖσα ὀχήματος ἀδοξοτάτου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, οὓς τέως [e] ἐπειλήφει, καὶ κατέπεσεν ἐς

[c] Δύναται] δυνατὸς G. P. L. [d] Θάμβει ἅμα χυθεῖσα] Θάλπει G. tum συχυθεῖσα G. P. *AIW.* [e] Ἐπειλήφει] Priores Edd. ἐπιλήφει. ἐπιλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχυθεῖσα, pro vulgato χυθεῖσα, cunctis, fat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑπερκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ἀδοξοτάτου] Erat enim *caper velans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χυθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἴσχεσθαι, ut φωνῆς ἴσχειν apud *Platon.* p. 940. D. ἴσχεσθαι καλαστοῦ δείμασι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνίσχειν, quemadmodum ἐπιθυμίας, ὀργῆς συνίσχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρόσ. ἐκπλήξει & θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἴδρωσα μὲ ὑπὸ θάμβους & ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertinet ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπω enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει στυγεῖ. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπινόψας εἰς βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῆ αὔραι τῶν ἡνιῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. Θρασύτερόν τι ἀγωνίσμασι ἢ κατ' ἰσχνότητα, ἀκρατῆ τε γενόμενον ἐνίοις· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἐνίοις; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμελείᾳ τῇ περὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platone* Theaet. p. 128. E. ἱλιγγιᾶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ὀχεῖσθαι τὸν ψυχὸν & δριμὺς & δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπειν μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἱλιγγιάσασα] Σκοδιωθεῖσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τρόφος γένηται, ἐκκαλοῦσι σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἱλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἱλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν στρέφεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλήφει] An ἐπειλήφει. *F.G.*

Ἐπειλήφει] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλήφει] Rejeci vulgatum ἀπειλήφει, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλήφει legendum eſt ἐπειλήφει nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν κερουσικῶν ἐπειλημμένος. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιβάντες ἐπὶ τὸν καλῶδιον ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Praep. Ev. IX. Τὸν δὲ Μώσεα &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ῥάβδου. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ κέρατος vel θα-

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ἐχρῆν ἢ μητέρα τὴν Νεφέλιν βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ σὺ Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον ἢ πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ὀπτὴν ἐᾷς συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεύς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ὡς τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ ἡ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INsula ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, & fac jam ut conspicua in AEgæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius innata-

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀπόσπ. G.

θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπελημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte possit excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιλήκησε, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμησε· Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλῳ] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἦν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀπόσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρώτα μέγας Ζεὺς ὕρτια θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας ἐφιγάζετο — Delum vero οὔπω ἔθλιψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλει — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in AEgaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commode jungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, *in summo mari erraticam innatare*, ὕφαλος autem *mari mersus*, vel saltem *salo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ὑπὸ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ᾗ μηκέτι πλέυσα; IP. Τ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ ὠνήρως ὑπὸ τ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ ὅτῳ, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τ γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τ ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, ᾗ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τ βυθῶν, ᾗ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, ᾗ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τ ἀδελφῷ τὰ τέκνα δύο, τὼ καλλίστω τ θεῶν. ᾗ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε Τ Λητὼ εἰς αὐτήν· ᾗ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. Τ δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, ᾗ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. *c* Αὐτίκα μέτεισι] εὐθέως μετελάσει). B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφλυ, ἐπειδὴ ἀναφανῖσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἄφαντος ἔσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & Ex. *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηραθεῖσαν Heraclides ait. *T.H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulæ, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνώμοτ@] *Thom. Mag.* in Ἀκάμοτ@ utitur hoc loco. *T.H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & carula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G.C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι & τιμωρήσει] Mf. εὐθέως μετελεύσεται & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. v. *Philostr.* *J.B.*

Μέτεισι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T.H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔτηκεν ἡ Δῆλος· ἥκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

95cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

X A N.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐτρεπῆ priores Edd. praeter B2. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λήτω ὦδὴ καὶ. P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & B2. Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ἃς σοὶ τάνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan.* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας εἰς τὴν Καλλιφῶντος εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in Necyomantia: τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* fanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ὅσα τὸ θέατρον εὐπρεπές, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς πορείαν ὦσιν ἑτοιμότεραι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἕδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριπαρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάργυμα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐπρεπῆ ποιούμενα· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲν τὰ κρῆθεν εὐπρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Ἐδηγκυάζε μοι μόνον εὐπρεπῆ τὰ γαμήσιμα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲν Τὴν δέλτον τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ γὰρ τειχέων Ὁ λευκασπὶς ὄρνυται λαός· εὐπρεπὴς· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὰ Καλλίχορον ἀμφὶ σημεῖα εὐπρεπὴς ὁδί. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὼν τεμάχη μὲν ἐξαπτημένα, Καλλιχυμωτίοισι παιδοδαπέσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὲς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν πεταμοῦ ἐπὶ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηθράκωμαι ὅλ. Vide initium Περ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uſpiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Δι' τ υἱὸν τ Θέτιδος· ἐπεὶ γ Φρυγίαν τὴν Φρύγας ἱκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τ ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τ ῥοῦν, ἐλεήσας τὴν ἀθλίως ἐπὶ λθον, ὀπτιλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τ ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γ πλησίον ὤν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, ἢ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, ἢ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· ἢ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, ἢ μυρίκας· ὤπτησε δὲ ἢ τὴν κακοδαίμονας ἰχθῦς, ἢ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαλάσαι ποιήσας μικρῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὅλῳ, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπεφραττέ μοι τ ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Lucieni* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. des S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας ἐν μυρίκαις. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τέφρη δ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τ ἐκπυρώσεως] Herculis ἐκπυρώσεις, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐκπυρώσεις proprie vocentur λύσεις τῶν ἐκπυρώσεων notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχει μὲ γ ἐν σφυρῷ τ ἐκπυρώσεως· οἶσθα δ' ὅπως ἐξελίλιγε), μᾶλλον δὲ ἐκπυρώσαι. Τρυφίοδωρος *Etymologus* exponit ἐκπύρωμα ἔπος γιγνωσκόμενον ἐπὶ τ γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὅτε δὲ ἐκπυρώματά μοι ἀνεπιλήπτου γραφῆς ἴχνεσιν ἐοικότα γίγνεται· *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio maracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; ἐκπυρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel καυτὴν γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναβαπτιστὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἐγκαυστὰς τ θυρῶν in Inſcript. apud *Spanium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt ἐνδεῖν, ἀδυρεῖν, τὸ καῦσαι & ἀποκαῦσαι verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, ἢ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἴσως τὰ ἀπὸ τοῦ πρόσω γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐν πυρὸς; *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς στέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμέτλαι ſunt τὰ ἀπὸ πρωμοῦ γινόμενα τ ποδῶν ἐπικαύματα, quorum vice *Suidas* ἀπικαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκαύματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Pollucі* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *He-*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. [a]Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b]φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς γε ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡ.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

DOR.

251. QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολερᾶς P. L. *F. V2. AIW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φῄς] ἔφης P.

sych. in Εὔσαια. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι λεπτομερὲς εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεπεισμέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ δ' ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T.H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *F.* θολερᾶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam θολερᾶς & θερμᾶς, scilicet λελουμένας· quia praecessit, ἔπως λελούμεθα. Eo factum, ut, quum θολερὸς mutare instituissent in θολερᾶς, desierint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλασσαν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* υἱωνὸν nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θυοντες *Herodot.* VII, 191. *T.H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G.C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποστάσαν] Subintellige τὴν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J.C.*

34. Ἔπει ἔμαθες] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τύμβῳ δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. *J.B.*

Ἔπει] Paene malim εἶπεν nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* εἶπε, vel potius, εἶπεν, ἐπεί. *T.H.*

35. Ἔπαρ-

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ῀ς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τ῀ θάλασσαν, ὡς ἀπίλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ὃν τ῀ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δὲ ἐκείνην ἐς τ῀ κόλπον καταῤῥέυσα τ῀ θεοῦ, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τ῀ λάρνακα ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε [d] καθίστο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτ῀ς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τ῀ν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσασά τε τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ῀ς κακῶν καὶ [e] ἐμμειδία πρὸς τ῀ θάλασσαν,

c Ἐπεὶ] εἴπε, ἐπεὶ B. d Καθίστο] Priores Edd. καθίστο. e Ἐμμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossae: Παρθενεύων, *virgino:* quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίστο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὁπότε καθίστο, quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίστο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius fit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίστο. *J.G.*

Καθίστο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθίζετο, ut ἐν. c. 16. *M. du S.*

Καθίστο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθίζετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. λαβραίως τότε ἐνιέρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μὴ τῷ παιδὶ καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μὴ τῷ παιδὶ, καὶ κλείσας καταπέμπει. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*; quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θαλάσσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμμειδία. *M. du S.*

71. Προσ-

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὼς ὀφθαλμὼς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. εὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτὼς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis iſta repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocaſti. Verum num mortui jam ſunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos cuſtodit. DOR. Quid itaque non ſervamus eam, & piſcatoribus injicimus in retia Seriphiis iſtis: hi nimirum extractam ſervabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipſa, nec infans tam formoſus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

ΕΝΙ.

Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθών με τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤιετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑφορμιχὸς ἦσθα, καὶ βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑφεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

XIII.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ENI.

NOn bella ſunt iſta, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me hæc ſe fuiſſe paſſam; ideoque præbebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, faſtoſus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore deſpiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo &

73. Προσαρπάσαι τὴν ἰφθίμαν] Sic leg. cum editiones oſtentent, Διὰ τοῦτο ἴσχυν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, ſive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Senſus ſponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod ſuo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adſecutus, non ſatis liquido declarat: ego manifeſta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum iſta, *ſive puellam, quam amabam*, mallem omiſiſſet praeſtantiſſimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. A, 235. ubi Ulyxi caſus ſuos exponit, haud ſane multum conqueritur de injuria ſibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tuliſſe perſonae mutatae fraudem: Noſter Enipeo rationem eripere noluit, cur juſtius doleret, & cum Neptuno expoſtularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum ſupra φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σε, ſimiliter, καὶ σωιχᾶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτους ἀπωδύρετο quod ultimum, etſi ſagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: ſic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipſius amore capta, καὶ σωιχᾶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λοιπὸν ἐνίστε· nam vocula poſtrema, quam prava cunctarum Edd. diſtinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λοιπὸν ſine controverſia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas exterrata mente oberraſſe, imo praeterea fluvium ingreſſam fuiſſe: quin etiam aliquando, poſitis veſtibus, ſe laviſſe. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occaſionem tantam, tamque optatam amiſerit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum ſimulabat, Cimon apud *Æſchinem* Ep. X. Vid. *Ariſtid.* Iſthm. p. 47. *T. H.*

79. Οὔμενοῦν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixiſti enim abiens.* Vertunt inſcite: *Nihil ne? dixiſti enim abiens.* Mox

οὐ

& se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastiodiosum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea oportebat te præripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te imminui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ὀλιγομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἆρα τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὰ ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀλιγοζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἐδόκει δεινὰ πεπονθέναι, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀφαιρεθῆναι. ΕΝ. ἔμαθεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περισχόμενος πορφύρεόν τι κῦμα, ὃ σφᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

TRI.

1. CEtus ille vester Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ὅτι τῆς Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, *quod tu meam vicem*, seu, *meo loco tum voluptatem cepisti*: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περισχόμενος πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δὴ ἔπειτα κῦμα κορωνίσθη, ἐρεμνὸν ἴσον, Κυματοῦντ' κρύψαν τε θεὸν, θητῆν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philostratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad *Luciani* locum *Philostratus*: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἅμα in junctis Edd. adnexum τῷ συνῆσθα, quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, eaque certissima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque scribendi formam Νηρηΐς & Νηρεΐς usu comprobari monens, pro illa citat *Aristidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici discrimen adfert *Eustath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων· has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ νηρείδας κοινὸν ὂν ἢ ἐπ' Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρήδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρέως Ἰάνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — *& viridis Nereïdum comas*. *T. H.*

ἐπέμψαστε, ὅτε τὴν παῖδα ἀδίκησεν, ὡς οἴεσθε, ἢ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἔνεδρον, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητρὶ πάτορι ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. IΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. IΦ. πότε, ὦ Τρίτων; εἰ γὰρ δὴ σῶσαι ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. IΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγε; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἥκων, ὅπου διατρίβουσι, καὶ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. IΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Meduſæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ τοῦτο deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνες τοῦ θ τρίτου μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγε. *J. G. G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἥκων, ὅπου διατρίβουσι quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν nam cum latius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διατρίβουσι. *Gorgoneas setigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisciatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicæ veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulæ velo, memorabilis hæc fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei fuscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Insectos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἄλκ. & ὀνείρ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἴστ' ἄλλο μὴ τοῦτο ἰδών;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J. G. G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.] Infersit hæc particula repetendæ, quæ fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὲ τοιούτους· scilicet τοὺς δὲ θρυλουμένους, quos aliquot ante versibus nominaverat: eun-

derit; nihil aliud amplius postea videas. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusæ: tum Perseus, correpta læva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens desecuit ejus caput, & ante quam expergefierent sorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætensam Æthiopiam accessit, jam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam ejus, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

ἢ οὐκ ἔτ' ἄλλο μᾶ τοῦτο ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τ ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τ Ἀνδρομέδαν, ἢ πρὸς τ Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅπι τ ἀσπίδ ὑποστιλβούσης, ὥσπρ ὅπι κατόπτρου, παρέχουσ αὐτῷ ἰδεῖν τ εἰκόνα τ Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆ λαιᾶ τ κόμης, ὁρῶν δὲ τ εἰκόνα, τῆ δεξιᾶ τ ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τ κεφαλὴν αὐτῆς· ἢ πρὶν ἐγείρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ χ τ πρόσγειον d ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τ Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅπι τινος πέτρας προσπεπατταλωμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένης τὰς κόμας, ἡμίγυμνον σαλὺ ἕνεκα τ μαστῶν. ἢ τὸ μὲ πρῶτον, οἰκτείρας τ τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τ αἰτίαν τ καταδίκης· χ μικρὸν δὲ ἀλγεῖ ἔρωτι, ἐχρῆν γὰ σεσῶσθ τ παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. ἢ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὑφ καταπτήσσων τ Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τ ἅρπην, τῇ μὲ καθικνεῖται· τῇ δὲ προδείκνυς τ Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν εἰς P. Pro ἰδεῖν *J.* εἰς sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τ Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κάπτων προκειμένην, * ἐτοίμην. *V.*

* Ἑτοίμην] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul. T. H.*

eundem usum habet ὦν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν εἰσὶ . . . . . ἐπιλοίδορα γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τ ἀσπίδ ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ὑποστιλβούσης *Nostro* satis frequens: in Ἔκστασ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὁ ὑποστίλβει. Zeux. c. X. τοὺς ὑδάτας ὑποστιλβούσης ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut testantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum descripsit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei; quod laeva gerebat; Aere repercusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἰ. & omnino in P. l. εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus est *Noster*, qui secum conferatur περὶ τῆς Οἰκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pseudom. c. XI. *Hesych.* Ἅρπη, εἶδος ὀργάνου, ἢ δρέπανον, ἢ ὄπισθεν lego: εἶδος ὀργάνου, ἢ δριτόμου ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Casaubon.* ad *Pers.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προσπελαμβάνει, καθίκνεται, καταβάλλει. *J. B.*

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλιοδηξας ὄσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν τοῖς Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ᾗ τὴν τυχόντα εὗρεῖο.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

[a] ΝΗ. Ἐγὼ μὲν ᾗ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὑπὸ τῇ θυγατρὶ μήτης γε οὖσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὑπὲρ τῆς παιδὸς. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

a ΝΗ] ΙΦΙ. L. b ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Quia enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* J.G.G.

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. M.du S.

Ibid. Ὅτι οὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretae formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus*. T. H.

48. Μητὴρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ εἶδε προσπαπαλαλαμένου, ἤλγησεν ἂν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρότασις participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθὴς ἦν, ἤλγησεν ἄν. G.C.

57. Οἱ πέμποντες] Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζόμην repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπῄνεσα δὲ ποτὲ ἐκ μέρους τῆς Ἰνδικῆς alioqui ſcribendum foret, ut ſine legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐκ μέρους τῆς Ἰνδ. T. H.

60. Καὶ μέρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι τῆς μέρος τῆς Ἰ. M.du S.

63. Εἰδὶς] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἴδως pro εἰδὶς. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν δὴ Ποσειδὼν ἐπισβεσθεὶς ἁρματος, παροχυμένος τε τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχυμένος τε adſcripſit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. J.J.

Ibid. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam aveĉta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. G.C.

72. Ταῦρον εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phœniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae στρατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phœniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הגני השור גנל את תוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat תוראפא, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam

ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEPH. NOT.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

ΖΕΦ. ΝΟΤ.

ΟΥ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, ἢ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ὡδὶ γὰρ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἐπέπνευσα, καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· καὶ τὸν Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὸ πολλοῦ τὴς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἴσθι τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλελήθει ἐπὶ τῆς ἠιόνος παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

---

55 ὃ εἰμι, ἢ πνέω.] Ὃ ἐγὼ πνέω, ἢ εἰμι Ald. Aldi. Ald. II. W.

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * ὡδὶ Θουκυδίδης. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ταυτηνεὶμων πομπῆ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μίμψις, ut monet *M. du Soul.* T. H.

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchôr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J. C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρόπις ἦτο, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt ἅρμα ξανθόχροον. Κύκλῳ δ' ἀργύφεος μέσσος μάρμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi conferis cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὸ κάρτα σύμφωνον tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἡδέος, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδιστον, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅπῃ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπεσοῦσα· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἡμπεμπόν τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne defluere; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, ηχόμενον τὸν Δία, φέρουσα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὲν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολλῷ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑποπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑποψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, fluctroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠπεμπόμην] Ἀνέμῳ περιληφόμενον. *G.*

tam. II, 855. *Cornua vera quidem; sed quae contendere possis Facta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vera* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθάβοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παρατετόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expressérat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετόμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετόμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὸ διλφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένω..] P. & L. In aliis παροχούμενος.

Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνος ἐφαίνετο] R. *Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant οὐ τῇ Γορτυνίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ ὑ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρύπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emerſæ adequitabant in delphinis adplaudentes, ſeminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & ſi quod aliud non terrificum viſu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conſcenſo curru, adſidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inſpargentem ſponſæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam ſunt facta. Poſtquam vero pedem in inſula poſuit, taurus non amplius exeabat, ſed prehenſa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore ſuffuſam dejectisque oculis; jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. N O T. Te beatum, Zephyre, ſpectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

95 ἅμα τ᾽ ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὀπὶ τ᾽ δελφίνων, ὀπτροτῦσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ᾽ Τριτώνων γένος, ϗ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ᾽ θαλαττίων, ἅπαντα θεμχόρευε τ᾽ παῖδα· ὁ μὲν γὰ Ποσειδῶν ὀπιβεβηκὼς ἅρμασος, [b] παρηχυμένην τε ϗ τ᾽ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὀπὶ πᾶσι δὲ τ᾽ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλλικωμένην, ἄνθη παντοῖα ὀπιπάτ[ι]ουσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ᾽ Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὀπιλαβόμενος δὲ τ᾽ χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ᾽ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, ϗ κάτω ὁρῶσαν ἠπίστατο γὰ ἤδη, [c] ἐφ᾽ ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ᾽ ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο ϗ πελάγος μέρος διεκυμαίνομεν. N O. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ᾽ θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, ϗ ἐλέφαντας, ϗ μέλανας ἀνθρώπους εἶδον.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παρηχυμένην] παρηχυμένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρηχούμενός τε. c Ἐφ᾽ ὅ, τι] ἐφ᾽ ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ φέτω καλούμενον. V.

16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰ νότος λευκὸς τ᾽ Αἰθίοπας ποιεῖ, ὅθεν οἰκοῦσι οἱ Λιβύπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita ſint, liquet. J. C.

Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ᾽ ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave ſcriptum eſt, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor, ſe ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paulo ante verſibus, niſi quod in Impr. noſtris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, ſed ἐφ᾽ ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ᾽ ὅτῳ eſt. Nos veram, quam exponit, vocem reſtituimus. M. du S.

certe a nullo viſos pronuntiat. οὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & ſeqq. *Johnſtonus* p. 151. reperiri teſtatur & imaginem exhibet. Cteſias agnoſcit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam naſci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Pauſ.* I, 43. intelligendos cenſet *Spanh.* Conſule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Celſ.* 116. A. *Heſych.* ναυλοχῶν. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philoſtr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megaſthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. M. du S.

Nereï-

Νεκρικοὶ Διάλογοι. Mortuorum Dialogi.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ. DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο. D I O.

Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, II. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Λιμαλόγοις διαπαίζει βούλεται τὰ ὡραῖα τῶν Ἑλλήνων περὶ τῶν ἀθανάτων λογίδρια· ἢ Λιμᾶ τοῦτο Νεκρικὸς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους Λιμαλεγομένους, ὅθεν & Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασεν. (1) *** Πολυδεύκη] σωιέδη τὸ μὴ Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸ δὲ Πολυδεύκη, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἅτε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν ἡμέραν μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης] Ἄμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα & ἀθανασίαν

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνίβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his Scholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Lucian* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἐκ' vel ἐπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ἐλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Cleriens*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis:

(4) τῷ . . . . . κεκλιμμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοσοφίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων Λιμᾶγειν προῃρημένοι· μὴ δὲ . . . . . ᾖσαν, ἢ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαιδεύειν, ἀνεμορίσαντο σοφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς γένους . . . . . ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων ἐξεπολεύει. ἄλλως τε & σὺ . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, καὶ ἀκεχωρισμένοις. Ἐστὶ δὲ ταῦτά ἐστι, Λιμᾶ τῆτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . . ὡς δῆθεν αὐτῷ τὸ τηνικάδε λαχόντος ἢ ὑπὲρ γῆς τόπου ἀξιοῦν. *V.*

ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ὑπερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλιμ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τῆ γένει ἀνομοίῳ κεκλιμμένος dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνηῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τῆ γένες ἀνόμοιον, ὡς παράμαυρι vel ὑπερήμερι &c. poſtea, ἀλλώς τε συμπράττων vel συναρχῶν τοῖς πλέοσιν aut πεπνυμένοις ἀνθρώποις denique, πρὸς Πολυδεύκην λέγω ἐστὶ τῶ Διογένες, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in Ed. A. fuit προυρημένοι, mutavi in προῃρημένος. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοινίξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide Δίκ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, si tibi satis, quæ super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ post vitam sint consecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἦν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρήσεις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐν πολλοὶ [b] τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἐν παύσῃ

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰλληφοῦτα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. [b] Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰόντων ἐν τῇ πόλει ἐς περὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antiſthene mortuo μιτιθῆ εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὅτε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὅτε δὴ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *AEſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθιοῦθα μὲν ἐπὶ τῶ θάκων ἐν Λυκείῳ, ἃ οἱ ἀθλοθέται τῶ ἀγῶνα προτιθέασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ παλαίστρας *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτον ἐθέρρησε σχολὴν ἄγειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene* L. VII. 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθιζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνειον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ λέγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγγρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus veneretur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τὶς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πειθοῦσαν ψυχὴν, ὅταν ἀνθρώπους παραμένειν τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα δὲ ἀπειρίαν τοῦ μὴ τὴν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σὴ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀναγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράτιστον ἐν τῷ Κορινθῷ, Λυκίων γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν προαστείῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac deverantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. *Παλατιν.* c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. explicatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ὠῶν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria credebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti. secutus; nam Κάκχιον nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μαιράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπαυρημάτων ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν ἐστιάσεις μέλλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ θέατρῳ. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἐν Ἑκαταῖα λέγουσιν· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, τοῖς τελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qua-

νον ἢ πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, ἢ οἷ᾽ ὅτω εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ᾽ [a] ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς

---

a Ἀπαγ[ιλῶ] in. B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὠμὰ ἐπαναστενύσας. Τῷ μὲν ἐν λόγῳ τῇ δείμονι ταῦτα † ἀνῆτο, ἴργῳ δὲ τὴν ἀπορύπτων εἰς ‡ ὑποφάγι. τι δ᾽ ἂν ἐκ δείπνων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππον ὠμὰ φαγὼν ὡς § τέθνηκεν ἀπαγξάμενος τούτῳ, ἀλεκτρυόνα αὐτῷ. V.

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editium τυχεῖν. *T. H.*

† Ἀνῆτο] C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνεῖτο. *M. du S.* Insitia formationis Grammaticae, qua sæpe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. *Mos. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀπορίαι] Εὐπορίαι *V.* & mox, τί γὰρ ἂν. . . σιτίσαιτο. *M. du S.*

§ Τέθνηκεν ἀπ᾽ ἐμοῦ τούτων] C. abb. ἀπαρτήσας ἑαυτόν. *V.* ἀπεμπτέσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *eo quod ova cruda voravisset.* *T. H.*

te vulgatur ἀφὸ θανάτου. *Athenaeus* autem differte VII. p. 325. A. ἐν ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῆ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονίας δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τρίοδους ἀποτροπαίων ἐκ καθαρσίων ἐπίσχει μοῖραν: idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ἔτω φασὶ ἀφὸ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας: similique modo in Ἀγάλμασι Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτην γάρ, φασί, θύουσαι, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἐν τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim sacra fuerunt οἴκοι ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς διπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐν τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γεύσασθαι μηδὲ τοὺς οἴκους, πλὴν κακοῦ ἐν θορύβου μετέχειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷς γοῦν ἐκ τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρμάτων, εἰ θέλοιμι, ζωογονήματα· ἐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀντελάμβανεν τὰ τῶν περικαθαιρόντων κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧον ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis:* sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶος θείειν, γρηῒ, πακῶν ἀκόν. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* *G. C.*

Ὠὸν ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τῶν δήμων συνόδους μιαιρᾶς πανὸς χοιριδίοις, ἅπερ ἀνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ᾽ ἐστίουν οἱ λεγόμενοι περιστιάρχοι, ὀνομαζόντες ὕστις ἢ ἀπὸ τῆς περιστίχεως, ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. *Suid. Hesych.* Ut mihi tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περιστιάρχια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστι τὴν ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἄπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τἀπόλλα τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καταγορεύοντα τῆς σοφίας; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἄπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τἀπόλλα τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καταγορεύοντα τῆς σο-

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & *J. Pricaeus* ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *sciffili palliastro semiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui*, *scelus*, inquit hera, *quomodo potuisti. qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: ἀλλὰ τῷ τριβωνίου. Ὀπὰς γὰρ εἶχεν ὅση ἁλίγας, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὀπὰς δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* τριβώνιον λινοῦν τρωγλητὸν est *sticharium lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διόπλα καὶ κάτοπτα πανταχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T.H.*

27. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Ταπόλλα] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταβάσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπὶ πολὺ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τῆς Ἄρης ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τερατεύομενος· ληρεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· ῥῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. *L. Bos.* *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι ἐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τῆς περατίνου λόγου, καὶ τῆς κροκοδειλείτου. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates:* Quintil. I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens; *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fierent* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ez. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνή σου ποιήσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Cornu.* Vetus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. περ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & ejusmodi ἄποροι Philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. περ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρατᾶν διδάσκ. τὸ νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρώτησις, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυτλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura,

Πώς-

rum. DIO. Fum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτῷ. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς 40 ωας ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ 45 τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, 50 ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἢ] εἰσι. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες οἱ παρὰ τοῖς τεθνηκόσιν ὀβολὸν, τὸ παῦλον δόθεν τῷ Χαρίνῳ. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἔστι δὲ ὁ ἄντικρυς κατὰ τὸ φαινόμενον ἐρωτῶμεν λόγους ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil eſt magis appolitum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Vorſtius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μισθωμένας φροντίδας ἀφαλεοῦσαι τῶν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet-que Nil ſibi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus. G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ εἰδος Ἀττικὸν ἀρχαίον τὸ συνθέσεως. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μᾶλλον καλεῖν. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φοῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem κάλλει. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus.* Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μίμνηται λέγων ἄριστον οὐ παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων· Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, εὐειχαρῆ. *Heſych.* Φοβερὰ ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμασι κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λιγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis foeminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅτι ᾧ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρηροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ ᾧ κάλλους. ΠΟΛ. ὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτειρόντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῶν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. *G.C.*

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις*: apud *Nostrum* D. M. XVI. Herculis *σῶμα εἰ Οἴτῃ κόνις ἠδὴ γενόεθμον* & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri *τὸ ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρίπτ' ἄγνωτα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα ὁ λῆρος πολύς. Aristid.* T. I. p. 138. B. *κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει·* ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐσί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῶν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδὲν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῶν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις* satis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. *περὶ δὲ τὰς παλαικλίσεις παρόψεται τὰς διαφοράς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον*· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. *ἓ γὰρ δὴ μία Μύκωνος* (ita scriptum est per *ω*, ut aliis in locis saepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή*. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti *τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. *ἀκούειν ἂν τῶν νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα* (*Platonis*, cujus verba protulerat) *ὧν ἔφασκε χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἁπανταχόσε ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν*· non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, *ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει*, praeferam ex Codd. antiquis *ἐπιγραφὴν*, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate desciviisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλουσίως ἐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὀπτίμησον, λέγων ὀκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἐγὼ γοῦν ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quæ dispari sunt natura, redigere: διπτυχῶσαι quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, *διχημόνα*. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: *ὅθεν ἐκεῖ τὸ οἷον ὦ παλόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῷ μιᾷ δίκῃ καθαδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαυῶν ἢ καλαδίαλον.* Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mixificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit *μίαν Μύκονον*, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat *ξανθῆς κόμης*, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto *Μυκόνιοι* vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii *φασὶ*. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ὀκλελύσθ.] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτοὺς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat *Λακεδαιμονίους, οἱ τὴν παλαιοτάτην τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν.* Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores *τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν* eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. *Ἀγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν.* Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὗτοσὶ, καὶ χρυσίον, Σαρδανάπαλος δὲ, καὶ τὸ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ὑπογελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ὑπαράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. ἵτι ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτωνος Κρώσων. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μετοικήσωμεν] *Alio migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J. B.*

Μετοικήσομεν] Mf. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μεθοικήσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μεθοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μεθοικήσωμεν: haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀφοσκέπτεσθαι μετοικοῦν ἐφ' ἅμαξαν τὸν Διογένη· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. Λυπῶνται γὰρ ἐπὶ μικροῖς σ.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἐν πλείοσι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ὑπὸ τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἕχεται· καὶ ἀγαναντοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲ εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T. H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ θρηνεῖν τὰ ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρὴ ὀλυπεῖν γὰρ οὐ μικρῶν στερέμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλοῦτον, ὁμόφυλος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. εὐδαιμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἴστω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσόμενός μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τὸ θανάτου τὸ αὐτίκα μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδεσθαι.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. *G.*

ἀλλήλων φρατούσας, ἢ εἰ συντάττουσι αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παμπληθεῖς βάρβαροι. *Euripid.* Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρόπηλον σίβυν; memorat *Philoſtratus* ἀνεψιαδὰς Ποιητικὰ ἢ Λύδια ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

1. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ἦτος, ἤρωί τῳ παρ' Ἕλλησι νομιζόμενος θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφώδες ὑπελθὼν λιμοῦ ἑκοῦσι διαφθορὰ, καὶ τὴν ζωὴν αὐλίως κατόψεψεν. Οἱ δὲ εἰς τὸ τοιοῦτον σπήλαιον μαντείας χάριν ἰοιότες * εἰσήρχοντο ἀπαγμαμένοι τὰς ὄψεις, καὶ †ἀμειδεῖς διετέλουν ἐκ ἀγχοῦ ἐκ δύσκολοι τὸ ἄπαυστα τὸ ζωῆς ‡χρόνον ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τοῦ τραχὺ τὸ ἦθος ἰχόντων ἐκ δυσκατάκλιτον καὶ δυσπροσίτων, ἐς Τροφωνίου μεμαάσθαι. V.

Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλόδοξος ποιήσας ὧν ὁ Λεβαδεὺς

* Εἰσήρχοντο ἀπαγμάμενοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat εἰσήρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀμειδεῖς] Ἀμηδεῖς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμειδῆ. T. H.

‡ Χρόνον] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ἀ ante ἀπαμμένα ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συνεγ. Ἐκφ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. ç. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus vivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alieniſſima sint, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsi Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲ ἦτος ἂν εἰδυῖα &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi se amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' ἑτέρου μὴ λαθεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραος μὲ ἡ Τροφώνιος ὁ Βοιωτία, καὶ Ἀμφίλοχος ὁ Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται· ἦτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παίλαχοῦ τὰ γῆς διάτουσι, ὥσπερ ἀράχνας περίτολοι· ita legendum est διάτουσι pro vulgato ἀφιστάντουσι, quia manifesto respicit ad ἀράχνας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάραον, καὶ εἰς Μόψου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεραπεύεσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ὑ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐ ἐναργεῖς. Origen. in Cels. VII. p. 355. T. H.

23. Κατέλ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς ταῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅτῳ ἂν εἰδέναι, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἴσως οὐκ ἀπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ στοχάζῃ· εἰ γὰρ ἀπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐγκαλυβῶ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν δὲ ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τόπος, ὃν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, *AElian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καθαλίσκειν εἰς Τροφωνίου, ἐπὶ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβιβηκώς, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. διέπεσμα ἐν Τροφωνίου φάτνῃ, *Euripid.* Ion. v. 405. qui σηκὸς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καθιζάνειν vel καθεδῆναι ᾠδὴν ἐκ Τροφωνίου, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pausan.* IX. p. 791. ὅσοι ᾠδὴν ἐκ Τροφωνίου μάντευσιν ἤρχεσαν· mox: ἐπειδὴ δὲ ἀπῆρξαι ᾠδῆς ἐκ Τροφωνίου. p. 792. ᾠδαὶ Τροφωνίου εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εὐρεσαὶ ᾠδῆς ἐκείνου τὸ ἔπαρμα· ibidem: ἐκ δὲ ἐπιτάδευτα παρὰ τῶν Τροφωνίου. *T. H.*

27. Ἐγκαλυβῶ ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam *Scholiast. Aristophan.* ad Nub. Vide *Philostr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J. B.*

Ἐγκαλ. ταῖς ὀθόναις] *Pausanias* habitum consultorum describit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philostratus* etiam de ea re satis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐγκαλυβῶ ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* discedit iisdem propemodum verbis expressus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾗ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίοις ἥρῳ Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ διάδρομος συγγενὴς τῷ δαιμονίῳ, ἐσκαλαυπόμενος ὁδὸν στενὴν (*Pausanias*: χιτῶνα ἐνδυτικὸν λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸ χιτῶνα ἐπιζωσάμενος) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μαζοκαγγελίνας μᾶλλον *Pausan.* μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτος δεδευμένας *Suid.* in Τροφωνίῳ) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύσεως ὑπερθεν κατὰ στόμιον στενὸν, καὶ τὰ μὲν ἐνδον, τὰ δὲ ἀκούσεως ἄπωθεν αὖθις ἐπιφήτης αὐτὸν ἀναπέμπει. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, testibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri ἱερὰν Τροφωνίου, Ὅτου τὸ μαντεῖον λίγουσι γενόμενον. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia *Pausaniae* eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, *Philostr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὴν ἔσοδον πλατύτερόν μοι δοκοῦσιν ἐκ τοῦ καθαρσίου χρῆσαι. hic καθαρσίου ut reponeret

σω. Ἀφ' ᾧ γὰρ γνώμῃ, ταπεινῶν ὄντων, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς δὲ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TPO. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. MEN. ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν σοῦ [a] σου τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλος εἶ νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σοῦ τὸ θεῖον] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b ὅλος] ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύῃ, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὀφίλον. T. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum*. Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum αἷς convenerit) ἀναμάττουσι καθαίρουσι καὶ μάζαι, αἷς καλαφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μᾶζα Τροφωνίῳ, καὶ ἀφεσὶν ὀγίειαν ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204. καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καλαβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καλαβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μακαρίων αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττοῦται certe *Philoſtratus* adſignat: μελιττοῦται ἐπώγωσις ἐν ταῖς χερσὶν μειλιγμαῖα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς νεκυομάντεσιν ἐγχρίμπτει· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὦ θεοί] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὀφεσι, quod in reliquis prave ſcribitur ὀφισι. M. du S.

48. Τρεπτοῖρα] *Joh. Scheffer.* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco πρεπτοῖρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταῖρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζομαι, *ponere, referre in rationes* I. *Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δύο, ἰατρῷ δραχμὰς &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τ. Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: καὶ ἔθηκα εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἑκατοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν ἕ πολὺ Τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καλαβάλλειν ſic τιθέναι & θεῖναι μετοίκιον, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοίκιον. *Empolis* in *Poll.* IX, 59. θεὶς ἑκατὸν δραχμὰς· θεὶς ἑτέρας μνᾶς. T. H.

49. Καὶ ἀκέστρου ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi*. Καλαβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere*. Sed καλαβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστρου, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καλαβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέν-

τε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C.

1. RAtiones ineamus, Portitor, ſi videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis. CHAR. Ineamus ſane, Mercuri: melius enim certi quid eſſe definitum ea de re, minusque habet moleſtiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. [Per Plutonem ipſis quinque drachmis emi; & ſtrophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum ſarciendum: quinque

Ε Ρ. Μ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ἐπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. Χ Α. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. Ε Ρ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χ Α. πολλοῦ λέγεις. Ε Ρ. μὰ τὸν Ἀίδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολοῖν. Χ Α. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὼ δύο. Ε Ρ. καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

c Ὁρίσθαι] In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *A*IW. Accedit priſcarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] *s. F.* hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην διὰ μέσου. *V.*

49. Καὶ ἀκίστραν] Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἢ μείζων, † ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκίζεσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥηγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασὶν, ἴσως καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ὃς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναῖκὰς ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτήρ] Verbis totidem extant in Gloſſ. meis Mſſ. nec diſcrepat *Heſych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας διὰ μεσοῦ διῃρημένης. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Iſta, ἣν νῦν σακκοράφιον (φασι) καλοῦσι *M. du Soul* interpoſuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφη recentioris aevi adnotavit *Car. du Freſne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις] Exc. G. & C. ὑπ. καὶ ὑπ. In margine tamen aliter, ὑπήτριον καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπητὶς καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστής. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτης. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστρὶς Ed. A. repoſuit etiam *M. du Soul* ἀκιστρὶς, conjecturam ſecutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκίζεσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διῤῥηγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν. ἴσως καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ὃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναῖκὰς ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκίθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασὶν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φησὶ καὶ ὑπήτριον, ἴσως καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπῆτις, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ὃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ὑπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ὑπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ὑπητήριον ab *Euſtath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ὑπόσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Freſne* ex Lex. Mſ. Cod. Reg. proferens: Ἀκίσαι, ὃς νῦν ῥάπτας καλεῖ· eundem vide in Ῥάψαι & Ῥάφης. *Thom. Mag.* in Ἀκίσης poſt allatum *Homeri* locum ex Κατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κατὰ quod male omiſſum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρα apud *Heſych.* in Ἡπήτρι, & *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολῶν· *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καλαλαμβάνειν Graecis, inprimis *Ariſtophani*, ſaepe eſt *emere, comparare*, ut apud Latinos *ſumere.* Cicer. VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatum conſuetudinem vitae victusque noſtri, primum ut eam domum ſumeres. Horat. Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad ve-*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἢ τούτους προστίθει. ΕΡ. ἢ κηρὸν ὡς ὑπιπλάσαι ᾗ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεῳγότα, ἢ [a] ἧλυς δὲ, ἢ καλώδιον, ἀφ' ὧν τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φῄς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινάς, εἰσόμαι τότε ἀπο-60 κερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει τῶν ξυλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡ. Νῦν ἐν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσωμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν65 δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὑποστείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο,

obolos omnino perſolvi. CHAR. Et hos adſcribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti. MERC. Hæc ſunt; niſi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego conſidebo, peſſima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax. MERC. Præſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἧλυς] Vitioſe F. ἧλος. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῦ κέρως τῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται & ἀμβιβάζεται· γέγονε δὲ & ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόαν τινῶν κατελθόντων. V.

* Ὃ ἀνίεται] L. ᾧ ἀνῖται. M. du S. Scripſi ἀνίεται ſecutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτημένον τῦ κέρατος τῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται· abjiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον· Euſtath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐμμηκύνειν κέρατος τῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προφέρεσι καὶ παραμιλαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὰ, ἀφίοντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam deſcriptoris proverbium hoc in Scholio deſideratur. In E. A. vitioſe τῦ κέρως· poſt γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὲ. T. H.

velum ſc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀνίεται tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox παπαῤῥάφιον. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt ἀνίεται: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀνίεται. J. G. G.

Καὶ ἀνίεται ὑπὲρ τῦ ἱστοῦ] Haec Thom. Magiſter protulit in Ἄνεσις. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad reſarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro reſarciendo velo) quinque obolos exolvi; quaſi legi voluiſſet, καὶ ὑπὲρ ἀνίεται τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀνίεται perinde pendet ab ἐπόρισα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν & ἧλυς &c. Quare Mercurius iſta, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam ſecius ſuſpicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ὑπιπλ. τῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illuſtrant Joh. Brodaeus Miſc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua Feſtus in Maltha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Magiſter in Ἀνίεται his Luciani verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos deſtinabant, Caeſar vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Opiferos funes Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video inductos Iſidori loco Orig. XIX. c. 4. Opifera funes, quae cornibus antemnae dextra ſini-

sti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος [d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπόλωλεν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξοιδήκασι τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ ἐκτητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δέδοικα μὴ ἀμαρτάνων σαφῶς ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

ΠΛΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

[d] Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεοι P. V2. J. Margo AIW. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sinistraque tendantur retrovorso. Caute J. Scheffer. de M. N. p. 145. Latinis sunt opiferæ, si Isidoro credimus. Mihi hyperæ videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, Opis fera sinis &c. Lege: Hypera, vel pro more ejus ætatis, Hyfera, sinis qui a c. a. d. s. tenditur retrovorso. Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam Moschopul. περὶ Σχημάτ. p. 138. T. H.

55. Ἄξια ταῦτα ὠνοῦ] Jungerm. ad Poll. VII, 10. 8. 58. ἄξιος hic esse ὠνοῦ, & præterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat ὠνῶ. Lederlinus ibidem castigatæ Benedicti versioni substituit: Recte sane, hæc vili pretio emisti. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quæ τὸ πολυτελὲς & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. T. H.

63. Τὸ κάκιστα ἀχόλμος γ.] Apud veteres etiam (ἀχεσθαι) pro imprecari coeptum erat fumi. Suidas: Ἐχόμενοί σου τάδε, ἀντὶ τοῦ καθαρόμενοι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI. τὰ κάκιστα ἀχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosith. §. 15. n. 120. T. H.

66. Εἰμὴ γ'] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi impetrante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta sunt. M. du S.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus ejus imitator Fontenellius id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: Et ut quæ levia sunt atque usitata dicamus, qui hæreditates captent, testamenta supponant, justos hæredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum feminis pastentia certent &c. V. 9. M. du S.

82. Εὐκράτη] Hujus meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. G. C.

Il-

ὦ παῖδες ἢ οὐκ εἰσίν, οἱ τ' κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμύριοι; EP. ναὶ, τ' Σικυώνιον φής. τί δήν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐννήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπεμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τ' νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. EP. ἄτοπον δὴν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] ὔμενεν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκείνου; ἢ τὰ χρημάτων, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta millia. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

[a] Οὔμενουν] Οὐμενοῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πενταχισμυρίους] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G. C.*

Πενταχισμυρίους] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J. G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Cæſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὰ βασιλέως μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T. H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον τὸν μάλα ἀβδουκολεῖ αὐτοὺς ἐπιλπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπιλπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J. G. G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat.* πλανᾷ. *J. B.*

7. Ἐπιλπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπιλπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπιλπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δὲ οἱ ἐπιλπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχρότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπιλπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπιλπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰς μὲν αὐτοὺς ἐπιλπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι τὰς δὲ ὑποστείρους αὐτοῖς ὀλύρας κάρδα. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀβδουκολεῖ ἐπιλπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδι αἰεὶ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μαρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπιλπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ ἐμόνου τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀβδουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑπτάτῃ· Ὅσοι τότε αὐτοὺς θεασάμενοι ἐπήλπισαν, ὡς λύσων Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει ἐπιόχεσθαι ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπτων *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπίζοντες ne dubita genuinum eſſe Ἀέλπτους· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

95 τῶν ἀντιποιῶνται εὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώταλον, ὅτι ἃ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔγνω τῷ Φανερῷ· ἃ ποιοῦντ@, ἃ μὲν βουλεύον), πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῆν), ἢν ῥᾴσῃ· ἃ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Ἀφ' ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατ@· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτῆ μάτην ἐπιχανόντες.

5 ΕΡ. Γελοῖα πείσον), πονηροὶ ὄντες πολλὰ κἀκεῖν@· εὖ μάλα ἀφυβρικολεῖ αὐτοὺς, ἃ ἐπελπίζει· ἃ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπέρχονται. V.

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἐ ὡς ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. G.

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔγον ποτὶ ἄκυ, ἀέλπτοίς σέον εἶναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπίων· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀέλπτων, quod ab ἄελπτ@ dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπειν. *J. F.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἔλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Θεμιστοκλῆς ἐπήλπισεν ὡς λήψον) Σικελίαν. & *Od. B.* 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, ἃ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισαν ἐ Ἐπήλπισαν Ἀφορισ· Ἤλπισαν μὲ ἀφ' αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τιν@· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἀγαγόν. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσι@, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχύσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. ἃ τῷ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐθαῤῥοῦντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. ἃ ἐπήλπισαν (Φαμα.αν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἐ τῷ ἀγνῶς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. ἃ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπίζετω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον ἃ ne vos *frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ σωτήριον φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τ κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐγκωμίῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν. *Pausan.* IV. p. 342. ἃ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνηθέντων ναυλικῷ, κάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. v.

ἀοικὸς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τ νέου. οἱ δὲ ἤδη τ κλῆρον ὀφίσι δημηθύοι βόσκου), ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ἐκεῖν' ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀπεθεράτευ· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων, τ ἀνειροποληθείσα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἱκέτευσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μειλιξόμενος γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ἀποδεμένει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις ὡραθήσης νεάνου.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam solaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primae pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτον, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενηκοντα γέροντα Θουρίου ζῆν

TER P.

ISTane res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thuri-

a Πρωθήσω] προθήσω post E. aliae quaedam Edd. Recte J. Fr. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Αἰακοῦ πατὴρ τῦ Λαομέδοντος, ὃς ἐπορεύετο ἐπ' ἀμφοτέρους ἐπιφανῶς τελευτῆσαι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ ὦ τῆς συντάξεως, ὑπέρμετρον. V.

* Ἰόλεως] L. Αἰακοῦ sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπέρμετρον. M. du S.

67. & *Scholiasta Pindari* ad L. 2, 50. ἔχματα ἐπιλπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, τὸ ἔχμα ἐπιλπίζειν ἐς ἓ μεταβολίστας, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιστον ἔστιν ὀφίσιν. T. H.

9. Τὸν κλ. ὃν ὀφίσι δ. βόσκου)] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τ κλῆρον ἐλπίζει δημηθύοι βόσκου· nam & praecedit ἐπιλπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τ ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestu judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum δημηθύειν & βόσκεσθαι apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κακοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τοὺς ἐπιφθίμους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωτηρίμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τ βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶσις τύχη, ἐλπὶς πανδοκεύτρια· apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρηταῖς, ἀγαθαῖς, vel κακαῖς, ἀσυμβολαῖς, ψευδέσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ex τῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ὑπέρμετρον, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ὑπεύθυνον, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjec-

tu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus à Fato & Natura conſtitutum eſt.

ὅτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ὦν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὴ ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, τὴν οὐσίαν τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, μὴ καὶ χωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcen-

ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτῃ αἰτιῶμαι τὴν ἀδικίαν τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὴ τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπισχυφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδὺ ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων

---

cturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λὼ μέσαν τὴν ἐλπίδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9. ἕλκειν αὐτὸν, & c. 11. σύρει' αὐτὸν ἴσως τῷ τραχήλῳ. Quod autem mox τὸν ὑπεργηρωτάτην πλούτου, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορυσσόν· μηδὲ μὴν ὑπεργηρωτάτης τῆς οὐσίας διαδοχήν. T. H.

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. G.C.

Ἰόλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. M. du S.

14. Καλὸν καγαθὸν] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* J.B.

19. Πρωθήβης] Vox *Homero* familiaris, quam hic

mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. Il. I. 445. M. du S.

40. Οἰκέταις τέτρασιν ὑπισχυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. J.B.

41. Κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim uſquam alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gataker* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. T. H.

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retines.* G.C.

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

γέων καλαγελώμενον, ἀποθήσκειν δὲ καλλίστους, ἢ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμοῦ τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, ὅτε ἢ τεθνήξεσθαι τὸν γεραίτατον ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεραπεύομεν

tibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τοῖς ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐπὶ δὲ τῶν πηγῶν ὑδάτων ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. *V.*

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. *M. du S.*

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σοροῦλλον per convicium appellitare solent. *T. H.*

45. Ἄνω ποταμοῦ] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντίως τοῖς ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* *J. B.*

Ἄνω γὰρ ποταμοῦ] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus sæpius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. *M. du S.*

49. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Leg. *Erasm.* *J. B.*

Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει· sequi debuerat Grammaticos praeëuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεσταμμένως τι ποιούντων *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso simili proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναρίθμους δὲ μηδαμῶς, & Ἄνω γὰρ ποταμοῦ τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. *T. H.*

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. *J. B.*

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mss. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. *J. G. G.*

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mss. Gr. P. L. & Ed. *J.* Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτῷ μάτην ἐπιχαίνοντες. *M. du S.*

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχαίνοντες· & in Tim. ἐπιτιχρώτες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπίσημόν ἐστι τεχνῶν ὅτι ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὅτι ἐπιχαίρει κακοῖς τοῖς πέλας unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος ὅτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων ἤθη, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τουτωνὶ τῶν πατέρων. Μακαρίζετο δὲ πρὸ αὐτοῦ ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, ᾧ ὑπ' αὐτῷ πλοῦτος εἰς μύγας ἂν πολλὰς ἀθροισθείη, μόνον γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν τῇ οἰκίᾳ ἀπέλθωσιν αὐτῶν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ δὲ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιχαί-

χαί-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ξάπευον. ἢν δὲ τὸ τ῀ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τ῀ βοῦν πολλάκις ἐνέφερεν.

ΠΛ. Ταῦτα μέ, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τ῀ γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρώς. T.H.

54. Εἰσποιῶντι φέροντες αὐτούς] Εἰσποιῶ Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιῶ, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. αἴκεν ξένον ὄντα τοῦτον εἰσποιήσωμεν ἀδελφῷ ἡμῶν αὐτοῦς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ἄλλο φρατρίαν εἰσποιήσειν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποιήσαις vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τ῀ γερόντων εἰσποιῶν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παρίλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, & *ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μύθοις ὑρανίοισι φέρων παρίθηκα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τ῀ πάππον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, αἴρεται φέρον, καὶ καθείλκυσε τ῀ λόγισμον ἐφ' αὑτό· niſi transpoſita legi malis, αἴρεται, καὶ καθείλκυσε φέρον quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, φέρουσα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέρουσα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἄθησεν ἑαυτὸν φέρων· cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δ' αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) λάθ῀ τ῀ περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τ῀ κατήγορον in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἀφείκησε τὰ πραγμάτα, ἀς' &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κακοῦργον ἀνδρὸς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέρουσι ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσιμιξε φέρων τ῀ κύδιστον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὼν ἐς βίβ῀ φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδ῀ φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τ῀ ἵππον parum diſcedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲ ἄλλους διέφθειρον ἡγεμόνας, Πομπήϊον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐκομίζοντο· & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσήνεγκεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲ, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀνατίθημι· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἱερὰν

τὼς ; τοιγαρῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλοριττόμενοι· ἢ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito riſum debetis ab iis defoſſi; resque illa plerisque jucundiſſima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus eſt gratum, ſi vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitaſtis, vetularum & ſenum amorem, tum maxime, ſi prole careant; nam quibus liberi ſunt, illi amore veſtro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

---

πομύλῳ παιδίων. p. 49. ἐπίδικον ἑαυτὸν φέρων τῇ χώρᾳ τῶν ὠδῖν· *Damaſc.* apud *Suid.* in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδῶναι atque eum in modum eſt fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euſeb. H. E. VI. c. 19. de Origene ſcripſit; πρὸς τὸ βαθύτερον ἐξικνεῖσθαι θέλημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε ἐς τὸν σὺν τοῖς λόγοις ἔξω ἐκπλήσσει quorum, quia ſummus *Valeſius* aberravit, vertendo ſenſum explanabimus: *ad barbaram Chriſtianorum & audacem diſciplinam velut in ſcopulum impactus adhaeſit, cui agglutinatus ſeque turpiter vendidit, ſuamque in philoſophiae cultu ſolertiam.* Poteramus, ſi liberet, in pluribus exemplis lapſus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec poteſtas ad vultures haeredipetas tranſit, ſignificantur ſcilicet irrepere blando lenocinio, ſeſeque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas ſaepe haereditates officio aetatis exterſeras, tum annus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis ſenibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam ſe ipſe inferebat & intrudebat*: ubi neſcio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noſter*: πρὸς Ἄτλαν c. 19. εἰ μὴ ταυτὸν φέρων ταῖς τῶν γέροντων ἐκείνων ἀληθείαις παρεύρωψας quae huic loco ſunt ſimillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ τῶ πλουσιωτέροις) ἰδὶ πόσον φέρων ἑαυτὸν ἐπίδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans ſit & appoſita *Luciani* verborum ſententia: *Vos autem, malum! quid eſt cauſae, cur alienis inhietis, ac ſubdole irrepentes vos orbis ſenibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis exiſtimet, quaſi variatas illas ſignificandi figuras in participio φέρων ſolo reſidere cenſerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diverſis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diverſos, ſtructura diducente, poteſtatis eleganter immutatae rivulos, quorum curſum ac virtutem conſequi non licet, niſi circumſcriptione quadam utaris ad interiores ſententiae receſſus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἰαμύων] Tacent libri ſcripti editique: quibus etiam invitis, ſi *Luciani* mentem, & inſtitutum orationis ordinem ſequaris, particula negans videbitur inſerenda, τῶν σὺν ἰαμύων potior eſt Codicibus ipſa ſententiae vis perpenſa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitaſtis novam, vetularum ac ſenum amorem, tum quidem maxime ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, eos non curatis, neque amore proſequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta veſtri amoris verſutia, etiamſi liberos habeant, odiſſe ſe tamen illos fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, σὺν ἰαμύοις mox appellari: tum ἀς Ϲ αὐτοὶ ἰαμὰς ἔχουσι conſiſtere nequit, niſi legeris σὺν ἰαμύοις. Σωίντες an συνίντες ſcribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Σοίντες· ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mſ. ſuadente, συνιόντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt veſtras artes* aut *aſtutiam.* *J. G. G.*

Σοίντες] Συνιᾶ— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi ſequentis. *M. du S.*

67. Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres; ſic repoſuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. *J. B.*

Δωροφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem repoſuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή— V. Nηγρ. c. 14. *M. du S.*

Δωροφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arriſit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII. 11. τὸ πρόσωπον τῷ ἰαμύῳ καλαφῶν, ᾗ δωροφορῶ αὐτῷ θηρίῳ τὰ πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polyſtratus oſtendit Dial. IX. ταυτᾶς μοι δῶρα προσήγετο ἀπωτάχοθεν ἡ γῆς πάλλιστα. Cur tamen lectionem priſcam moveremus, cauſa fuit nulla; praeſertim quum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo qui divitem ſpe tabularum honorifice ſemper fuerant proſecuti, & perpetuo quaſi fatellitio ſtipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum ſe captandum praebuiſſet, reliquit filiam haeredem, fruſtratus improbas ſpes hominum, quos ſic decipere, pro moribus temporum, prudentia eſt.* *T. H.*

70. Ἀκοσμυγίντες] In cod. Mſ. οἱ δὲ ἀκοσμύοντες τοὺς ὀδόντας καταγελαθέντες, *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, λοσμυγίντες, *dolore ardentes*: eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀκοσμυγίντες] Gloſſema eſt quod in Mſ. Gr. P. & L. legitur καλαγελαθέντες. Genuina haec quam omnes impreſſi agnoſcunt. Aliud paulo eſt quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. τὸ δὲ ἐκεῖνον μὴ ἀπομύξαντας, ſed eodem fere redit. Certe λπομύττω *emungere* eſt, (vide *Iſ.* 2. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expreſſerunt in ſinu rident, & ſibi plaudunt. Sed tum legendum foret λπομύγντες, niſi forte hic ſigma,

amantur; intellecta veſtri amoris callidita-
te, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fin-
gunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur:
verumtamen in teſtamentis excludi ſolent,
qui jam olim ſatellitum more fuerant ſe-
ctati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum
eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infren-
dunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] σωιέντες ὑμῶν τὴν παραφυΐαν τῆς
ἔρωτος, ἢν ἢ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μι-
μοῦνται αὐτοὺς πλάττοντες, ὡς ἢ αὐτοὶ ἐρασ-
τὰς ἔχωσιν. εἶτα ὁ μὲν ταῖς διαθήκαις ἀπελεί-
σθησαι [b] οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ
παῖς, ἢ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρα-
τοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας
70 [c] ἀπομυγέντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. ἀώντες F. Reliquae Edd. σωΐζοντες. [b] Δορυφορήσαντες] Δορυφορήσωσιν P. S. A. [c] Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

ſigma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si haec non placet, aliam addam conjecturam: ὑπομύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἀπομυγεῖς. Si itaque levi mutatione velis ὑπομυγέντες pro ἀπ- ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀπομυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀπομυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπομύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑπερίμνοντι τοὺς ὀδόντας ἀπομυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, ſeu exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi *vis*. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατὰ τε σμύξας πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐφ' ᾧ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ κατὰν ὡς πυρὸς ἀναδῶναι, ὃ & τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ & τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον ἐλπεται· ἐκεῖθεν δὲ & τὸ σμυγερὸν, ὅτου ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡρίμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀμαυρόω ἀμαυρόω admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκριθείη τύχοι μὲ ὑπόθεσιν ἀμαυρόειν τῇ καύσει τὰ ὑποκείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδηλοῖ, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βυσσὸν ἔνδοθεν συνελιττόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, ὁ καπνὸς, καὶ ἔτι ἀναθυμιάσεως φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀμαυρουμένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem infidere II. c. 10. ubi primum οἷον καιόμενος καθαρῷ πυρὶ & μὴ συμπίπτουσις fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, ὃ καθισταλοόμενοι & συμπίπτουσις &c. πᾶσι πυρροῖς non convenit οἷον σμυχομένους καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ὁ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετοὺς, quorum alii ſunt θερμοὶ & ἀμαυροὶ, alii μαλακτέροι τε & οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. ἐκ πυρὸς Γλαυκ. Θερμ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλούμενος, οἷόν τινες ἔτι σμυχόμενοι ἐξαναλίσκοντο, ἀψαύμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς πολλοί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, & τὸ πρᾶγμα δ' ὑποψίας ἔχον ἀπορίας τε ἐλέγχων ἀσχολίαν

ubi

TER. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοὶ γοῦν Φέ- 4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμῳ σὺν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φυσὶ μὲ τὴν ἐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμῳ δὲ ἐν πάλαι κατὰ τῶ Θιαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. κὴ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπίβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγιν μὲ ἐπὶ τὰς βαμοὺς ἐν τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδεικνύμῳ, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμῳ· poſteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σιγηρόν τι ἐν καὶ ἰσμυγμένον ὑποβλέψασα, *Charicleа vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταπνεύσειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καὶ ἰσμύχθη, κὴ ἀντράκιλο φρένα λόπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐν τῇ ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε ὕτω καλαπνυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲ εἰκὸς, αὐτὸν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεῦσα μὲ εὐφράναιτο τὸ ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κῆρ ἀχῶ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμῳ, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐν ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἴνδοθι δ' ἀιεὶ Τίῳ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφσμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῷ πάθους οἱονεὶ πυρὸς τὸν ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφξύων, Ἀφκαίων ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφξύων & Ἐπισμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς με ἐπισμύχουσι μελαδῦνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καλασβεννύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μανησικαλίαν *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τ' ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς παραλεόμενον. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἣν ἡ βαρὺς ὁ ταῦρος τῷ ὑποχθονίῳ χρυσίῳ ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὕπερ (ἔλαιον) κὴ αἰτήσας ἔτυχε καὶ ἐπαλειψάμενος ἔ καὶ τὸ πάθος ὑπεσμυχε τ μὲ ἰάσεως ἔτυχε, τ δὲ ἀσεβείας σὺν ἀπηλλάγη· *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπεσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) Θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ὡς μεταφορᾶς τ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ὡς μεταφορᾶς τ καυμάτων ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰρεθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιερεθίζουσα, ὑπεκαίουσα, Θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἔνδον ἰρεθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur convenire λὸ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγίντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τ κόμης ἐπιθυμίᾳ Theodoſius pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* reperierat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ὑποσμυγίντες reperiſſe nequa-

quam

enim Thucritus a me profecta quot dona κριτῶν τόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθηξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίντες· fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poetis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Pollucī* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσσον ἐν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλιθρίοις ἔχουσι προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν· quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare:* ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopalam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum crevisſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες· quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere:* ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκλαίνειν, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπιτετομισμένῃ ὄψει ὀφθαλμοῦ καὶ προσώπου ἀπορρῳδῇ, καὶ τῷ ἀπομυκλισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκληρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a *μυκτὴς* ſive ἀπόμυκτης prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητοφομυκτὴς, ἀττικὸς εἰρωνεύτης· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀποσοβίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισοβίζω. Sed alterum ἐπιμυγίντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἔχων ἀνὰ τὸ ῥωθώνιον ἐποίησεν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν, ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν. Ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσύναξεν, ἐπεγόγγυσεν· illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξαν vel a *μύζειν* repeti poterat, vel a *μύττειν*, quae, tametſi ab eadem radice *μύειν* propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *AEſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ κάκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, στεναγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτιηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλίξω καὶ τί μάταια γελᾷς, ᾧ σιμὰ σισηρὼς Μυχθίζεις; τάχα που σαφδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζουσα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζουσα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Origenes*

δοκῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπτήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραστὴ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γῶν μοι ἢ τῷ ὀπτὸν εἶναι αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει διπλοῦν πρώϊον ὀπτελῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat, quum terræ mandarer pridie, multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θύκριτε, ζώης ὀπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἥδη, εἰ ἢ Χαριάδης πρόσθεν τελευτήσει Θυκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φαίδων γε, ἢ Μέλανθος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans, & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Celsi. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὔγναμπτον, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς οὐ μῦθον φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπειρισάμενα μυχθίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκληρισμόν. Quamcumque in partem verteveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τὸ ἐπιμυκληρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμὸν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀπδασυς in *Hesychio*, ἀρμοσυς, ἀσπασυς, γενετὺς, ἰδητὺς, κλισὺς & λησὺς *Herodoto*, μασὺς, ὀρχησὺς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγίντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γελᾶν , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore sollidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias petitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιπρῶν , τὸν ὀδόντας τρίζων pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιθορύσσουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοπεῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Δίλφιδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐπὶ εἰ , βιῶναί τε ἐπιμήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clarisi. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας: at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime, dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Pro-

ris huc deducti. TER. Iſta laudo: vitam producas quam longiſſime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζῴης ὡς μάλιστα, ὦ Θύκριτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiiſti? me quidem, quum paraſitus eſſem Diniæ, & plus quam ſatis erat ingurgitaſſem, fuiſſe ſuffocatum noſti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorſus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non noſti Ptœodorum ſenem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una eſſe. CAL. Illum ipſum ſemper obſervabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝ.

95 Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ὡψώμην ὢν Δεινίᾳ, πλέον ἢ ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν ἰδιόδοξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτωιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιοχνούμενον [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Ζη. ὦ σε &c. P. b Ὑπιοχνούμενον] Ὑπιοχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. *F.*

Προπίμψεις] Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortaſſis alii uſitatius dicerent* προπέμψῃς: atque id ipſum reſcribi voluit *Jenſius*. Sed merito lectioni vulgatae ſuppetias venit politiſſimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντ.σιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepoſitionis habuerint perſpectam. Capiendum eſt, quaſi dixiſſet: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auſpiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illuſtrant ſimiles loquendi formulae, ὑπὸ μάστυσι, ὑπὸ πήχυι πιπράσκειν, ὁ ἰωνημὼν ὑπὸ κήρυκι, προῖέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάῃσι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ ἐν τυμπάνοις ἐυρυθμια βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορὸς ὑπὸ τοῦ μέλει τούτῳ τηπόμεθα παῖδων ἐν παρθένων *Dion Chryſ.* p. 407. A. venuſte *Noſter* in Tim. p. 160. ἰλιγγιᾶ ἅσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ διαίλῃ· quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, ſed & *ſub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Criſpum ſub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI. 35. *Deficiunt magico torti ſub carmine rhombi.* Ex his ſimul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auſpiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πτοιῇσιν ἔρωτος. Niſi genitivum in hac phraſi ſaepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, mallem fere apud *Dion. Chryſ.* p. 286. C. διδύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, ὑπὸ κεραυνῷ ἐν βροντῇ γινόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ ἐν βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιοχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.] Videtur verbum excidiſſe in his, ὑπιοχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur.* Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede inſtituto brevi moriturum.* *F.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Grevius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deeſt. Reperitur autem in praeſtantiſſima Ed. *F.* Librariorum negligentiae imputandum exiſtimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video cauſam cur hac in parte a ſcriptura recepta, nulla addita ratione, diſcedere voluerit. Neceſſario autem leg. ὑπιοχούμενον, uti in P. recte ſcriptum eſt. *M.du S.*

Ὑπιοχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Grevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari poteſt, probam eſſe locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ τοκοῦντες

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· φριάμῳ γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτό, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί δὴ ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς οὐκ οἶδ'

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμοις τοῖς θυγατράσι ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανος ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τοῦ ἰδόντι τὸ ὄνειρον. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπιχνούμην· *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relicto que haerede:* nam ὑπιχνεῖσθαι pro *sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergle*rus, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis *ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἑβεβαίουν ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολιφθῆναι vel ὑπολιφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Paus*san. III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένη ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίῳ· τῷ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολιφθείσης· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire:* Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δὴ ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίῳ — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδίκτορα πλεῦτον Ὡς ἔξοισις γ' οὐ πατρῴαν Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι νηπίῳ γάρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ νηπίῳ δὲ αὐτῷ παιδίσκαις τῇ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπιχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξειν, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀπαθείσης, ἃς φασι, τὴν συνουσίας· itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius: Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τριχόμοις τῇ προσιδρίᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγινομένων ἀφ' ὧν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. ἀφ' ἡμερῶν ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.*

Lang,

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον[1], Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ξηνόφανες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δέ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὸ ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἄν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ-

[1] Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. χρόνος ὀλίγος διαγένεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demostheni* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τοῦ λόγου. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπειπὰς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπειπὰς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὑφεῖλκεν αὐτῷ, τοῦ ζωροτέρου δὴ χάριν μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non ausculto *Graevio* copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπειπὰς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὸν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τοῦτον τὸ φάρμακον ἐγχεῖσθαι in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δὸς κύλικας ἑτοίμους ἔχειν. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ὑπτίαν] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγίαν δὲ τὴν Μελιτταίαν κυπέλλιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκράν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τὰ εἰκότα ὑφιστάμενον. Ἐκτανύειν, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Ἦκε γὰρ ἄν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mss. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *per communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἄν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. ΔΑΜ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγαναχτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. συνθάνη ὅ, τι ἀγαναχτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος[a] καὶ ἀλέλοιπα καλασοφισθείς[b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ πάντων. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὑπὲρ θανάτου· καὶ εἶν ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξέ δή μοι ἡ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς καὶ εἶν ζηλώσειε, ἡ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNE. DAM.

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσι⊖] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσι⊖, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλι⊖] ἀθλίως G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι ἀφ' ἑαυτοῦ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ἐ ὀλίγῳ βραδύτερο⊖ nimirum ὁ κλήρο⊖ nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναὸς εὖ πεπειραμένο⊖, ad quem de illa potestate verborum ἧκειν & ἥκειν plura dicemus. Vide Praestantiss. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, κατέπαλτι λέοντ⊖ νεβρὸν ἁλόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καλασοφισθείς] Mss. καλασοφισθεὶς ἀθλίως, *misere deceptus*. Vulgatus: καλασοφισθεὶς ὁ ἄθλι⊖. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Amplissi. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἐθεράπευον ὑπὲρ θανάτου non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀκροτήρια θήρας θανάτου ⊖ ἐπὶ-

ἄραι

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, proptereaque gemo.

ἢ ἢ ἐκεῖνος; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ [c] ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συνετέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI. ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

SIM. ΣΙΜ.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

ΗΚες ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἐπὶ πολὺ ἐκατὸν ἀπεδέοντα τὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

c Ἄγκιστρον] ἄγκυστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

θραι ἁλιεῦσιν nam θηρᾶν & venari non minus dicuntur quam captare: Horat. — viduas venentur avaras. Hieron. Epit. Nepot. Alii matronarum opes venentur obſequiis. T. H.

48. Ὅτι ἔ ἔν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit Aldus, jamque recte in verſione poſuit Interpres, Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. F. F.

52. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Junius in adagio, Eſcam hamo circumponere. Philo Jud. de Jud. p. 720. C. ἵνα τὸν ἐπὶ ὀλίγοις πόνοις δέλεαρ καθιεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὸν ἐπὶ μείζοσιν ὠφελείαις Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: opportune diverſa in re Petron. p. 15. 664. Solon in Troch. apud Plutarch. T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρώστης οὐκ ἀνίσπασεν μύγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁρπαγὰν ἐ φρενῶν λυσφαλεῖς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καλαπιεῖσθαι τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano Symeon Metaphr. Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ θέλεαρ τῆς πλάνης καλαπίων εἵλκεν τοῦ ἀγκίστρου πειθομένους de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat Aſterius Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῆς ἀξιωμάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς θεοσεβείας ἄγκιστρον. Gregor. Nyſſ. T. II. p. 227. B. Foenerator ἀφιέμενος τὸ βαλάντιον, καὶ διδόντος τοῖς πενομένοις τὸ θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) ἀφὴ τὴν χρείαν ἀφειχήναιεν συγκαλαπίσωσι τὸν τόκον τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus Heſychio & Etymologo. His adſimilia ſunt in Luciano permulta; ſed inprimis vide περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπίσαι & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam apposite Horat. II. Serm. V, 24. — captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. Ariſtaen. I. Ep. 17. συγκύπτειν ἔστι τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατακύψῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Eraſmus in Vorare hamum parum accurate. T. H.

69. Οὐκ

τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδύνης, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαί τοις ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ὑπὸ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν ἡ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἑταίρας εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἑταίρας σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

π Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπίῤῥει.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. I. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M.du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικὰς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικὰς Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἅπερ ὄντα σοι τὰ ὑγρὰ καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ἀναθέμενον Σικελικὴν πίνει τε ἄσβολον καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένου. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ὑπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπίῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπίῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Ms. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπερῤῥει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61. ἐπιῤῥεῖ γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ἐς τὸν Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐς τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδιστα θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, πολιόθηκος ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος τοῖς πολλοῖς ὤν, ὁ δὴ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πρόδηλός ἐστι χρυσῆς Ἀφροδίτης ὤν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐραστθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀΐνάον τι ἐ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἀ ῥᾳθυμοῦντι τούτων ἐπιῤῥύη· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ὑπέῤῥει] Sine controversia verum est ἐπιῤῥεῖ· ὑποῤῥεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ἐ τὸ ἀργύριον ἀΐνάον τι ἐ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὅλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μ' αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδὲν γὰ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, εἰ δ' ἂν ἐκ πολάμων ἐπιῤῥέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σβεννύναι τὴν αὐξὴν τι ἐ ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτων ἐπιῤῥοίαι *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua*

suavianda vel munus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν ἐ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset τινα oratione hunc in modum divisa: Μῶν ἐ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πρόδηλος ἡ χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideriat θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν ἐ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. M. Φάων ἐπὶ τῷ ἐρασμίων ἐ ὑπερηφάνων τῦ γὰ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaphat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίστε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, ὁ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐδιαθέσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμους ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὀπίσω εὐθύς τε, ὁ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὴν κληρονόμον ἔχουσιν; ἤπου τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅττά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ [a] αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπαίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου.] * Κλέανθος Πύλιος ὃν ἀπὸ Πύλου (τῆς δὲ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καταλαβόντος, καὶ μεταμάχησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῇ Ἀθηναίων καὶ τιμώσης ἔσεσθαι. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλέανθος] Lege Μίλανθος, ut ex iis liquet, quae *J. Meurſius* collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμεταμάχησε pro καὶ μετεμε· praeterea ſcribi poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. *T. H.*

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec mecum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. Α. φοβούμενοι τοὺς μὴ ἱσταμένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωσι), ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. *T. H.*

7. Οἰμώζειν] *Horatius*: *Nil ſibi relictum prater ploware.* *M. du S.*

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδισιάζειν. *J. B.*

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς αὐτούς. *Demoſthenis*

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔμοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

[c] Ἀκούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται ἀνατραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἑκάστου φερόμενοι ἔκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνόντες

b ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. *c* ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. *d* Ἡμῶν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῶν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Καλίανδρός τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρὺξ τῇ δὲ δημοσίᾳ ἐπιθέτων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμείνων καὶ μάστιγος. quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδεία· nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρου καλοῦ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξυρ——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλλαπόγων οἰκέτης, οὐ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸν γνάθον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi*, *dum manumitterentur*, *capite raſi fuerint*, *imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo*, *cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιεξυρημένος τι καὶ κεκυπτιδισμένος τὸν ὀφθαλμόν. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σέλε· ᾗ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
[a] NEK. πῶς δὴν ποιήσαιμες [b] εὐπλοήσομεν;
XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν
χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ
ἡιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰν ἀν ᾗ ὅτῳ
[c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
μῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέ-
χεσθαι αὐτῶν, ὃς ἀν μὴ φιλὸς ᾗ, ᾗ τὰ
ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ
τοῦ [d] ἀποβάθραν ἐς ὃς διαγίνωσκε αὐτοὺς, ᾗ
ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. εὖ λέγεις· ᾗ ὅτω ποιήσομεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὗτοσὶ τὶς ὁ πρῶτος ἔρχεται; ΜΕΝ. Μέ-
νιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

a NEK.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξατο O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπικόλαιος πτῆσις, ᾗ † ὅση δυνατὴ πλοίζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος. V. Τὰ ἐλαφρόταλα τῶν κτημάτων. Gaza τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis legimtur: iidem habent ἔστι. *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἱονεὶ vel οἷον ἃ κυρὶ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. *T. H.*

† Ὅσα] Ὅση Exc. G. C. & V. *M. du S.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τοῦ ἡιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠϊὼν & Ἡιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἰσραηλίτας ναυάγια περιπλεύσαντες εἰς τὰς μονὰς ἐκθέρασμένους· legeris ἠόνας vel ἡιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρόταλα τῶν κτημάτων, τὸ ἐπιπολάζειν. *J. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *J. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερῥίφθην. *J. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερῥίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέῤῥιπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verbera; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπερῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερῥίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπισκ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπέῤῥιφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερῥίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερῥίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχίσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχίσθωσαν· ſic ἀξιώσθων, ἐγκρησθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κικαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapyth.

ri, baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpureâ veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάλλρον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. τὴν τρίαιναν δὲ ἐγὼ ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρωεδρίαν ἔχε πλησὺ τοῦ κυβερνήτου ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἅπασαν σκοπῇς ἅπασαν.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρας [53] ὃ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἶ· ἔμβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

e Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *Alw.* Priores ἀπερρίφθων. f Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte S. alterum e detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καὶ απλητικὸς. G.

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπέρας] Excidit articulus, ὁ ἐπέρας. *T.H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνειν, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κεμβὰς, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὴν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδεμένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὴν δεξιτέρην ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπύργους, ἡ τὴν μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod *cincta* valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J.J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καθαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas*: Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καθαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πάνλοστος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γυναικώτατος ἁπάντων, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ πεκρῶν διάφορων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί ὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί ὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐχέτω ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι φιλός εἰμι. ΕΡ. ἐμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. καὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. καὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καθαδύσεις τὸ σκάφος, ἢ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino; quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

a Τόφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ ταῖς ἱματιοδέσι ἐπίβλημα, ὅτου * μανδύης καὶ χλαμύδα ἐ πόρπη καλύπτουσι. G.

* Μανδύης] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ φορτὴν καλοῦσι. ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ φορμὸν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράζην καὶ κολόβιον. Repone κολόβιον deinde pro φορμὸν βαρβαρὸν vel βάρβιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de bireo multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi φορμὸν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρὶς dicta fuerit φορμὰ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βαρβαρὸν errotis propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρίᾳ. T. H.

Sed Mss. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί ὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί ὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί ὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι ὖν, ἐχρῆν ἀλλὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί ὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ἐ τεθνήξειν πω̃ς; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J. G. G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J. G.

95. Ἀνεκήρυξεν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, συγγράψω δηλονότι· quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

85 λὰ καὶ τὰς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδοὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἐμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

90 Καὶ σὺ δὲ τὴν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σύνταφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις 95 ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

1 ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις, [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες 5 [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, superciliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὃ ὅτι

b Ἀληθῶς] Deest in O. *c* Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. *d* Βαβαί] Defuit in O. *e* ΣΤΡΑΤ.] Ita *f.* *V2.* Νικηρὸς G. P. *f* Ἐν γῇ] Ὑπὲρ γῆς P.

94. Πάλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G. 1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι τραῦμάς. G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. *T. H.*

3. Στρατὸν] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νικηρὸς quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mf. pro Κρα. est Νικηρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ὅτι τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. EP. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostenderuditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas interereut. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίῳ vel βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρένθειον, μῦρον τι παχίον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio:* idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθειον ἔστι δὲ εἶδος πολυπλοῦς μύρου eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον λάτ τινος ἄνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθινον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθειον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserο: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἐν βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντινόος (ita legendum non Βισαντῖνος alibi paulo rectius Βησαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφου, nec cum *Guyeto* in θυμοῦ mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum; etsi longiora ἀφῶ τὰ βρένθου ὑμῶν τὰ πολλὰ, ὦ φιλόσοφοι·* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας θετέον τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἰκτῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) σεσαφήνισται ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, πνεύμων, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὁ δὲ βρένθος· me judice deterius est, quod editur Βρυός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθὺς existunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum com-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲν γὰρ [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταθέτους, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλακοπορίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τουτί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

a Ἀλαζονε.ίαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονείαν. b Κενοδοξ'αν] Καινοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μαιμυρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι. in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ φθαλμὼ διαβάλλει Scholiaſtes quum ſcribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῇ χλιδῇ, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad διαβάλλεσθαι τὼ φθαλμώ. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερόπτικον καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει ὁ Ἀριστοφάνης λέγων ὕτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονῶν, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat:* quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀναστάσας τὰ κοττάβια· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι σωφρόνοις αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἠσύλλαινον, ὁδὶ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri:* περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἄπαιδες δ' ἂν ἀπαιδάτευτοι) λαθόντες, ἔτι καὶ βρενθύεσθαι, ὅτι μὴ πλείω ἴδυκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὸν ὠμὸν Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαμπρυγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, εἴτις ὄγκον καλίσειεν αὐτὸν, ὁδὶ βρενθύεται καὶ ἀγχιναυτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἡσύχατε δὲ αὖ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωφρόνοσι &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι καὶ ἐπισύρομισιν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mini, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζομεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον οὗτοι βρενθύεται & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νὴ βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρέσεων κακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρώμενος πολλῷ μᾶλλον καλεσθρενθύετο, οἷα προπηλακιζόμενος τῷ ἀναξίῳ τῆς ἀρχῆς. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδίεται, vel Βρενδεῖται· nam infra ſane legitur, Βρενδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύνει), ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλεκταί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus* & *curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit hoc

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· ἢ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα σοι κρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque studioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur κ᾽ ὕθλους· κ᾽ μικρολογίαν τὴν Διός, κ᾽ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abſurde vertunt *quæ quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum δικωπίαν ἴλκειν. *J.G.*

33. Μαῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μοῦ. *M. du S.*

36. Πέλεκων τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκων ναυπηγικὴν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσφέρεσθαι τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριάκας τῶν τροχύλων ληκύθους, κ᾽ βακλήρας τῶν σκολιῶν ὑπὸ Λακεδαιμονίων. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λεκίς. *Ariſtoph.* in Γηρᾳ κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis*: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ᾽ εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν — Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῳ ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἰλεῖον, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἰλεῖον, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἰλεῖον ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἰλεοῦσι. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἰλεῖον *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπ.κοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quæ ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπ.κοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comœdiae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπ.κοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπ.κοπον. Τὸ ὃ παρθένιμοι κεφαλὰς ἀντὶ τῆς προτεινάσεις. ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνα ἤτουν ἐπικόπανα ἤτοι ἐπικορμίσαντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτεινάσεις ὡς ἐπιξέινα, ἤγουν ἐπικόπανα, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνα. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπιξύλου pro ἐπίξηνον, τὸ παρ᾽ ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quae ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαῶν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at idiotismos vocari* ἐπικόμματον.

Ari-

9. MEN. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & istam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta securi nautica, præcidet eam pro codice usus scala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χ' ἕτερα τὰ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [a] μνῶν τρίχες εἰσὶ τὰ πλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθες καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος [b] οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[a] Μνῶν τρίχες εἰσὶ] Μναῖ εἰσι τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etsi nec repudiandum sit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *Alii.* ubi praeterea notatum: Ἐπικώπῳ *forsan legendum.*

Aristophanis *autem* Scholiastes ἐπίξηνον *esse dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius *exponens Homericum illud Od.* B, 237. παρθέμεναι κεφαλὰς, *subjungit*, προτείναντες, ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνα, ἤτοι ἐπικόπα, ἤτοι ἐπικορμία θέντες, ὥστε κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus* ἐπίκοπον *subſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiastem Aristophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero subintelligi posse videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὸς, *quam* ἐλεὸν, *ut* Eustathius *annotat.* Postea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* scripsit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo sit tenendum declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεὸς, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 285. Od. Ξ, 432. τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive *mensam coquinarem* veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τύλεον *Aristophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti possit *Poetae* ἐλεοῦντ· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεὸς δ', ἢν τράπεζα ἀρχαϊκὰ, ἐφ' ἣν πρὸ θύσεως εἰς τὰς ἀναβάσεις τοῖς χορδοτραῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtemperemus, Ἐλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὸς, τὸ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀφηκοοῦντας ἐν ταῖς θυσίαις teste Athen. IV. p. 173. A. quem descripsit *Eustath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεοκόποι *Lysiae*, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τῷ ε παρεμβεβλημένῳ, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ ὥσπερ τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸν, γεγενῆσθαι τύνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a *Suida*, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κορμὸς ξύλινος. De ἐλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in *Aristophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *mensam lanioniam* statuas: *AEschyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνης Θερμῇ κοπείσης φοινίῳ προσφάγμασι· quorum mihi *Stanlei* versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ἐάνιον adjungit *Pollux* origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra possunt servari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἤγειραι μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis:* nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis.* Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit *Eustath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν & ἐπίκοπον ᾠήθη τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἱά τινες ἐπίξηνον, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιον· cujus vocabuli infimae Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· ὥσπερ Ἀριστοφάνης & Δημοσθένης· de *Aristophane* liquet; *Demosthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Hesychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τιθέντες ἄκοπλον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: sic ἐπ.κοπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur: Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχέου ῥακώσει mederetur, ὑπλίου ἀνακλίνας τ' ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ πεπονθὸς ἐξετεμνε. Porro, quod *Hesychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ ἀλφιτοφιδὶ τῷ ὑφαινομένῳ ἱματίῳ, καὶ τὸ παρ' ἐν οἷς ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adsentior. Idem: Κρεῖον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθον τα· veterum expositionem tradit Homericae vocis κρεῖον sive κρήϊον duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδησον· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; ΕΡ. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ὦν. ΜΕΝ. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis est, satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de superciliis? MERC. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocyus inscende. MEN. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet. MERC. Quid-

a Βούλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῶν πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβρα λέγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 113. M. du S.

Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac teter; at *fastidire, aversari* σιαίνεσθαι Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *fastidia*. Σιαντὸς, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Canjius* Gl. M. & I. Gr. in Σιαίνει nam *Nicephori* & *Joannis Moschi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco poteftas adlignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noftro ad Tim. p. 113. reftitui commode poffit, ἀπὸ τῆς δίκης σιαίνει, *propter illam* συγκόπλην nimirum vultusque triftitiam, qua feftum illud Δικαια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα *proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus faftidium excitet*, five malis, *omnes faftidiant*: an potius parva mutatione legi praeftat? λέγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi foetore philofophum cum omnibus esse faftidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* fuspicaretur? quid dici poterat abfurdius? haec tamen Etymologi verba non multum difcrepantia recognofce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiafta, fed ab Etymologo noftrum Scholiaften faepe defcribi: de pera certe vix quisquam, quid fit κινάβρα declarans, cogitare poffet, nifi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλλω a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Hefychius* oftendit: illi autem conjecturae, qua fuspicatus fui in eodem reftitui poffe Ἐπ κοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκοπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπ.κορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* fubfcribo Gloffas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philofophi barbam fcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod fecuris robuftum aliquod lignum, non levem tabulam poftularet. T. H.

40. ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava diftinctione; quam ob rem ignofcendum eft eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπικώτερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini fimilior evafifti, foetidis fordibus ibi depofitis*. Ἀναπέφηνας intellexerunt, quafi actionem contineret; perverfe: aliud norma Graecae linguae, atque ipfe *Lucianus* fuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτε θεῶν τισι καινοῖς δαιμονίοις, οὔτε ὁμοίους, οὔτε ὁμοιάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδείχθην, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem. §. 3. ipfe rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poftulat, nifi is, qui, quae habet ipfe, deponit atque a fe projicit: modo, τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθαι, &, ἀπόθου δὲ τοῦτον. Ἑρμ. c. 5. πᾶσαν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ τοῦδε ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι τοὺς αὐτοκράτορας in Paff. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc fponte fequitur, quomodo fit capiendum αὐτοῦ, tanquam fi locum, ubi fordes excuffae jacebant, digito monftraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perfonae conveniant, manifefto, dummodo fententiam confideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philofophi barbam rifus caufa poficit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ τέλειος ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀνακέφηνας ἀποθέμενος αὐτῆς τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀνακ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῆς] Id est, αὐτόθι, ἐνθάδε. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μύστωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Euseb.* D. E. p. 106. C. οἱ σεμνοπροσωπεῖσθαι δοκοῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Proœm. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ἧς φιλοσοφῶν ἐπεγόνησας σεμνός τις ὀγδοος, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ἐπεῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιτάσας γοῦν τὸ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Φιλήμων. Οὐχ ὡς, ἐπὶ δυοῖν ταῖν ἴσαιν, ἐπ' ἐπὶ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακείαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato ϑ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

d Κολακείαν] Ex O. Edd. omnes κολακείαν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. ϑ quod si retineretur deleri omnino debebat ὄντα.

παρισώσεις, ᾗ πρεσβύτης, καὶ βαρβαρισμὸς, ᾗ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ σπόγεια, τὴν ἄποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, ᾗ μάλιστα φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠόμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γοῦν ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασιν λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέσται κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· ᾗ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὑπὲρ τῆς σοφίας ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὑπὲρ τὸν θάνατον, καλέσαντός μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδού B2. quod sine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμὸς] Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος εἴρηκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοί, ᾗ τὰ ὡδαπλήσια. V.

66. Δεδημένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιτυπεῖα] Πορνεῖα. V.

* Οἱ δὲ δυο * συο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμὸς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἃ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 29. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Noster* Δημοσθ. c. 8. M. du S.

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. M. du S.

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι: sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce*: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἤνι ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto ἦν' ἰδοὺ posita post ἦν' apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit ι adverbii ἤνι, quod ὡς τῷ ὡδαπλήσιον τῷ ἰδοὺ perinde ac si diceretur ἤνι ἰδού.* Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲ ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκων τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehensa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damasiæ mater gemitus ciens præit lessum cum feminis in funere Damasiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque jaces solus.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes jam jam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te præstas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μέλαξὺ λόγων, ὃ χρυγή τις ἀκούεται, ὥσπέρ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; EP. ναὶ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύσασα ἐξάρχει τῆς θρήνου σὺν [c] γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον [d] ὠρυομένων οἰκτρὸν ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπλομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. EP. γενναδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *Alw.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quasi ab ὠρύομαι.

ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque jam observatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Thes. Luciani loca fugerunt. *Pausan.* X. p. 860. διὰ τῶν ἀποβάθρας κατιών· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγχυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illustris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T. H.*

72. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάσης] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam sero intellexi me in fornicem esse deductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T. H.*

73. Περίεσται] Futurum, uti supra Ἐν. Δ. Χ. αὐτίκα μέτεσται ἐ τιμωρήσει τῇ μητρ.. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργυρίου λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ secus atque Interpretes fecerunt. *T. H.*

77. Ἔσφιγξε] Consule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. *M. du S.*

84. Συνίχεσθαι] *Illius uxor constringitur a mulieribus*, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, *illius uxorem mulieres circumstrepunt.* *J. C.*

Συνίχεσθαι] Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum sit illorum, *uxorem mulieres circumstrepunt*, exputare non possum. Suspicabar olim συνάγχεσθαι vel ἀπάγχεσθαι melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῶν λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame suffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim *comprehensam constrictamque teneri: Porphyr.* in *Euseb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἱππέων εἰς τὸ γυμνάσιον διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrensibus Dionysii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T. H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic passim. *J. B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenæi, Græciæ illis temporibus disertissimi. Lacedæmonius antiquus scriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J. B.*

Ἐξάρχει τῆς θρήνου] Protulit *Des. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσί με unde *Cuperus* expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I. p. 48. *T. H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

3. Πάν-

ρων, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μεταπεμψόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλλοις; [a] πάντας δικαζῆναι δεῖ· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δεῖ δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas faiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟΙριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐν Κορίνθῳ, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπιλέγειν, Ἦ μὰ

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντας] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει πολλαχοῦ τοὺς τῶν ἐχθρῶν, ὡς τῷ † Ἀριστέᾳ λέγοντα, ἢ κουφιστέον μοι, ἢ κουφίζω σε· τοιούτῳ, ἢ προκομιστέον μοι, ἢ προκομίζω σε. V.

Ὁδυσσέα δ' Αἴαντα· φησὶν ἓν λιάς πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κουφιστέον μοι, * ἢ κουφίζω σε. Διόττες) ἓν ὁ Λουκιανὸς λέγει

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κυφίσω ubique & προκομίσω scripserat M. du Soul. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. T. H.

† Ἀριστέᾳ] L. Ἀριστεῖ. Sed tamen Ἀριστέᾳ est etiam in C. M. du S.

11. Πάντας] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. M. du S.

Ibid. Δικασθῆναι δεῖσει] Vocem unam addit Mf. πάντας δικασθῆναι δεῖσει. πάντας vulgo deest. J. G. G.

7. Μοίριχον] Ficta credo haec nomina. M. du S.

10. Πλούσιος δ' αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmurienfi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὢν ponitur signum interrogationis Grœcum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si hæc per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. J. F.

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. M. du S.

11. Ἦ μὰ' ἀνάξ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. J. G. G.

20. Οἱ μάντεις εἴτε λαὸ τὸ ἄστρον &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ἄστρα nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἵτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις οἵτε λαὸ τὸ ἄ. τ. τὸ μ. οἵτε ἀ. τὸ ὀ. οἵτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆκε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium exterorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. T. H.

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. Ennap. Ed.

volle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obſequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & teſtamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Ariſtea Mœrichus, ſi prius decederet, domino relicto ſuorum omnium; Mœricho viciſſim Ariſteas, ſi ante eum abiret: hæc quidem in teſtamento erant ſcripta: illi vero obſervabant ſeſe invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, ſive ab aſtris conjectarent futura, ſive ex ſomniis, ſive Chaldæorum imbuti diſciplina, quin & ipſe Pythius modo Ariſteæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad iſtum, mox ad illum vergebant.

ἀνάεις, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ᾧ κλήρῳ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ ἐς τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαι μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τ ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχος δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τ ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ ὀνειράτων, ὅσοι γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

1. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? eſt enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thraſyclem inopinato pervenerunt.

ΔΙΟ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμων καὶ Θρασυκλέα ἦλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *J.* αὖτε Margo *AIW.* c Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Ed. *J. B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. oſtendit hoc vocabulum eſſe mendoſe in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ ſcribit Ἀριστέᾳ, ut ſcribendum eſt. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum ſuſtulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Ariſteo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Ariſtei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Ariſteas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt noſtri Commentatores, a quorum ſententia valde diſſidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac cauſa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βοριῆς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quaſi a βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, ſed hoc non ſine alluſione ad* ἀριστεύς. Illam alluſionem, haud quidem alienam, etſi non praeſtem, ceteris tamen non invitus accedo: eſt enim talis nominum, praeſertim propriorum, formae mutatio neutiquam inſolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μιλάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μιλανθεὺς Od. Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod poſterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Scheffernm* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστεὺς dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pauſan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII. p. 282. *Caſaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeſchel.* ad *Origen.* contra Celſ. p. 113. *Rutgerſ.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τ Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, ſi liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκαίου ab Ἀλκαίῳ. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noſter*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, ὑδὲ πώποτε προμαντθυομένους ὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· ὅτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὸ βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου τοιησάμενος) ὅτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὼ πήρα χαίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. ὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' ὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τὰ Περσῶν ἐκτησάμην. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἀπο-

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem gravioresque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Me-

mi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ πόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὄχθης κατὰ τὸν Φωκίδα. V. ὅπου καὶ τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντθυομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντθύμους & ὕτως. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀμείψας & Μαίριχος. *F. G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem.* diversas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Εὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 142. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς, *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὰ χρυσία βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld zien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμῖν ἀποβλέπομεν. *Non munia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ γοῦν εἴ τις, ἐκὼν ὧν ἐξετάζειν βούλοιτο τὸ τοιοῦτον, εὑρήσει πάσας εἰς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῶν πάντων τιθεμένας. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥοῦντα χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος ἀφορῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet animo, qui ad vitæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Gronovius* ὀρεγόμενοι legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *Ælian.* H. V. I, 28. οὐ Ῥόδῳ φασὶ τὸ μὴ εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ὁρᾷ ἀμελῶς γυμνάδας, προθύμως Ἀθηνᾶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζούσης, καὶ βίου τυραννίδα βλέπουτος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*, sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, sa-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τ' πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους, ᾗ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλων τ' τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ τις ἢ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέῤῥει, οὐ πωμάτου στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναῶν αὗται παρθένοι, ἐς τ' τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐκεῖνα ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τ' πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἕξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στέγειν οὐ δυναμένου] Δέχεσθαι, βαστάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίον ἔστι, ὅτι ἡδοναὶ ὁρῶσιν, οὐδὲ ἀφροδίσια περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum convivis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ' ἀ μὴ θήμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἀ μὴ θήμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, οἷς ἀ μὴ θήμις ὁρῶντα. At illud οἷς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἑκάστου ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ὑπερθαυμάσῃ), καὶ ζηλωτὸν ἀπέφανεν τ' ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo mirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πωμάτου στέγειν οὐ δυναμένου] Non dubitem fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὸς μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι δ' ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adservient* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἕξουσι] De ἕξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

ΕΜὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σε, ὦ Λίβυ; ΑΝ. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἴμεν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἰτὸν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer? melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκιπ. Pro Μάνος F. Μάνιος, ut supra ἰμβαιύης pro ἰμβαιής.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt Fr. *Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Naster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Αλ. Ἱσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctequе vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. ᾗ παρεσκεύασαντο τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰθυῶν μεγάλων τε ἐς τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀπεδράσησθε ἐς τὰ πολέμια ἔργα ἀλφαντος. p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucia-*

titiſſe Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi ſolum, ſed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præſtitiſſe belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cauſam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam ſermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos eſſe, quotcumque quum initio nihil eſſent, tamen ad magnum potentiæ faſtigium proceſſerunt, per ſe opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgreſſus in Hiſpaniam, quum primum ſub fratris auſpiciis militaſſem, ſummæ rerum præfui, belli peritiſſimus judicatus. Exinde Celtiberos in poteſtatem redegi, Gallos occidentales devici, ſupe-

γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐκεῖνον οὖν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀναμέλω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔστω [c] ἐνεγκαιτό μοι. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅτι μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄρτι χριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπέβας, τὰ πρὸ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta P. quae ὦ Λίβυ praefert. c Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio ἐνίγκαιτο. d Ὀλίγων] Depravate *H.* & *R.* ἀλίγων.

ciani verbis Praeſtantiſſ. *Dukerus*, exiſtimans ſimiliter accipiendam eſſe *Thucydidis* phraſin τοὺς πολέμους διέφερον VI. p. 412. n. 14. Non moleſte feret Vir humaniſſimus, ſi diſſentire me profitear, & *Scholiaſtae Caſſ.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διέφερεν idem valere conſtet, quod *bello ſtrenuum atque egregium eſſe*, lubens deſeram. *T.H.*

81. Ἓν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caeſar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τοῖς μέρει apud *Noſtrum* frequens, ad quod, etſi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. ſaepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non neceſſe erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuſcula Graece ſcripſiſſet. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtrictus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri ſunt Graeco ſermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Aſia rebus geſtis.* *J.C.*

Ἐντεῦθεν δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exilio Graece neſciviſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile: *Corn. Nepos* ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus ἐν Νεκυικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare juſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conflati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, quum uſus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariſſimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eosque ſe praeſente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Valeſ.* p. 593. καὶ παιδίον πολλῷ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῷ δὲ Ἑλληνικῇ ἤσκηλο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τὸν τε ἀδελφὸν ἄλλοις ἄλλην ποιούμενον, ἤδει γὰρ πλείους, καὶ τὸν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo dicendi initio falſum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τοῦ ἀδελφοῦ] Sororis ſuae viro, qui ſucceſſerat ſocero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τοῦ ἀδελφοῦ] Non *fratri*, ſed *ſororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitioſa diſtinctio, & una litera redundans: neminem

τοῦ τ' Ἠριδανὸν [a] ἅπαντα κατέδραμον, καὶ ἀνατάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς πρεσβύσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς πόλεμους γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

95 ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἅπαντα] Priores Edd. ἅπαντας excepta *W.* In margine *AiW.* τοὺς π. τ' Η. ἅπαντας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καθαιρέτειν ἅπαντα, κώμας πολλὰς, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καθαιρέτειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καθαιρέτειν, καθαδρομὴν ποιεῖσθαί τινος. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νικῶν γὰρ ὧν ἅπτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἧς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενός πω θαρροῦντος, ἐμβαλὼν τεθρακόσια οὐκέτι ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τεθρακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντηκοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἅπαντα] Omnes libri habent, excepto *Wechelian.* & *Hemsterh.* ἅπαντας· horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura.* Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur:* dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τ' ἱππέων ἐς τὸν τ' βουλῆς ἀριθμὸν μὴ μὴ γράψαι τοὺς οἴκοι Καρχηδονίους, ἀφ' ὧν τ' δακτυλίων ἐνδηλέσθαι τοῦτο· χοίνικι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέφηνε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπεμψε δὲ (Annibal) τ' χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις δεῖξαι Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστῳ εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ περιῃρημένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa veitis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίταις excidisse κέλπτον, cui commode jungatur ἀνάπλεων· verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Host.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τριῶν με-

pugnaciſſimis congreſſus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu : at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους ϗ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, ϗ τῷ τολμήσαντι ῥᾳδίως διδόντας εὐθὺ τ νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, ϗ πολλοῦ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησέ τε, [b] ϗ τ ὄλεθρον ἐνεῖνον Δαρεῖον ὁ Ἰσσῷ τε ϗ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἐποτᾶτο τῶν πατρίων προσκυνεῖν ἤξίει, ϗ εἰς δίαιταν τ Μηδικὴν μεθίστησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονες ὧν

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2*, expreſſerunt eam figuram, quae *is* deſignat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ ϗ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκα τὸ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν τῶν πολεμίων λαβὼν, ἃ παλιφρονέω, ἰφρόνεις. *V.*

* Ἀλμίλκαν καὶ κάρη πρὸς τὸν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρκα πρς. Leg. Ἀμίλκα τὸ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Αλμικα· σὺ δὲ καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀλμίκαν καὶ καρκα πρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fuerat aſſecutus: *Corn. Nepos: Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius:* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ὀνομαζόμενον. Ζώσιμ. T. II. p. 70. Ἀντὶ τοῦ τὸ Ἀμίλκα τῷ Βαρκίδῃ. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μυρίμους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. *T. H.*

7. Ἀντιξυναζόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιλαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντιξυναζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. Ν. XXIX. §. 1. περὶ τ ἴσι Μ. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιλαξάμενος, ut περὶ τ πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi*; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συντεταζόμενος νεανίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conſerere.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συνηρίσαμεν· συνηρεθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur:* I Maccab. X. 72. *T. H.*

8. Μήδους ϗ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium*: ὀλεθρος eſt *exitio dignus.* Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τ πατρῴων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθίστησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contempior, non video, quin exciderit *is* vel ὡς, legendumque ſit, ϗ εἰς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθίστησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto* aſſumit Medorum mores; transit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν politos eſſe per ellipſin τὸ κατά. At verear ne hoc plus æquo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ἐν τοῖς συμποσίοις τὺς φίλυς, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τ πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μελετέμπελο, τ πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλυσάντων τ Λιβύης, ταχέως ὑπήκυσα, καὶ ἰδιώτιν ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καλαδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδυτος παιδείας τ Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ἔστος, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ ὅτε Ὅμηρον . . .] Ἐφόσον δὲ Ἀλέξανδρος μόνα ἐπὶ τοῦ * λοιπὸ σώματος ἀεὶ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

* Ἀεὶ σύμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρου adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T. H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *J.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μεδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἰδών, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* λήψας τ πατρώων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum expositum *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T. H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J. G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ πολλῶν ποιήσασθαι τ ἀνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλυσάντων τ Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλυσάντων ἐπὶ τ Λιβύης· si teneas ἐπιπλυσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τ Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπιπλύσει τοῖς τ Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἄρτεμιν) καὶ λῃστήρια πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τὴν ἐπὶ Χίον & τὴν Ἔφεσον ἐπέπλευσεν, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τ πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus ar-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

30 ομεν. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ὑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὑ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίᾳ καὶ στρατηγικῇ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. ὁ μὲ εἴρηκεν οὐκ ἀγενῆ τ λόγον, ὐδ' ὡς Λίβυι εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

40 ΑΛ. Ἐχρῆν μὲ, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀν-

atque Alexandrum; in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς Ἀθηναίων πολιτείας ὡ κοινῶ πολιτεύματι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε ὦ μὴ quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρος ὤν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὑ μόνον, inquit p. 90. B. ὐχ Ἕλλην ὄντ ὐδὲ προσήκοντος ὐδὲ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλ' ὐδὲ Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν πιπτεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲ τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ ἔ τ Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τ πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ἔ νομίζων ἔ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντ, ἣν ὐκ τῇ νάρθηκ καλοῦσιν ἴσχυν δὲ ἀεὶ μᾶ τῇ ἐγχειριδίου κειμήλιον ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath.* in Proœm. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. F. & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1, V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψῳδῶν. *T.H.*

29. Μένῃ τῇ Φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus*: quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τ ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς ὃ ἀνθρωπ ἐ μίᾳ γνώμῃ τὰ μὲ ἀπίθητα πλῆθη ἐ πραγματικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τ καθ' αὐτὸν δυναστείαις ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμεν, ὐδ' ὐκ ἀπεπειρᾶτο, ἀλλὰ διὰ τ ἀγχίνοιαν ἐ φιλοπονίαν, ἔτι δὲ πράξεως τ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῦ] Ita pro αὐτῷ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ἔτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷός ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ὅτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῶ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ὅπλα τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τὰς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραλῆγὸς ὑπ' αὐτοῦ χειροηθεὶς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν θρέπτων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπνώσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅπου τε Γρανικῳ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ὅπου Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς τρατῷ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio fum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπλα μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁρ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem affirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

[a] Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἐξ. *F.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατίχειν ἀρκεῖσθαι. *V.*

* Κατίσχειν ἀρχεῖσθαι] *F.* κατίχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατίχειν ἀρχεῖσθαι· ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατίχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατίχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὅτις δὲ τῷ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς ἑστῶτι οὐ μίσει τὴν Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τὴν Ἑλλάνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut καὶ καλαφ. aut κατὰ φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est καὶ post χειροηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφ' ἑσπέρας ἔθνεσι τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienlis ἀφ' ὧν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὰ δίνοις περίφοβος καθειστήκει. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδικήσαντος αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ τὴν στρατείας ἀτρεμῆσαι· atque alii. Pronunciare tam non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Μακεδὼν βελτίονα ἢ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινώσας praetulerim equidem σεινώσας, quod accommodatius

dis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaïm magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πεζαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀφανίσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπράτλον αὐτὸς προκινδυ-
νεύων, καὶ τιμώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ
τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσο-
μαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν
Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρω-
σάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους
ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγά-
λῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν
τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] ὡς ἐκ τοῦ
μεγέθους τῶν πραγμάτων καὶ ταῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

Τὸ δ' ἐν τελευταίου, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ [d] ὢν ὑπὸ Παρ-
σίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανοῦρ-
γότατον, καὶ ἀμότατον ὄντα· ὡς γοῦν δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι,
ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμι-
μον δὲ, ἢ προφανὲς ἔργον. ἐπεὶ δέ μοι ὀνει-
δίσαι τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα
ἐποίει

b Εἷλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὤν] Deſuit in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεφευγόσους] Commodius utique συμπεφευγόσους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam ἀφικέσθαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Procem. p. 5. Τὰ ἐν τῷ ἀκοῇ ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασιόμενα ἐς μυστοβάλλοντα ἀφικέσθαι ἐς σημέιωσιν τῇ γραφῇ πρὸς τὸ σύσιμον ἐς μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδὸς δὴ πεφευγόσους, ut *Herodot.* V, 82. πῶς τε πεφεύγοιεν. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, a. M. du S.

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμους ἀπέδειξε μόνους πολλὰ φιλοτιμησαμένους πρὸς τὸν τόκον. Illud ipſum ἀτίμους in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀνίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα ἐς πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ὅτου δὴ δικαίως ἄν τις τῷ μὲ Φοίνικι ἐμέμψατο τὴν ὠμότητα. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. ἔδν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *numquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίρᾳς συνὼν, ἡ τὸν τῆς πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅτι τέως μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. MIN. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro itu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίρᾳς] Ἑτέραις solemni labe *J. V2. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καλαναλίσκων. *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἑταίραις συνὼν, cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* taceut plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus, deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit *ἑταίραις συνόντα*. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τὴν πόλιν (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λέπκανους διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἦν ὁ συνήθους, ἑρωμένῳ τε ἐκέχρητο ἀγρίῳ ἀνήρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τῆς πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere:* debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ παρα-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Annibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν οὐκ ἀναίσχυντος ἂν εἴη, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, ἀντιβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῂς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG. Δ Ι Ο Γ.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

1. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.

b Σκηπίων] Hoc solo loco Σκιπίων *J. V2.* c Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitiose. d Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deest.

ρακίου σχολὴν ἄγοντος ἀμφιτρίταις ἢ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν ἢ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸ χρόνου eamque potestatem pluribus verbis confert adfixa praepositio κατά. Καταφυτεύειν, κατακυδοιμεῖν τῶν πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδιᾶσθαι τὸ οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδαψοδοκεῖν, καταμισᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Hesych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν *Aristophani* Nub. v. 855. ad quem legendus est *Schol.* Nonnihil hinc dissidet *Synesii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐπιποήσατο τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνας ἂν αἰσθέσθαι δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam scriptoris sui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidisse, quod si potiretur, in majore rerum argumento se liberius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex scriptore nescio quo profert: τὸ δὲ ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus structurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat sane in *Basiliki* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲ ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου ἐν τῇ τροφῇ Ἀμφίονι· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Basilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praestet τὸν βίον nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae:* quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἱσπήρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἑῴαν μᾶλλον ἐρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quinam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἦν μὴ] Sic omnes libri nostri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem sententia, legeretur ὄντως. sed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ πρόδηλόν ἐστι, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ὑκῶν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα ὕστερον τεχθῆναι τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. καγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς ἦν οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἄμμωνος προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτεσθαι O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν ἐπὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ἐκεῖνα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Οὕτως, autem, ὡσαύτως & ὅδε frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, ἐκεῖνον ἄνδρα διατρίβοντες. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis speciei celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curiosо, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ πυθόντας με λέγειν Ἀλέξανδρον Ἀλέξανδρῳ πρὸς τὸν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *retulisque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίεσθαι, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῇ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ Διός· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τῆς ἰδίου μηροῦ ἐκπαμπαίου ὑπὸ τοῦ Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur*

tur

der, ad res gerendas foret: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι [e] τοσαύτῃ ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐπιδόντι Περδίκκᾳ τὸ δακτύλιον ἐπέδωκα. σὺ δὲ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα [f] τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσετίθεντο, καὶ νεὼς οἰκοδομοῦντες, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ἐπιστ. O. [e] Τι] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντες καὶ νεώς. O.

ter, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. J.*

Ἐξαπατῶσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατᾶσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἀπ' Ἀμμωνίου ἀπεσταλότες στρατιώτας, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνα ἀποπλεῦσαι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον διδόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illa tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ προσέτριβε τῷ ἱλασίῳ. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μέ τι δεῖ διαπρήσσεσθαι τὸν προφήτην, ἢ ἐμὲ θεὸν εἶναι ἐῶν δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖος (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II. 32. ἀυτοχθόνους & τυράννους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα διαθέσθαι legas, an διαθέσθαι, vel an τινὰ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus διαπυθόμενος παλάντην Ἐργίνου τὸν παῖδα ἐκδεδῶσθαι τὴν θύγατερα αὐτῷ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. διαπυθόμενοι τοὺς αἰσίους θάψαι ὕτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J. J.*

Ibid. Ἢ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, *si de Diis idoneum foret hominibus.* *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenien sibus, in quamcumque partem incubuisset, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῦ τὰ ἐψηφισμένα Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστέφανον αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεοῖ δώδεκα εἰς τιμὴν θεῶν ἀφιερωμένοις, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τιμὶ-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, σοῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ὀν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῳ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ὀν τοσούτων, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ὀν ἄδε ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; σὺ μὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ εἴσω τοῦ τοιούτου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἄννουβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰ δὲ πώποτε προμηντεύομένους ἔτω γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. J. V2. Margo A1W. Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

42. Τρίτῳ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄννουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἄννουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὥδε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς Ἐδριάει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ τοιούτου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ εἴσω τοῦ τοιούτου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τοιούτου, ut Dial. sequ. καθώλασε εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. J. & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

γία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν ἢ τὸ [e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἁρμαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τὴν τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιρριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μοι τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, ἢ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ἢ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ἢ τὸν πλοῦτον. ἢ γοῦν αὖ ἢ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἢ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τὴν σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγάλοις κακοῖς ἐπὶ τοιούτοις πράγμασιν. ἐπεὶ τί ἂν ἔτι ἐποίουν, εἰ καὶ ἐμὲ ἐπῆρεν ἡ τύχη, καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ἐμαυτὸν εἶναι τι τῶν μεγάλων;

e Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. f Βέβαια] F. solemni errore βαίβαια. g Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graci sermonis scriptorisque nostri usum. h Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ἓν τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τὴν τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ὑπὸ τὴν τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ ὑπὸ τὴν τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιρριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκείνων κολάκων ἐπιρριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire*? Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δύνασθαι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideram, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, ἢ τοὺς ἐπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἴν γε τούτοις ἀπεκαλυπτόμην πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τὰ Ἀριστοτέλους εἰς ἐκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἓν αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶ πρὸ μικροῦ γε ἐμπροσθεν.

missis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄχος γάρ σοι τὴν λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε καὶ αὖθις καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν ἧττον ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

6. DIOG. At scin' tu, qtnid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι·

PHIL.

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *f.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* παραδιόρθωσις est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. & A.

87. Καὶ ἢν Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συμποσίου ἐν μέθῃ ἀνεῖλεν ἀκοντίσας τῷ δόρατι διὰ τοῦ ὤμου διέπειρε. * Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοσθένη, mendose; nam ibidem & Καλλισθένη comparet. *M. du S.*

82. Οἶσθα ὃ δράσεις] Attrahitur est dicere, οἶσθ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L. K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *f.* ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T. H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον ἔσεσθαι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Lucf. §. 24. τοὺς γονέας τῆ τετελευτηκότος πείθουσι γενέσθαι ὡς σὺν ἀνδρὶ μιᾷ δι' ἣν αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτοῦ ἀνέφερεν, ἐδόκει τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ὡς σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς συμφορᾶς ἕνεκα. *T. H.*

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea:* quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. *J. B.*

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκευάσηται ταῦτα πολεμικὰ, ἢ μᾶλλον δὴ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσυΐδας ἀσπίδας ex *Thucyd.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temere decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, pestas minutas, scuta denique viminea præ se projiciunt? Græcos superare labor erat, Bœotos, Phocenses, & Athenienses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas subjicere, hoc præclarum: Medos autem, Persas & Chaldæos

ναι· εἰ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ἂν. ΑΛ. ἀλλ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τε Ἀμύντα υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς προφήτου; ΑΛ. εἰ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καλεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύινα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελαστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

[d] Πελτάρια] *Scholiast. πελτίδια. Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπιδάκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. [e] Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noster*: Θεσσαλάς τινας φιδάς. Δ. Ε. Ι. [f] Παίονας] Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P. Παίωνας.*

7. Συνηνέχθης] Συναναιρέθης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτάρια] Μικρὰ ἀσπιδάκια. *V.* τετρέφανα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μὲν ἴσως ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καλαχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἀπὸ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρου ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύινα] Εἰδος ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiastae nostri de γέρροις adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque scriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit *Barn. Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύινα] Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita distinxerant in prioribus Edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In his vertendis mirum est aberrare potuisse Interpretes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philippus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post patrem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos superarit: eo spectant ista amarulenta: ὅμως δὲ λέγησιας αὐτούς, οὐδὲ προδοσίας ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a *Demosthene* ipsi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης &c similia: sed *Lucianum* haec obsoleta non amare id quoque scio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, εἶναι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι ἐς ἅδατοι. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Ζ. τρ. c. 21. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων ϗ ἀβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μοι Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. ϗ ὅμως ὁ * Διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ὁπότε ὤμοσα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι ϗ μικρόν ἕνεκα. ϗ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεθυσθέντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ ϗ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καλὰ καλῶν, κάνδυν, ὡς φασι, μεδικὸν, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

* Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* Ἀφιστάσας utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ ἀφιστάσας] Οὐ * ἀφιχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων τάξεις ἐπίστελλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. *V.*

* Διαχίσας] C. διαστίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

34. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διαχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐκόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse ϗ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ ἀφιστάσας] Idem codex pro ὁ ἀφιστάσας, αὐτοὺς, scribit, ὁ ἀφιστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ ἀφιστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* ἀφιστάσας pro ἀφιστάς, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διστάσαι est frequentissimum pro ἀφιστᾶν, χωρίζειν, ἀφαιρίζειν quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Οὐκ ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utrinsque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam meras & nudas verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparetur*; *Justinum*, *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles*;

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠχίεις· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμεῖσθ τὰ τ νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὁπόσοις συγκαθαχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερφιλῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τ μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerarere, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc utiles; *nullus tamen fortuna Candauli comparandus.* Et sic alii. *J.G.*

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλαι εἰς τὸ ἐντὸς τ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιρώσκεσθαί ποτε τ βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τ στρατῷ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἦκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πολλὰ τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φερόμενον τ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἱμάσσοντα ῥέοντα, οἰμώζοντα ὑπὸ τ τραυμάτων, ταῦτα

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι αἶμαι] O. οἶμαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτον recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris *βλέπειεν.*

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinsh.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vatiscinans *Scholiastas* nobis Lysandrum suggessit? *T. H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐν Θ. *V.*

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T. H.*

34. *Μακεδονικὴν χλαμύδα*] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλιεῖ. c. 27. Θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 2. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videri *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους αὐτούς. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς ἐμοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ Ἀλ. T. ᾱ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T. H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὲν τ ἵππων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T. H.*

τὰ γέλωτος ἄν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἐλεγχέσθω, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶδ' ὅπως πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ὑποπερχομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Διὸς ἐκτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα καὶ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθωμένων· τῶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὸν [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὗ' ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντε, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν.

que ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrefcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego solus subegi. PHIL. Videnne ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexander, nec fastum dediscis, teque ipse cognoscis, & jam intelligis te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης· unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄφνιν.

57. Ἄμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλιξανδρῳ χρησμὸν δυσερμῷ ἦλθε, καὶ ἔφασκε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκφοῦσα, σεσηπυῖαν. V.

* Λίψιν] Debuerat Διζῶν· sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bonae Graecae; quale quod mox sequitur χρησμὸν δυσέρμῳ ἦλθε. T.H.

63. Ἐπιπερπερομένους] Jam irrisa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia: *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. Macedones οὔκουν σιγῇ ἔχοντες ἐπεπτύκεσαν, ἀλλὰ πάντας μὲν ἀπεκαλλάττοντο τὴν στρατείας (στρατιᾶς) ἐπίλυσιν, αὐτὸν δὲ μὴ νῦν παύεσθαι στρατεύοντα τὸν Ἄμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπιπερπερομένους. T.H.

69. Πᾶν γὰρ ἰδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἰδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides quam male. J.G.G.

Πᾶν γὰρ ἰδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito castigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, positis *Luciani* verbis monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſidere id mirabitur, *cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T. H.*

ANT.

80 Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τῆς θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἐμοφῶν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρουρος ὢν 85 θητεύειν τῷ τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βιότου πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἴσως ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν 90 Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἔξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

73. Ἄορτον] Ἄορτον Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten.* *J. G. G.*

Ἄορτον] Ἄορτον etiam P. & L. habent; ſed aliter cæteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορτον] Tzetz. ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſæpe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T. H.*

79. Συνῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquæ citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinæ ſimilis extrita συνίσῃ, ut γνώσῃ, ἐπιμαθήσῃ. *T. H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri.* *J. B.*

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεὸς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονιστοῦ τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel παροικοῦντα ἀκινδύνως ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος ἐὼν, id eſt, φύλαξ, ὡς φυλακὴν τινα τετιμημένος μισθωτικῆς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 69. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δεῖλον. *T. H.*

2. Ἐπι-

λεύειν, ἐχὼν προείλε τ μᾶ ἡ ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲ ἄπειρ ἔτι τ ὀνταῦθα ὢν, ϗ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τ βίε· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ ϗ [a]ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ραψῳδήσουσι· μᾶ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· ϗ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, ϗ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· ϗ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, ϗ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ ϗ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, ϗ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

2. ΑCH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥςε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, ϗ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατέλαγμέ-

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὀτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ ϗ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ραψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maximè, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὀτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τ ἰταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἴσμεν οἵδε; μᾶ μικρὸν δὲ ϗ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φήσει δὲ ὁ Δαμοιβίαν ἢ ἡ κοινωνία τῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἰταίρων ὅσοι περί σε ἴσμεν ὧδε. μᾶ μικρὸν δὲ ϗ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φήσει δὲ ὁ Δαμοιβίαν ϗ ἡ κοινωνία τῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾷν γὰ ϗ φῆσιν ἡδέως ἡμῖν, μὴ ϗ γίλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμδοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam ἡδέως ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa : atque etiam vides, sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jamjam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τ̃ ἑταίρων ὅσοι σοὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε· μ̃ μικρὸν δὲ κ̀ Ὀδυσσεὺς ἀφίξε᾽ πάντως. Φέρει δὲ πᾶμυθίαν κ̀ ἡ κοινωνία τ̃ πράγματος, κ̀ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τ̀ Ἡρακλέα, κ̀ τ̀ Μελέαγρον, κ̀ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto pejores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: silere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ πᾶμίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μίμνη τ̃ πᾶμὶ τ̀ βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ κ̀ ὑμ̃ ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτ̃ χείρους ἐσ᾽ὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γ̃ ἀνωφελὲς τ̃ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, κ̀ φέρειν, κ̀ ἀνέχεσθ̃ [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ̀ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπ̃ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

b Δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi jussit. Edd. reliquae perperam δόξαι. c Τοιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis risum concitare. *J.G.G.*

22. Δίξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quasi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. κ̀ γ̃ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δίξαιντ' ἂν ἀντὶ πάντος. . . . τ̃ ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις κ̀ ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβίοί τε ὑπ' ἐκείνης τ̃ ἀγέλης ταύτης verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti:* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους κ̀ ἀνοήτους, κ̀ ἀσάρκους μικρο̃ κ̀ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Polluci* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δέδοκται legendum sit δόξαι minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτ̃ χείρους ἐσ᾽ὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod hac toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. J.G.*

31. Σιωπᾷν γ̃] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, κ̀ φέρειν· particulas istas γοῦν & γ̃ jam supra vidimus inter se permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ.

Οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; ὅμως ἄλλως, μὰ τὴν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλως Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. ᾗ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; ᾗ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

Non Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντὴ.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀφάλλοντο δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. ᾗ τ τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀφ' τελεστικῆς καθηράμενος ἐκ τ ἀχράντων καρπῶν μυσταγωγῶν τελείας ἔτυχε τ εἰς θεοὺς ἀποκαλάστασεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, ᾗ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν χὼν ἀρετὴν ἐφίστο τ μὲν σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro ſe ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere ſe res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum, & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte ſcili-cet ſimilis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipſus eſſes : cave ergo, ne res contra cadat, tuque ſis Herculeſ, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνον εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν [b] Ἥβην καὶ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod ſi non deſtiteris cavillari me, jam ſenties, qualis Dei ſim ſimulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis ſegrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεῷ εἰδώλῳ εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδώλου ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦσθα [f] καὶ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρέθην

b Παρὰ] *Al. Hl.* περὶ vitioſe. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δὴ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium ſumus ſecuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piſcat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλλισφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, ſicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illuſtrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum eſſe, rectene ceperit interpres. Heſych.* Ἔχειν, ἐγεγαμήκεις quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhuſium.* *T.H.*

49. Ἀντάνδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἀντάνδρον] Exiſtimabant nimirum Veteres, interdum poſſe cujuspiam vitam redimi, ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis, ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi *Iſ. Caſaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmaſius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μὴ εὑρήσαι δὲ παρὰ τῷ Λευκιανῷ ἅπαξ ἐπὶ ἐρωτικοῦ ἐπιφωνήματος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipſi rarum videri, ac paene inuſitatum, quum *Moſchopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἑλλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τὸ ὅρα, ὑποταξικῷ σωτάσσεται. Quod fieri vetat, ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem, ſi quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὴ εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲ τόξον] Mſ. τὸ μὲ ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νωμῆφιν ὀϊστῶν.
Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id eſt, extra thecam eſt; promptum eſt. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie reſpicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendoſe περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μηδ' ὑποκρινάσθαι πρὸς ἄνδρα [a] ἐπίτηδες ἐξεληλυθότα· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νυν μανθάνω· δύο γάρ, φησί, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη ἐν τῷ αὐτῷ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ἐκ τοῦ Διός· ὥστε ἐξελήλυθατε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. ΗΡΑ. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. ΗΡΑ. ἀλλὰ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὅπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

a Ἐπίτηδες] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπίτηδες. b Ὑπ'] O. ἐπ'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτός. F. ὁ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς Ϲ] O. Ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐξεληλυθατε] Φιλοτεκνοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρεῷ καλλιφόρῳ γείνατο παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdes. p. 65. παῖδας μὲ ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐξελήλυθατε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius*, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐξελήλυθε πάλαι τεθνεώς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *ex illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum:* & de Saltatione, ἐξελήλυθας, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἦν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus*, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐξελήλυθε Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, &, ἐξελήλυθεν δὲ ἑαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ὁ ἐν τῷ καπνῷ βιαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἦμεν, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus:* & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἤμην ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλλιπαυόμενον θεὸν γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῷ μὲν σώματι κατθανόντι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὴν δὲ ψυχὴν ἄνω ἴσως, τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ᾅδην, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὴ ὁ μὰ Δία] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ ὧδε παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. ἀλλὰ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὑπονόησεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ [f] καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρου, καὶ [h] τοσαύτης ψυχραλογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. J. & Va.

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τὸν δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit. Is est Odyss. Δ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίλλω ἰφθιμηείλω
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mf. habet ψυχρολογίας: *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. J. G. G.

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Colb. & Ed. J. M. du S.

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τοὺς λόγους τοὺς περὶ τὰς ψευδολογίας μούσους sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὰς παλαιολογίας ψευδολογίας καὶ περιττείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων. *Phot.* de Damascio, οὐκ εἰς ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἴσως γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἱστ. II. c. XX. καταγινώσκουσιν ἐν τῷ ἀμφὶ τὸ Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. T. H.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀφυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί μου· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, εὐθὺς βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀπὸ τῶν δακτύλων ἀπορρυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως [c] αἰθὶς ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

ΜΕΝ.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. f. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆτα. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἕστὼς ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad pœnasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐκπώματος illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ πού] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θέας ἄξιον vidit *Paus.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας & Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκκαλεῖν τὸν Τάνταλον τοῦ οἰκείου θεάτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰς χεῖρας, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκκεκόλυπται, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Διόδιας μὴ ἰ. τῶ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dioni Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν οὐδὲν Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλουσαν διημαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφύξειν· ἢ γὰρ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος οὐ θᾶττον λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον ἀφαιρεῖσθαι φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium ὡς mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μὲν τοῦτον ἐάσω si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θανατᾷ ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *Aeschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu ? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas ? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet ? an metuis, ne inopia potus moriare ? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleboro quidem, Menippe, renuo

20 καὶ δὴ γ πιεῖν; ὑ γὰ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὃ Λυδίᾳ πᾳ τέθαπται, ὅᾳρ ᾗ πεινῆν ᾗ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψάης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐϛι, τὸ διψῆν μὲ ϯ ψυχὴν 25 ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μ̂ οὕτω πιϛεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεϖ. τί δ' ἂν σα τὸ δεινὸν ἔϛαι; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ἐχ ὁρῶ γὰ ἄλλον μ̃ 30 οτοῦτον ᾄδιον, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν * εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μ̂ λέγεις. ᾗ τοῦτο δ' ἂν μέρ@ ϯ καλαδίκης, τὸ ὀρεγόμενον πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, ᾗ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, 35 ἀκράτου γε ἐλλεβόρου μὴ Δία, ὅϛις τἐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶ λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ὑ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ ϯ δίψαν πεφοβημένῳ@. TAN. ὑδὲ ϯ ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

νοι-

e Εἰς] Ἡ O. P. *f*.

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰ λυττῶντ@ κυνὸς δηχθεὶς διιλιᾷ τὸ ὕδωρ. G.

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μιθηλλαχότων ϯ βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διξέρχεαζ παῤῥησίαν ἀδολεσχίαν, ὃν ϯ ἀμόρφου σκιᾶς τὸ ϯ ὄψεως γνώσκεσθαι ἰδίωμα, (malim ἐπὶ ϯ ἀμ. & ſine dubio γνώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) ᾗ τοὺς μ̃ αὐτῶν ἀπὸ τῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματ@ liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὑ κοιλίας, ὑ θρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι ϯ σίδηρον ὑκέτι δυναμένους τραῦναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν ϯ σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ διαζῶν ἑτέροις τιθηκόσι ἀδικήματ@ ὑδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔχατον ϯ σὺν ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ὐ πορθμεῖδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάροντα ναυκλήρου € κυβερνήτου, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: praeſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f*. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς· ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μετα-βολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἐλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τῶ δίψαν] Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δίψῃ δ' ἀπολωλὼς & τᾷ δίψει κολάζεαζ· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſaepe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψῳ vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορ@, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὃ τὸ ἐλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἐλλέβορ@ ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum*. Θάῤῥει mox nihil aliud, quam ἀνῴλει, eoque modo ſaepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάῤ-

γοιτό μοι μόνον. MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολὴ [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἐπίβλεψον, ὡς ὅπου τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. MEN. Ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MEN.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῦ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τέ ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ πωστὶ ἐλθών. V.

40. Θάρρει] Notandus hic hujus vocabuli usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἐμὸν ὑτωσὶ δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceret ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. A. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) πρεσβύτερον τὴν πόλιν ἀνάστατον γενομένην, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προῖσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ὃ Νέμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: θηωσγίσοιτις enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulcritudinis se ve-

rantur, ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

55 ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καλαφρονεῖν. MEN. ὅμως ἡ Ἑλένη μοι δεῖξον· ἴσως γὰρ ἂν ἀγνοίην ἔγωγε. EPM. τοῦτό τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς ἀφ' οὗτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ὑποβεβληκότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ τὸ πρᾶγμα ὅτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. EPM. εἰ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΔΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὁμηρικὸν, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi fortasn decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῆς ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἐκπεσοῦσι τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς ῥίψας ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ σκιαδίου τῆς τυχούσης, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. ὡς τοῦδε καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐκεῖ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. *& quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vul-*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲ τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὀπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα οὐδὲ πάντα τὰ δίκαια ὤχετο ἁρπάσας. ὥστε οὐκ ἐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

neio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus *ἑαυτὸν φέρων μόνον ἐρρίψε κατά τινος γυφυρίου*. Sic *οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρείμμενοι Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandæ cauſa. Recte vero *κεῖσθαι* hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. *κείσεσθε ἄπαιδες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοίως* idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, *ἔνθα Ἰάκωβος κεῖται* &c. Dial. XX. §. 2. *χαμαὶ ἐρίπτει*. *T. H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J. B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quæ in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: *ἡμιτελὴς*, inquit, *ἤτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφῃρημένος τὸ ἱτέριον τῶν δοκούντων, ἢ ἀτελείωτος ἔθος ἦν τοῖς γάμοις διάλαμψιν οὐκοδομεῖσθαι*. *E. L.*

Ἡμιτελῆ τὸν δόμον] Allusionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit *δόμον ἡμιτελῆ*, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab innupto vivere conjugio*, quid præcipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranæ, neſcio equidem, an præferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus pæne flagitat. Mihi hactenus illa *δόμων ἡμιτελῶν* maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. *τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου*, ideo dici ab *Homero*, *διότι χῆρος*: diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt *ἡμιτελῆ δόμων* velut interpretaturus adjungat *χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα*· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius *χήραν δὲ τὴν*. illud autem *τε* omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. *v.* 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T. H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E. L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* *αὐόσπαρι* eodem ſenſu. *E. L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῆς χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὴν Ἑρωτὰ ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ δίκην τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, θανάτου δέ σοι οὐδένα [a] ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσηνέχθη τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. [b] ΠΡΩ. ἀκοῦσαι καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτους ἐπικεκλωσμένον. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ΜΕ-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *AIW.* margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepositisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένος. lege: Πάρις κληθείς. *T. H.*

12. Ἐπικεκλῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T. H.*

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

ΜΕΝ.

Πρὸς ζ᾽ [b] Πλούτωνος, ὦ Αἰακέ, [c] ἔξήγησαί μοι τὰ ὑπ᾽ ἄιδι πάντα. ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἑτοσὶ μέν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸ πορθμεῖα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα· καὶ

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monſtra, quæ in Orco ſunt, omnia. ÆAC. Haud pronum eſt, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua ſummatim percurri poſſunt, diſce: hunc eſſe Cerberum noſti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidiſti, quando hæc loca intrabas. ΜΕΝ. Scio iſta, & te cuſto-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνος] Διονύσου C. abſurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τῷ Διονύσου] Ἐν ἄλλῃ, Πρὸς Πλούτωνος. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Baſileenſi addunturΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ ſi ſunt ex Mſſ. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor ſic haberi debuiſſe videatur ratio Empedoclis. J.G.

14. Περιήγησαί μοι] *Euſtath.* in Epiſt. Commentariis ad *Dionyſium* praemiſſa p. 110. Εἴληχε δὲ τὸν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καὶ ὁ τῶ Ῥητόρων τινὲς ὁ μέν, περιήγησαί μοι τὰ ὑπ᾽ ἄιδου, φησὶν, ὁ ἐστιν, ἴνδου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρισεν τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Euſtathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praeſtari ſolet, *per omnes partes circumducendi, quaeque viſu digna ſint, monſtrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἴδων ἐπαναλθοιμι. *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ conſentiens *Euſtathio:* neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, poteſtatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγώγεις γὰρ οὐ οἶδ᾽ ὅτι ξυμπεσοῦσαν, καὶ διίξεις ἅπασαν. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priſcarum hiſtoriarum monumentis claras, ſe peregrinis comites applicabant, & oſtendendi ſingula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundiſſima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui ſaepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pauſania*, *Lucianus* intelligit in Philopſ. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τοῦ πίνακος, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαλ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητητὰ μὲν ἐξηγητὴν τοῦ πίνακος qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, ſed doctum ſane Pythagoreorumque diſciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis ſpectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι eſt, *accurate ſingulas rei geſtae partes narrando perſequi:* quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφρασιν *Them* Prog. p. 118. deſcribit λόγον περιηγηματικὸν. *Salmaſius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diverſa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι intereſſet, liquido perſpectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* Φοίνικος περιηγήσει, revolvitur, ut ſaepe ſolet, vir ſummus ad veram rationem: addam inſignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὰν ἀλλ᾽ ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνησόμεθα ἀκριβέστερον καθάπερ τοὶ περιγραφεῖς· τοῦτο δὲ δύσει συμπληροῦν τὸ περιηγητήν. T.H.

17. Οὐτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ καὶ τὸ Πορθμεῖα τοῦτον] Prava diſtinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὐτοσὶ μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸ Πορθμεῖα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe, haud facile eſt. Tamen qua praecipua ſunt, accipe. Hunc* qui-

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸ βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. AIAK. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τὰ ῥαψῳδίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; AIAK. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτοὺς J. O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτούς. Apparet in his aliquid esse turbatum.

21. Καὶ τὸ βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατὰ τινας δὲ * τρυφεράτατος. *V.*

* Τρυφερός] Τρυφερά. . . *V. M. du S.* Τρυφεράτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τὸ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτρέπων, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπόρθμευσε· ut ad ἑώρακας ſola pertineant τὸν λίμνην δὲ τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρεῖς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρεῖς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ δέ τις ἰσχὰς νεκρὸν λάθῃ ἀμφυγών & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ἐστὶ τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλω-

ρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *immanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται τῷδε Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐπιτροπεύων, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ὢν ὁ καλὸς γραφῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνάσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & A. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἔφριτλε ζυγνῦντα Ἑλλήσποντον, Grœcia jungentem Helleſpontum, perque
ἄλλ' δὲ τ' ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ montes navigare deſiderantem? Qualis au-
ὁ Κροῖσός ἐστι τ' Σαρδανάπαλον δέ, ὦ tem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æace,
Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. ut alapam in caput impingam, permitte
ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἄλφιτα γὰρ αὐτοῦ τὸ mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes e-
κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ἐχέτω, ἀλλὰ nim cranium ipſius molle ac muliebre.
προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. MEN. Enimvero conſpuam omnino effe-
minatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam
ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός σοι ὅδε ἐστὶν ὁ ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC.
Πυθαγόρας; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN.
Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλαπλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diffidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τὴν Ἀφροδίτης μὲν τὸν περὶ ἰξλῆψι προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἐκπτύξασθαι. Idem p. 303. καὶ τὸν τε Κλεινίαν ἐκπτύσσον· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἐκπλυξάμενος αὐτῇ δισμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἐκπλυσόμενον τῷ πικρῷ, τῷ πικληρότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ μάλιστα ἐκπτύσασθαι τὸ λαμβανόμενον τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκον ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις ἐκπλυσόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μέν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ πανδυλίζειν, cui ſimillimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, ἢ πληγῆναι, ἁπλοῦς ὢν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγὴ quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐξιόντι δέ τινι τῶν ἐαυτοῦ πάντων ἀκρίβως προσεσκεμμένων, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμελημένου, χρημάτων ὡς πτύσαι, εἶτ' ὀπίσω κύκλῳ ἐπεστρέφετο, εἴς ἑαυτὸν μὲν τὸ πρόσωπον ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τὴν οἰκίαν hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὸν ἑαυτοῦ πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Affini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τε τὸν Ζωθέρμου. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe adſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſputare*. *Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. καὶ βελτίστηθι ταῖς ἀρτίως ἐκτεθείσαις προσπτύοντες ἡδοναῖς & *faſtidioſe averſamini ſumme nuper ſtudio deſideratas conſpuentes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἰδίᾳ ὕδατι & ἄρτῳ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet; non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τῷ πολῷ & τοῖς κενοῖς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσαντος ταῖς τῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἐκπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius eſt? PYTH. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non ſunt. PYTH. Præbe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. καὶ σὺ γέ, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὄψει δὲ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἔστιν [b] ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἀνθρώπων.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitiose.

52. Ὡς ἔστιν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * οἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς καθιστανέζον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς καθιστανέζειν, *fabarum ſortitione ſenatores creabant.* De κυάμοις lege quae olim cum Praeſtantiſſ. Kuſtero communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. T. H.

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam ſi animum attendas ad *Luciani* ſales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & κωνωπώτερον ſtuiſſet amplexatus , omnem illam forte oſſeam larvam longo luxu permollitam contriviſſet. In Catapl. c. 12. de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔπαιε· τίλας δὲ πλωτὸ χειροφύσιδος, καὶ καθαπτόσας μου . . . . ἄχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab inſtituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis adfirmandam. T. H.

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. T. H.

46. Ἢ Ἀπολλον] Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noſter* ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. M. du S.

48. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Paſſim hoc. J. B.

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοι] Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi *Rittershuſii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit : inde diſces in animo fuiſſe *Noſtro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἐκτύλιον ἐκεῖνο , in quo πρώτιον & ἔδωδιν pro τι φάγειν , vel φαγεῖν alii praeferunt. *Euſtathii* locus a *Caſaubono* ad iſta *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir. H.* Y. III. p. 184. ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (AEgyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τὸ πανίφιον ἢ κυάμους obſervat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orphei* verſus adſcribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentoſum opinionis mirificae documentum prodit : ſi quis fabam ejusque florem ollae inditum, oblitumque in terram defoderit , poſtque dies paucos retexerit, ἰδεῖ αὐτὸ οἷον ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικός , μετὰ δὲ ταῦτα καθαπτούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Jo. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. T. H.

Ibid. Κύαμοι] *Euſtathius:* Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων
Αἰδῆ· τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἐμμενέναι, ἠδ' ἀνάβασμον
Ἐξ αἰδεῦ ὅτου αὐγὰς ἰδεσκετο.

Empedoclis verſus eſſe ait *Rittershuſ.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſcholae hoc ſcitum fuit. *Caſaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. M. du S.

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὸν κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖδι, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὸν κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖ-

55. Æ A.C. Hicce autem Solon Execeſtidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: ſeptem vero ſunt cuncti, uti vides. MEN. Hi triſtitiæ immunes, Æace, ſoli ceterorum, atque hilares. Iſte vero cinere plenus velut ſubcinericius panis, qui puſtulis totus effloruit, quis eſt? Æ.A.C. Empedocles, Menippe, qui ſemicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid cauſæ fuit, cur ipſe te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; ſed vana gloria, & ſuperbiæ tumor, & multa ſtultitia: hæc te ſcilicet exuſtularunt cum ipſis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *Alw.* quod ferri poſſet a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκφύσας. G.

67. Κόρυζα] Μερίσι τῆ μὲν ἀνώτατον οἷα τῆ ῥίνι μυξῶδες τρέχουσι. G.

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre teſtem addunt *Lucianum J. Meurſ.* in Sol. c. 2. *Æg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοπρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐπικληθὲν παλαιονυμικῶς· *altum hac de re apud reliquos ſcriptores ſilentium* eſſe queritur *Kuſterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοπρίδης· hoc enim ſanguine nobiliſſimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execeſtide: ἦν δὲ Κοπρίδης ἀνέκαθεν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T.H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ οὐ σποδοῦ γενόμενος ἀλλὰ τὸ μὴ εὖ καὶ καλῶς. *Heſych.* de pane ἐγκρυφῶ aliis dixerunt. *Lucian.* Lexiph. ſic poſt αὐτοπυρίτου. *J.B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίνας puſtulae ſunt & corporis & panis ſub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγος, quam vocem ingenioſiſſime reſtituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuſte *Noſter* tale verbum poſuit, quod Empedocli non minus, quam ſubcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Poſth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* ſaepe priſcisque Eccleſiae patribus irriſus quam fidem apud ſe mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, oſtendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἤδη τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν cujus ego ſententiae libenter ſubſcribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. teſt.* ad Empedoclem potiſſimum reſpexiſſe cenſuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam exiſtimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noſter exagitat, ſic non minus acriter, hac quidem in cauſa nihil diſſentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recenſere, quibus hunc in campum exſpatiari voluptati fuit. *T.H.*

63. Χαλκόπους] Διὰ τὴν κρηπῖδα χαλκῆν. inferius. *F.G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, ſuboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jenſius* ipſe genuinam eſſe lectionem demonſtrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae ſunt ſententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμυκλαι. Vide Πηρ. c. 1. ubi magis graviter iſta tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluiſſe ſuam mortem; verum, quod ex aliis diſcimus, ſive vis ignis, ſeu alius aliquis caſus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam eſſe cenſet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* ſententia eſt, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, ſi ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante ſententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. Nonn. Σαωαγ. Ἰσ. p. 127. καλεκάη δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T.H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres ſolebant, Socratem AEacus deſcribit, nihil ad eum diſcernendum valere, ſed omnibus aeque mortuis eſſe communes jocatur. Simus erat Socrates inter ſuperos & calvus, eamque ob cauſam Sileno comparatur: *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, si cubi hic esset. ÆAC. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

ον οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν τοσοῦτο τὸ σόφισμα ὄνησεν ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, πῶ ποτε ἆρά ἐστιν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν ; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κομιδῇ γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις ; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. J. Margo *AIW*. In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὃν σειληνώδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρον & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶδος ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. τὴ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τε καὶ τῶν Σατυρικῶν (θεάμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἴσχιστον ἂν εἶη· additque *Xenophon* ; ὁ δὲ Σωκράτης ἐπιτύχοι προσεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μάλα μοι ἄχθου, σὺν θεῷ καλὸς προσοίσεις δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrium* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάστορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. J.J.

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ· τὰ δ' ἄλλα ἰώραπας εἶναι. Hunc locum fœdatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἰώραπα. Με. ἀλλ' ἰώραπας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonienscm. Inde & ab Antisthene Σάϊον dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀσπτένεων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. τοῖ δὲ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες δέ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐπίστασθαι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se praedicant: & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

[a] Τάγε] Τά τε *J.* [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *J.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt O. *J.* & P. nisi quod ἑώρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. [c] Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ δ' οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὖ οἶδα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *J. G. G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosopheri praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspicat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse τοὺς illos, jactantes se esse philosophos? *J. J.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μ. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *J.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι· in P. vero ἑωρᾶς. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Gymn. c. 34. *M. du S.*

Σω. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, suboderari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes:* porro τάγε σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σὲ (nisi, quod puto, praestiterit πρώην τὸ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T. H.*

87. Μύρα] *Diogen. L. p. 51. F.* τίς ὁ μυρομυρόμενος; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες δέ] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα. πάντες δέ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ δ' οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, εὖ οἶδα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες δέ, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe; ſi videtur. MEN. Nequaquam: ad Croeſum enim & Sardanapalum

(δεῖ γάρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) εἶδον εἰδότα. ΣΩΚ. ἦ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς 95 αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ἄρα τὸ πρᾶγμα εἶναι

ΜΕΝ. Τίνες δὲ ἔτοι εἰσὶν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. ΜΕΝ. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτῦ τέχνην, καὶ 100 οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. μὰ Δί', ὅπου γὲ Κροῖσον καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

d Μέτει] Μετεῖ τὴν ἀσκησιν O. Margo *Alii*.

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In editionibus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Fenſius*, quae cum uſu particulae ἂν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον εἶναι. Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐγὼ δὲ ἱκανός σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τροφωνίου δικάσαις. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14. alibique ſaepe. *Alcibiad.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σώφρονα. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν ὑδοκιμηκότα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγκώμια ταῦτα· δὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν εἶδόν σε εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laert.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo ſulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τὴν μέτει in margine poſitam inveniebant ἐπιτεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδερασ[illegible]αν ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum: de Platone res iſta majorem habet controverſiam: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſſi arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus*: quin & ipſe Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γὲ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Croeſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ἦ μὰ Δία, ἀλλὰ κατοδεξία, καὶ τόδε &c. & in Vitarum auctione, ἦ μὰ τὸν μέγιστον ὄχον τὸ τέτταρα. In Mercede cond. ἦ μὰ Δία τὸν Ἕλενης ἕνεκα, ἢ μὰ τὸν Πριάμου παῖδας. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπεύειν τοιαύτην ἤδη δυσκοινώνητόν γε ὄντα. νὴ Δία κόνυζιν γὲ ὄντα γί-

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus; videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi; quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἰδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐ πάνυ διδύναι τὸ θαυμαστόν.

* Ὄντως τὸ κεῖθεν. G.

* Ὄντως] Credo legendum ὄντως· sic ipse contextus habet. T. H.

γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in *B. Πρ.* c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνος Ἐχιδναῖον γάρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξεῖνος nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ἐ πάνυ διδύναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐ μάλα ἵλεως, ἔφη ΤΡΕΣΑΣ, ἔφη ἀφοβείρας ἔτε τῷ χρώματος ἔτε τῷ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἔφη ἀφοβείρας οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Λαπ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει . . . δοκῶν· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ ἐγὼ ἔτι ὀκνοῦντα καὶ μέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. Οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων εἰσόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, εἰ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μέ-

μπ-

a Παντάπασιν] Deest in O. C. b Ἀτρίπτῳ] Ἀτρίπτῳ P. c Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. d Προσιέναι] Προσίεσθαι O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

πῳ προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἐθέλων vero substituit ἔθελεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T.H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ τοῦ ξύλου σου πατάξας διφλόσω τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δοκῶν forte. *F.G.*

Δακὼν τοῦ κυνείου] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδ' ὅτι οὐ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιόντα καταπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαπτῶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθάπτω τοῦ σκέλους Ἀχαΐας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὴν ψυχὴν μεθ' ἡδονῆς ἔτι ἐπὶ πλεῖον τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, ὥστε καὶ δῆλος ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσόντος αὐτῷ, καὶ πρὸς τὸν θάνατον ἥκιστα ἀγανακτῶν, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσδεχόμενος αὐτόν. Et inde commemorataque Socratis σοφία & παιδιά, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: καὶ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρου τινὸς Σωκράτους σωτηρίου, ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα, ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τοὺς καλοὺς τοῦτον δεικνύει. *T.H.*

νιππε, ἀξίως τῦ γένους, ϗ Διογένης πρὸ σῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ἀθέμενοι, ἀλλ' ἐθελεύσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν τε Διογγείλαντες ἅπασιν.

nippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, ϗ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Ausonium* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igituri clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ νέον σαίνοις Κέρβερε τ' με κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem conscíverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τ βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, κ' δ' ἐτός φύσιν κυνός, αὐτὸν ὃν ἐκρίμασιν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κἄτε δὲ γ' ἐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antipham.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνᾶς, πλωτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλῳ Λαβήκλῳ Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὀβολον, sive τ φθιμένοις ναυσιλίουσα ὀβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Perro τ ὀβολον τ συγκεκλιόμενον τοῖς τελευτῶσι *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκάδων· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Caperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* l. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὰ μὲ γὰρ Ἑλληνικὰ τὰ σώματα πλοῖον βάρι καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τ ὀβολὸν τ πορθμεῖ δίδοϗ καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον Ἑλλήνων Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τ ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τ παρὰν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. διώρυξ εἰς ἐνθάδε ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκδυε, δώσω τ ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Καττυτήριον τ τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχαρνεῖς jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimam arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quibus in illis voce δανάκης usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movete superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας ᾍδαο περήσεται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, κακίστῃ ἀνακωχῇσιν· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τ διωβολικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα Λέγ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, scelerate, portorium. MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, detestande, nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam

ΧΑΡ.

Ἀπόδο, ὦ κατάρατε, τὰ [b] πορθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδο φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μή γ' ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. ἀγχόνην μὲν οὖν σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καὶ ἐγὼ τῷ ξύλῳ [c] σε κατάξας διαλύσω.

a ΚΑΙ M.] Χ. Μ. τοῦ Ἑρμοῦ P. b Πορθμία] Πορθμεῖα Og. F. c Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδο] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῷ σώματος βάλλουσι δύο ὀβολούς &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem futili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper morieus viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exprimere pasietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Fricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. T. H.

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripiunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Basil.* Hom. in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δανιστὴς τὸν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. T. H.

48. Σου κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius est, & venustiorem Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noster* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον λάπτουσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου δ' ἐξελκύσαι λαβὼν τῆς κοιλιοῦ τὸ ξίφος. *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην ἰούσης· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην ἰούσης. *Long.* p. 71. τούτων ὀφθέντων ἐπὶ προφάσει ὥρας *Aristaen.* I. Ep. 9. ἀφεὶς σπασάμενος πίττακούσας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, si quis πίττακούσας reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito judice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου ἀφῶ τῆς τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου ἀφήρπαξα.

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

ΕΡ. Νὴ Δία [2]. ὀναίμην, εἰ μέλλω γε ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παρέμενε· πλὴν ἀλλ' εἴ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς νομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὸν κώπην [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ὀπωπατοῦς. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἐοναίμην P. L. ὠνάμην Margo *AIW.* b Ἐπιλαβόμην] Σπιπελ. O2. non male. c Ἐπιωπατοῦς] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τοῖς ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. *G.*

ξω. Quod ſequitur *μάτην* ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum:* confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud *μάτην* in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τοῦ σὺν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην οὖν &c.] Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. *καίγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον* male in editis *σου πατάξας.* *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. *F. G.*

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *navem ſubductam naulum* vel *portorium exſpectat.* *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δαιδάλη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πῆρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα ἐστὶ ἀξιόλογον μὴ πῆρας ἢ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀλύπητον ἢ ἀκολάκευτον. Duo iambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen.* L. VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De δύναμις Κράτητος dictum eſt p. 330. *T. H.*

78. Κα-

portorium : obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· εἰ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τ' βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὑπὲ τούτῳ πρὸς τοῦ Αἰακοῦ [e] προσλάβω. ΜΕΝ. [f] μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει πρὸς τ' πλοῦν, τοὺς ὀπισθατοῦντας ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ὀπισκώπτων, καὶ μόνῳ ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ δεινὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μήν σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμία O3. P. Ostendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τ' πορθμία. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει οὖν] τ' μηδ' ἑτέρων κακοδαιμόνων μάστιγι O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Κεδνὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipsi curae est*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud ἐδνὸς non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ ἑδνὸς· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κεδνὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδνὸς pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intellexit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδενὸς φροντίζειν subjicit ἀλλ' εἶναι ἀθεράπευτον & ἀκολάκευτον , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent , ubi veritas agitur , scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur : ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τ' γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τ' πολλῶν ἀνθρώπων & τ' σεμνῶν δὴ & δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ἡμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδνὶ, pro οὐδ'. T. H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ὦ βασιλεῦ, ὦ ἡμέτερε Ζεῦ, ὦ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ὦ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν εὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχοι. ΠΡ. ἀλλ' ὑπὲρ ζῆν, Ἄιδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem praemiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *AEſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοστόκον Ἥρα ἀλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἀλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλεν σφαιροειδῆ, ἧς τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ἐράσιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε καλαχθόνιος & ἐκπαγλη Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακιάδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὄρχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεύς, aut Φυλακεύς naſcitur *Apollonii* Φυλακεὺς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊάδας ſcribit *Dicaearchus*: ἡ Θήβας τὰς Ἀχαϊάδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὕστερον δὲ Πρωτεσίλαος verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιώτιδος. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

nor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me proripui: deinde miſer, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

τὴν γυναικὸς δὲ, ἣν νύμφην ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ δὲν ἔρως τὴν γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2. PLUT. Non tu bibiſti, Proteſilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere, quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀλλ' ἔμενε· ἀφίξεται γάρ ποτε ἐκείνη, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν βραδυτῆτα, ὦ Πλούτων· ἐρᾷς δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ ἐκείνην ἀκολουθεῖν

Περίφρονον] Περάμενον O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται· ἐγὼ ποιηταὶ καὶ νέοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans: *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραπλησίαν πάθοιμεν τοῖς κατὰ γυμνοὺς μὴ τὸ ζώντων *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai forte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exempla crederemus.* Plane verum eſt, quod monet *Tzetzes*, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῶν] Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτῆ, ſcilicet ἥρᾳ. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt, amor, deſiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *ſed haec res praevaluit pondere*: quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potueris extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμέτρον inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eamdem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἐκεῖνον forte non deterius legeretur, σὺν γοῦν. *T. H.*

10. Καὶ ἐκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Θρῆξ, c. 53. *M. du S.*

ϑῶν παρ' ὑμᾶς ὅτε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. εἰ θέμις γενέσθαι ταῦτα, εἰδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων, Ὀρφεῖ ᾧ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοσε, καὶ τὸ ὁμογενὲς μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, εἰδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεταί γε, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ. ἀκήκοας, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὴν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ὅτε

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διομένης τοῦτο τῷ Πρωτεσιλάῳ. G.

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T. H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. M. du S.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum εἰδὲ διαγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἑκλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσατο. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μιν καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J. J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius*, cur σὺν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. σὺν ἀκοντίῳ φονεύσατε (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant.* Lex. σὺν βέλει πλαγεὶς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν αἷς Ἕλλησιν ἐρριπλάτει· & Ἰκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M. du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

τῇ γαμετῇ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ σωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ Ι Ο Γ.

Ω Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ με-

29. Παρ' οὗ] Θαλάμου. *G.*

, *Καθικόμθμον ἐν τῇ ῥάδῳ*] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, *τάχα δ' ἂν τινες καθίκεσθε τῇ βασιλείᾳ*, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit *ἐν τῇ ῥάδῳ*. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot. Z.* I. IV. p. 111. *λαμβάνων δὲ ὁ λάβρακας. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, ἔδει δυοῖν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. *Οὐκ ἄορι πλαγιοῖς, ἀλλ' ἐν βίλει, ἀλλ' ἐπὶ σώματι Χαλύβεα — Arriano* Ἀ. Ἀ. III, c. 30. *ἐν κλοιῷ δῆσαι*, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τ. ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt *κλοιῷ δῆσαι*. *Ælian.* V. H. XIII, 1. *ἐτρίφθη ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρμῷ τῇ τροφῇ*· ubi prius *ἐν* Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βελοπ. V. *ἐν ὑστερίοις ἀβληλιμμθμοις ἐν ἀμάργῳ. Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. *πεπιθάμθμος ἐν δόροις ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. *σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι*· qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — *ἐν καλοχαΐσι θεῶν πεπιθμθμοι αἰεί. Quint. Calab.* VIII, 9. — *πᾶς τ' ἀμυθήτοιο Ἐν πυρὶ λάθρα λίγα* — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hierocli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. *τὴν λυγρὰν ἕξιν ἀφελκύσθων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ*· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo *θαυμασιωτὴν δύναμιν* dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. *Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν*] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. *Μίαν . . .*] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. L.*

39. *Καὶ καλὸς ἦν*] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, *τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος* & *τὸ βάρος τῆς τάφου* eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, *καὶ ὅτι καλὸς ἦν*. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: *μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῷ* &c. nam *ὑπηγαγόμην* & *ἐπέβην* a ſuperioribus pendent, *ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα* &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare *ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην* quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath.* ad Il. Υ. p. 1298. v. 52. *Καὶ ὁ μὲν τῷ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (παλυτελὴς, ἀξιόλογος* vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) *τάφος ἄκρως ἐξειργασται, καὶ θαῦμα ἐν ἐν ἰσιν.* Mox pro *ἀνδρῶν* neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ ὁ πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ τῷ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. ἢ δοκῶ σοι δικαίως ὑπὲρ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis virisque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει τῆς τάφου; ΜΑΥ. νὴ Δί' ὑπὲρ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲ ἴσως εἶεν ὑπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, naresque ſimas gerimus. De ſepulcro autem, pretioſisque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμύγεθες] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum:* plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὂν ἐ κατάγνυται ὂν, ἀλλὰ θλᾶται ἐ σιμοῦται ἐ ἀμβλύνεται. Egregie *Sulpicius Lupere.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaeque jacent pando ſinuamine nares.* T. H.

59. Εἶεν ὑπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe εἶεν ὑποκοὶ, vel εἶσι ὑπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo αἰμὶ paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐπεὶτοι μὲ γὲ ἦν ἐν τοῖς ἐμοῖσι πρέπειν. De Mauſolo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πολύτιμος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος οὗτος ἐπεὶ τυμβολίτις πελάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲ σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τῷ μὲ σώματος, *contra Diogenes no id quidem ſuo de corpore novit:* nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν αὐ ἐ ἔχει τινα τάφον τῷ σώματος· Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen. L.* VI,

77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

65 ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν
70 ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δέ, εἰ μὲν σώματος καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν·
75 οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, καὶ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

Ν Ι Ρ.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

80 Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε·

a Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77-78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατος. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, τοῦδε πολὺ γίγνεσθαι τῷ σοφῷ. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ὅτι αὐτὸν ἴδοις σοφότερος διεξιοῦσι διηρθρωμένον. pro εὐμορφότερος & σοφότερος. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀναξιμένη ἱστορεῖ Σμερδίην θερμότερον, pro θερμότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καί τοι τίνας ἂν τις κρίνας ἱκανωτέρους ποιήσαιτο ἢ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. Ti-

νιππε, ὃ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ἐγὼ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος ἦν ὁ Νιρεὺς, ἐγὼ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀλλαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάτον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

[a] Πότερος ἦν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. ἦν ſecundo πότερος erat ſubjectum. [b] Ὅρα σὺ δὴ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δή σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν ἐκ * Σπέρμης Νιρέα ὑμνήσας ἀλαφιέντως εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. *V.*

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. *V.*

* Σπέρμης] Σύμης esse reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671, accurate de Syme & rege Nireo *Diodori Sic.* V. p. 225. C. *T.H.*

82. Τίνες δὲ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ἀθεικοπὶ τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* *J.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ γὰρ ὑμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ὑδρὶς εἰχέ σοι Κωΐοις ὅλως γὰρ ἦταρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς οὐ κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσιλθοῦσι γὰρ ἐδόκεε, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λιβάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἦν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T.H.*

85. Πότερος ἦν ὁ N. καὶ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὥρα δή σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὥρα δή σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὴ, ὦ Μένιππε, ὅτινα ἐκ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* *J.G.G.*

Ὅρα σὺ δή] G. P. & L. pro vulgato ὥρα δή σοι & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὴ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δή σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δή σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου ἁρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T.H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ γε ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀφεχρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἁλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἤρου Ὅμηρον, ὁποῖός ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. εἶχον ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ οἷ ἅδε, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲ ἔν καὶ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενές. *V.*

Χαρίπου *nam pater ei erat* Χάροπος *non* Χάροψ· *res certa eſt ex* Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheffero* Charopi praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴαραξ, ἴφακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάψ & Θάφυτος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, παῦδαξ invenitur pro παιδόκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque σφῶν pro σφωϊν *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. *Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν εἰν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἴδαο γὰρ Μίνων Θερσίτης ἴσον ἀτιμώτερος. Pro μίνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 161. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μων ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν τ αὐτάρεστον ἑ δυσπρόσφορ.

Τὸν γνώμαν ἐδόκει Φιλίας ὑ δύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ Φθειρὸς κλαίετω, ὃς κε θάνῃ
Ἀλλ' ἔμπας δέξαι κενὰ χάρις· ἐν αἴδᾳ γὰρ
Μείων Θερσίτας ἴσον ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ἰδὼν δὲ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀπεράστου τοῖς πολλοῖς πράγματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MEN.

I. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Caraſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξισωθεὶς εἴδει κρείττονι θεοῦ lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apolloder.* II. p. 113. παῖδα γὰρ γιγάντειον βουλόμενος, τὸ μὲν δυνάμενον, ἐπίκηρον δὲ ὄντα, ἀντιδοὺς τῷ Διὶ Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γυμνούμενον ἀθάνατον, ὅπως ἀπαθανατίσῃ· ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T. H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνάγκη verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T. H.*

17. Ζῶντα ἐμοὶ τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστου βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T. H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν αὖ] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπελήθου αὐτῶν· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σαπρότερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτο τὸν τυχόντα λέγω, Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σύμπαντα ταῦτ' ἀπῆλθεν, ἦλθεν, ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τ' κοινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, πῦρ, Πῶς ταῦτ' ἔστη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ὑπαντῶσ σφόδρ' ὀλίγους· Σαμπύτερα τούτων ἄστρ' ὁρᾶν ποτέ. Παπύγωνα νομίσω τιν' εἶναι τ' χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, κἀπιδημίαν ἄνω Ὅλην, ἀγορὰν, κλίνας, νοσήσας, ἀλφιτοβοᾶν. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ὠδηγεῖσθαι πρὸς τὸ κάσμιον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἁγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παροικιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παροικιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἑκάστου θρυλλούμενον appellat *Aeſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per feriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

Σπολαύειν τ ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγὼ τοικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ σπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ ἐπιπλέκοιτο ἂν αὐτῷ. καὶ γὰρ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεθαρχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. οὕτω λέγεις, ὦ Χείρων τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προσέλυθες αὐτὰ ἤκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

a Ἀφ' οὗ] In margine *Alw.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οὗ quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: σὺ ἀρχὴ σοὶ, ἃ βλέπεις αὖθ' ἑκάστην τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, ἢ σελήνης, ἢ ὕσεων, ἢ γῆς ὅλης, ἢ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λεῖπω φῶς ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελαγαίης τε πρόσωπον nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὴ δ' ἀμαίους στιβέους καὶ μῆλα καὶ ὄχους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἠλιθιότερος τῆ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδὲς vide Imperatorem lib. II. ϝ εἰς ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἐμέμνω, καὶ τὸ ὁμοειδὲς πρόσεχε τὸν νοῦν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T.H.*

20. Σπολαύειν τ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, eum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεώμενος ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σύμπαντ' αὐτὰ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ' αὐτὸν ἀφ' ὑδατος, ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὖτα) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ Ὅψει παρόντα κἀν ἑαυτοὺς σφοδρ' ὀλίγους, Σατρώτιμα (ita leg. non σιμώτερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει πλείω. *Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora his nusquam videbit.* *T.C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἴσον aut quid simile deesse videtur. *F.G.*

25. Μεθαρχεῖν] An μεταλλάττειν; *F.G.*

Ἐν τῷ μεθαρχεῖν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μεθαλλάττειν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεθαρμόττειν quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μεταβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Orest. v. 234. — μεθαρμόσαι πάντων γλυκύ quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Rhet.* Ed. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & fine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Jac. Westenii* conjectura, ἐν τῷ μετανάστῃ ἄλλων. *T.H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. Ant.*

ἰσόμοιρα πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, εἰ φωτὶ εἶναι, ἢ σὲ σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περίπτης σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος [a] περιῇ. ΧΕΙΡ. πῶς τοῦτο φής; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τοῖς ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέησει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅσον οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅσα οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verſeris, an in tenebris: porro nec ſitire, quemadmodum ſupra, nec eſurire neceſſe eſt; ſed iſtorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipſe pugnes, & in orbem tibi ſermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum ſi eorum, quæ in vita ſunt, par ſemper & idem ſtatus ſatietatem tibi peperit, hic etiam, quum ſit ſimilis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui ſit prudens, acceptis fruatur contentusque ſit præſentibus, nihilque eorum tale exiſtimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *A. W.* Multo praeſtat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ μὲν ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem ſtyli Lucianei curſum impediverit: quam utilitatem habeant in hac diſputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non ſatis liquet. *T. H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magiſter* v. Ἀτίλεσσον videtur in ſuo Codice legiſſe ἀτιλεῖς. Sed praeſtantior eſt noſtrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomae Magiſtri* liber praetulit, lectionis ἀτιλεῖς nullum extat in noſtris veſtigium: ipſa tamen indicio eſt, quod ante nos ſuſpicari diximus, hunc dialogum male fuiſſe a deſcriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτιλὴς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut ſatis eſt ad hujus loci ſententiam conveniens, ſic magno opere vereor, ne a conſuetudine Graeci ſermonis abhorreat: equidem memini non diſſimili ſtructura ſcribi a *Dionyſ. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιωματῶν τὸ πείρας ἀτιλὴς τῷ ἔργου ἀναγράψειν ſed alia eſt & poteſtas & ſignificandi ratio. Forte quis exiſtimet, ita defendi poſſe ἀτιλεῖς, ſi eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Gloſſis* alterum alterius explicationi inſervit vocabulum. Tum ſenſus erit, isque minime contemnendus: *ſed inmunes ſumus rerum iſtarum omnium: ſed oneribus illis ac functionibus ſitiendi eſuriendique ſumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri poſſunt mutaſſe. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T. H.*

35. Μὴ περίπτης σεαυτῷ] Non eſt, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; ſed, cum multum circumveneris, te veluti fugiens, in te ipſe incidas. *J. C.*

Περιπίπτης σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. poſitis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἀνάλωτόν ἐστι ἡ πονηρία, καὶ παλαχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in ſemet ipſam incurrens, ipſa ſibi contraria.* Eſt autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in ſe converſis facile refutetur, eoque pacto in ſemet ipſe incurrens abſurdi convincatur: hoc ſane ejus eſt, qui adverſo capite pugnantia locutus ſibi contradicit: qua in cauſa Chironem verſari Menippus demonſtrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T. H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δέησει μεταβολὴν ζητεῖν. *F. G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, ſed haec ordine continuo praecedentibus abſque diſtinctionis ſigno ſunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T. H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* verſione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praeſentibus rebus ſis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris noſtri mente deerraſſe puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso, Kráte-

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τὰ καθόδου ᾠκισμένα, ὀψόμενοι τοὺς καταβαίνοντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβαίνοντας, καὶ ὅπου τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, ἡδὺ δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὖ γίγνεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ παροῦσιν ἁδιαφόροις· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σωτὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εὐθὺ τὰ καθόδου] Haec jungenda, non ᾠκισμένα εὐθὺ τὰ καθόδου. Προϊέναι εὐθὺ τὰ Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τὰ Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βοιωτῶν & plura *Noster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τὰ ἀγορᾶν ἀπιέναι sicuti Segm. 47. εὐθὺ τὰ ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τῦ κίρτου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὴν ἐτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τῦ ἄδου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non solum εὐθὺς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso, e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας & ὑπτίους ἀντερειδοντας, εὖ δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ὑπτίους ἐπιβοῶντα ὀλίγῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὕδὸν δέον καλαλαμβάνω. Hermotimo: διὲξ ὧν αὐτὸς & ἀμφιβολογούμενος ὕδὸν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλεῖν ἢ χίλια & πεζικὰ στρατόπεδα ἀναλίσκεσθαι εἰς ὕδὸν δέον. *F. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια[60] ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ὀπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ[65] Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c] Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν πρὸς τῷ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστιν ὅτε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ[70] ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ἐπεφοβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παντέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διε-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Βαρβαρίσαι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν· restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Λιΐν. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἠτιᾶτο τὴν τόλμης. G.

Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul:* apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἑαυτῷ ἐπετίματο τῆς τ. *T.H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.* Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita describit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Παρθων βασιλεὺς, ὃς δίφαλι πληγὴν ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλεύραν ἐδέξατο· quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τὸ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τὸ Καππαδοκίᾳ συμβολὴς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T.H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ἐκδοχαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τριῶς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλὰς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐς Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μὴ λαμπάδων δώσοντας. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superatis anfractibus, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, Oenoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικὴν· cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, AEthusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μνημοσύνη γεννᾷ τὰς Ἐλευθῆρας μιδέουσα· digna est, quam ex Ed. *Trincavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθὼ ἄκρα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τε-

τέ-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

δύων, δύο μόνους ἀκέτας [d] ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ οὐ πάνυ δι' εὐπρεπείας τὸ ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἀγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι ἐκέλευε· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνελήλυθει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι ἀλῳαφέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τοὺς Καππαδόκας συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὐπεξορμήσας· ὑποδὺς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ὑπο-

[d] Ἐπήγετο] Ὑπήγιλο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι ἀλῳαφότες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφότεροι ἀλῳαφότες. *G.*

πτάλους ὄντας ὀνομαστοὺς, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀλθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ὄρος, ὡς φασιν, ἐν Ἀττικῇ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὰ μυστήρια ἐπαύσατο ἐλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πάντες καθαρεύουσι τῆ λίθῳ τῆ πλάτων (ita legendum, non πλατῶν) φόβων quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῆ μὲν ἔρημος καὶ λῃστῶν, ἀναστένουσα δὲ πρὸς τὸ Κιθαιρῶνα, ἢ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel ἢ λίαν δὲ ἐπισφαλής· nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ὧν Χαλκίδος συλλαβουμένην πλοπτείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεὺς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγιλο] Mſ. ὑπήγιλο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τί ἀγοράς σοβεῖ κυμβία ἢ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας ἢ κυμβία ἢ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος ἀβαυφαλάτου, πλοίου, καὶ πώματος. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ οὐ πάνυ δι', οὐκ ἄσημος τὸ ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσημος τὸ ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσημος τὸ ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸ

ἀποσείεται τ' Ἀρσάκη κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ' σάρισαν αὐτόν τε ἀμπείρει, καὶ τ' ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ΑΝΤ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύ τινα κοντὸν προβεβληκώς· ὁ Θρᾴξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τ' προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τ' ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ φρενίτιδι ἑαυτὸν ἀμπείρασα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βουβῶνα ἀμφοτέρωθεν ἄχρις ὑπὸ τ' αὐχένα. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γ' ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὶ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

[a] Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. [b] Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. *G.*

99. Ἐς τ' βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὴν γαστέρα τόπος. *V.*

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Luciancae phraſi proxima, πόδας ἀμφοτέρους προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεσθαι ἀμφοτέρωθεν ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους· cò μισαγκύλῳ· confer *Suidam* in Ἐξέχει. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμπείρει & τ' ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ praetero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔπισκ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit militie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροίτης

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν βαδίζοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο, ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀραμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ΑΝΤ. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. τοῖς δὲ πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ [c] Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών·

c Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *AIW.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐς μισθὸν τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππικῶν ἐμπείρως ἐς πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἡρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπιόντα κατὰ τοὺς Μήδων ἐλάζονας ὁ πάντα ἑκόντος, καὶ ἐφ' ἵππου σκιλάμβως εὐτρεπῶς οὕτως ἐπὶ γυαλοῦ παρὰ τὸ κεκλημένα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτέοισι κάδμαλα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ πρεσσομένων ὑπὸ τῶν ἵππων τοῖσι ποσὶν ἔπειτα ἀσθενεῦσι, καὶ ἕλκουσι τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἰδρύεσθαι, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T. H.*

20. Ἐτρεπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτρεπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ὁ πάνυ ἀριστοκόμης ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. ἐσφαιρομένους ἐν τοῖς μίλαξι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J. B.*

θανὼν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, ᾗ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, ἐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, ᾗ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀχαρνὰν (ἔστι γὰρ κἀκεῖνος), ᾗ καθηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, ᾗ δακρύων ὀπιπλάσσων, ᾗ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ καθη-

no ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, atqui non injuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iſte, dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

[a] Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καθεξηράθη. *V.*

* Κατεξηράσθαι] Vitium Ed. A. κατεξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* *T. H.*

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miſerum in modum emori*. De formula loquendi, ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Φ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: extant ſcilicet lib. III. Ep. IV, ſed paulum aliter, quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τοῦ λιμοῦ κατατήκομαι· ſequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖ ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δὴ ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπίσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοιτο, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀναυθῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι & ἐκφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐοικὸς ἐπιλαυθανομένους τῆς τροφῆς διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὅ ἂν μὴ σὺ ζητῶν τὸ σύαγρον ἀφαυανθῇς poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίης. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναυῶμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. *T. H.*

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes cuſtodiret nulla ſibi neceſſitudine junctis hæredibus, ſempiternum ſe victurum ineptiſſimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci oſtium ſumus: contueri oportet & proſpectare e longinquo venientes. Papæ: multi ſane diverſique, & omnes lacrimarum pleni præter iſtos recens natos & infantes: quin & valde ſenes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectiſſimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque ſenex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe ſatrapa. MEND.

γόρει φθάσας πολλὴν τ ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἥμοιγε ὑ τ τυχῆσαν τερπωλὴν [b] παρέχον ὡτότε γένοιτες.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ γομίῳ ἐσμέν· ἐπιβλέπειν χρὴ καὶ ἐποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνυμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Τοῦτον ἐγὼ τ ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἐπιθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

[b] Παρέχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τι.

36. Ὁμοῦ] Verſionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere concervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & ſignificans *circiter, admodum:* ut in illo *Demoſthenis* loco in Ariſtog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valeſio* reprehenſus, quod *omnino* reddidiſſet. Habet autem ideo poteſtatem eam, quia τοπικὸν eſt Atticis, ſive adverbium locale; neque minus, ut ſolet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν, ὑδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel reſcribendum eſt, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mſ. Vatic. ὁμοῦ ἐστιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obſ. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter uſurpant ὁμοῦ τι, de quo *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos obſervavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι παιδισκαρίου] Haec tam prope ſententia verbisque abſunt a Thraſonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non poſſit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι καλαδεδώλωκε· ἐντελὴς, Ὃν ἅπαξ ποτὲ τ πολεμίων — Pro ἀτελὴς oportere legi ἐντελὴς, quia continuo ſequitur, παιδισκαρίου δοῦλος ἦ, καὶ παιδισκαρίου κίτ-

λοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura eſt, verum certa fide conſtat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τ γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηπ, Παιδισκαρίου μοι, φησὶν, ἐντελὴς καταδεδώλωκεν. Eſt etiam παιδισκαρίων ἐντελὴς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noſter* τὸ τυχὸν παιδισκαρίον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, ſic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμδον ὑ μέλη πόστε quae a *Suida* conſervata V. Ἀπαμφιέσωντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, poſt αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conſpiciuntur, & interpretare: *prior ipſe ſe accuſavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τι γένοντες] Amabo, quid hic loci eſt τῷ τι. Nec id profectum eſt a *Luciano*, qui ſcripſit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit eſſe legendum, & ſecutus eſt deinceps Cl. *Hemſterhuſius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. conſentiant, non tamen dubito, quin melius ſit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantiſſimam decrepiti ſenis deſcriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὢν ἐπλύτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπόλυσιν πλωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φυκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν καὶ παρθμέως. τί ἂν οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀποδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλυμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγοι excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολιπόντα ἰέναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. G.

* Ἀπολιπόντα ἰέναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἰμαρμένην. V.

66. Βιον ἄπορ. λάπ κ. καὶ ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέως βίος· ea de re quædam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc etiam Luciani locum adtulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκύρων ἐ ἰχθύων, ἵτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸ βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. Grot. p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] Budaeus C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi poteftatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαί τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ἀστεῖα Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἀλαμπιμαδόμενος quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & sese jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἀλά verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν οὖν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ἂν οὖν τις ἔτι λέγοι. Caeterum quis aures Graecae phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ἂν οὖν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitam amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, præcipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί ἦν ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν σιωπῶν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ὃ ἦν δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τύχη ἦν ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλῷ δ' ἂν ἥδιον μᾶλλον ἐγέλας. Vide quæ supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. Jensius & B2. In reliquis prave λέγοις. M. du S.

Τί ἂν οὖν τις λέγοι] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοις· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅρωσι] Melius Mſ. ἅπαντι ἦν ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὁμοια

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

M E N.

Ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἀφαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτε μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνῳ, ἀνὴρ ϗ γυνή, τὴν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικείου; [d] TEIP. ἀμείνων ἦν πολλῷ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ ἀμφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρασα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, ϗ ἀφορήτου τινὸς τῆς ἐκ τῶν ὠδίνων πόνου ὑφιστάμενας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *F.* & Margo *AIW.* Ceteræ Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κενὰ μόναι χῶραι forte, κενὰ· μόναι δὲ αἱ χ. *d* TEIP. ἀμείνων ἦν] O. *F.* ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. Πολλῷ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *F.G.G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *F.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς & τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κενὰ μόναι χῶραι. *F. B.*

85. Τὶς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τὶς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ἐξοδιπόρησατο. *Eurip.* Med. *F.G.G.*

89. Ὁπότε ἀνήρ.] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ὁ ὁπότε γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum fuiſſe ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. τῆς ἀκριβοῦς σοφιστοῦ, οἵου σὺ πανυργότατος εἶ τοὺς λόγους & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικοῦς;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικοῦς ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικοῦς. *F.G.*

92. Καὶ διστόζουσι] Dixi alibi. *F. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν πρὸ δορὸς
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτέ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπόν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἂν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινες. Verum dic mihi (nam admonuerunt me iſti Medeæ jambi) peperiſtine aliquando, quum mulier eras, an ſterilis & partus expers degiſti in illo vitæ ſtatu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tireſia: quin reſponde, ſi tibi promtum. TIR. Haud ſterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis eſt: nimirum an matricem habuiſſes, volebam ſcire. TIR. Habebam ſcilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obſtructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum ſuccrevit, barbamque protuliſti, an ſtatim ex femina maſculus evaſiſti? TIR. Non video, quid tibi velit quæſtum illud: niſi quod videre mihi non credere hæc ita fuiſſe facta. MEN. Videlicet, Tireſia, non decet diffidere talibus, ſed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Cauſa non eſt, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκριναι] Ἀντὶ τοῦ Ἀφχώρισι. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρισία] Interpres: *nihil acerbi, Tireſia*: imo: *non grave eſt quod quaero*, ſeu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ οὐδέν, *nil grave eſt*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Poteſt ferri. Cenſeo tamen *Lucianum* ſcripſiſſe, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt*: *mammae factae ſunt pannoſae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν cenſet Cl. *Graevius* ſcribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui ſententiae ſubſcribo. Contrarium enim τῷ, ἀποτείνειν hic innuitur. Nam ſi Tireſias ex femina denuo factus eſt mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis ſint ἀποτεθεῖσαι, *diſtentae*, *extenſae*. Statim D. XXX. ἀποτεθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥρᾳ τὸν Τιτυὸν ἀποτεθεὶς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obſequuti pro ἀπετάθησαν ſcripſimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. eſt. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo poteſt. *Graevius* quin felici conjectura ipſam *Luciani* vocem fuerit adſecutus non dubito: quam ob rem, etſi pro corrupto ſtent libri veteres, congruentis tamen ad ſententiam verbi potiorem eſſe rationem habendam cenſui. *Corn. Celſ.* II. c. 8. *Mulieri gravidae ſi ſubito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένετό τινες;] Perſpicuum eſt, hic intercidiſſe ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἂν γυναικῶν ἐγένετό τινες; *Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuiſſe credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuiſſe aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem ſententia, ex loco Aeliani in elegantiſſimo illo libri XII. capite 1. de Aſpaſia; de qua, invitiſſimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, ſumente, ita legitur, Ῥαιδιοῦσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐτίθη, καὶ ἦν τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorſit. Verum ſenſum Æliani ſcribentis fuiſſe hunc exiſtimo, *Alapis vero percuſſa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, ſe talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἡ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem oſcitabundus deſcriptor, ubi ſcripſiſſet ὅμως, inſuper habuiſſe ultimam hujus vocis ſyllabam denuo ſcribere. Ὡς pro ὅτι paſſim ſcriptores; & Ælianus aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ἐδηλώθη ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς uſum notavit quoque *Thomas Magiſter*, ac poſt eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic deſideratur. *F.G.*

Ὅρια ἂν γ. ἐγένετο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

ſed velut inſulſum, re non explorata fierine poſſint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuiſſe facta, quando audis aves ex mulieribus extitiſſe, aut arbores aut feras; ſicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis ſi quando forte obviam venero, cognoſcam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum poſtea, an ſimul vir & vates eſſe didiciſti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me ſpectant omnia; me ſcilicet litem Deorum quandam diremiſſe; tum ut Juno me viſu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tireſia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem ſolemni vatum more facis: ſoletis enim vates nihil ſani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, ἀποδέχεσθαι;

TEIP. Σὺ οὖν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γεγενῆσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; MEN. ἦν τυχὼν καὶ ἐκείναις ἐντύχω, εἴσομαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; TEIP. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διένα τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. MEN. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψυσμάτων; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύπτα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς ſimilitudine forte praecedentium literarum oppreſſum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα ſtructurae orationis aliena vix putarem eſſe *Luciani*, niſi ſuccederet Menippi reſponſum, ἢν πως καὶναῖς ἐντύχω, quod ipſo nomine fuiſſe deſignatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam eſt conſtructionis ſtatuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deeſt. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν ψυσμάτων] Id eſt, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obſederat ſuperſtitio, quin vatibus mendacii crimen ſaepe fuerit objectum, praeſertim a poëtis ſcenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipſosque Deos vel cothurnatis ſententiis caſtigare, vel comicis ſalibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui ſe ſcire, quae prorſus ignorarent, lucri fallendique cauſa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque ſaltem convenire non negat *Ariſtot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Ariſtoxeni Selinuntii verſus in *Hephaeſt.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρίχει τῶν ἀνθρώπων; τοὺς μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non eſt quod miremur, ſi hominum illud genus odio proſequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἱστόρησε χρῆται. T. H.

37. Ἔμοι-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

ΕΙ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανίας αἰτίος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους δὲ ἀναίμακτον γώνιος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμίλλησας] Ἐμίλησας F. P. S. Vitiosius ἐμίλισας P. A1. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμίλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμίλησας] Ἐμίλισας. F.G.

Ἐμίλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμίλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciisti, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas? μιλίζειν* est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμίλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem *φονεύειν, nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ἠδὲ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμίλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciisti, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμίλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chrysost.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένη, καὶ Ἀριστίλλῳ ἐμίλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τοὺς μὲν ἀνῄρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. καὶ τιμωρὸς ἐπ' αὐτοῖς τοὺς μὲν ἐχαρίσω, τοὺς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστίλλῳ ἐμίλλησε, pro Ἀριστίλλῳ ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμίλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμίλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. M. du S.

Ἐμέλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μιλίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionys. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμίλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans; nam revera saepius ita ponitur μίμησιν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posside-ret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ᾧ ἀνεψιὸ γε ὄσα. ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καὶ κακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ θᾶττον δειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκε αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ κρατήσαι σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

ο Ἀπιόπασθε] O. ἀπιόπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί, inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλουσι; nimirum μισεῖν τι ἢ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲ ὑπημένων, τῶν δὲ μελλόντων. *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἐμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τὸ πόλιον. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν οὐδὲν, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε δεδιότες. *Æschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες εὖ πλάσσουσα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucyd.* III, 55. οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐπάθετε, ὅτε ἐμελλήσατε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδένα εὖ πάντα τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τὸν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἱμὸς τοῦτο πίστοιθον βίος· ὁ μὰ Δί, οὐδ' γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem li-

brariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲ ἐς τὸ Καιάδας, ὅπερ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλησαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. *T. H.*

40. Προσωπεῖα ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναλαγώτους] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώτους non contemnendae notae libri ἀναλαγώτους legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναλαγώτους esse etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T.H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸν κακῷ, ὡς μὴ ἀντεποιοῦντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J.G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. A, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δάμασεν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ καλε-
δίκασεν· ἀλλ' ὁ Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν
θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ ἐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν
δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰδ' εἰ αὐτή μοι
Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem ſcio, quænam me condemnaverit: ſed fas non eſt dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva præcipiat.

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ Θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν πνεῖ· σὺν θεοῖς γὰρ αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπη, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὸ Αἰαντα πρῶτον ἀστοῆναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ὑβριστὴν τῇ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλείψας τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους παίρωνα· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπειθε τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, ὁ Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδ' εἰ σὲ Τρῶσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἕλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ. MIN.

ΟΜὲν λῃστὴς ὅτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἐκταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε ὅτι τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους καλοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὖθις; ὁ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos : nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus, quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos,

80 πηρὸς ὢν, ἢ τοσούτους ἀπεκτονώς ; ΣΩΣ. ἐληλέγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἢ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. 85 λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ἢ τοὺς ἄλλους ἀπεκρίναμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἐκεῖνοι ἢ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, 90 ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ὁ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δημιουργὸς, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ 100 τὸ ξίφος αὐτὸ ὑπηρετεῖ γε τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, [b] τῷ πρώτως ἐπιθυμήσαντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ εἶναι τὸ πᾶσι ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐπειὴ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῇ χρείᾳ, σὺκ ἀξιοῖς ἀπολογίας ἐφί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τοῦτων, ὦ τέκνον, παραιτία. *T.H.*

99. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκωπλιαῖς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Potr.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ εἶναι τὸ πᾶσι ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως ἐπιθυμήσαντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr. Διαλ.* ιθ. Σωκράτης δὲ τὸν μηδὲν τῷ Ἀπόλλωνι ἐπιθυμήσαντα ἀμωμήτους αἰτίας. *T.H.*

Ibid. Παραχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγχρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Ζ. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ἡ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι. ἦν δέ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύῃ] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι παράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Διδοὺς, ᾗ εὐλήφαμεν, ᾗ ἐπιδαψιλευσάμενος ταῖς ὑποθέσεσι τὸ ἀποκηρύξιος. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύῃ] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, amplinsque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at tamen praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς ἢ δωρεῶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis mulſto; dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψίλεια τῆ ἰνδικῆ, quemadmodum τῆ πενιᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψίλειαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, ἢ ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσηται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι ἢ καθ' ἕκαστα πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τὰς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τὸ θεοῦ τὸ ἐ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς ἢ ἔπαινον δαψιλεύομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inſulitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐπιδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν ἐ χίλοι ἄφθονον ἐπιδαψιλεύεσθαι κτήνεσι νομὸν ἀπαυτοματιζόμενον· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπεὶ περὶ αὐτῷ ἐπιδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter*, *Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe ἀφ' ὃ τὸ ἐπιδαψιλεύειν οἱ αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus refertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῖσθαι ἐ Συβαριτικὸν προσαγορεύθηναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλῦσαν & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλόψυχος & Δαψιλίσατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τι ἐ μεγαλόψυχος τοῖς διομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἕτοιμος δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα ἐ τ εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ἐν τ εὐ πολέμους πεσόντων καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τις ἐ τούτοις· *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraenа laxet:* paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσόμενος, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δεῖ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι. *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εὐξάνθιος (οἰκίαν γενέσθαι ἀκάθεμα) ἀναπομίζεσθαι προέλοιτο, ἐπιδαψιλευέσθω τὸ πέμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praeteruendus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam doliis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: ᾗ δὴ ἐ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe ſtis, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἦκεν αὐτὸς χρυ-

ματίσας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαψιλεύσεσθαι ὑμῖν in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλεύσεσθαι δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆσαι· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφόρησιν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλεύσεσθαι δυσθεράπευτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν οὐ τῶν ὄντων φορὰν ἄνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασθαι. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλεύσεσθαι αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. II. p. 29. ὑμῖν δὲ πάντας, ἔφη, οὐ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀεί ποτε γέλωτος ἐπιδαψιλεύσω· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πίθῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν ὕβριν· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφανῆ σε εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἶπε καὶ σποδὸν σεαυτόν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria fit vera, ἐπιδαψιλευσαμένης τὴν θείας προνοίας καὶ σὺν ταῖς διαφοραῖς τὸ ζῶον θαυμάσασθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τοῦ σὺν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλώσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθίδρυσιν μεγαλοπρεπῶς· profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem: niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit*. Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν οἷς ὅπως ἀθρόαν ποιήσῃ τὴν μισθοδοσίαν ἐπιδαψιλεύσεσθαι· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπίφτειν ſubſequi jubeas καὶ ἐπιδαψιλεύσεσθαι· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1146. E. Soterichus ὅσα εἰς πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσαιτο. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προσλαλήσαι μενος (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπιδαψιλεύσαιτο ταῖς ὑποθέσεσι τὴν ἀποκηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καθαπόρως ἐχρήσατο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Synesio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa mulierecula Ep. XLI. ἐδημόσιαν ἐκδεῖται μοιχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τῆς γοητείας οὐκ ἐλάττον τῷ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύσασθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μειζόνως ἐπιδαψιλεύσαι τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδαψιλούμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψιλεῦσ)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τ' χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. τ' πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἀκόλουθος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προστάττει, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀκολουθήσαντας ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; εἰ γοῦν δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα εἰκῇ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι εἰ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φωνῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τ' χαρισμάτων *qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem.* Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: *ποιῶν φωνῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προστάττει, τιμήσεις δὲ τούτους.* Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia *Μοῖραι* alio nomine *Κλωθοί*. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύσῃς ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

MEN.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔστός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πανταχοῦ Με-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκεσὼς· Διαβόητος· Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: οὐ τῷ Ἡρακλέους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J.Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J.B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J.Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J.Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ πανταχοῦ Μενίππους ὄλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἢ Μένιππος ἔστός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πανταχοῦ Μενίππους ὄλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὄλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ἔστός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πανταχοῦ. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo ulius etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ἔστός ἐστιν; ἔμοιγε ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J.G.G.*

Παραβλέπω Μεν. ὄλους] Graece dicitur πανταχοῦ βλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾷν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J.C.*

Παραβλέπω Μεν. ὄλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παρορᾶν, ut πανταχοῦ βλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους πανταχοῦ βλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπω duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον πανταχοῦ βλέπειν atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἐντ' ἰδιὸς παραβλέποντος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi, videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt πανταχοῦ βλέπω. *T.H.*

5. Μέ-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοσμον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπών, ἵν' ᾅδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κἆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ᾅδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τοῦ καινῆς καὶ δοκούσης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἰαμβείου. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεία τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

[a] Τί δ' αὐτῷ] Τί ἄν ἀ. P. *J.* & margo *AIW.* [b] Λεοντῆ] Λεοντῇ *F. A1. J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. [c] Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *A1.* quod reliquae ſecutae. [d] Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AIW.* Eſt interpretatio genuinae vocis. [e] Τοῦ νέου] Ita G. P. L. *J. V2.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τὸ νέου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Rubenius* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L. B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J. C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix; via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.
J. B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἅιδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τὸ νεότητος) πλέον. *J. Br.*

Ἅιδης] Scribendum videtur Ἀιδωνεύς, ut ſtet ſenarius. *F. G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ νοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F. G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ſut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ φλυαρεῖς· εἰ γὰρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν μὲν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται πρὸς τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ [g] τοῦ ἀλαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

f Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. J. Margo *AIW.* ἄλλως P. g Τοῦ] Τὸ P. Margo *AIW.* Modo οὐδὶ μιᾷ F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐκίνησε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animi magis. J.G.G.

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τὸ νέον, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσῳ Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τ. ἐμβολίων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καθαίρας ἀπὸ τ. ἐμβολίων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τ. ἐμβολίων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἐμβολίων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ἔτως πως ἁπλῶς τίς ἡ τολμή; *T. H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἆρα, vel ſimplici ἆρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανιστής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ἐπὶ τὸν Ῥαδαμάνθυν. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. MEN. Χαλεπὸν μὲν ὑπατάττεις τὐπίταγμα, καὶ ὑ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλην, φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅτε εἰδὼς, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῦ. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἠκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι τίνα ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ τάσεις διηcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usquaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella

&

[a] Γράψεται] Γράψηται P. *Alii.* [b] Μεμυημένον] Μεμυημένων vitiose in *B2.* & *P.* Vide *Lucian. Εὐχ.* c. XI. [c] Ὡρμώθην] Ὁρμηθὴν *F.*

44. Γράψ[ε]αι γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶ φιλοσόφου τὴν τῶ ἀσεβείας γραφὴν ἀπεινγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φεύγοντος ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T.H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τῶ μυήματος ibi cum pluribus ista *Luciani Fac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ὑδεὶς φθόνος. *T.H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλην] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T.H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T.H.*

62. Τί γὰρ ἂν ἐκ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔπισκ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T.H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, prætereaque eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

γεμένων ὲ μόνον τ̃ ἡμιθέων, ἀλλὰ χ̀ αὐτ̃ ἤδη τ̃ θεῶν, ἔτι δὲ χ̀ μοιχείας αὐτ̃, χ̀ βίας, χ̀ ἁρπαγὰς, χ̀ δίκας, χ̀ πατέρων ἐξελάσεις, χ̀ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, χ̀ ὲ πρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αῦ ἐνταῦθα ἤκουον τ̃ νόμων τὰναντία τοῖς ποιητικῖς κελθύντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε ϛασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὰ μεγάλη ἦν [d] καθειϛήκειν ἀμφιβολία, Οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτ̃. ὅτε γ̀ τὺς θεὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι χ̀ ϛασιάσαι πρὸς ἀλλήλυς, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τύτων [e] ἐγίνωσκον· ὅτ' ἂν τὺς νομοθέτας τἀναντία τύτοις φθέγγεσθαι, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τὺς καλουμένους τύτους Φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, χ̀ δεηθῆναι αὐτ̃ χρῆσθαί μοι ὅ, τι βέλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν χ̀ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι ϛ̃ βίυ. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ ϛ̃ καπνῦ βιαζό-

d Καθειϛήκειν] Καθιϛήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τῦ βίου] Γρ. ὑποδεῖξαι. *G.*

90. Εἰς αὐτό....] Παροιμία * πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενος. *G.*

* Πῦρ ἐκ τῦ κ.] Adſcripſit *M. du Soul:* corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi reſingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τὲ καπνὲ βιαζόμενον· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐπάλλεσθαι. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ἐν παιδὶ, *a puericia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ἐν παισὶν εἶναι *poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ἐκ παιδὸς & ἐκ παίδων inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιϛα περὶ θεῶν τι Ἀλληγορίαις (Poëtis) προσέχομεν, χ̀ μάλιϛ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τι αὐτῶν διεξίωσι, χ̀ τούτων ὑδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γ̀ δὴ παρ' ἐκείνοις Ἀφροδιτάζει πρὸς ἀδελφὸν, χ̀ γονεῦς πρὸς παῖδας· χ̀ τούτοις αὖθις πρὸς τὺς τεκόντας πόλεμός ἐϛιν ἀκήρυϰτος. Μοιχείας δὲ θεῶν ϵ̀ ἔρωτας ϵ̀ μίξεις ἀναφανδὸν, χ̀ ταύτας γε μάλιϛα τῦ κορυφαίου πάντων ϵ̀ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλαλείφομεν· *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. l. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ϵ̀ ψόγος ἐϛὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, χ̀ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Εἰς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐμπίπτεσον. *A. V.*

Εἰς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmus* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ἐνταῦθα γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ὑπισχνουμένους τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν ἔτοι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο διώκειν παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ὑπορραψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα ἔπη τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσᾶ δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λύσιν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσιν, Ἔχετος, Φῆξος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποιητικὴν καὶ μυθώδη Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδίξων καὶ παιήγυριν, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἂν αὐτοῖς καὶ λύπη τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσοῦν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τὴν Σικελίᾳ τὰς ὑπὸ τῆς τυραννίδος συμφορὰς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιτο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσᾶς, inquit, αὐτῇ τἀμὰ ἐφυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν ὅπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσοῦν ἀποδείξαιμι τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando aureum reddere & perfectiſſimam:* facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσοῦν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσῆν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theonis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐν τῷ Μενάνδρου ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero.* Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσοῦν ἀποδείξαι, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *aureum*

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud abſurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπτη, ϗ τ' ἰδρῶτα, ϗ τ' ἱδρ. τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλο καλαφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, ϗ [a] ἀδιάφορον οἴεσθ' τ' κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι ϗ τ' πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. πρὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, ϗ ἀσώματα, ϗ ἄτομους, ϗ κενὰ, ϗ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκοὰς [b] ἐναντίων. ϗ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀποπώταλον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας ϗ πι-

[a] Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. [b] Ἐναντ.] In cunctis Edd. ἐναντ. Benedictus praeterea ἀκοὰς mutaverat in ἤκους ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. [c] Ἀποπώταλον, ὅτι περὶ τ' ἐναντιωτάτων] Ἀποπώτατον, περὶ μὲν γὰρ τοι τ' ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένης] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὃ μὲν πολὺς ὁμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πένθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὃ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *proſſus.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. τούτῳ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ἵνα &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀναλῶ σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἁπλῶ με ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικ. cap. 1. ὁκ παντὸς ἀδυνμὴν τῦ τρόπου δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ὁκ παντὸς τρόπου ἀξ. λύσθαι πειρᾶται τὰς ἀξ. φορὰς. J.J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑπωπιάζειν ſive ὑποπτιάζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα ἐ δουλαγωγῶ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καλαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκῶν τὸ Ησ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἑρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὃς γε. M. du S.

11. Ἀκοὰς ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκοὰς ἐναυτίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι λέξ. τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe ; nam iſtae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea θεῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀποπώταλον, ὅτι περὶ τ' ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν τόλε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς δὲ ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲ ὀπνεύοντι, ἄρτι δὲ ἀνανεύοντα ἔμπαλιν.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

Ἔτι δὲ πολλῷ τῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τὰς γὰ αὐτὰς τότας εὕρισκον ὀπτηρῶν ἐναντιώταλα τοῖς αὐτῷ λόγοις ὀπτηδευόνλας. τὰς γὰν καλαφρονεῖν πλθινῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπριξ ἐχομένους αὐτῷ, καὶ πρὸ τόκων διαφερομένους, καὶ ὀπὶ μισθῷ παιδεύονλας, καὶ πάντα ἕνεκα τότων ὑπο-

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *A1W.*

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς ⊖ ἄνευ τέχνης τῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεννῶς, μὴ πεποιημένως τῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ πρὸς τὴν τέχνην δηλοῖ. G.

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος πρὸς Ἀτ̃ικοὺς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὲς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *T. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπριξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἰσίνθωμες ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἀμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἰσίνθωμες ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἀμῶν
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ', ὡς εἶδόν τ' ἐπιτύθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἐχεπλᾶ.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Aelian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρύφος ἐνδικὸν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπριξ ἔχεται. *demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπριξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπριξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπριξ ἔχεσθαι τ̃ ὅλης σοφίας· p. 197. τ̃ τ̃ ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222. τ̃ διδύγμων ἐξ ἀρχῆς ἀπριξ εἴχοντα. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῶν τε ⊖ πάσχειν propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχυλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε ⊖ πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. ομιλ. p. 245. B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην ἀθεράπ̃ τὸν citius nihil intentatum relinquent, *quam ut illam talia passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδῆ καὶ, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ἐπομένους πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβήματα δικαοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάντ' ἐπομένους πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβήματα δικαοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζῃ ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Melliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενητέον πάντα ἑτοίμως τῷ θρᾶν κακῶς πρὸ τ̃ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſum, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μένοιας. τὰς τε τ̃ δόξαν ἀποβαλλομένους, [b] αὐτ̃ς ἕνεκα πάντα ὑπηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ ἀχεδὸν ἅπαντας καλημορδῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς δὴ κ̀ ταύτης τ̃ ἐλπίδ@ ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα προσμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μ̃ πολλῶν, κ̀ σοφῶν, κ̀ σφόδρα ὑπ' σωέσει ἀφεδεδομένων, ἀνόητός τε εἰμι, κ̀ τἀληθες ἔτι ἀγνοῶν πλείρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀφηγρυπνδντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τιν@ τ̃ μάγων, τ̃ Ζωροάστρου μαθητ̃ν κ̀ ἀφδόχων· ἦκουον δ' αὐτὺς ἐπῳδαῖς τε κ̀ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε ᾅδου τὰς πύλας,

b Αὐτ̃ς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῖς *F.* vitioſe. Major variatio in P. *αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα κ̀ πράττοντας κ̀ λέγοντας* cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. *αὐτ̃ς ταύτης χ. τὰ π. κ̀ λέγοντας € πράττοντας.* Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur : formula loquendi ſolemnis *πάντα λέγειν € πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωίσει ἀφεδεδομένων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαδόητ@, quum docuiſſet ἀφδόησι & ἀφεδέδοῆσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μ̃ προδήκης ἰσότι € ἰναλλάτ̃ν. Nihil explbratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : ἀφδόητ@ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ € σωφροσύνῃ ἀφδόητ@ πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀφεδεδομέν@ ἐπὶ τ̃ τ̃ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀφεδεδλημένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀφεδεδομένην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις ἀφεδοηθείᾳ παρθέν@ ἐπὶ κάλλει τ̃ ἐγχωρίων· & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀφεδοηδῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρίᾳ ἀφεβόητ@ γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀφεδεδλημένους ex *Harpocrat.* in Εὐβίας & Ἡγήμων, atque ex aliis ſimilia. T. H.

41. Τὰ ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Jo. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου € ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς € θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur *μάγοι* οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ € ἀφδόχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem : non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γέν@ μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους € Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰκότας, ὡς ἀθανάτ̃ς ἐστι ἀνθρώπου ψυχ̀ quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τ̃ Ὡρομάζου dixit, ſed. & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης € μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Jo. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

niam

λας, ᾗ κατάγειν, ὅν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, ᾗ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον ἦν ἡγεμὼν εἶναι τῷ τινι τούτων ἁμαξάμενον ἢ κατάβασιν, ἐλθόντα πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως ᾗ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, ᾗ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. ᾗ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, ᾗ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, ᾗ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores; & demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρᾴῳ G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. ἔστι δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, ᾗ νεκυομάντεις, ᾗ ἔτι οἱ λεγόμενοι λιπανομάντεις ᾗ ὑδρομάντεις· ἔστι δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί ἂν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, ᾗ τοῖς τὰ ἀδύτων ἱεροφάνταις ᾗ προφήταις φιλανθήσομαι, ᾗ μάγον ζητήσας ᾗ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πεπυθανομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: ᾗ λέγεται τοῦτο ᾗ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε ᾗ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα ᾗ ἐπανορθώματα ᾗ ζῶντες ᾗ ἀποθανόντες· καθάπερ ᾗ ὁ Τειρεσίας, τῷ ᾗ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T. H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inferendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ . . . . καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὴν Εὐφράτην ἔνθεν deinde πρὸς ἀνατόλλοντα τὸν ἥλιον ῥᾳδίως τινα μακρὰν ἐπιλύειν. *T. H.*

60. Πρὸς ἀνατόλλοντα] Ita restituit hunc locum *B2.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανέχοντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανής. *J. Br.*

Ἀσφαλής] *Des. Herald.* emendat ἀσαφὴς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθ.] Ἐπιτροχόν τι ᾗ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὴς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὴς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὴς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὴς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἑωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἧς ἐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἔοικέ γε τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν με πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῆς Χοάσπεως ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς παρασκευῆς, περὶ μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b Ἧς] Ἣν ſola *F.* c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A1W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντόντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Deſ. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἐδὴ ἀσαφῆ τὴν ἐλλάβειαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagoras* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐϛι πᾶσα ἀπιϛία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἰϛχυομένη, ἀλλὰ μετὰ τῆϛ αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφεῖς illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναϛ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῄει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erasa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῄειν cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπαναγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναπεδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἐμπτύσας, quod abſolute poni pro ἐμπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἐπέπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur; vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆϛ Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τῆϛ Χ. ὕδωρ] Πόλεμος Περσικὸς Χοάσπης τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὀλίγ ἡ Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγισε δᾳδί, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολονθορύσας· εἶτα ὅλον με καλαμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπλοίμιλν ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν γὰρ μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι Φέρων ἐπεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσαλο, ἤν τις ἔρηταί με τὄνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσαλο] Παρεκελεύσατο F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπολονθορύσας] Ἐντείνων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἱρίμα γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & ἐκμαθάρσαι interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα δ' τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολονθορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque preparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ὑπολονθορύσας *Scholiaſtes* exponit ἐντείνων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἱρίμα γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὀς φωνῶν, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὀς φωνῶν. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῦ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τονθορίζω. *Heſychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζω, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μηκέτι τονθορίζειν, ὦ Διά. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Heſychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθεῖναι, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, ἐκμαθάρσαι, κυρίως Διὸς *Heſych.* quem itidem vide in Θείαγον Θειοῦται, Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ ἐκκαθαρτήρια, non alia ſunt, quam Θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum ἐκπέρχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. Διὸς δὲ δεῖ καθαγίσας τὸ τόπον περιελθεῖν ὡς τρίς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *Aelian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντες τὸ νεὼ, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περίαγιν & περιαγυιᾶν *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τῆ πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τὴ χώρας ἐκάστης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήγαγον τὴ τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τὴ χώρας πάσης. Athenis περίστοιχοι erant partes περιαγυιᾶν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔχειν περίστοιχοι χοιροφορεῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς ἦχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνίδυ orationi proſae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis adſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Æaci fallerem, & ſine impedimento transirem, utpote conſuetior, tragiceque plane commendatus ab ipſo habitu.

9. Jam igitur illuceſcebat dies, quum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimæ, & mulſum, & quæcumque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quæ

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν ὅτε τοῦ σχήματος, ὅτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. καὶ μὴν τοῦτό γε τοῦτο, καὶ οὐ πάνυ λάθραιόν ἐστιν· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατελήλυθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν Αἰακοῦ φρουρὰν ἀλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα ὑφ' ἡμῶν κεκοσμημένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

Ἤδη δὲ ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐπὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὲ ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγεται. V.

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavum* rejecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου ſedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον ſine controverſia reponendum eſt ῥόπαλον quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λέοντος τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα προσοψιν Ἡρακλειωτικήν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, οἵους ἀσκοῦσι εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chryſ.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν ἐργάσατο ταῖς πόλεσιν ὑμῶν σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὲν τὰ φαῦλα ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὲν, quod reſtitui) expungi voluit *H. Valeſ.* in Not. *Manſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα οὕτως &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο ἂν μοι ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μοι ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7. ſingulari uſus ſit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι δὲ] In re non diſſimili verbis fimillimis uſus eſt *Xenoph.* Epheſ. I. p. 13. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiſcue *Xenophon* poſuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmaſio* certiſſimus admittitur ad *Vopiſc.* p. 386. ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβάλλειν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Heſych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὸν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam ἀναγομένοις aut navigantes, ἐπιθεῖναι ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθεῖναι non ſecus atque ἐνθέσθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus neceſſariis*: quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem ſi ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὸν χρείαν &

παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατ' ὄσσε χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, cum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἄνθεν κ ἔνθεν καλατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται κ ἅτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait Ἀ. Ἀ. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαρρῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέων τὸ Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς κ ἐν τοῖς ἕλεσι δεδημωμένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes*. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum*

se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη κ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς δ' ἕλη ἐκπίπτει, κ ἐκεῖθεν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· κ εἰσέλθει εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοὶ, κ ἀπὸ τελοῦσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμενοι] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

T. IV.

mus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, dæmones simul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων ἐκ τοῦ πρεμαίας τῇ φωνῇ, βαμμέγεθες δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεκαλεῖτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ Ἑκάτην νυχίαν, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

[a] Οἷός τι] Οἷόν τε sola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καιπεινὴν P. ἐπεινὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν A1. Edd. reliquis inhaesit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' ἐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ἐρυξάμενος, ἐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς ἀμφίλεξιν τῶ Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lactatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* &c. *Hesychio* teste constat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶ τῇ γῇ θυομένων ἐπεβαλλον· quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶ ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὴ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι). *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Festus* tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, καλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Vales. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τῶ δὲ ἐκείνου ἀτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æschin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρεβος & Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt *Kuhn.* ad *Pausan.* I. p. 105. & *Markland.* Epist. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φριξταῖς, Ἐριννύσι τιμωρηλιχαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποιηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς πόλεμον Βάκτρον. *T. H.*

Ibid. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην & αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet satis desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare *Lucianus* non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καιπεινὴν Π. *J. G.*

15. Αἰπεινὴν] Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὴν] Secuti sumus emendationem Clarissimi *Graevii*, & ante eum *Vorstii*; de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P. *M. du S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπεινὴν, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* Ἔπαινη, ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ & φοβερά· aliam *Eustath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰσία, τουτέστι, ὁ σκότος διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλουτοδούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς & ὁ ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* Ἔ. καὶ Η. v. 643. *Graevius* adtulit, ille sine dubio sumserat a *Plutarcho*, cujus commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ὅτω δὲ & τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ἵνα os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πόμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Hesiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν· vulgo scribitur ἰφαινὴν, quod nullius est pretii. *T. H.*

βαρβαρικοῖς ἄμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπῳδοῦς τοῦδε ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἔνερθεν Ἀϊδωνεύς. καλεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καλελθόντες δ' ὅμως ἀφ' οὗ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῇ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν[b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ με κρούσαντος τὴν λύραν, ὥσπερ ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνετριμμένον· καὶ βαρβαρικοῖς τισὶν ἀγνώτοις ὀνόμασι, καὶ πολυσυλλάβοις.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

a Μικρῇ] Recte ſic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. *μικρῷ*. b Τοι] Τί *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono.* Ovid. Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πάθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖσε] Non placet: potius habuerim: *πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο.* *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non *μικρῷ*, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μέγιστον] *Homero* manes debent *ἀσφοδελὸν λειμῶνα.* Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, *ὅτι νενόμισται τὸ οἰκεῖον τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες.* Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu *ψυχαὶ* vel *σκιαὶ τετριγυῖαι* itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro *τετριγυῖαι* in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit *κεκριγυῖαι*, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκος ſcribens, *ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι*, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & *κριγὴ* propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. *ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος.* Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam *τετριγυῖαι* in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. *τὸ φάσμα φυγὴν ὤχετο τετριγός, ὥσπερ τὰ εἴδωλα.* Icon. I. p. 769. *ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ.* *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianeum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ὧν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, [c] ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τὸν ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τέλριγγαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὀρθός τινος ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ αἱ

35 40 45 50 55

c Ἐσεδέξατο] *F. ἐδέξατο*, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

42. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν· ἀσφοδέλλος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς Ε * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλλῳ λειμῶνι. *V.*

44. Τετριγυῖαι] Τρίζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. *T. H.*

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. σὺν ἄχθεται δὲ ἐδὴ ὁ Ζεὺς ἀκούων τὰ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λεγόντων τε αὖ ἐν τῇ Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνως τὸν ἀδελφὸν τὸν Σαρπηδόνα ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοῖραν δ' ἐπαρτήσατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos, h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. ὕστερα ψυχοστασία volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Intellexit ſophiſta Lemnius tragoediam Αἰσχύλου Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X, 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter οὐ Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii. A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ὑπερείμενος. ἐφεστῶτες ἦν ἡμεῖς ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ ἀδόξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

sim porro divites ſordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam ſinguli canemque, qui bina talenta pendat, impoſitum ferentes. Nos igitur prope ſtantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque cauſam ſuam agentes, dum accuſarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæſo per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Noſtin illas ad ſolem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipſæ, poſtquam mortui ſumus, accuſant, teſtimonium adverſus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam ſunt acta; & valde videntur earum quædam eſſe fide dignæ, quippe quæ ſemper adſint, neque unquam abſiſtant a corporibus.

Ὁ δ' ἐν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τῶν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura ſingulos explorans ablegat ad impiorum ſedes pœnas ſub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipſo *Luciani* loco *Berglerus*. Ut ſupra *Noſter* c. 2. junxit ὀβολοσατεῖν & τοκογλυφεῖν, ſic ὀβολοσάτης & τοκογλύφον *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοσάτης ἦν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοσατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique inviſum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetuſtatem uſus ipſa compoſitione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere ſolebant pecuniam, & literas in tabulis ſculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, ſed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus eſſe ſupplicii *Budaeus* cenſuit, teſte *H. Stephano* in Theſ. ſicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae cauſa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obſ. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, poſitis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipſam vocem illuſtrandam quicquam amplius expromſit. Mihi quidem adeo videtur inſolens hoc in loco, ut parum abſit, quin vitio contaminatam putem. Satis conſtat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum inſtrumentorumque genus eſſe traductum ob aduncam figuram, qua roſtra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita ſaepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπισπαστῷ κόρακι, & τῷ κόρακι ἐπισφίγγει. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἁρπαχήλια σιδηρᾶ φορῶν ἴσχουσα κόρακας καμπυλωμένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτουσας (malo προσπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὴ τῶν κοράκων, ὅτε βούλοιντο, καθαπτῶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπεπλάσθαι σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἐ νομίζειν κόσμον· ubi ſane *Caſaubonus*, quando *vocari κόρακας inſtrumenta, quibus mulieres Hiſpaniae velum adducebant aut reducebant*, cenſet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & ſuper caput ad ipſam frontem reflexi velum adtractum ſuſtinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, poſterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκῳ τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον *Gloſſ. H. Stephani*: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his ſimilibusque aliis nihil eſt, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos ſi quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semeſtr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decuſſerit uncum, Nil erit hoc; roſtro te premet anſa ſuo*, fatebor equidem, haec non ſine quadam veri ſpecie poſſe proferri, modo compertum foret Graecos ſcriptores unquam illum in modum κόρακας uſurpaſſe: *Dion* certe *Caſſius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomaſticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενον κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumſpicienti, an quid in locum τῷ κοράκῳ apte reponi poſſet, primum offerebatur κοῦνις, quae *Heſychio* πάλη, &, Κοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέ-

δαι,

fubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἦν πένθος, ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τελευτωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι παρεμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερηφανίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν τὸν πρὸ τοῦ βίον, καὶ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ὅτι τῶν [b] πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ προσμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

[a] Ἐφύσα τότε] Vitium B2. ἐφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in P. [b] Πυλώνων] P. L. Margo *AiW. F.* πρεσβύτων, quae interpretatio eſt. [c] Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστειόμενοι P. Margo *AiW.* & *F.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

δει, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας πεπχείας ἴσχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero pletumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δισμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Δεῦρ' ἴθι τὴν σκύλακα τὴν τῦ Πρεξάσπου, Κἀπόπλα δῆσον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοὸς, κλοιὸς & ἄλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐπίλοιδον, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab, c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, καὶ σκύλακα; vel, ἢ σκύλακα θηταλαῖον ἑκάστῳ, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T.H.*

67. Ἀποστελλομένας σκιὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J.Br.*

Ἀποστελλομένας] Conjiciat aliquis haud abſurde λεγομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποστελλομένας, ἀπὸ τῶν σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T.H.*

72. Σφόδρα τοὺς αὐτῶν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὖται ἀξ. *F.G.*

78. Πλούτους] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M.du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι δεόμ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T.H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant B2. & P. fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M.du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *J.* πρεσβύτων & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem πρεσβύτων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in *Mort.* c. 21. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσι, τὰ ὁρῶντες ἐντὸς τῶν κυκλίδων ἀλφιτρίοντα, καὶ ἀπολίτας εἰσίοντα, καὶ τὸν πάνυ τῶν ἄθλων γεγενημένον. *M.du S.*

ὁ δὲ μάγις ἂν ὥδε ἀπατείλας αὐτοῖς πορ- 95
φυρᾶς τις, ἢ ὡείχρυσος, ἢ ἀμφοίκιλος,
εὐδαίμονας ἔφετο ἢ μακαρίους ἀποφαίνων τοὺς
προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν
προτείνων δοίη καλαφιλεῖν. ἐκεῖνε μὲν δὴ ἠγιῶν-
το ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν
ἐδικάσθη δίκη· γάρ τοι Σικελιώτῃ Διο-
νύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος
καληγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καλαμαρ-
τυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρη-
ναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐς τιμὴν, καὶ δύνανται
μέγιστον ἐς τοὺς κάτω) μικρῷ δεῦ τῇ Χι-
μαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὴν καλαδί-
κης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδιαμέ-
νων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς
τὸ καλαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ φί-

vero vix tandem exortus ipſis in veſte purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore diſtincta, felices putabat beatosque ſe redditurum ſalutatores, ſi pectus, aut dextram porrectam dederit oſculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam diſceptatum eſt judicium: etenim Siculum Dionyſium multorum ac nefariorum a Dione criminum inſimulatum, umbræque ſuæ teſtimonio preſſum, in medium progreſſus Ariſtippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exſolvit pœna, dum diceret in multis erudiorum pecunia juvandis eum dextre fuiſſe verſatum.

14. Digreſſi tamen a tribunali ad ſupplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοᾶς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certiſſima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης * ἁρμώμενος, διὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ περσοῦτη κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχρότατα θωπεύων καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μεμπτὸς διττὸς] Ὁμόμενος δὴ V. G. non agnoſcunt ἁμαυτὸν, ſed διττὸς etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμων hinc peſſime dederant in E. A. ὁ μεμπτὸς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ἁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρότατα & περὶ τὰ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiſſ. *du Soul.* haec Latina mixta Graecis: *Ariſippus*] *Cyrenaeus philoſophus, diuitis tui περὶ γαστέρα τι καὶ μαγείρους σοφιστής. Aderat ſemper Dionyſio τῷ περσοβύτῃ in Sicilia, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, & turpiſſime paraſitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου] Debuit πέρα τοῦ μέτρου vel μέτρον. Sed ſcripſit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipſe *Lucianus* paſſim & alii. Sic in Reviviſc. c. 31. Πολυξένη ἀνάσχολα πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conſcrib. Hiſt. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καλλιβιστούλις. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀπατείλας] Quaſi Sol, quo nomine reges ſuos paraſiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui ſe Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illuſit; ὁ τοιοῦτός μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδα. Uſus eſt Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Iſidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὗτος δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἑκατι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae ſupra ad *Nigr.* c. 11. annotata a me ſunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπὸ τοῦ Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπὸ τοῦ Δίωνος καληγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καλαμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici teſtimonio confixus, quem ipſe Ariſtippus laudandum cenſuit. Sed alius eſt accuſator apud inferos, & veriſſimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipſius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipſe Menippus, hoc eodem verbo etiam uſus, paulo ante adfirmavit: πᾶσαι (σκιαὶ) τοίνυν ἐπιδημοῦμεν· καληγοροῦσι τε & διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ὧδε τοῦ βίου. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀφ' ὁ Κ.] *Lucretius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Ariſtippum Dionyſio patronum advocat, quia ejus paraſitus fuiſſe traditur. V. *Hapaer.* c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego ὑποδεθέντα abſurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. D. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi ; multa miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum, qui in igne torrebantur , & tormenta, & cippi, & rotæ : Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie, illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem, Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόρος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπλωμένων, καὶ τρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπαράττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐπεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δέ ποτε προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, ὡς οἴει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπτας τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καὶ εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo *Αιιν. ſ.* in ceteris τε. *c Ἀναπαυόμενοι*] Διαναπαυόμενοι P. *ſ.* quod minime ſperno. *d Ἰξίονα*] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τρέβλαι] Σκρίζλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τῆς τρεβλᾶν τὸ κάμπτειν. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τῶν τιμωρι-

ας. ἀφ' ἧς ἐπὶ ‡ δισμοῦ δὲ τοῦτο προσέοικεν δέχεσθαι ἀκροβασάνῳ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δισμοῦ . . . προσέοικεν . . διΐκει] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δασμοῦ & mox προσέοικας & διΐκειν. *M. du S.*

Senſus eſt : *ironica vere quum dixit , quaſi de tributo loquereturr , mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis , qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : κακῶν pro κακῶν librarii vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδευμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *ſ. Br.*

16. Ὀπτασιῶν] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. Δ. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάσ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πάντες , πλ. πλωχοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλουτὸν & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ἂν τὸ λέγῃς, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα.
Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φιλοῦντι & τοῖς ἔργοις προσέχοντα.

Id eſt , *nihil cum eſt , nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 22. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι & δείλαιον δεδρακότων· hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem , δουλοπρεπῆς τι & κολακευτικόν, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem , quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἴει *OEnom.* apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ δ' ἂν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἠγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γέμειν σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *ſ.* In aliis τε. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *ſ.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοιμι, ἢ τὴν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωίνας, καὶ τἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ σωφρονίστας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' ὧν πολυαρχεῖς τὰ ταριχεῖα. τὸ μέντοι ἀφεγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' ὀλίγων ἀναθεωρῶντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, fer-

32. **Χαλεπῶς ἔχοιμι**] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοιμι] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῆ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοιμι, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. **Καὶ τὴν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον**] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. **Γηγενῆ**] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. **Τέτον ἀγροῦ**] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἰρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃς ἐπ' ἤνεια κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. **Εὐρωτιῶντας**] Παλαιοὺς & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ ἀφ' τοῦτο παλαιός τις ὁ ἐρρυτιῶν ἐγενόμην. **Εὐρωτιῶν** legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. **Ἀμενηνούς**] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. **Αὖους**] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὖους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρχεῖς τὰ ταριχεῖα· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖοι commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' τὸ πολυαρχεῖς τὰ ταριχεῖα; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἄλυτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀφανίζεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, diſjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πέπηγεν, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ' ἂν καὶ πεπίστει γενέσθαι, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſa-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῶν καλῶν φυλάττοντες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφάνεσιν δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀφαιρήσομαι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτατον Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφορίσασθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐνταῦθα ὁρῶντί μοι ἐδόκει ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀφιστάναι ἕκαστα ἡ Τύχη, ἀφορῶσα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα

[a] Ἀμέλει] Ὡς P. L. *J.* Margo *AIW.* Eſt interpretamentum. [b] Ὁμοίων] Ὁμοίως *F.* [c] Πομπεύουσι] Πομπεύσαις P. L. *J.* Margo *AIW.*

50. Σκελετῶν] Ἀπεξηραμμένων. *G.*

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπεισὸν γὰρ τὸ σῶμα ἐς ταριχεύειν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχεύοντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα ἀφανίζεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ἀθάνατον ἀδιαλύτῳ εἶναι &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀφανίζεσθαι ἐς ἀφανίστου καὶ ἀφανίζεσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum σκελετὸς καὶ σωσιγηκότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T.H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit οὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὃ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπισάμενον. *T.H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὡς pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν δὴ πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι & διάκενον δεδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T.H.*

55. Τὸν μελαίτατον Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τίμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσθεῖσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα σφενδόνης ἐνέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκυθῶν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μελετήσασε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὴν σκυθῶν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μὴ τῆς σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιφᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit; ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sinens ad finem usque pompæ interesse quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Crœsum coëgit servi captivique ornatum suscipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diversus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quasi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* c Μελετήσασε] Jure sic repositum in *Bz. 2. P. S. A.* quum in vetustis foret μετεπέμψατο.

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκηνὴ, ἀγασκευὴ, κατασκευὴ, συσκευὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μόριον εἶδος ὁ δεύμενον ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. Οἰnomaus apud *Euseb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ὡσὲ ἐπὶ τῷ ἀγασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενον θεοφιλῆ quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster* περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ δράματος ἀγασκευὴ, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur *Salmasius*. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. extat, διεσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία ἀγαδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* Α. Α. VII. c. 22. *Durin* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ ἀγάδημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. solus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice transire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκστασ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Fac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philostrato* Μαίανδρος. *T. H.*

79. Μιλησίους] Scribe μιλησίδους. *J. Bz.*

Μιλησίους] Antiquiores fere Edd. μιλησίδους, quod prima *Bz.* mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gataker*us ad *M. Anrel.* XI, 24. *M. du S.*

87. Α

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὧν οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι ἐκ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, ὅταν τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸν Κέκροπα ἢ Ἐρεχθέα σχῆμα μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης στρατηλάτου ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεκελευσμένος. ἤδη δὲ τέρας ἔχοντα τὰ δράματα, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ πρόσωπον ἀποθέμενος, καὶ Ἰκαλαβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἐδόκει.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *Alw.* σε inferui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατῶν] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κροπίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μῆκος ὕψους τοῦ χαλκοῦ ὄγκον. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὕψηλαι. M. du S.

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro σὺν ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quæ mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ἀντὶ τῶν οἰκείων τῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. T. H.

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* F. G.

Ibid. Οἶμαι δὲ σὲ τὸ &c.] Ἀὶ mihi visum fuerat mutandum in σε sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. T. H.

89. Ἑωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. M. du S.

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. Μυθ. c. 5. L. K.

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. T. H.

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. J. B.

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. J. Br.

Ibid. Ἐμβατοῦ] Vid. Ez. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατοῖς. T. H.

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. Μυθ. c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. M. du S.

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. J. Br.

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. T. H.

5. Μαραθώνιος] E Marathone vico. J. Br.

16. Ἐν

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὅπι-10 γράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι πᾶς' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑτ[ᾶ]ρε. εἰ [a] γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ τεθέντα) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ὕτω[15] [b] ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν σκοτεινῷ τινι, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπιλαύων τοῦ μνήματος, πᾶς' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθει ὄπι-κείμενος. ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς[20] ἐπιμετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς πᾶς' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-[25] πας πλουτοῦντας πᾶς' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *AIW.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν σκοτεινῷ τινι] Ἐν σκεπεκρυμμένῳ, στενῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, σκοταπαλυμμένῳ, λάθρα γεγομένῳ. *V.*

† 20. Ἐπειδὰν . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίσησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ‡ ἔτυμον σκαλαβάντες εἰς συναγωγείαν. Βούλονται γὰρ ἐν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζ. ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παραδόντες αὐτοὺς σκαλίδωσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὶ θαπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς § ἐπέχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σάρκινα ταριχεύοντας αἰνίσσεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυσώπω] Εὐπαρακεκρυμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*

Habent *ἐν παρεδύσῳ*, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παρέδυσεν, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν *μικρῷ* dedit inter alia, propterea quod *παρέδυσον* sit etiam *τόπος μικρὸς, γωνία, angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσησαν] *F. ἐπίσευσαν.* & C. *M. du S.*

Intellige, *Æacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἔτυμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*

Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Æacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ὅν· nam *vir* Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro *παραδίδωσι* lege *παραδίδασι* vel *παραδίδασι*. *T. H.*

§ Ἐπέσχε] C. *ἐπίσχει* vel *πιπήχει*. *M. du S.*

Atticam formam servant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτων illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν σκοτεινῷ τινι] Παρεδύσιν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν σκότῳ, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παρέδυσεν quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκότιος & ἐν σκότῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν σκότῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat πᾶρ', ubi legitur πᾶς' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδός] Eadem in Dialog. mort. *Philist.* apud

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

18. PHIL. Absurda narras de regibus, & parum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quæ alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendidorum: eos

διδάσκαλος γράμματα, ἢ ὑπὸ τῦ τυχόντος ὑβριζομένους, ἢ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ὁ γοητιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκέμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐπὶ ταῖς τριόδοις μειδιῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καθεῖκται περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι [a] ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ὑπὸ τοῦ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

[a] Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi, quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Aristoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδιήχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου σκυτίδιον ὕστερον σωθὲν, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀστᾶ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγεται. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλωμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλεύειν, quanquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πολλαῖσι λάβοιτο τόπου θεὸς τῦ Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δὲ γρ.] Inter hominum vilissimos hic recenseri notat *Desid. Herald.* Anim. ad *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκέμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἄκεσις, ubi ex *Vascosani* supplenda est Editio novissima: Ὅμ. ὁ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἰατὴς μοι ἰάσῃ. Τὸ δὲ ῥάπτης κακόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expositum *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Nostet* vilissimum opificium, an certa quadam ratione Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque abhorrens. Quod sequitur οἱ ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Milet. I. p. 4. *stipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰφ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: θαμυθεῖται δ' ἔτι μὲ Παλαμήδης, inquit in *Xenophonte.* Apol. p. 411. ὁ θαυμασιώτατος ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulysse res est alia: ejus enim facinus in Palamede designatum fuerat exsecratus: sic enim in *Xenophonte* sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ κακίους ὑμοὺς παρέχει Ὀδυσσέως τῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῦ φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

τελῶν. ἀκόων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑπαλύπτων, ὅτι ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ μεταγνῶναι καὶ Φερσήλας τὴν Διογένειον.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἃ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προβέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρυτάνεις οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνιόντας, ἀναμείξας ἐμαυτὸν τοῖς πένησι, σκιᾶς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων. διῳκεῖτο μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς κατηγορήθη πολλῶν

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. τῶν correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. J. B. Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250. Μήμῶν παλαιὰν ἀνεμέτρησ' ἄθλων τινά. Or. v. 14. —— τί τ' ἄρ' ἐμοῦ ἀναμετρήσασθαί μοι δοκεῖ plura dicentur alio loco. T. H.

60. Προύθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci eſt VIII, 95. προγράφειν τὰ τῆς βουλῆς, καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ariſtoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua Bollucem deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte Valeſius obſervavit: atque ita Æſchines de male obita legatione, προγράψαι τὰς πρυτανείας ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προβοῦλευσαι ἐκκλησίαν Liban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν αἱ πρυτάνεις προβῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſia vis verbi apud veteres in Demoſthenis initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προτίθετο λέγειν· ibi notat Ulpianus quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προσβάλλειν τινὶς δῆθεν, ἀντὶ τοῦ προγράφεται· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam expomunt: ἐπειδήπερ συνιόντες τινὲς ἐπέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐφ' οἷς ἡ σκέψις, καὶ περὶ ὧν συμβουλεύσουσι καὶ προτίθασι τὴν ἐκκλησίαν, ὅπερ γῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐρεῖ ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα δέ ἐστι τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὅτε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεσιν ἐλθόντων μαθεῖν, ἤ, τι λέγουσι nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec Valeſium praeteriit, ſunt reſtituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ πυρὰξ ἢ πρεσβείας προγεγραμμένον, ὡς ἀεὶ· idque non Ulpiano ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit Wolfius, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τῆς προτιθέσεως poteſtas, quae Demoſthenis enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Ἡσυχαίοις Σοφοκλ. p. 162. A. ἀποφαινόμενον, ὃ τυγχάνει γεγενῆσθαι πρῶτον μὲν περὶ οὗ αἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38. Θαυμάζω δὲ τὸ προθέσεως αὐτὸν περὶ Μιτυληναίων λέγειν· fonte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut λόγους c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσαντο τοὺς ἐν τέλει ὄντας αὐτῶν γνώμας προθῆναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiaſtes τοὺς πρυτάνεις exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὕτω τοὺς πρόεδρους τῶν λόγων ἐρωτῶμεν αὐτὸν περὶ Μιτυληναίων εἰσάγειν. Equidem cum Ulpiano ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, quae non tantum inſcium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, superbiæ, injustitiæ, tandem surgens aliquis populi moderatorum prælegit scitum tale.

λὰ καὶ δυνὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ⊙ ἀναστὰς τις τ̃ δημαγωγ̃ ἀνέγνω ψήφισμα τοιόνδε.

PSEPHISMA.

20. Quandoquidem multa & injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι φὸς τὸν βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοχθαι τ̃ βουλ̃, ϗ τ̃ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μ̀ σώματα αὐτ̃ κολάζεσθαι, καθάπερ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρ̃ τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, [c] καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἕως ἂν ὁ τ̃ τοιούτῳ ἀριθμ̃ ἀγάγωσι μυριάδας ἐπτ̃ πέντε ϗ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφορο῀ντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίων⊙ Νεκυσιεὺς, φυλ̃ς [d] Ἀλιβαντίδ⊙.

Hoc lecto psephismate suffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωσθέντ⊙ τ̃ ψηφίσματ⊙ ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλ̃-

c Καταδύεσθαι] Ex A. J. V2. quibus adsentitur Margo AIW. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. d Ἀλιβαντίδης] A. P. idemque adscriptum in ora AIW. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅστ᾽ σύγκλητον νέοισι γερόντων πρόβουλος λέχθω καινῷ κηρύγματι πάμψηφος solemne est ingeniosissimo poëtae phrases a suae gentis moribus derivatas; aliorsum apte traducere: cui, praeter illud πρόβουλος λέχθω, hisce lectis non statim *inaugusta σύγκλητος* in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, quum in superioribus exemplis πρόβουλοι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβούλευμα recentioribus esse *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκκλήσια refutaturi sint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem nescio. *T. H.*

61. Πρυτάνεις] Qui sunt vide apud *Etymol. M. A. V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus φ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T. H.*

Ibid. Καταγίγνεται] Sic scribitur passim. *M. du S.*

78. Καλαλύεσθαι] Angl. καλαδύεσθαι. *J. B.*

Καταδύεσθαι] Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppeditarent A. & Ed. J. sic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κύβους ἐνδύεσθαι. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὸν τ̃ ὄνων γόνον ἐνδύεσθαι. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κράνιον, σκέλε-

τ⊙, νέκυς mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλ̃ς Ἀλιβαντιάδ⊙] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες sunt νεκροί. vide *Hesych.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ⊙] Angl. Ἀλιβαντίδ⊙. *J. B.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ᾽ ἐστι, ζωλικ῀ς λαβάδ⊙, ἤγουν ὑγρότητ⊙ ἄμοιρ⊙ ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. *A. V.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ἄλιβας est *mortuus*; &, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδ⊙, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδ⊙. *M. du S.*

Ἀλιβαντιάδ⊙] Ferri poterat Ἀλιβαντικὸς, ut Πελοπικὸς, Πελοπιὰς, ejusque generis non pauca: sed alteram melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κυδαντὶς, Ἰπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντὶς. *T. H.*

85. Ἐπεψήφισαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν & χειροτονεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. *J. B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno consensu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T. H.*

πλήθος, ἡ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, ἡ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ἕτω γ' ἐντελῆ γίγνεται, ἡ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅτῳ ἀφίγμαι ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἐστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, ἡ ὠχρὸν, ἡ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι τῶνδε τῶν σοφῶν ἐγένεσθε, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς ἀτὰρ ἃ

21. Atque hæc tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

a Σου] Σοι P. Margo *Alii*. Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσατο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*

91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶ ὅτι Περσεφόνης χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.* Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ἃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι τῶνδε τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuæ perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi hæsitationis tuæ causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀποφάτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀποφατώτερον· τοὺς μὲν αὐτοὺς τούτους ὑφίστασαν ἐπιτηδεύοντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam hæsitationis suæ causam. *J.J.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὅστις περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ τῆς ἡμέρας ἃ ταῦτα γινώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποστάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse* τῶν ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ μέτρου τούτου φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιγμένοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ἧς προκοπτούσης καλῆς. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium depositum ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ὁ φιλόλογος (συμβαίνει) γελᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου, ὅτως ὁ ἰδιώτης ὑπὸ τοῦ φιλολόγου· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitæ conditionem, quæ procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quæ usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quæ longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, sæpe laudatur: quare *diu quæsitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν τὸν ἐοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν ὦ Δίμφω] *Praesentem fortunam boni* con-

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi cœlestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηϰε γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθου. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέρ γιον, ἀλλ' εἰπὲ, ϰὴ μὴ ἀφείδῃς με σοῦ τυφλώτερον ἀφεῖσθαι ϰὴ τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, ϰὴ πολὺ τ' ἄλλων ἀποσπάσας, ϕήρεμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, ϰὴ σωφρονέστερος ὡς τῆ ἀφροσύνης παυσάμενος ϰὴ μελεπρολογεῖν, ϰὴ τέλη ϰὴ ἀρχὰς ὑπισκοπεῖν, ϰὴ καταπτύσας τῆς σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, ϰὴ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 502. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς ἐξήρχε λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθ) παλαιὸν utrumvis enim ποιεῖν & θέσθ, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ δὲ ϰὲ ἐπὶ ταύτης (τῆ τῶν λογικῶν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθ, monuit *Gatakerus* Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura Vir Doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. σωτῆρα ἀνδρῶν εἶναι, πρὸν γενέσθ τὰ δύσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρεῖον δὲ, γενόμενα εὖ θέσθ. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda, *praesentibus bene compositis.* Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecumque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστιλαγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus, ut eo quod adest pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολείλαυκέναι ϰὲ τὸ ἀπολαύειν, τὸ μὲ ὡς οὐϰ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ ὕστερον ϰὲ ἄδηλον ὑπεῖσθαι ϰὲ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες *omnium rerum aliarum securis esse gnaviter utendum praesentibus deliciis statuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam verâm horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ϰὲ τόπῳ ϰὲ χρόνῳ ϰὲ προσάπτῳ, ϰὴ πᾶσιν περίεσσιν ἀμεινόνως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προσπῖπτον εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθ τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθ, id est, interprete *Moschopulo*, τὴ ἑαυτοῦ οἰκίαν καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, ϰὴ ἄρξαι̃λα αὐτὸν ἑαυτοῦ ϰὲ κοσμήσαι̃λα &c. Sic *Thucyd.* VIII, 84. τὸ πόλεμον εὖ θέσθ. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθ &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθ τὸ παρὸν· unde manifestum est male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθ τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὸν εὖ θέμενος. OEd. Tyr. v. 641. — μισθ' ὅς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεσκεύασε ποιεῖν εὖ θέσθ χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, ϰὴ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶ ἄλγις', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς. Αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προδῷ φέρων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, &, qui vestigia

μενος, ὡς Δημοδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐσπουδαχώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ἔρρε κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ἔφην, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀφελώμεθα, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θαῤῥεῖ, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον καὶ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφὶ κλειθρίας ἑσπέριον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅτι τάχιστα ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα ἀφὶ τὴν τρομὶν ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίγον, πῶς βλέπων τὸν δακτύλῳ * ἐδείκνυ; Καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. † αἰνίττεσθαι δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίσματά τε καὶ ἀπορίαμα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμῳδουμένων. V.

* Ἐδείκνυ] Ἐδείκνυε V. & C. M. du S.
† Αἰνίττεσθαι δὲ] Pro δὲ M. du Soul scripsit τε, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut μαντικῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντικοῖς. T. H.

stigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἴσθί σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς ἔξεστι τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam εὖ ἀφιστάσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ ἀφιστάσθαι, καὶ τῇ γενναιοψυχίᾳ καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ ἀφιέναι, τὸ μάλιστα ὑπόκεισθαι σωτηρίᾳ δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, πρακτῶν δὲ αὐτῷ ἦν τὸ μὴ φιλονεικεῖσθαι χρημάτων τὸ παρὸν ἀφιέναι ἐσπουδακότι· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, ante corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in* Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει, Σοφὸν πεφάσθαι, ἀλλὰ μὴ τύχην τυχεῖν· ubi primum restitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre*, *aequi bonique facere* diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo. Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυβεύειν loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes ploranti, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ σαπρὸν καὶ σαθρὸν ἐπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς ἣ παρεῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων ἕνεκα πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν τοῦτο παρὰ τῆς Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειποπορεῖσθαι,

a Ἡμᾶς] *F.* ὑμᾶς.

9. Παρὰ τῆ Ἄδου] Πλούτωνος. *V.*

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὸ δυστυχῶν γὰρ ὦ πτερόντα δίσσωμα Τρὶς ἐξ βασιλείου τοῦδε μου φρενὸς ἐρᾷ· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum ὑβολόγως pro ὑβολάγως. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T. H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J. Br.*

23. Τὸ ἱρὸν τῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T. H.*

24. Κατέρχεσθαι] *Ad inferos migrare.* *J. Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Boeotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J. Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παρεῦσαν ἡμ.] Minor ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παρεῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρεῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt verſentes, *in hanc lucem aſcendiſti*: quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παρεῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T. H.*

10. Ὁ Θέττ. ὁ ναυίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυομαντείᾳ *Lucianus.* *J. Br.*

Ὁ Θέττ. ὁ ναυίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J. C.*

Ὁ Θ. ὁ ναυίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. D. XXIII. *M. du S.*

12. Λειποπορεῖσθαι] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λειπόπους, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκπρόμολον λειποναύτην *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T. H.*

13. Ἐπ-

νέσθαι, ἀπελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπεριοπτῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀγχονησόμενος [b] τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, eſcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin hoſpitem amice ducturus ſis mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non ſane vacat, Portitor? etenim propero curaturus ſupero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis iraſci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitioſe S. & A. b Τῷ] Sola F. τῶ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισάρθμος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moſchopul.* Ἑλλ. Ἀ. Ὀ. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidam Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄρισθ' ἂν σοι, inquit, ἐξενάγησ', ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτεχνῶς τις φαίνῃ ἀτεχνὴς ξεναγοῦ τινι ἢ σὺ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Jupiter eſt. *M. du S.*

19. Ὅλον ὀμφίτειον] *Veſtrum prorſus*: nam Mercurius, *Claudiano* teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac jus per limen utrumque ſolus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ κἀμὲ τεταγών] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Κἀμέ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τἀλαγὲν] Sic recte ex *Homero* ipſo emendatum a *Benedicto* eſt: in reliquis enim legebatur τἀλαγές. *M. du S.*

Τἀλαγὲς] Reliqui, quoniam vetuſtae lectionis indicium videbatur: certe τἀλαγὲς participium proniore curſu manat a τέταγα, quam operoſus ille Grammaticorum Aoriſtus ſecundus τἀλαγὲν ab ἔταγον ideo mihi perquam veriſimile fit, ſcripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitiſſe. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ Θεσπεσίου βηλοῦ] *Moſellanus*, *e ſummo cœlo: Benedictus, e magno cœlo.* Pater, *ſacro limine.* *F. G.*

Ἀπὸ τῦ Θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio ſυγγνεσάτου Filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo cœlo; e magno cœlo.* Deſumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipſe Vulcanus Il. A. vſ. 590. narrat, quemadmodum ſecum egerit Jupiter:

Ἠδη γάρ μι ἐπ' ἀστ' ἀλεξέμεναι μενεαίνων,
Ῥῖψε ποδὸς τἀλαγὲν ἀπὸ βηλοῦ Θεσπεσίοιο.

Ubi *Euſtathius*, quid ſit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆ οἰκίας βαθμὸς, ἀφ' οὗ τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἐν ᾠδῇ, παρὰ τὸ ἐβάτοι ἀεὶ ἔβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. O. vſ. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutiſſime tranſtulit *Menagius* in epigramma de *Lavoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuiſſe contenderat:

Τὸν Λαυτοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τἀλαγὲν λὰπ βηλοῦ Θεσπεσίου.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. F.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Ariſtoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόπαι, ἄνω κάτω πλανώμεθα; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένων. *Ariſtid.* T. III. p. 511. B. ἐξήμαρτε δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀτθικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id eſt, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάκτορος ὤν] Difficile dictu eſt, unde *Palmerius* de *Moſellano* ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Græcia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim ξὺν συνδιάκτορος. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πυθαγόρην πολίωρον τε διάκτορον ἠδὲ λοιδόρον. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιακράτιον· ἀλλ' ἔτι ἐ νεκρικὰ συνδιακρατεῖν μεμιερισμένον. Imperite mox ſequuta eſt hæc editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εἴροις ἐκεῖνα, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν λαλεῖν, quum diſtingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεκρὸν εἴροις, ἐκεῖνα παρ' ὅλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. *J. G.*

Ibid. Συνδιάκτορος] Haec vox συνδιάκτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Moſellanus*: *noſtrae reip. ex parte legatus*: & ſic videtur legiſſe συνδιακτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάκτορος, vel συνδιαίτορες, & idem valeret, quod συνδιαιτητης, id eſt, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ᾠδοῖς τῷ ζόφῳ ἢ, ὅῳ τ' Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ c τἀλαγὸς ζ πόδος ἀπὸ ζ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι ϗ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲς γῆς, ϗ ταῦτα ἑταίρου, ϗ ξύμπλους, ϗ συνδιάκτορος ὤν. ϗ

c Τιταγὸς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγών.

21. Τἀλαγὸς] * Ὁ ἁψτεύνας ἓ τινάξας ἓ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τίνω ἓ ἴλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παραλελυθὼς μονος τίταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, ϗ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, ϗ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιταγών. *V.*

* Ὁ τίνας] Exc. G. διατίνας καὶ ταπάξας. C. ὁ. καὶ τπ. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παραλελυθὼς] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

ζ. ᵛᵉᵖ. Dedi σπαραξιμιῶν, quod *Etymologus* habet in Ταταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τιταγὼν praeferret, in fronte τιταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τἀλαγὸν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκρούς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in B3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μὲν ἐγὼ τῶν ἄνω τε ϗ κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον διατόρους ἓ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον ἓ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κίκλη) ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι ϗ τρανός &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge; διάγοντι τὰς ἀγγελίας ἢ θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ ἓ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ε. ϗ Η. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δ' ἤτοι ὁ ἀργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἐναργῶς φαίνων) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Ζεὺς ϗ ἀψοφητὶς· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νίσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίσσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet εἰρηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρους, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νίσσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol Homer.* MS. apud *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῷ Ἑρμοῦ φασὶ τὸ κύριον τετελευτηκέναι κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυτευτὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· & commo-

ἦ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥᾴγκυις ὅπῃ γε καλαφρώματος ἐκτεθείς, ὤμους οὕτω καρίερὸς ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὰν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀλαλήγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτου μόνος. ἀλλὰ πρός γε πάλης, ὦ φίλτατος [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· ἀλλήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθωμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐπὶ τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destitutus: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit; quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμήδιον priores Edd. Ἑρμήδιον habet margo *AVV.* c Διολισθαίνοντες] F. διολισθάνοντες. In P. & *J.* ἢ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι.] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτην, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὤμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Παρήγγειλαι] Διεξιόμενος ἀπὸ *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀποσυγχέουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτόλῳ θεωρίδι, quomodo cymbulam inferni portioris Tragicus appellaverat, exponit τὸν λάφυγγα τοῦ νεκροῦ. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ἐύμπλοον, sed etiam ξυνδιάπτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T. H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de præterito imperfecto agens, *quod ut præsenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi præstare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc præteritum imperfectum præsentis significationem habere. Stephano* solenne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod sæpe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T. H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι.] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ἐπὶ πρόσκωπος ἦν. *T. H.*

29. Ἐπὶ τῇ καλαφρώματος.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ καλαφρώματος.] *Is. Casaubonî* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, præsertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διὰ μέσου ἐπὶ τῇ καλαφρώματος. μὴ γὰρ εἰς καλὸν ταῦτ' ἐκβαίνει. *T. H.*

30. Ὤμους] Quia gymnasiorum præses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκεῖνον ἀλαλήγῃ. *J. Br.*

Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mor.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Lac. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέτην habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπίαν. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτης δικώπου v. 444. *T. H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, præsertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.*

Pac.

per lubrica vestigiis in caligine, similiter sane & ego tibi jamdudum acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem præstiti officii præsentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim & adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem inpediverit; ne administres mortuale

σκότῳ, ἕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτατον πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τ' χάριν.

EPM. Τστὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τ' μισθὸν τ' φιλησίους οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δ' ὅμως· τί γὰρ ἂν ᾖ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανον ὅσον, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττειν δέοι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ ᾧ αὐτὸν κωλύοι ἐπεργεῖν τὰ τ'

[d] Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ * γρόνθος. V.

* Γρόνθος] Quid est γρόνθος? An γρόνθον legendum? quod exponit *Hesychius* ἀναβόσασθαι, ἢ σφόδρα μεθύσκεσθαι καὶ κραιπαλᾶν. Ita ut per γρόνθους exponat Scholiastes κόνδυλος, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναβόσασις. *J. J.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio *Patr.* tandem in Ep. *Polycarpi* §. 4. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. Β, 219. Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀγαπᾷ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀπώλεσε apud *Ennaeas. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν *Quintus Calaber* tollit e *Scholiasta* parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. *Hesych.* in Πυγμὴ, Πύσται, Ἐξ. Etymol. in Πυγμαίους τοὺς γρόνθους τῆς χειρός. Τzetz. ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 302. κονδυλιζομένης ἀλλήλοις, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Judic. III, 16. *Aquila* & *Symmachus* γρόνθου σπιθαμιαίας dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit ἐπιθυμίας cujus admonitus sum ab egregio viro *Jo. Jac. Wetstenio*. Propius ad originem inferior aetas exiitio, accessit: vide *Jo. Meurs.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Γρόθος. *Hesychii* γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. sicuti jampridem *H. Stephanus* obfervavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμοδίου, de quo monuit jam doctissimus Editor *Kusterus*. *M. du S.*

35. Περιήγησαι] Verbi potestatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Basilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Διῶρυξ δή τίς ἐστιν, ἄπορον οἱ τοὺς ἀπόπλους ποιούμενοι τὴν πόλιν ἐκ χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, ἕτω δὴ κἀ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τ' μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *J.* In aliis legitur pro his διολισθαίνοιεν. *M. du S.*

39. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τῦ πάλαι apud *Aristophanem*, πάλαι δ' ἔστιν λόγῳ, πάλαι πάλαιγαρῶσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *stricto acutoque articulo perurere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν ᾖ πάθῃ τις] Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τί γὰρ ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ὅταν δικαίως; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ· nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & passim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττειν δέοι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Insulse *Mosellanus*: *deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adscripsit pater, [*quasi fugitivum per praeconem investiget.* Vide *Petron. Mosch.* Α Κύπρις τ' Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est *Moschi* notus. *J. G.*

50. Κηρύττεσθαι δ' καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecumque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μάντιν commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὕρετρον pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nun-*

τῦ θανάτυ ἔργα, ἢ τ' Πλύτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῆντα πολλῦ τῦ χρόνυ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τ' γιγνομένων ἴδῃς, τῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίυ, ὡς ἀπ' ἐκείνυ πάντ' ἴδοις· [a] σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τ' ὐρανὸν ἀνελθεῖν δυατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ θεωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὐ θέ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν ὁδὶ κήρυκας ἀνίων, ὁδὶ κλοπῶν ἢ ἁρπασμῶν μήντοι προτιθέντας ἐν ἀδδῖς ἢ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μὴ πολλῆς ἐλλυθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναβὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τ' τὸ προοίμιον ἆσαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδρᾶντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἤμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce politis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter hæc Græca [σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τ' οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ θεωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας, ἐπεὶ δὲ ὐ θέ-

tonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὺ δὲ ἐκ αὐτὸν κωλύσεις ἐπιχειρῶν τὰ τῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐκ τῦ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ne damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum repetias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. de S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ne quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiff. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissimie

per-

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὀπιβατεύειν ἢ βαθυλείοις τῆ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεοσκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἄφρ εἰώθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαγίσαν πλαγίᾳ ποτῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆ πρῳδοῦς, ἢ συνεκθλαμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν προκελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω. καὶ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

[b] τῷ πνεύματι] Πνεύματι C.

72. Ὀλίγον τῆ πρῳδοῦς] Ποῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. *Τῷ πνεύματι] Τῷ πνεύματι. G.

*Τῷ πνεύματι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνεῦμα, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὸν πνεῦσαν dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obs. IV, 2. p. 26. 27. *T. H.*

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod adtinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲ ὧν αἰτίαι . . . . διὰ μακροτέραν μὲν αὐτὰς διῆλθον, αὖται δ' ἂν ὦσαν. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μισογέως δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτῶς ἡ φρήν. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μετὰ πάντα σωμάτων ποσφαγῶν Ἄλιανus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῆ ὑρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli θεωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῆ παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θεωπὴν ἀπίξη. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia . . . . is si nunc in illud idem editum re-pensatur, ac despiciat cuncta laetantia* &c. Poetis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Est autem θεωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ἐπὶ θεωπῆς τῆ Παρνάσσου idque ipsum ἐπὶ θεωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐπὶ θεωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀκρότου τινὸς καὶ μεσαιτάτης θεωπῆς μεγάλης ἐ ὑψηλῆ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. *T. H.*

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* *J. P. à G.*

72. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆ π.] *Virgil.* Aen. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Is. β. c. 45. & Z. Tp. e. 47. *M. du S.*

Ibid. Τῆ πρῳδοῦς] *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τῆ πρῳδοῦς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σύνεκ ancora dicitur. *Anchora fundabat naves.* *G.*

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδῶτὰ λῶα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* & *Potterum*. *T. H.*

ἐπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ἴσθι. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ὑπηκόοις νόμῳ, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυρήσω ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἐν ὁ Καύκασος ὑπτιόδους, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεῖνος; καίτοι δοκεῖ μοί τι καινὸν ἐνθυμηθῆναι ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέψαντι συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας ὑπερθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰομένους καὶ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ μειρακιῶδες, ἀταθάλως γὰρ ἤρθησαν, δίκας ἐτισάτην. [b] νῷν δὲ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί ἐχὶ οἰκοδομῶμεν καὶ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris; fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non insciturn aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capientur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. f. Pro ποιητέον habet margo *Aiw.* ποιητέον neutrum bene. b Νῷν] F. νὼν quod cur mutaretur, nulla erat causa, nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ Διῒ.

87. Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὄντες ἔφηβοι. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *f. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Heschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείρασθαι τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου ἱστορῆσαι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se comparârint, ut pro fabulis utrasque perneque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἴσον (μῦθον) ὁ ἐοικὼς τῷ συντέτακται ὑπὲρ τῶν Ἀλωαδῶν, ἃς ὁ μέγας καὶ θαυμαστὸς τῶν ποιητῶν Ὅμηρος ἀληθεύειν φησὶ τρία τὰ ἀδιαίρετα τῶν ὀρῶν ὑπερφέρειν καὶ ὑπερέχειν. Recte quidem ut *Philo* ἀληθεύειν, sic & *Lucianus* ὑπερθεῖναι: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄκοπα φαντάσματα καὶ ἀλόγοτα, ἐφ' οἷς τοὺς ὑποκοδομήσεις καὶ ἀναβάσεις ὑπὲρ οὐρανοῦ vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώη urbem esse Thessaliae tradit, ἔνθεν καὶ οἱ Ἀλωάδαι καλούμενοι τοὺς Θρᾴκας hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεΐδαι? quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνδρεῖοι φασὶ γενέσθαι τοὺς Ἀλωάδας, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεΐδας· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. ϒ. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωάδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωεΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ. 156. *Themist.* p. 36. οὕτως ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅτις ἂν μὴ πιστεύσειε τοὺς Ἀλωεΐδας

adornamus convolsis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili comportebat montes. Equidem miror, si istæ tibi esse pertenuia videantur, quem Athas scilicet non fugit; qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recreârit interquiescentem tantisper, dum

τοὶ χεῖ τὰ αὐτὰ ἐπιτυμβεύοντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρας ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναβεβῆναι ἐφ' ἅμαξαν τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὴν Ἄτλαντα ἐλλάδη εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὴν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσοι πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμοῦ ποιητὴν ἡγεμόνα. V.

Ἀλοΐδας εἰς λεπτολογίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωΐδας adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab ως descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλωάδαις titulum fabulae Sophocleae, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαις· cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cervа, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloïdis adtulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐφ' αὐτῇ ἐκείνῃ ταύτῃ κλίμακα ἔχειν, οἰομβρίους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν] Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐφ' αὐτῇ ἐκείνῃ ταύτῃ κλίμακα ἔχειν οἰομβρίους, &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum puer: etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad incolas adsc[illegible]* F. F.

94. Μὴ δὲ] In Cod. Flor. τοῦ δὲ, ἃ δὴ ἐστὶ καπῶ τῷ θεῶν. *F. B.*

99. Δύ' ὄντες] *His δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνω dictum esse manifestissimum est*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τῶν βρεφυλλίων] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον οὐρανοφοῖτον. *F. Br.*

7. Ἰδιότης] *Ignarus literarum*, non *rusticus*, ut habet Interpres. *F. C.*

10. Οὕτω ῥ. συνιθεὶς] Nihil est hic, quod magno opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐκείνως τὸν οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem δύο δυοῖν στίχοιν pro δυοῖ στίχοις non aliter est dictum, quam δύο σμικρᾶς δαπάνης, δύο χιλιάδες ἀνημέρων *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαβδοῦ εἰακίζουσι *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T. H.*

25. Ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτόν] Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὴν Ἄτλαντα διαδέξαιτο ut ἀναπαύσαιτο αὐτὸν vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον τὴν Ἄτλαντα scribatur. *T. H.*

25. Ἐξιμε-

ἄχθος, ὑποθὰς ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκέω γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὡσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἑπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; Φέρε ἐν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαῖ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀρανῦ· ἀπὸ μὲν γὰ τῆς ἑῴας μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἀρκτῴας, τὰ ὑπὲρ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καὶκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μελαγχνητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ὑπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαλαρριφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τὰς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὰ κρανία. ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰ ἔξει ἅπαντα· μελατίθει τὴν Οἴτην· ὑπικυλινδείσθω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδού, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰ ὑπὲ μικρὰν με ταύτην μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ipſe ſubditis humeris onus cœli geſtaret. CHAR. Audivi & iſta: ſintne vera, tu, Mercuri, poëtæque ſciveritis. MERC. Veriſſima, Charon: nam quam ob rem ſapientes viri falſum dicerent? Itaque emoliamur Oſſam primum, uti nobis præmonſtrat carmen, & architectus Homerus; dein ſuper Oſſam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile ſimul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adſcendam videamque, iſtane ſint ſatis idonea, an plura inſuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra ſumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Iſtrum ſunt ſola: ab iſta vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus ſuis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, ſicuti videtur; tum Parnaſſus ſuper omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne ſubtilius elaboremus opus producendo ultra veriſimilitudinem; deinde ne cum ipſa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono ſis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: ſubvolvatur etiam Parnaſſus. En iterum eſcendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc ſubi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam iſtam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priſcae ἐξειργασόμεθα. Quod repoſui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo-*AiW.*
b Ἡμῶν] Ἰμῶν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane neceſſaria caret *F.*

38. Οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*
39. Συντριβέντες τὰ κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ πεῖσον, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰ πρὸς πεῖσιν ἡ θράσει ἀττικιστὶ συντάσσει, Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως ἂν ἐ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἴδοι λελεδόθηκε· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἴφαγόν τε ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, εἶτα κἀντεῦθεν, συντριβέντες τὰ κρανίων. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amſt. Ed. ἡ γὰρ & ἐπέτριψα τὴν λ. quod ne s accum quidem eſt: utrumque recte legebatur in libro Voſſiano, conſentiente *Thoma Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum eſt, quod s repoſuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. *F. G.*

46. Εἶγε ἐ ἰδεῖν] Particula ſaepius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, consideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad con-

ἄπαυλα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ χτ' ὀλισθηρᾷ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ διχόρυμός ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλὰ μὲν Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῆ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ γε ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοιοῦτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδονῆς ἐγέλασα. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ γε τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adscriptum est ad oram *AIW*. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Platone* solet sequi post ὅτι τί.

poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc adscendendum, si quidem, o Charon, perspicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λίμνην] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· scribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane sic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοίβος Ἀπόλλων.

Sed scribe, Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apollo.* Ita distinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuisse, liqueat ex *Hesychio*, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit; nec dissentiunt Interpretes: ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. T. H.

τ῾ῳ ϒ ὑπόχεσιν. ἔσχα δὲ χ̓ νῦν ὑποκαλαβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, χ̓ ἀκούωμι.

EPM. Ἔχ᾽ [a] ἀτρέμας· χ̓ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, χ̓ ὀξυδερκέστατον σε βραχεῖ σπιφανῶ, πας᾽ Ὁμήρου τινὰ χ̓ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶ πειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. XAP. Λέγε μόνον. EPM. Ἀχλὺν δ᾽ αὖ τοι ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ᾽ εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεόν, ἠδὲ χ̓ ἄνδρα.
XAP. Τί ἐστιν; EPM. Ἤδη ὁρᾷς; XAP. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τούτῳ [d] προδίδασκέ με, χ̓ σποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει χ̓ τ῾ Ὁμήρου καὶγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ὃ᾽ αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ χ̓ [f] πρόσωπον

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac respondeo roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾷν] Ὄμμα P. L. Idem in margine *AIW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *F.* nec non margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμαθῆ. f Πρόσωπον] *F.* πρόωπον.

86. Ὄφρ᾽ εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *F.Br.*

87. XAP. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *F.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in προ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *F.* exhibent. Reliquae ἀμαθῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μωθ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἁλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut nunc quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τ῾ χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *F.G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *F.Br.*

4. Τὰς Θυέλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ᾽ ὀρόθυνεν ἀέλλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε Θυέλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες ἐ πόντους, αἱ πᾶσαν ὀρὼν ἐπωμογίζουσιν, αἷς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο ἐ ὀρεθύνοντο. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ἀρόθυνε. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. χ̓ Χ. χ̓ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

ſemper remoque adfixus fueris? Ecce autem, quam hoc probroſe dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempeſtas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: poſtquam enim occœpit cantando recitare neſcio quam non valde navigantibus auſpicatam cantilenam, ſcilicet Neptunum conduxiſſe nubes, turbaſſe pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitaſſe, atque alia multa, dum mare miſcet verſibus, tanta tempeſtas ſubito caligoque ingruit, ut parum abeſſet, quin navim nobis everteret. Tum ille nauſea correptus evomuit rhapſodiarum plerasque cum ipſa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conſervare.

8. CHAR. At dic mihi, quæſo, quis hicce craſſiſſimus eſt vir, fortis magnusque, qui eminet ſuper alios homines

ἐῶν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνειδιστικὸν τοῦτο εἰς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψῳδοῦντα καὶ ἀείσαντα, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ἰσθ' ὅτου αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν κατέτρεψεν ἡμῖν τὸ πλοῖον· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ραψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γέ ἀμφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ παχὺς ἀνὴρ, υἱὸς τε, μέγας τε,
Ἐξο-

3. *Τορύνην] Εἶδος ξύλου τροχγύλου ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον ᾧ ὑδρίστρι ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ραψῳδίων] Ὅτι † Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεσόντα ἀρυομένους. *V.*

* Τορύνην] L. τορθην· & ita legiſſe Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* ſed quid ſibi velit *Scholiaſtes*, parumper obſcurum eſt. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχγύλου, quoniam talis in materia lignea figura ſatis huic inſtrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod ſi τορύνην exponit, ſcribendum potius fuerat ἤ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον ὑδρίστρι ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apoſtolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλιὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ὑδρίστρι ὀρθύεται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum oſtenderet? *T. H.*

† Γελάτου] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum eſt, ὅτι Γελάτου, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim *Aelianum* tuebitur adverſus eos, qui fruſtra eum emendare conati ſunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius eſt Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiaſtae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praeſtantiſſ. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempeſtatem, Homerumque nauſeabundum evomuiſſe plurima ſuorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita ſimpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem ſequi vertentem, *Nauſeabundus ille ipſi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & ſtatuere, *Homerum*, ubi ὅσσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum eſſe fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid pote inſulſius? Non intellexit bonus Noſter, τὰ, ἀπήμεσε τὰ ραψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem eſſe, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepoſitionem ſaepe ſubaudiendam relinquunt Graeci. *J. J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non eſt objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo ſic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γελάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεσόντα ἀρυομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γὰρ ὅδ'] Verſus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱὸς τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὑποκροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τ' ταῦρον βεβάδικε φέρει ἀφ' οὗ τὸ σταδίου μέσου. XAP. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τ' Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τ' ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνιεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή, μεμνημένος τ' στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου νυνὶ δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νυνὶ μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Qui fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] F. *Al.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀφ' τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· * ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται † ἄλλα τ' κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τ' ὁμιλητὴν ὄντα οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος, ‡ ὑποδάντα τὸ στεγαῖον τ' οἰκίας τ' στύλον πρότερον παρασάλμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπηλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ δρυτόμους § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν σχίσασιν, τοὺς σφῆνας ¶ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἐνεχθέντα τῇ συμπτώσει τοῖς μέρεσιν ἀφύκτῳ πάγῃ ἁλῶναι θηρίων ὑπάρξαι δοκοῦν. V.

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . στύλον τριπόδιον . . . ἐτοίμης τι . . . ὑπεξαγεῖν genuinas *Valesii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ἔτι καὶ τῷ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνωμένῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀεύκῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu subsititit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16 Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνώσεις δ' ἐνδρῳ τὰς χεῖρας, ἵν' τῶν τῆς οἰκίας ῥώμης ἀπηρᾶσθαι, σειγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μεταλλάξῃ. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, conferuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα ἔχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄραιος διαμένῳ] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως· ἔχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασιόντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

τη; ΧΑΡ. Ἑα τοῦτον ὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἀραβδυνάμενον. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τὴν σολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος ὅτε ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὴν Κροῖσον ἀρχὴν ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, καὶ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὴν Κροῖσον

b Ἐμπίδα] Ἐλπίδα B2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουσίον τὸ ἔχουσαν. V.

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωστέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαίας δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀπορρωγάδα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἱρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδιανὴν ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσαντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἰσχυρὰν οὖσαν ἁλῶναι. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρόναν (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam ex-

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀφηγούμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

que jam Crœsum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσόν ἐστιν ἡμῖν, καὶ τἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροισε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονέστατους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτι, τοὺς ἅμα τρόχῳ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνης ἄχρι τροῦ τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σαρδέων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ· verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ ἀξιοθαύμαστον, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρησάμενον λόγῳ &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα τρόχῳ ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἵδε Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν αἰκείοισιν Ζευγλαν ζυξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κρατῖνος· τὴν μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ἐν μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μάχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Daviſio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τέλλος] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τελος habent: ſed eadem Τέλλω recte exhibent Ἱσ. β. c. 17. *M. du S.*

Τέλ-

ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croeſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Croeſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, εἴ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-
70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διῳκῆσθαι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς
75 περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ὑπὲρ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται
80 μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὁ ἀποστίλβει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] Οἶδα] Οἴδα *F.* quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὴς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναίων καὶ τοὺς Ἀργείους πανύστους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲν ἦν ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάτις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, εἴτ' εἰ χρηστὸς, εἴτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μισαχρονισμὸν μισαγαθίαν· ἢ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν πρὶν τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σορβμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: ἀλλὰ τὸ σορβμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθ τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.
M. du S.

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν & βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότητι τάχα τῦ χρυσοῦ γενησομένῃ οἱ τοῦτον σαμεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἱριβόμβους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξον ὠχρούς, teſte *Euſtath.* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foës.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς μὲν ὁ χρυσὸς & βαρύς, ſcite Diogenes rogatus, Τί τὸ χρυσὸν χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

ϑήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πολλῆς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ θαλάτται; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπανδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitutes denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terræ visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἔντιμον τι βαρύνεσθαι. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυκ' ἐπιβουλεύομεν ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ὃ περιμάχητον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περιπαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto.* *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πράγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὕστερον δή τι περιπόθητος, ὡς ὁ πόλεμος ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περιβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος εἴη, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ἐδεῖτο ἥστινός τις (τοῦ ὕδατος Ἀσωπίδου) ὁμοῦ τοῦ πηλοῦ ῥεύματα μόνον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄγειν· quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἀργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀσύφορον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἑκόντος, ὡδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. *T. H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, num-10 nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri co-20 pia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ἢ ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρᾶς καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἴσως Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῶν φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τῆς Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίαν καὶ βαρβάρου καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸ Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· ὁ γὰρ ὄντως αὐτῷ οὐ Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο οὐ τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν οὐ τῷ οὐρανῷ, εἰ ὑπ' Λυδίας μέλας ἐλλείπει τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται οὐ Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

c Δοκεῖν] Δοκεῖ *F.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενον, vel βούλεται.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum littera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἄντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T.H.*

9. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή· *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῶν ὠνῆς Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E, τοὺς τελώνας βαρυνόμενα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἰμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἠρίθμησε ἐκλογεύς· & Capito Φόρων ἐκλογεύς *Philoni* Πρ. τὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος ἐστὶ πλουσίζεται καὶ πλουσίων πλοῦτον ἁρπάζει, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἁρπάζων· sicut a *Demosthene* dicitur πλουσίζειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Geleniss quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οὐ θαύμασεν τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὸν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελογισμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐκλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἐκλέγων ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὴν πολυκαλάντου τοῦ Κροίσου πλίνθον. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαιλα τὸ σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν ὦν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τῦτον ᾠχόμεθα, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν ἕτω ταῦτα· φαίνῃ δ' οὖν [a] ἀμείνων

CROES. Non ſane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præſtet ferrum auro? SOL. Si reſpondeas nihil indignatus, diſcere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui ſervant aliquos, meliores, an qui ab iis ſervantur? CROES. Qui ſervant videlicet. SOL. Num igitur, ſi Cyrus, quos rumores nonnulli ſpargunt, adoriatur Lydos, aureos enſes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur neceſſarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc ſane metallum niſi compararis, abeat tibi aurum in Perſidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Abſit, hæc ut ita contingant: videre tamen

[a] Ἀμείνων] In F. hunc in modum excuſum eſt: ἀμειν. Κ. τ σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔγωγε &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τ σίδηρον ὁμολογῶν· ἀκοῦν &c. ac ſi Crœſus, quod Soloni dicendum reſtabat, feſtinanter praeripuiſſet: ſed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῦ βελτίονος] Confer adverſus aurum & argentum pro ferro diſputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philoſophos, praeſertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita ſunt ſcripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intuliſſe ſignificent: ab omnibus tamen hiſtoricis Crœſus auctor belli perhibetur, ſive ſociis Babyloniis auxilium laturus, ſive nimio plus, quam ſibi tutum foret, creſcere rem Perſicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc eſt, *utere verbis meliora ominantibus. Favere linguae* dicunt Latini; quo fit, ut Gloſſae vertant Εὐφημῶ, *faveo*: Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium eſt, δυσφημῶ. Eaedem Gloſſae: Δυσφημεῖ, *infauſta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam ſolemnis, quum aliquid infauſte dictum vel factum abominantur, & procul a ſe faceſſere jubent; in qua ne ipſum quidem illud ἄνθρωπε incaſſum ponitur. Celebrem Sophoclis ſententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne ſenex adhuc Venereae voluptati, reſpondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαμι μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα δεσπότην ἀποδράς depromta ſunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδράς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti ac furioſo profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καὶ' ἡμέραν χαίρει ἀκολουθῶν ἑαυτῷ βελτίοσι γινομένοις πρὸς τί; μή τι πρὸς λέξιν δια; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμου· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caeſ. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties ſpoliatum eſt templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella geſſerunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Juſtin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mſ. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἅρμασιν ἴσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἤ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. reſtituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam ſi χρυσῶν πλίνθων ſcribere noluerit, debuit aut metalla ipſa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Niſi forſan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui ſint aetate ſeriore χρυσοτοιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιϊκὴ, ſive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, ſic pari poteſtate Graecos uſurpaſſe χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Gloſſis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teſte *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam ſcripſiſſe Noſtrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum eſt familiare: *Dioſcorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις καὶ τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν & γλύφειν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμέως ἢ χρυσοχόου ἔργον vide *Heſych.* in Θερμαυσρὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόου complecti obſervat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut ſaepe ſcribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

τὴν τ' σίδηρον ἀμείνω. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ἐγὼ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αἰτῆσαι ἀναλαλέγειν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκείνας γε δήσει· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναλεθικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρισάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἂν μικρὰν ὕστε-

ρον

b ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *Aldi.*

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξύτονος. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν περισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμοῦ ἐστὶ, καὶ Ἕρμιος ἐκλείψει τοῦ ι, ἀλλ' ὁ Ἑρμαῖος. *V.*

* Προπαροξύτονος] Ita *V.* non προπαροξύτονον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόων *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ περὶ τοὺς ἀργυροποιοὺς ἐσπούδαζε καὶ χρυσοχόους ἐφιστιλογῶν eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροποιῶν τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem effornavit: ἐπῄνουν δὲ καὶ ὁ λόγος τὴν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοΐων καὶ ἰματιοπωλίων ἅλως ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἅχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribiligem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρισάμενον] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρισάμενον ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίσασι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὥσπερ μοι παρίσασι, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρισάμενον] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίσασι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίσασι, *obversari animo, menti esse praesto,* dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δύσφρα μοὶ παρισάθῃ quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρεφαίνη, καὶ τοῦτο πάντες ἐνόουν. Hinc τὸ ἐμφανὲς & τὸ παρισάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρισάμενον αὐτῇ πρόσθεν ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν ἐν ἐξουσίᾳ & δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγου ἐνδείξασθαι τὸ παρισάν Or. XXXIII. p. 410. B. τελέστατον ἁπάντων, μοὶ δοκεῖ, τὸ παρισάμενον λέγειν utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ τυχόντος, μηδὲ παρὰ παντὸς ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπιτηδείου ἐπιόντος enim sive ἐπιτηδῶν & παρίσασι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπέρχεσθαι μοι δοκοῦσι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ· atque sine controversia legendum esse, παρίσασί μοι δοκεῖν τε & διειλέχθαι &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίσασθαι ne dicam oratio-

ρον ᾧ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τὴν πυρὰν ὑπὸ ᾧ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ ἔτι Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπακειμενα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ὑπὲρ ᾧ ἵππου λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα ᾧ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis; quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν haec *Suidas* V. Ἀστωνῖος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προσιόντα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo retingas παρισώμενα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου χαίρειν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρισάμενον. *T. H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tomyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τομύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ ἡ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἡ Σπαρέδρα ἡ Ἀμώργου τῶν Σακῶν βασιλεως γυνὴ κρείττων ἦν Κύρου . . . . ἤδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος εἶναι ἀνδρειότερον ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν ὁ βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὁμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου ἐν βασιλευσαντος ἔτεσι κθ, ᾗ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομυρίδος τῆς Μασσαγετίδος, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μασσαγγία facilius oriatur μασσαγγία vel μασσαγγεία, siquidem in *Hesychio* quoque Μασσαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & paludosam montibus interjectam, quae delatos ab torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* consipirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Marligetis angustias perductus, ibique, politis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ὑπὸ μασσαγγικῆς: hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μουρίδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male gestis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula

λεύσει μὲν τὸ πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἐν Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὅτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὅτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, ὅτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

Ἔχειν δέ τις ὄζιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ μὲν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὁ δὲ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδιδῷ, ἰχθῦν ἀναλεμὼν Νήσῳ ἐν [a] Ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscent; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Justinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue quum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque inmiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Bossius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noster Herodoti* fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promtu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Crœsum, prosternens ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Justin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἆπ. τὸν Ἆπιν] *Justin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophantis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam strenui regis passim apud veteres proponitur. *Plato* de L.L. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Ægypti rege, ut fortunam *laevo laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi charissima ita a se abiegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ] *In Samo insula*: est autem Homericum hemistichium Odyss. Α, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὔχεται εἶναι, ex eo Poetae sumtum est Odyss. Α, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱὸς· aut Odyss. Ε, 450. Ἰκάριος δὲ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάθεν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Revivisc entib. c. XLI.

Κεῖται δή' ἐν μίσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μίσσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχέλαι εἶναι; EPM. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτη ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος, ὑπὸ τῶν παρεστώτων οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ὀψὲ ἀκαρεῖ τινι χρόνῳ. καὶ ταῦτα γάρ σε Κλωθὼς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γενικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ὡς τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴν quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παρῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλο ἄδεις ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλην &c.] *Suidas*: Παρῳδία, ἄλλην ἴσον ᾠδήν· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T. H.*

Ἀμφιφύτῃ] Sic scribas simplici φ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτει] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mer.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἁπαλεύσασθαι πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾴδιον γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τῶν Βαρβάρου ἀφθαρῆναι· idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτῃ vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτῃ & Ὀρόντῃ retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T. H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mf. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενναίως, *strenue, fortiter.* Mox scribe νήσῳ ἐν ἀμφιφύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς σὺ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: ὃδ' ἐπιχειρεῖ τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικᾶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, *ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροσαισίου fortasse impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῶς *Aldus*, γενικὴ. *T. H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T. H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πληθὺν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐ-95τῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς Ἴδιόν τι κέντρον ἕκαστος μέλιττα ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἔκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

δ Δειμάτια] *F.* & *P.* perperam δ' ἐγκλήματα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola *F.* eſt ἄνοιαι.

93. Τὸν δὲ πληθὺν ὦ Χάρων † ὁρᾷ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. *V.*

† Ὁρᾷ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *M. du S.*

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρίσθωσαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποικίλως uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρίσθων] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. τ. λ. καὶ τὸ πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Jactare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ὑποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἁρμόττοντες τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκτημένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius.* T. H.

6. Ἄγνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαν· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοιαν mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, aſſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης & ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod ſi-

ξίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίσηι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμιχται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπὲρ ἄνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἁπολήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπόντες, [a] ὅσπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἢν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἁπτομένας ἑκάστου τοῦ ἄτρακτον, ἀφ' ὧν ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ὑπὸ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾶς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνοντα ἐφ' ἑκάστου ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρταί γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅταν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὃν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτι μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπεπλεγμένα P. ϝ.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T. H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλητῶν, inquit *Thom. Magister*, ἢ μᾶλλον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγων, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χαρωνὶ ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε δὲ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur. T. H.

24. Ἐπιπεπλέγμθα] P. & Ed. ϝ. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, ἰώτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet*. ϝ. Br.

38. Κείσεται] Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἐξακουσθεὶς τῷ πτώματι. T. H.

44. Τῷ βελτίστου θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄναλκα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεός. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Æschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπαδεὶς ἄνω μετέωρος ὀξύ, ᾧ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπέραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν μὲν πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις δὲ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν χαρίεντ' ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μέλαξυ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἁναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ φθειρίασεις, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐφ' ἃ εὖ πράττουσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἴ αἴ, καὶ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθνήσκοντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὀπαδὸς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγα-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *J.* idemque praefert margo *AIV.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθ. *V.*

reddatur, ὡς ὀθολοσάτις ἐπιξᾶσα ἰσχυράζει τῷ ῥᾳ ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto οὐκ ἐν τῷ σωματίου ἐξοικιζόμενος ajebat, ὅταν ἡ μιδάσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ φειδάσιων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ἐν τοιούτων φειδρεμμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις πεπιχοῆς σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, καὶ τινες, ὀλίγα πυρετῶ ἐπιγινομένω, ἀνθίων τρόπω συμτόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ δ' αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυνται ἢ γένηται πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐριπίδου τρόπον εἰπεῖν πολλαῖς δ' ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ ἐδὲν αὐτῶν μένον, ἐδὲ ἀκίνητον, ἐδὲ βέβαιον, ἐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκρησίαι καθάπερ πρόδρομοι καὶ πρόδρομοι κάρκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ ὥρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συτέλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κύων. T. H.

ἀγωγὴν, ὃ πόλε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος,
καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἅρτι ἐπιθεὶς τὸν
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἐπαυλεῖν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἅθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους καλεῖ τοῦτο ἑορτάζων, καὶ τέκνωσιν τοῦ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τελευτήσει, ἆρα ἄν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ὁπὶ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν δὲ ἀθλητὴν πατέρα τοῦ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομι-
ζόμενα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς
τὸν ὅρον ἀφαιρουμένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

otur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget; si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπαθήσεσθαι. b Μηδὲ] Διὲ ἐδὲ P. & in ora *AiW.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταετης. Hoc notatum invenio ad marginem *AiW.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπιοιτ nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δὲ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Εἰνθ. §. 15. ἔθ' ὁ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime præcedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαφοῦ κρεμαμένοις σήμασιν· sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τοῦ λόγου.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffitus. Sic ἔξω φέρειν. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῂς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Cræso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον & ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis hæc oratio Mercurii, ἢν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ὧν εἰη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohærere. Attamen videndum est, ne cuncta hæc, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῂς, *ut tu, Mercuri, dicis;* quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunæ impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quæ scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῂς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πονεῖν] *Praetereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅσον

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῷ καλυμβήθρας ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἐστὶ τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ στερού-
85 μενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵους εὐδαιμονέστάτους εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀβεβαίου, καὶ ὡς [e] φησὶν ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέα τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους,
90 καὶ ταραχὰς, καὶ μίσῃ, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
95 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καλαράτῃ ἀπι-

d Τί] F. & *f.* ὅτι. Bonum eſt δ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φῄς] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. *V.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta. *T. H.*

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὴς ἀναγέλιγμα. *V.*

* Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. *M. du S.*

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· quam ſuſpicionem

† Εὐφυὴς] In *V.* & A. Ed. ἐμφυὴς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. *T. H.*

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. *F. G.*

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quæ eis Latina appinxit *Moſellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quæ ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* *F. G.*

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἀναγκαῖαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεὺς εὖ ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται καλοῦσθαι τοῦτο; τῷ μὲ βιωτικῶν ὄδυ· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. *M. du S.*

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσκα, φυσαλίδας, φύσημα. *f. B.*

Πομφόλυγας] *Homo bulla:* eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς ἀλγκεινῆς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λιξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥστε πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ὄλλυται μὴ θανάσῃ. *T. H.*

ἀνιταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον διαρκοῦσι· καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὖται [a] ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερράγησαν πολύ· ὃ γὼ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔσχον, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἀπραγμονῆσαι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὴν Ὁμήρου εἰκάσας, ὦ Χάρων, τοὺς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῦντα.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔρχων περὶ καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βέλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὀλιγίστου αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνὸν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάντων existentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεναι] Prave *J.* ὑπερφυσόμεναι. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀϊδιον adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀπέσβηκαι εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur,* ἐξερράγησαν πάντως. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *M. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad. *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci,* Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. Κ Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε Ζαφλεγέϊ τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet salubberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον κεῖθ' ἕπετον ἄνθρ', Οἵπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῖδες ἐπ' ἤπειρον ἅπασι δεξάμενοι Στέφους ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι,

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀπθανάν· ἀλλ' ἀνάγκη, τ μὲν γυμνὸν οἴχεσθ τ οἰκίαν δὲ, ἢ τ ἀγρὸν, ἢ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, ἢ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, ἢ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιχόα ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τ βίον, ἢ σωφρονεστέρυς ἂν γενέσθ πολύ

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt: viden ut ſeducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant: imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, ἢ ἡ ἀπάτη ἀμετθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι ἀμβλυοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον πρ Ὀδυσεὺς τὺς ἑταίρυς ἔδρασε δέει τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν ἢ σὺ κεκραγὼς ἀμβρήγῃς; ὅπρ γ' πας' ὑμῖν ἡ λήθη δύνα), τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζε). πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ὑ πεπαιδευμένοι τ κρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, ἢ καταγνακότες οἷα ἐστίν. XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτύς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, ἢ ἁδαμῆ ἁδαμῶς ἀρέσκου) αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πας', [e] ὑμᾶς ἀπὸ τ βίου; ἢ γ' μισοῦ), ἐλέγχον-

τες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. F. & V2. Reliquae Ed. ἀπιστάντες. Paulo deterius ad marginem A1W. ἀποστάτοντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. Moſellanus etiam vertit *ad nos*: improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. T. H.

21. Παμμίγεθις] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Davis.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμίγεθις ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in l. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότ ὥσπερ ὑπὸ τ μετεώρου καλακούσατέ μου. T. H.

40. Οἷον περ Ὀδυσεύς] *Homer.* Od. M. J. Br.

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* J. Br.

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. J. pro vulgato ἀπιστάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀπιστάντες mutare aggrediatur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀπιστάντες, non una reddi poteſt ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ ἐχόντων ἀποσπάσας τ πόλεμον. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποστάντα ἀφ' ἑκάστου quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ οἵδε· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς ἐπιδείξεως πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στέφα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

a Ἀμαθίας] F. J. Vs. ἀμαθείας.

55. * Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι & εὐγενέσατοι. V.

* Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατοι. M. du S. Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἱερῶν pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί οὖν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgertianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse στέφος. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλαύξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἐτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ἐρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburunt sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima?

γῆσι τὺς λίθυς, ἢ χρίωσι μύρῳ; οἱ δὲ ἢ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶ χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γῶν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὺς ἐν ᾅδυ· πεπίστευκασι δ' ὖν. τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπολώμενας τὴ νύσαν, ἢ τὸ καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῶ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκεῖνος ἔτι πίνει, ἢ ἐσθίει, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἷονται, quod & in ora *AlW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. *c* Περιπτομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπιττομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτομένας.

probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ σίφων· ὧδε Νικαεῦσιν ἐν πάντων ἀνθίων τοῖς νίκυσι πωλεύμενον, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus*: nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πωλούμενον. *T.H.*

69. Καίουσι .... δεῖπνα] Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *silicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πίνθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν καίσαν ἢ τὸ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam deliciosam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare solebant, quae ad rogum allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant*, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πίνει ὁ δῆμος, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse quasi *selucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Verisim. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte restituit* λύχνους, mirum errorem committit ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῆ ἐπὶ Μ. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε σκιὰν ἰώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντι ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρου, καὶ τὸ σίφωνα ἐπιθέντες αὐτοῦ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam *καίουσι* tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαίειν τάφον dici solet: *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὁμοῦ δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμιζον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; quum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστεύκασι] Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. καλαχαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, ἢ διεξ ἀτελεῖν, ὡς μετάχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἷονται pro his habent: sed cave mutassis. *M. du S.*

75. Περιπλομένας] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπτομένας· reliquae περιπτομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὀσημέραι καταγονλι αὐτούς. οἶσθ' ὃν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἄπαξ ὑποχθόνιοι γενόμεναι; ἐπεὶτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν παιδίας. ὦ μάταιοι καὶ ἀνοίας, ὃς εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διεκέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero ſim, hæc tibi ſi dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime noſti, poſſintne remeare, ubi ſemel terram ſubierunt. Illud enimvero mihi, qui ſatis quod agam habeo negotii, plane riſu dignum accideret, ſi oporteret non deducere ſolum ad inferos, ſed inſuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui neſcitis, quam longinquo finium intervallo diſcreta ſint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum ſit noſtrarum ratio; nec, mortuum eſſe ſimili modo & qui tumulo careat, & qui ſepulcrum fuerit ſortitus; uno eodemque honoris eſſe gradu Irum, regemque Agamemnonem; Therſitæ parem Thetidis filium pulcra cōma conſpicuæ: omnes namque perinde umbrarum ſunt

[a] Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex verſus norma: in ceteris ἔλαχε· corruptius in *V2.* ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγον αὐτούς] Legendum *κατάγοντι αὐτοὺς*. *J. Br.*

89. Κάθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. verſibus:

Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμῖν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄϊργος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.
J. Br.

Κάθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyſſ. *J. B.*

Κάθαν' ὁμῶς ὁ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potiſſimum hi centones conſarcinati. *B2.* & *P.* recte ἴλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἴῃ] Conſentiunt Edd. noſtrae: in *Homero Barneſius* dedit Ἐν δὲ ἴῃ, quoniam iſtius voculae ſyllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyſſ. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyſſ. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo ſunt Trojæ promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hiſce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diſſita promontoria notiſſimum eſt tumulis inclaruiſſe hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat aſylum Ajacis, ſicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφιέπλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ Ἑλλησπόντου βάθρησιν signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος ἐκ νεὸς ἀκτῆς· prorſus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. *Dauſqueio* ad poſteriorem *Calabri* verſum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaeſit, Plinii interpunctio V. c. 30. ſed jampridem a magno *Pintiano* veriſſime correcta. Miror, cur *Iſ. Voſſius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incuſare maluerit, quam remedio tam leni uti; niſi quod idem *Salmaſio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri poſſet *Seneca* Troad. v. 1122. in ſcriptorem incidiſſe, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti ſive Rhœteum appellet, ſive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate ſuo jure fecerit. Praeterea nec *Voſſium* probo, quum *Salmaſii* medicinam in ejusdem regionis deſcriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpoſitio tamque facilis, ut *Dauſqueius* etiam ſic plane ſcripſerit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli ſimul oſſa complectebatur: *Philoſtr.* Her. p. 739. Ajacis longo poſt tempore violentia maris effractum immanem oſſium magnitudinem patefecit, ex qua celſa heroïs vivi ſtatura aeſtimari poterat: *Pauſan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψῦξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔφασαν ἀνελκύσαντας διαψῦξαι· ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praeſtantiſſ. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiaſtes* exponens διαβῆναι legerit διαψῦξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum ſit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium eſt,

sunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαυλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι, τὰς πόλεις τὰς ὀψομένους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὸ Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ πλωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. EPM. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπό-

b Ῥοιτεῖφ.] *F.* vitioſe Ῥητεῖφ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore falſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξαι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere; ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλακας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψῦξαι, ἀνεμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τῦ ἀνέμου πνοήν, reſingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχάσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντί μοι πρὸς τὴν εἰλὴν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὃ ἰδόντα δὴ ἡμέρας τελέας γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſiccefcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν καταχθόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet πλωλῆσαι μηδὲ διαψῦξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere: Heſych.* Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Καγχρεών· τὴν ὑπὸ τῶν μετάλλων κίγκρον διαψύχειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἑαυτοὺς καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Ling. Gr. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. T. H. 10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔστι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μὴ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

Ἀπόλωλεν ἤδη, ᾗ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγα περίβολον, ἃ μὴ πάλαι ἡ αὐτὴ ζηληθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ᾗ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· ᾗ μάλιστα τὸ Ἴλιον. Ἀπονίξεις γοῦν οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καλαλθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πάλαι ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. Ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ περιδοξότε-

neque ullum veſtigium amplius eſt ejus reliquum; ſic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu eſt cincta: illa ipſa quoque non diu poſt quæretur, haud ſecus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monſtrare tibi: offocabis enim, ſat ſcio, Homerum ad Orcum reverſus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ ſunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, ſic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. *V.*

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt vel negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apoſtolus Epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13. νῦν δὲ ἴχνη σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, ὀλίγα, ἅττα καὶ διατετριφθημένα τῷ κόπλῳ πόλιον, ἡ τελίως δὲ κατεσκασμένον, ταύτης δὲ καὶ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάναχτα γ' ἂν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτετειχίσθαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis; & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus, non vero funditus everſis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenenſem Sigeum muro circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore *Strabonis* & Auguſti, ſub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad *Euſebium*, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in ſuo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & ſileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, ſe antea finxiſſe colloquium hoc habitum fuiſſe tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat ſub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo ſi deleta fuiſſet, quod nusquam legimus, nemo tamen potuiſſet tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴποις, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; ſed dum taxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, poſt Syriacam monarchiam deſtructam ἀφανισθῆναι, id eſt, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* ſub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima, ſedes Aſſyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus eſt civitas, quae olim Perſidis regna poſſederat* &c. & *Philoſtratus* p. 23. Reſtaurata igitur Ninus eſt, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœſi ætate ſermo eſt, quo extinctam fuiſſe etiam *Strabo* teſtis eſt luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philoſtr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἐρημωθὲν πανωλεθρους teſtatur *Pauſan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigeſimum cum *Luciano* conferendum eſt. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃρέθησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς τὸ μηδ' ἴχνος εὑρίσκειν τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus everſio Nahumi ſacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, poſtea ſi non in ipſis priſcae urbis parietinis, in vicinia ſaltem inſtaurata parumper reſloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non faſtidiendum Epigramma in Catalectis: *Quiſquis Cecropias hoſpes cognoſcis Athenas, Quae veteris famae vix tibi ſigna dabunt; Haſne Dei, dices, cœlo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vaſtior urbe jaces! Hae ſunt, quas merito quondam eſt mirata vetuſtas. Magnarum rerum magna ſepulcra vides.* Pro *Regnaque* ſummo *Scaligero* placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura eſſet: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, ſi gloriae veteris ruinas adſpicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion deſertae. *ſepulcra* commode ſunt uſurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι καὶ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inſt. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omiſit. *Ambroſ.* Ep. XXXV. *Toe igitur ſeminutarum urbium cadavera, ter-*

ra-

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſâ ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

γον, καὶ πολλοὶ ὅλοι. Ἰνάχου μὲν οὐδὲ τάφρος ἔτι Ἄργει καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῆς ἐπαίνου, Ὁμηρε, καὶ τῆς ὀνομάτων, Ἴλιον ἱερὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτιμένας Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδεα, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτοῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

[a] *Αὐτοῦ*] Sic quidem Edd. ſed mallem *αὐτῷ* *J.F.R.*

[b] *Αἵματι*] Sic in L. omnes Edd. *ὀνόματι*.

rorumque ſub eodem neſpectio funera. *T.H.*

12. *Ὅπου ποτ' ἦν*] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. *Ἡ Βαβυλών*] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe *Εἰχ.* c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. *Ἡ δὲ μέγιστα περιβόλων*] *Ἔχουσα* ſubaudio. *J.Br.*

Ἡ δὲ μέγιστα περιβόλων] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. *Μυκήνας*] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. *Ἀποθηκευούσαι αἱ πόλεις*] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. *Ἰνάχου μὲν οὐδὲ τάφρος*] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφρος reſtituiſſe τάφρος. *J.J.*

Ibid. *Τάφρος*] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρος] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. *Κάμαξ, ἀρσενικῶς δὲ σημαίνει τὸ ὄργυμα, ἢ τοὺς ὑπὸ τάφρα πεπηγότας πασσάλους πρὸς τὸ τὴν τάφρον ἰσχυρὰν εἶναι* Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφρα. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕδατος τοῦ θείου. Ὕδωρ δὲ αὐτῷ σφίσιν ἐστὶ τὸ ῥεύμασιν, ὃν καὶ Λέρνη, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. *Ἴρην θ' εὐρυάγυιαν*] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. *Εὐρυάγυιαν*] Pro vulgata ſcriptura *εὐρυάγυιαν* legendum cenſeo *εὐρυάγυιαν Μυκήνη.* V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. *Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι*] Caſtigo *αἵματι*. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaid. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe *τῷ αὐτοῦ αἵματι*. *Th. ab Almeloveen.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro *ὀνόματι* reponi jubet *αἵματι*. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelædamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, aguturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadae, ad quos inſcriptio tropaei ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriae partem nominat *τὰ Ὀθρυάδου γράμματα*. *J.J.*

Ibid. *Αἵματι*] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat *αἵματι* ſcribentium pro vulgato *ὀνόματι*. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΑΠΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΚΩ.

τίν᾽ δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴασιν, ὅτι καὶ ὅλου τοῦ Πελοποννήσου ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον ἐν τῷ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις δὲ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀναστάντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ τὴν χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλλω, σὺ δ᾽ ὅπῃ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ᾽ ὀλίγον ἄγων αὐτὸς νεκροταλῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ᾽ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρων δὲ, οὐδείς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum evellent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φαιδρᾶς γεγράψῃ. V.

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in V. Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. T. H.

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret; iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine verteret: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripserit sanguine*: *Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, ereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Ityro lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatius*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων*· sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπίῳ αἵματι, ἐπιλειπόντων αὐτῷ* inferendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε* sed cur *ἀνθρωπίῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ τῆ τραυμάτων αἵματι*, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι.* Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec fores Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. T. H.

39. Τροπαίων] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲ ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρημάτων ἢτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἐξίου. Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἰ τις ἔτω καλῆφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἂν γελάσειε τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἂν γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵτινες ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακθυόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαπᾶσθαι ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὴς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταβραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ * δίνται θυσιῶν. Οὐκ ἴσι δὲ ἀλόγου ὅλου γε τοῦ λόγου ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου· ὁ δὲ ἀλόγου πρόσωπα ἔχει ἀλόγου διαφορᾶ ἀλογευόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδος τὸ κυρίως, καὶ ἡ παπήγυρις, πρὸς ἣν οὖν ὀλίγοι ὁδεύουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς· ἔτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίνται] Ita *V.* δίνται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῖς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ὑρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὑδὶς λόγος sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τόμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τόμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θαυάτου *H.* *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλαφῆς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τὰς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τρεῖς: Αἰτωλοὶ γὰρ ἐξ Ἀναμανίας, γείτονες ὄντες ἀπήλοις καποὶ.. διὰ τὴν τῆ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀπήλους πολεμήσαντες καὶ τροπώσαν. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer.* *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regis Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὺς τοσούτους φόνους, καὶ † Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι † Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς † θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ὅτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ † [a] ἱερείων ἁμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ τότε μόνην, † ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορθημένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ χετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεσθαι.

15. & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

Τὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερειῶν] Ἱερῶν P. *Alii*. b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος † Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ € οἱ ἀδελφοὶ † Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῷ † κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ πρωτιμᾶται αὐτῶν, καὶ ἔχει πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Ita totidem literis in *V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτηται spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀταλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ θεοὶ] Pro θεοὶ, *Dii*, legendum θεῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἃ σὺν α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex *V.* est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *M. du S.*

Facilius interseri putavi οἷ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὺς τοσούτους φόνους] *Aetolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρήσης] Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρήσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν quamvis & sine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καί μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quivis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius*. At unum tamen Amstelodamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ἐν τὰ ἄλλα πάντα λίπτλῶσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐκὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφῃρήμην ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἐστηθείς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ δὴ αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τιμαόρῳ τοὺς ἵππους αὐτῷ χεῖρα εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ € ἐπιγράψω μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ † τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοι δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophon-*

sem

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo iniерunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alium lib. I. Κύρου. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε μελετᾶσθαι ἔκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινας μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προτιθέναι ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστ' ἂν ποιοῖ εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὅτι, ἐπεὶ ἤδειτο, ἴσχυεν ἂν παρασκευάσασθαι χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloecа est, μοὶ δοκεῖ προτιθέναι, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Caterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicentem, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceamur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queamus.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ, τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ἄοπτος χορὸς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετήσας θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε δὴ πειθομένους παρέχειν τοὺς στρατιώτας οἶμαι ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστ' ἂν τὸ τὰ μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖσθαί τε καὶ τιμᾶσθαι, τὰ δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζεσθαί τε καὶ κολάζεσθαι. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* J. J.

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. M. du S.

21. Ἐν Οἰνόης] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνόης *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνόης eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνόης. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τοῦ τὴν γραφήν, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστοτέλους, initio Lapitharum: ἐν Φαιναρέτου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per ἐς, ut *Nestor* in Hermotimo, c. 82. ἐς ἀδολεσχάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαρήσας, εἰς Παυδώσους, εἰς Ἀρχιλάου. Sic *Plato* in Sympolio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, εἰς Πελοποννήσους. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. J. J.

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ᾄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν πανδοκείου βαδίζοντας. In nostris rectius, εἰβάζοντας. M. du S.

31. Πειθοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. J. B.

32. Τὸ μὲ . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. A. V.

Τὸ μὲν ὑγ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorstius*, reperimus. M. du S.

35. Ταῦ-

σῶν

c Ἀπομνημονεύου] Ἀπομνημονεύου L. d Τὸ μὲ] In cunctis Edd. fuit τὸ μὲν, & deinde τὸ δὲ· quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τῆ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἦσαν τότε οὐ τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ¶ ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖθεν εἰσιόντα ἡμέρας. 16. V.

¶ Ἐπεδήμησεν] Malim fere ἐπεδήμουν quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδήμησεν τοῖς αὐθημέροις εἰς Ὀλυμπίαν. T. H.

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· ἢ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον ἀφικέσθαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο τῷ θεῷ τοὺς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλῳ. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀπισάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαυτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὀπὶ τῶν βωμῶν· σύ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καταδυσώπησεν αὐτὸν οὐκ τοῖς λόγοις, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυσάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατέτόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut ſalvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum eſt*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redimit. Conjicere autem fas eſt, multa etiam gallo, aut corona, aut ſolo ture *adeo*, apud ipſos eſſe venalia.

3. Puto, etiam Chryſes horum gnarus, qui ſacerdos eſſet, & ſenex & divinarum rerum conſultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expoſtulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocaſſet gratiam, & vicem repoſcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, ſæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia paſſum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut ſagittis correptis inſeſſoque editiore prope navium ſtationem loco, peſtilentiæ telis ipſos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero ſemel in Apollinis incidi men-

[a] Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Inſulſa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης veriſſimam impertiunt. A. G. R. P. L. *J. Alw.* in qua tamen omittitur γὰρ. [b] Ἀπῄει] Omnes Edd. inſederat vitioſum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λαὸν * τὸν Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει ἵστορ· ὁ γὰρ Ὅμηρος εἴκοσιν ἐπάκις ἐννέα. *V.*

41. Ὥραια] Πράσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τοῦ ναυσάθμου] † Ναύσαθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυλικὸς στρατὸς ναύσαθμος καλεῖται. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῶ mutaverat Ed. A. nec cauſa fuit, cur ibidem ἐπάκις darent, quum in *V.* proſtet ἐπάκις. Eſt autem *Homeri* locus, qui *Scholiaſtae* caſtigandi *Luciani* occaſionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

† Ναύσαθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo neceſſe non eſt, ut cum *Kuſtero* quicquam inmutes. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. ſeq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus ſcribendum eſſe, τὴν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀφικέσθαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae ſacrificio redemit proſperum curſum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianaſſae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Rectius Mſ. Anglic. doctiſſimi *Gelmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo abſurdiſſime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβης] Quemadmodum rectiſſime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Gravii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβης legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Flo-

mentionem, volo etiam reliqua dicere; quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Cœlo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

βέλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ᶜ ἃ περὶ αὐτῶν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ὡς ὅσα περὶ τὰς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ ὃ Ὑακίνθῳ τὸ φόνον, οὐδὲ ἡ Δάφνης ἡ ὑπερφίαλον, ἀλλ' ὅτι κατάδικα θεὶς ὑπὲρ τῶν τοὺς Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' ἑστίας τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενον τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ὑπὸ θεττα-λίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθευόμενοι ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

ᵈ Ἦ γοῦν οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκ-

ᶜ [A] Ἄγε L. ᵈ Ἦ γοῦν] Τί γαρ *Fl.* ut in his particulis saepe solet.

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθείς. *V.*

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojae ab Minerva redemisse. *J. J.*

Ἢ μὴ γοῦν ἐκείνη] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime sane. Vulgata ἐ. μ. γ. ἑκατόμβοιν manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δυοῖν καὶ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σοὶ τὴν νεὼν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καταδυσώπησεν] Hoc est, *pudore incusso exoravit:* nam δυσωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ὑμνίοις] Eadem rhapsodia A, 50. Οὔρεσι μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem suam in ipsum Jovem ulciscendi non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra S. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἀξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενον] Quid si legamus χρησόμενον; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Fælix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ. 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τοῦ Φρυγός] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat *in' αὐτῷ*, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς καὶ θνητῆς γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ἄλλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίεκλῆ φασιν ἐκ τοῦ μήρου ἔτι [a] καομένης, ἁρπά-

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

a Καομένης] Καιομένης B2. P. A. illud ἀπλικώτερον veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῆ † Περσῶν ἰραθεὶς τὰ ἀδελφῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τοὺς βασιλήους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὴν ξυνοικέειν ἄλλῳ μέν τοι νόμον § ἐξεφηκάναι, ὃς θεσπίζει τὸν βασιλεύοντα Περσῶν ἐξῶναι ποιέειν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἤγαγε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσίας male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat,

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἠρώτα τοὺς βασιλικὺς δ. ac pejus καλούων & καλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλήους δ. καλούων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνατο. *T. H.*

§ Ἐξωμπάναι] V. Ἐξιωμπάναι· hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Διὸς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fœlix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *ic. β.* c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. il. 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt; vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Junone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum ærarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de cœlo projectus a Jove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Astyanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea caussa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaso monti tanquam cruci adfixit, aquila appositа, quæ jecur viri quotidie rostro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατόρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, τὸ ὠδίνων ἐπάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τὴν Ἥραν φέρουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἢ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτλιν, καὶ ὃν καπνῷ τὸν πᾶν βιοῦντα, καὶ στιγθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὸν πόδα· χαλεπῶς γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καλαπεσών. καίτοι τὰ μὲ Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὄρει τῷ Καυκάσῳ, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάπτοντα.

Οὐ-

b Πυρίτλιν] Πυρητὸν G. P. πυρίτην vel πυροιτὴν notatur ex L. πυρήτην *f. V2. A1W.* Reliquae Edd. Fl. sequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη solae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum consensum non valent.

7. Ὑπνήμιον] ¶ Ὑπνήμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας ⊕ μίξεως. *V.*

¶ Ὑπνήμια] Haec *Suidae* suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T.H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adversus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuisse, orationem Andocidis *adversus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πατρῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπνήμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπνήμιον] Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνήμιον est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem*: βάναυσος est *arte sordida* seu *sellularia quæstum faciens*: sed πυρίτλιν Græcis esse *ignipotentem*, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτλιν lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mss. est πυρητὸν sed hujus vocis exemplum quæro. Forte scripsit *Lacinius πυρητὸν, qui igne utitur in flando, & coquendo ære*, a πυρέω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Esdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *f.* πυρήτην. viderint alii an commodius. G. & P. πυρίτην. L. πυρίτλιν vel πυροιτὴν. *M. du S.*

Ibid. Τὸν πᾶν] *Prorsus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus scriptum est ῥίπτω. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Trojae ulcisci posset, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὰ καλαδίκλω. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀχθομένη, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἐξωρωμένη, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπως τοὺς λεόντων φέρουσα· ἢ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενος; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rhea vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων εἰς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι καὶ τῇ αὐτῇ Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδῷ, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν ὁ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ἐπιβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ὅπη ποτὲ γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεσθαι, καὶ ἥλιον καθαρώτερον, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξης δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποιεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AIW*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum B2. & P. nova sententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed evirratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi abscíderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς εἶχον Ὧραι, Τῆς ἐπιστρέφεσθαι μέγας οὐρανός, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero*: ut & illa ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένῳ πνίσαν ἑλισσομένην περὶ καπνῷ] Il. A. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένῳ] Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικαχήτοις τῷ καπνῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muscæ encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Συπ-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μὴ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, ἢ δ' Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως θαυμαλλῆ δ' Ἡφαίστου καλασκευάσματος.

Οἱ δὲ θεοὶ πας' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντη περιβλέπουσιν ὑπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερόμενον κνίσαν, ἐλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ὑπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα οἴνοντες τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ γένει τῷ θνητῷ γέγονε καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι σωφρονέστατοι, καὶ ἀκόλουθα τοῖς θρησκείας ὑπηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ὑποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

ε Θυστῶν] Θυστῷ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. Θρησκειας] Λατρειας. V.

64. Συνέπινον αὐτοῖς] *Paus.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι ἐμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης ἐς εὐσέβειαν. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἀπόρατος vel ἄπορος, ut Ps. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus:* ὀργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνια] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δήλιος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος ♀ Ἀθηναῖ· μαρτυρεῖται γῆν ♀ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· ☿ ♀ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος. ☿ ὁ Μυγδόνιος ♀ Ῥέαν· ☿ ♀ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες ♃ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, ♃δὲ τραφῆναι μόνον ♀ Δία λέγουσι, ἀλλὰ ☿ τάφον αὐτῷ δεικνύουσι. ☿ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι ♀ Δία βροντᾶντε, ☿ ὕειν, ☿ τἆλλα πάντα ὀπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὥσπερ Κρονὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Greco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, προσκαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα *F.* b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *Va.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *AIW.* c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; d Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, ἢ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρὴξ τίθεσθαι καλέσαι. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & *Ex. Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενέσθαι τὸν Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὡς ἥρως τὸ ἄρσεν, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τὸ ἀπαρχὴν ἴσχοντα τοῦ γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἐράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νόμῳ μία, ἢ ὁμίλησε καλῷ ὄντι ἐν νέῳ, ἢ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπηνήτην abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jonſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπήνῃ. in *mand.* p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. *συγſp.* c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πεισαίων ἱππικῶν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὰ πίστιν] Ne cui fraudi ſit illud ὕειν, notanda

viderint Deos; fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanugini juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

ὀρθὰ οἶδ' ὅτι ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενείῳ μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' εἰς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτῃ, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτῃ, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἂν οἱ παριόντες εἰς τὸν νεὼν ἔτι τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ἔστε τὸν ἐκ Θρᾴκης μεταλλεύειν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας εἰς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ὀπωπακοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅλις πέντε ἔλων Ἰέτης θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἰ-

92. Ὑπηνήτῃ] Ὑπήνη τὸ γένειον, λεγὸ τῶ ὑπαίθαι, ὑποκεῖσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀντὶ, ἀκμαιοτάτου. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τῶ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ ‡ τῆ Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τῶ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα σὺν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου ¶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τοῦ Ὀλυμπίου εἰς Ὀλυμπίαν ἥκειν τῶ ἀγῶνος, ἅλλοι δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δι' ὧν ¶ περιεραίνοντο οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ὑπῆνας] Lege ὑπῆνας ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπῆνας καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀκμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν νεών. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. *M. du S.*
¶ Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἠλιακῇ, cui *Matt. Sladus* adscripserat, Ἠ— *quae est in Elida*, ostendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς Ἠλιακῆς γῆς· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτιτικὸν Ἠλιακὸν a *Stephano* configuratum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκεύασατο Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ἀφτε· male. *M. du S.*
¶ Περιεραίνοντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno περιεραίνοντο, in altero legatur περιεραίνατο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adpositi templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν ἱεράσαντες πανσόροι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας περιεραίνοντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quæ Græcis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Παρ. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θυμάσι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostrati* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόρρησιν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὸς, ἐκὸς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dicendo ad *Ramsan.* *J. B.*

6. Ὃ-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τ αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνοις γὰ ἐπάνειμι) σεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ ἀχρήσων τι καλασφάλωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ὲν ὀφθαλμοῖς ζ θεῦ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθ ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω πειρρανληρίων, ὅσις μὴ καθαρός ἐσι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἑσηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, καὶ καρδιακλαῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ πειχέων, καὶ τί γὰ ὐκ εὐσεβὲς ὀπιτελῶν; ὅπι πᾶσι δὲ πῦρ ἀναλαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβαλον. ἡ δὲ

caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cyclops ille secans, & exta eximens & cor protrahens, & sanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας .... δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V. ὀρχ. c. 17. *Apul.* Milesf. 1V. & in Apol. & *Salmasium.* *M.du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J.Br.*

9. Ἐντελὲς] Consule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. *F.* Ἀριστοτέλης δ' ὁ τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι ἐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐσι· τὸ δὲ σίφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M.du S.*

Ἐντελὲς] Certe σίφειν pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲ κρητῆρας ἐπεσίψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2. G. 528. - *& socii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπισίφουται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὅτι διὰ τῦ ποθῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J.F.R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi suspecta. *M.du S.*

Ἡμίφωνον] Quid si igitur εὔφωνον, vel potius ἡδύφωνον; *J.F.R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celf. 147. 1. *M.du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit.* *J.Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyss. K. *J.Br.*

21. Τῷ βωμῷ κ.] Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII. 2. *M.du S.*

26. Διασκιδναῶσι] *Homerica* dictio, ut & versus sequens, qui lib. κ. *J.B.*

27. Σκύθης] Res est ex omni genere Scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. *M.du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J.Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celf. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philostr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesius* Panis symbolum. *M du S.*

38. Κροκόδειλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex.* στρωμ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

& vs. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illustrissimus. *M.du S.*

39. Δαήμεναι &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἰθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα νῦ εἰδῇς. *J.Br.*

Δαήμεναι] Il. Z, 150. *J.M.G.*

41. Καὶ ἐξυρημένον] Sic de Dea Syr. *J.B.*

Ἐξυρημένον] Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque

nidor ille sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hostiis omnibus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae sistit, eoque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his, quae apud Assyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane, audies sophistas multos & scribas, & raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 χιλίατα θεσπέσιος, ᾗ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ᾽ οὐρανὸν ἀθρόαν ἀναχύδην ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὕτω 3 προσιὼν δέρσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ᾽ Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ᾽ ἐς Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς 5 ἄξια ᾧ οὐρανῷ. κριοπρόσωπον μὲν τ᾽ Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ᾽ βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ᾽ Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ᾽ ἐθέλοις ᾗ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ᾽ εὖ εἰδῇς, 4 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, ᾗ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγημένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ᾽ πολεμίων,

a Ἐξυρημμένων] Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμμένων προτέρων· δὲ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus Edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. *V.*

* Ἐξυρημένων] Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare scribitur in *V* ἐξυρημένων, sicut in ipso *Luciano*: Editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγημένων*, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt *Luciani* verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. *T. H.*

que sacris. v. seqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ᾽ ἐπ. βέβηλοι] Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul este profani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἴκας, ἴκας ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. *βεβήλοις.* Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi exposui. *J. B.*

Θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἐκὸς, ἐκὰς ἐστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc est, asforibus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque scriptores legi *βεβήλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* *J. G. G.*

Θύρας δ᾽ . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, ἀείσω σιωπῶσι Θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent *βέβηλοι* & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Erasmi*, *Stob. s. v.* p. 59. & *Grot.* flor. spars. 143. A. 161. A. qui testatur se reperisse *βέβηλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cautis nobilissimus, de emendatione primus addubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Extat autem de usu part. XII. 6. ὥσπερ οὖν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ὅτω παρ᾽ ἐμὲ τὸν ἐκ ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ᾽ αὐτοῖς τοῖς ἐλε-

μίων, ἡ τ γιγάντων τ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τ Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγος· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τ δεος. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεται τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hostibus & gigantibus seditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται πεπληγότες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲ γὰ Ἄπις, ἐπειδὴ

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moria-

55. Ὁ μὲ γὰ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ὁ παῖς ἀγέλαιος τ Αἰγυπτίων εὐρίσκεται βοῦς ὢν, ἡ ἴχνη τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi *σημεῖα καὶ γνωρίσματα* fuisse tradit *Aelian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὴν ἀποδυσιν τὴν τῦ Νείλε ἐποδυσάμενον τῶν ἐπιχωρίων σημείων· quare mirum non est *εὐετηρίας*, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τῶν μυστηρίων θύρας ἐπίθεσθαι κελεύει ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀποδιπλίας μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant* PROPHANIS, *ut sibi* AURES OBSTRUANT, *ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio,* UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse Vir Amplissimus, tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. *οἱ δὲ οἰκέται & εἴ τις ἄκρος ἐστὶ βάναυσός τε & ἀγροῖκος*, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΣΘΕ. *Famuli autem, & si quis alius adsit* PROPHANUS *& agrestis* AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ιππ. 882.

— Τό δὲ μὲ ἐκεῖ σῶμα τ' ἐν πύλαις
Καθίζω δυσεκπέρατον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύρας οὐκ ἐπέθηκας
Ἁρμοδίας.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμᾳ] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμᾳ] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* *οἱ ἱερεῖς τ θεῶν τῇ μὲ ἄλλῃ κομέουσι, τὸ Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Ψιλὸν . . . τὸ πρόσω] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat P. & Edit. *J.* scriptura, *ὑψηλὸν* legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χειροτονούμενος] *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutuatus est ab *Erasmo.* Sed ubi talia in Grœcis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quærentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore *ἐπὶ τούτοις*, & in Vitarum auctione, *ἐπὶ τουτέοισιν*, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. *ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς χαλάζουσιν* ubi *Benedictus*

in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτι τῶν τολλῶν τοιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ [a] ψιλὸν ὅλον τὴν κεφαλὴν τὸ πένθος ἐπιδείξαλο, κἂν τὸν Νίσου ἔχῃ τολύκαμον τὸν τορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅλῳ τῷ προτέρῳ χειρολονούμενος, τολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτικῶν βοῶν. ταῦτα ἔτα γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν τολλῶν πιστούμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τὸ μὲν ἐπιλιμήσοιλος ὑδενὸς, Ἡρακλείτε δέ τινος, ἢ Δημοκρίτε, τὸ μὲν γελασομένε τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τὸ δὲ τὴν ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένε.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *F.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου· illud poscunt ἐπιλιμήσοιλος & γελασομένου.

59. Κἂν τὸν Νίσου ἔχῃ τολύκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχῃ τολύκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ἦν, ἔχων ἐπὶ τῆ κεφαλῆ μίαν τρίχα τορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἁλῶναι τὴν τόλιν, ἧς ἐβασίλευε. *V.*

† Ἦν.] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ἂν ἴσχυε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ὑποσώματα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἀγελαστὶ διέρχεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι προδήλων ἐς δὲ μᾶλλον ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *F.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de fal. diæta. Ἐπιδιορθοῦται λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γράφειν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῷ μὲν . . . τῷ δὲ] Hic & proxime supra ad τῷ μὲν respondet τῷ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἵνα & ὅπως, etiam quando fere pro ἕνεκα ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν ὅπως ἐυχημονεῖν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. ὅπως ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) ὅπως ἵνα τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. fatu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ὅπως, τὸ μὲν πρῶτον ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ὡς τὸ Αὐλίδι — λέγεσθαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *F.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΤΣ.

Συ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ ὡδὶ σκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ τῆσον ἑξῆς ὡδὶ ἀγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ χρυσώσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσιν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ ὠλητήριον. Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνόταλον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum*, *vita virilem*, *generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro ὅτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάσηθι, dixiſſe Noſter, ὅτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πωλοῦμέλις τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόμορον. Βίος ἑτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφᾶς; τίς ἀντέται τὸν ἀεροτάλον; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἔλθε σὺ, καὶ λέγε ὅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀνθρώπων πέπρακα. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις, ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθημαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laertium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, καθηγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀπαιδευσίαν, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Haec autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiae ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciosiſque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quae honeſtum rectumque ſequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunc Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ὀκ ἔχει τοκοπαραυτίκα τἀργύριον καλαβαλεῖν, εἰς ἑώλα ἐκτίσει, καλαστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ὦν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προκαλώμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσιν, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσιν inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κωμικὰ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ὅταν πωλοῦσιν ἐπδωνιζόμενοι. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthac sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλῶ & in ῶν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλεῖσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίσειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλαβαλεῖν ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quæ ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βέλεϛ; τίς εἰδέναι τ' ἂν πάντος ἁρμονίαν, καὶ ἀναζῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιϛα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀϛρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεϛιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & revivisscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostutam. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τ' ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τ' ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τ' ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ἄλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλιϛε τ' Κροίσου παῖδα

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι, ἀκόλουθον τοῦτο λαμβάνειν τὸ νῦν ποιοῦντα τ' Πυθαγόραν. G.

21. Τῇ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit κατ' ἁρμονίαν συνιϛάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῇ πάντος ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M.du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium.* Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M.du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Ristershus.* in Porphyr. p. 29. b. M.du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J.B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Rittershus.* ad Porphyr. N. 19. M.du S.

Ibid. Πέντε ἄλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M.du S.

50. Ἃ σὺ δοκεῖϛ τέτλαφι] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ'. γ'. β'. ά. ἅτα μὲν ὢν ὁ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ ἅτα. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ τοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τ' μονάδ', ἣν δυνάμει βούλου) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑτερογενῆ πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς· τ' μὲν ὢν μονάδ', δυνάμει ἕξεις τρίγωνον, πλὴν

filium inſtituis. Ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, quid poſt quinquennium fiet? PYTH. In Muſicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, ſi prius fieri citharœdum oportet, tum deinde ſapientem.

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλον, οὐκ ἀνδριάντα εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν περιαυτίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἐνασκήσεται. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄτα εἶναι σοφὸν χρή.

4. PYTH. Poſt haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem ſunt, & trigonum perfectum & noſtrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec ſacros magis ſermones audivi. PYTH. Poſt ea vero, hoſpes, ſcies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifeſtam: alioquin, *Qui poſſent habituque & forma caſſa moveri?* Ad hæc intelliges

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, ἃ πολὺ θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τοῦτο ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ὅτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπὶ τετέοισι

[a] Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul.* Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. εἰς μουσουργίαν καὶ γεωμετρίᾳ ἐνασκήσεται. Si varia ſit lectio vetuſti Codicis, ibi ſcriptum fuiſſe oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεται· ſed potius credo ordinem inverſum, & verbis, quae nunc habentur appoſitum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλευρὰ μονάς· τῆ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τῆ Γ.) πλάγια δυάς· τῆ δὲ δυτέρου (τῆ ἓξ) τριάς· τῆ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλαγία. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῆ τριγώνῳ & τετραγώνῳ συντελούμενον ταῖς πρώτοις τέτταρσιν εὐθυγράμμοις σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γὰρ τὰ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλαγίαν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλαγία, ὡς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν ἔχει, ὡς ἂν παρακόσαι τις, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ι'. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. ὅτως·

Ναὶ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ τὸν παραδόντα τετρακτὺν,
Πήγαν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura ſignificat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate ſunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T.H.

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo.

∴
∴ .
∴ . .
. . . .

Decem numerus ſic poſitus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor. *J. P. a G.*

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, ſi diſcere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iſid. & Oſir. 679. idem rurſus omnia quae illic dicta erant, ſubvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτ. c. 5. & *Brod.* Miſc. II. 6. & noſtrum iterum φιλοπ. c. 12. *Rittersh.* ad Porph. p. 26. & ipſum *Porphyr.* cum notis N. 20. verſus ipſos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mſſ. *M. du Soul* inveni; ſed videtur in poſtremis notae verbis aliquid ad ſenſum deeſſe. *J. F. R.*

69. Ἀλ-

φι δὲ, γνῶσεαι τ' θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέουσα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ ἐκ τ θεὸν ἀριθμὸν ἐκ μίτρου * δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶον μέχρι καὶ τ κυαδέλων· καὶ κυάμων δὲ ἀπεῖχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν ἐκ θάτερον τ μηρῶν. G.

* Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. M.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τῶ ἀναπεπταμένῳ λέγεται ἐκ ἐπὶ τ ἐν ὕπνῳ ὁρωμένων ἔστι δὲ ἀναπεπταμένῳ τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρᾶθέντα. V.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet Thom. Mag. in Ἀναπεπταμένῳ & Φάσμαλα. T. M.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide A. Gell. IV, 11. A. V.

Ψυχῶν] Jamblich. N. 107. docet solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδ' ὅν τι] Οὐδ' ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι.] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνων εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱεροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ἐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ἐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος ποιῶν ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffer.* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ἐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἐ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὧν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσκόπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἐ γὰ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ φροντ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛΗ ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τῦ, ἐ γάρ, ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, ἐ γὰ ἀλλ' ἤκω. ἀντὶ τῦ, ἐ γὰ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ἐ γὰ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἐ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τῦ, ἐ γὰ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τῦ, ἔχω γὰ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τῦ ἀλλὰ ἐ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. ἐ γάρ, ἀντὶ τῦ ἐ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ἐ γάρ, pro ἀλλὰ ἐ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenien-sibus,

. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύσιν. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐταφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημέναις, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι; quod non valde requiro. Post eam Edd. plerasque οὐδέ τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐταφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμον usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ὐ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἡρακλείτου, ὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἄντ', ὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκεύην Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε; &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

——— Οὐ γὰρ ἀλλ' ἰατρφυῶς
Ὡς λαμπροπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
——— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae.

Μὰ σωκράτη μ' ὦ 'δελφ', ὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὐ γὰρ ἀλλὰ primo *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐπισθίτους Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κυδαντίδης ἐνδυδεκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθὲς. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τῷ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ὐ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἡρακλείτου. ὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροί, pro communi ἱεροί. Qua in voce passim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam no-

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γυμνόν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε ὦ ὠνησάμενος τὸν ὄνομα, ὦ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, ὦ Τάραντα, ὦ ἢ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς ἐστιν, ἀλλὰ τριακόσιοι ὀφθὸν ἐώνηνται ὦ κοινῇ [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον ὦν ἀγάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant, nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῳ τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ ὑπὸ Φοίβου. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλεκτρύονος κύαμον, ᾧ τοῖς ὀδοῦσι λάσας, ἐν ἁλὶ τὸ τῆς ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀποσὰς ἐπανέλθοι μετ' ὀ πολὺ, εὑροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμαθοσάμενος λεῖον τὸ κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινὰ. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφορᾶς: (ſic legō, non προσφέρει aut προσφέρων) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή ἐστι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter ellixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoreae *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις αἰσὶν ὁμοιοῦσι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagorae femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔστιν ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐχὶ βροτός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ἀν ἐ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲ φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρι-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: eequis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τ' πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ περίθι ὧν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τ' πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ὕστρῳ κακοδαιμόνως ἀγαπεμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἐπιδεικ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ἦν ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. *V.*

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδρια γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἓν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ὅτε ὤγγαπ[illegible], κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ‡ ἑτερομασχάλη. Ἀχιλλίδης δὲ ἐν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, φησὶν ὁ καὶ ἐξωμίς· ἐ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περιβλημα. *G.*

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. *G.*

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξίνου erat in *V.* & *A.* Ed. Idem *C.* ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum puteem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. *T.H.*

† Ἐξωμίδρια] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. *M. du S.*

‡ Ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομασχαλόν. *M. du S.*

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. *Etymol.* in Ἐξωμίς, *Heſych.* in Ἑτερομάσχαλον. Vid. Joh. Meurſ. ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. IX. c. 34. *T.H.*

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit *Harpocr.* in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *T.H.*

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. *J.C.*

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. *M. du S.*

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. *G.*

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. *M. du S.*

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. *J.G.*

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quaſi ὠμίᾳ inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. *J.P.a G.*

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. *J.M.G.*

4. Πωλεῖς τ' ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. *J.B.*

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera veniiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. *M. du S.*

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thoma Magiſtri* codice legebatur, nempe ἢ (v. in χωρὶς.) *M. du S.*

δακτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὄπισθεν σοῦ, πολὺ πιστοτέρῳ χρῆσῃ τῷ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τέκνωμα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καληφές, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παμποδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃ ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τουτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὲρ τὰς ἡδονάς, οὐ κελεύστου, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

[a] Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AiW.* quod paene vulgato praeferam. [b] Διῆρκε] Ad oram *AiW.* notatur διῆρτε quod ſcriptum fuerit pro διῆρται: nam διαίρειν & διαίρεσις ξύλου vel βάκτρου utrumque probum. [c] Λεοντῆν] Λεοντῶν *B1.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος & ἥμερος. *V.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχων. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφον] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laert.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀρίστῳ τε καὶ παθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφον] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J.F.R.*

31. Οὐ κελεύστου] Ἑκουσίως ἐπίταττε τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

52. Ὅτα-

verſum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco eſſe volo.

9. EMT. Agè, Præco, ſi te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem ſi quas habeas, mihi obſecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam ſcriptorum. Ita conſtitutus beatiorem te magno rege (*Perſarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caeſum? Equidem non teſtudinis neque cancri teſta circumdatus ſum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua ſed vacat.

10. Porro quae maxime adeſſe tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δέ σε πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διδάξεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἁβρὸν ἀπὸ θαλαβῶν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλακλείσας, τριβώνιον ἐνδύω. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ καμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ ὅτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ἐγὼ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἵνα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπατημένων. *V. G.*

54. †Ἡ στρεβλοῖ] Βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus ſcholii erat ἰρημων, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. eſt: ἰρημων] προγεγραμμένον, πεπατημένον. Nomini praeſcripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ στρεβλοῖ] In *V.* ἢ στρεβλῇ τούτων] βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an ſit ut apud Satyrarum poëtam, *ſcriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina ſcripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. ſcribendi, & ad eum notas Conſultiſſ. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῷ μεγάλου β.] Sic *Ariſtophan.* in Plut. v. 170. Μόγις δὲ βασιλεὺς ἐχὶ δὶς τοῦτον κορᾷ; ubi *Scholiaſtes* inquit. Τὸν τῶν Πέρσων λέγει· ὅτως γὰρ ἴλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πολλοὶς δυνάμει χρήσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1284. & Kuſt. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis verſus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Ariſtoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ἔστω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ἄλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεδριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόζυσον καὶ πρόσωπε παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωποτάτα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ· καὶ τῆ ἀφροδισίων αἱρῆ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῆσει.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴστά γε,

bent, haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. * Θρᾴττε τὸ ἴσθι καὶ ὁρμᾶν. C.

65. Ἀπηχὲς] Ξένον † τῶ κατὰ πάντων ἦχου. V. G.

70. Ἀπόζυσον] Γράφεται ἐπόζυσον. G.

* Παρὰ τὸ ἴσθαι] Ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. Etymol. & Suid. T. H.

† Τὸν κατὰ πάντων εἶκε] Corruptum: C. ξένον τῶ κατὰ πάντων ἦκε. M. du S.

Voſſ. Codicis depravatam lectionem illam expreſſit Ed. A.

Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt κατὰ πάντων; ſcribendum, τῶ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἦχε· diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur. T. H.

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quosdam ſapientia deditos non tantum abjeciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione jactarent.* M. du S.

70. Ἀπόζυσον] Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis adſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praeferant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀπόξω comparetur, parum vehemens. J. M. G.

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum neque hoſpitem adeundo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hoſpitem admittendo:* nam προσίεσθαί τινα non eſt *adire aliquem*; ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui*

Ælian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἰκὸς μέντοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαθύζωνον ἱμάτων τοὺς διαμένους προσίετο. *Clitus vero, ſi quando auditurus erat quosdam, ſtambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud Eundem & alios. L. BOS Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆ ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majeſtas ejus evileſcat. J. C.

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſtitutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem ſine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patraſſe. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, ἢ πᾶσιν εὐχερῆ μέλλοθεῖν. ἐγὼ γάρ σοι δέησει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ὀλίγου αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖας καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μέν σε δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς σὺ καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ὀβολοῦ πρίασθαι τὸ μέγιστον δύο. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτῷ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἁπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴαγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίου δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ὀλιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνεῖται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *f.* *V2.* Θαύμασον Margo *AIW.*

4. Ἀβρόταλον] Τρυφερώτατον, ἀπαλώτατον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποίησειν ἄν τις θαρρῶν, ποιῶν] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαρρῶν ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Πολύτολμε, ὠμέ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύτολμε restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua* &c. *Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βάσασαν, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης βίος signif. aliquando simpliciter vitam privatam, hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *inelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κυπρὸς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κυπριός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Πλη-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ἦς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀχόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παραφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα προσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μελιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος ὑπτιάσαντι ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἆλλα δὲ ποικίλων ὀψημάτων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήναις. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντὶ χόρτῳ ἐρανίζειν τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτιάζω ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. & V2. quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora AIW. In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. V.

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυντίων. M. du S.

Et recte quidem ita legi Suidae ostenderit: Πέμμασι, πλακούντων. T. H.

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. E. L.

24. Ἐρανίζειν τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄτρωλος καὶ οὗτος μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὸν πειρᾶσθαι βούλομαι *ambo enim pendere simul volo:* in Edd. βούλεσθον, *volunt*; & statim idem liber, ὁ δὲ τοῦτο ἔλαχε παιδῶν· quod est ἐλαχιστότερον quam vulgatum παιδῶν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως αἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδέως sit *omnes*, *cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. J. G. G.

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. J. in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. M. du S.

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφίσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heraclitus*; ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Tranſire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheſo alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo, ſapientiſſimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter ſe diſtant, alter ridere non deſinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc ſibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res veſtrae omnes & vos ipſi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res noſtras omnes? DEM. Sic eſt. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O inſolentiam! ridere non deſines.

ΖΕΥΣ. Μετάϛηθι· ἄλλον παράγαγε μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πωλεῖσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τὼ ἀρίϛω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, ὁ ἐναντιότηϛ. ὁ μὲν ἐξαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθῶν δακρύων γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἑτᾶρε, τί γελᾷϛ; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷϛ; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖϛ. ΑΓΟ. Πῶϛ λέγειϛ; καταγελᾷϛ ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεϛαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχω. σπουδαῖον γὰρ οὐ αὐτέοισιν οὐδέν. κεναὶ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡϛ ἀληθῶϛ, καὶ ἄπειρον. ὦ τῆϛ ὕβρεωϛ, ὡϛ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hoſpes, res hominum queſtu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc ſane nomine miſeror illas & defleo, & praeſentia quidem

Σὺ δέ τι κλαίεις ὦ βέλτιϛε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξεῖνε, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρύοδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπίπριον τῇ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲ παρεόντα ἐ δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθαι, excepta *F.* pro qua ſtant G. P. & margo *A1W.* c Πενθῶν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etſi ſuffragentur G. P. & margo *A1W.* ſecutus non ſum. d Κλαίεις] Κλαιεις *F.* in ea, quae preſſe veteres membranas ſequitur ι ſubſcriptum ſaepe ſolet ad latus poni. e ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in ſequentibus Edd. facile ſublatum. f Πράγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admiſit, & in plures Edd. propagavit. Μὴ video notatum in ora libri *Weſſel.* e regione hujus verſus, credo pro vulgari μή. g Τῇ δή] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par eſt.

51. Ἐπιπρίον] Ἐπιθανάτιον. *V.* † κὴϱ γὰϱ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴϱ &c.] Acceſſerunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T.H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris eſt βούλεσθον, abſurdum prorſus eſt. Quis enim probet, viros tam ſibi diſſimiles in una eademque familia cupiiſſe vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθῶν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθῶν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; ſed utrumque amat Noſter; nam rurſum eadem hac pagina, Ἀπρακτῶ ἔοικεν ὁ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μύθων. & poſt p. 374. Ἐοίκασι δ' ἤδη πολύ τι πλεῖον αὐτὸν ἐξειδύειν. *F. F.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mſ. Gr. P. & Ed. *F.* venuſtius enim eſt vulgato πενθῶν. Niſi forſan πενθοῦντι ſcriptum oportuiſſe cenſeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immenſum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipſa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo eſt*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δεκίω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ ‡ τὸν ἄλυ συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον), καὶ ὅτι τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω τροχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ αἰῶνι παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅδε; HPA. Παῖς παίζων, πεττεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτοῖε, ἢ γρίφους * συνῆθεις; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ἰήσεταί σε οὐδεὶς φρενῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδὺ οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; ſed quae in poſterum futura ſunt, ea demum triſtia, exuſtiones loquor, & univerſi calamitatem: haec deploro, & quod ſtabile nihil eſt ac firmum, ſed cinno quaſi quodam permiſta & confuſa feruntur, idemque ſunt delectatio & faſtidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, ſurſum deorſum euntia, & vices in illo ſaeculi luſu permutantia. EMT. Quid igitur eſt ſaeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque ſanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωτιβεῖς] Σωτίβης *J. V2. B1.* 2. recte quidem: ſed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωτιθεὶς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ πῶς. ἴσι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ἐ Ἔφεσον Ἴωνων. Βφέσιον δὲ Ἡράκλειτον. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ὁ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιοῦ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ † κιχύδαι κυκεῶν, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενον] Συνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφον ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ἐ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδὺ] ¶ Ἀκμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* ſcriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀντὶ τοῦ πῶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτον. Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι] &c. Ἔφεσιον δὲ Ἡράκλειτες. Ταῦτ' quae mutandi cauſa fuerit in τῷ δή, non video: reliqua commode ſunt correcta: ſed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M du Soul: Refer ad* ἀλλάκως, *ut recte Coll.* *T. H.*

† Κιχύσθαι] Ex C. ſupplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κισσᾶσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· ſed quod repoſuimus, ita plane legitur in *V. Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύσθαι χυχεὼν τις ὤν. Συγκεῖμενον veteor, ut rectum ſit: ſcribendum videtur συγκείμενον· nam longius abit συγκεκραμένον. Pro ποτοῦ vidi, ni fallor, in *V.* πολλῶν. *T. H.*

‡ Διαφερόμενον] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενον] συνδιαμ. probabile videtur ita ſcriptum fuiſſe in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσπαλικὸς] Pro hiſce in C. legitur: ἔθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ συσπαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obſcuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exarari ſolet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρίφος, ζήτημα αἰνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν· quanquam ea de ſignificatione γρισμοῦ ut tacuerunt *Jo. Meurſius* & *Du Cangius*, ſic mihi nihil etiam conſtat: alia longe vocis ejus apud Graecos eſt poteſtas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρίφος autem, quo deſtituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praepoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἥδυ Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἥδη ἀκμάζον· unde ducta eſt interpretatio hoc in loco valde inepta. *T. M.*

54. Τὰς ἐκπυρώσιας] Heracliti ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πῶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφίη, ἀστεῖος ἀστειότης, & mille ſimilia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philoſophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I. 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι ταυτὸ ξυμμιγνῦσαι καὶ διακρῖναι ταυτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu digniſſimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομαι] *Heſychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωτιβεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus ſcriptis ita ambiguis, ut quo-

no-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

Τυτὶ τὸ κακὸν ὑ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ὦδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῷ ὠνήσομαι. EPM. ᵇ Ἄπραλοι ἢ ὅτοι μέντοι. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego , animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

75 EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν γωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. EPM. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώταλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; 80 ΣΩΚ. Παιδεραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε ; παιδαγωγῷ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ὀλιγηδειότερον ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ ; καὶ γὰρ ὁ τὸν σωμάτων ἐραστὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλὴν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

ᵇ Ἄπραλοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus , eadem hic valet : contenti ſumus ſolius *Va.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραγλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν γωμύλον] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ **Ἔφορον τὸν λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἔφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἐφέδρον eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint , non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis , conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt , niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδὺν οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare* , quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραλοι , unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδὺν] Alludit ad dictum Heracliti : Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡδὺν ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδὺν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim* , *ſine diſcrimine.* *E. L.*

Ἡδὺν] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὀργυιαῖν ὑπερόπτην , qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραστὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει , quod alias interjectione , aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent , cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt , tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἰμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταυτὸν] Ταυτὸν & τουτοῦτον Attici ſaepe , pro τὸ αὐτὸ & τουτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταυτὸν θύμου. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe , vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τουτοῦτον ἀμπίσχεται τρυβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλαγ**. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλαχέων); ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλαχείμων.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, ἢ τὸν πλάτανον ὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσον· ἢ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, ἢ τὸν ὑπὸ τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τῆς γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῄρηκας τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

a Ἡράκλεις] Ἡράκλης *F.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος ἔστω ὁ κατὰ κυνός, ἢ χοός, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ὑπειτα χὴν θεοὺς δὴ ἐσίγων. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δὲ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μέγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ
Κύων, ὑπειτα χὴν, θεοὺς δὴ σιγάειν.
Quis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. *F. C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἦν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμαίθιος) ὅρκος· ἔστω (*V.* ὅρος ἔστω.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὅρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων· ὑπὲρ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χοῖσι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inserit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, ex MS. in notis adferatur κύων, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *F. F. R.*

Suidas in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod θεὸς δὴ σιγᾷ. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦσι, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλίναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάειν, vel potius σιγᾶν; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ὕπειτα χὴν θεοὺς δ' ἐσίγων ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. H.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῆς ὥρας παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔστιν ἴσον τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ παντολμον ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοσοφίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ἀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. ἀργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. *c* Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. in qua οὐδαμῶς quod unde ſumtum ſit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. Pa. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγώτό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ οὗτος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὸ κόνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τι ἡγοῦτο ἐ ὄμου. οὐκ ἀνὴρ οὗτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεούς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὡς τῷ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰακχ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μὲ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis; de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine confuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. B.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, πανοῦργος ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείᾳ] * Λαιμαργίᾳ. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ἵνα ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρίπτειν τί βουλομένων τῇ ἀφορίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσοφάλατο λέγει τὸ γλυκὺ ἢ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον καὶ ἡδονῆς ἕνεκα τὸ προσηνές. *G.*

* Λαιμαργίᾳ] In *V.* ſcriptum λαμπηγία. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀφορίᾳ τοῦ ὀνόματος συγκρίπτειν ὅτους οἱ παλαιοὶ ἐώθασι λέγειν G. *M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρίπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ τὸ συγκρίπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀφορίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφιλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiaſtes* uſus eſt ad Δὶς Κάτην· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρά— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' ἐπὶ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut ſciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰσχάδας] Ἰσχάδες καλάθας τῶν καριῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *J. B.*

44. Καλάθας τῶν καριῶν] *Emam enim illi maſſas caricarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καριῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & καλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καριῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*; & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus καλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauna has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καριῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν σὸν χρῶ κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. σὺ χρῶ κουρίαν σὰ. *J. B.*

Ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δρακ. c. 27. ὑπωχρον, σὺ χρῶ κουρίαν, σὺ γενίῳ βαθῦ. Reliqui libri omnes hic κουρίαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὰ Δία δέη. ὠνήσομαι γοῦν αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ [a] κυρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπόν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἔοικασι δ' ἤδη πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὅτι σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλού-

[a] Κυρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. *V2. S.* Quod in ceteris extat κουρέως legitimae structurae adversatur: error emendatus in *AIW.*

44. Παλάθας τῶν Καρικῶν] Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δὲ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀπόσγκος σύκων συμπιλουμένη. *G.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τὴν ἀγοράν, ὅπου δὲ ἐπιδείξεως χάριν παρῆν Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτου ἕνεκα τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. *G.*

‡ Ἀπόσγκος] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀπόσγκος lateat, nescio: sed συμπιπλουμένη legendum est pro ultima scholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἰχώσης vel φυούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in *Hesychio* permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιλουμένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθετον, vel ἐπάλληλον δίφη σύκων· opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. *M. du S.*

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενος, quod exponо *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba perversissime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

ρίαν, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia mulierculārum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. ἐν χρῷ κουρίας non est curiose caput detonsus, uti „ nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus περὶ μικρολογίας. Avaros ait istos esse ἐν χρῷ κειρομένους. p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. περὶ ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, cum μίσθιον κουρέα κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῷ κουρίας τε & ἀναλλαπίας εἴργάζετο, καὶ ἀχίτωνας & ἀυπόδητους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. c. 46. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoicō imperante scripta meminerint. *M. du S.*

πλούσιος, νομοθέτης, καὶ [a] τἆλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ σὺ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἃ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τ' ταύτων τὰ μὲν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἆλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραίου persona reposita fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰλθὶ ὦ γαθὲ &c. c [H]ὅ, τι καὶ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἤ Platoni non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῶ] Ἐφ' ἡμῶ μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα μὴ τύχης ἐστί. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G.

Ἐφ' ἡμῶ] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. E.L.

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. J.C.

64. Μανθάνω ἃ λέγεις] Angl. ὅτι ἃ λεγ. sic idem Cod. pro ὅπο ἂν ἃ ὁπόσων habet ὁποῖα ἃ ὁποῖα. J.B.

65. Τὰ μὲν ἐστι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. J.G.G.

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde discres haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen alia aliis anteponendae. M.du S.

Προηγμένα] Cic. de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere, locupletem esse, non dolere*, bona *non dicit Stoicus, sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. J.M.G.

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *pro„ ductum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus fit ad regium princi„ patum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *pro„ mota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. J.F.R.

68. Καταληπτικὸν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. A.V.

Καταληπτικὸν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. M.du S.

Καταλήπτικ.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. J.F.R.

71. Σύμβαμα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καλλιπλικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγιω ὑπὸ τῆς ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἂν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή πως σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παράσυμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

d Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁπόσα Margo *Ald.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐντρίβεις, ὦ κατάφωλε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν γράφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν ἀξιωτικῶν δὴ τὰ μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, οἷς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ, ἀλλά τινων ἰδιᾶ, οἷον Σωκράτει μιταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα ἂν ὀνόμασαν, τὴν μὲ Σωκράτει μιταμέλει, ὅτι μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα εἴληφθη, καὶν αὐτοτελὴς ᾖ· αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὅτανπερ παρασυμβάμασι ἢ κατηγορήμασι τὸν δὴ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τινα, κατ' εὐθεῖαν εἰλῆφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ἔν ὅτει † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐν ἰδιᾷ ἢ πρότασις ἔχουσι λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ ἔν ὅτοις. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγου ἀπῆρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. αὐτοτελῶν, κατηγορήμασιν δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὕτω (Stoici) μὲν ἔν ὅτοις. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῇ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάμαλα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲ ἓν ὀνόματός τι κατηγορῆται, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, οἷς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὀσανοῦ παρακειμένου τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, οἷς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μιταμέλει. *F. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον καὶ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μιλαμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μᾶλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἂν ὡς κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κἀτά σοι ἀποδοῦναι ὑπισχνεῖται αὐτό, ἂν εἴπῃς τἀληθές, τί δέδοχται περὶ τοῦ ἀποδόσεως καὶ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν πᾶσι τοῖς Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. *V.*

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; *G.*

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κερατίνῃ vel κερατίνην reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληλυθέναι Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένῃ, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cressol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe. 23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀπόκριναί μοι, τὸν πατέρα οἶδα τὸν σαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοί τινα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλον εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] προσθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

a Τὸ τέλος] Deeſt in F. ſola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τέτι, quod non ſatis adſequor quo pertineat. b Παρασθήσοντα] Παρατιθέντα Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώσου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ὑγκαλυπτόμενος. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non valt puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopes deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixiſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δ' ἔτις φιλότιμος, inquit, ἰσταῦθα ἐν πάσῃ τέχνῃ γενόμενος πάλιν ἐν τῷ περὶ βιβλίων περὶ τῆς φρασέως συγγράμματος ἔσκεπται, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παιτίον τῷ βελτίονι ἐχρήσθης, ἀλλὰ καὶ πάσῃ ἀσαφείᾳ, καὶ ἐλλείψει καὶ τοῖς Δίαν σολοικισμοῖς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθέντες ἔσχον ἀλόγως. Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conſtictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quasvis obſcuritates & ellipſes, & per ſpecies ſoloecismos, propter quos alias pudeat non pauca. *J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, ὦ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς ἓ ἑλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἂν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνῳ ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῆς ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὴ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ἃς σὺ λαμβάνεις ὅτι τῇ σοφίᾳ πρέπει τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνῳ ὁ σπουδαίῳ μισθὸν ὅτι τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ὁ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, ἓ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, ὃν ἐκλιχὸς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκῶ εἶναι πρεκλιχῆ, ἢ δὲ μαθητὴν, ἐκχύτλω. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere:*) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehensor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; ib-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter *B*1. 2. *b* Γνίφωνα] Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνοφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *c* Τὸ] Τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. *d* Μόνου] Μόνῳ *F.* *e* Ἁπλῶς] In ora *AlW.* ἁπλοῦς non inepte. *f* Αὐτὰ] Ταῦτα P. E. in qua prave ἃς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπῶτις, qui sunt σύγκοποι, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι & ῥαθυμοῦντες, ἀπὸ τοῦ ἐν γόνυ πεπτωκέναι: *morosi, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνύξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνόφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνόφος proprium viri, Nostro sub finem Τίμ. c. 34. in Κατωπλ. c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui insignis foenerator eum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνόφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνύκτων. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Sohus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τηναυτίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι ϖᾳειεκλικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον ϖλούσιον, ἐκχύτλια. ΧΡΥΣ. Σκώπλεις ὦ ὅτ@· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ γ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ἡ σιωπὴ, ἡ ἀϱϱαφῆναι τ ἀϱϱάνοιαν.

Ὁ δὲ μέγιϛον, ἢν ἐθέλω τάχιϛά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἐ γὰϱ Περσεὺς, ὦ βέλτιϛε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθ@· σῶμα ἐϛί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῶν. ΧΡΥΣ. Λίθ@· ἄϱα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀπάλυσόν με ϖϱὸς γ Διὸς, ᵍ ἡ ἐξ ὑπαϱχῆς ϖοίησον ἄνθϱωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθϱωπ@·. εἰϖὲ γάϱ μοι, ϖᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθ@· ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄϱα λίθ@· εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εἴγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάϱῳ ϛ Νιόβης ἀϖεψύχελο, ἡ ϖάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. ϖόσου ὑϖὲϱ αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὅτοι ϖάντες, ʰ ὃς ὁϱᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

g Καὶ] Deſuit in *F.* h Ὃς] Ὡς P. Margo *AIW.*

58. Περιπλοκὴν] Περιλαμβάνεσθαι, ϖεϖέχωται. *V.*

verſiones habuere, σκηφὴν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας ὄντως χαίϱειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῷ χήμαϖα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans ϛόφους. *G.*

42. Ἑτέϱους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii eſt, ac ἄκϱιτ@· c. 27. *E. L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀναποδείξω] Ἀναποδείξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ ᾧ θερίζοντι λόγῳ ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ ἀλφάτριζε· ἄλλον κάλει.

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ὑπερέμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ὑπιεικὴς, ἁρμόδιος τὸν βίον, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν τριῆ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ὁ ψυχῇ, ὁ σώματι, ὁ τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. τόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *F. P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *Ar.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔνδοθεν *F.* Ἐνδόθεν *Ba.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἀνήσῃ, κατὰ τὸν, ἔχων ἐλπίδα πως αὐτοῦ κατοφθῆναι· * εἰσίεσθαι τὸ καταβλιθὲν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνησάμενος] Ὠνούμενος. *G.*

* Εἰσίεσθαι] Legendum εἰσίεσθαι. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντι] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντι, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: alludere facta ad significationem propriam τῷ θερίζειν.* *F. F. R.*

88. Θερίζοντι λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· Ἑρ. ὥστε ἢν τριῆ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. *Th. M.*

96. Ἔντοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *F.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur *mund.* c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum quaeratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς ἀφιλοσοφήτους, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. Ἀφιλόσοφον dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioquī praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. *F. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἁπαιρῶν τὰς τοιαύτας σοφιστὰς,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore cu-lex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu priuſ

εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῆ πόσον μοὶ ὁ κάνωφ βιοῖ τ χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τ ἡλίου καλαλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τ ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τ ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ d ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τ ἐν ταῖς μήτραις τ ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλοϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάσεμνα φῄς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ἀνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν e καλαλέλιπται; ὁ Σκεπτικὸς ἔτος σὺ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀπακηρύττου τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ σὺν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἓν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

d Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. e Καλαλέλιπται] Καλαλείπται A. P. J. Margo AIW.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Παυθίας ἀπό τινος Παυθίου, ἢ ὁ μὲν ὑπὸ τῶν πυῤῥῶν τὸν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σίας, ubi *Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione prefectura omnes exauctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. J. G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. *γνωμ.* c. 14. ὅτι οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων μὴ χρῆσθαι πειρώμενος. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις πάνυ μάτην λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris, M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque: *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τούτων διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττουσι. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλλουσι — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσουσι. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. J. F. R.

15. Ὅσος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Porf.* J. B.

19. Καλαλέλιπται] Angl. καλαλείπται. J. B.

Καλαλέλιπται] Ita P. Ed. J. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλυται, minus commode. Vid. Ὄνος. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. J. M. G.

25. Φι-

σὺ τί ὄψεσαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ἄλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτιδι μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, οὐ καλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ ναθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὄψεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid nosti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid esse nosti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amussim pares & ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper

[a] Τότε δὴ] Τόν' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Ναθὴς] In *V.* scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis adcuratius: Ναθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τῷ νω στρητικὸν καὶ τῷ θέος.. θεῖν. *Salmasius* στρῆλιξ correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit *Etymol.* p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἀκολουμίτος· παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς ὡς ἄρδω, παρδὸς· ὁ ἐστρημένος τοῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basileensi, & in Salmuriensi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ὑπέρβολὴν αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀξιοδιάστατον αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν φαντάσθαι καταλαμβάνειν, ἤτοι ὅτι τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ὅλως εἴς τε ὑμᾶς. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* si recte memini. *G.* * Sic erat in schedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuisse crediderim. *M. du S.*

Rectissimum est ἀποφυγγάνοντα, nec sollicitandum; ut manifesto patet ex ἀξιοδιάστατον, φαντάσθαι καταλαμβάνειν, & ὅλως, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. *T.H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸ χεῖρον λέγον] Adscripsit his pater notam

ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῶ σκώληκος ἐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀτλικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γάρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἤγαγέ σε ἤδη ἐμβαλῶν εἰς τὸ μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης σὸς τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλοῦμεν. ἐπικηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine poſitam, nempe [Alludit λόγους ἥττω ϑ κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ϑ πρὸς τὸ ἴσον ἀπαδύνειν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πείσειν εἶναι δεσπότην miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὑμᾶς τοῦ δικαίου λόγου οὐκ ἐᾶν ἔξω εἶναι τῆς ἰσομετρησίας. In Harmonide. ὅταν δὲ ἄρα σὺ ἡμετέρας ἰσῶν φαίνοιτο τοῦ δικαίου λόγου. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττω autem vel χείρω λόγος, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit; vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγον] *Ariſtoph.* Νεφ. III. 2. λόγος ἥττων ϑ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἕν τι c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: Οὐδέν τι] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lectionem. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τάφις, ἀντιφῶ] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθάνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τὰ βάλη. προσεπίβαλλε καὶ τὰ ὀστράκινα· σταῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυναπίσωμεν ἐπ' αὐτόν. Ὡς πάτηρ πάτηρφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις [d] ἡμῶν οὐ λοιδορήσεται. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus.

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. *a* Τοῖς ἀφθάνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* *b* Σὺ] Addit δὲ P. *c* Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. *B2. P.* ἀρήγει *F. A1. J. S.* *d* Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἄθεον. *G.*

7. Πάτηρ. . .] Παρῳδεῖ τὸν Ὁμηρικὸν ἐκεῖνον ἐκ τῆς *B.* τῆς Ἰλιάδος, Ὡς φράτηρ φράτρῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

a 1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *F.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πάτηρ] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πάτηρ] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graeva*, Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. B, 363. Ὡς φράτηρ φράτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλα] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκλω. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκαρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐγὼ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

ἐσὶ σοφοὶ, μήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὀπισπέδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γὰρ αὐτίκα, ὅς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν ἢ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ὀπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, ὃς ἂν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῶν ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνασκολοπίζειν δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τὼ ὀφθαλμὼ δὲ ἐκκεκόφθω,

e Εἶ ποτε] Addit ἢ P. f Ἀριστοτέλης] Ἐπίκουρε ἢ Ἀριστοτέλης G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἴσον ὁ ἄλλος τῷ ΠΛ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐσὶ σοφοὶ] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐσὶ φίλος. *J. B.*

Ἐσὶ σοφοὶ] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐσὶ σοφοὶ, μήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἀνέρες ἐσὶ φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. F.*

Ἐσὶ σοφοὶ] *Hom.* Il. Λ. 287. Ἀνέρες ἐσὶ, φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐσὶ σοφοὶ] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐσὶ, φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐσὶ σοφοὶ] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse — μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Sonlio* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐσὲ, φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra κῆρ pro φρένες. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socrates-ne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joseph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. B.*

24. Τὼς ὀφθαλμὼς ἐκκεκόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ὀπιπολὺ πρότερον ἀποτέμνωμαι. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν δὲ πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἀν ᾖ τὸ μέρος αὐτῆς ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἀν ἀφεθείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἠ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,

Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

25 linguam ipsam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.
PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμνόμαθα] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto τὸ *prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per supplicem Jovem*, quum debuerit *supplicum praesidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Th. M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τρωγ. v. 116. ubi noster id usurpat. *M.du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit Cl. *Gesn.* non visa manu *Soulii*, quae, *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο subjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτο Ἀτρέως υἱὸ σύ δ', ἄξια δέχαι ἄποινα &c. vers. est 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι & ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua Philosophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M.du S.*

42. Mὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν θ' ὡς λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρός μοι ἀπρακτός, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅτι τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφθυκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνός με σώσειέ.

Μὴ κλεῖναι τ' ἰκέτιν· ἃ γὰρ θέμις κλαυτῆν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δυνατὰ πάσχειν δυνατὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ἓν ἔκαλι ῥημάτων κλείσετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκταί μοι πάντως ἀποθανεῖν, ἢ εὐθυμία μηχανὴ τοῦ ἀλεξῆσαι με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἱ

τι-

c Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. Ba. H. Fl. J. d Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. e Τοῦ ἀλεξ.] Sic ſola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ.] *Lucianus* e ſuo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀπολογίας. vid. Ἡσ. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἰμὰς ἀλέασθε θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perſpicuum eſt (ait cl. *Henſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum ει etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. *Henſio* ſinguiari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ θεμὶς] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τύχῃ μ' ἕκατι κτανοῦσα. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νὴ ἓν ἕκατι ῥημάτων με κτενεῖτε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτενεῖτέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφθ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τοῦ ἀλεξῆσαί με] *Nullum mihi reſtat refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀλεξῆσαί με. *nulla eſſugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ ἀλεξῆσαι αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκεῖνο προσδέξεταί σε, τίς ἔσται μηχανὴ λαθεῖν αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tandem ratione te ab ea averſes? Homerus* Il. I. vſ. 248.

——— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηΐδιον κακοῦ ἔμμεν' ἄκος εὑρεῖν ———

Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ ἡ αὐτὴ σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔστι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ ἐς πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male conſuliſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀπήχθω ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſta-

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅπῃ θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅ τινα μὲν εἰργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρθευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥστε καὶ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλθθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σὲ, ὀλίγου δεήσαντος πρὸς ὀλίγον τὰ Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἀξίοις. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λαΐνου ἔοικε χιτῶνα κακῶν ἔνεκ' ὅσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτείνοντες; ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθετε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel si μάθοιτε. f Λαΐνου] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμείλικτα] Ἀνήκεστα. V.

71. Παραιλησάμβοι] Παρακαλῶ σωζόμενοι, συγγνώμην αἰτῶν. P.

Ibid. Αἰδωνία] Αἰδωνία ἢ Ὀρφέα. G.

Ὀρφία] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc infeite intrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. F. F.

Ibid. Τῶ λοιφυγεῖν] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mer.* c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. εἰκ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. M. du S.

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. F. B.

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, εἴσιες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irasci vobis*: invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. F. G. G.

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. A. 137. — ἀμειλίκτοιο δ' ὀπὸς ἄκουσαν. M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. F. B.

72. Ἐπί-

bis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim; & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ε ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γὰρ μὴ [h] τὸ τῶν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι ὀφείλομεν [i] κακηγορίας προσοφείλομεν; [k] οὕτως ἀνθραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλεῖς λοιδορίαν πρὸς ἡμᾶς, ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς βιβλίοις, οὓς [l] καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] θαλαττῶν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀνθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστῳ τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὰ λειμῶνα τὰ ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξαθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔθ' ὅστις ἂν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας;

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H. B2.* Fr. *A. S.* Fl. Sed καλῆγορίας. *J.* & Angl. k Οὕτως] Οὕτῳ S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. l Καταλελοίπατε.] Καλαλελοίπατε. *J.* m Παραλαττῶν] Λαττῶν P. n Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

71. Ἐπίκουρε] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἦν ὁ, &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἦν. Socratis nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile deliteſcat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμᾶς] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τίμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοὶ ἀδικεῖν. 154. 7. *M. du S.*

81. Λάϊνον ἕστο] Iliad. 3. v. 57. *J. B*

Λάϊνον . . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λάϊνον] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. *J. F. R*

88. Μὴ τὸ τῶν] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν φιλοσόφων. *J. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλῆγορίας. *J. B.*

1. Καταλελοίπατε] Ita omnino pro καλαλελοίπατε. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ὄντος εἰ μὴ τῆ Θάμυριν, [b] ἢ τῆ Εὔρυτον εἴη τῆ φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, ἢ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, τῆς ῥήτορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώταλον γὰρ ὂν τῷ πράγματι, ἢ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τῆ τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ ἢ ἀχαριστίᾳ προσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τῆ σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα μὲν δὴ σοι ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τῆ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, ἢ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφ' οὗ τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, ἢ οὐδὲν τῆς δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τῆ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτον

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam servant. b Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. c Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ ἐνθυμηματικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τῶν καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

1 * Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.*

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.*

Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνεσθαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα εἰ μέν τι ἀδικεῖν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφίζω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνεσθαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus cri-*

Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem audirisque rationibus. Itaque judice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἂν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [c] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι καθηγορήσατε ἢ ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μή τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί [h] με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse & causidicum & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: suspectum

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παραχρεσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου ἕνεκα· ἑτοῖμον τοιοῦτον ζητητὴν

[e] Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. [f] Εἰ μή] Ἢν P. εἰ μή. Fl. [g] Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Jens. Reliqui vitiose, φαίνομαι olim ediderant. [h] Μὲν] Me Angl. Rel. Edd. μή.

55. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ὑπηρέταις ἀπαχθῆναι καὶ ἄγεσθαι. τόδε ἰσχὺν μέγα καὶ πρὸς ἐπιδεῖξαι σωτηρίου τῆς ἐπιζητούσης δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον † ἵππῳ πεδίῳ, πρὸς τὸν οἰκείαν ἐπιδεῖξαι ἀρετὴν· ‡ ὡδοιπόρηκεν ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταύτῃ, ¶ ὕδωρ βατράχῳ τίμιον γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. V.

56. Παρανενοσφίσθαι] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoscunt C.

† Ἵππῳ] Ἵππος legebatur, sed Du Soul v. in ῳ. mutavit.

‡ Παράλληλος] Ita manu sua correxit M. du S., cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. J. F. R.

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

¶ Βατράχῳ] Verba duo sequentia τίμιον γαλῇ, in Impr. omissa addidit. M. du S.

crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. F.

52. Ἀφήσουσί μ'] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μοι· & sic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Eustathium affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miscel. P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem*. Erasm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἵππῳ εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ἐπὶ ἵππου νοήσῃ, ἐξεφυλίζετο ὡδὲ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ συλλογίζειν κατὰ τοῦτο ἐλέγετο. J. F. R.

62. Θαρρεῖτε] Lucianus itaque ubi postulasset aliquem sibi dari judicem, ex causam suam, si posset, pro-

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁράτε γῶν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν τοῖς μαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, καὶ δικάζεσθε· ἐγὼ δὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ἐπιφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ὅπου τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ γοῦν [a] δίκης γ' ἐκ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ, τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαζόντων, εἰ ἔτος τεθνη-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γ'] Posthaec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell. b Παρέξομεν] Παρέξομεν. J. Sed vulgatam tuentur reliquae. c Μελίτου] Sic H. B2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γ'] Προσυπακούσιόν καταψηφίζεσθαι. V.

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βαδίζειν, ἐν τῇ δωρεᾷ. V.

81. Καταλεύσαντες] * Διαβουλήσαντες. V.

* Διαβουλησαίμεθ] Διαβουλεύσαίμεθ. V. M. du S.

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in caulis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λοιπὸν θαῤῥεῖτε. τοῦτον γε ἐγὼ, ἔχοντα τοιοῦτον ἀμφιτητὴν ὑποψίου, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τοῦτον γε ἐγὼ. ἔχοντα τοιοῦτον, &c. Secus illud τοῦτον γε ἐγὼ fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τοῦτον γε ἐγὼ. παῖδε γάρ μοι εἰσὶν δύο καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ὧν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλαυθώ. σὺν ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τοῦτον γε ἐγὼ. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖν, τοῦτον γε ἐγὼ, ὡς εὖ φαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἔχων τὴν ἀπολογίας. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 16. Ἀλλὰ θαῤῥείτω τοῦτον γε ἐγὼ.

γ'

dem attributa (& *clepsydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, melliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniisse, idque colligebam ex multitudine

ξῆλαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβών. ΠΛΑΤ. Ἄριστα φθέγγεις ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ ϯ φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, κἀ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη δόξαντα ᾖ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώταλοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφλω. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ὅπῃ δὲ ϯ φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν ϯ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια ἠμφιεσμένοις καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενός τε εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ὄντες εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν [e] καὶ σήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι ϯ οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἂν ὅπῃ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *B2.* & *P.* &c. [e] Καὶ σήμερον] Sic etiam *H. F. l.* & *P.*

86. Ὕδατος μιλαλαβοῦ] † Ἰσῖον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπίχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεριόντους φλυαρίας ϯ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ λοιπὸν τοῦτο ἐμετρῶντο § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἐκρεῖν ¶ ἐκ τῆς ἀρχῆς ϯ ἀφέσεως τῆς προειρημένου ἐκέλευον ϯ ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ὅτε δὴ ἐν πρὸς τὸ μέτρον τῆς ὕδατος ϯ λόγον ποιούμενοι, †† συντέτμητον ¶ ἀκοῦσαι τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τῆς δικαστικῆς ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσῖον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρῆκαν. V. *M. du S.*

¶ Κρυῆναι] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κατρῆναι. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συντέτμητον] Ἐντέτμητον legebatur, nostri vero *Du Soul* adjecerat συν. Ita ut legere possis συντέτμητον vel συντέτμητο; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ϯ διομοσαίμην ἄν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ὂν τῷ περίττῳ, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam*. Vid. *L. Bos*, Obl. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φρονιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μεθ' τούτων δὴν ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλέ-Φάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν τὴν κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ τῷ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπίληδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλον δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φύκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] παρακαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu compositio, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferiens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerussae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adsideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φύκος] Deest in Fl. Habent autem *H.* & P. c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παθελῶς καλαπιφροντιμήτῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυσθεὶς. *J. Brod.* in Misc. *P.* 2. c. 22. Sed sic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime oportunum & incomtum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς ϵ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa φαλάρια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis crassiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερος, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἑλλην. οὔτε ἀσπὶς τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντες φυλάτ-δοσιν, ὥστε κἀκεῖνοι ὑμᾶς φυλάττοντες τῷ ἰδιωτῇ τοῦτο δῆμῳ εἴχοντ' ἂν τιθέντες. *Sicut qui mordent catenae vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo ipsi injuria affecto tradiderunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* est *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελὲς. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ϵ ψιμύθιον ϵ φύκος ϵ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Absit ut credamus id posterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὥστε παλαιστικῶς ῥάπτειν, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένων χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταιρά τινα. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ϵ φύκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed., *cerussa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

οἷον, τὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τὴν [f] ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι τάχιστα ὁδὸς [g] αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους ὑπὸ αὐτῆς, οὐ τῆς βοὸς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ τὴν Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ὅπῃ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, [h] ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

[f] Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. [g] Αὖ] Ἦν *J.* Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. [h] Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam ſervant *H.* P.

29. Ἐγχελέων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡς ἐκ τοῦ τὸν αὔρας κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῆς κεραμεὺς κεραμέως γενικῆς, γίνεται κεραμεικὸς ὁ σωματέσει κεραμεικὸς. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' [*] Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

[*] Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* ſed *ων* in *οις* mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἐραστῶν ſuſtuli, & poſt κάλλος poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic ἐς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τῦ Πλάτωνος ἐς τὸ ἄκαιρι σκωπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀστ. μιθ. c. 1. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς βοὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepelie„ bantur: a varietate picturarum *porcilus* dicta porti„ cus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adver„ ſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſa„ nias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] προσισιν. ὁρᾷς τὸ κόσμιον τὸ ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸ προσηνὲς τοῦ βλέμματος, τὸ ὑπὸ σωφροσύνης ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσισιν] Προσέρχεται P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνὲς] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσισιν] Angl. προσέρχεται. *J.B.*

43. Ἡρέμα] *Compoſite.* *J.B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν; καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐστὶ καὶ αὐτῶν. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλατεῖ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πᾶσιν ἥρα συνεφοῦν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt auras; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui eum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρπούς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἣν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλιυσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνιεῖσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων ἀμφίρει (ἡ Παρασιτικὴ) διδάξθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ἔτω ποιῶ ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκουσα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae poſt oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡδέως αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῶς ὄντι καὶ νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ ἡδέως ἔσχε, τὸ φῦλον ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολούθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio ferions, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ὥραν τοῦτο. Geſnerus legit σοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοί μὲν ἦν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπιῤῥέοντες, ἐν δὲ τοῖς ὁ ἐκείνου. Poſceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ οὐ τοῦτος. καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύναται τις καθαγνῶναι ἔχοντα τοιοῦτον, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνα &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentior; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt ἀναβολή. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε ἀλη-

λὰς ὁμοίας ὁρᾷ τόγε ἀχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα;

[b] Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οὐ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οὐ τούτοις, illa τελείᾳ τετμῆσθαι, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manus fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οὐ χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro τούτοις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

—— σύ τι μοι ταύτης
Χρὴ τιμῆς ——

Notat id eſſe σολοικισμὸν τὸ δεῖ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, σύτι μοι ταύτης χρὴ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρὴ βουλὰς ἰμὲ καί σε ——

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πλαγθείς περασσῷ
Ἅψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον ——

Nimirum πλαγίστε poſitum eſſe pro πλαγιῶσαι. Et certe hoc, vel in duali πλαγιάσαι, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλαγίστε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

—— Τὸν δὴ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo —— τῷ δὴ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὴ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸ δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλάδι πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφέτερος, ἰνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. Ex. *Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε τετύκται
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας ——

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγοντας (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώειον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειῶ μεμαῶτες) ——

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγοντας, ſive ἔχοντας, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πεφήσας ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Ἀεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα διακρίνειν ——

Hoc eſt, Ἀεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμοῦ, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, reguare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadverſſe *Forer. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα ——

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philoſophia. PLAT. Recte: ſed cum loqui incipiet, ſatis ſe ipſa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά [a] τις ὑμᾶς ἐλύπει τὸν κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ ἐοίκατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πού [b] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σε,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chryſippus apud ſuperos, & Ariſtoteles, & reliqui omnes, ipſa diſciplinae meae capita. Quid vos rurſus in vitam? numquid adverſi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis eſt quem captum hic ducitis? furne veſtium eſt, an homicida, an ſacrilegus? PLAT. Et quidem, Philoſophia ſacrilegorum omnium ſceleſtiſſimus, qui ſanctiſſimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβωρύχος. Sed Edd. vulgatam ſervant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philoſophis adiit Lucianum, qui ulciſcerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφὶν ſe non ὑγιῶς habere; convenire enim σφῶν tertiae perſonae; hic autem ſermonem fieri in prima; quare debuiſſe Apollonium dicere ἐφ' ἡμῖν. Sed omnino fallitur Graecus ille magiſter: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφία ——
Redeamus quisque ad ſua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notiſſimo, modo dicens,

Quisque ſuos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non ſcriptor frequentiſſime utitur. Similiter iniquus eſt Scholiaſtes ille in *Apollonium*, ubi in verſu 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἰοῖ τις ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἰοῖ de ſecunda uſurpari perſona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἰοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis perſonis uſurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis eſt πάντων, mendoſe. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos ſaepiſſime *Principes* philoſophi illi illuſtres audiunt, praeſertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris cauſa compellat, ſed *ſummam & Epitomen totius ſuae diſciplinae: ipſa diſciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. uſurpat iterum Συγῆρ. c. 28. & N. Δ. XX. Haec cum ſcriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatiſſimus, *de Nat. D.* initio; cum perobſcuram eſſe dixiſſet *quaeſtionem de natura Deorum*, ſic pergit: *De qua tam variae ſunt doctiſſimorum hominum, tamque diſcrepantes ſententiae, ut magno argumento eſſe debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philoſophiae eſſe ſcientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *cauſam, id eſt principium.* oſtenditque pluribus, qua ratione *Scientia* ſit *cauſa* Philoſophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum ſcripſerat, ſtatim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Fulvius Urſinus a Mſ. ſuo haec verba abeſſe ait: *Cauſam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego ſic emendo: *Caſſam Principum Philoſophiae eſſe ſcientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philoſophica legerunt, ſolere eum Philoſophos celebres *Principum* nomine inſignire: exſtantque illius rei in hoc ipſo libro exempla: nec de eo laborandum eſt. At inſolita forſan videbitur locutio, *caſſa ſcientia.* Eſto: at certe rei accommodatiſſima. Et, ſi vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipſo *Cicerone* poſſem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de ſumma atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus ſatis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus eſſe arbitror; quum Clar. *Davieſ.* ex Mſ. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Cauſſam, id eſt principium philoſophiae, eſſe inſcientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inſcientia* ſit πασῶν αἰτία philoſophiae, ut ait *Nemeſius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τὶς ὑμᾶς] Angl. τὰ *J. B.*

54. Λω-

ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

καλῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ἢ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι τῶνδε σὺ μαθόντες, τοῖς μεθ' ὑμᾶς [c] καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, ἢ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὰ κωμῳδίας ἀκούσαντα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἤγημαι, ἢ ὅτε ἐδικασάμην, ὅτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, ἢ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἀναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποστόμβον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπο-

γίλ-

[c] Καταλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. Bz. F. Fl.* [d] Ἀποστόμβον] Ἀποσμόμβον Mſ. Gr. Ἀποσκόμβον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον * τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δι' ὅλης τῆς ἑορτῆς ἐκκλησία ἦν, ἔαρος καὶ φθινοπώρου ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. *V.*

* Τοῖς] Omissum in edit. articulum addidit *M. du S.* † Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λαπαδύτης] Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur *Pollux*, *Hesych.* *Suid.* copiose. Interpres *Demosth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποστόμβον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεφίλοις] Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæso, quid hinc distat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater [Vide *Casaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum scilicet, unde discimus aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo.* *J. G.*

Ibid. Ἀποστόμβον τοῖς κόμμασι] Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἀναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποστόμβον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποφίλοις, ἢ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate. sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, sitque splendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est *aurum incidere?* Κόπτειν est *ferire*, *signare aurum*: & κόμμα est *signum in nummo percussum*; hinc numisma ποιηρῷ κόμματος, quod aliter dicitur πονηροκόμμον, *malae notae*, *nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα est *ipsa percussio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποστόμβον in Mſ. ἀποσμόμβον, quod valde placet. Est igitur ἀποσμόμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipsa percussione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Mſ. scripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμαίμβον] Hanc scripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποστόμβον recepimus. In P. ἀποσκόμβον mendose. *M. du S.*

Ἀποστόμβον τοῖς κόμμασι] Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποστόμβον] Ἀποσμαίμβον. *M. du Soul* in textum recipi jussit; Ego vero propter consensum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* sensum probum ostendat. *J. F. R.*

φίλει, ἢ φανερώτερον γίνῃ. ὑμᾶς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλα ἢ ἀγανακτικὰ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοιτε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην προσδιατρίψαντες, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑποσχὴ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φήμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ὅπιων ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμᾶς.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης αὐτὸν [c] ἀπολογησάμενον ἀπεκτείνατε; δῆλον γὰρ ἐγὼ εἰκάζειν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκης. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ ἡ μόνη ταληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ σὲ, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκρύπτων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰδὼς αὐτῆς τοὺς λόγους. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ὑπὸ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ ἡ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρθη κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶσι αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ θεωπῆς ἅμα καλαφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ofieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorqueris homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγελλον Fl. H. P. Sed J. Διήγγελον. b Ὅπιων] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν. Angl. P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mſ. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τῷ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἀγχεῖτε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ὅτι εἰπεῖν τι θέλων. J. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὔκλεια ἀντὶ τοῦ πολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Eust.* ad Iliad. I. Inter. *Aristoph.* alii. J. B.

75. Ἐπιὼν] Alibi apud hunc & Demosthenem ἐπιών. *M. duS.*

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. J. B.

83. Ἥτερ ἡ μόνη ταληθὲς ἐξεύρειν δύναιο] Malim cum Mſ. ἥπερ ἡ μόνη ταληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius εἰς τὴν ποικίλην rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcilo*. J. G. G.

Ibid. Ἐξεύρειν] Mſ. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 49. ἐξε-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δ' εἰσὶν αἱ φιλοσοφίαι; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη πρὸ αὐτῆς, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οἰκεῖν ἐπάγωμαι καὶ τὸ θεραπαινίδιον τοῦτο, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. [i] Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] in P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐξεύρωσι eodem quo hic, sensu L. ἐκδρᾷν. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhotheum interfecerat. *G. C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulienf.* ad *Dionyf. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Ariftoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apoſt.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J. F. R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἔπιστ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philoſophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, sat

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἀνθρω-
πίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύον-
τα ὑπὲ μηδεμιᾶ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι
δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ πρόσμει-
νον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω
δὲ καὶ ὅτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλῳ. ἐ γὰ τοῖς
τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέησει μοι,
ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγ-
κτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις,
ὥστε ἀναγκαίῳ ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγ-
καιότατα μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τ ἀπόδει-
ξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες,
ἐπεὶ ὑμῖν ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσέλαι ρίσεσθαι καθ'
ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶ-
τα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆ
Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

[a] Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* [b] ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾷον μωμοῖο. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII 2. Οἱ δὲ Βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλιεύς. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀρισ. L. recte. pro reliquorum Librorum ΑΡΙΣ. *Fl.* A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ. .] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democare*, & rectius, sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Athenien sibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐπιδραπετιδίων] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρῳ (εἰμὶ scilicet) ὦ φιλοσοφία, τ ἐπ' Εὐφρατιδίων. Conjunctim legendum ἐπιδραπετιδίων, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. F.*

Ἐπιδραπετιδίων] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius*, *Vert F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δεινῶς ταπεργός ἐϛι, ϗ κολακικός· ὥϛε φοβεῖσθαι αὐτήν. ᵉ ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ἃ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος ϗ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν ᵈ Ἐπθυφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; ϗ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, ϗ ἡ παιδεία οὐ χτὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ ϗ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ᵉ ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίϛασθαι τοῦ-

c ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. d Ἐπθυφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. e Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατὸς ἦν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε ὥϛε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. ϗ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τε ϗ καθηγητὴς ὁ Κιττίου τὸ Κύπρου * ὁρμηθὲν, ϗ δὴ ϗ † Κράτων ὁ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἐσημειοῦτο κατὰ φιλοσοφίαν, ϗ μάλιϛα Χρύσιππος. ἀμείλει δὲ ὁ Ἀριϛοτέλης Σταγειρίτης, ϗ Δημόκριτος ϗ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται, ἀλλ' ἐδήπου ξενίας διάκειν), ὅτι μὴ ὁ μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες ὁρίσκοιλαι. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς ϗεδὸν Ἕλληνας § παραδιδαιμηκότες τῇ πιρὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥρμητο] Ὥκατο. V.
† Κράτων] *Cratet.* C.
‡ Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*

§ Παρωδ.] Παραδιδαιμηκότε editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig. c. Celf.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. *F.* etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Grœcis legitur ἀλλὰ ϵ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Hœc Græca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπθυφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio hæc Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quammam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τουτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει [a] τὼ τέχνα· μία γάρ ἐστον, δύ' εἶναι δοκοῦ-

quidem scire refert. LUC. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac pulchri, tum simplicitatis & quaecumque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae arti subjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc est, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

[a] Τὼ τέχνα] Sic Edd. *P. S. H. B2. F.* & P. Sed *J.* & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. *V.*

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ . . . . νοσερὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὸν Παρρησιάδην νῦν. § Διατεινόμενος. ἀπομαθεῖν τἀναντία τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ἔστι τοῦτο . . . . τῶν ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. *G.*

* Ἐχρῆν] Ἔχρην accentu in prima erat in Impr. *Clerici*, & sic vulgaria Lexica, verum in Edd. *Luciani* ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici jubent. *J. F. R.*

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impress.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, sed correxit *M. du S.*

§ Διατεινόμενος . . . τοῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non potest Latina versio hunc locum adsequi. neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. *J. M. G.*

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat *Lucianus* se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret, ad quae Philosophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε, Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit, quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποί φασι, *ferunt homines*, *& ista & illa esse ejusdem.* Sed τάδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. sc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. *Et haec & illa indicant ejusdem hominis* sc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit. μία γάρ ἐστιν (sc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. *H. V.*

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. *P. S. F.* & Msf. P. sed *Junt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. *Mattaire de dialect.* p. 37. &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod *articulus* τὼ in *duali* saepe commun. immo omnis sit generis. Scholiast. ad *Sophocl.* Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τὴν τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐπὶ πᾶσι λογοποιοῖς τὼ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. adfert ad *Hom.* Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλωπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεὶρ ab Lexicogr. ex *Xenoph.* & *Thucyd.* jam prolata, ubi similiter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & *Lucian.* non semel alibi. *J. F. R.*

85. Προ-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

ὅσαι. ΑΟΥΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μεντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, παρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Παλιάδος διακάζωμεν· ἡ Ἱέρεια δ' ἔσθω ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΑΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὑπορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἄτε δὴ ἐφόπισκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σαυτῆς, σῶζε.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐσπίσκ.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. c Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit Fl. d Καὶ δὴ] Marcil. Ἤδη. e Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα, νῦν καιρὸς. G.

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. J.M.G.

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* J.B.

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* J.Br.

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* J.F.R.

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorem amplector. Vid. *Zeux.* c. 4. M.du S.

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. J.Br.

94. Τὴν προθεῖσα] Proverbium, *Minervae suffragium.* Th.M.

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo enim illum suffragio liberavit. *Brod.* Vid. etiam Ἀρμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. M.du S.

Ibid. Τὴν σαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illam suffragio liberavit. J.Br.

95. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. J.M.G.

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. Th.M.

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. M.du S.

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσαι] Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accusaturus*, quamvis vulgata possit ferri. J.G.G.

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mss. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. M.du S.

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed majorem Edd. & Mss. numerum potiorem habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud auctores, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed adhentior Rever. *Horreo:* qui in *observ. Crit.* in Herodo. l. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν καταδούλωσιν ex uno Ms. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Cl. *Gron.* frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse *Gron.*

2 L 2

ρίαν, καὶ διελέγχεσε. ἐ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ὀξυτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σύ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀτθικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μέσον· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος ἐκεῖνός ἐστιν. ἐπίπασε δὲ καὶ [f] τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που ἐμβάλλουσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς ὑφηνίον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ἔστιν ὑπόχρη [i] τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. R E V. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας ἧ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσηται uno verbo F. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* d ΧΡΥΣ ΣΥ] Aberat haec perſona a *P. F. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προηγορίαν] Προηγορίαν F. Sed prius *P. F.* & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. *F.* & *H.* g Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *F.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχῶ. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* i Διογένην] Sic Edd. *F. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀπίτισαν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρῆται παρίχει τῷ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐκιμηχανήσαντο — καὶ συλλήψεται, quod Clar. *Jenſ.* tamen in —ήσεται mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur; vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. ΣΥ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προηγορία καὶ προηγορῶ, ὅταν ἡ προηγορία ἡ ὑπερηγορία ἡ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ἑαυτὸν ἢ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀνιβιοῦντες ἢ ἁλιεύς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιπτε. ἐ γὰ δὴ κάλλυς ϲὲ τῷ παρόντι, ϗ δεινότης ϲυγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγχλικῆς, ϗ δικανικῆς παῤῥησιάδης ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐϛίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ καληγορήσω. ϗ γὰ ἐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τὴ λόγων [k] δεήσεϛ. ϗ ἄλλως δὲ, ὑπὲς ἁπάνλας ὕβρισμαι, δὺ' ὀβολῶν πρώλιν ἀποκεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ' λόγον [m] τ' ὑπὲς ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σαυτῆ μόνον πρεσβεύειν ϲὲ τῇ καληγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάς τι ϗ πρὸς ἀλλήλυς διαφερόμεθα ϲὲ τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῦτο μὴ μὲ ἐξέταζε, μηδ' ὅϛις ἐϛὶν ὁ ἀληθέϛερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲς Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκλει τετυφλισμένης, ϗ κακῶς ἀκυόσης ϲὲ τοῖς Παῤῥησιάδυ λόγοις. ϗ τὰς προαιρέσυς ἀφεὶς, ϲὲ αἷς διαλλάτ[ο]μεν, ὁ κοινὸν ἅπανλες ἔχομεν, [o] τῦτο ὑπερμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεϛησάμεθα, ϗ ϲὲ σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νῦν κινδυνεύε, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιϛευθῆναι, οἷα [q] ὕτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

k Δεήσεως] Δεῖσθαι O. l ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. m Τὸν] Abeſt ab O. P. n Νῦν λέγε] Defunt haec duo verba in O. o Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῷ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. p Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. q Οὗτος] Οὕτως *J.* ὅτος, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τῦ καλασκευάζῃ, * ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχῶν αἰτιᾶλαι † συντάσσεται. ὑπερασπίζει σου. προῖς αμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως ἂν ϲ ὑπερμαχῶ σου. *V.*

* Ἐπείπερ] Ἐπὶ ὡς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντασσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲ δὴ μέγας ἡγεμὼν ϲὺ ἅρματῳ ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Z.] Meminit iterum Δια. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant, v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ϲὲ ταῖς προαιρέσεσι διαλλάτ[ο]μεν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ὕτως ἀπέφηνε] Corrige ὅτος. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀπισθοδείσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ ἐνδείξει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢν ὦ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀπέβλεπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καὶηγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἂν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναιά σε ταῦτα· καθίσαι δ' ἔτι. σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt:* ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἤπερ] Ἢ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B2. H. F.* Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήσατε O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Καὶηγορείτω] Καὶηγορείτω. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἤπερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶ φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκήπτει· παίζει δὲ αὐτοὺς ὡς τῷ χημαλὶ μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἤπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet οὐκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μαθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μισητρησίους λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφους. *Eſt enim, pluribus* ſal-

quanta in vitam bona intulerint ? quibus vero nos, tales cum ſimus, execrabilis ter & amplius iſte Parrheſiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, eſſet, relictis judiciis, & ſecunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipſi ſuppeteret, omni, inquam, illo inſtrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non deſinit, cum praeſtigiatores atque impoſtores appellet, ac perſuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili ſimus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipſos & te Philoſophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime ſeria nos docuiſti, per riſum & ludibrium enarret, ut ipſe quidem plauſus ferat ac laudes a ſpectatoribus, nobis vero inſultetur. Tale enim ingenium eſt vulgi, gaudent irriſoribus & maledicis, praeſertim cum ea traducuntur, quae videntur auguſtiſſima: ut nimirum & olim quoque Ariſtophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc noſtrum riſus

καλὰ ἐσκομίσαιτο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] ἐστὶ Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦν δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συνκυβασάμενος, ὑ παύεται μὴ ἀγορεύων κακῶς. γόητας, ἢ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, ἢ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ ἢ μισείας [k] πρὸς σὲ πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, ἢ σὲ τὴν φιλοσοφίαν, φληνάφους, ἢ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, ἢ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κρατεῖας, ἢ ἐπαινεῖας πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεις. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, ἢ λοιδορουμένοις, ἢ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ἀφανίζῃ. ὥσπερ ἀμέλει ἢ πάλαι ἔχαιρεν Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τινὶ ὅτι χλευάσας ὡδὶ-

i Οὗτοσί] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male περὶ P. J. H. F. B2. l Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deeſt in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλιαρῷ. G.

calculis vincere. Sic ἐκπώσαις κρατῆρι dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipſ. Gr. *L. Bos.*

63. Περὶ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. reſtituimus. In impreſſis περί, quod nihili eſt. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ juſſit reponere *M. du Soul*, & uſitatius & rectius quidem, ac forſan menti Luciani convenientius, quod videtur ſignificare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita eſſemus*, ut opponatur ſtatui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere poteſt. Ceterum περὶ cum accuſativo, pro *ſecundum*, etiam *Ariſtot.* I. Hiſt. Animal. c. 1. p. m. 827. Ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιφέρειν ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic ſignificare poſſit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura ſimil. teſtimon. omittam. Interim ὡδὶ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ὡδὶ τὸν βίον iterum occurrit. *J. B. R.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggreſſus eſt: quod ipſe mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, ediſſeret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ Sed Mſſ. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει ἢ Εὐπόλιδι] De his priſcae comoediae ſcriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Euſebius obſervavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a noſtro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. ἢ Εὐπολ.] Ariſtophanem quod attinet, res ex *Nubibus* ſatis nota; ſed Eupolis quid deſignarit, neſcio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

πρόφασιν ὅτι τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸν κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ Θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ὡς πολλῆς φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ἅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφειείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθώς. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδὺς· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiscum, communis cauſae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονισίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδὺς] Ὑποδιαδύεται O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forſan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἔδρων. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὴν Σικελίαν φύσει κεχρημένος γενναίᾳ καὶ ἐλευθερικῇ τε καὶ παρρησιαστικῇ, καλῶς τε καὶ κατὰ τὸν ἐμφιλόσοφον μοῖραν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεται. V.

* Αὐτὸ ἔδρων] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφῆμι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in Impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. J. F. R.

† Κατὰ τὴν Σικελίαν] Haec verba non agnoſcunt Coll. M. du S.

95. Ὁ Θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. M. du S.

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis infectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχη. M. du S.

27. Ἀπαμπαύλησιν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπαυλ. niſi quod P. ἀπαμπαύλ. habet. M. du S.

Ἀμπαπαύλησιν] Recte Brodaeus ἀπαμπαύλησιν. Th. M. Nempe in Miſcell. p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμαι τιμωρήσω] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνότατα [l] διασύρων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γὰρ καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ στελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα ἀγαγὼν ἡμᾶς ὅτι τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ὀπίσησας, [n] ἀπεμπώλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν, ὅτι [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ἁπάντων, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν ἄγε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

[r] ANA. Εἶεν ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας. [s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ

k Ἔχοι] Sic habet O. Ἴσχη. *f.* & reliquae. *l* Διασύρων] Διασύρας. O. *m* Μὲν] Abeſt μὲ in O. *n* Ἀπεμπ.] Vid. notas. *o* Πολλῶν] Πολλῷ O. *p* Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. *q* Τιμωρήσειν] Τιμωρ. *Fl.* *r* ANA.] Φιλο. *f.* male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. *Vo. Em.* & *P.* *s* ΦΙΛ.] Deeſt in *B2.* male. ΦΙΛ. *Fl. f. P.* *t* Σοι] Ἴσθι O. *v* Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μίρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τῆς δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἐοικὸς γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχειρῆν βουλόμενοι τὰ ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὰ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. πληροῦντες, ἀλλὰ τινὸς ἀλιτρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, πειλεύοντες τὰ ῥήτορα λέγειν εἰ ἀρχὴ τὰ ἀφίσεως τοῦ προυμένου, ἅτε ἐν τῇ μίτρῳ τοῦ ὕδατος τὸ λόγου πεοιούμενοι, συνίτεμνον τὸ λόγου. *V.*

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, ſcilicet clepſydrae. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Fenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὸν τὸν ἑαυτοῦ ἀπολῦσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράττειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὸν δῶρα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. ἴσθι ὦ Διόγενες. Scribendum Πλησθι &c. aut: Φιλόσοφοι ἴσθε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχει] Gloſſa *Pariſ.* habet *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum, *J. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μὲν, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] ὅτου ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο πρόσεχε φυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὴν διελέγχουσαν ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥήτορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅπῃ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὥρμησας, ἥξιον ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καλαβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τέως ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷς τε βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PAR. H. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μὲν] Μου. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφω J. & Fl. ἔφτασα. O. ἔφθην P. Ba. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim differte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti morienti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ad πάνυ, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non discedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed intentis in regulas a vobis propoſitas oculis, ad illas componat vitam ſuam ac dirigat, quod me hercules veſtrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos, promtis iſtis & publicis, quaeque imitari unicuique facile eſt, ſatis bene referre viros bonos, barbam dico, inceſſum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria veſtris ſtudia habere, dignitatemque profeſſionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub tanta perſona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipſa perſona actorem talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

ὦ δαιμόνιοι, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἐμβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύναι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅσῳ, νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι τοιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τὸ ἀπὸ τῆς πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα πάντι μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅπῃ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ὑπιτηδεύοντας; καὶ ἀμφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν ὑφ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μέτρου αὐταῖς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ὑπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸ τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλιθηλυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — *ει*. *g* Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. *P. P.* & *H.* &c. — *οι* recte. *h* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. *i* Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. *k* Γυναικίας] Γυναικῖσι *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* *l* Καταλιθηλυσμένος] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, ſi impreſſorum ἡμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ἡμῖν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Jupe*, habet hic γυναικῖσι. Sed vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius*. *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξόλοις] *Lucianus* declaraturus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim perſtrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos

cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα ἐνθέσθαι, ἢ τὸ ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν ἐνβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ἐφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρόν, ἢ ἄκοσμον ἢ ἀσελγές τι ὑποδυόμενον, οὐκ ἔστιν ὅστις σὲ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *F. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Αὐτῷ *F.* P. &c. male. τούτου τὸ Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὔτως ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτοὶ τὸ ἐπώνυμον] Διογένους τῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τάτε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τατεῖ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τατεῖ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τὸ ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα ἐνθέσθαι, ἢ τὸ ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν ἐνβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἰδὼν λέοντα καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τούτων] Lege: ἢ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τούτου] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τούτου] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τοιούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιούτων, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις σὲ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τὸ ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero, ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῆ κακῶς βιῶντος, τοῦ πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (ὃ γὰρ οὐδὲ ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἐξεπίπτετε) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἄπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα βιπτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι τὴν ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσπάσθε.

Ταῦτα οὐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ὅτι τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγαναχτήσω, ἢ διελέγξω,

[d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. [e] Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. [f] Ὑμεῖς] Ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* [g] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καθίσαιτο, ὁμοίως δὲ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non *inixãς Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis *αὐτὸν*, non *αὐτὸν*, ſcribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] *Αὐτὸν* vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & *αὐτὸν* adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat *ἓ αὐτὸν*, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* *αὐτὸν* pro *ἑαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt *ἐπώνυμον* ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An *ἐποιεῖτο*? *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus προσεποιεῖτο*, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὁ τοὺς λόγους] Angl. ἢ ὅτ῾ ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, ἢ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; ſed melius illud *ἐποιεῖτο*, intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμην ἁλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, *τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶχον ἂν, εἰ τὰς Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνούς.* Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. *σὺν ἐχρῶν ἀπάντων καλαγιγνώσκειν, ἐπὶ ἐρήμων ἡμῶν καλαδικαιτῶν*, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. *ἐπ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας υἱοὺς ἁλίσκεσθαι* habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter *καλαγιγνώσκειν ἄκριτον*, & *καταγιγνώσκειν ἐρήμου.* Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *F. G.*

Ὥστε ἐρήμου] *Indicta cauſſa. J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro *ἐρήμου*. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur: De ἐξορχεῖσθαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθαι copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis *κατὰ τῶν ἐξορχουμένων* declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀνάκ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ † ἀσεβοῦντα ἡγήσασθε εἶναι; ἀλλ' ὃ μὲν δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγῶν αἰῶθασιν, [a] ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ † Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν † θεῶν, καὶ οὐδὲν τῶν ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι † τοῖς εἰκείμενον αὐτῷ τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστ' ἂν, οἶμαι, μαστιγωμένων. οἰκέτῃ μὲν γὰρ, ἢ ἀγγέλῳ, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάμενος, μικρὸν τὸ πλημμα. [b] † Δία δὲ, ἢ † Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείκνυσθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

eumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ὅτι τοῦτο μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ὑπιτηδεύοιεν, ἅπαντα βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημ-

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἤν τις — † Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰσὶν haec verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸ] Τὸ male P. τὸν recte reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Δουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια † ἐξορχοῦσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀσεβοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irascor & objurgo profanum, qui Sacra rata cendum effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J. F. R.*

† Ἐξορχοῦσθαι] Ἐξομνύεσθαι editum fuerat, & λέγω pro λέγουσι, & paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia *Sanlio* praeeunte correxi. *J. F. R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀσ. μισθ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J. B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J. B.*

62. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J. B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F. G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J. B.*

Παρωθούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθιζόμενοι παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J. G. G.*

Παρωθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθηπότες, καὶ περὶ τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ἀγοιλώτεροι μὲν τῶν παιδίων ὄντες, δουλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγίστεροι δὲ τῶν ὑῶν, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γυπῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικότεροι accuratius scribe cum Basileënsi φιλοψικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠθιζογκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθῶν *Hesychius* exponit Ἐκβαλλῶν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωθῶντες, ἐκβάλλοντες

Le-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

ὁμάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων καταφρονεῖν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λέγειν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μυῶν τυφλίδιον ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπαχλιχώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ οὐ αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τὸ κύλικος ἀτερπὲς καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *J. P. H.* &c. λαγωῶν. *e* Κολακικώτ.] Κολακικωτ. Fl. *f* Ἁρπαχλιχώτερος] Sic recte *J. H. S.* &c. Sed ἁρπαλικώτερος malo *P.* *g* Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι L. *Angl.* Mf. Gr. P. & marg. *AIW.* vid. Scholiast.

56. Τεθήπασι] Ἐξεπλάγησαν. *V.*

64. Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omino παρωθοῦντες: neque enim παρωθῶ quidquam ad ἐκβάλλω. Apud eumdem, Παρώσας, ἐώσας, ὦσας, ἐώσης, ἐκβαλών. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν δ' οὖν, persequitur Noster, αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τῦ κοινωνεῖν εἶναι δῆθεν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί δὴ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, εἴδη τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profitentur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicent, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί δὴ τὸ χρυσίον ἢ τὰ ἀργύριον; εἴδη τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *J. F.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παρωθούμενοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi jusserat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τῷ παρωθεῖσθαι. non semper tamen sequitur, cum ubique eadem voce usum esse. *J. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium ἀνοχήν explodit in Lapith. dixi supra. *J. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καλαπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγαναχτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τὰ ὑποδεέστερον δέομενος. ὅταν μὴ ὃν αὐτός τι δὴ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ὄφελος τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀψωνίας δέομενος ἑταίρου ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πλεροφόρα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς σχολαῖς σκιαμαχούμενα.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, insciti & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

[a] Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. [b] Πάντα] Πάντως P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon.* Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τῶν ἐν τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *J. B.*

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim.* *J. Br.*

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ἅττα τότε. *M. du S.*

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *J. B.*

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ ἐδὼ ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eund. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφ' τὸ ταχὺ. καὶ ἀφ' τὸν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν. καὶ ὅτι τίμιοι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. *J. F. R.*

98. Ἐξαλήλιπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλάλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλαπλ. c. 24. ἔχει μὲν καὶ συμπάσας τὰς ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται μᾶλλον δὲ ἐκπέφευγε. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. *M. du S.*

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. *J. B.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτου. verum Κλεοπάτρα ἡ πίθηκος. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῷ ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ τροχείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηαι μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ᶜ ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ Ἰκύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστᾶν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τ' προαρπάσαντα τὸ ὀστᾶν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ὄντι τ' ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλυργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τ' θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τ' ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τ' ἐσθῆτα διαλερῶντες, καὶ ἐμάχοντο περὶ τ' ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα ᵈ τ' πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καθεγελᾶτο ὑπὸ τ' θεάτρου.

Τοιαῦ-

ᶜ Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξέλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλειπται recte in Καθαπλ. c. 24. habebant Edd. ᵈ Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρριχίζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργὰς, πορφυρᾶ χλανίδι.

* Εἶδος.] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan *συντόμως* scribendum, pro *σύνταγμα*. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive *κάρυα*, ibi carycæ aut amygdalæ sive nuces Græcæ *ἰχάδες ἢ ἀμύγδαλον*. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῆς πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον δὲ διδαχθέντα τίνας χρὴ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀσ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρριχίζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔστοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τὰς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυν, καὶ ἔτι πολὺ παύσομαι διελέγχων, καὶ καταγελῶν. ὑμεῖς [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τὰ ὑμῖν ὡδιπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔστω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί ποτε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ὀπτεύειν τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασὶ, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ὀλίγου ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γυὴ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι Φιλόσοφος. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστί.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinium vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & B2. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & *Angl.* Mf. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων, καθ' ὅτι ὑμεῖς μὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐ αὐτόχρημα ἀνδριὰς. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίαν ἔχουσι ἐ καλαγώγιστοι ἐ αἰφνίδιοι ἀνδρίας ἐπιμεμφόμενοι εἰσαγόμενοι. *V.*

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit *M. du S.*

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. *J. F. R.*

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. *J. B.*

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perstistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἄσκησιν τοῦ φάσκειν. Φιλοσοφεῖν ἐπιτηδεύειν. *de Mercede Cond.* c. 24. περὶ τὸ φιλοσοφεῖν φάσκειν. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὁδὶ τε πολλοὶ εἰσὶν ἐκ φιλοσοφίαν ἐπὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκοντες. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; *J. J.*

Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, *& qui dicunt*

38. PHIL. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino oſtendit homines dilucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet. DIOG. Ipſe quoque ego, Philoſophia,

ΦΙΛ. Μετάϛηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, πορῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μεθαῤῥῦ λέγοντος αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ γῆς δῦναι ἠυχόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγκάριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἐφήρμοζον μεθαῤῥῦ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὃ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ἅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅτι τινὸς γραφῆς τὰ πάντα [g] προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέϛατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ζημίας καὶ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην [h] ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. φιλέϛω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκλαγοφθέγγω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πά-

[f] AP.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* [g] Προσεικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1.* Nihil mutant reliqui, nec Edd. [h] Ἀναγεγράφθαι] Ἀναγράφθαι Coll. Prius ſervant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Γρ. ἀναγεγράφθαι. *G.*

eunt ſe philoſophari, *ſe eſſe philoſophos*, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent*, *philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Gravium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐπιτιμῶσι. *J. M. G.*

Ibid. Σωφρονεῖν] Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* perſona non ita commode hunc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem adloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἦν ὑπὸ συμφορῶν ἐμοῦ πάντα. Sic adverſus Indoct. εὔξῃ τότε χάσιν σοι τὴν γῆν κατὰ στόματος. Sic ἵστω, φησὶν, ὦν μοι ἡ γῆ πολυπόνου; ead. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἐγχάνοιμι δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τόνε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt *Æſchyli* Suppl.

Θέλουσι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. *J. B.*

53. Ἀρετὴ] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cujus opera potiſſimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετὴ] Si ſupra perſona AP. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετὴ. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos qui exidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris ſe dedentes, in Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κληγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφιεμέν σε τ αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τήν γε πρώτιμ. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρῳ κρατῆρι ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλήγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστῳ. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὅστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *Alii*. b Προσεκύνησα] Προσεκυνησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀθετῶ, μετανοοῦσιν ἐφ' οἷς εἰρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] Τύφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Bred.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. Τ τρίτου τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur Δίκης. *M. du S.*

92. Σπαραιῷ πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πώγωνα βαθὺν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπώγωνα Ϲ εὐγένειαν. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτητα γενείων.

bet, occupati circa divites. Si vero venisse omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, justitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus invicem se trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopa-

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τι ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ὅπου τὸ ἀργύριόν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν τράγεια βαθὺν ὑπιδείξηται, καὶ πολλὴν ἰσχάδων ὕτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐ γὰρ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος εἰ γὰρ θέμις ἄνθρωπον τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ὁ μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζόμεν ἔξοχος εἶπε.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ἐθιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς οὐκ ἤκουσαν μόνον. τὸ δὲ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον

d Μέσοισι] Sic P. sed *J. H. S.* aliaeque male *μέσοισι*. *e* Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P. δ.* In *J.* videtur fuisse *ἐπει* sine accentu, quem *du Soul* manu sua imposuit. *f* Περὶ] *Παρὰ* L. Nihil a vulgata abeunt *J. H. P. Fl.*

95. Παλαίθην] Μάζαν σίτου. *V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τέκτονος Ἀθήνησιν, ὑπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ρ'. *V.*

ῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσειεν βαθύτατα; sed & *Aristoph.* Nub. βαθὺς δ' ἐλικίας, (ut observat Cl. *Jens.* ad *Dial. Lucian.* de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeschylum*, vid. Illustr. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans solum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, i. densitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἴσας τάξεις σχήματα, ἐπιφανεστάτας μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies densas instruxit.* *J. F. R.*

93. Παλαίθην ἰσχάδων] Haec passim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epist. 14. ὁ δὲ θυεπόλος ἑτοιμότερος ἰσχάδων τὴν πλοῦτον ἐκδέχεται, καὶ τὰς ἀκριδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεμέσουσιν, ὁ δὲ τραγίας ἰσχύει, καὶ μοῖράν τινα ἤτει μὴ κέρας νομίζων εἶναι posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ὁ μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*

Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*

Κεῖται δ' ὁ μέσοισι] Leg. ὁ μέσοισιν vel αὖ μέσοισιν Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ὁ μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τοῦσι δίκην ἰθύτατα ἰσπεῖ. *J. M. G.*

Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & B2. sustulimus, in quibus erat *μέσοισι*. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ὁ μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τοῦσι δίκην ἰθύτατα ἰσπεῖ. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . ὀκτὼ] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δὲ μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ἃς ἤκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, καὶ ἐπὶ τὸν Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀναχεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βόμβυδον, ἐς μὲν ὄχλου, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ὀλίγη βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παλαχῇ πήρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακχεῖα, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ὂν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γὰρ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἀποβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἤρι] Ὥρῃ. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. b Πώγων] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *J.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H. Fl. B2.* male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. J.* integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐστὶν ἐναγισμοῖς· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄναξ γὰρ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακείων τῶν Διοσκούρων τὰ ἱερὰ ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λεγόνται] Hoc ſcholion commonſtrante locum *Soulio*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. *Gr.* in ſumma *pag.* 17. pars in *med.* p. 18. deſcripta. *J. F. R.*

† Ἀνακείων] Et hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλῳ] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλῳ] Τάλων Athenis ſepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſalvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακείῳ] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

10. Βόμβυδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ὥρῃ Angl. ἄρῃ. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίαι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ἄρῃ. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ὥρῃ eſt interpretatio. ἄρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἤρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ἄρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutarum opinor,

quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL. Desinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & jam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ δι' ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτυ. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικυρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάθας· περὶ δὲ τ μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτοις δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ̃ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμ̃ γε τ̃ Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακρινοῦμεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ ὁθενοῦν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς διατρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ̃ ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, κατ' [g] ἄκρων οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἐν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, ὑ φοβηθέντες τ̃ κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ἀθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῖν] Sic L. J.P. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειαῖς] Ὡς τ̃ Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τ̃ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Casaub. ad Athen. J.B.

Ibid. Κλαγγηδὸν πρασ.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὲ ἐπισάλλειν γνώρισμα] Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπισάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχείαν ἐπιτέλει τὴν ἄγγαρ. fac ut cito aliquid capiamus. J.G.G.

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. J.B.

Μηδὲν] Ed. J. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendose μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μ' ἐς κίβδηλ' ἔχ-
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἔπεσας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ̃ κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Δεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτούς· sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. J.B.

Δεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon ista vox sit Philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, Quam mox accipimus? Nec jam poeniteret. J.M.G.

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mss. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήματα] Quae inter bona annumerant Peripatetici. J.Br.

Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρε ἰδὼ τί ἐν ἔχει, ἦπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας; ΠΑΡΡ. Οὐχ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, ἐν μύρον, ἐν μαχαιρίδιον [a] θυτικὸν, ἐν κάτοπτρον, ἐν κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· ἐν μὲν τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, ἐν τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅπως τινὰ τρόπον ἀγνοήμονα ταῦτα παύσεται, ἐν ἀναγνώσονται οἱ συντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὖθις, ἐν οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τὸν ἕτερον βίον· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὀπισκραταιωθῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τοὺς ἀνδρῶν [b] ἐς τὸν χρηστοὺς μεμιγμένοι.

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad ſacrificiales epulas, & ſpeculum, & teſſeras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, & reliquos diſciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, & qui alterius ſint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ἁφῖκται καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, καὶ ξυλακόσια μεθ' αὑ-

46. VER. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, & nobis benevolus, & tuus, Philoſophia, admirator maximus,

[a] Θυτικὸν] Κυρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *Bz. H. P.* [b] Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τὸ τ. χ. μεμιαμμένοι *Angl.* Sed ἐς τ. χ. μεμιαμμένοι P. L. Vulgatam ſervant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χοιδιὸς ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ἢ καὶ ἐγχρυφίας * φαμὶν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδρίσκοσθαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν ἰώμενοι. τὸ κάτοπτρον ὡς ἰσοτιζόμενον τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον ἐν τῇ ὑπηνίᾳ. οἱ κύβοι δὲ δίγμα χολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου ἀφίστης. *V.*

* Φαμὶν] Exc. G. φαμὶν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos*: *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

60. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seceſpita. Caſaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuſe alibi: *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυτικὸν] Placet πυθικὸν. *Μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Brodaeus μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium.* Verum ἐγχειρίδιον κάτοπτρον. Dixiſſet ſaltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quae ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras, &c. quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. *Th. M.*

Μαχαιρ. θυτικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque ſatis liquet quodnam hoc inſtrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba ſunt, de quo ut addubitem, facit Scholiaſtae a me jam memoratum ſilentium, riſum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forſitan uſurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuiſſe. At quid tandem eſt μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiiſti. Ego tamen aliud quid ſubeſſe ſuſpicor, tu, an recte conje-

ce-

rimus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῇ † Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τιν' (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸ πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγικυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπου δὲ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος δὲ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῆς ἀετοῦς πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· ὡς μὰ Δία, ὥστε καὶ ἐκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑπαροῦντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον ἴτητον, ἀποκρεινάντα [e] πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Πρωτῦ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρώτου Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κυρίως † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. *Athen.* l. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίας. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχυρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

6a. Καὶ κατάστηθι] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν εἰς τοὺς χροτοὺς μεμιγμένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χροτοὺς μεμιγμένους. *J. B.*

Ibid. Σὲ τ. χ. μεμιγμένον] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σε legitur τι. In Eddit. εἰς τ. χ. μεμιγμένου. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλαστον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χύτλον δὲ κρατὸς ὄχον εὔσυνον πυρῶν χυμούσης &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνη. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Junius* apud *Stob.* licet quidam afferant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Uti ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amycleo ſpargens alsaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis oliva. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἡ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπορρῶπα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦτα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῳ καὶ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὴν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀνῆσαι, καὶ ὀλίγον τῦ χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἄνῃ ἀλιευόμενος; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὥπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J. B2.* Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ κλίνεται πειραιώς * ἀπὸ τῦ πέρω πειράω, πειραιεὺς, καὶ πλησασμῷ τῦ ι πειραιεὺς. *V.*

13. Ἀνῆσαι] Περιττὸν τὸ ἀνῆσαι. Ἄττικῶν μόνον. αὐτοὶ γὰρ οἱ παίζειν ἔχειν φασὶν, καὶ †ἰκὼν εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις ὁμοπλήσια. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοινία διαπερᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἐκὼν] Ἐχοῦλα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὅπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὥπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνῆσαι] *Dixit dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἄνῃ ἀλιευόμενος. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἄνῃ ἀλιευόμενος, pro τί πράττειν ἀλιεύῃ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἄνῃ ἀλιευόμενος; Παῤῥησιάδης δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι & χρυσίῳ, καθιζόμενος ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τῦ τείχους, καθήκειν εἰς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥησ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθήκειν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἄνῃ ἀλιευόμενος;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττων ἀλιεύῃ, vel ἀλιεῖς;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur subodorasse Marcilius pag. 418. pro καθήκειν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμενος· ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [c] καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἢ ποθεν τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν θεώμενε· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβραξ εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται γοῦν χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔφαυσεν· εἴλκυσαι, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρε ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ἔοικας γε. Ἡράκλεις,

[c] Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* [d] ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. [e] Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* [f] Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. [g] ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. [h] Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. [i] Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P* & P. nec ceterae. [k] Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *F. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαῦνον. ἀσύνων Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *F.* & *B2.* reſtituimus pro vulgato ΚΛΑΡ. abſurdiſſimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Fenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *F. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad *Συγγρ.* c. 15. *du Soul.*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *F. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *F. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime ſelis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt πολυσιγμοειδὴς & πομπίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 13. & VII. 8. *Lu. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *F. F. R.*

31. Αὖων ἔτ' γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *F. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim κῶν legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνὼν erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *F. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim olitum erat, *Brod.* Miſc. *P.* 2. c. 22. inde fecit ἄνων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum multi ſint piſces*;) ſatis abſurde hoc loco. *F. F. R.*

33. Ἐπὶ

τ' ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἴλῃφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· καὶ δ' ἰχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενες· κῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum ſectaris circa petras, ubi putabas ſubeundo te latere poſſe. Sed nunc manifeſtus eris omnibus, ſuſpenſus e branchiis. Eximamus eſcam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam inſedit, & aurum deſcendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam eſca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, noſti hunc quis ſit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aeſtimare par eſt? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis eſt, & horridus adſpectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demiſſo extrahe. Illud tamen vide, Parrheſiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim ſunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita ſane: maxime ſunt cognati apuis, infeliciſſimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθεῖν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic *M. Fl. Ba. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus eſt, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, & σκληρὸς] Ἀποφθ., ἀπρεπὴς, * μυσαρὸς. *V.*

* Μυσαρὸς] Μυσαρὸς editum erat, ſed μυσαρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μύσος ſactus. *J.F.R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latiturum ſperabas.* Sane nullus horum ſic ſe gerit, ut latitare velit, idque praecipuum ſtudeat: nec circa petras liguriens verſatur ſpe latendi, ſed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari ſperabas*, & adſcripſit pater λαφύσσειν. *J.G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex *Iſ. a.* c. 4. ubi ὑπέμεινας λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt, ex noſtro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Jun. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum eſt. Sed phraſin λήσειν ἤλπισας probam eſſe quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet ſequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J.F.R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis reſpondens verbo & caſui praecedenti, licet enim vulgata ſatis ſit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dediſſe credo. Et ſic fere in *Act.* Apoſt. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; reſpondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio caſu efferri non poterat, quia novum verbum non ſequitur; hic tamen ad verbum aeſtimandi praecedens etiam reſpicitur; nam & ſic plane noſter ſupra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἄγνυμαι — πόσου ἀφεχθῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J.F.R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Ariſtoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A.V.*

Ἀφυῶν] Gloſſa *Pariſ. Aphyae piſciculi, quos paris limus, vermiculorum inſtar ſcaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non poteſt commode luſus verborum conſervari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, & ἄφυος

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἕτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν εἰ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῶν νώτων ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. θεισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἰλήφθω, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης ἐστὶ τοῦ πείρατος.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. *e* Ἐστιν] Ἑλ. ante τίς hic inserit P. *f* ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J*. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. *g* ΠΑΡΡ.] Deest in *J*. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. Bz. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τῶν πλατέων. οἱ δὲ δημάτων ‡ συγκολλᾶσαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

† Ψῆττα] Ὀψὸν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὸν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθύδιον haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκυσθαι. C. *M. du S.*

68. Περισκόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. *G.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βόγλωσσον & κακῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* nonavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἰ. τ. *J. F. R.*

ἀφυιστέων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J*. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν εἰ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo appares colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum erraisse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν εἰ βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὲ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ὄψιν ἐκτεθηχυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δέησει· ἀλλ' εἰ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπτολὺ τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Κεῖται. σὺ δὲ, ὦ [c] Πόσειδον, ὀπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται· οἱ μὲν γὰρ δελέατος ἅμα καὶ ἰχάδα· οἱ δὲ, πρόσφυτες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. πρεσβύτης τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἴμαι πρόσθεν τοῦ ὀνόματι. σύ δ' ἐν Χρυσίππῳ, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἶδα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam serratis resecet. PARRH. Demisi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus est hamo unus robustissimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magistrum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chrysus*) inerat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contume-

lio-

a Ἰδοὺ] Ἠιδοὺ Schol. *Al.* ἢν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίων *H.* c Πόσειδον] Ταχέως post πόσειδον inserit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abest autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰδὲ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο ὁ ἀφελής. † Καὶ ἔστι διαπτικὸν ὄνειρ. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. *V.*

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ ὁ τοῦτο Ἀττικὸν οὕτως ὁ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλείονα προσυπακούεται γὰρ τὸ σπούδει. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic restituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum esset Ἀττικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλαπται. quum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βέγλωσσον, erat editum βεβλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἔστι] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἢν ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* reposuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. est. Vid. init. Fugm. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloss. in marg. *Paris. Echinus. Latine Erinaceus, spinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παιστέον] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βέβαιος εἶδες ἰχθύος κοῦφος, καὶ βοᾷν χρὴ μανούμενον, ἐμπέπλεγμαι, καὶ ἴσθι καὶ πεπαγμένα τοῖς ὀδοῦσι. Sic & Ζεῦξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὕτω] Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est ὕστ. *M. du S.*

10. Ὑπερήμαρος] Supra μίαν ἡμέραν τοιοῦτο παραιτησάμενος ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in Impress. Parrhesiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. ἀδίν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante ἀδὲν personam ΕΛ. inserit *du Soul*, non male; sed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] οὕτω γὼν καὶ αὐτὸς ὅπλ κεφαλὴν μὴ τ' ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ ἀφαπαρῇ τις τὴν λαιμόν, ἐοδίων.

ΦΙΛ. Ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τὴν ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑστέρημοι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὅπλ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλαϊζετε, ὡς ἔφη. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέησει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τὴν στεφάνων, πολλῶν δὲ τὴν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] ΟὟτω Fl. [e] Καυστηρίων] Καυλητρίων. Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ [a]Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ κδ' Πειρίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περικλέους φησὶν ἐπισκευάσαντος αὐτὸ γυμνάσιον. *V.*

‡ [a]Ἐν] Ἐκ male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecor.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J.C.* C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζητ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J.F.R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud EA. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J.F.R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλητρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Vorſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναζ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J.F.R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

CHAR.

ΕΙεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τῆτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] πεπήγνυται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

ISatis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam

TYPANN.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & *P.* [a] Παρακέκρουται] Παρακέκρουσται *J.* sola male. Reliquae recte, sicut & *Baroccian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι λέγεται ἀπὸ τῆ Τυρρηνῶν τῆ βασιλέως ἐς ληστὰς ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὕφθησαν ἐξανιστάμενοι τῆ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῆ Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆ αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἁρπάσαι εἰς πλοῖα, καὶ κατάσχοντες εἰς * Βραύρωνα τῆ Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύοντας τῷ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς σωφρόνησαν. Οἱ ἐν ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύόμενοι θεὸν ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆ παρ' αὐτοῖς βίας τῆ Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τῦ, ταῦτα μὲν δὴ ὕτως. ἐπίρρημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ὕδη εἰρημένοις ἐπιλογόμενος ἐφαρίζει αὐτὰ. ἔστι δὲ ὁ διαπελεύσεως, ἀντὶ τῦ, ἄγε δή, ὡς ἐνταῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθὼ] ᾗ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα ὧν ποιεῖ τὸ Χάρωνα πρὸς μίαν τῆ μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῆ νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουσται] Εἴ τι εἶχεν ἐκσεσμένον ὑφάνθη. ὕτως γὰρ σημαίνει ὁ διαπήγνυμι τοῖς ** νῦν ναύταις τὸ διαπείρουσι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράζωνα legebatur, & mox iterum Βραζωνίους. Sed recte correxit *Scaliger*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 599. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύοντας] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένες eam referri decet, forsan ἱερατεύσας. *M. du S.*

Ἀρκτεύοντας] Ἀρκτεύειν idem esse quod δεκατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἀρκτος. ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν —— ac deinde: Καὶ ἐνηρίσαλλο οἱ Ἀθηναῖς, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ Θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένες τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιερῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocration* v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυρρανὶς φασι τὰς τῶν Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαι, ἐπιπλεύσαι Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατάσχειν, ὕστερον ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Scaliger* apud Scholiast. legas πρατεύσαι, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ Θεῷ legendum τῇ Θεᾷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσει τῇ Θεᾷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἥρπασαν παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἡ constanter servant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ὄγε hic exponit Scholiastes, nec ma-

quam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: & prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes

τέτρόπωλαι. κωλύει τε ἐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναστάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γὰρ ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βεκυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ἔστης ἂν αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. supra. Pisc. c. 27. [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὸν κέντρον ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδην ἀξιοῦν τοὺς τεθνεῶτας ψυχαγωγεῖν. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύσωσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκφορήσαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γράφει εἴπερ τις ἄλλος ἢ αὐτὸς ἄνω. *G.*

Vinus ἁρπαγησόμενος τῇ Διῒ, sensus quidem commodus emergeret; sed & mallem addi *in* ante Ἐραστρατίδας; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: *abripiunt virginem Braurenii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepositio. *J. F. R.*

§ Εἶεν] Ἔστι καὶ αὐτὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit *Scaliger*, sine dubio ex collat. Item ἢ & ἀφιστέον legebatur pro ἤδη & ἀφιστέον.

¶ Τρεῖς] Τρὶς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

** Νῦν] Omissum erat in *Edit.* supplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse jam sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγήν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Αὐλῷ] Vocavit τὸ ἐν τῇ αὐλίᾳ ὕδωρ, sic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria ἅτινα γράφουσι τὸ ἰδίωμα τὴν ἰθύνην τῇ κερκίδι συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακέκρουσται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mf. Ox. Sed quid sit, nemo credo expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. *J.* Παρακέκρουται. Quomodocumque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse Παρακέκρουται, simplici κ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad scalmum alligata est. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβληται. Est autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὸν κέντρον ἐμβάλλουσιν: tangit *Hesych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν] Quid sit βουλυτὸν satis abunde declarant Interp. *Aristophan.* ad Vesp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Hesych.* apud quem βουλυτὸν τὴν δειλίνην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἕτερον λύεται τῶν βοῶν, scrib. βουλυτὸν. *Eust.* ad illud Il. π.

Ἡμῶν ἠέλιος μεσηνιόωντο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aspice aratra jugo referunt suspensa juvenci.

Non quod ibi somniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦ μὰ ἤδη ἐστὶν ὡρίας ὅτε ἕτερον βοῶν ἐλάθωμεν γνάθον. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedies. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile sit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceperit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. *M. du S.*

ὅτι ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναπρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπιλέληθεν ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τὰ ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπιδεικνύμενος τὸ λῆρον τὸ [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ [b] γενάδας [c] παρελθών. μία γοῦν αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλθὼν ἡδέως διάγει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ὀπὶ πλέον διαθέντος χρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐκ [e] ἴστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐκ ἡμεῖς πολὺ αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καίτοι κήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδι-

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

[a] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῦ. [b] Γενάδας] Recentiores Edd. vitiose γυνάδας. [c] Παρελθών] Deest in B. [d] Οἶδας] Οἶσθ' B. [e] Ἴστε] Οἶες τε B. ἴστας P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιὰ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικὸς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν οἱ τοῖς ἄνω οἱ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ἂν λέγοιεν. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἴδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ ἐκ σησάμου. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θέματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Ιὰ] Ια. erat in impress. ι. in V. ις'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον edimm erat, sed correctum ex C. Ego etiam ὧν malo quam ἂν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν. ἱστορεῖ δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omissa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μὲν τὰ ἐφήβων] Hae omnes artes Mercurii jam enarratae Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γυνάδας, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Χοαὶ] Dico ad *Heliod.* χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νε-

κρο-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ἀποδράσων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ σὺ ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ σὺν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον σὺν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, ῥιμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὑβριστεύοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὸ πόδε [f] κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γῆν ἄδηλος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ σοι ἔοικας. EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννὶ τῷ ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μελαδίωνα, ὀλίγου δεῖν λευκόνωτον ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; EPM. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ὄθυρμλῆς, καὶ ὧν ἀναχωρεῖ, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὑβριεῖσθαι δυνάμενος, ὑπὸ

f Κεκονιμένον] Κεκονιμένον O. κεκονιμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπαιτε] Ἀγαπᾶτε. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Διδιρόνου] Τὸν τύραννον λέγει Μαγνεσίβλω. V.
47. Γελῶντα] Μίκυλλον φάσκει ¶ φησὶ δ' συνεσθίειν. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυρίως λεγόμενον ** δὲ βαστάζοντα. V.

¶ Φησί] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *J. F. R.*
** Δὲ] Καὶ editum erat; sed rodbe in Δὲ mutavit manus *Scalli.*

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.
52. Τῷ ἀσθματικῷ] Τῷ συνήχοντι πτύοντι, καὶ ἀναπτύοντι. G.
56. Λευκόνωτος] Ὁ καταλιμπάνων τὴν νῆσον. G.
61. Ἀναχωρεῖ] Κατωτέρω φησὶν ὅτι μίσημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίσκεσθαι πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ λύπῃ τῶν ἅπαντα καταξημιούντων, καὶ μὴ λυόντα ἔχειν. G.

†† Ἀλίσκεσθαι] Fortasse legendum, ἀλίσκεται πολεμεῖ τινα ὅπως ἀντιμίσῃ. *M. du S.*

Ὑποδυόμενοι μιλίοντος. *J. B.*
Ibid. Καὶ πόπανα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πόπανον docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*
34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς τεθνεῶσι. Interp. *Aristoph. piscatori*, ἄγος τὸ μίασμα. *Hesych.* *J. B.*
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J. M. G.*
51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 16. *M. du S.*
56. Λευκόνωτος] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J. B.*
67. Ὁ

ὀπλελαπότος ἤδη τὸ ὀπιχελωσμένου αὐτῷ νήματος.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότατος ἦτον, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ὤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧς γάρ μοι [b] παρεδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ ἔδαφος, ἐπανελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ καλλιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμὲ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ σύμβολον τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει δὴ νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησὶ, χρῆ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic *P.* & *Ba.* Reliq. Edd. κἂν. Sed ὢν ἂν. male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. παραδέδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται δὲ ὡς ὁ ἀτράκτου ὁ γράφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. *V.*

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μοῖρα τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. *V.*

71. † Ἀντιρρόδων] Ἀντιδώσων. *V.*

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. *V.*

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀναφορίαν τῶν Λακεδαιμονίων λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' ἧς τοὺς νεκροὺς εἰσὶν οἱ ᾅδου

* Στρόφοι] Στρόφων editum fuerat, male.

† Ἀντιρρόδων] Ἀντιρόδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπε legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῶ δὴ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δή' ἐθ ἀφυσσοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci por-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus, CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ὅσοι αἱ ἐν ὑρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς ὐδαλελόγισαί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῆς τε ὁδοῦ. καπειδὴ ὐδενὶ τρόπῳ ὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους τε καὶ ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ὅτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγος θέοντες, [e] καλαλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· ὐδὲ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καλεγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

[c] Δυνάμενα] Δυνάμενα B. [d] Σύμβολον] Συμβόλαιον B. [e] Καλαλαμβάνομεν] Καλαλαμβ. B. [f] Καλεγιγνώσκομεν] Καλεγνωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. [g] Καθεζομένη] Κατεζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παρελόγισό σε] Παρφθμησεν. V. (ὠδαλελόγισαι. C.)
93. Συνεὶς] Νοήσας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπληγος] Ἀφίλητρίας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. ὑσπληγος.
99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῶ νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident; ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀρφῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον δ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑκάτους. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῶ πλοίου τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα; ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθος, ὀπτεύσομαι ἕκαστον αὐτῶν προσ-
γνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς
[a] τὸν τρόπον. σὺ δὲ Ἑρμοῦ λαμβάνων στοίβαζε,
καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυ-
τὶ πρῶτα ἐμβαλῶ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό
μοι; EPM. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν
ἀριθμὸν ἔτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν [c] ἐκτεθειμέ-
νων. ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας
ἡμῖν πικρὰς ἥκεις ἄγων. EPM. Βούλει, ὦ
Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπως τούτοις ἐμβιβα-
σώμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ἔτω
ποιεῖ· τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ
πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νῦν ἐξετάζουσα; οἱ ὑπὲρ
ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ
ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ
ἔτους. δήσει τάχα καὶ τούτοις χρήμενον πα-
ραγαγεῖν. EPM. Ἰδοὺ πάλιν ἔτοι δυεῖν δέον-
τες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ πεπει-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor; numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκτεθειμ.] Ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. J. &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.

Ibid. Ὀμφακίας] *Ἀώρους, ἀνεψήτους, ὁ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τελευτηκότα ἡπια. B.)

18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων προσγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ὠφελκύσαντές τινας τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, κακῶς ἐνέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καλοῦνται δὲ οἱ τυράννων, καὶ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲ λέγει νῦν, ὅτι τὸ πάνυ γηρῶντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἐ βούλομαι. V.

20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.

21. Ἀράμενον] Κουφίσαιμι. V.

23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat, sed & ἔτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικρὰς autem *Gron.* legere jubet σικιὰς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τάττων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γενομένῳ legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέντατα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, περίβαλλε, στίγαζε, σκίαζε, a στοιβή, unde στιβεῖοι, *Aristoph.* Acharn. quæ interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*

Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*

13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα ἡπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*

15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὠφέγγεται, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας ὅπου ἐπ' αὐτῷ (*post eum*) ἄνδρα ναυλον. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τὸ πάνυ γηρώντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἐ βούλομαι. *J. B.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*

20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. B.*

22. Δεῖ

tate mites omnes & suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passi enim jam omnes & corrugati sunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adsunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes Philosophus propter Megarensem meretricem. MERC. Hic prope te isti. CLOTH. Ubi vero sunt, qui regnandi caussa alter ab altero interemti sunt? MERC. Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὼς τραυματίας ὅπλοις τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, πρόσαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀπεθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ τούτοις ὀγδοήκοντα, καὶ τ' Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτοῦ Γωβάρυν. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Διὰ ἔρωτα αὐτὼς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἑτέρας δὲ Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοιί πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶ δὲ οἱ περὶ τὰς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεσᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὼς ἐκ δικαστηρίων δῆτα πρόσαγε. λέγω δὴ τὼς ἐκ τυμπάνου, καὶ τὼς ἀπασχολοπισμένους.

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὶ τυμπ. B. Sed vulgatam servant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἐψημένοι ἐν τῷ λέγειν καιρῷ.
41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς κακοδίκους ἐφόνευον. V.

¶ Ἐψημ.] Corruptam vocem ἐψ. . . censeo. *M. du S.*
Sed si Ἡψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἕψημα autem mustum decoctum, vid. *Foës.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiast. semper apta loqui. *J. F. R.*

** Ξύλον] In *Exc.* G. est ξύλον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir Doctiss. In C. est ξύλον. *M. du S.*
†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. *M. du S.*
Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemst.* ad *Dial. mort.* p. 429. *J. F. R.*

22. Δωῦ] Priscis Atticis. *A. V.*
23. Πέτειροι] Contra ἀμφαμίους. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. *J. B.*
24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* *J. Br.*
25. Ἀσταφίδες] Lucilius, *rugosi passique senes.* *A. V.*
Ἀσταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ πρόσωπον, de quo *Suid.* & *Zenob.* *M. du S.*
30. Ἐν Μηδίᾳ] De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus statuendum relinquo. *M. du S.*
33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philosophum alium novi neminem. *M. du S.*
34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pausan.* Eodem iterum nomine ex Athenienstium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conscrib. hist. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. *J. F. R.*
39. Ἐκ δικαστ.] Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in *Pl.* p. 32. *A. V.*
40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* *J. B.*
Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ὧν εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ὃς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βέλει ἀγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶς δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠά, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσχηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄγαν τὸν χρόνον; ᾠδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸ ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα ἀφαπτόμενος ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε καὶ πειθὼ δέσμενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisscus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata[1], & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector. esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίων J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἶας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν οὖν τῇ τ' Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα ὠφετίθεναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὠὰ δὲ λέγει οὐ οἷς ἐκαθήροντο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ * τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τοῦ] Τὸν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

eruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα εἰς τύπτον] οὐ τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίαν πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνον ἰάσασθαί σε τὰ γιγνόμενα οἷμαι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐφοιτᾶν ἀναλαβόντα σχῆμα ἐρινύος, λέγοντα ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. M.du S.

63. Με-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσ. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδη, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἐμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ᶠ ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ χρημάτων, ἔνθα τὰ μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρρωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἂν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κομιεῖται. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκλεισα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· οὐ ὀπιθιώσεται

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄπελθε εἰς τὸ πλοῖον. *V.*

70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πραξιτέλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀποσκήπτει. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba σχολὴν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Scholion*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκήπτῳ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγακλῆς] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιθιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῇ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* *J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïco

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δή γ' ἁλίπλ. δυσίκλυτος. *J. Br.*

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ πεπάγως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*

Ἄραρεν] *Hesychius:* ἄραρεν ἡρμόσθη, ἢ πεπηγότως δέδεται, ἢ κέκριται. *AE. M.*

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀνάξ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, ἢ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, ἢ τ' ἐσθῆτα, ἢ τ' χρυσὸν ὅλον σε ἀφῄλαβόν. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχῳ αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιόταλε, παρειλήφεις, ἀποκλείνας τε αὐτὸν ἢ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νὴ ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, ἢ τάλαντα ἀφ' μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκλείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίου B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] *Καὶ σὺ τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)
91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅτω ἐ τῷ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. *V.*
96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*
2. Ἀπίφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῷ πολλάκις ἐψηθέντος γυνὸς ὀρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀρύζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll.* G. confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἑρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*
91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. *Th. M.* *Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νὴ ἐμὰ ἦν. Κλω. οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & auctae diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. ὅτω ἐ τῷ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*
Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*
2. Ἀπίφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*
7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πενήκοντα ἡμέρας. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐπο-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet &

αὐτὸν ἔοικα γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών.
ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσω εἶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ πανμέγεθες ἀναστήσας, ὀπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ τραγικὰ [h] περὶ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ ὀκτὼ εἴκοσιν ἐτῶν ἀφορισήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παραχέω τὸ τάχος, καὶ τὸ ἐπανόδῳ εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἀνταπόδοτον ὑμῖν αὐτ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶ ἐκεῖνός

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ ὀκτὼ P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Περὶ] Sic Edd. & B. κατὰ J. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Ἀνταπόδοτον] Ὄνομα κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Ἀνταπόδοτον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtæ, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τὸ τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου] H. e. atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ὑπ' ἀμφὶ δοῖν dictum eſt τὸ τάχους & τὸ ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῦλός ἐστ' ἀνὴρ — τῇ βαδίσει & τοῦ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Amaſium meum. J. Br.
Τὸν ἀγαπητόν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἀνταπόδοτον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.
Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum Agapetum, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum Brodaeo in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum Geſnero adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Pyr. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀγ-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νυνὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅπως τινα ἕξει [b] τὰ τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, τὴν δὲ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλέλραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ὅτι τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τοὺς λεγομένους καὶ πραττομένους ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, καὶ ἔχοντες ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *Bz.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἴμοι, θύλαι, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Διὰ τοὺς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφαίνει ὠδῖνα. καὶ † ὅπως ὠδὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, καὶ καιρὸν § ἐξαιούμενοι. *V.*

* Ἐγκαλαλεχθήσεται] Immo ἐγκαλαλιχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπῃ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξαιούμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένου] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλιχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἔκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλῳ tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὅρκῳ τὴν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐπιχθὶν] Φίμω. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα μοι ἀποθανοῦσα εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο. Ἀττικὸς χαρακτισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μηδὲν — κοινωνήσας τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*

Ibid. Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. quo vero consilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custoditet, Glycerium pelliçem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοιλες ὂν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκας⟨ος⟩ αὐτῷ ἕτοιμ⟨ος⟩, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ὅλως, ὅρκ⟨ον⟩ αὐτοῖς ἦν ὀγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γοῦν τελευταῖόν σοι ποιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θύρῃ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρόν τιν⟨α⟩ ἠσθόμην. τί βουλόμεν⟨ος⟩ δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν μέ τι νύττει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραγμάτιον εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀπεθανόμην εἶδε, δεῖλαιον ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεῖτο γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὑπεισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ εἰώθει ἔνδον παροῦσ⟨α⟩· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἐπιβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] Ὅλ⟨ον⟩, *f.* sola. e Ἐπισπασάμεν⟨ος⟩] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B2. & P. &c.

60. Ἐπὶ τάχιστά μοι ἀπεθανόντα εἶδε] Ἐθ⟨ος⟩ Ἀττικοῖς ἔστι χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρόντως γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἶπεν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπὶ τάχιστά μοι ἀπεθανόντα εἶδε. ὡς καὶ Ἀλκαίου, ἐπὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν αἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν ἀδοκήτων φωνῇ κατὰ θῆλυ⟨ν⟩ γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἰμμένει Ἀττικὸς· μειράκιον δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάων, καὶ ‡‡ Ἀζρότιον. ἅπερ καὶ μίχρι τῶν ἐνικῶν μόνων κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκορυστικὸν τῆς γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει, αὐτοὶ δὲ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἔτυς §§ ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. αι κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμεν⟨ος⟩] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμεν⟨ος⟩. *V.* Ἐπισαλλόμεν⟨ος⟩ καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμεν⟨ος⟩, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμεν⟨ος⟩, ὠθήσας ἀγών. *G.*

Ibid. Σποδῷ] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς ἀπὸ σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βαίνειν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐστόδει] Ὑβριστικῶς ἠφροδισίαζεν. *V.*

¶ Τῇ] Γὰρ τῇ habebat Edit. *Clar.* sed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Πώλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀζρότιον] Ridicule legebatur in edit. αἰζρότιον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Clar.* *J.F.R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J.F.R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in Edit. *Junt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J.F.R.*

67. Ἀπολίψας ἐς ἐμὲ] Phrasis nostro familiaris, ut Cl. *Jens.* alibi ostendit. Sic ἀπολείπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγάς μοι πολλάκις ἐδέν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κατέκοψε τὴν κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας με, καὶ ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἅπιθι [a] ἐπιπὼν ὤχετο, ἐγὼ δὲ, [b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅπως ὀ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου προσιόντων τινῶν ἠσθάνετο, [c] σιάλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύσασα, καὶ τύπτομα ὀπισθομένη, ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαιτῶν ὀπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ὀπιτιθέντα ἑκάστῳ τὴν δίκην· [e] τὸ δὲ νῦν

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπιπὼν] Ἀπιπὼν B. ἐπιπὼν J. b Ἐνεπιμπράμην] Ἐπιπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιάλῳ] Σιάλῳ L. Th. Mag. d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B2. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. V.
70. Καὶ τὴν κόρρης] Καὶ τὴν κεφαλῆς. V.
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν σὺν τῇ γόμφῃ σιαλαγωγὸν πτύελον *. V.
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησιν, ἐνδεὲς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ σὺ τῷ βίῳ πολλάκις εἰώθει γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ἔστιν υἱὸς ἐστὶν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τοῦτο, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευταιοτάτων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. V.

* Πταρσμιον C. prave, forsan scripserit πτυσμιον. M. du S.
† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. J. F. R.

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μιαρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius*. J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra Μισθ. c. 26. M. du S.

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit*. J. Br.

77. Σιάλῳ] At infra Ἁλιέ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σίαλος, σίελος, ἀφρός. J. F. R.

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. J. F. R.

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem*. aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. J. Br.

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent*. J. Br.

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀλέτριος] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀλέτριος. Nota vis hujus participii cum verbo. J. M. G.

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Κἂν δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. A.

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adsume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adsidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui. CLOTH. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτρίβε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιλν με ποίησον ὦ Μοῖρα τ πενήτων ἕνα, καὶ δῦλον ἀντὶ τ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ᾧ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τ ποδός. ἐὰν δ' ἀν ἐμβαίη ἐκών. ΕΡΜ. Ἔπου νῦν δραπέτα· δέχου τῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τ δεῖνα· ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τ ἑσ τὸν δεδήσεις. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ πρωεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρυς εἶχον μυρίυς. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' ἐ δικαίως σε πατέτιλλεν ὁ Καρίων, ἑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' ἕξεις ὦν τ τυραννίδα ἔξεις, γθυσάμενος ξύλυ. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; ὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦθα καὶ ὀλιγωρητικὸς, μικρῦ δεῖν προσεπατάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαρῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἑτέρῳ προσπεπατσαλθυμένος.

MIK.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J.* P. B2. &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. simpliciter Fl. unde & KY. personam possis facere. *h* Ἐπαναβαίνειν] Ἐπαναβαίνειν. B., *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque person. Kυ. Cynisci significare potest.

92. Εἴσω τῦ ποδὸς] Τουτέστι, κατὰ τῦ ποδός. *V.* (ἢ, ἀπὸ τῦ ποδός. C.)

94. Καὶ τ δῦνα ὅπως] Κἀντεῦθα ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθος, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. *V.*

6. § Προσπατάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τῦ ἀνεκαίρεσα. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπατ.] Προσπατάλευσι, edium fuerat; item mox ἔδοσα pro ἔδησα, & ἀνεκαίρεσι pro ἀνεκαίρεσα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] Quo, nisi cymbam conscendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer supra c. 4. pr. & non semel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δῦνα] Cynicum designare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem video *Vorstio* eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: [*hic pone novam personam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed ΚΥ. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάριν, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & post ἀμέλει duo puncta adposuerat, KY. adscribens. Fruftra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῦ Ῥαδαμάνθυς. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. *J. F. R.*

99. ΚΥ. Εἶτ' ἐ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una extat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαρῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. *M. du S.*

6. Προσπατάλευσα] Megapenthes intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, ὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς μικρῦ δεῖν προσεπατάλευσα; *Nonne ego te nuper, quod valde liberc & aspere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπατάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τῦ, ἀνε-

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος, ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γῆν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὸν σοὶ ἡ ἀφιξις. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· εἰ πάνυ με ἡ γε Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταφάγομαι. ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, εἰ ὁμοία τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ὅτι ἀφ' μέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν ἀφ' [e] τοῦ βίου, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ δὲ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἔξω τινὶ προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι. ΚΛΩΘ. Ἀλλὰ μὴ ἀνιῶ σε, ἀλλὰ καὶ ἐμβαίνειν ἐπὶ τὴν σκάφην ἐθέλω. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ἀνιῶ σε, ἀλλὰ καὶ ἐμβαίνειν ἐπὶ τὴν σκάφην ἐθέλω. ΚΛΩΘ. Ἀλλὰ μὴ ἀνιῶ σε, ἀλλὰ καὶ ἐμβαίνειν ἐπὶ τὴν σκάφην ἐθέλω.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J. P. B2.* Fl. & *S.* b Τὸ ὑπισχν.] Deest in P. c Περιμένουσιν] Μὴ περιμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τοῦ] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμ.] *J.* ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. *P. B2.* &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκετὴ, ἐπιπόθητον. *V.* (ἰδιῶτ. C.)

17. Ἡ τῶ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα· σὺ τὸ σπηλαῖον φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὴ † πάντας ὕστερον σὲ ἐδίων. τοῦτο δὲ ἡ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὖτιν δὲ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ὕστερον γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ ἀφαιρούμενον τὸν Κύκλωπα. *V.*

19. Ὅτι πύμαλον] Ἔχαλον. *V.*

22. Ἐκ ἀφ.μέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφ.φερόντων. ἐλπίδας δὲ ‡ οὐ τοῦ ἐπιπόθου χήματος τοῦ κύκλου ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τιμωμένων αὐτὸν εὐθειῶν § μείζων ἡ ἀφὴ τοῦ κέντρου ἥτις ¶ ἀπὸ τούτου ἐστὶ τὰ πάνυ ἀφ.φέροντα λέγεται. *V.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοτρεπὴς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δίον εἰπεῖν· ὁ δὲ ἐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἰρηκε. *V.*

30. Προσέχειν] Κρατεῖται. *V.*

* Σοὶ] Ὅτι. *V.*

† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.

‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῆ ἐπιπόθε legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*

§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τῆ κέντρε ἐκδεχ διάμετρ. λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. κ. οὔτε καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*

¶ Ἀπὸ τούτου ἐστὶ] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τῶ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

ἀποσπώμενος. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἔδυσε pro ἔδυσα, &c. *J. J.*

15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*

18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*

19. Οὖτιν] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἔδομαι μετ' ἄλλοισιν ἑταίροισι. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brad.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέαγ ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίας, [h] ἀνακωκύουσι· καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἅιδου φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γῆν εἰς τὸ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ σὲ τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ πολλὰ τὴν ὁδὸν ἐπιδιώσκων, καὶνταῦθά σε καλαλιπαρῶν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωμοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πάλαι μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἄσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδά τινα ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανίηρίαν ἐπινιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμὼν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με τὸ κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μέλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

h Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι ἐπὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abeſt *Ικετεύουσι*, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* *i* Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. *k* Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστηκυῖα] ** Προστηκυῖα. προσταικῖσα. ἐστὶ δυναμένη ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καλαλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σαυοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικίαι λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. *V.* (ἱλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν ἐφ' ὅσον οἱ πλούσιοι εἰς τὸ ὀπίσω βλέπουσι, ὡς †† ἐπιθυμοῦντα τῆ φωτὸς. *V.*

** Προστηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J. Br.*

Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι] Mſ. ἡμῶν. Proverb. ἐκ πάνυ διαφόρων. *J. B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*

30. Προσίχεσθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσιχτέον, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μαιμακτῃ προσιχθῆναι. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχεσθαι etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κάτλυμα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον ὑπερφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖφθαι· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

ΚΛΩΘ. Πάλαι ὄν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ἔτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὸν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκυλαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ B. b Μηθ'] Μὴ θ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότερον. *G.*

61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*

73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός. *V.*

74. Ἀπεκναίε μοι] Ἀντὶ τοῦ νωθρότερόν μοι ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστοις κ. † ἡμᾶτ . . , καὶ πονηρὰς ἔχειν ἐπιθέσεις, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ μοι] Ἐφθονεί μοι.)

* Ἐμμᾶτ.] Ἡμμάτω editum erat; sed in V. est ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἰματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἰμμάτω editum est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris fidem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*

59. Μηδ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηθ' ὑπό. *M. du S.*

Μηθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδὲ? Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μηθ' Ἑλένῳ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ὐδὲ & ὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit ὐθ'. *Theogn.* 178. — ὐθ' ἑρξαι δύναμαι. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praeceſſit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μηθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post ὐδὲ quoque recte sequitur ὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πιθοῦν, ὔτε — quamvis frequentius ὔτε — ὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*

61. Τὔμπαλιν] Mss. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*

67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*

70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, καὶ δὲ φλὸξ.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*

72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λοξοπόδας, ut ἀργυρόπεζα, λοξόποις, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus prae-

ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος καλλιφαίνετο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν καὶ μᾶλλον καταγέλαστος, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κίονος τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ὅτι τῷ αἵματι τῷ ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν [c] Γνίφωνα ἰδὼν γέροντα, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄθυτος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν γὰρ ἄγχιστα τὴν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὢν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ἀεὶ χρὸς ἦν, καὶ αὐχμηρὸς, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. B2. *H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχος, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν ἓξ κοινοὺς τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ἐς τὸ σεμνὸν προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως ἐξεπατῶν. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendose.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ὠφθη τὸ κοινὸς εἶδος) τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύτα vitiose editum erat.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

τὸ κλινης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mss. Regius ὥσπερ ἂν θεός τις ἀνήρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλβιος] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλβιος] Vid. supra *Nigrin.* sub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros supercilios Τιτανώδεις βλέπουσας, his verbis attollere. *J. B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *A. V.*

ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quædam mensurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ἐς τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν ἐς ὑπερηφάνως ἐξεπατῶν. Sic scriptum ad oram Mss. Regii. *J. B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus describit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer supra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνόφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῖς

μέτωπον ἀνάπλεως, ϗ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλυτῶ, οἷς τάλαντα ϗ μυριάδας ἐλογίζετο, ϗτ' μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς ᾧ [b] μακαρίᾳ Ῥοδοχάρης. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; ϗ μελαξὺ [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα [e] ϗ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῇ πρεῖμνε· ἐς αὔριον ἑωθέν σε ξὺν πορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ὀπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλείψομαι. καίτοι, τί δ' ἀφίγμαι κατ' αὐτούς; δ' γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τ' ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

sertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam solvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam est cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero solus hic destituar: quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam sim mortuus, praesertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. *b* Μακαρίου] Μακαριτου B. *c* Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καὶ περχόμεθα. B. *d* Γὰρ] Abest haec vocula in B. *e* Καὶ] Et haec conjunctio desideratur in B. *f* Ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ R. *g* Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. *Bo.* Nihil variant Edd. *h* Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμεῖα *H.* Sed vulgatam servant B. Fl. *P. S.*

97. Ἐλογιζετο] Ἠρίθμει. *V.*
4. Καὶ * ἀνιμήσηται] Ἀναστάσῃ. *V.*
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. *V.*
13. Διαπεμψομαι] Κολυμβῶ. *G.*

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. *V.*
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τ μισθὸν τ ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. *V.*

* Ἀνιμήσηται] Ἀναμένεται male editum fuit, & ἀναστάσεται pro ἀναστάσῃ. *M. du S.*

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναχωρήσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. *J. Br.*

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis caussa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est *Brodaei* interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *suos jam dextra computat annos*, & *Taubman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. *J. F. R.*

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. *M. du S.*

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ.., *J. B.*

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis est ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phrasi utitur. *M. du S.*

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auscultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eamdem capitum distributionem servavimus, quam ille in Juntina designaverat. *J. F. R.*

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστάσῃ. *J. B.*

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorsus dictio. *J. B.*

19. Προκαλαχθ.] Diu me vox haec torsit: Videa tandem quid significet. κατάγομαι est *diversari*, *hospitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; ϖϵῖμϵινον ὦ Μίκυλλϵ· ὁ θϵμις ἔτω σϵ διϵλθϵῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ϰ᾽ ϖροκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ ϖροσελάσαιτες, ἀναλάβωμϵν αὐτὸν, ϰ᾽ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναναάσπασον.

ΧΑΡ. Πῆ νὺν καθεδεῖται; μϵτὰ γὼ ϖάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὺς ὤμυς, ϵἰ δοκεῖ, ϖ᾽ τυράννυ. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνϵνόησϵν· ἀνάβαινϵ ὦν, ϰ᾽ τ᾽ τένοντα ϖ᾽ ἀλίηξίυ καλαπάτϵι· [k] ἡμῖς δ᾽ ϵὐπλοῶμϵν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχϵι σοι τὰς ἀληθϵίας ἐντϵῦθϵν ϵἰπεῖν. ἐγὼ τ᾽ ὀβολὸν μ᾽ ὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλϵύσας· ϖλέον γὼ ὐδέν ὄφϵλ᾽ τ᾽ ϖήρας, ἢν ὁρᾷς, ϰ᾽ [l] τύτυ ϖ᾽ ξύλυ· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμ᾽, ϰ᾽ [m] ϖρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ ὐδὲν, ἢν [n] εὐῆρες ϰ᾽ καρίερόν μοι ἔρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρεττε· ϰ᾽ τυτὶ γὼ ἱκανὸν ϖρὸς σῦ λαβεῖν. ΚΥΝ.

i Συναναάσπασον] Sic A. G. P. L. συνάρπασον Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & *B2.* recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P.* Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτοῦ B. Sed vulgatum ſervant Edd. m Πρόσκοπος] Πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatum P. *P. J. H.* n Εὔηρες] Εὐήρη P.

25. Τένοντα] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμϵν] Ἐπικελϵύσωμϵν ἢ ἐπιφθϵγξώμϵθα τ᾽ πλοῦν ἀρχομένων, ἤτοι ϖαρθμὸν αἰτησώμϵθα, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμϵν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικϵ τοῦτο ὑποβαλλόμϵνοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κωπῇ καθήμϵνος. *V. Ibid.* Εὔηρες] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κόπον. *V.*

34. Ἔρεττε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κωπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῇς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρις pro εὐῆρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ϰ᾽ σὺ Ἑρμῆ συναναάσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συναναάσπασον. *J. B.*

Συναναάσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. φων. c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ ϖροκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις ϖατὴϛ. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ϰ᾽ ταῖς ἀληθείαις ϖατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τὺς ἡμετέρους φεύγων. *J. F. R.*

32. Πρόσκοπ᾽] Ἐπὶ τ᾽ κώπῃ καθήμϵν varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἢ ᾠδῇ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα ᾠδὴ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ὅτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ὀπταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κλημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; ᾠδὴ μὲν ὑπὸ θέμις ἀδακρυτὶ ἀλαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξομαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ὀπιστέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· ὡς ἔτι ὁ κακοδαίμων ἑωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος ἀλαμενῶ, οὐδὲ ᾧ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, ᾠ ἠμίγυμνος τρομοστήσω, τὼς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plo-ratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS, Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλ. οἴμοι] Persona ἄλλ. deerat in Edd. excepta *S.* b Οὐδὲν] Οὐδὲ *P.* At reliquae & B. ᾠδὲν. c Οἰμώξομαι] Οἰμωάξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς *Angl.* ἐς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἢ] Ἆρα. *V.* (Ἆρα. C)
ibid. Ὑποκελεῦσαι * δήσει] † Ὡς σὺ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ ἔστι τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μὴ τὸ κεραίᾳ ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἀναφέρουσιν. *V.*

41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. *G.*

43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*

52. Κατυμάτα] Διρματά τινα ἰχνηλὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. *G.*

* Δεήσει] Δεήσει editum erat, & mox σαθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. ep. *ad Thess.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elsn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, sacpe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*

ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλ. hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Juntina* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*

50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. *J. B.*

63. Ἢ καὶ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*

67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*

71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτι. *J. Br.*

72. Ἰνδικάτλῳ καὶ Ἡρακλείτῳ τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syros filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῆρας, & *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

Ld.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῶ κρύους συγκροτῆ. τίς ἄρα μου τὸ σμίλην ἔξει, ἢ τὸ κεντητήριον; [g] ἱκανῶς τεθρύνηλαι· ὀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καλαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ τορθμεῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδολε· καὶ σὺ δὲ, δός· πᾶσι γὰρ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τ' ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, πᾶσι Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ὄχλην δὲ, ὅτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς [i] τήμερον ἀποβαίνεις δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ταῦτα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, πᾶσι γαλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τὴν [k] Σῆρας ἀγαγοῦσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ ἦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις σοι ταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας *J.* Σύρας *S. H.* & recentiores; ſed Σῆρας recte *P. Fl. B1.* & 2. Item B. & Schol.

63. Ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. *V.*

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. *G.*

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δὲ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐναγκαῖον ὠφέλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῶ κειμένου ἁπαιτεῖ Σῆρας τοιοῦτους, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ αὐτῶν τοὺς λογοῖδας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. *V.*

78. Μίγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. *V.*

Ibid. Ἢ τῷ] Ἤτοι, ὅ ἐστι διάγνοιτο. *V.*

79. Εἰ καλλίων] Παρὼν ‡‡ ὁνόμαζε. *V.*

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σῆρας legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur Σῆρες, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὴν μίταξιν] Τὸν μίταξιν. *Exc.* G. Τὴν μίταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὴ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὴ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μίγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii.* *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόμαζε] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diductae nuditate servaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ'. IV. *M. du S.*

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ οὐδὲν ἧττε καλὸν, ἧττε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῇ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ γὰρ προσέρχεται δαδοῦχός τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειληλικὸν [c] προσβλέπουσα· ἦ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terrible & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τέτταρας, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτος ὑμᾶς ποθεῖ. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐρινύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἔλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὑπότερον τὸ δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμφω γὰρ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτη legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὴ. i. e. ταυτὰ. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγένοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τῷ περὶ in ὡδὶ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὡδὶ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὡδὶ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὡδὶ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὡδὶ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τοῦ σιγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obtestor; Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove. RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cynisscus, vir optime, sententia philosophus. RHAD. Huc accede, & primus sta in judicio. tu vero accusaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cynisscum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus essem? RHAD. Quaecumque vestrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ καλροῦ, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι πρὸς ἀγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βέλομαι καληγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτὸς [d] πρὸς τὸν βίον. Οὐκ ἂν ἓν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκλιν κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς καληγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τοῦδε καληγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

[d] Παρὰ] Παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent Edd. [e] Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo post ad οἷος notaverat *M. du S.* μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. [f] Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' personam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *F.* In ceteris abest.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐπορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα δὲ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. τίς τοῦτο ἂν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἰράτησον. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶ] Τῶ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁστιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατίδοι ἐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀλφιασιγαμένην καὶ ἑλκῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιστιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifesta negas? En pectus inusta
Deformant macula. G.C.

Στίγματα ἐπὶ .] Plura similia ex *Theophylact. Philostr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elsner.* ad l. *Timoth.* IV. 2. p. 298.–9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adsentior; num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum *notas* ac *stigmata* in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad caracterem sive notam imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significatu exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. litterae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. *J.F.R.*

ταῦτα, ἆρ' σὺ φὴς [2] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀλίγαν αὐτοσὶ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, εἰκὸς οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι ποτὲ δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ ἀφ' οὗτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καλήγορήσας γε πρότερον ἃ φὴς τυράννους, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τιμὴν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisci illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. d Οὗτος] Sic J. P. H. Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit M. du S. Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte J. P. H.

25. Πολλὰ τῶν * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ἐς φιλόσοφον ἀ καὶ ‡ τι ἴχνη πρώην ἀμυδρὰ, δυνατὸν ἀφ' οὗ πάνυ ἐκκαθάραι αὐτὸ. V.

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. G.

30. Ἐμπολήσας] Κερδήσας, συνάξας. V.

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα ἀφίγνυσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδαμοῦ γραφὴ ἢ στίγμα ἔχων. V.

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pareret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. M. du S.

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit M. du S.

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνη. C.

§ Μακάρων] Μακάρες editum erat, & proxime iterum μακάρων νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. J. F. R.

24. Στιγμάτων] Lege Plut. π. τ. βρ. τιμ. 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2. 457. M. du S.

32. Κηλῖδας ἐκ τ. ψυχῆς] Ὀνησ. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. J. B.

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse bonum hoppce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur sacerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδε ἡκέτω. σοὶ τρέφῃ; τροσιθι. σὲ τ' τύραννον τροσκαλῶ· τρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπ' τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καλῃγόρει, ὃν διέλεγχε ἤδη· τλησίον γὰ ἀνὴρ ὑτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲ ὅλον, ὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐςιν ἀπὸ τ σιγμάτων· ὅμως δὲ, καὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τ ἄνδρα, καὶ τ λόγε δείξω φανερώτερον· ὑτοσὶ γὰς ὁ τρισκατάραλος, ὁπόσα μὲ ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, τ δαλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὺς θρασυτάτυς τροσελαιρύμενος, ἐ δορυφόρυς συναγαγὼν, ἐπαναςὰς, τῇ τόλει τύραννος κατέςη, ἀκρίτυς μὲ ἀπέκλεινε [60] τλείονας ἢ μυρίυς· τὰς δὲ ὐσίας ἁπάντων ἀφαιρύμενος, ἐ τλύτυ τρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ὐδεμίαν μὲ ἀκολασίας ἰδέαν τ δαλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, ἐ ὕβρει χρ τ ἀθλίων τολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένυς διαφθείρων, ἐ ἐφήβυς καταισχύνων, ἐ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· ἐ ὑπερηφανίας μέν γε, ἐ τύφυ, ἐ δ πρὸς τὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, ὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιο ἂν πας' αὐτῦ λαβεῖν τ δίκην· ῥᾴδιον γὰ

f Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. g Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τ ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐπιζρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτ legendum ὦ ὅτος necessario est. M. du S.

35. Ἄτιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄτιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καλῃγορήσας γε πρότερον ὃ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄτιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καλῃγορήσας γε πρότερον ὃ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Illa enim καλῃγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε & προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τ τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῇ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲ] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Dear. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *aufschnarchen*. quod itidem ut Graecum ἀνοματοποιημένον est. J. M. G.

70. Ἀσπαρ-

γῆν ἄν τις τ᾽ ἥλιον, ἢ τῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἐ μὴν ϗ τὸ τ᾽ κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινεργὸν αὐτῦ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τ᾽ οἰκειοτάτων ἀπέχεται; ϗ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ᾽ αὐτῦ ἀφοβολή, αὐτίκα εἴση, προσκαλέσας τὺς ὑπ᾽ αὐτῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. ϗ πεῖσ᾽ ἄνλες, ἄγχυσιν αὐτόν· ἕτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ζ ἀλιτηρίᾳ τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβεβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγαναχτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλέτυν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, ϗ σώφρονες, ϗ ἀδαμῆ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τὰς μὲν φόνυς εἴργασμαι, ἃς λέγει. τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, ϗ τὰς τ᾽ ἐφήβων ὕβρεις, ϗ τὰς ἀφθορὰς τ᾽ παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκῦν ϗ τύτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τύτυς λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ᾽ λύχνον αὐτῦ, ϗ τ᾽ κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοιλι συνηπίσαντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, ϗ

quam istum oculis rectis & nihil connicentibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, coruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisicus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se conscii fecerint. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)
91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τ᾽ Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι ϗ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὕπνῳ ἐμπαίζων, λύχνον ϗ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῦν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Bourd.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀνὰ τὸ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον ϗ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ᾽ ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τ᾽ σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τ᾽ βίου, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos Philosophos ϗ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ᾽ λύχνον ϗ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παρεισαγων, siquidem Philosophis istis ϗ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ᾽ ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀποθνήσκω μεθ᾽ ἡμέραν. J. F. R.

9. Ὑπο-

this adsunto. Bonum factum! paruerunt.

RHAD. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cynisicus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν. [c] ὁ Μεγαπένθης παρέστω· εἶγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαι ἂν [d] ὑμεῖς ἃ σύιστε Μεγαπένθει τούτῳ πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράτθετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν κατηγορεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀλλὰ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέραν μὴ, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴν νύκτωρ ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὐκ ἂν λέγειν πλὴν ἀλλὰ εἴθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τέλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ἄλος ὑποσὶ πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἂν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

[c] Ὁ] Deest articulus in B. [d] Ὑμεῖς] Ἡμεῖς F. sola, male. [e] Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. [f] ΛΥΚ.] ΚΥ. F. male. Item H. Ceterae recte. [g] Οἶδα] Εἶδον B. [h] Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. [i] Καὶ] Deest in B. [k] Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὸν μεθ' ἡμέραν] Τὰ σὺν τῇ ἡμέρᾳ. V.

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. G.

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς καλαχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐπὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τῆς ἄδου. V.

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiast. etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. si lubet, similia exempla adferentem Rever. *Elsner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετίχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἵου μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæsar. vide Clar. *Casaubon.* ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ τοῦτον ποικίλος. In re tamen dissimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέον, ἢ ἀδιδοτέος * τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὅτι τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνον ἐξ ἁπάντων ἄπουλος ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ὅτως ὑφέξει δίκην, μεμνημένος οἷός ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ἀδέτω τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] ὑτοσί; δεδέσθω, μεμνημένος ἂν ἔπραξε [f] κτλ. τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in *B2*. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —εις *H. J. P. S.* c Μόνον ἐξ] Μόνος ὅτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὑτοσὶ] Sic *J. P. H. S.* Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω τὸ ἡδ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐ λέγεται. *V.*

30. † Ἀναπεπαζόμενος] *Μαστιζόμενος, ἀπολογιζόμενος. G.*

32. Τάνταλον] Λέγουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ἦν ἡδέως γυναῖξ τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος καὶ ἀποῦσι τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ ἐκφέρων ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν οὐ τροφῆς δὲ ἕνδεια πεπληρωμένα πάντα, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, ἐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι, αὐτοῦ δὲ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. *V.*

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. *J. F. R.*

† Ἀναπεπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *weyten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reuxius* adduxit in Belga Graecissantibus p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith.* *Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. *J. F. R.*

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. *M. du S.*

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Pariss.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis ΕΡ. legeretur. *J. F. R.*

33. Οὑτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. *M. du S.*

34. Κατὰ] Quaesivi mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. *J. F. R.*

DE

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὅπως μισθῷ συνόντας, καὶν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζώμεθα, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ σοὶ ἀνάγκη μοι καὶ πεῖρα 10a ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλακότων, ἐξηγγέλθησαν πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τοῖς κακοῖς ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δὲ, ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες, οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ἔστω τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Eusebius* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. 15. Τί πρῶτον καλαλιξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτα, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατα καλλέξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτα — ἢ ὕστατα] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 24. *M. du S.*

12. Ἐξηγγ. πρός μι] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forsan male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με παῖσαι; &c. In *Epist. Man.* c. 1. fin. Cl. *Reiandus* tamen recte edi curavit ἐδὼν πρὸς σέ. non modo propter emphasin, & finem periodi, sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὸν μὲν τὸν πρὸς σὲ τὸν πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατὰ τινα τύχην. Constructio autem verborum ἐξηγγέλη, λόγοι φασὶ &c. simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 30. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epist. Sent.* 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἐκπλεύσαι πρὸς τὸν βουλόν. *navigavit consulto.* Noster *Rhadam.* alicubi, c. 8. καὶ ἐν τούτοις πρός γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. B.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι ἅπαντα εἰπεῖν, ἢ τελετῆς [b] διεξελθόντες, ἢ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. ἅ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὑπὲρ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ὑπεφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὑπὲρ τοῦ καρχησίου καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠιόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα ἢ ναῦν, οἵ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ῥῆμα καὶ κατ' ὀλίγον διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otioſe solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραιν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφραίνοντο pejus F. b Διεξελθ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελυθότες Edd. omnes. c Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. *B*2. *H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες τῶν † αὐτῶν τύχῃ ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχῶντο] Ἐκεχῶντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu lenī edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰς] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ηὐφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot. Flor.* 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνοντο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷων ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praepositione. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepositione. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ὑπὸ τῶν κοινῶν ὑπηρεσιῶν ἀπαλλάττου *a publ. functionibus te libera, discede.* Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήκουε. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξελυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξελυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῦ ἱεροῦ καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δικαῖα δ' μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ὑπὲρ τῶν ναυηγίων εὐχαριστήσαντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρῃξὶ θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, ἄκρα κόμαρρα
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄκρα γὰρ ὀφθὴ ἔχει.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliviſci.

ἀλλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὴν αὐτίκα χρείαν ἐπιραψῳδοῦσιν, ὡς αὐτὰ πλειόνων λαμβάνουσιν, ἐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τρικυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταχυμίας τε, καὶ δεκαχυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένη τε πελάγει, καὶ ὅσα πράγματα αὐτοὶ τ' ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑφαιρεθέντι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕραλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, ἐξερρήξαντες τὸ δύστηνον σκάφιδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Τὴν αὐτίκα χρ.] Χρείαν τὴν αὐτίκα, W. V. *i* Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *f.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἀντὶ τοῦ ἀναφάντως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Grunn.* male referebatur ad verba Δεικῶ γάρ μοι in proximo. Sed praeeunte *Scalig.* reſtituit ſuo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρημένοι] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἐκπαυλίσεις] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nautelarum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμενεῖς] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενίας. *M. du S.*

Ibid. Ἐκπλοῦσι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν αὐτίκα χρείαν] *Beza* non ſatis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. αὐτίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παρωχημένα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab *Rever. Elſnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνουσιν] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *f.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τρικυμίας] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J. M. G.*

47. Ὑπερπλαυμένοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſala perfundebantur*, quod utique non poteſt meleſtiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum auſtia eorum ſalſugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπερπλαυμένοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἑκόντες. *M. du S.*

αὐτῶν· ἀλλ' ἴσως καὶνῦν, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυνθεὶς, εὑρίσκω τοσαῦτα τοῖς τοιούτοις ξυνόντα, [c] ἃ ἂν ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐν πολλῇ ἤδη καταγνῶναι σε τούτῳ τῷ βίῳ βουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπῄνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισθδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τῶν φίλων ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἀποδημεῖν μετ' ἄσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ἔτι λευκῷ ζεύγει εἰ τύχοι ἐξωμιλακὼς προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγου, [g] ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἥκουες, εἴωθας ὅπως ἐκτε-

55 At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae 60 ineundae consilium agitare.

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi 65 conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Boulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. b Τῶν λόγων] Τοῦ λόγου M. V. c Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. d Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* e Οἷς] Οὓς margo *Aldi.* f Μετὰ τῶν] Μετὰ τοῦ male W. & Fl. g Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan enim tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἔτυμολογικῷ in Ἔρως. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τῶν φίλων ἔχειν &c.] Permolestae ob interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id mihi non mediocre videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis καὶ ἂν τῷ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, ἐκ ὀλίγου ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuriensis & Parisina, quum Basileensis καὶ ἂν ᾧ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγου ἐστὶν, omnes inepissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi essent emolumenti mercedem amicitiae & beneficiorum illarum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & *ea esset accepturi* pro *licerent*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ἂν τῷ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγου, ἐστὶν. Ut in Mercede cond. μισθὸν τὸν ὀλίγου τῆς ἀγχιλίας προσλαβόν. *J. G.*

68. Καὶ λεύκῳ ζεύγει] Λεύκῳ ζεύγει vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut fecit *Boulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ἁπαντα ἦν ἀριστοφ. Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere, omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de diff. differ. Posteriore hoc sensu *del.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἄνηρτα πάντα φύονται. Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἀστε-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injeciisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae caussam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήμους πρὸς αὐτὰ, ἢ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ 7 σθένος ἀνακεκλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ἐς ὃν τό γε ἡμέτερον [b] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπιλαβόμενα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν 8 στοῦ λαιμῷ ἀνασπάσαμεν, οὐδὲ προσθλάσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες [i] ἐξελκομένῳ, ἢ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, ἢ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτας ἐπιδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγῃς, ἢ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκυσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἅπαντων. ἢ τὸ δίκτυόν γε αὐτό, ἢ τὸν κύρτον τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅτι σχολῇς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκ ἢ 9 μυχῶν προεπισκόπησον· ἢ ἢ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, ἢ ἢ ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ σκόλοπος ἀναγραφήν, ἢ ἢ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

[b] Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *F.* & *Al.* [i] Ἐξελκομένῳ] Ἑστῶτας *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. [k] Οὐδὲν] Οὐδὲ *W.* [l] Ἅπαντων] Ἅπασιν *Pell.* ex Ἁπάντων *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τῷ σκίλλοντι] Σκόλοψ, ἢ ξύλον. *V.*

Ἄσπρα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτι φυτεύσαι χρεὼ φυτὸν, οὔτ' ἀρόσαι,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τ καρίδ@] *Cum squilla*, hoc est, *cum ossea*. hoc enim piscē plerique insecantur. *F. Br.*

Μετὰ τ καρίδ@ ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piscat. *F. B.*

Ibid. Καρίδ@] *Squillam* τὸν καρίδα. hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? consiet certius, *ficum* interim hamo addidi. *F. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένῳ] Sic tres editiones, quam tamen Erasmus interpretetur *adastē*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἑσταλκομένῳ. *F. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *F. F. R.*

83. Ὁρᾷν] Forsan ἰδόντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*

Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse caussam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *F. F. R.*

88. Καὶ τ κύρτον] *Retis sinuum*, aut *nassa*. *F. Br.*

Ibid. Κύρτον] Κύρτος ἀγγεῖόν τι ἐκ ἰτέων ἢ ἑτέρων ὀστράκων ἢ ἐκ ἁλιέως χρῶνται *Hesych.* ἀλλ@ δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zonob.* in *Parœm.* ἴσως τ ἁλιευτικῶν κύρτων. *A. V.*

90. Μυχῶν] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Theog. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἡγαγε νυμφιδίοιο μυχοὺς ἐπὶ παστὸν ἐοῖο. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *F. F. R.*

91. Τῷ σκίλλοντ@] *Uncī*, *hamī*. *F. Br.*

92. Καὶ τ τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *F. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel συνδειπνίας caussa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἢ πρὸς τ' γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασιν Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἢ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὴ ἐν τοῖς δειλοῖς, ἢ ἀφ' τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ Λάρ, ὅλον πεζικανὸν τὸ δέλεαρ.

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem immeticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

Ἰηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἀφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ὅ γε πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὑμᾶς μόνους, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιότεραι τ' προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἢ πρὸς γραμματιστὰς, ἢ ῥητόρων, ἢ μουσικῶν, ἢ ὅλως τ' ὅτι παιδείᾳ συνεῖναι ἢ μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. κοι-

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σαυτῷ W. b Λάρ] Λάραξ margo *Aldi*. c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῷ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἢ τὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν τῷ σκόλοπος ἀναστροφὴν, ἢ τ' τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ἐξίᾳ, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ακμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ
Ἠμὲν λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταμαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ ſ. loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατιλθοῦσα τῆς λίθου, &c. Ergo ἀκμὴ τ' τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδετ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐσὶν ἐπ' αὐτῆς τ' ἀκμῆς, ἢ δεῖ παρεῖναι ἁμόσε.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ' εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπιδήσεις αὖ ἀκμὴν κατίσῃ, πάντες οἱ ἄριστοι τ' Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπίστησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Artemidoro* 4.

Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum causssam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ιονῶν [e] δὲ ὡς [f] ἁπάντων ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μοὶ, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι τοῖς φιλοσόφοισιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοῦσθαι ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἦν ὁ λόγος αὐτὸς ἁπτὸν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μοὶ οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἁπτιμίου τί ἐστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ὅτι ἀποτρέπειν [k] ἄξιον τῶν τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πει-

[e Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f Ἐκείνων ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mf. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g Τοῖς] Τῆς vitiose *F.* [h Ἄλλοις] Forsan πᾶλλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. P, &c. [i Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπιτίμιον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *Ald.* ἐπιτίμιον recte. [k Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* [l Συνουσιῶν] Συνουσ. W. Misere Fl. ὑ. μου σιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ἄρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γινομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ἐξόχως ὤν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μεγαληγορία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *F. F.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ἐξία] Quae nuper retulit omnia; τὸ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀστροφὴν, τὰς τριαύνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμὰς. *F. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *F. B.*

Ibid. Λάρος] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρα ἐλόντες καὶ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ τὸ Ἱππῆσι Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πίτρας δημαγωγῶν. *F. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum usurpat in Rhet. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστής; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienses*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κεκιῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὲ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γὰρ legere; interim, quum nec Mf. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere *aequi*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπὶτοῦ] Mf. ἐπὶ παρόντων. *F. B.*

13. Εἰ τῶν ὁμοίων] Ἀτιμιῶν & ὕβρεων. *F. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *F. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τῶν λοτῶν ὑδαταμένοις, καὶ τὸν στέφανον ἀκαύστως ἀλαθρος ἢν τὸ δὲ ἰδιωτῶν & τὸ ἀκρασίας τοιοῦτον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτρεπόμενοι τὸν δεξιὸν, ὅπερ τὸ Σκυθικὸν ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διαθ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχών. Denique in Κυν. c. 4. Alibi pro hoc usurpat ἐθάνην ὁ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πειθεῖεν· ὅτε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶ [a] μισθοδοτῶν, εἰ δὲ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπιτηδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ ἔχοιεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν ὅτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, ὅτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζεσθαι δοκοῦεν, εἰς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνεργοῦντες· ὅπη γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται εἰς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γινόμενα. περὶ δὲ ὧν πρόειπον τοῖς πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅπη τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, καὶ πάντες, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Al.W.* Μισθωτῶν P. H. Fl. S. *b* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *c* Οἰκίας] Οἰκίας W. male. *d* Ποιῆσαι] Ποιῆσαι *J.* *e* Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τῶ μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν οὖν ὅτ' αὐτοὶ — ὅτ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ἃ δώσω δὲ καὶ φαρμακὸν οὐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειρίαι μὲ οὐδ' αὐτὸς τὴν τόλμην ἔργου οὐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ὅστις πρῶτον ἀπάντων οὐδὲς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τύχην — ὅστις σοφίαν μελετᾷ οὐδείς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνεργοῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium: *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνεργοῦντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Βδελυδυλίας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἰκανὸν τοῦτο] Angl. καινὸν. *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διδημιούργητος] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, quae Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi ὅτ' ἔτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι, μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ὑπερόλβου.
Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα θ' ἓς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πείρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ διδημιούργητος ὅτε τι πάσχῃ
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ δ' ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ ὑγρὰ νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι, χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τυθήσεται, φίλε Κύρνε, πανσυδίῃ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 γου βιαίως, ὐδ' ἀναγκαίας. ὅτου γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαιρῆται, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀπαρκῆ αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν φεύγειν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολλὰ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος

[h] [οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλε, καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγενέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξεγηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἶδον αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξιστορήσασιν] Ἐκφέρω. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τίλιόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ὅτε ἰσχὺν ἱκανὴν ἐντίθησιν, ὅτ' ἀνθήσκειν ἰᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς ὅτι τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ λῆμμα, ὅτ' ἀπογιγόντας ἄλλο τι πράττειν ἰᾷ, ἀλλ' ἴσα ταῦτα τὴν ἀκρασίαν ῥυθμιεῖν ὑμῶν ἐπανιζάνοντα. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AIW.* Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδηλε, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος] Τὸ πλῆρες ἐστὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο. ὅτε τι εἰπεῖν, ὅτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλε. *V.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ὁ φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † νοσούντων σιτίοις ἰσικότα, ‡ ἃ ὅτι § σώζειν, ὅτε ἀπολύσαι δύναται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσούντων] Νοούντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ Α] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σαῖζειν] Σαίζειν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

των σιτίους ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μη-
χανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο καλῶς βεβουλεῦ-
σθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς
τῆς ὑποθέσεως καὶ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ
λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ
περιττὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν
δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, κἂν ἀκριβῶς, καὶ
τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καλαναλίσκῃ. καλῶς δὲ
εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὑπνοεῖν,
αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθῆσαι μόνον
αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ
γε τοιούτου, καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον ἴσως
ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς
φῂς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης,
καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν
αὐτῷ τοῦτῳ ἀφαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς
ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπα-
τᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆ-
ναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο
τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ
ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι
τὴν δὲ ῥᾳστην οὖσαν τὴν [d] μισθοφορὰν, ἀπηλη-
κέναι. Φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic *J. P. Fl. H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ εἰς βαθυκήτεα] Aut μεγαλήτεα πόντου. Hoc ante ostensum est. *J. Br.*

Ibid. Εἰς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. infidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ὀκ τοῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili, si nullo negotio J. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *J. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι ἀφεγγίλαι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a ἀφεγγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *J. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατόν γε, ὦδε ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν δικαίως καλαγελάσειεν ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *J. F. R.*

97. Ὑγιάς] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγίεια vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγίεια semper. *J. F. R.*

4. Ταύτῃ] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 εἰ ὅτι ᾗ ῥᾴστῳ [f] περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχὴ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀ-
95 ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλέον ἐνταῦθα [g] καὶ ὅτι τοῦτο μάλιστα δεῖται [h] ὑγείας, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τὸν ὑπιρριζόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐλάττω ἀπογνώσιν καταπονέν-
100 των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴ καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξιόμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσι τὴν ἀφορμὴν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς
105 εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἁρπαγῆς μὲν τὸ πλῆθος καὶ χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χαλκὸν εὑρόντας ὀβριζομένους πλείω καὶ χρυσίου· ταῦτα
110 ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δῆλος ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐκ ἐν τῷ ἀναγκαίων χρεία, ἦν ἔφασκον,

e Εἰ] Deest in W. & *Fl.* Habent reliquae. *f* Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. *g* Καὶ] Deest in *S.* Adest in reliquis, in M. & V. *h* Ὑγιείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. *i* Οὐδ'] Sic *J. P. H. Fl.* & M. Sed οὐχ' *Coll.* *k* Ἥκιστα] Ἡδονὴ margo *AIW.* *l* Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονίσαντας. Edd. Prius vero habet Mf. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχὴ γὰρ ἂν] *Ai γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίτασιν τὰ ἀδύνατα προσλαμβάνουσι. V.*

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες. *G.*

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad *Piscat.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Soulius.* qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave *δύνατα* pro *ἀδύνατα* scribebatur. *J. F. R.*

† Ἐπίτασιν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed *ἐπίτασιν* ex C. est. *M. du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M. du S.*

6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam causſam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam supereſſe, ut referat eam causſam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& vo-*

rissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit τί ὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J. G.*

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. *ὑπολείπεται λοιπὸν* &c. *M. du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur *εὐδαιμονήσαντας*, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ἔνυπν. c. 7. Δίκ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De *εὐδαιμονίαν* vid. Γυμν. c. 10. *M. du S.*

σκον, ἀλλ' ἡ τ' οὐκ ἀναγκαίων ὀπθυμία, καὶ ὁ τ' πολλῶν ἡ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαρῦν ὥσπερ δυσερώτας αὐτὲς ἡ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔνιοχοί τινες, ἡ τρίβωνες ἐρώμυθοι πολλαβόλες, ὑπερφιλῶς θεμέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραθήσονῃ αὐτοῖς θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τ' παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ὅτι τῷ τυχεῖν τ' ἀφῆλυσιν ἡ ἔρωτος γενησομένου. ταύτῃ ὧν ἀπικλείουσι, ἡ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τ' ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τ' ἄγαν ὀπθυμίας, ἡ ἀνέραστον αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ὧν, ἡ ὑπιχνοῦσιν, ἡ ἀεὶ ποιήσουσι, ἡ χαριοῦνται, ἡ ὀπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, ἀλλ' ἡ τ' οὐκ ἀναγκαίων ὀπθυμία, καὶ ὁ τ' πολλῶν ἡ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαρῦν ὥσπερ δυσερώτας αὐτὲς ἡ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔνιοχοί τινες, ἡ τρίβωνες ἐρώμυθοι πολλαβόλες, ὑπερφιλῶς θεμέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραθήσονται αὐτοῖς θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τ' παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ὅτι τῷ τυχεῖν τ' ἀφῆλυσιν τ' ἔρωτος γενησομένου. ταύτῃ ὧν ἀπικλείουσι, ἡ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τ' ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τ' ἄγαν ὀπθυμίας, ἡ ἀνέραστον αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν ὧν, ἡ ὑπιχνοῦσιν, ἡ ἀεὶ ποιήσουσι, ἡ χαριοῦνται, ἡ ὀπιμελήσονται πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridٍent igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔντιχνοι] Ἄτεχνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. P. Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, ἡ ἀλλ' πολλῶς πείρας ἐληλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνους] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνους ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνη ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελεῖων. *J. Br.*

19. Ἔντιχνοι ἐ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντιχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντιχνοι ἐ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεκνοι & ἔντεκνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt; & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεκνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867.868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σαφῶς ἐπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κύνα. *callidum, ſceleſtum, vulpeculam*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὃ συνοφάντα ἐ ἐπίτριπτον κύνα. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus* & *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβων reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἰ κἠμοὶ δὲ σὺν βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, ἡ τὰς πίδας πεθοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus*. Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τ' ἔργου τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνήρατος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνέρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω. quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμιμοι, ᾗ ὅτῳ ᾧ ἐρᾷν, καὶ ἐᾶν ᾧ μεταδιδόναι. πέπρακε δ' ἂν αὐτοῖς ὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τ ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, ἐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ᾗ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, ᾗ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι ταύτῃ ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τ ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν· τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, ᾗ ἀνόητον· ᾗ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, ᾗ πρόδηλοι, ᾗ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, ὅτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ· πρόσεστι δὲ, ὐδὲ γε-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.F.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γνάσαντες ἕκαστοι γνόμενοι ᾗ ὅτος τῷ ἰρᾷν, καὶκεῖνος τῷ μισαδδόναι, legendum εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γνάσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo sensuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & *P.* recte. Reliquae ἄφνω. *M.du S.*

Ibid. Ἕκαστοι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἕνθεος ἕκαστος. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τ ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M.du S.*

Πέρα τ ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῆ μετρίης ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τ ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τ ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero τοῦδε legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem ferret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιτο. quod probo. *M.du S.*

59. Τὸ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐν τῇ ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τοῦ καλῶς ἐχόντων καὶ εὐφρόνως· ὥστε καὶ πάντη ἄλογον αὐτοῖς ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ τὸ ἐκείνου τῆς ψυχῆς ἁμαρτάνουσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεσῶτα ἄλλῳ τῷ λωτῷ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ αὐτὸν ἀπογεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τοῦ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἀγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρός ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τοῦ καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπαλλίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο προσέβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τιμὸν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἐκείνου] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J.* P. *H. S.* c Δεδόσθαι] Sic P. *H. S.* F. Item P. M. & V. διδόσθαι vero Fl. & *J.* ἀποδιδόσθαι margo *A1W.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνην εὐώδη, ἣν ἐνιοι καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωκὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρο alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

59. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ ποθ' ἡδυγεύσασθαί ποτε διδόσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt διδόσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ πληγῆς. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς νευρίτκος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοῦς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τιμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra B. περ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum, male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultatibus Regis.

εἰδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ὕσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑποσκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ὅτι τοῖσι [d] δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ 80 καλαστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. ὑ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ ὑ πολλοῦ δέησει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὰ πάντα εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85 λῆς μὲν ἡ ἀγορομῆς, συνεχὴς [e] δὲ ἡ [f] θυραυλίας, ἑωθεν τε ἐξανιστάμενον, πειμένειν ἀθέμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ τατταμένῳ, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμελητέον, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

[d] Δὲ] Δὴ *F. H. S.* Fl. Δὲ P. W. [e] Δὲ] Καὶ male *S.* sola. [f] Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* [g] Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* [h] Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. [i] Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H.* P.

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *F. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀφυπνίσειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *F. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *F. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. Ac ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Cels.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *F. B.*

Ὀνομακλήτ. A.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαλολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορα discretim legisse; frustra. *F. F. R.*

μένε ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐλεῖν ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρὸς χρείης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προσθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἰρήσεταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὀφὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ἂν ὑποφαλεκτάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπηλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπίγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας [c] ἰαύσῃς, ἥματα δ' αἱματόεντα θρῳγάγῃς, οὐ μὰ Δία, τὴν Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ τῆς τραγικῆς τινος θεοῦ σωιζάντος, ἐξέτασις τοντεῦθεν, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλησίον ἡ θρῳγὼν οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινεμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σὲ δὲ οὐδὲ ἐπιβλέψεται.

bus fuscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum assectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciti am, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine murmure somni*, *sanguinisque dies* transierint, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προσκαλέσας εἰρήσεταί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσεταί τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἰαύσῃς] Ἰαύσῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὸν * καρδίαν τρόμος γένηται, ἐπικαλεῖται σκότος, ὁ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγνούς. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου. *Oris ventriculi dolor cum tormin bus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

94. Χρώματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεινοις] Castigo ἐκεῖνος. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρεται] Nimirum ego ἔρηται. εἰρήσεται nondum observavi active positum; melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ἔψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Κατα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius invultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, periisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multoσοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ ᾧ βίῳ τότε προκεῖσθαι δοκεῖ ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδιχθῆναι, πρὸς ᾧ προτέρου ἀποβεβληθέναι, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεῖσθαι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξέλαζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τ αὐτῷ ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα σὺν δέους εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲν ὀνφαυλίζοι τι τ λεγομένων, ἀποπλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὔελπιν καθιστάμενον.

35. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ὧν ἔχας ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα σὺν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος δὲ τούτων χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σε ἅπας ὁ παραλληλυθὼς βίος· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπλοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

[d] Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καὶ ἀποδικάσας] Καὶ συγκρίσας. *J.B.*

14. Πολλοὺς μὲν ἀΐσσοντας &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἡμεῖς δ', αἰματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς δ' ἐγὼ, πολλοὺς μὲν ἀΐσσοντας ἰδὼν
Ἡμείων, δ', αἰματόεντα.

J. Br.

17. Ἀλλὰ τ ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβολοὺς exprimere voluisse. *J.P.a G.*

Ibid. Πέντε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τινος θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J. Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia uti par erat,* dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & sæpe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia; *ex Jovis tabulis testis.* *J. Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.R.*

εὐτυχῆσαι, ἢ μηδὲν ὅλως ἐναγλιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ἢ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ἢ ἔξεις τὸ τοῦ Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ἢ τὸν τεθέντα μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁριοῦσθαι, ἢ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ἢ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ἢ πηλοῦ, ἢ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *A1W.* b Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μειζόνως *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat ad marg. *A1W.* c Οὔτε] Sic W. & V. ἢ δὲ discretim *J. H.* Fl. ἠδὲ conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμιάζει τὸν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσρηθῇ, λεγομένην, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λάπτον τῷ ἀσῷ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo proemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ οὖσα πόλις, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φῆσαι αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὧν τυχῆς μειζόνως] Leg. ex Mss. ἢ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχῶς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes ὧν τυχῆς μειζόνως. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, nisi quod in M. in voce εὐτυχῆς extremum illud ῆς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτο. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

60a. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμάλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV,

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac ſola ea agere, quorum cauſſa adſumtus initio fuiſti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum ſic malum foret, ſubmiſſa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum eſt, inauratum. Sed multum abeſt, immo omnia. Sexcenta enim ſunt intolerabilia libero homini, quae in ipſo jam convictu fiunt. Conſidera autem ipſe dum deinceps audies, utrum ferre ea poſſit, ſi cui vel ad breviſſimum tempus conſuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, ſi ita videtur, quam te coenaturum probabile eſt, aditialem quaſi futurae conſuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ſervulus, quem placare prius oportet, in manum demiſſis, ne ruſticus eſſe videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per ſimulationem recuſans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, ſubjiciens,

τὸ τ' εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τ' ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ σὺ δὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τ' ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ὀλίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ σχεδὸν παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξ ἀκοῆς, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τ' μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι θεραπαινίδων τις ἥκειν ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προσβυσάντα εἰς τ' χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀπαγε, φησὶ σοῦ δὲ ἐγὼ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

d Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorſt.* δοκεῖς Edd. omnes. *e* Ἀκκισάμενος] Ἀκκισάμενος male *B2*. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμενος] Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Διώρυμα ἴχει τοιαύτην, ὡς βραχὺ ἢ πλέον, ὅπερ εὔκυκλόν τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae poſterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Faſt.* V. 115. Ne autem forte exiſtimes, ſolis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, ſi lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλινος σίφαν.] Metaphora ab athletis, qui oleaſtro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ τ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyſſis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείναντα τὼ πόδε] *Eraſmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείναντα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξαπτιάζοντα. ſic in Paraſ. ὕπτιος ἀφικνῇ, tangit *Caſaubo.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice ſumit προτέλειαν ut patet apud *Heſych.* Alii dixerunt προθυτελίαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiaſt. *Æſchyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorſtii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμενος] De iis uſurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorſtius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum eſſe video, qui veram ſcripturam non viderat; in *B2*. enim, qua utebatur, ſcriptum eſt depravatiſſime ἀκοισάμενος. Sed proba eſt vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio eſt, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam ſumam?* *J. Br.*

γένοιο [a] ἐπειπὼν, τέλος ἐπείδη ϗ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐῶντα καθαρὰν προχειρισάμενος, ϗ σεαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λυσάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκηαι. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ ϗ τὸ ὑστάτιον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· ϗ παρακλαθών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τὸν πλοῦτον, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθών, πάντα τεθαύμακας, ϗ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι ϗ ἄγνωστα πάντα· ϗ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, ϗ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιπρῶσιν· ὁ δ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλούτῳ τοῦτο, ἀλλὰ ϗ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τὰς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ θεωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν δὴ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] ϗ τὸ χειρόμακτρον

donique perſuaderi ſibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπειπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλάκις. Th. Mag. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ θεωπῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abeſt ϗ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deeſt ϗ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπειπὼν] Sic M. In reliquis ὑπειπών. M. du S.
Ibid. Τέλος ἐπείδη] *Tandem flectitur.* J. Br.
Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] *Ac diſcedit, te late diducto ore ridens.* J. Br.

93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. *Dial. mort.* V. med. M. du S.

94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. J. B.

1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμπ. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & *Theophr. Char.* π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.

3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit *Heliod.* lib. 2. J. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 75. M. du S.

4. Τεθαύμακας] Et apud *Cic.* in parad. J. B.

11. Εἰ πολλάκις ἐκ θεωπῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλάκις. Th. M.
Ibid. Ἐκ θεωπῆς] *Limis oculis.* J. Br.
Ἐκ θεωπῆς] Attenta conſideratione, *circumſpicientia*, *Gellius.* πρόσοψις *Heſych.* A. V.
Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, θεωπήσεως. J. B.

13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. J. F. R.

16. Καὶ

que ſit mantile adpoſitum. Ut igitur facile eſt ad conjiciendum, ſudare te praeſtu neceſſe eſt, nec audere cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus adpoſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſſa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miſerabere, qui cum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis uſurus, & aequo jure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter adridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ὥσπερ ἐν εἰκός, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ἄψαν προβεβλημένων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ καὶ εἰς τὸ πλησίον δεῖσαι, καὶ εἶναι ζηλῶν καὶ μανθάνειν τῆς δείπνου τὴν ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχήν, πρὸς ἕκαστα τὸν παρόντα μέγαν ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ εἶναί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βίου τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσοντα, καὶ μεθέξοντα αὐτοῦ ἐξ ἰσομοιρίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια, ἑορτάσειν, καὶ παιδικὰ μειράκια ὡραῖα ἀγαπώμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀγωγήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] Τιθέμενος *F.* & Fl. m. Deeſſe autem in *H.* notaverat *M. du S.* falſo; nam legitur probe τιθειμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *F.* quae — οι habet cum Fl. k Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. l Ζηλεῖν] Δηλεῖν W. male. m Εἰσέρχεσθαί] Ἐπισέρχεσθαι margo *Ald.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* eſt. W. Fl. & *F.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Heſych.* interpretatur Clar. *Caſaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δισ. c. 20. τάχιστα ἐν γνωθείῃ τὸ μηδὲν εἶναι. Et in Ἀνακ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad *Revivi.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. F. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τῶ βιῶν. προτάσεως. Hanc vocem interpretati *Caſaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart. J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienſes alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παιδῶν ἀγέλας ἅπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis ſimilem querelam; οἰνοχόων τε ὁμιλεῖν ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς ἐ μειρακίων ἀραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' οἷς ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τὴν

εὐδαιμονίας. Φιλόπσίαι τὸ ὅπι τύτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πόλε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε χὴ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονον δ' ἦν ἀπὸ τ προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τ παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ὅπι τῇ καλαχλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτ. ὅτι τήμερον ἦκων, πρὸκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς ἦν καὶ τοιῦτός τις [c] περὶ σᾶ λόγ ἐν αὐτοῖς. τῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, καὶ τ ἄρτι [f] ἐσεληλυθότων ἐς τ οἰκίαν, δουτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τύτοις ἀνέωκ ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ὄφελος ἐφ' ὅτῳ πρόιμῶν ἡμᾶς; ἢ ῥημάτια δύσηνα λέγονλες, οἱονλαί τι πάμμεγεθες ὠφελεῖν; ἄλλ δὲ, ἢ γὰ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ προτεθέντα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλ ἄνθρωπ, καὶ λιμῶ πόλεως· ἢ δ' ὅναξ λθὼν πόλε ἄρτυ ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. b Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. c Περὶ σᾶ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σᾶ λόγ M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Ἐσελθότων] Conſtans ſcriptura. g Κατέφαγεν] Κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ὅτ' ἂν τις σὺν ἀρίστῳ, καὶ τ δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίων, τὸ λοιπὸν ᾧ δέχῃ φιλῳ καὶ τὴν φιάλλαν χαρισάμενος. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τὶς. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam*. *J.B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phraſin *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπ ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὀδύνην, λύπην. *Eurip.* in Cyclope vſ. 10. — μείζω' ἐξαντλῶ πόνου. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἐξαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐξαντλεῖν oppoſitum ſit τῷ ἐξαντλεῖν) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5. quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inſeremus. *J.F.R.*

56. Ἀνέωκται] *Patet*. *J.Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πόλεως] *Graculus eſuriens*. *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet*. *J.F.R.*

Ibid. Λιμοῦ πόλεως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena*. *J.F.R.*

62. Λευκοῦ πόλι ἄρτου] *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λεπτότατος χιόν. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, ſordidiores φαιούς. *G.C.*

Λεπτοῦ . .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

θεὶς, ὅτε γε Νομαδικῆς, ἢ Φασιανῆς ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος δ' ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πένθ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ὄντα ἡμῖν τὰ ὅμοια σοφιζόμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παληθῇ πολλάκις, καὶ ἅπαξ ἀναπληθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίφη κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ φρένουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀφοβολάς τινες αὐτῶν ἀπασχολάζουσι.

Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ἅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τοὺς λόγους· σὺ δ' ὑπ' ἀληθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὸ γαστρὸς ἐπεγήγερσαι, πονήρως ἔχεις· καὶ ὅτε προέζανας ἤδη σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. ἐπολεμοῦντο τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παραγιόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *AIW.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλωθῇ] *Conſſ.* ἀνεπλαστθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *AIW.* recte habet ἀναπληθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτιόμενοι] Δυσφορούντα. *pro* εἰρωνῆς Θεραπεύοντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνίου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνίου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quiſpiam.* *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *AIW.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπληθῇ pro ἀναπλωθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάττω & ἀναπλάττω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλωθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῦ βούλει) κάλασιν ἢ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ ἀφλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἐμοιγε τῷ δήμῳ, καὶ τῶ λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐσθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι μὴ [b] ὀξυρεγμίαν τὴν ὀπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δώσει σοι μισθῶ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν [d] δυοῖν ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεται λέγειν τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφόμεθ' ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῳδήτα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν [e] ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ νὴ Δία, τοὺς παῖδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ὀπιτρέπων, τἄλλων μὴ [f] ὀπίσης ἡγοίμην

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere sumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομβρῶν W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορυγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta *P.* c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δυοῖν ἢ τριῶν] Ἢ δυοῖν ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ὀπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀπίσης, & Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῦ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ὀξυρεγμίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μοῦνον ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τὴν δ' ἄλλων ἕνεκα, τὴν εὐνοίας τὴν παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ οἶδ' ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μὲν τ' ἐδίην ὑπερώνυ δ' οὐκ ἐδίην. male in novissimis οἶδ' pro ᾔδης. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χείλεα μὲν τ' ἐδίην ὑπερώνυ δ' οὐκ ἐδίην.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *J. J.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρεῖναι] Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἦν numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. Φρονίσιον ἐκείνους εἰκὸς ἦν. *J. F. R.*

29. Τά-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus eſt, video quidem mediocritatem tuam & mores ſua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis ſpe noſtram te domum acceſſiſſe, ſed aliarum rerum cauſſa, benevolentiae noſtrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipſe, quid volueris, dicito, ſed memineris, cariſſime, illorum etiam, quae in ſolemnitatibus annuis daturos nos facile aſſequeris: neque enim negligemus iſta, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, noſti, ſingulis annis ejusmodi ſunt occaſiones. Ad haec ergo reſpiciens, moderatiorem nobis ſcilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos ſuperiores eſſe pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit ſpe varia, & manſuetum ſibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia ſomniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parſimoniam; interim tamen adularis, ac promiſſionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque eſſe putas, neſciens haec talia,

Labra rigaſſe quidem; non humectaſſe palatum.

δεσπότλω. ἐπεὶ δὲ ϗ ὡρίαζ τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον ϗ αὐταρκες ϗ σὲ τρόπῳ, ϗ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθῷ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τ' δ' ἄλλων ἕνεκα, τ εὐνοίας τ παρ' ἡμῖν, ϗ τιμῆς, ἣν πᾶσι σὲ ἕξεις· ὅμως δ' ἔστω ϗ ὡρίαθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βέλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλταλε, καὶ εἰκείων, ἅτερ οὐ ἑορταῖς [g] ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. ὑ γὰ ἀμελήσομεν οὐδὲ τ τοιούτων, εἰ ϗ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα. [h] πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· ϗ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μᾶλλον ἂν δηλοίης [i] Ὀβελάλοις ἡμῖν τ μισθόν· ἄλλως τε, ϗ πρέπει ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, ϗ ὅλον σε ἀναπείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαινα, ϗ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, [k] συνίης μὲν ῥέμα τ μικρολογίας, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τ ὑπόχεσιν, ϗ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, ϗ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἐδίηνε, ὑπερῴλω δ' οὐκ ἐδίηνε.

Τε-

g Ἑτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *A1W.* i Ὀβελάλοις] Ὀβελίσκοις W. k Συνίης] Σαυίης M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὼς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασὸς ὁ ἡμῖν. ϗ ἀτίθασον ὁ ἀνήμερον. *V.*

29. Τάλαινα ὁ μιρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum eſſe caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* ſignificare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elſner.* ad I. *Theſſ.* 3. 3. μηδένα σαίνειν &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: *blandiris largis promiſſis*, videtur per feſtinationem ὑποχέσιν legiſſe, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, ſi quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addioeret. Jam vero σαίνει vel ἀλλ videtur intelligendum, ut fit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Geſn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e ſummis tantum labris proficiſcuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] Melius infra eſt: χείλεα μ.ν τ' ἐδίην'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X, 495. de Aſtyanacte primis modo labris deguſtante poculum. Vult nempe inter ſuprema labra nata quaſi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίηνε] Sic reſtituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam obſervatum eſſet, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν editum erat, in medio verſu, quod mu-

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τοῦ λαμβάνοντος εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέρων τις, ὢν παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ βέλτιστε, ἐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπολιτείας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δὲν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσωτος εἶ.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium; non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

a Γίγνοιτ'] Γίοιτ' M. b Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὁμογήρων male omnes Edd. ὁμογήρως conjunctim. *J.* & M. c Εἶδον] Εἶδως L. male. d Εἰ καὶ] Ει deletum est in *AIW.* & ante δέοι repositum. e Συνεῖναι] Τῷ συνεῖναι margo *AIW.* f Τῆς τοιαύτης] Sic *J.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐν τοιαύτῃ *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. g Ἄσωτος εἶ] Ἄσωτός εἰ *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπερέβαλλον] *Hom.* Il. X. *J. Br.*

38. Μέσον] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογέρων] Foediſſimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογήρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Υ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ἀρχὴ δ' ἦτι συμπεπηγυῖα. Ετ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐφ' τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς, ἀφ' ὑπερβολῆς ἡ συμφορά. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdeletio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμο. *J. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἴδον. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. *J. M. G.*

57. Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. *Th. M.*

Μισθὸν τ' ἐ. εὐδ.] *B2. Fr.* & *P. m.* οὐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Quod οὐκ pro εὐ conjicit *Marc.* recte quidem; sed οὐκ habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graeviana* autem absurdum illud εὐ servarat. Nos jam pro οὐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *J. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

τ῾ σ῾ εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ϗ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ϗ γὰ ϗδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τ῾ χαλινόν, μύσας, ϗ τὰ πρῶτα εὐάγωγ῾ εἰ πρὸς αὐτὸν, ϗ πάνυ σφοδρὸν μὴ ὀξέως νύττοντα, ϗδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμεν῾. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ῾ κιγκλίδ῾ ἀφιζομένα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, ϗ τ῾ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ὅ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ϗ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, ϗ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνε῾· ϗ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ὅτι [b] Μανδραβούλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τ῾ ἡμέραν, ἀποσμικρυνόμενον, ϗ εἰς τὸ πίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

[i] Ἡρέμα ἴν ὥσπ῾ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὰ-

[b] Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo Aldi. [i] Ἡρέμα ἴν'] Ἡρ. ἴν ϗ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant hæc 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τ῾ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἐστί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλ῾ ἔτ῾ εὑρών ποθι θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν τρίβωλον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V. (μείζονα δὲ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλ῾] Μανδρόβουλ῾ bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit M. du S.

† Ἔτει] Ἔτῃ editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης εὐδ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτῃ εὐδίᾳ. pro vulgato εὐ. J. M. G.

58. Ἄσωτ῾ εἶ] *Vorstium* legere ἄσωτός εἶ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; sed vix mihi persuadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant secundam person. sing. verb. εἰμὶ, non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἰ atona. J. F. R.

63. Μύσας] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὰ γαμεῖν ἔγωγ', ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς φράσω, Μύσαντα πολλὰ πρᾶξαι, ϗ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Is. β. c. 1. M. du S.

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Erasmus* in paroemia: *Mandrabuli more res succedit.* J. Bv.

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quæ vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ἔτ῾ εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν τρίβωλον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, ϗ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακουμένῳ. J. B.

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῶ Μανδρ. & *Zenob.* Al. *de anim.* XII. 40. qui Aristotelem adducit testem. M. du S.

78. Ἡρέμα ἴν'] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd. & glossam oleant, non recepi. J. F. R.

τότε πρῶτον ἀληθέστατον, ἄρχῃ καλαυσεῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, ὑδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες δῆτα ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀλίγονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, ὑδ' ὀλίγα ἄτινα ἔφηδα τὰ καμάτη-gὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκῆν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ καμάτῳ ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές, ὃ ἐν παρέργῳ τῆ ἀκροάσεως τιθέμθα.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνε, μηδ' εὐπαλρίδῶ σεαυτὸν οἴεσθ. πάντα γὰ ταῦτα τὸ γένος, ἢ ἐλθυθερίαν, τὺς προγόνυς ἔξω ἔᾳ ὑδὲ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὅτι τοιούτῳ σαυτὸν δουλαλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. ὁ γὰ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳς ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλ ὢν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλ ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἑωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀσκελίῳ ὅτι μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ὀπ. παιδὸν τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆ ἡλικίας παιδευόμεν πρὸς αὐτῆς, ὁ πάνυ εὐδόκιμ ἔσῃ, ὑδὲ πολλὰ

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, ſatque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec me-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Κἂν L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. A. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi *φυσαλίδας* dixerat; Ἐπιτυμ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τῦ οἴκου] Sic & infra Ἐφμ. c. 77. Ex correctione *Semlii*, ubi falſo legebatur ἐκ οἴκου. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Semlius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀσκελὲς ἐπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀσκελὲς ἐπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* Τ. 341. *M. du S.*

Ἀσκελὲς ἐπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀσκελὲς apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῦ ἐκ ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονηρῶς ἀπαλαίστου] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola, laborioſus, maleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλαίστου autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect.

2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te ſubiens libertatis recordatio, & reſilire facit non numquam, & ea ipſa de cauſſa ſervitute male defungi. Niſi forte illud ſatis eſſe putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis ſub vocali praecone veniiſti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, inſtantibus Kalendis permiſtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui ſervi porriges, capiesque quidquid eſt quod tibi datur; haec vero venditio eſt: praecone quidem non erat opus in viro qui ipſe ſuo ſe praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quaſi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praeſertim ad eum, qui Philoſophum ſe ferat, ſi te navigantem hoſtis, qui ſubmergere navim poſſet, vel pirata vendidiſſet, miſerareris te, ut praeter dignitatem calamitoſum. Aut ſi quis, manu injecta, ſervum te ſuum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce teſteris: & te ipſum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum ſi natus eſſes ſervus, tempus erat libertatem circumſpi-

λῆ ἄξι⟨ον⟩ τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σε τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ [f] Ζωπυρίων⟨ος⟩ υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, νουμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, πρωτεύῃς τῇ χείρᾳ ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκ⟨ος⟩ γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα σεαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ [l] τὸ δεσπότιλλο.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μή σέ τις ἢ πολέμια καταπονηρὸς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο· ἔφριττες ἂν σεαυτὸν, ὡς πολλὸ τὸ ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμεν⟨ον⟩, ἅτε δοῦλον εἶναι λέγων, ἔδησας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἀγανάκλεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τῷ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλ⟨ος⟩ ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑποιοῦσα M. male. e Πονήρως] Πομπῶς Ex Fl. Sed in vulgata confpirant ceterae. f Ζωπυρίων] Ζοπυρ. male Fl. reliquae rectè Ζωπ. & M. g Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίου male *f.* ſola. h Ἄλλοις] Sic W. rectè. Edd. αὐτοῖς male. i Καὶ] Deeſt in *f.* k Διδόμενον] Γινόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδάμενον expreſſit. l Τὸν δεσπότιλλο] Sic *f.* P. *H.* S. M. & P. δεσπότην male Fl. m Συλλαβόμεν⟨ον⟩] Λαβόμεν⟨ον⟩ M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi uſus, ut pluribus de eo agere locus non ſit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Theſ.* Alia de eodem verbo vid. ſupra. *J. F. R.*

11. Πυρρίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. eſt §. 22. *Tim.* ubi conſule notam ſatis amplam Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic rectè W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum eſt, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipſa verſ. Latin. expreſſerint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis eſt, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μνηστευσάμενον] Rurſus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καταπονηρὸς] *Pirata.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. ſupra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῇ ἡλικ.] *Id aetatis.* *J. Br.*

33. Φι-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ σεαυτῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; εἰδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθείς, ὃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ καὶ ἀλλοτρίοις, καὶ ἐκ αἰσχύνης κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ὃ τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ σοβαρότητος ἢ Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ὃ αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τὸ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τ' [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ἀπὸ τῶν σκελῶν· ὅτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τ' ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἀπὸ ταὐτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum; & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀσιακῶν L. Ἀσιάδι P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθυζὸν *J.* male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν *Th. Marc.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σιωπᾷς ὦ παλαιοῦ * Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. *V.*

* Λατίνους] Λατίνοις editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* λατίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit *ει*, ut *Laris* amnis Λεῖρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Ξεύρις *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίλιφος γάρ —— ὑποκλυθεὶς Λατίνοις. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. qua usor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. *J. F. R.*

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti.* Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέρουσιν ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ἀποφέρειν ἀφέμενον ait significare: *sublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτι φέρων αὐτόν τι —— ἐκαπήλευσε, pro nobis facit. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Pollux.* V. segm. 48. φέρουσα ἐπίγραψιν exponens: *data opera inscripsit.* Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur.* Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλανοδίζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Perizon.* ad Ael. V. H. VIII. 14. *J. F. R.*

34. Ἀπημπόληκας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀμπωτόλ. recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. *J. F. R.*

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius

He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo ineſſet huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſſe te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατι, οὐδὲ θέρμοις, ἀλλὰ πεμμάτοις, καὶ ὄψοις, καὶ οἴνῳ ἀνθοσμίῳ ὀπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀφαιρεῖς· ὥστε πόδας τοιγαροῦν καὶ λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καθάπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τῶν ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, Φρυδᾶ πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντα τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τοῦ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσεπαγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάντα γοῦν οὐκ

ο Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIW. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit *Solanus*.

Hesych. verbo ἀγορασίου τέγος. *J. B.*

Ibid. Βωμολόχοις] Sic *Aelian.* V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi Periz. N. 4. *J. F. R.*

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῷ. *J. B.*

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad *Nigr.* c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. *M. du S.*

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum *Gall.* c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ καινότερον ἅμιλλα αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4. 4. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ τρίβωνι] *Graeco pallio.* *J. Br.*

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. *J. B.*

44. Συγκλυδῶν] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. *J. B.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, verſus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. *Caſaub.* ad *Suet.* Aug. *J. B.*

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave *Joſ. Laurentio* credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, ſub noctem diſpoſita, ad quamlibet horam Dominum campanulae ſono e ſomno excitat. AG. IX. 1249. Is homo ſane nihil niſi hodiernum nôrat, qui alibi etiam ſolaria veterum eadem cum noſtris fuiſſe ſomniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domeſticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in uſu erant. *M. du S.*

48. Συμπεριθεῖς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. *J. Br.*

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖς σκελοῖν] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. *Th. M.*

50. Θέρμων] *Lupinorum, cujuscunque cibi.* *J. Br.*

58. Λιχνείας] Mendoſe in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipſo M. *M. du S.*

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα *J. Brod.* Sic ad praecedens verbum Ἀφαιρεῖς quoque commentatus erat idem, id eſſe a Ἀφαιρέω, & paullo ſupra ad ἰάλως, eſſe ab ἁλίσκω; ſed gratiam ab lectore me initurum puto, ſi ejusmodi nimis levia poſthaec omiſero. *J. F. R.*

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] *Poſtremae claſſis ſervitiis.* *J. Br.*

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τίμ. c. 14. m. citat *Soulius*, ſed (jam eſt c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. *Hemſterh.* *J. F. R.*

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] *Eraſm.* in adagio: *Aſinus ad lyram.* *J. Br.*

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πώγωνι τὴν Ὁμήρου σοφίας, ἢ τὴν Δημοσθένους δεινότητα, ἢ τὸν Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τοῦ ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καλλειπόμενον ὄγκῳ τύφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὴ ὀδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ Φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμασίων λόγων, τὸ πώγωνα καὶ τὸ τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἑωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁπόταν δ' ἐπιβάλλων [b] ἐνιότέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχοι, λήξει, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, mugatur, ostendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. conspirant Edd. omnes. b Ἐνιότέ] Ἐν' ὁτέ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀναβάσεις κατὰ &c.] *Hom.* Il. Υ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάτασεις] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Romae*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζεις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. καὶκεῖσε (διατρίβοντα, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, λαλοῦντος μετ' ὀλίγου καθ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσεως τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις. certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Jensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἄσιτόν τι ἢ ἄπολον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σι pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τι & καὶ apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. ἀφῶντές τι ἢ πάχοιλες, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καμπόν τι ἢ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρεσβυτίρους τι ἢ νέους. Noster paullo supra ἰδιωτικὰς τι καὶ πρεπ. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὸ τέτσον] *Tu post tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσι. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos. Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσι. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Σωσιλοῦσι] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα. Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῶν μαλάχων φύλλον ἄσμυρνον ἀπὸ λιμοῦ ἀφψώμυρνον. *J. Br.*

20. Παραψώμυρνον] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, ſe neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua dëſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

εὐδ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελὴς ὂν τῶν μεσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὸν ἐν τῷ δειπάτῳ λογίζεσθαι σχολήν.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν θερμὰ, τὰ δὲ βάδιλα ἀνάντη πολλὰ καὶ κατάντη (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἱδρῶτας τε καὶ πνεύματος. κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε καὶ ἄπολον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτὸ πως σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, εἰς τὸ πρόσω σὺ καὶ ὅπως εἰς τὸ ἀτιμοτάτῳ γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τὰ διαφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεθέοντες, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα σπαργανοῦσιν, εἰ ὑποφθείη ὑπὸ τῶν προκαλαχειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] διαψάμενος. ὑμῖν δὲ ἡ

d Ἀμελὴς ἐστι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. e Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. g Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. h Παροῦσιν] Παρεοῦσιν margo *Aldi*. i Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παριψόμ. *B2.*

2. Βάδιλα] Ἡσύχια ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. G. (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad κάλαπτ. 73.

13. Νεαλέστερος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ εἰσληλυθὼς ἐχθὺς. λέγονται δὲ ἐ ὁ νεωστὶ ἀλιευθείς. *V.*

niſi quod ibi levi mutatione κύμων deſignat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψώμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. παραψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψάμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arreptarus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροψάμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jonſii*, quam & Cl. *Geſnerus* amplectitur, immo receſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' ἤτε ὠὸν ἔχεις μόνος, ἐ γὰ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰ σὴ τοῦτό γε· ἤτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν [a] πλουσίῳ, παχείᾳ καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτλα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ἐπιλίποι ἄλλο τινός, αἰφνιδίως [c] ἐπιπαρὼν ξηράμενος ὁ ἀλέκτωρ τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν, ὑπομορμύρας· σὺ γὰ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἔν παντὸς ἢ τ ἀλεκτρυόνος ἴλεων ἔχειν, ἢ τ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τ λοπάδα

abeſt: ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur*: verum diviti pinguis & ſaginata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ἐπιλίποι] Ἐπεὶ λίποι W. c Ἐπιπαρὼν] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρὼν disjunctim. Παρὼν margo *Alw.* d Τὸ γὰ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *F.* habeant προσφορμ. Et P. atque Ed. *F.* προσφαμένος exhibeant, a προσάπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *F. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *F. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ξηράμενος ὁ ἀλέκτωρ τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν] Sic diſtinguunt Bandeenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἀλέκτωρ. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te preſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ ἀλέκτωρ τὰ σοὶ προσκείμενα, φέρων ἐκείνῳ προστ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *F. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμίτομος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *F. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *F. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine*; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis*, *lactens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *F. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *F. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *F. Br.*

43. Θηρικλείων ἀνὴ σὺ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ πίνων] Legendum eſt χρυσοῦ πίνειν, ut bene ad θηρικλείων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσ-άναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' ὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσῳ αἱ ἔλαφοι τ χολὴν ἔχουσι; καίτοι ὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τ ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, σὺ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ u πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ὑπὸ τοῦ χρώματος, ὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶν ἐκείνῳ ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς ὐδ' ἀίουσι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ ἀχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα v ὅταν σε παρθοδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλιχὸς ἀνθρωπί-

e Ὁπόσων] Ὁπόσοι W. male. f Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. g Ὅταν σε] Ὅταν σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum; vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀσφάλους λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τὸ οἶνον additum in marg. *AIW.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀσφάλους λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vinum calix. J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans. J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀίουσι ἔοικεν] *Hom.* Il. Υ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτ' ἂν σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edits.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥστίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit. J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

πίσχ@. τοῖς μὲ γὰ τὰ ἐρωϊκὰ ταῦτα ψυχαγωγήμασιν, ἢ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμ@ καλακείμεν@; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ γέ σου συμποσίου, ἢ ὑπ' αἰδοῦς [b] καλαδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, ἢ σεαυτὸν οἰκτείρεις, ἢ αἰτιᾷ τὴν τύχην, εὖ δ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ὑπεσκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς ἢ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωϊκῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαι@, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γὰ [f] οἱ τὸ προλιμᾶσθαι, ἢ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. ὑποστραίης δ' ἄν, εἰ ἢ μάγου, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυλαλάντους, ἢ ἐρχὰς, ἢ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπιχνευμένων. ἢ γὰ αὖ ἢ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, ἢ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητ@ ἢ περιττὸς εἴης, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς ταῦτα ἀ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μείζων, ἢ σιωπὴ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα ἢ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδια W. Sed mutatum eſt. b Καλαδεδυκὼς] Καλαδεδεικὼς W. c Ἐπεσκάσασαν] Ἐπισκάσασαν P. L. & margo *A1W*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. F.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἱ] Οὖν male L. g Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenera meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπισε.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἢν δὲ ἡμῶν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπισκάζωσιν (ὥσπερ ἢ ἐγὼ τὰ Γοργιείου ῥήματα εἶπον) ἔτως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιναιδίζουσα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi hominis in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐπὶ τῷ πρώγματι] Idem hic foret ὁ τῷ πρώγματι *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἔνι γάρ τις, ὅτι κίνδυνος οὐ τῷ πρώγματι. Plura dari poſſent, ni temporis anguſtia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ὧν χερσαίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen *Φρύνου* intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum ex quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χερσ. βατρ. δ' δ' κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἡρίμα ἢ γελοῖον] Legendum eſt fortaſſe ἡχὶ ἠρέμα γελοῖον. *J. Br.*

Ἡρίμα ἢ γελοῖον] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μὲ γὰ λιμῷ ξυνόντα, ἢ μὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, ἢ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα ἢ γελοῖον ἐοικὸς γὰ τότε σηπὶ ἰόλου

τρι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σέ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ [h] ἐπήνεσας τὸ τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζουσα, κίνδυνος ἐς μικρὸς ὅλως τὸ πρᾶγμα ἔσται. χρὴ δὲ χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπιπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανίοντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔσται γὰρ τότε στήλη ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνοις καταχέαντες μύρον, καὶ τὸ στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος εὐ-

h Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. *i* Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *AiW*. *k* Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AiW*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἑώλου τινὸς] Χθιζινοῦ. ψυχροῦ. μυσταίου. ἀνωφελοῦς. ἀνυχόρου. *V.*

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. *Nam* eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, *aliquantulum* eſt ridiculum. *Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic ὑχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἡρέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: Ὑψηλοτέρου ἡρέμα *Max.* c. 6. ἡρέμα καὶ ἀκριβῶς μα. Ἰσαρ. c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀντὶ τοῦ φαυλος μὲν ἔχει δὲ ψῦξιν δ' ἀπόλαυσιν. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἡρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* προσαχθὲς ἡρέμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἡρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

85. Στήλη — νεκροῦ] Conf. ſupra Ἔπισκ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἔπισκ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἦν μὲν δὴ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἦν μὲν γάρ. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὅτα

εὐκαλαφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμεμερυσμένοι ὡς μὴ νυστάζειν δοκεῖν. δεῖ δὴ ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νενευκέναι καλακεία, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλον γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχοντα, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ μεταξὺ πίνοντος, ἢ [c] γνάθου.

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγὼ φὴς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μέχρι μεσημβρίας τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεισα. τίνος

30. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis & aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodalibus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei causa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Δ απεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Διαπείρας Edd. omnes. Διαπείρας W. c Γνάθου] Γνάθων ἴστρωσεν margo *A*1*W.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *A*1*W.* Ἑαυτὸν male *J. H. B*2. Fr. *S.*

95. Προσεπιμεμερυσμένοι] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, sed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A. V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu *Aristoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. vers. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴωλεπον. ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodæum* ostendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Διαπείρα. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic πίνοντος, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ] De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse, & quis credat Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστῷ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διέπειρέ σου, ut Ep. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æsc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθου εἶτ'] Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asteriscо ad marginem posito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λίνου κρόκην ὀιθεὶς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos osten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; ὃ γὰρ κἀ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ μὲν σλόγῳ, λέων κρόκῃ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπασύρομαι, τὸ πάντων οἰκλιστον, καὶ εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ χαριζόμενος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπόσιμος, καὶ ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ, καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ

ὀπτ

f Μισθὸς ὗτος] Οὗτος μισθὸς W. *g* Ὡς δὲ] Ὥστε L. *Ald. W.* *i* Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. *k* Αὐτῷ] Sic M. Edd. ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι. *h* Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo male αὐτοῦ. *l* Θέλω] Θέλῃ Edd. *m* Ἁρμόσωμαι] Sic

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεθείς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Prod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται. *Nec avis ob floccos* (*plumas*,) *elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus*. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τέχνῃ τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάριστος] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὑτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς κἀ ἐνοχλῶ παλάκαις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλῃ. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλῃ. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.* *G.C.*

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δίκτυον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἰδίων αὐτῷ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὑτῷ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum alt p. 1. B. πρεσβύτων δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῇ λήξει δημοσθένους. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J. M. G.*

ὅτι ᾧ σεμνῷ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, ᾧ μονονυχὶ φθυτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, ᾧ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιον, καλεφρόνησεν εὐθὺς, ᾧ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅστατιν & despuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comœdiam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

ἄμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν πρόσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, ᾧ χρὴ τὰ ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] ᾧ περιστεῖν, ᾧ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βεβῶνας, ᾧ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, ᾧ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν πεπηγμένον. καί σοι τὰ τοῦ διαίτης, πρὸς τὰ πάλαι βίον ἀντίτροφα, ᾧ ἡ ἀγρυπνία δὲ, ᾧ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ πεπνευμονίαν, ἢ κῶλυ ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττονται. ἀντέχεις δὲ ὅμως, ᾧ πολλάκις καλαχεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τίνα] Sic P. S. & Pell. Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ περισ.] Καὶ περιπ. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen Junt. ὑποφυλλουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. M. du S.

Ὁ κώδων ἤχ.] Magius de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenti excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit Soulius, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. du Freſne in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. Campana. Ita noſtra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. Caſaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vett. Theſ. Graev. T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex Plin. Hiſt. VII. 57. jam retulit Magius c. 2. J. F. R.

50. Ὅσον ἤδη] Ad verbum eſt tantum nondum, i. e. propemodum, jam jam. Sic noſter Ver. hiſt. I. c. 8. f. ὅσον ἤδη καρποφορεῖσθαι ἔμελλον. Jam jam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. J. F. R.

54. Ἔστω δὲ πολλάκις] Διὸς ſubauditur. J. Br.

55. Καὶ τὸ ζυγόν] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. M. du S.

57. Τῷ τ' ἀμμωνῇ] Horum vis artem noſſe? Galenum audi, Λευκότερον τὸ χρῶμα τῶν προσώπων ποιοῦσα φαρμάκων, ἢ ἰουθρότερον, ἢ τὰς τρίχας καφαλῆς ἄλας ἢ ψιμύθιον ἢ μέλανας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μίσυος καὶ ξανθούσθαι, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν πομμαδικῶν καλεῖσθαι ἐστὶν, ἃ τῶν ἐπιπρωτίδων τίχνης ἔργα. Haec ille, teſte Conſtantino L. I. κατὰ τόπους. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ὠχρὸς ἀεί, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που καὶ ἀποδημῆσαι [e] δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕστερος δὲ πολλάκις, ὑγαλὸς ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος ἀμείρεις, ἔστ' ἂν ὀλίγη ἔτ' ὕσης καλαγωγὴς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῆς φρυγάνου δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ἀκτῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαί ὅ μοι Θεσμόπολις [f] οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταὐτὸν συμβαίη. οἰκῶν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῆς ὀψιφαγίας ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνό πάσχειν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ τῷ διδασκάλῳ Φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τὰ σκέλη περιτετιλμένον καὶ τὸ πρόσωπον ἐξυρημένον. ἀφ' ἧς τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνος ἐς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τέτοκα δὲ ἐγὼ κιναίδους ἀπεμνημόνευσα, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῶ-

d Που] Ποῦ margo *AIW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὕτος *J.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐρωτ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Περιτετιλμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ περιτιλλομένῳ τὸν ἢ
Ξυρημένον.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Περιτετιλμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ἀπεμνημόνευσα. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Ἀφ' ἧς τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφ' τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐτιμίαν ἄγειν apud *Aelian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδος. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζειν φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διεσεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεχλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιπεπλεγμένον τῷ πώγωνι τὰ πολλά· καὶ εἰ μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἂν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέειν, ὑπᾴδοντι, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἁπήνης. ἕτερον δ' ἂν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί, φησιν, εὖτως ὄναιο, χάριν δὲ μικρὰν αἰτέσῃ, δός, μηδὲν ἀνείπων, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλείονι σε [f] δέησομαι παρείναι. τί δὲ, ὅτῳ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένῳ πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujusmodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

a Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. *b* Παρακαθίζειν] Sic *J.* & Codd. W. P. L. Edd. vero P. *B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθίζεσθαι. *c* Συγκαθέζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. *d* Ἀηδίας] Ἀηδίας M. *e* Τερετίζοντος] Sic W. Τερετιζοντος male Edd. omnes. *f* Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Δέησομαι *B2.* *g* Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis παρεκαθίζειν. *M. du S.*

77. Διεσεσαλευμένον] Sic iterum infra Περ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῦ] Δεήθεται αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεήθη αὐτῦ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῇ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia. sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν δὲ μικρὰν αἰτούσῃ δός] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαθρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

rit miſera, & prope abeſt à partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum perningens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam βαρύνε) ὡ ἡ ἀθλία τ γαςέρα, ϗ χεδὸν ὡς Ι'δπίτεξ ἐςίν· οἱ δὲ κατάρλοι ὗτοι, ϗ ἀπειθεῖς οἰκέται, ἐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ὐδ' ἐμῦ αὐτῆς πολὺν ποιῦν) λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσειν με, τὸ ςῶεισπήδας όν μοι, ϗ ἥδιςον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέχελο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευόσης, ϗ μονονυχὶ ϗ δακρυόσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ ῦ ἱματίυ προκύπλον μικρὸν ὑπὸ τ πώγωνα, ϗ Ιοκαλυπτὴν πολλάκις, εἰ ϗ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, ϗ βαύζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα ϗ τὰ Μελιταῖα) ϗ τὸ γένειον ῦ Φιλοσόφυ ῶειλιχμώμενον, μάλις' εἴ τι ῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμικτο. ϗ Ι5h ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ ϗ εἰς τοὺς ἄλλυς τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπλων, ἐπειδὴ πολε ϗ ἐπὶ τ Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· ὦεὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τῦτο μόνον εἰπεῖν 20ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηῦ. τὸ δ' ὂν κυνίδιον, ϗ τελοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι ι ῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμλω.

Τοιαῦτα ἐνῤῥυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζυσι τοῖς ξυνοῦσι, κ' μικρὸν αὐτὺς χειρόηθεις τῇ 25ὕβρει ῶαροινεύζονλες. οἶδα δ' ἐγὼ ϗ ῥήτορα

T

h Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. i Τῷ Θεσμ.] Τῷ τῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυῤῥίνλω] Non adnotaſſem variationem Editionum inter *μυῤῥίνην* & *Μυῤῥίνην*, niſi *Soulii* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt Mſſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox *Μελιταῖα* verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat *μιλιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgeat, ut c. ſeq. v. *καρχάρων*. *J. F. R.*

11. *Βαύζω*] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. *Τὰ μελιταῖα*] Hujusmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. *ϖ. μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione; ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, *ſeli* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter *Φιλοψ.* c. 27. & *Συμπ.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ ϵ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπλων*] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τ' [a] καρχάρων ὅπι [b] τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεχρωσμένως ἐπῃνεῖτο γὰρ μεταξὺ πινόντων, εἰ πρὸς ὕδωρ μεμελημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὅπου ἀφκοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλήσιος ᾖ, ὥστε τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἀφῤῥαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὀπτανοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ὅπι κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκοῦσαι, πήχεως ἐνίοτε τὸ ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν [e] ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου αὐθις ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ὑπιστευόμενος αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοὺς καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de aſperis illis juſſum in coena declamare, non inerudite profecto, ſed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demenſam diceret, ſed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis auſus eſſe. Si vero dives ipſe vel poëticam adfectet laudem vel hiſtoricam, qui in convivio ſua recitet, tum maxime eſt, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi eſſe poſtulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet naſum interdum habeant. Tu vero ſi non laudes, ilicet in Dionyſii lautumias venies, utpote qui invideas ipſi & inſidieris. Oportet autem doctos eſſe ipſos & rhetoras, & licet ſoloeciſmos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum ſermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. *καρχάρων Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορίας W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deeſt in S. Adeſt in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο margo AIW.

quum aliquando non inſulſe jocatus eſſet. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρκαρον. *J.Br.* Miſc. IX. 13. p. 67. ita ſcribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad caſum; nam ſic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata ſtare poteſt, intelligitur enim ἴνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μαχαίρᾳ αὐτῶν. *Ariſtoph.* Pl. 345. ὦ δὲ τὸ φίλον. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Eraſmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuiſſe populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctiſſimus ille vir. Legendum eſt ſine majuſcula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *aſperorum*, *exertas dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud eſt, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam ſuperius notavi, conjicio *Eraſmum* adhuc juvenem & nondum Graecae linguae ſatis callentem hanc verſionem aggreſſum fuiſſe: nam ſaepe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuſcula initiali edendum curavi, *Palmerio* adſentiens, & *Heſychio* ita ſcribenti: κάρχαροι οἱ ἴχαλοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ἐξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Eraſmus. *J.F.R.*

29. Οἳ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepſydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum ſuarum tempus clepſydris metiri, quod etiammum a multis ſacris concionatoribus apud varias Europae gentes obſervatur, eo tamen diſcrimine, quod noſtrae *arenae*, veterum clepſydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. ſupra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod.* l. ſaepe cit. Sed ita, ut juſſit, jam expreſſum eſt in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ ἀφκοσίαις δραχμαῖς] Ea ſumma ſex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, niſi neceſſitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore diſrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miſcel.*) *J.Br.*

39. Ἀκοῦσαι] Prorſus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noſter in *Prometh.* ipſo principio εὖ δ' ἀκούομεν πολυπλάδους ἀκοῦσαι, plura ſimil. Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 272. ſeq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγως, ϗ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τ̃ ἀνδρῶν. αἱ δὴ ἓν γυναῖκες (ϗ γ' αὖ ϗ τόδε ὑπὸ τ̃ γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς τεπαιδδυμένους, μισθ̃ ὑπολελειῖς ξυνόντας, ϗ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάς τι ϗ τοῦτο τ̃ ἄλλων ε καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ), ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, ϗ φιλόσοφοι, ϗ ποιῆσιν ἄσμαλα ὐ πολὺ τ̃ Σαπφοῦς ἀποδέουσα. ϗ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς ϗ αὗται περιάγουσ῀ ῥήτορας, ϗ γραμματικούς, ϗ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτ῀ ποτὲ (γελοῖον γὰς ϗ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, ϗ τὰς κόμας ι περιπλεκόμεναι, ἢ ἅμα τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γ' οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ ϗ μεταξὺ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄκρα προσελθοῦσα, ἔρρηξε πρός τ̃ μοιχ̃ κ γραμματίον· οἱ δὲ πρὸ

g Καλλοπ.] Sic recte Edd. *P. Fl. S. Ba. H. Fr.* item M. & S. *Junt.* sola male καλλοπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mſ. W. & B. i Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματεῖον W.

munes collegit. *J. F. R.*

40. Πήχεως ἐνιοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si naves cubitali magnitudine amplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτῷ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ὁκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥῖν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲ αὐτῶν τίμωνται ξίφει τ̃ πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deûm.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J. G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysianas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic.* Act. 7. in *Verr. Plaut.* in Capt. & *Liv.* *G. C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J. B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀκμὴ c. 15. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. *J. M. G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poetae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J. F. R.*

51. Μισθ̃ ἑταιρικ̃] Conf. supra c. 10. *M. du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμουμέναι, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: effetque δὶς τὸ αὐτό. *J. B.*

63. Ἡ ἄκρα] *Ancilla.* Sic *Drομο* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J. Br.*

Ἡ ἄκρα] *Serva Hesych.* ἄκρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut docco alibi. *J. B.*

69. Πα-

τοῖ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι τοῖμέ- tia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum
νοῖσ ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, illa moecho poſtquam reſcripſerit, ad au-
ἐπαναδράμῃ πρὸς τ' ἀκρόασιν. ditionem redeat.

Ἐπειδὰν δέ ποτε μακρῷ γε χρόνῳ 37. Cum vero longo poſt tempore ali-
Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπη- quando Saturnalibus inſtantibus vel Pana-
ταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑ- thenaicis, mittitur tibi amiculum miſerum
πόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ- tam inſtitui magnamque pompam oportet.
τος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένῳ προσκύσας τε Et primus quidem, qui deliberante domi-
δεσπότῃ, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀ- no illud ſublegit, praecurrens & indicans,
πέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τ' ἀγγελίας non parvo ablato nuntii praemio, redit. Ma-
προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι κο- ne vero tredecim veniunt ferentes *munus*,
μίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ- quorum unusquisque, ut multa dixerit,
ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκαπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] *Μανδύαν τινὰ. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῦ. V.*

69. *Παναθηναίων*] Quid Romae *Panathenaea? M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῦ.* leg. *Caſaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Heſych.* & *Suid.* verbo *χειρόμακτρον.* *J. B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Eraſmus ἐφεστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίαρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *penulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου προσκύσας τε δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου προσκύσας τε δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. *Cod.* P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτω vel ἐπισκέπτομαι *de mandantibus* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; Adi tamen nos ad *Cat. pl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus* quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidero* apud *Ariſtotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noſter etiam uſurpat ſimplex σκέπτομαι Ἱστ. β. c. 10. *Δίμων.* c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. *M. du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid ſi ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπῇς] *Utque, cum id arbitrio ejus permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπῇς τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο δεξιὸν] Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. ὁ Φαῦλλος ἐλπίδος, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἴδιον ἐπιτραπῆναι. In modo *Conſcrib. hiſtor.* ἴδιον καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Δεξιὸν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis aſſibus.* *J. Br.*

Ibid. Βραβευόμενοι] Narrat Noſter quemadmodum, ſi *Mercede Conductus* feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab Domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo diſcedant. ἅπαντες δ', ἴσθι, inquit, ἀπαλλάττοντ' λαβόντες, ἔτι δ' βραβευόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo acceptо*

ut monuerit, ut dato ſibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munuſculo abeunt, inſuper cum faſtidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipſa *minutatim tibi ſolvitur*, obolis binis aut quaternis, ſi petas, gravis videris ac moleſtus. Ut igitur accipias adulandum primo ipſi & ſupplicandum; colendus autem etiam eſt diſpenſator, quod aliud culturae genus eſt; nec vero negligendus conſiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur veſtiario aut medico, aut ſutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπελέξαλο διεξιών· ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάτλονλ' ὀλαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κτὶ δύο ὀβολοὺς, [b] ἢ τέτλαρας. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἂν λάβῃς, κολακευτέος μὲ [8] σαὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἔστ' μὲ καὶ [c] ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ [d] ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, [e] ἤδη προοφειλέλο ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυλοτόμῳ τινί. [90] [f] ἄδωρα ἂν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα.

Πο-

[b] Ἢ] Sic recte P. & L. καὶ Edd. male S. Ceterae recte ut edidimus. [c] Ἄλλος . . . τρόπος] Ἄλλον τρόπον margo *Aiw.* [d] Ξύμβουλος] Ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. [e] Ἤδη] Ὁ ἤδη Ex. Fl. [f] Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενος] Ἀλαζονεύόμενοι ἢ λυπούμενοι ἢ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τῶν παχίων, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι * κόσυφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσυφον] Lege κόσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Γρ. αὖ ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

ceptо diſcedunt, inſuper muſſitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiaſtes, Ἀλαζονεύόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυχεραίνοντες. βρίνθιον δὲ μῦρον τῶν παχίων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται δὲ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσυφον καλοῦσι. Scholiaſtae haec verba ſunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Heſychius:* ſed quum apud *Heſychium* juxta & *Helladium* in Chreſtomathia pag. 14. editionis cum notis Meurſii, legatur Βρίνθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Heſychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρίνθιον; nunc in plurali Βρίνθια, ſcribitur) ſit ex hoc Luciani Scholiaſta reſcribendum βρίνθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Heſychio* βρίνθιον emendari debeat. Certe priori ſententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Heſychio*, & *Etymologico* apud Scholiaſten pro κόσυφον lege κόσυφον. Apud *Heſychium* quoque, ubi legitur, Βρίνθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις, &c. ſciendum apud Etymologici Auctorem ſcribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuiſſe feminam. Uter recte ſcriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Heſychium*, Βρίνθος· ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior eſt haud dubie *H. Stephani* ſententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύεσθαι, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρίνθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Heſychium*, ubi Βρινθιάσται, δυχεραίνει, προστοιεῖται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύλαι ſit reſcribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυχεραίνεσθαι, προστατεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat, quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philoſophi ut intelligam hunc locum, ſequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, ediſſerit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. eſt. *M. du S.*

84. Μὴ αὐτὸς] *Ipſe dominus.* *J. Br.*

86. Οὔτε] Muneribus ſcilicet, non obſequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in conſilium adhibetur.* Talem enim hic locus poſtulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempeſtiva.* At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo æs alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non poſſunt, quum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τύφις ἀσυφία. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί τις ἐμβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατ' αὐτοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλείποντα, καὶ πρὸς μὲν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηνῆ-95 πόδα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιῶντα. ὅλως γὰρ ὅσον ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπαθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄωρα ἦν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα] Qui lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῇ ἥνοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοὶ adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄωρα, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἀώρους ab ἐρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dicti, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψίη, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψίη. Sic Κάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὲ ταῦτα λάφυρα τίς ὁ θρασύκαρδος ἀνάγκης
Ἄρης, τοὔνεκα τὰν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φίρ' ὅπως ἄχαρις
Κάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τὰλλά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος λάπλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ὅδ' γ' ὁ πόλεμος, ἄσφα
Πάριμος.

Scholiastes hunc λάπλεμον πόλεμον exponit ὀχληρὸν καὶ χαλεπὸν, ὃν ἐ πολλά τις μηχανήσαιτο, ἐ φύξει). (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Eurip.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *AEschylus* Prom. πῆμ' ἄπορον, πέλαγος λάπλαγος Persis. ναῦς ἄναυς Choeph. χάρις ἄχαρις Eumenid. πάθη ἄπαθα. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. βάσανος ἀβάσανος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. P, 34. ἀλλὰ ἄπαλλε. *AEschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄναυς, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepulcam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Terentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardelliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάμματος, *Veneris oscula*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δὲ λύγη (Ἔρως scil.) λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ἅστα μοι ἄπτα,

Μή-

nam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαλάττων τὸ σῶμα λεπτρίψας, καὶ ῥάκος Ἰσα πολυχειρὸς ἐργασάμενος, ἤδη θεᾶται, σὲ μὲν οἱ τὸ κόπρου [a] ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τὸ δυναμένων τοὺς πόνους καρτερῶν προσλήψεται. ἢ ἦτοι μειράκιον αὐτὸς ἔθ' ὑπάρασας [b] πόλε, ἢ δ' γυναικὸς ἄβρας παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο

τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψω margo *Aldi*. [b] Πόλε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρας] Sic W. recte ait *Souliqs.* Δίαφθείρας Edd. male. Διεφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μάτι δίγης, πλάνα δῶρα· τὰ δ' πυρὶ πάντα βίβωται). *J.F.*

Ἄδωρα] In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri teſtantur *Gelasii* Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ὦ ἀλαθὲς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρὸν ἄδωρα δῶρα π' ἔστ' ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδωρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors*, *inſaniens ſapientia*, *dulce malum*, *ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON*. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ἀνόνητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὸν ἄδωρα δῶρα π' ἔστ' ὀνήσιμα. *J.Br.*

95. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀκταδιάτα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀκταδιᾶν eſſe collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ] Haec ita legenda ſunt. *J.Br.*

Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷς γὰρ ἤδη σε ἐκ τοῦ συνόντος πόνου ἐκτετριχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀκταδιάτα, τὴν παιδάγραν δὴ ὑπαυτιῶται. ἆλλος γὰρ ὅπερ ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ, ἀκταδισάμενος . . . ἤδη ἀφελόμενός σε ἐκ τοῦ κόπρου ἀποῤῥίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀκταδισάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J.F.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἥδ'. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Ἡσιόδ. c. 29. *M. du S.*

2. Ἀποῤῥίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J.F.R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ἢ ἦτοι μειράκιον αὐτὸς ἔτι ἐπίφρασας τότε, ἢ δ' γυναικὸς ἄβρας παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικλοθείς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθείς, ἐξελήλυθας ἅπαξ ἅπαντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſſi, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J.F.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lectt. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρας] In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διαφθείρας, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διαφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπίφρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J.F.R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὸ βέλτιστον ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ προσλαβών. καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἐπιμαθὼν σὺ τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τῶν ἔθους καὶ ἐπιμανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ σὴ βαρυτὴς ἀπωθῆναι δεδοικὼς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καλαυενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὗ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

aliud huic ſimile incuſatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum ſenectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante ſciebas, ventre auctus majore quam culeus eſt, malo quod nec explere poſſis, nec deprecari. Etenim & gula poſcit te ex conſuetudine, & cum indignatione & querela dediſcit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis ſimilem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulſione orta, & majus quid ſuſpicata, ut moechus vel veneficus, vel horum ſimile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accuſator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad ſcelus omne facilis. Tales enim univerſos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, cauſſam intellexiſſe. Multi enim in domos ingreſſi, quod nihil aliud utile ſcirent, vaticinia & veneficia polliciti ſunt, & gratiam ab amaſiis, & malorum in hoſtium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπιγκληθεὶς margo *A1W.* b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam noſtram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deeſt in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *B2. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

* 12. Θυλάκου] Θύλακος ἡ λοπθήκη. Θύλακοι δὲ σφῆτες καὶ ὑπερἀλματα, γυμναστῶν εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τῶν ἤθους] *Ex quibus aſſuevit. J. Pr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in ſequiorem partem trahi; ſed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui eſt in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem ſuis coloribus pingit. Niſi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio ſenſu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιβουλήν. Paſſive ſcilicet, quo ſenſu *opportunum* Livius aliique latine uſurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo poſt ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo eſt de Graecis in univerſum, quorum ſe numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem ſemel & iterum, [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὗ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid eſſet ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu fruſtra haeſitavi; neque enim perſuadere mihi potui, eam ſignificare poſſe *abductionem in hoſtes*, quemadmodum vulgo vertitur. At ſola tamdem editio Florentina, habens diſerte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem eſſe omnino hic γνήσιον, cenſeo. Id nimirum Noſter ait, Multos, qui ſe in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuoſi ſcirent, promiſiſſe dominis ſuis praeſagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres quid-

averſiones : idque cum facerent, ſe eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas ſubmittebant minime contemnendas. Non abſurde ergo ſimilia de omnibus ſuſpicantur, cum tales eſſe videant, quos putabant praeſtantiſſimos, obſerventque eorum in cœnis & reliqua conſuetudine adulationem, & quam ſervilem lucri cauſſa perſonam ſuſcipiant.

τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας ὀκτὼ εὐκαλαφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τοῖς ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὡς ἀρίστους φύσει, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde conſentaneum eſt, odio habent, & undique quaerunt funditus, ſi queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos eſſe multa illa in natura ipſorum *ac moribus* ſecreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipſos inſpexerint. Hoc igitur eſt, quod illos angit. Omnes enim accurate ſimiles ſunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyeſtes eſt liberos ſuos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas ſimul ſorores Tereus ſubigens. Tales & hi ſunt, ſplendidi & conſpicui, intus vero ſub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

Ἀποστεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἀπόρρητα τῆς φύσεως ἀπέρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπιπολυκότες. τοῦτο τοίνυν ἀπτόνει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, [h] πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τραγῳδίαν σκέπουσες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

40. Aposteisámenoi] Si usquam, hic certe, late patere videtur *φύσεως* appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. ſupra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum ſequeretur Prognen uxorem & ejus ſororem Philomelam, ambæ verſæ ſunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Perſ.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impreſſ.* ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etſi in omnibus inveni ὀπύων omiſſo ι. tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Heſych.* ter quater id repetentem, ὀπυόμενη, μιγνυμένη. ὀπυόμενη γεγαμημένη. ὀπύειν, γαμεῖν. &c. & ſic noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adſentiatur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

f Εὐκαλαφρονήτους] Εὐκαταφρονήτους P. g Ἐπωπτ.] Ἐποπτ. *J.* Ceterae recte ἐπωπτ. item M. h Πορφυρᾶ] Conſtans lectio. i Ὀπυίων] W. Ὀπύων Edd.

quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem prorſus modo *Lucianus* de ſimili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pſeudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἱρὰς νύχας, ἢ μαγικὰς ἐπῳδὰς δεισιδαίμονας ὑπακουσόμενον, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praeſtigiator, ex iis qui magias & ſacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas.* Eſt ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. *Heſychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὀφωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. F.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendoſe. Vid. Ἀλιξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur *φύσεως* appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. ſupra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum ſequeretur Prognen uxorem & ejus ſororem Philomelam, ambæ verſæ ſunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Perſ.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impreſſ.* ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etſi in omnibus inveni ὀπύων omiſſo ι. tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Heſych.* ter quater id repetentem, ὀπυόμενη, μιγνυμένη. ὀπυόμενη γεγαμημένη. ὀπύειν, γαμεῖν. &c. & ſic noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adſentiatur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνεπιστάμοσι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπὸς ἀκριβῶς, καὶ ἀπεσκημένως αὐτὰς ἐκδραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλὰς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum* : extra autem ſunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo ſibi conſcii odio habent & ſtruunt inſidias, ſi quis ab illis ſejunctus, qui accurate ipſos norit, tragoediam ipſos faciat, & in vulgus de ipſis narret.

Βέλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παρίητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἤδεως μὲν οὖν Ἀπολλῶ τινος, ἢ Παῤῥασίου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οἷόν τε γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ὑποδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω πρόπυλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ὑπόχρυσα, καὶ μὴν κάτω ὑπὸ γε ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ὑπὸ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑπόπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐντραχηλιάσαι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀφελθὼν, καὶ

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perſpecta conſtituas, utrum in eam tibi ingrediendum ſit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhaſium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non poteſt, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praeſtantia; tenuem tibi, quantum a me poteſt, imaginem oſtendam. Pingatur itaque veſtibulum altum, inauratum, nec infra in ſolo, ſed ſupra terram in colle ſitum: adſcenſus longus ſit & arduus, lubricusque, ut ſaepe qui in ſummo ſe jam ſperarent eſſe, veſtigio fallente evertantur. Intra vero Plutus ſedeat ipſe, aurea ſpecie totus, formoſus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male S. Εὐαιθὴς pejus A. b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριητέον] Προσιτέον margo AIW. Προσιτέον A. & P. Προσήκειον M. Sed emendatum eſt poſtea. In vulgata conſentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deeſt in W. f Δὴ] Hanc voculam adeſſe in S. M. H. Fl. notat M. du S. quare, neſcio. Nam adeſt etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. conſtanter ſervant.

61. Ὁ Κέβης ἰκανῶς] Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει * δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τῆς βιβλίου. V.

* Δὲ] Δὲ editum erat, ſed recte correxerat M. du S.

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξελήσῃς, ἀθρόωμα ἂν μικρὸν αἰφνίως Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamenſis, exhibens εὐαιθὲς. J. J.

61. Ὁ Κέβης ἰκανῶς] Cujus exſtat libellus. J. Br.

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe veroſimile eſt, cum *Collectanea* exhibeant βίωνος. Vulgatum σου enim minime ferendum. M. du S.

64. Παριητέον] Ἀντὶ τοῦ παριητέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur Interp. J. B.

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rurſus fin. hujus *Dial.* M. du S.

66. Ἐδηθὴν] *Cupiam.* J. Br.

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἀναῖλες. J. Br.

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita ſit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, πρόπυλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ὑπόχρυσα, καὶ μὴν κάτω ὑπὸ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ὑπὸ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑπόπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, &c. Quid hic non bene ſani ſit, ut cum *Brodaeo* legendum ſit ἀναῖλες, non video. *Atque aſcenſus ſit valde & acclivis & lubricus.* J. J.

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum eſt,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſum-tum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecodat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam ploranti, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τιθήπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. ὠδελαζέσθω δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τενταῦθεν δὲ, ἡ μὲ Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. ἀποδεξάμενοι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, ὠδοποιήσατωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τ' ἄθλιον καταγυμνάσας, τελεύτων, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποκοσοῦντα, καὶ τεθραμμένον τῇ χρόᾳ· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, ὀδυρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπταέσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τὰς χρυσᾶς θύρας, ἔκ τινος δ' ἀποῤῥώγος καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ὕδιον ὄφελος, καὶ τ' ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ὦ, ὅτ' ἄρα Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησαι εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθεῖν-

Eorum mutabatur color, neque quin ſuſtinebat Pituriens pro morbo pugnare. J.C.G.

h Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγέσθω Bas. i Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάτωσαν. k Τετραμμένον τῷ χρόᾳ] Τετριμμένον τῷ χρῶτα MI. Gr. G. l Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in J. aderat in ceteris & in M. & S. m Ἀποπτάσθω] Ἀποπτάσθω W. & Fl. Vulgatam retinent H. & reliquae. n Λελησθείσης] Ita ex M. & S. reſcripſi. Nam λελησθείσης ceterae Edd. omnes male. o Ἑτέρᾳ] Ἑταίρᾳ male J. ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. J.B.

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγμα *ad caſum*, πλῆγμα *ad mimum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 25. M. du S.

84. Ἀποδεξάμενον αὐτὸν] Reſtitue ἀποδεξάμενος δ' αὐτὸν. J. Br.

88. Καὶ τετραμμένον τὸν χρόα] Legitur in MI. ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, πάνυ ὑποκοσοῦντα & τεθραμμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρέετο χρὼς, οὐδέ τις ἴτλα
Ἕμμορον εἰίξας δὲ παρὲκ παρὸς δηριάασθαι

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μεν. J. Br.

97. Εἰς ὕδιον ὄφελος] Emenda. J. Br.

4. Ἐπεί-

θόντα εἰς ἡ εἰκόνα καὶ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνῃ ἡ ἔμπαλιν αἰσχρῶς ἔτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο ζ σοφῶ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, ſapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus eſt, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΠΑλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἃ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν [b] ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τοῦ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ [c] ἀγελαστὶ

1. OLim apud me conſidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi veniſſe probabiliter dicam, legenti noſtrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνην τὴν] Ἐκείνης τὰς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omiſit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγέλαστι pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγέλαστι recte L, margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι οἱ δὲ & αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyſſ. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum verſuum. G.

4. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Senſus facilior, ſi legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. J. B.

Ἐκείνῳ τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. F. G.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non eſſe*. Conſiderat enim id quod eſt in hominum moribus, ut cum ipſa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyſſ. I. *Æſchyl*. in Prometh. G. C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus eſt huic argumento ſane quam aptiſſimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam uſumque eximium deſcribere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος, ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M. du S.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in cauſa non eſt, ſi quid mali nobis inveniat. J. Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum ſtatuerit*. J. Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixiſſe *Petrum Moſellanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis ſuis in hac uſum non fuiſſe, donec majus otium probandi hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud ſtatim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. ſeq. J. B.

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impreſſis legitur; niſi quod nihil prorſus in *Florent*. eſt. M. du S.

Καὶ] Adſeverantis eſt.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miſcell. L. IX. c. 14. J. Br.

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Moſellani* verſione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in ſingula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. ſic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro?* J. F. R.

7. Ἀνηγνωσμένους] Ex hac ſententia expedire me non poſſum. Corruptam cenſeo. Nec quid eliminem aut quid ſervem, ſcio. M. du S.

Ἀνηγνωσμένους] Neſcio quid haereat *Solanus* noſter; nam ſi ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo ſenſu vel in Lexicis occurrit, nihil abſurdi habet ſententia, *haec jam addere*, *adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Confer ſupra *Revivisc.* c. 38. κἀφήρμο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

ξδεξήμεις αὐτὸ, ᾗ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μέλλεις ᾗ ὅλη πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγεσθαι, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀναγεγραμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ᾗ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν ᾗ τοιαύτης βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀγδόης, [f] φησὶ, μέλλοντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω ταχέως ᾗ ταχέως ἐπῆκε; πόσους Μίδας, ᾗ Κροίσους, ᾗ Πακτωλοὺς ὅλους μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μόνῃ τ' ἐκ παίδων φίλῃ ᾗ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ᾗ μονονουχὶ τ' ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι ᾗ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τ' αὐχένα δεδεμένα, οἷά τις τῆς τρυ-

[d] Ἀναγεγραμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Καικὸς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. B2. H. Καικῶς ἔχω S. &c. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνστησικε L. [e] Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. Ald. Κακῶς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. B2. H. Κακῶς ἔχω S. &c. [f] Φησὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. [g] Ἐπῆκε] Ἐνστησικε W. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. [h] Φέρεσθαι] Σέρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων λέγεται. ἢ πρώτων αὐτῶς προσδοκωμένων. V.

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώην. M. du S.

μοζον μεταξὺ τῶν λεγομένων. J. F. R.

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. J. M. G.

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τ' κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. M. du S.

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τ' ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, *oblitus*. J. Br.

12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. J. Br.

Ὀστράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. A. V.

Ὀστράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου τρεσφυῆ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. M. du S.

13. Φῶν . . ἐπῆκε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. J. F. R.

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. M. du S.

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* J. Br.

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. J. Br.

τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰς collari devinctum, quales ſunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & ſequentem κορράλια. *J. B.*

Τὰς σφιγγίας ἔ τὰ κορράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut ſequentem κορράλια. *Bourd.* Plæc ultima vox κορράλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπισμάτια, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. *Moſellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀντίφοτον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal e ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *aprejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata παρίχουσι ἑαυτὰ ἁλίσκεσθαι κλωπῷ δίδοτε, & auro etiam vel ligari vel ornari ſolita fuiſſe teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσιον ἔχῃ σύμβολα. His poſitis pro κορράλια (quam vocem *Moſellanus* interpretatur *coralia*, tamquam ſi καράλια ſcriptum eſſet) legendum puto κουράτια vel καράσια vel καράλια, quarum vocum idem eſt ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco poſui, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam καράλια. *Heſychius* habet ſic: Καράλιον, παιδάριον, κάριον, & paulo poſt: καράλισκον, μικράλιον. Sic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον παῖν πάγκαλον, τοῦτον δὲ ἡ γυναικῶν μὲ ἐσθῆτι, χρυσῷ δὲ ἔ λίθοις πολυτίμοις κατακοσμήσαν; ὃς ἐπὶ χαλκοῦν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde ſimplex ex illi, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Caſſius* lib. 48. παιδίον τι ἢ ψιθύρου μία τῶν γυναικείων γυμνὸν, ὡς πολλὰ ἐθεράπευσε τρόφιμον. Quæ ſic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matrona nudas delectationis cauſa alere ſolent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἁλίσκεσθαι & κλωπῷ δίδοτε: vox ἁλίσκ optime convenit voci σφιγγία, vox φίρετον vero apprime convenit voci παρασιτ & aliis, quæ puellum ſignificant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς ſimiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditiſſimus *J. Bocharti* deſcriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipſe de Animalibus, ſacr. ſcript. lib. 1. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinenſ. Locum hunc quisquis attente legerit, mendoſum eſſe fatebitur in voce κορράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ moleſtias graphice depinxerat, & quam ſit indignum docto homine & liberaliter inſtituto, tenuis lucelli ſpe illectum, magnatibus operam ſuam addicere. Tamen idem jam ſenior in *Cæſaris* aulam ſe contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœſi*, quot *Patroli* illi perſuaſerint ut chara illa libertate cui a pueris aſſueverat, abdicata, ſe huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac ſi collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia ſunt delicatorum divitum monilia & corallia (id eſt monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; ſed quod illius pace dixero, ineptiſſime. Primo enim τὰ σφιγγία ſunt *ſphinges, non monilia.* 2. Et vel ſi monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία ἔ τὰ κορράλια non erunt *monilia ex corallio* ſed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuiſſe monilia corallina, merum ſommium eſt, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum ſeptimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari eſſe revinctus, qualia ſunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuiſſet potius quam illi tam ridiculum ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κορράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλια, ut ſignificetur *Lucianus* aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantheræ vinciri ſolent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλια cum *Philoſopho* libri ſecundi *Hiſtoria animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philoſtrato.* Nobiliſſimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γοῦν ἡ ἀφροσύνη ἢ τοῦ βίου

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κωμῳδικά. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια legebam olim τὰ ἐφίδια ἢ τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus; *Luciano* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant.* Ἐπισαρτίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiac. *Collarium* autem pro torque eſt *Ramonia* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldais* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιός, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἴτυς μανιακῆς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῶν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κόφων δὲ δυσὶν ἴσῃ ξύλιν, οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλάριον lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis* ævo *Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſunt cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferte jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in cauſſa longæ, paſt centum annos aliquibus capti cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ ποτὲ οὖν Παμφυλίας πορθήσιον ἔριφον ἅμα, ὃν παρὰ τὴν δηρὰν ἔφερε χρυσῶν δὲ ἦν, ἢ ἐστεφάνωτο Ἀρμενίου γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης Διῒ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *panthorum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κουράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Alnetanum.*

Τὰ σφιγγία ἢ τὰ κουράλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μονονουχὶ τὸ ἴτριον πόδα ὁ τῷ πορθμείῳ ἴσχουσα, παρίσχει ἑαυτὸν πλεῖσθαι ἢ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ πλοίῳ τινὶ χρυσῷ τὸ σφίγγιον δὴ ἦντα, οἷά ἐστι τὰ τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία ἢ τὰ κουράλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κουράλια nihili eſſe, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κουράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κουράλια, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſæo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum ædibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in præcedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῆς λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς ἄνω & κάτω περιφέρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. I. ep. 84.

[a] βίᾳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω τῷ πολαμῷ χωρεῖν, ἢ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναιρεπομένων τὰ λόγων καλῶς πρότερον εἰρημένα δοκούντων.

ergo haec vita & illa scriptio discrepant; & hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ἢ οἷα σοι χρηστῷ ἢ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑπακρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίᾳ] Deest in W. male. b Ἄνω τῷ πολαμῷ] Ἄνω τοὺς πολαμοὺς. L. c Παλινῳδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινῳδεῖν male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ὑποδὺς] L. & margo *A1W.* melius quam vulgatum ὑποδύσασθαι, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Const. & Vo. Δύσωμαι, notat *M. ad S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἐναντίως ὀδύσω. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera scripturam codicis expressimus. *M. ad S.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Boehardi; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui. sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ἢ καυράλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce καυράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377. Sic καυράλια ex *Hesychio* de parva κόρῃ pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ καυράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religiosum in primis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ καυράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Καυράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illustrissimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia similarum cauda carentium species a Salmasio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, καυάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Εἶσοι τινὰς οἰ Ῥώμῃ πλουσίους κατῶν τίκτειν ἢ πιθήκων οἰ τοῖς κόλποις ἀμφιφορέας ἢ ἀγκυλοῦντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς ἢ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide an hic κόλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. *M. ad S.*

Καυράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in versione quod responderet τοῖς καυραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quasi legeretur σκιαυράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in καυράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Καυράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἐν ἡμῖν [g] ἔχει, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκαθάσκας ἡμᾶς † σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σίσπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [h] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅτι σωτηρία, σὲ δὲ ὑπὲρ πάντων † φαρμάκων, καὶ † σμίλην ἅμα προχείρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον ὑπόπυρον καὶ δὴ προσκλαβὼν † ῥήτρας, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος [i] ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μέν, ὦ φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμησαί σοι τοτὲ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει διαχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ προσκλαβόντες τοῖς πεπαιδευ-

[g] Ἔχει] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. [h] Καὶ καιόμε. . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. [i] Ὡς] Deeſt in W.

44. Τὼ ῥήτρα] Ῥήτρα. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Τὰ μεταξὺ δὲ νόμους † καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμου ὡς ἂν χρησμοῦ τιθέμενον. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. *V.*

† Καλοῦσι] *Kal* hic pro καλοῦσι habet C. *M. du S.*

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. *Jenſ.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κεφάλια, quod proxime ad Heſychianum κεφάλαια, πτωκάρια, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. *J. F. R.*

24. Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: ἄνω ποταμῶν. *J. Br.*

Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Vid. *Nunc.* Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, ἄνω πόλαμον χωρεῖν πειρᾷ. 146. C. *M. du S.*

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τὸν πόλαμον χωρῶν vel τὸ πόλαμόν ; neque enim mirum eſt aliquem adverſo ſtumine ire ; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. *J. M. G.*

26. Καὶ παλινῳδῶ] *Eraſm.* in adagio : *Palinodiam canere.* *J. Br.*

27. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. *J. Br.*

Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Conf. ſupra *Muſ.* c. 11. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὲρ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. *F. G.*

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. *J. M. G.*

28. Ἰλιὼν] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. *J. B.*

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. *M. du S.*

34. Καὶ ὧν σοι χρηστῷ] *Et quae tibi viro bono congruas.* *J. Br.*

36. Ὑποδύς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδυσὰς omnia conturbat. *M. du S.*

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. *J. Br.*

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Καλὸν παπᾶς τε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sollius* Obſervatt. c. 16. *J. F. R.*

42. Τὸν σμίλην] *Scalpellum.* *J. Br.* Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe : *acum* ; falſo ; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait : Σμίλη, ἐργαλεῖον σκληρομικρόν. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὸν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ καυτήριον. *J. F. R.*

44. Τὼ ῥήτρα] Iterum infra Τὰ ῥ. *M. du S.*

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. *M. du S.*

ἀλυμένους, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀλφὶ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἅτε γὰρ τῆς λόγων ἀσκήσεως οὐκ ἀκαταφρόνητον, καὶ μεμφτὸν, καὶ ἱστορίας πολλῆς, καὶ ἐμπειρίας τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ἵνα μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἔᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, ὦ φίλη, πατρὶς μία.

ὅρα ὅπως μηδείς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγιγνώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ ἀφίεις τὴν παρόδιαν [e] σου βίον ὁρῶντες, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· ὦχου δ' Ἑρμῆ τῷ χθονίῳ, καὶ τὴν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ ᾧ Κορινθίῳ μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, καὶ σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviam & liberis:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. *b* Ταῦτ'] Ταῦτα W. *c* Μακρὰ] Μακρὰν P. *d* Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. *e* Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. *f* Τῷ] Τω vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀλφὶ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt*: malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἀλφὶ χειρὸς ἔχειν, pro εἰ χειρὶ ἔχειν. *Add.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἀλφὶ σώματος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, *sive Obsopoei* sic habet: *suos praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epist. Sent.* 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλεῖν δὲ ὁ βραχίων τῷ κεφαλῷ ὑπὸ ὠμοπλάτης πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἀλφὶ χειρὸς, ἀλφὶ σώματος, pro εἰ χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἀλφὶ σῶμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Δὶς μητέρας autem φῶμεν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. G.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος . .] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia alluſit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philam Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias asperabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ὦ φίλη φίσω γαμετή. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. P. a G.*

Ὅπου τὸ κέρδος . .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σου βίον] Quippe qui nunc servias. *J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis litera.* *J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εἰκόνιον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Revet. *Elsner.* *J. F. R.*

72. Καὶ τὰ τῶν καλαών] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus.* *J. Br.*

Ibid. Καλαών] Vid. *Ἔβραι* fab. Infra *Ἀστρ.* c. 5. plene effert: καὶ τὰ τῶν καλαών. *M. du S.*

80. Ὁμοῦ

met, ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, neque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

εἰς ἔριν ἡ λαλιά, ἢ τις ἂν ὑπόκωφος σου γένοιτο πρὸς τὰς καλλιγραφίας καὶ μάλιστα, ἢν σὺ γέλωτι αὐτὰ ποιῇς, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ ἡ μὲν αὐτοῖς ἀλληθερία, αὐτὸν δὲ τ' συγγραφέα δουλεύοντα, καὶ ἑκόντα ὑποδεδεμένα τ' αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γᾶν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τ' κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς σαγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς μικρὸν πάλιν χτ' μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μὴ μικρὸν αὐτὸς ἔπαλσε, μοιχεύων τ' ἀδελφῇ τ' γυναῖκα. ὥσπερ τοίνυν καὶ σὲ τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἂν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ὅσῳ μὲν ἄλλως ὡς ἔφασκεν ἐπιλογιούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν.

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Περὰ *J.* Fl. & L. περὶ Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόλιν] Emendo, ὡσπερόδους, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πόλιν] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόλιν τούτων, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τ' Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit περιπόλιος. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόλιν Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixeris*. *J. J.*

Περὶ πόλιν] Retinui περὶ; nam περὶ πόλιν de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἐκὼν] Lege ἑκὼν. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐν-

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, ὦ οὗτος μικρὸν ἀποπώτερον, ἀκριβῶς μὲν οὐ τοῖς λόγοις τὴν τοιαύτην βίου δυσκολίαν, καὶ καταγορεύσεις εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπέσοι, καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ὁ γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸ οὐδὸν, ὥστε ἀγενῆ λαμπρίαν ἐπαναγκασθέντα, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντα αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φαίνῃ βραδύτερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος καὶ νῦν βίβλῳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ἐπὶ σὲ καταγορίαν ζητεῖν, μὴ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐκ αὐτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καταγορεῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπα

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. *F.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀποροῦσιν male *F.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ οὗτος μικρὸν ἀποπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, ὦ οὗτος μικρὸν ἀποπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *F.B.*

93. Εἰς πλουσίου τινὸς] Οἶκον subaudio. *F.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.duS.*

97. Ὑπὲρ τὸ οὐδὸν] Ὑπὲρ τὸ γήρᾳ οὐδόν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *F. Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens istud apud *Homerum.* *A.V.*

Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήρᾳ οὐδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M.duS.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καὶ νῦν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset κἀκεῖνο, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἔτερος pro ἑταῖρος, & ex adverso; de quo infra plura. *F.F.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *F.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.duS.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Suntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *F.F.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *F.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνου) ὑπόμιθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ζῷον πιθήκου πεποιθέναι σε φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τὴν πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὑπαπαλὸν θαυμάζεσθαι μέντοι ἐπὶ τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, ὅτε καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῦσαι, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ σιωπῇ ἀφέντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταὐτησὶ τὴν ἰσχάδος ὤφθης φανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρων χείλων Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγειν, ὡς εἰκότως ἄν

e Καὶ] Ἐν P. & marg. *A1.* non male. f Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. g Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

* Ἀμύγδαλον μεμίμνον] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere *ἡ ἀμύγδαλος* dici pro fructu, qui vulgo *τὸ ἀμύγδαλον*, vel uſitatius *ἡ ἀμυγδάλη*, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R. M. du S.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὐμελὴς ἀκολουθῶν τῇ ἁρμονίᾳ, μιᾶς εὐφρόσυνον. *V.*

† Εὔμουσος] Sic & C.

cert. Euripi. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M. du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapis.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πᾶλιν] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Excuſſi, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro *καὶ*. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοί] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς, τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. *συγκινούμενον*. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego *συγκινούμενον* ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi *συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. *συγκινούμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθειν ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερα μὲν κεύθῃσι νοήματα, ἄλλα δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθειν ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃσι pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅτι σὲ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὲν σε ἐοικέναι, φρένα δ' αὐχμῶσαν καλαλέουσαν. τοιγαροῦν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκλω, προπετῶς μὲ θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μηδὲ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐοικεν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἑρμῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καλήγορεις τὰ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίεις καλήγορεῖν τοὺς ἀφ' ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν πομένοντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μὲν τὴν κατὰ Τιμάρχου καλήγοριαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει γέλωτα τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ὅτι τοῖς καθ' ἥβην ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀποκηρύττων

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. *J.* Fl. *H.* P. Πόδα *S.* b Ἀποκηρύττων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν εἶναι. *G.*

41. * Τὸν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ τοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενον ἐπ' ἀμαρτίαν, ἐφ' οἷς τις εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. *V.*

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τιθυμμοίτων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, ὡς ἐν ἡ χυδαία λαλιὰ ‡ μυκτηρτύσους καλεῖ. Λέγουσι §. *V.*

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενον supra. *M. du S.*

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. *J. F. R.*

‡ Μυκτηρτύσους] In C. marg. μυκτηρτύσας. Sed M. vulgatam tuetur. *M. du S.*

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit. *M. du S.*

Κεῖθεν ἰὼν φρενί] Male omnes κεύθων, patet apud *Homer.* Il. 9. *J. B.*

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. *J. F. R.*

36. Θρασυνάμενον] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in Θρασυνόμενον, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομοσάμενον. *J. F. R.*

43. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In suum ipsius sinum inspue.* *J. Br.*

Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me jussit exspuere.* *J. B.*

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus, longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum,

Adeo

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laboran-
tes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi
cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

55 κηρύττων βηχὸς φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μέλαξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, ᾗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ καίτηγορῶν, ὃν ὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ᾗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα ᾗ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κρατίστον [c] ἐθελοκακήσαντα, ᾗ τὰ γοῦτα ὀπισρέψαντα, ᾗ ἀδικεῖν ὁμολογήσαντα, ὅτι τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, ᾗ μοῖραν, ᾗ εἱμαρμένην, ᾗ παραιτεῖας συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ὀπιλιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ ὁρμῆς τῆς προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πανταπάσιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ᾗ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιούτῳ ἀπολογίαν προϊσχόμενον, ᾗ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ᾗ τὰ ἐκείνου ἔπη ραψῳδοῦντα,

Μοῖ-

[c] Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφῶ ἀντὶ τοῦ ᾗ ἀφθόνῳ, πολλαχοῦ μεταχαραχθέν. V.

ᾗ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex Æſchylo a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀπτύσας δὶς ᾗ καθήρας τὸ ſόμα, κατ' Αἰχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὰ βασκανθῶ δὶ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰχίνην] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* Φλά, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὁμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem. J. Br.*

51. Εὐθυνον ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia. J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. F.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττον. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. ἠ [a] τὸ,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Γεινομένῳ ἐπέπνυσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποπτῆσαι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, ἠ ἀνδρίαν ἠ μεγαλόνοιαν ἢ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑπιφερομένῃ καθηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἂτα εὑρίσκωμαι ἦλον, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἦλον, ἠ μείζονί [c] γε τὸν ἀμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσπρεπέστατον εἶναι, ἠ ταύτῃ χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογῆσαι

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

[a] Τὸ] Τῷ male Fl. [b] Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W.. [c] Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλῳ τὸν μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ̓] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum causam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γεινομένῳ ἐπέπνυσε λίνῳ] *Hom.* Il. v. *J. Br.*

Γεινομένῳ ἐπέπνυσε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπνυσε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπνευσε; & pro v. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἦλῳ τ̓ ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἦλῳ τ̓ ἦλον] Sic pag. 272. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἦλῳ τ̓ ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciendum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἦλῳ τ̓ ἦλον, πανοῦργον τ̓ πάνυργον. Vid. *Politicem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἦλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἀγκύρα ἔτι ἄδροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύσσεται] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excusat, Μία μοί ἐστιν, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύσσεται τὸ γύφας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύσσεται τὸ γύφας] ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα κατακλυσμικά. Posset quis κατακλυσμικὰ, sed sine dubio legendum κατακλιτικὰ id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ κλίσεως. *J. J.*

98. Νόσου] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ αὐτὸν] Castiga μηδέν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his pauperiatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesta moliar,
Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἐν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μὴν τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἔκφυγοι τις αὐτήν. καὶ σὺ τῷ τοιούτῳ, εἰκὸς ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

5. Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κρημνοῦ γε ἠλιβάτου, εἰ μέλλοι τις ὕστερον ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, καὶ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἐν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt *P. H. J. Fl.* [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρείττων δὴ πολλῷ *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος * ἕνεκα τοῦτο καλοσκοδαιμονικὸν ἀπ' ὃ βωμολόχοι, οἷς ταύτην παρεῖχον ἂν κατάδηλοι † ἀπορίας καὶ φυγαλεθρίας ἀπολογίαι, λῆρόν τι ἡγοῦνται καὶ μεμψίμοιρον ‡ ἀποφαίνουσι, καὶ κακόηθες, φασὶ, μιμοῦμαι § ἀστεῖον. Τάχα γὰρ Σωκράτους ἰδίωμα μιμεῖται ¶ οἷς ὕστερον Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπολέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἀπόφασιν γλαφυρολογίας. Ἀλλὰ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῦτο δὴ ἴσον . . . Πόντου ἐπιπλώσας ἐτάροις ἐμοῖς †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸ βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἠλίκα φανέρωμα. *V.*

* Ἕθους] Ἕθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευας. . . editum erat καλιοχον . . . pro ὦ, ὖς, pro ὦν, οἷς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπορῶν] Ἀπημελημένης ante legebatur; sed ex C. ἀπορῶν dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφαίνει καὶ κακόηθες] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *M. du S.*

§ Ἀστεῖον] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸν. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖται distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* *J. F. R.* Aliquid tamen post μιμεῖται excidisse credo.

* Sic manifesto legendum, licet sic in Mss. σοφιστὴν τὸν κεῖον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγεῖραι Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἠλιοβλητον, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Θυμὸς μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Bt.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσων δὲ πενία. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἢ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς ἐδεινὶ τούτων ἐμοῖ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τ[a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. ἐγὼ δ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν καλὴν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπομισθὸν παρελθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. W. συλλαραβίαν Mſ. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, vide notas. Sed Σκύλλαν ῥαβιὴν ἢ Συλλαραβίαν L. Συλλαραβοίην b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητὸς τοὺς πειράτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἴφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ὅθεν † ἐκείνη ὠνομάσθη κρησφύγεια. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ ὕπερ λεγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ πειρᾶται τῆ Μίνωα φυγόντες, περὶ τῶν Κρητῶν αὐτὰ ἐσί. Τὸ δὲ κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φύγουσιν τῷ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητὸς] Κρῆτας C. mox pro ἴφυγον, φύγων legendum. *M. du S.*

† Ἐκείνη] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖθεν editum fuerat. Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventrienſium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ σάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς ἐδεινὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου· μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρῆν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti εὐδοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὸ κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀκατοσκόπητος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν συκλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν καλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρῆν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* καλλάραβις δόκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν καλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχείσαν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς δὴ περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces agressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat καλλαράβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto meo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ὅπῃ τύτῳ πρὸς βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ μὲν μυσικῶν δὴ τῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσῦτον ἀπέχοντας ἀλλήλοις τὰς βίβας, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ οἰ-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.* [d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AIW.* Sed Γράμμα *F. P.* Fl. *A1.* & reliqq. item W. [e] Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *F. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AIW.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον ὑδλάσσεσθαι εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *F.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλαράβις; nam in Pyrrho Κυλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαρις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκολλαραβίων habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβδίων & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλάραβ@ unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοίλην Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίῳ legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *F. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *F. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἄνδρος ἀγνώτου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ἀπὸ Ἀδάμου *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀπόκοπην. *Ael.* V. H. I. 30. ἀπ' ἄκρου ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἀφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἑκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπόλλω. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου & 2. 17. ὑπὸ Ἱερμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου.

& ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ὀδὸν ἴτ' οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πιτνάσσεται κατὰ οἶκον. Et 61. — λὰξ ὦθεν ὄσσαλο χειρί. *F. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *F. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *F. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγχρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διαγράμματα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deineeps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτο — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *F. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνῃ ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hacte-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ χαλκεῖ, καὶ ταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ ὁ πολὺς τῆς ὠνῆς καὶ οἰκοδρίβων διαφέρουσιν οἱ ὀλίγου τοιούτου [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαχειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ὑπὸ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καλοκαγαθίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἅπασας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ὀλιγοπευσοῦντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμοττοῦντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτοῖς τῷ ἔργῳ προσέσται. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρεῖσθαι τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant; eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo *A1W. B2. P. S.* Παμπόλλῳ male *J. Fl. F. H. A1.* b Προσιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάντας * ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ ᾧ μισθῷ γινομένης ἐργασίας. *V.*

* Ἀναιρῶν] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρῶν restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioso iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνη ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπου πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύριον, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδου, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare, & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam diserti-ssime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ σωθῆναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ἀθλιωτάτους. τυτὶ δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι καὶ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγχειρίδιον, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ὑπάρχειν, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῆς ἀρχούσης γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἐπιτηδειομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως·

55. Καὶ τὸ μέσον συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἥκει, ὅσον εἰς τὸ μέσον ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστί. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμεμυττομένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τισιν ἄλλοις ταῦτα πλουτεῖν καλήγορεῖ ὁ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπλολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ὁ ἀρχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν τοῦτο ἅπασι τὸν βίον ἐπανορθοῦν προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλέως προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ ὅτου μισθοφορίας ὀνήσῃ, οὐκ ἔστιν ὅστις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ ὁ πλουτεῖν. εἰ γὰρ τὸ ἅπαξ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τόχλω § ὑπερτρεῖ, καὶ τὰ δίκαια τοῦ μισθοῦ εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ὁ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἄν τι ὑπὸ μικρᾶς ἄν τι ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ὠκρούοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδι συνέπαινον ἔχον, ὃν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον ἰδεῖν ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὴ μέγ' ἐλαχίστην. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec legúntur: ὅτως. ὅπαντες οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. ὁ γὰρ εἰ. ἀλλ' ὁ τῶν Ἀσσυρίων ἀληθῶς εἰπεῖν κατ' ὀδὸν ἀφικόμην ὁ Ἀνακυνδάξιδος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. *G.*

† Εἰρήνῃ] Εἰρήναι male C.
‡ Περὶ βασιλέως] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτρεῖ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*
¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
†† Ἀνακυνδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξεω potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intelligo πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἔρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σὺν ἐννέα μισεῖτε τὸ Κλεάνθους καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' ἅπαντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὑρὼν ἀπαξάπαντα καλαμελλεσμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγων πλουτίζειας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὐ σμικρὸς ὐδὲ ἕτ@, ἀλλὰ πολυτάλαντ@. ἢ τὰ μὲ ταῦτα δὲ, ὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ' ἔθν@ ὁλόκληρον πεπρᾶχθαι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

raturo ; nec parva illa , ſed multorum talentorum : & poſt haec non ſpes quaedam exiguae , ſi fiant , quae conſentaneum eſt fieri , ſed futurum ut gens integra nobis committatur , aut actiones aliae principales.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττοῦ χρησάμεν@ τῇ παῤῥησίᾳ, ἢ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. ἢ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. εὐδ' ἂν τὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. ὐ φόρους λέγω, ὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι πᾶσι τοῖς ἐχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστ@, ἔπαινοι, ἢ ἡ πᾶσι εὐκλεια, ἢ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, ἢ [b] νεὼ, ἢ τεμένη, ὁπόσα πᾶσι τοῖς ἐχομένων ἔχουσι, μισθοὶ ἢ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς φροντίδων, ἢ προνοίας, ἣν ἐκφέρομεν προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, ἢ βέλτιω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἣν ἐθέλῃς, ἀρξάμεν@ ἀπὸ τῆς [c] σωρῆ κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστῳ τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειμαι καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει ἢ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

13. Volo equidem ex abundanti , utens fiducia , & cominus congreſſus intentato crimini , ultra etiam quam oportet cauſſam dicere , & illud nempe dico tibi , neminem quidquam ſine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines , qui res maximas gerunt ; cum neque ipſe Imperator mercedis expers ſit. Non vectigalia dico neque tributa , quae a civibus quotannis veniunt : ſed eſt Imperatori merces maxima laudes , & gloria apud omnes , & quod beneficiorum cauſſa adoratur ; ſtatuae porro & aedes , ac templa , quae habent a civibus , merces & iſta ſunt pro curis & providentia , quam adhibent procuranda ſemper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adſimulemus magnis , ſi volueris a vertice quaſi acervi ad unumquodque eorum , quibus conſtat , deſcendere , videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui ſummi ſunt ; caeterum mercenarios aeque eſſe univerſos.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν , ἔνοχ@ ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὐδαμοῦ

14. Si igitur eam ego legem ſcripſiſſem , neminem quidquam oportere agere , tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ἀλλὰ notamus. b Νεὼ] Νεώς M. c Σωρῆ] Sic bene P. S. Fl. Σορῦ male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

90. Τῆ σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς *acervus* eſt, ἡ σορὸς *ſepulcrum* , ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. *Alterum pedem, quod ajunt, jam in ſepulcro habens.* Et *Ariſtoph.* Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ πωλῶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur verſu *Homer.* Il. Φ. 91. qui vulgo ſic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὲ καὶ ὀστέα φασὶν ὁ μὲν σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici ; cum ſit legendum ὁμὼς una voce , i. e. ὁμοίως , ut Scholiaſt. ibi bene monet. *J. F. R.*

g. Ἐνόσιον ἀφούρης ἄχθ@] *Hom.* Il. Σ. & Odyſſ. Υ. *J. Br.* Ἐτώσιον . . .] *Hom.* Il. Σ. 104. *M. du S.*

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμιμῆσθαι] Quum omiſiſſet *Moſellanus* priora interpretari, *Benedictus* reddidit *ante alia autem*. ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων , ut ſolet quoque alibi dicere φροντίδ@ ἄξι@ τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte *ante omnia vero.* Sic in Scytha. συγχρωψάμεν@ πρὸς ἅπας συναγωγὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. *J. G.* Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In *Salm.* converſum erat : *ante alia* , quod *Solanus* noſter jam mutaverat in : *ante omnia.* *J. F. R.*

18. Ἐπὶ φιλομιᾷ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde ſatis patet , ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est ; ac porro bonum virum efficacem esse oportet : quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus ; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῶ ϑ βιβλίῳ λέλεχλαί μοι, χρὴ δὲ τ ἀγαϑὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλλιϛα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθρι@ πεῖραν αὐτῆ διδὺς, ὅπως [d] ἔχει πίϛεως, ϗ σπυδῆς, ϗ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον χϑονὸς ἄχθ@ εἴη.

Πρὸ δὲ τ ὅλων, μεμνῆϑ χρὴ τὰς ὀπλιμωνίας, ὅτι ὐ σοφῷ ὄνλι μοι; εἰ δή τις ϗ ἄλλ@ ἐϛί πω σοφὸς, ὀπλιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ ϑ πολλῆ δήμυ, λόγυς μὲν ἀσκήσανλι, ϗ τὰ μέτρια ἐπαινυμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τ ἄκραν ἐκείνλιν τ κορυφαίων ἀρετὴν, ὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. ϗ, μὰ Δί', ὐδ' ὀπὶ τύτῳ ἀνιᾶσϑαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἓν ἐνλετύχηκα; τ ϑ σοφῆ ὑπόχεσιν ἀποπληρῶνλι. σῦ μέντοι ϗ ϑαυμάσαιμ' ἂν ὀπλιμωντός μυ τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ὀπλιμώης, ὃν πρὸ πολλῆ ἤδεις ὀπὶ ῥηϑορικῇ δημοσίᾳ μεγίϛας μιϑοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε χ Θέαν ϑ ἑσπερίυ Ὠκεανῆ ϗ τ Κελλικὴν ἅμα ὀπὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίϑοις τ σοφιϛῶν ἀριθμυμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, ὐκ ἐν παρέργῳ ϑέμεν@ τ ϑλευκὴν ϖϑὲ σῦ ϗ πλήρη μοι ἐνεχϑῆναι. ἐπεὶ

[d] Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴχει consentiunt.

24. Τὴν λδκὴν παρὰ σῦ] Δύο δ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειλο, λδκὴ ϗ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἱπομένοις ἡ μέλαινα ϗ ἡ τετρυπημένη. V.

Vide etiam Δικ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελλικὴν] Iterum infra Δικ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιϛῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum ; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum ; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem : sed 10. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ ϑέμεν@] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λδκὴν] Τῷῳ subaudio, absolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας καὶ σιγὰμα πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1 Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἐκφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν εὐκαίρως καὶ δαιμονίως παίσαντι. ἄμφω μὲν οὖν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενός [a] σου πρὸς σὲ, ὡς προσείποιμι τὸν ἑωθινὸν, δέον τ' συνήθη τούτῳ φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὀλισθόμενος,

1. DIfficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag. v.* χαίρω. Edd. consentiunt in *M. duS.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. b Χρυσοῦς] Χρήσιος (Leg. χρῆτις) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν κατεφρονούντων τινὸς καὶ ἀπερισκέπτως ἀφηκότων. *V.* (In V. erat ἀπεριμερί.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν εὐθυναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ὑστέρησαι, ὑγίαινε. *V.*

ctilium. *J. Br.*

Τὴν λίθον σοῦ ἡ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intelige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae. sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λόγον] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Graeci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est cura Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη] Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Εἴη μοὶ τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδη &c. Εἴη μοὶ τὸ οὐ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλόπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. duS.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarcham p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τοῦ παρασπόνδους ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ὦ τῷ νόμου κηρύγμα. Τῷ ψήφῳ ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορεῦσθαι; Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψῆφος εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην & ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνων, dixerat ἀντὶ τῦ χαίρειν καὶ ἡ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν εὐθυναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ὑστέρησαι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγείαν *Valitudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse exper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniſſime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatâs adeo preces lubricâ quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐμοὶ τότε ἔφη. ἐγὼ μὲν οὖν ὅτι τοῦτο εὐθὺς [c] ἴδιόν τε, καὶ ἡμυθρίων, καὶ παντοίως ἦν ὑπ' ἀπορίας οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐπεὶ ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημήνω τὴν γλώττης τὴν ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμαι ὅτι τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καὶ καλῶς ἔχοι, ὅτι τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ὅτιος εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

[c] ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίων *P. B*2.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J.F.R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν ἡ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J.M.G.*

6. Τὸ ἰωθὸν] Τὴν ἰωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. *J.Br.*

Τὸ ἰωθὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἐρέσθαι δ' ὑγιαίνειν, ὅτι λέγειν ἀγαθόν. οἱ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτι μάλιστα τὸ πρόσωπον, τοῦτο λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J.M.G.*

7. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J.F.R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J.Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Caetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J.B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male feciſſe, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J.J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πανδώμας δ' ὤπασε τετηνεώς, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Fumina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi *ἰδίων*; quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *M.* & *S.* male legere *ἴδιον*. Unde primo conjicio ἰδίων quoque habuisse *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἡμυθρίων, ex quo forsan festinans conjecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam *idion* omnino rectum est, & imperfectum tempus ab *ἰδέω sudo*, ut ἡμυθρίων & sequens ἦν satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἴδιόν τε *sudabam*, scribit. *J.F.R.*

Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ πρόφαντα τὰ λεκτέα. ὅ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἦν μὴ δεῖ χαίρειν αὐτῷ, ἢ γε εὖ πράττειν, ἢ γε ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ὅ μὲν ἑωθινὴ μόνον, ὅθ' ὑπὸ τοῦ πρώτου ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆς δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ὀπιθολεῖς,
Ὀδυσεὺς ὁπότε τοῦ ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐρρητόρθυε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' [*] ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: &, qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Ὑμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπό. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτου ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲ subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἶπας, ἄλλα χαῖρε &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον, ὦ κοῦροι, ἢ Νέστορι πομπήν λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetitum: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδίως δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνως ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ γοῦν Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, φησί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ ὅτι μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φρονεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περφρονικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ἐπιστολῆς δὲ ἀρχή, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

[c] Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* [d] Φιλιππίδης] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικὸς. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λείπειν τὸν πόσιν. Sic Ἡλείθυια ἀπὸ τοῦ πολὺν χρόνον ἐλεύθειν εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τοῦ ἄγριος τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἥρας κλέος ἔχει. Sic Πολυίδος, ἀπὸ τοῦ μάντις ὢν πολλὰ εἰδέναι. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευσε. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππῆς. πάλαι τ. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρόσθηκεν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν οὐ ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψας πρῶτος. καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, ἐφ' ᾧ τὸ λακεῖν τὸν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν πρόθηκεν, εὐαγγελιζόμενον τὴν νίκην τὴν ἐκείνην, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τὴν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τε τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀλγουμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίης,

quam Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

[a] Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ Χαίρειν μὲν ἡμῶν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημῶ Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύων καὶ σαπρόν. *G.*

66. Πρόθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. τ. λ. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐς ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia haberent ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſios exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐς ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σωφρονῇ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τε τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀλγουμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* ſervare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν ἐς πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tamquam moleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere*. In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. Δεῖν τὸν σοφὸν τοιοῦτον φωνὴν ἀφιέναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, conſuetam illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν αὐτοὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Voſſius*. Certe; in non mendoſis ſunt codicibus, pro

χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεῖ ξυοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ξυγγραμμάτων ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὀπότε ἐπιστέλλοιεν, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιειληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. c Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδυμιάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἢ ἄγαν, ἄγαν με τύπτει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀπὸ πάνυ χαίρων τοῦ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδυμιάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδυμιάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Παῶν] Verſum ipſum *Diomſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδύβιον βίοτον διάγοις τυραννον. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μοῦν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Οἰκίλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκίλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκίλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὤκελλος. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλος ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographus liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

νον, τὸ ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, 95 ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγιεία πρὸς αὐτοὺς ἐκαλεῖτο. καὶ [a] ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εἴτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εἴτε [d] τὸ χαίρειν πάντως καὶ τοῦτο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἔχρῶντο, ἤ ἐστι τοιοῦτο. t

lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo ſpatio ante ναι. At marg. *Aldi.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ σὺν τῇ σημαίᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωρισμὸν καὶ τούτῳ οἱ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ἤ ἐστι τοιοῦτο. † *V.*

96. Οὔτε δὲ τοῦ εὖ πράττειν εἶτε τοῦ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγνωρισικὸν &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένου λόφου Κραναοῦ. Εἰσὶ δὲ οἱ Κράναον Πίλανεᾶν μοῖραν. Ἀσκληπιοῦ δὲ ἐν πόλει ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου ἕδος ἐστίν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel numeris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Amomon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandramque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 20. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſs*. Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριμελοῦς] Quia numnus Πιτανατῶν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque hareſin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, εἴτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εἴτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. εἴτε δὲ τὸ εὐπράττειν εἴτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . , ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεύς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Antieyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda videram ante aliquando, quam *Gronovianae* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Eſchin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

ιτως [a] ἡ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ ἡ [g] τετρακτύν, [b] μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [c] καὶ [g] ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ ἡ ὑγείας ἀρχὴν ἐπαίνεσαν, ὧν ἡ Φιλόλαος ἐστί.

Καὶ

[a] Καὶ] Forte Δι M. du S. [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν τῶν marg. Mss. [g] Ἡ] Η Brod. & Marcil. [h] Ἀποτελῶ] Ἀποτελῶ, ὧν Marcil.

2. Τετρακτύν] Quæ in aureis carminibus & commentariis. G.

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἁμά γε τούτοις ἂν [d] ἀνθρώπων ἀδιαμεταίτους ἐγγειρίσθαι εἶναι, οἵτινες μάλιστα τὸ πρᾶττειν ; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ὅτε ἄρισα πράττοιεν ἐροίατο ἡ ἰλίγιστα ἐξαμαρτάνουσι περὶ σφῶν αὐτῶν, ἡ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. J. F. R.

98. Τὸν τετρακτύν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. J. B.

2. Τετρακτύν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ ἡ τὴν τετρακτύν, [b] τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [c] καὶ τὸ ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, ἡ ὑγείας ἀρχὴν ἐπαίνεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτύν, quum, ut omnes antiquæ editt. habent, scribendum sit τετρακτὸν Τετρακτύς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro [c] καὶ τὸ ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodæus* dicto loco legit, [c] (scilicet τετρακτύν) τὸ ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. Ita ergo vertendum erit ; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat : alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Cæterum quod Noster ait, quosdam τὸν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo iidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεῇ παραδόντα τετρακτύν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρᾳ γενεῇ ibi ἁμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quæ dicuntur *Pythagoræ*, carminibus. Rursus aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagoræ nomen reticentium, veluti parce silerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρέτην τετρακτύν,
Παγὰν ἀενάου, &c. J. J.

Τετρακτύν] Ea de re jam supra in B. vit. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic *fuisse*. Sed hæc omnia obscuriora : nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. M. du S.

Ibid. Ὅρκον] Ἡ [c] ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ ἡ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ [c] ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ἤτοι [c] ὑγείας. Th. M.

Ibid. Ἡ . . . . ἀποτελεῖν] *Ritterhusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἤ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἤ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quæ de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus : τῶν Θεολογουμένων [d] Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. M. du S.

Ἡ [c] ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita enatratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἡ [c] ἑπτελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἑπτελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quæ dixit ad verba ; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solinus* expresserit, non repetimus. J. F. R.

3. Τὸν ἑπτελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur ; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. J. M. G.

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quæ vulgo Pythagoræ tribuuntur, de quo in nota præcedenti. M. du S.

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ὁπωσοῦν ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τὸ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε; ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaesso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde; tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν ἔχει δ' ὅτως * αὐτόϊλις, † Ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον θνητῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθ, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τεταρτίον ἡβᾶν μετ' φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία φησὶν, ὡς ὁ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνεστώτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀπὸ τῆς τάξεως σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ὁ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες ᾖδόν μόνον, ἑξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ἦδον γνώμας καὶ ἱστορικὰ σύντονα. ἡ δὲ περιοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. *V.*

* Αὐτοτιλὲς] Αὐτολέξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τρέπεζαι, & quod pro κλινῶν legeretur κρητῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν σ. κ. τιθέντες. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri. gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque erasse dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valitudo Divûm Senior*, *Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνηῃ, τί ϗ ὗτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον τὸ δεύτερον, καλὸν γενέαϑ. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. ϗ χαίρειν δὲ τὸ πάμπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, ϗ πᾶσι λῳδὸς τόμαλος, λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβίτα μακάρων μὴ σεῦ [c] ναίοιμι τὸ [d] λειπόμβριον βιοτᾶς. Ὥϛε εἰ πρεσβίτη ἐϛὶν ὑγεία, ϗ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωταχτέον τ ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ ϗ ἄλλα ἔχ τε ποιητῶν, ϗ συγγραφέων, ϗ φιλοσόφων καλαδείξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τῦτο μὲν παραλείψομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, ϗ κινδυνεύσωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τ ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τ ἀρχαίας ἱϛορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόνλι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τ ἐν [e] Ἰσσῷ μάχλιν ἀγω-

b Ὑγίεια] Vulgo *ὑγιεία*, vid. nott. *c* Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. *d* Λειπ.] Λοιπόβριον *Athen.* *e* Ἰσσῷ] Ἰσσῇ C. Fl. Ἰσσῇ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τ ἦλον] Παροιμία ἐπὶ τ αὐτόϛως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι καλασκευάζοντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πόλει *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. *ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ ϑνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως ϗ τὸ τέταρτον συνεῖναι μὴ τ φίλων.* ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot. flor.* 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* H. 211. m. diversas edītt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia *δεύτερον — τρίτον*, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar *ἵνα μή σοι*, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιείη] Sic incipit *Ἀριϛοφάνους* τῦ Σικυωνίου παιᾶνες εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & *ναίοιμι* cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem *ὑγιείη* ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea *ὑγιείη* scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato *ὑγιεία* dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte *ὑγιεία* propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. *Οὐκ ἐϑ' ὑγίειας κρεῖττόν ἐϛιν οὐδὲν εἰς βίον.* Ibidem vero rursus statim Ὑγιεία ϵ νοῦς, ἐϑλὰ τ βίῳ δέδο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne *ὑγιεία* an *ὑγίεια* scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper *ὑγιεία* scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἦλον ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἦλον ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige *λόγῳ*. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. *ἐν Ἰσσῇ*. *J. B.*

ἀγωνίᾳ ἤμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρ- 45
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκπλαγεὶς ὅσον ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταὐτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη τῆς παρατάξεως· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἄδοξον τοῦ προσαγορεύσεως, καὶ μόλις Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὸ κλητήριον· τὸ γὰρ σῶσιν ἐπανήξειν ἐκ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio reditsuros, jam mihi pollicetur.*

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης δοῦναι τῇ φαλαγγι· καὶ ὑπὸ τούτου συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, οὐ δεχῇ μὲν ἡ ἐπιστολὴς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεπῶν, ἐπὶ τέλει δὲ, αὐτὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in *Fl. P. H. B2. S.* & *M.*

44. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in τὸ μὲν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 91. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersonneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6, animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianum* exaraviisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. K.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est; tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

ἑτέρας, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ὀν τραγῳδίας ἐνεγκαμένης, καὶ μυρίας τροπὰς τ τύχης ἐνεγκόντος. ἦν τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθεὶς ἐδὲ πώποτε ἢ νίκλυν, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐ- 7 κλειαν, ἢ πλοῦτου ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἑξ ἀν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τ ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι ἐδὲν ὄφελος τ ἁπάντων 8 ἀγαθῶν, ἑ ἐξ ἀν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νὴ ἑκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἀν εἴποι τις· σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα, 8 ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἀν ἔξω εἴης τ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἀν εἴ τις περὶ τὴ κνήμη τὸ κράνος, ἢ περὶ τὴ κεφαλὴ τὰς κνημίδας ἐνδήσαιτο· ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἀν καγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἀν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος· νῦν δὲ καὶ ἑωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκλωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τ σώματος. ἔτι

e Ἐξ ἀν] Lege ἐφ' ᾧ; an. M. dub. d Τὸ] Τῷ M. Quatuor haec verba absunt a W. e Μᾶλλον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. f Τάχα ἀν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πυῤῥίου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. *G.C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Sapientis L. III. de diaeta, alludere: χρὴν ὄφελος ἴσιμ, ἤτοι χρημάτων, ἤτοι σώματος, ἤτοι τ ἄλλων ἑνὸς, ἤτοι τ ὑγιείας. *A.V.*

80. Ἐξ' ἀν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι ἐδὲν ὄφελος τ ἁπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἀν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐξ' ἀν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, ὅτως ἔχοντα. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. dub.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlevaret, (vid. *Buker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ. μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσῳ in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mss. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσῳ — τιμωρεῖσθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. L. 4. ὅσῳ ἀμείνων. ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἀν ἀφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐνδήζει. Sed, si eousque opellam

90

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο· καὶ ἔστω εὐχὴ τὸ πραγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν κελεύων, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συμβαλλόντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνεις, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένοις. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαίω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲ τὸ χαίρειν, ἐπιλησθεὶς δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθών, ἢ γελοίῳ ἂν ἦν ξυνιζάνων, καὶ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

95 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate.* Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

[a] Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. [b] Λαμβάνεις] Λαμβάνεται W. Sed ι subscriptum est. [c] Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξυνίζωμι, τοσούτῳ παιότερον ἡμῶν αὐτοῖς ἴσασθαι, plura forsan dabimus. *J. F. R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th. M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J. M. G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνοις τε σύχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παράγγελμα] Ὑγείας τὴν ἐμὴν αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th. M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J. F. R.*

10. Τῷ τῆς ὑγ. ὀν. πολ. ἀμείβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th. M.*

Τῷ τῆς ὑγ. ὀν.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἰωβίῳ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἱστερινῷ τῷ ὑγίαινε χρησάμενον. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰτιώτερον τρέπῃ, ἢ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τ' Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῦ αὐτῦ [d] Ἐπινοίᾳ τῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνυμένυ. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῶν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ ὧν γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάντυ ἐσπουδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῦ γνωρίζωμαι, ἐκ τ' ἄγαν ὀπθυμίας εἰς τὐναντίον ἀφθαραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινα ἐκπλήξειε τ' κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ εὐηθροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχύσης. ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιῦτοις, ἐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναιδυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοι γε εἴη μη-

[d] Ἐπινοίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl. [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστὶ W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωνήντησας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἱματίῳ μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ex *aphiriasi* ſanare. *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine *ὑγιὰ* aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀπὸ χρόνῳ, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τ ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τ ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν μὴ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἁπλύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, [d] οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene ominata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causſa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Nescio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῷ μεγίστῳ, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον*. *G.*

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaſte lecta esse; quo in Edd. legunatur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. *J. F. B.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. *J. F. B.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μελαττὸν προϊών, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥήματα ὑπολογιζόμενος, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥστε σέ τινα ῥῆσιν ὑπ' [b] σαυτοῦ διαλιθέμενον· ἐρώτημα δέ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σχέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. καὶ γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *F. H.* & *A1.* Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίροιο Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἐστὶν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. *Ælian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τι ἀψαμένῳ τεκμήραιτο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίροιτο, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τῷ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μιλαττὸν προϊὼν] Ne credas male cohaerere μιλαττὸν προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μιλαττὸν eleganter cum participio jungi, ut μιλαττὸν πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μιταξὺ δὲ λεγόντοιν. *Char.* vel *Contempl* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θύουσαι. *Dionyſ Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διαπονοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopæus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre| ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὃν μίαν κεφαλίδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γυμνάζῃ δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀπεπεμπαζόμην, ὅπιων τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς πέρι ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρας πράγματος· φιλοσοφίαν δὲ ἂν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῆς ἰδιωτικῆς συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΑΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παραπολόμ.] Παραποκόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῆ Κῴου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τῆ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J. B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορώς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κικληγὼς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς χρύσην ἀμφιέπεαι. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδιγμένῳ excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clarisi. fruftra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo ἀποπολύμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲν ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνεῖναι σαυτὸν] Non coepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem umquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ ἀκούων τοῦ θεοῦ, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὗτος ὁλκὸς] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὃ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ τοῖς διδασκάλοις φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ὑπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἐπιγραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὀναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἕτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

[b] Ὅλως] Ὅλῳ *B2*. & W. Ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ἕτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris & Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἔστω ἐν τῇ Ἀττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum; sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἴσως ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲ Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δέδοικα δὴ τὸ ἕτερον, ἕτε σὺ θεῷ κατόχως ἐνθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἐμάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἰρωτική.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτον ληφθείς· quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύναι) καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτον ληφθῆ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φοίβων δὲ, τῷ ἡλίου δρόμων ἐτεκμήρατο, ἐμοὶ γε ἀτρεκίως, ἀλλ' ἀτελίᾳ τὸν λόγον ἀπολιπών, ἀπίθανε. Et hic ἀτρεκίως pro ἀτρεκίᾳ, sive ad δρόμων, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐκ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, ἀλλὰ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas; & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. Ὅλον] Ὅλῳ in W. & *B2*. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ἕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ὀπτιλήψεσθαι τ εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι τοῦ χωρίου εἰς τ ὁδὸν; ἡδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω χτ τ Ἡσιόδου οἰκεῖ, ἡ ἔστιν ἡ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε ἡ ὀρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἵδρωσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, ἡ [b] ἀδοιπόρητος; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. εἶδεν γὰρ ἐκώλυέ με πανθυδαίμονα εἶναι, ὅπι τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ ἡ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε χτ μέσῳ τ ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἦμιν ἦν τοῦτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τοῦ γάρ σε φῶμεν τ ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, ἡ τραχεῖα, ἡ δεῖ χειραγοῦ ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium aït esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ἀδοιπόρητος] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρησαι prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Δὲ M. Σε Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. hæc tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

48. Ἀδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἂν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, ἡ ὁδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ἀδοιπόρησαι. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προαδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν ὑποθέσεως. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προωδοποίηται pro προωδοιπόρηται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένῳ dederunt προπαρασκευασμένῳ. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσιόδου] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἔνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσιόδου ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀναστᾷ δηλαδή, καὶ [f] ἀναπνεύσει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεστράσμην ἄνω, καὶ σωῶν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν,

70 ἔτι ἐνδεές.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τὴν ὁδὸν ὁρῶντα, καὶ τὰ ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [h] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλά τίνα σοι ἐλπίδα

75 ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἰκάζει ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ

80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μέσοις ἔθνεσι παρεκπλανώμενον. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λειοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

[f] Ἀναπνεύσει] Sic Edd. omnes bene; item M. Sola *J.* ἀνακυφίζει male. [g] Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *J.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. [h] Συμπροθ.] Συμπροθ. W. [i] Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. [k] Μετὰ] Sic Edd. & M. [l] Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. [*] Εἰς νέωτα] † *Μέλλων. V.*

[*] Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hîc perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J.F.R.*

† Μέλλων] Deest ἐναντὸς. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Παντόθεν] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J.F.R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.* Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J.B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J.B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J.F.R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τὴν Ἄορνιν ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κρά-
τῳ εἷλεν.

— ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι
τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς
ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ ἐργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ'
ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ
πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον-
ται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρ-
χονται ἕως ποσοῦ, οἱ μέν, ἕως πάνυ ὀλί-
γου, οἱ δέ, ἕως πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέ-
σην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ
δυχερέσιν ἐνευγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε,
καὶ ἀναῤῥέφουσιν, ἀθυμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεύ-
μενοι, καὶ φέροντες τὸ χάμαιον. ὅσοι δ' ἂν εἰς
τέλος ἀμαχαρίζητοι γένωνται, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον
ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι
θαυμασίου τινὰ βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον,
μύρμηκας ἀπὸ τῆς ὕψους ὑποσκοποῦντές τινας
τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαῖ, ὦ Ἑρμότι-
με, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, fudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαῖ] Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quali ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσίρχονται] Verti, ac si legatur προίρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς, asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. ταχύτητα τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἀνθρώπου τὸ τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαῖ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πανταπασιν οὐ χρῷ τῇ γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ οὐ χρῷ τῇ γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέπτοντας, sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπετόμενοι ἐσμέν, sed veram scripturam nobis ostendit Ms. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταπασιν οὐ χρῇ τῇ γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀπὸ βαδίζει τις. sane ἀπλικώτερον hoc est quam vulgatum εὐθύ. Solet enim εὐθὺς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεκλίνατε. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— ἐστὶ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν ὀχρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσδυξόμεθα ὑπερφερέλκυστοι γενόμενοι, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδοντες. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] προβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι εἰς πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως σε [h] καὶ ὀπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σου παθυπέσχετο, εἰ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ἦν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅστις τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίσταται; φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ δή σέ γε εἰ-

[c] Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. [d] Παντάπασιν] Πάντα πάνυ W. male. [e] Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι *Gron.* male. *M. du S.* [f] Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. *P.* Nam εἰ male *J. H.* [g] Προβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. [h] Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. [i] Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male *Fl.*

18. Εἰ] Εὐήθικον τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὡς ὁ Πλάτων τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰναρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰναρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐς χρῶ τῆς γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμεθα] Quum Opſopaeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς & ὅσοι καὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἐρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰναρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ὡς προβαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅπῃ τῷ ἀθλίῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέξεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν πάλιν καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ὑπισχνῆται, καλασπάσει λαβόμενον τοῦδε, ἐξ ἀτελοῦς σε ἐλπίδος. EPM. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα, σοφὸς γενόμενον. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; EPM. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴ ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ἀνελήλυθας. EPM. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκροτάτου ἤδη ὄντος. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς Διὸς, ποῖα τὰ περὶ αὐτῆς, ἢ τινα τὴν εὐθαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἆρα τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; EPM. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ταῦτα, πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς βίον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; EPM. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὑπισχνούμενον βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξα, καὶ ἡδοναὶ, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium eniturum, instans, fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus, unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Er. H.* Aderat in reliqq. & marg. *An. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσον *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὑπισχνῆται] *Fatum imminens.* *J. Br.*

43. Ἀκαριαῖον] Vid. rurs. infr. c. 62. *M. du S.*

53. Πρὸς τὸν σὺν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸν σὺν τῇ ἀρίστῃ βίον ἀλλάξασθαι τύπα. &c. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν σὺν τῇ ἀριστῇ βίον. ΛΥ. ἄκρα τύπα. *Th. M.*

Ibid. Τῇ ἀριστῇ βίῳ] Post verba haec scribe. ΛΥ. *J. Br.*

59. Πλούτους] Conf. supr. *Mer.* c. 12. *M. du S.* Et mos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*

62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καλαυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*

66. Διὰ πυρὸς] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere ἀνὰ πυρὸς; sed nulla medicina eget locus saniissimus. *M. du S.*

84. Ἢ δουλιὴν] Lege δωτίνην. *P. G.*

Ἢ δουλιὴν] Non male quidem *Gesnerus* conjicit; & sic rursum infra c. 13, f. μόθος in μόθος, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sincerem divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum neservantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

Καλὸν ἐπόπτην ἀνθρώπων εἶχε θεὸν ὁ μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς [d] διϑυρισϑὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ὅτι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαρϑέντες, καὶ τοῖς ἄλλοις δαίμοσιν εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ὅτι τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν ἀλλ' ἔτι μεμνημένοι ἔτι, καὶ καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐπ' Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις τὰ περὶ αὐτοῦ, πλὴν ἀλλὰ τά δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐϑελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἢ καταλελείπασιν, ἡ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ὅτε ὀργῆς, ὅτε φόβου, ὅτ' ἐπιθυμίας ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύσῃ· οὐδ' [f] ἂν λυπῆσϑαι, οὐδὲ ἄλλου πάϑους ἔτι τοιοῦτον πάϑοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληϑές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσαγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγεμένῳ σοι παρεισπόμην, καὶ ὑπεῖσϑον ὅτως

[d] Διϑυρισϑὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα *Heinsius*. [f] Οὐδ'] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ δὲ *F.* [h] Εἶναι] Sic *H. P. Bz. Fr.* & P. Εἰ *F.* ἢ vero *Ar. Fl.* & W.

item c. 22. ἀν εἰδῆς in εἰδῆις, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *F. F. R.*

85. Παίδων] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀνεπαίσϑητους τοὺς ἐφεμένους τῆς ἀρετῆς definiebant. *M. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ὅστις λαός, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *F. B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, ἐφεμένοις, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἢ. Fl. ἦ. Ed. *F.* εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro εἰδέναι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐγελᾶτο (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος; EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ὅτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. EPM. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; EPM. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸ μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε [c] πρὸς τὸν ἄρχοντα ἕναγχος, πολλοῖς γε αὐτῷ ξοιμάτιον πρὸς τὸν τράχηλον, καὶ ἑδόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τὸν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, ſapientesque fieri illos & fortes, & juſtos, & reliqua, mulcebarque aliquantum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec iraſci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis ſenex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tamquam diſcipulus? Orufum illum? contentioſum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen eſt. LYC. Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius ma-

a Πλούτου] Sic *F.H.* Fl. Fr. *S. A1.* Πλούτων P. ſola. b Ἐπέστην] Ἔπεστιν W. Sed prius Edd. conſtanter ſervant. c Πρὸς] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & ſaepe alibi. pagina 281. & ſeq. repetit in Lapith. *F.B.*

98. Πλούτου] Quum ad Pariſinum exemplar deſcribatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipſum editum fuiſſet, niſi prius reliquas Edd. conſuluiſſem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. ſex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & ſic ſupra c. 8. Πλούτου — τῆς ἡδονῆς καταγελῶντας; ipſa etiam habet Pariſina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; ſed quia utrumque rectum, non auſus ſum uni Editioni prae omnibus, auſcultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Eccleſiaſticis quidem ſcriptoribus, ex quibus centena ſingularis exempla habet *Suicerus* in Theſ. Et ſic etiam plurali χρημάτων tamen ſingul. πλούτου addit *Ariſtot.* Pol. I. c. 6. ſcribens: ποιοῦσι δ' εἶναι τῆ πλούτου ἡ χρημάτων, ibid. paullo poſt: πλοῦτος ἡ χρημάτων κτῆσις. Mox rurſus: πάντες πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuiſſet adhibere, ſi is fuiſſet uſitatus. Tum vero plurali recte utaris, ſi quaeras num duo ſint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex eſſet inferorum, alter praeſes divitiarum, vel ipſae opes, ut videtur noſter diſtinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *ſe non ſuis ingredi poſſe dibus, ſed a PLUTONE mitti*, de quo diſputat Illuſtr. *Spanh.* ad Ariſtoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi ſic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etſi *Plutus* a *Plutone* diverſus ſit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemſterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura diſputabimus. Quisque enim facile intelligit, ſi πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes deſignat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etſi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias ſignificet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiſcua eſt, quin ea Deum fere tantum ſignificet, (& licet ſemel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non ſequitur, omnem differentiam ſublatam.) Interim pluralem πλοῦτοι hoc loco recte legi poſſe credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores eſſe philoſophos*; cumque ipſe *Hermotimus*, ad cujus verba reſpicitur, ſupra c. 7. etiam plurali uſus ſit, & hic commode eodem numero reperentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἐκ ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philoſophicum enim eſſe videtur ſimilia plurali num. uſurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi oſtendimus. Sed & *Xenoph. Epheſ.* L. 2. p. 32. πλούτου καὶ ἰσο-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοντο τὸ νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς, εἰ ἴδοι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτῆς τὸ ῥῖνα ὁ γέρων, ὕστως ἠγανάκτει.

EPM. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδέν τοιοῦτό πω [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καλαλειμμένων δεομένῳ; EPM. Οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀπαγαγεῖν κἀκεῖνα ὅπως ἡ ἀρετὴ, ὡς συνθυδαιμονοῦσιν [e] αὐτῷ, πλούτου [f] καταφρονῆτε.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

[d] Διατέθεικεν] Sic Fl. H. P. & M. Διατέθηκεν] J. [e] Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. [f] Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. [g] Καταφρονοῦντα] Καταφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. J. F. R.

7. Ἐς τὸ ὕστερον] *Valde.* J. Br.

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Asξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. M. du S.

13. Ἀποδίδου] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Fac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. J. F. R.

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. M. du S.

20. EPM. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. J. M. G.

23. Ἀποδίδωσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Ἀνὶ τί δὴ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσι] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? J. G.

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφικομένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad eo venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἐμπαίως dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὸ ἀστραβῶν ἀπίθανα, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat T. H.

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. J. F. R.

γον ὦ ἐκεχειρία ἐπήγγελϰ· ὅστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι σὲ τῷ παρόντι εἰκὸς οὐκ ἰδιώτην αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τῆ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον μὴ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, ϰὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τῆ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, ϰαὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆ Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆ κραυγῆς, πονήρως τε κεφαλὴν ἀλγεῖν, ϰὶ ἰδόντα μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀπολαβόντα, ὡς φασι, τῆ ἀνεσέως· ἅμα δὲ ϰὶ [b] ἐπιπόνως, οἶμαι, πλέον τῆ ἑαυτῆ, τὰ παρόντα εἰκὸς φιλοσοφίας πραπιώτων, ϰὶ ἐδείπνηκε πλέον, ἢ χ' ὑγροῖς· ὥστε ἀναστρέψας, ἥμισέ τε ὡς ἔφασκεν πολλὰ, ϰὶ μόνον [c] ἀριθμῷ ἐπιλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι [d] παραδέδωκε, ϰὶ σημηνάμενος ὀπίσω, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπιπόνως] Sic Edd. Πιπόνως W. & Ex. Fl. Πίπονε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδέδωκε] Παραδέδωκε B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῆ ἔργου. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Ὅστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Obsopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam*; sed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Pers. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris G. Q. *Reitzii* Belg. Graecissi. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic δεῖ supplendum arbitror, ut sit: *hodie non est philosophari*, i. e. *non passim*, tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτει. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Thesmopolis* enim illic memoratur deputatus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in Μισθ. c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* seu v. d. V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis est. *M. du S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀρ. θέλει τὰ κρέα] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενός τ' ἀκάλανθον, δοῦναι λέγει τ' τραπέζῃ. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀφιεμένης] Ut in Tim. & passim alibi. *J. B.*

75. Σαύ-

mirretur. Haec autem e Mida audivi ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, reverebantur.

12. HERM. Utet vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec interuentum discessisse ajunt, sed vultus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem?

ἐνοδέχευ τῷ ἀγγέλῳ. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ οὐκ ὀλίγοι μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ἐπὶ τέλει τῆς νίκης, καὶ ὑμᾶς ἐγείρω, καὶ ὑπερτερεῖν ὁ πρεσβύτης. ἔπαιρε γοῦν Εὐθύδημον, ὃς ἐναντίος ἀπιόντι ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμεγέθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχόμενος, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔπαισε κράτησέν. ΕΡΜ. Εὖγε. ὃ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παροξύνειν ἐπιχειρήσειεν, καὶ θυμῷ κρείττονα, σκύφον ἔτι βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum.* Iliad. A. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Hesiod.* lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 12. *J. B.*

Σκύφον Νεστ.] V. *Hom.* Il. A. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίκην ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Elic duo longaevo censentur Nestora fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columbo* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. A. 635. Respicit autem noster hos praecipue duos versus:

"Ἀλλ' ἄ μοι ἐν δεπάεσσι νόει τρυφερὸς περ ἐόντι
Πλεῖον ἴσ. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμφοῖν ἄνωγεν.

M. du S.

82. Ἀλλ' ἢ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. *μικρὸν* ex *L. Bos* attulimus. Melius mererentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. s. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς *est fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 252. Θυμὸς ἐστὶ ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ἡ ἀρχὴ ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐπιχείρησις. Sic fere etiam *Laertius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁπλῶς, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV. *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens. Ὀργὴ* vero *est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria.* Ὀργὴν ἐκ ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ ἀντιλυπῆσαι δοκοῦντος, ut idem *Schol.* & *Laert.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae.

Quam-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί δὲ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιπορίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δεξαμενῆς; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τὰ πολλῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἵους ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑποφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἅπερ σὺ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, χἀμὲ, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μαθήσεσιν, ἢν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἢν τι βούλῃ, ἐρώτα μέλλοντι, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃν ἐπώνυμος εἶ τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. *A*1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορίαν. b Γὰρ] Γοῦν *Marc.* c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum*. i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὐ μὴν ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίκοιτο. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non incellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἄνδρα ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere, in potestate habere.* Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγου, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐπράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior?* *Y. F. R.*

84. Τί δὲ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορίαν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δεξαμενῆς] Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιπορίαν potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινες εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἅπαντες λέγουσιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φίλτατε, ἀποκριναί μοι τῷ, πόλει πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤρξω φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἐξέβης ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ὁδηγούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν δὲ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Διὲ] Δὶ *H.*

editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς ἐγὼ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, σωφρονιστοῖν ὑμῖν τοιαστοῦδε ἀρξάμενος, ut *& ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos coepiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι σωφρονιστοῖν] Inſolita quidem vulgata ἐπισωφρονιστοῖν, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι σωφρ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opſopæus: *ſi modo hac res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτοὺς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe*, i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετρακοστούτης] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] *Mάθοις Guietus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλεύῃ. *J.F.R.*

22. Τῷ πόλει πιστεύσας] *Quinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non ſit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

ἁμῶν· ἀλλ' ἔτως ἀπόκρινai, ὁποῖος τότε ἦθα ἰδιώτης, ἢ χ' τ' νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεῃ, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ὑπὸ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην· πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἃ κ προήρησαι, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅπη τὰ Στωϊκὰ εἴη, δείσας ἐξ ἁπάντων προειπών; ἐοίκασι γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὸ ἁρμόττουσαν οἴμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην τοῦτον τὸν θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾤου αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον καθ' σαυτὸν, ἄνευ τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ ᾤμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ἡροτίμων] Ἡροτίμων male *Vorſt.* b Προειπὼν] Sic Edd. omnes & M. Προειπὼν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τῦ] Τῶν male *Ba.* Τῦ ceteraे & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαιτο εἰπὼν ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατον. R.

* Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet. † δὲ] Omiſſum hanc in Edit. Clev. punctulum inſtruxi *M. du S.*

33. Καὶ πανὸς τοῦ ἐμοῦ] *Et is atque tantus ſum.* *J. Br.*

38. Ἡροτίμων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν διδασκάλων. *J. Br.* Ἡροτίμων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ἡμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἅσπερ προῄρησαι] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειπὼν] Sic Lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du S.*

46. Τὸν ἁρμόττουσαν] Ὀδὸν. *J. Br.*

74. Μόνος βασιλ.]

Aa

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicasse, & verum apud me dicere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite

60 ὃ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς ψηφοφορίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκάζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς ὃς ἀντὶ τοιούτων εἰκασμῶν φῄς ἐξ ἀληθοῦς κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῆς Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδης, καὶ πᾶσιν γιγνώσκουσι καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῆς. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν οὐ τοῖς ὑπὲρ θύσας ἐπαινέσαι τὰ αὐτῆς. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἷα Μαργίτῃ ἀλλαλέγεταί τι·

d Οὗτοι δὲ . . .] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαυσωλῷ V.*

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *N. V.*

80. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priscae Edd. *Al. J. H. Ba. Fl. F. P. S.* quas hic dedita opera consului, haec ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur *Soulius*, qui tamen posteriora illa: *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ.* in *Junt.* delevérat; nimirum olfaciens glossam esse; idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi *ἀντίδοξοι*? Interim, quia non adfertur Codex in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. *J. F. R.*

81. Εἰκὸς Ἑρμ.] In omnibus Impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur; *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες*, iniusse prorsus, si Dialogi Personae tribuantur; exularet itaque ego jussi, cum palam sit, scholion merum esse, quid per *ἀντίδοξοι* Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οὐ μὰ Μαργίτῃ] Erasmi Chiliades: ibi *Margitae*. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii stolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Aristot.* atque *Clem. Alex. Demosth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀλλαλέγεται] *Ἄφρων*, *μωρῷ*, de hoc *Suid.* ex *Hesych.* Interp. *Arist.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. εἰώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεί, ἀρρενωπούς, οὐ χρῷ κυρίας τὰς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ἐξεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μέσῳ καλαστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπάντων εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶ ἐκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονεικῶς πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθε; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idlotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

[a] Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. [b] Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legit in Edd. & M. notat *M du S.* [c] Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. [d] Ἐξεκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτην] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Bailius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot* Ed. 950. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτην] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F.G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non. λέγοντο. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *strictim*, *per pectinem attonsus.* ἐγκυτὶ κεκαρμένους *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κυστῷ, vel κηρίῳ opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Αὐξ. c. 5. *M.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐγχρωκουρίας una voce *F.G.* scribit. Adsentiter, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρὸν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonsus? &, quod supereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſententiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus, philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κειρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τοῦτον κανόνα, καὶ γάθμιον ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κειρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. εἰ δ' ἀν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με, πειράμενος, εἰ ἐξαπατήσω σωίνημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. κάλλιστοι γὰρ ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεχμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ὀπθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶναι τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προρρηθέντος, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὁ πρὸς τυφλὸς

e Ὦ] Ὦν W. Sed Edd. omnes ὦ. f Διωάμβος] Διωαμύθου W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Et. P.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. J. M. G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ἐν χρῇ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. *tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec moncbat Senator Clariſſ. *Godofred. Malapnus.* Dixi hac de re antea. J. B.

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in J. H. & Fl. adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in Ar. P. & S. Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός μα, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, *mutavimus*, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis moniturl; licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόφθον πρός μα i. nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen milies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. J. F. R.

21. Σωίνημι] *Mihi ſucum fieri non ſentio.* J. Br.

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuat aliquis.* J. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ὢν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, τ. ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. J. F.

Εἰ τυφλὸς ὢν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet. F. G.

Εἰ τυφλὸς ὢν] Quia Codex W. *Jenſianae* ac *Guiſianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ὢν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J. F. R.

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ἐξυθρηκῶς ὦσι, τί ἂν δύναιντο σωιδεῖν τῶν ἔνδον ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης θεοβλῆτος.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι σοι γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκεις αὐτοῖς, ἢ ἠθέως ἀμείνων γέγονας εἰς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν; ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τί ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; εἰ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω σαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ σε ἀφανῆ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστὶν, οὐχ ὅτι σοι γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκεις αὐτοῖς] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligenda sapientia cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientia virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses; qui potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientia virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud σόν. *M. du S.*

46. Καὶ ἠθέως] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠθέως. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰσ. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἔρισαι] Hujus fabulae mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἔριδι Ἀθηνᾶς, καὶ Ποσειδῶνος] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίδας περὶ] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας περὶ constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶς δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐπέκλησε] Ita pro vulgato ἐξέκλησε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἢ, quod *B2.* sola ita emendavit. *M. du S.*

Ἢ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἢ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περὶ καὶ τὸ μὲ Ποσειδῶνι, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴ Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσαλο. καὶ ἐπεὶ τῷ [b] ὅτι τὴ Μῶμον ἦκον, ὃν τῶν ἁπάντων προείλοντο, θεασάμενοι ἐκεῖνοι ἕκαστα τὸ ἔργον, τὴ μὲ ἄλλων, ἅττινα ἠτιάσαλο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ὅτι δ' ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψαλο, καὶ τὴ τεχνίτην τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ὅπως καὶ ἡ ψευδὴς, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώτλων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὴ Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκλαί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλοιτο, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆ αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γὰρ ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Πέρι] Sic r. *Junc.* Aliae περὶ. [b] Ἐπιτλαγῆς] Sic *F. H. Ald. P.* Item M. & P. Ἐξίπλαγῆς male Fl. & P. [c] Ἡ] Εἰ *B2.* Ἢ reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret οὐ pro ὦ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ὦ—ἃ legeres, nihil deſiderarem: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *F. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὴ Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lynsei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quumque aethera Juppiter umbra*
Perdideris ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiae. *G. C.*

Ὑπὲρ τὴ Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὴ Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Gronov.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdideris, ſolus tranſibit nubila Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀφορᾷ δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνορώσης αὐτῷ τὰ πράγματα. *Laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἢ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ παρείψει με [a] παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' ὑδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ὧν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἢ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξθρεῖν τ' ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἢ τ' ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἢ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἢ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθυομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐντεῦθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν δεομένους· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἢ βιαζομένων, ἢ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ ἢ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷν

hoc non dixeris ſufficere; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram: neceſſe enim eſt ita *facere*; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones

& [a] Παραπολούμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. [b] Ἄν] Rectius abeſt ἄν in W. [c] Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν με ἀρέσειεν] Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὴ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769, *Acharn.* 188. *Eurip.* Oreſt. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ὅτι τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit με. Vid. *Emr.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit ὑδὲν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit *Soulius*; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἄν εἴδῃς] Εἰδεῖς *F. Gujet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλευ-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς πάσας ϗ Φιλονεικίας ἐγείρει, ϗ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἔστιν ἐκείνοις. ϗ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τὸ πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύειν· ὥστε γαληνόν τινα, ϗ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ϗ ἰσότητι, ϗ ἐλευθερίᾳ, ϗ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὴν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι ϗ αὐτοὶ, ϗ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῆς δ' ἄλλων ἀμελητέον. ϗ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόμενον, ϗ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποστασάμενον αὐτοὺς, χαρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· ϗ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M.*; *du S.* [e] Ἐπικαλεχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυρίζ. [g] Ἀποστασάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποστασαμένους mſ. *P.* Ἀποστασάμενος Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic *P.* Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι. *V.*

26. Κλαυθμυρίζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποστασάμενον] Angl. ἀποστασάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατέχοιεν, ἐσπόμενον ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τότε ἐπειλημμένοι καλερύοιεν, ἐσύμφορον ἐκεῖσε. ὁ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, ᵃ καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἥκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἕπεσθαι εἰς πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ Φυλέτῃσι ποιήσαντα, καὶ ᵇ Φρατρίας μεταδόσειν τε αὐτῷ, ὡς μὴ πάσῃσιν ὑποδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ ᶜ ὑπὸ νηπιάης, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα ἐτέων. ἴσως δὲ καὶ αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἀν. ἔλεγε δ' ὧν περὶ τῆς πόλεως, ᵈ εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, ᵉ καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπασιν μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

res,

ᵃ Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. ᵇ Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. ᶜ Οὐ νηπιάης] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐνηβάων B2. & S. ᵈ Εἴ γε] Sic J. H. A1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. ᵉ Καὶ ἤδη καὶ τάδε] Sic esse in Fl. B. & M, notat M. duS. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. ᵃ Ἐσύμφορον] Ὁρμώμενον. V.
Ἐσύμφορον] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε ἑῶ ἐσ-
ορμῶντα κατιφύκα. M.
39. Καὶ Φρατρίας] Συντάγματος. V.

ᵉ Ἐσύμενον] Ἐσσύμενον & ἐμμένον male in Ed. Cler. J. F. R.

32. *Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καλερύοιεν, ἐσύμφορον ἐκεῖσε*] Sic *Benedictus* & *Bourdelotius*. Basileenses *εἰ τούτου καλειλημμένοι, καλερύοιεν ἐσύμφορον ἐκεῖσε*. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ὁ. ἐσύμφορον καλέρυσαι, & Opsopæi versio est fatua. J. G.

Ibid. Καλερύοιεν, ἐσύμφορον] *Hom.* Il. Z. 518. Il. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. M. duS.

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. J. B.

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mf. & Ang. Cod. J. B.

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος φυλῆς. A. V.

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. B2. & S. recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἐπιλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. M. duS.

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. M. duS.

45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. M. duS.

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. J. F. R.

57. Καὶ τὸ ἀλιτηρὸς] Ἀσχημόν. *Suid.* F. G. Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. J. F. R.

Ibid. Ἀλιτηρὸς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscí, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιτηρὸς, καὶ τὸ μὴ ἀνδύεσθαι. Vertitur: *intelligentia pollens, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non dat tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein li-

ce r

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in malas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ὀπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ ὅτι Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *g* Λιπαρὰς] Sic optime G. P. Erasum etiam *α* in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὰς. *h* Ἐπιδιξῆται] Ita *J. H. B2. Fl. P.* & M. *i* Ὅτι] Εἶναι Angl. & P. ὅτι Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scriplit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὴς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὰς, & in M. quod primo fuerat *α*, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J. M. G.*

58. Ἐνδιδόναι μηδὲ μαλακιοῦσθαι] Ἐνδιδόναι retroccedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆς, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *insanam*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐκτιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδιξῆται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione ᾗ conjungi, nimirum ἐπιδιξῆται ᾗ διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδιξῆται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro κατασθὰς ᾗ θυσιάζῃ *F. Gujet.* legi jubet κατασθὰς ἢ θυσιάζῃ, quod non improbarem, nisi κατασθὰς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente ᾗ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. ὄντως. *J. B.*

62. Ὅτις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτός, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς αὐτῆς σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἥκειν ἐς αὐτήν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτήν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὴ δοκεῖ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μήν, ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὁμοίαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὰ ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη αὖθις τὰ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

[a] Σοι μὲ ἐπὶ] Sic *J. H.* Fl. P. Σὸν μὲ ἔτι P. [b] Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς W.

73. Αὐτὸς ἥκειν εἰς αὐτὴν] *Ad eam profectus esse.m. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μαχρὸς δὴ ὁ ὄρθιος αἶμος ἐπ' αὐτήν. *J. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμισφαιρίου πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὡς κείνου τὴν ἀμφιθέουσιν αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὐυδρος] P. L. Ed. *J.* & *B2.* ἔνυδρος, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. c.* 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδρος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελεῖσθαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιάτατα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιάτατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκας] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ὧν γὰρ ἂν ἔλθωμεν αὐτῶν (ὁδῶν) ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν ἀτραποῦ ἕκας ἴσως, εἰς τὴν εὐσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρίσει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέψει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκας αὐτῶν μοι τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν ἀτραποῦ ἐκάστης ἴσως paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque earum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἕκας ἴσως] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἑκάσοις legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe Ed. aut Mss. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, εὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβαλον ἔχουσα· ἡ δὲ, θερμὰ καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ᾧ γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἑστὼς τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει τὴν αὑτοῦ ἁπτέσθαι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὅπου τὸ πλησίον ἀφίκωμαι, καλεῖ τὰ ὅμοια ὑπισχνούμενος περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρ⊙] Sic Edd. praeter *F.* omnes; haec enim ἔνυδρ⊙, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώσατα *Fens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος⊙] Ἑκάστης *Fens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένους] Sic *F.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους *P.* & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθ⊙] Abest articul. a *B2.* & M: adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *F. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *F.* & aliae quaedam recte. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτῶν quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῶν, cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἕκαστος referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. *F. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθ⊙] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθ⊙] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si detur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἰτε Ἰουδαῖος τὴν δὴ τὴν περιτομὴν νενόμικας. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσι ἄκμασιν, τοῖσι ὕστις ἐθέμισεν, ἀμφιτάσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 634. 34. καὶ οἱ τόνοι λύει τὴν ἐπικαιροτάτην τοῦ τοῦ σώματος, annc ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & aliis generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Fensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *F. F. R.*

αὐτῷ, ὑ μᾶλλον ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ὑ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιατεινόμενοι, ὑ τὰ ἑαυτῷ ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὑ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προοδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς χθὲς ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὅτι τοὺς ἄνδρας [b] μεθεληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὸν Πλάτωνος τραπόμενος, ὑ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνου ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὸν Ἐπικούρου ἐκείνου, [c] ὑ ἄλλος ἄλλων· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τὸν ὁδοιπόρον. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, ὑ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, ὑ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, ὑ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ὅπῃ τὴν πόλιν· ὑ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖχ) πρός τι τέλος, ὑ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum ocum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...ταινόμενοι Edd. b Μετεληλυθόσι] Μετεληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic *H. J. P. S. A1.* Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονικοῦντες. *V.*

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. *J. B.*

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] *Brod.* Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens ἢ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. *J. F. R.*

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. *J. F. R.*

36. Εἰδέ τινα εἰδέναι . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε ἐν σὺ πολιτεύσασθαι. Ἤδεως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ἐθέλ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον, εἶτα εἰς Κόρινθον ἐπανελθεῖν. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ γὰρ πάντως, &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢ ἐχρῆν σὲ ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἤδεως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, εἶτ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον αὖθις Κόρινθον ἐπανελθεῖν, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ γὰρ πάντως. *Th. M.*

38. Ἢ δῆον] In omnibus ante *Salmuriensem*, ἰδῶς legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δῆον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. H E R M. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum alior-sum ducat?

28. L Y C. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine exa-mine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, ἅσσα αὐτῷ ἴσασι. εἰ δὲ ἐπείρλιν εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, οὐ ἦ ὅπιθεν μεῖμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολλάκις, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφαύρου οἷος Κόρινθον θεωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐπεὶ ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδὸν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ἔτι σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἷός τ' εἰς Ὑπερβορέους, καὶ εἰς Ἰνδοὺς ἄγεσθαι, εἰς Κόρινθον τέλεσθαι.

E P M. Καὶ πῶς οἷός τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

Λ Υ Κ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅπῃ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ γ' λόγῳ ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἴσως, ἀντὶ τοῦ εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅπῃ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅπῃ μίαν τῶν ὁδῶν ἡνιοχεῖν. δυνατὸν μὲν γὰρ

ε Ἢ δέον] Ἡδέως Edd. omnes male; praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *A1B.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰκὸς. L. Εἰ δέον *Hoinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. f Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτεστιν ἐκείνῳ ᾧ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶν ὁ πλοῦς. *V.*

* Ὅ τινά] Male ἃ τινὰ editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tuerī volui.) *M. duS.*

Ἢ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἐδέον, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ὃ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶν ὁ πλοῦς, vel *Non omnivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ ποιήσωμεν πανταχοῦ δέον, οὐδὲ τοῦτο συγχωρήσεται. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Δεῖ

ὴ τοῦτο γενέσθαι· ἢ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τὸ οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς ψεῦδος κομιδῇ καλαπλείειν τὰ ἐλπίδα, ὑπὲρ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ [b] Ἰόνιον ἀφαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσας, ἢ ἀκοντίσας, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν περιφέρειαν καταξεῦσαι, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τὸ πολλῶν [f] τρωθήσεσθαι καὶ πεπτω-

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic F. Fl. A1. S. & M. Ὡς P. H. Fr. B2. male. e Ἔτεμεν] Ἐπέτρωσεν W. f Τρωθήσεσθαι] Τιτρωθήσεσθαι Pell.

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. V.

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Scaurus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer es. *J. F. R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τὸ οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς ψεῦδος κομιδῇ καταπλείειν τὴν ἐλπίδα, ὑπὲρ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον ἀφαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τὸ οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipſin τὸν κύβον, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De Ἀναρρίπτειν per ellipſin τὸν, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. J.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcapha transmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in tetum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σιᾷ τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρός, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγόμενος, ἐς τὴν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσομεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσειν ἢ τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναγρέφαι ἔτι, ἢ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀπιδῷ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ὀν τῷ πελάγει συμφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ ἁλός, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὀπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ὀπίφορόν ὀστι καὶ ἥριον τὸ πνεῦμα τοῖς ἐς Κόρινθον συμπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δε W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλον. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥικὸς πλοίοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥικὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Eiρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥικὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥικὸς πλοίοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698, idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τε ἐ Ἰονίην ἀξεαίνεται ὑνδύξαντο. Etsi Ἰωνίων natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ὦ μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J.Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὅς δίον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτειμεν] Non opus est lectione Cod. W. ἐτίτιμον. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπίτιμον, vel ἀπέταμον ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀστικρὺ δ' ἀπὸ μοῖραν τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μὲ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τοῦ πολλῶν τι; *F.G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τὸ εὐθύ. *J.Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi eunti* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spirantis*, nimirum αὔρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Fac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τὴν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolverit.* *J.Br.*

ἐθέλοντι. ἢ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, ἥτις ἀρκέσει πρὸς τὸν μέλλοντα κλύδωνα.

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ· πλὴν οἶδά γε ὅτι ἄπαντας τοὺς πόλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ὅστις ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθέλῃσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνους ἕπου, καὶ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη πρεῖον· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἶποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστον. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἅτε μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷεν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιτο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γ' ὦ] Nihil hic variant Edd. notat *M. duS.* c Τὰ τοιοῦτον] Sic Edd. *J. Fl. H. P. A1.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παπόλυ, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὰ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi.* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

25. Ἑρμότιμε] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, crederem; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me vocarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praeclusti no-

sent cujus auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum adseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse al-

καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σφόδρα πολύ, χθὲς ἢ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδιδόντων ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ὦ ἔφη, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπίστευσα φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, ἀλλ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἅπαντας καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῖν καταδικάζειν, ἀνδρὶ συντυχούσῃ μίαν ὁδὸν τῆς Φιλοσοφίας, ἢ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἔστιν προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἶμαι ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοιεν τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν γε μὴ ἅπαξ ποιῶσιν, ἐφίενται δοῦναι ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον ταῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἐκδεδημηκέναι τὰ παράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων δημηγορίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπους

nobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? *Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille*, &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi [*εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ὦ ἔφη, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπίστευσα φίλῳ ἀνδρί;*] & reponendum *ἢ ἐξαρκέσει μοι*. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. *Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίου ἐξαρκέσειεν ἄν. Nullius hominis vita sufficeret.* in Harmonide c. 3. *ἢ ἀνὴρ πάντων ἀρίστων ἄν. Qui unus esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, *ἐμοὶ μὲ ἀκόσθ· τὴν λοχίδα· σαυτῷ δὲ πρίω καπυλίον· τὸ γὰρ κατάζωσις* non dubium mihi est, quin legendum sit *καλίζωσις*. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳθῶ corrigere jubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳθῶ inde factum sit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. B.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Oppo-*

πως εἶναι λθυκὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ὃ γ' ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν ἐδαμόσε, ὐδὲ, νὴ Δία, τὰ πρῶτα [b] τοῖς ἄλλοις ϛ οἷδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τ πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτω δικαιότατα γ' [d] ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γ' ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως ϗ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γ' ϗ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, ϗ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος ἔστ' ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τ Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

a Ἢ] Sic *J. Fl. P. H.* & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.*, Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d Ἐκπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. e Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ *P.* aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδέπώποτε iterum *B2.* junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poens adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J.F.R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam *si*, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἴ τις εἴποι, fecit ut interjectum *si* tanto facilius elideretur. *J.M.G.*

57. Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι. *Th.M.*

Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse.* *J.G.G.*

Ibid. Ἐκπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐκπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι reposui supra c. 20. *J.F.R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferre dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*, quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Græcis, aut sic quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur.* *J.G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae sunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? HERM. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, edisce re, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere; ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem

ὁτὰ τ᾽ ἄλλα ὅσα, καὶ ἃ ἐκεῖνα φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως δόξαις εἶναί σοι δοξεῖ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, εἰ εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸ ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

[h] ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦμεν· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γοῦν διδάσκαλος κἀκεῖνα μέλλει διέξιοσι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρήσει γε αὐτὰ, προθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἷς τοιαῦτα εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα,

[h] ΕΡΜ.] Omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* & punctis W. [i] Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. [k] ΛΥΚ.] Deerat in Edd. [l] Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & *L.* Ὑμέτερα male *Ald. Ft. H. P. F.*

cendi antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. saeculi IX. & X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγγρ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th. M.*

75. ΕΡΜ. τὸ ἀλληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis *Luciano* absurde tribuuntur. *M. du S.*

ΕΡΜ.] Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. *J.M.G.*

ΕΡΜ.] Recte quidem hanc personam inseri voluit *Soulius*; sed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scriptum, se id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς, ἢ νομίζεις;] Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th. M.*

Προσθεὶς] Leg. προθεὶς. *M. V.*

82. ΛΥΚ. ἦ] Novam hanc personam, quamvis repugnent codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere ejus partes a καὶ ἀναπρήσει γε: ac tum quidem προσθεὶς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Parisina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed ψεῦσμα tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostra* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epist. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura *Cl. L. Bos* p. 137–38. quem consulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemsh.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τὴν κενὴν πληγὴν τινα καταφέρωσι, [a] ὡς † ἀνταγωνιστὴν δεῖον παίοντα, εὐθὺς ἀναπηδήσει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἴκοι ῥᾴδια εἶναι, τὰ ἀσφαλῆ τὰ παιγνιώδη, εὐθὺς ἀπαιρομένου αὐτῷ, τὸ δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνειν, ὁπόταν καταγωνίσηται † ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμον, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθαι κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναίρετα ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ ταὐτὸν ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καταισχυνάσαντες ἐκεῖνα ἀοθεῖ, εὐθὺς ἀναίρεσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ στιβάδας, ἔπειτα ὀλίγον κόντου ἀπέχοντας, εἰ πόρρω προβάλλοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί που, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς, ὡς τι μέγα πεποιηκότες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οἱ Πέρσαι γε οὔτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, ἢ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐκ ἑστῶτα, οὐδὲ προμνώμενα τὸ βέλος

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: aliàs vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H. Fl.* & *M.* Reliquae fere μηδ'. c Τὸ ταὐτὸν] Sic *J. Fl. H. P.* &c.

92. Ὡς † ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρομένους pro ἀνταιρομένου eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Duberus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενος, sed ἀναιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἱρομαι tollo, non ab αἱρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* rectè legi ἀναιρομένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ ταὐτὸν] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν πρόσω αὐτὸν αὐτὸν ἐχώνευσεν. Noster supr. c. 10. ἵνα ἡ καταγραφὴ. Ut alia omittam. Sed ταὐτοῦτο pro τουτοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἵνα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζωμεν, οἱ παρὰ τὰς Ξάνθας ὅτε ἂν ὁ πηλεῖδης πολεμοῖτο, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ πλάσματα. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit Ju-

tam, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergore, propositum trajiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeam posterunt vultumque minasque
tuari Nostras,

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐπ' ἀν ἐμπίσῃ, ἀλλὰ ἀφεδράσονσα ὡς ἐπὶ μάλιστα, ἵνα γέ του ὡς τὸ πολὺ καταβαλοῦσι, ἢ ὀρνίθων τινὸς τυγχάνωσιν. ἢν δὲ πολὺ ᾖ, ὅτι σκοπῷ δεῖ πειραθῆναι ἢ τόνου ἢ πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ἀμφοίλιον προβάλωμαι, διακαίουσι, ἢ ἵππων πιστεύσει, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς ὀιστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προβέβληνται, καταβεβλήκασι, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατήκεναι, ἢ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, παίουσι πρὸς ἑαυτοὺς καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἡμεῖς πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμοὶ κόρυθά γε λύσουσι μέτοπον.
Ταῦτα μὲν αἱ ξύμπασαι, ὁ τοῦ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ ἡμῖν διηγήσασθαί τι τῶν ἐν Σικελίᾳ, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ ἀπόρρητα τοῦ Συρακουσίου Γέλωνος, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὑπολαβεῖν αὐτὸν, ἑτέρους τολμᾶν ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξύ-

d Οὐ γάρ] Ὅτι ἐ γὰρ W. Abest ὅτι ab Edd. *e* Λύσουσι] Λύσουσι apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *AIW.* Δοκῇ Edd.

Julian. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα πάντα,
Καὶ πτῶμα χοῦν παιδιὰν ἀθυμούσαν,
Τὰ λευκὰ κάρφη κυλλογόνου ἰὸς σίγμα.

Habet sequens illud ἀστίδα ἀμοιβοίην. Ex Homero. *F. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur nostra nostro Hermotimo.* *F. Br.*

35. Οὐ γάρ . . .] *Hom.* Il. Π. *F. Br.*
Οὐ γάρ ἐμοὶ] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γάρ] Mss. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Cl. *Jens.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lexic. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. jud.* §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. *J. F. B.*

36. Ταῦτα μὲν αἱ ξύμπασαι, ὁ τοῦ μέρει ἕκαστος] *Optime haec quidem una ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Ee cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν δὲ ἀναχωρήσωσιν ἐς παράστασιν ἀπόλογοι, ἐ παντάπασι οὐ τῷ μέρει παίσονται. Ubi reddit *mutuo*, non singulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ εἷς αὐτὸς ἐχρᾶτο μύθῳ, ἀλλὰ παῖδες ἦσαν περὶ αὐτὸν ἴσως ἑπτάκοντα, ἅπαντα ὅσων ἐνδέκα τὸ κατ' ἀξίαν. De saltatione, ἡ τοῦς ἑξῆς ὅσοις ἐποίησεν αὐτῶν. quod non satis lucide in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὲν οὖν τοῦτο ἐβούλοντο, ἅπαντες ἂν ἦσαν ὅλοι ὅλων ἐμφανεῖς αὐτῶν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi eleganter peregrinatur. *J. Br.*

37. Ἐ-

ξένῃ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] τὴν γυναῖκα ἐλθόντα ἐς ἑαυτὸν, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσκολίαν. τὴν δὲ, παιδιᾶς συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τὸ μὴ πειραθῆναι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μηδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ὀσφραίνειν τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμον τοίνυν ἄρα μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν τῷ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ μὴ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ὅπῃ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις περὶ φιλοσοφίαν, μηδεμίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse, ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ὑπὲρ δὲ ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐ-

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *J. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πειραθῆναι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διωνύσου ἱστοροῦσιν τῶν † Προυσαίως· ὃν καὶ Ἄλφ τοῦτο κατ' ὄνειρον μεμισθωμένον χρυσόφορον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει Ἄλφ τὸ κατ' οἶκον ἰσχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίως] Sic C. & M. In V. Προυσίως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξαρκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex eod. fonte.
‡‡ Προμηθυμ.] Προμήθυμίαν Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα σὲ ἂν ποτε] Placet εἰδότα ἂς σὲ ἂν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἂν ἀδύ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τ Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅτι τ λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲ ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τ λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμασιόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, ἐν πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τ Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῆς ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. ἔστωσι δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρός σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τ τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δέονταί σε περιόντα τ ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί οὖν ἐν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σὺν τυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο [g], οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

[e] Αἰ] Γε W. [f] Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jens.* ex Bz. [g] Γένοντο] Sic *Al. H. Fl. F. Bz. S.* & M. Γένοιτο *J.* & P. [h] Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἐκπόδων εἶναί σοι δοκῇ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα οὖν ὡς ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, *εἰδότα ὅτι οὖν ὡς ποτε*, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut invariantt. indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς οὖν ἂν ποτε] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι Bz. *M. des S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

χάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν διαφέρουσα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐνέτυχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συμπεθείσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐνέτυχηκας πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ἢ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐ δαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με σαρκάσῃς, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα. ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἐδώκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέτταρα τιθέντες, ὅ ἐστιν ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά; discoptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non conferi quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne unquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui verum rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

[a] Πάμπολυ αὐτῶν διαφ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ διαφέρουσα αὐτῶν Edd. [b] Ὅπως ἀδ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. [c] Ὑμᾶς] Sic W. L. & B2. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τὸ, τὰ μίγιστα θαύμαζον ὑφ' ἑαυτῶν πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* *L. Bos.*

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem vocula σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem?* Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. εἶναι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτέθειμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντίθητε, οὐ πιφαλαίῃ γήσεσθε &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non solá *P.* habet ἡμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *B2.* recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoïcus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὅρα σιωπᾷν] Conf. infra *Eἰκ.* c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾶν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit,) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quendam huc transcribere: Ἀγωνᾶν, (ait) scribendum sine ι. subscripto, non ἀγωνᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα σὺν ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα ἰδίωσεν ἔχει πρὸς τὸ ν τὸ ἀπαρέμφατον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent iota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ ἐ δοκῶσί σοι τῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ γνωρίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν ἐν προδήλοις γένηται τῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι; ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτῦ τῦτο περὶ διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν διαλέξειν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούριοι W. semper. e Ὑμεῖς] Recte sic H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς male F. f Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτὸς Marc. Αὐτὰ W. g Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat M. duS. h Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον F. Στωϊκῶν ἐστι μόνον H. Fl. A1. P. B2. & S.

ptum: *quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolaturus.* Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ, ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνιᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed tum in hac Luciani edit. ubique jam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, aeque ac ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνιᾶν passi fuimus edi in de *Merced. cond.* Ita ὁρᾶν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἐπιτιθᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Περιορᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τιλάστᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *B2.* Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μιλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν fine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. B.*

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπεῖον, ἢ εἰς Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέησει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν μὲν τὴν πρότερον εὕρῃς αὐτήν, οὐκέτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ πρότερου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης δεῖ οὔτω δή. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη που παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶμεν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φόρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim? LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diverſum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *F. H.* Fl. P. &c. & M. b Ἀσκληπεῖον] Sic Edd. omnes & M. c Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab Edd. d Εἰ] Abeſt εἰ in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰναρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναξ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter ἀνάθημα *ſuſpenſum donarium*, & ἀνάθεμα, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejuſdem thematis ſit utrumque, vid. *Perizon.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano, & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται δὲ τῶν νοσούντων τὰ ἀθεράπευτα πραγμάτων· ὅτου δ' ἀνάθεμα γενόμενον, ἐκκόπτεται καὶ ἀπολλυμένου καὶ τῶν ἐμαγόντων, τῷ ἀναθεματίσαντι καὶ ἀφωσιωμένου τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσλαμβάνεται τῷ ἀλφεσίλαῳ, καὶ ἀνα-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τὰς εἰσελθούσας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢ γὰρ ἂν εὑρὼν τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι σὲ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε, ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ἢ σὺ εὐθὺς τὸν πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· εἰ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Διός· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποθ' αὐτῶν πρέπον ἂν θεῖον κτῆμα οἰέσθαι.

Καὶ γὰρ τοῦ τὸ πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, εἰ καὶ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν εἴτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Διὸς ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. *f* Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀνατιθῶσιν αὐτὸς ἑαυτόν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθημα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθεμα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἴεν] Sincera lectio ἴέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mss. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mss. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸν ποθὲν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἔν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. ϑῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ ϑεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ σχολῆ τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γε, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πού τι καὶ αὐτὸς ἐκάθιζες τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λεγόμενα τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου ϑέαν μου προκαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύϑεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρ' ἐκείνοις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα ἔγωγε καὶ τοῦτο, ὡς κληρῶσιν ὅντινα χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν. ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον τὸ εἰπεῖν, ἐγγύϑεν ἰδόντα.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis facereſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύϑεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ προκεῖται ἱερὰ τοῦ ϑεοῦ, εἰς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλέου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐαρεσίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ προκεῖται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq: unde recte in Gl: Phil. *urna κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία*, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἵππου βαδίσεως καὶ οἰδοῦ δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inſpicit ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem; litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem

τὸ μέγεθος, ὑπογεγραμμένοι· ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μέν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δέ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [c] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ ὁ ἀθλητὴς ἕκαστος, προσθιξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπάσας τὸν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερον, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως· καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους καὶ ταυτά. ὅταν μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὅτῳ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὁ μικρὰ

[c] Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. [f] Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W, P. L. [g] Γὰρ] Abeſt haec particula a W. [h] Οἷον] Ὅλως Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. [i] Γράμμα τι] Γράμματι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ete; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem Ra. hic bene legit ἀγνοῶ, quam ſequor. *J. F. R.*

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. *J. B.*

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. *manu elata*, ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. *J. G. G.*

27. Ἀλυτάρχης] *Pete Varinum.* *J. Br.*

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos ibi laudat Cl. Vir *H. Prideaux* (*Cod. Theod.* XV. 9. *Cujac.* Obſ. II. 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* & *Etym.*) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. *M. du S.*

Ἀλυτάρχης] *Varinum* ait *Brod.* id eſt *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*. ſed ipſe maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. *J. F. R.*

32. Παγκρατιάζειν] *Pancratium* quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philoſtratus de athletis refert, *pancratium* palaeſtram ſimul & pugilatum vocari. *G. C.*

38. Γράμμα τι] Miſere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. *J. F. R.*

44. Συμ-

κρὰ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἐχεῖν σὺνεα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τὰς κλήρους, ἐξεῖὼν δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ εἰ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, εἰ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, εἰ μὴ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρόλογον τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· σὺ δὲ αἴθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνάλογον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντας ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι φανῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναλαγώνιστον.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse; quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔμενοῦν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσεις ἐπὶ πάντας σὺν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τὰς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοποῦς Codd. A. G. P. Ἐπισκοποῦς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. duS.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. duS.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. *inspicendum*. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J.B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri *inspicendum τὰ γράμματα*, pro vulgato *inspicendo, circumiens inspicis literas*. *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego *ἃ ἐκεῖνό ἐστι*, refertur enim haud dubie ad *γράμμα*. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent *ἐκεῖνος*. *J.M.G.*

Ἐκεῖνός ἐστιν] Si vulgatam servamus, *ἐκεῖνος* referendum ad praecedens *ἔφεδρος*; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenietur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa*. *J.F.R.*

89. Μὴν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud

cam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ̃ σοφία, ἣν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, 75 οἶδα ὅτι ἐφεδρ⟨ὸ⟩ν ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτ῀ ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τ̃ λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲ, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ 80 ἀνήλω⟨σ⟩ε ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ὕστατον λείποι εἴη τὸ ἔξης γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἐφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τ̃ συνέσεως, 85 ἢ θέλεις ἀνείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀλλ᾽ ἀποροῦ⟨μ⟩αι μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀνείπειν ἔχοις πρὸς τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲ γὰ ὡς ἔξης πάντως γραφο- 90 μένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου τ̃ (Α) δευτέρου δὲ τ̃ (Β) καὶ τ̃ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτ῀ τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τ̃ ἀθλητ῀· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν ὕστατα γίγνεσθ⟨αι⟩. τί δαὶ, εἰ ᵈ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε 95 γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ ᶜ μὲ γὰ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅπῃ τ̃ κλήρων τ̃ ὀκτὼ ᶠ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅπῃ τ̃ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλῶν ἔμελλεν ἡμῖν τ̃ ἔφε- 1 δρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγωνίσῃ ἔφεδρον ὄντα τ̃ ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅπῃ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς ὑδέν αὐτῷ συμφωνοῦντ᾽ ἃ γὰ εἶχες ὥστ᾽ ἐκ τοῦδε τ̃ τάξει αὐτ῀ τεκμαί- 5 ρεσθ⟨αι⟩. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μὲν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μήν τι, male. Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελοῦσι male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mſ. M. *J.F.R.*

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. *G.C.*

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. *J.F.R.*

1. Τὰ δὲ Z.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἕτερος τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφαιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα, καὶ χαραχτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπὶ δὲ ἀλλόκοτά ἐστι. Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρύονας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ὀγδόῳ, λέοντα ἔστω [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ὁ δεξιὸς ἐντύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ προθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιών, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν ἐστιν ὥστε ἦν ἐθέλωμεν ἢ τὴν ἔχουσαν τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον; ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod responderi possit*. Itaque si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τὸ ἐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J.* Fl. P. *H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκεφ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jensium*. *J. F. R.*

33. Παντῶν] Notat *Soulius* s. *Solanus* in W. reperiri πασῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὀδῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μιᾶς ἐκτροπῆς, & — ἀρίστην ἐκείνην. Et pr. §. seq. μίαν δὲ ἁπασῶν ὁδόν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λιγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα ἰδών. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἦν δὲ τοὺς σὺν ὀδύναις λόγους, ὁδὸν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεται μοι πιστεύειν. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. F.*

34. Ἀπο-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Ne-
35 que enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque
45 incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

46. HERM. Vera *ſunt iſta.* LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam
55 ξιόπις ☞ ἴσεαζ, φιλοσοφίας περί, ἢν τινα φιλοσοφητέον, ἔτ☞ ἂν εἴη μόν☞ ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῷ λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ᾗ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἐς' ἂν ᾗ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰ ἂν ἡ αἵρεσις ἐκείνη εἴη. ὃ γὰρ δὴ εἴ τις ὠνόμασε καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲ γὰρ ᾗ ἔτ☞ καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστ☞, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλῶ, ἀλλὰ ᾧ καλλίστῳ δεόμεθα, ᾗ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. ὃ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ ἐπιτυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλ☞, ὅτῳ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

EPM. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι ὁτιὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδῶ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, ᾗ Πλάτωνος, ᾗ Ἀριστοτέλους, ᾗ Χρυσίππου, ᾗ Ἐπικούρου, ᾗ τ' ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτὰν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, Ἀληθῆ τε δοκιμάσας, ᾗ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῷ] Sic *J. H.* Fl. *B*2. *P. A*1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A. f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτῷ L. bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτιλεῖς] Pendebam animi ἀτιλῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίλεις ☞, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτὰν] Τελευτᾶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. veto *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆ ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε ᾗ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *viam quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἓν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορεῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἐξάμυνον, ἀφ' ἁπάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, ἢ ἅπασκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ἀποδύσασθαι ἑαυτὸν, ἢ πεταάσασθαι τ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδὸς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομδίῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ δ' Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον ὥσπερ τ τραγικῆς Ἀριάδνης λαδόντες, εἰσιμεν ἐς τ λαδύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν ἓν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν δ' λίνα εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξεῖναι] Ἐξίναι marg. *AsIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere*, *ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τ καθόδου ἀφεπατησοῦσες. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. νῦφι) Νᾶφι γὰ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νᾶφι] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νᾶφι] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νᾶφι, γὰ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγον] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud γὰ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πάντ' ἴστε] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ᾧ τινι ὀχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. EPM. Τί ὖν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ διακατικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν ὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ὅτῳ τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' ἦν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. EPM. Θῶμεν ὅτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] EPM. Οὐ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· Ἰοίδα γὰρ πάλαι σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. EPM. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα

ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Μοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* EPM.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἦρε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν ὅτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν ὅτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. f. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus EPM. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γῶ] ΛΥΚ. Οὐ γῶ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. οὐ γῶ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. ὅτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. ὅτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐνθένδε μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστον, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαίεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερον αὐτοῦ, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα δὴ ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαυτί' ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεθείη, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ ἅπαξ διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναλεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πεῖρας αἱρούμενον, μανίᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, ſi cogites, quot octogenarii ſint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum ſe ſcire ſuae quisque ſectae omnia, ut nihil ſibi ad diſciplinam deſit. Si hoc non placeat, at Chryſippus, & Ariſtoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino ſe ſcire, niſi hoc ſolum, nihil ſe ſcire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae poſuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi conſummaverint forte, ſi decem ſolas ponamus philoſophorum ſectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni ſufficiant, aut ipſum dimidium adeo?

49. HERM. Ipſe noris melius: ego vero hoc video, paucos vel ſic per ſectas omnes ituros, ſi etiam a nativitate inde ſtatim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, ſi ita ſe res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non poſſe quemquam ex pluribus quod ſit optimum, niſi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρούμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *Aiw.* bene. b Πεντήκοντα ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *Aiw.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miſcel. modo adductis ſcribens: Οὐκ ἰλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γὼ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. Λυκ. repone Ἑρμο. ἔτη. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι εἰ ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In ſumma.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos eſſe omnium ſectarum placitis diſcendis, reſpondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non poſſunt eſſe tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquiſſe, ut Anglicanus & meus prae ſe fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. *centum & quinquaginta.* & ſi dimidium detraxeris, *centum* ſufficient. quamvis corrupte ſcribatur πεντήκοντα in Mſſ. *J. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive ſic, aut cum *Angl.* Mſ. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; ſed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. viſum eſt, ut ad tempus ediſcendae Diſciplinae cuique ſufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, fitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητῆσθαι, οὐχ ὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἕως τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω πεπαῦσθαι, οὐ σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀφ' οὗ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην ἐμπεσόντες αὐτῷ, οὐκ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) σὺ μέτριος ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐμπέπτωκέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ἄγων, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀπεφαίνων τὴν ἀλήθειας εὕρεσιν, ἐπεὶ γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (εἴ ποτ' ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ οὐκ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

d Ἤ τις] Εἰ τις W. male, ait *M. du S.*

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. *M. du S.*

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἴσῃ ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἴσῃ autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. *J. F. R.*

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* *J. Br.*

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicata, mala omine.* *J. Br.*

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν ἐδωδή. *J. F. R.*

60. Ka-

ἡμᾶς, ὅτι σε μὴ χθὲς ἢ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν ἔτη ἕκαστον ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἡδὺ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας ἀφελέγκτοις τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρᾶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἡδὺ πάνυ ῥᾳδίως· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥς τευ ξύλου, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα σοὶ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὥς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλοκότοις καὶ ἀνελπίστοις ἐλπίζοντα.

strae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Nicatas, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφανίας. V.

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφανίας] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφανίας, erat ὑποφανίας. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Soulius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mss. hauserit. *J.F.R.*

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senecta.* *J.Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθρωίων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii.* *J.F.R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J.Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. *M. du S.*

3. Καὶ σὺ Ἑρμότιμον ποιήσεταί σε] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J.G.*

Ibid. Ἑρμότιμον] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τοῦ κρείττονος ἥρωσιν ὄν. *M. du S.*

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. *J.Br.*

12. Διήσῃ] Mallem διήσει. *M. du S.*

14. Προσάξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philoſophandum nobis eſſe, ſed *conſultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audiſti? Neque enim ego philoſophari nos veto. ſed cum philoſophandum ſit, multae porro viae ſint, ad philoſophiam unaquaeque & virtutem ducere ſe profeſſae; vera denique inter has obſcura: accuratum faciendum eſſe diſcrimen, *dixi*. Fieri autem non poſſe, nobis apparebat, multis propoſitis eligere quod optimum, niſi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud viſum eſt. Tu autem quomodo vis facere? rurſus enim interragabo: in quem primum incideris, eum ſequere, cum illo philoſophabere? & ille te ſibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro reſpondeam, qui neges per ſe judicare quemquam poſſe, niſi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti ſunt, laudantiumve & perhibeantium teſtimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum adduxerem *in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accuſativum patientem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſignificatu, quo Noſter, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πείθοι . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξειν τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonſtrandam congeram. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς ὲ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόναι [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καλαοβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς ὲ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπεὶ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὅπῃ φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] ἡ χρὴ τὴν ἄγειν φάσκουσαι, καὶ ἀληθὴς αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι [e] διαίρεσιν. ἀδύναλον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προκειμένων, ἐλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅπῃ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πολὺς μακρὰ ἡ πεῖρα ἔφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γοῦν ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκεῖνος Ἑρμαῖον ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; [f] ὅς ἐστε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος [g] ἔτη βιῴη, πάντας δὲ κύκλῳ περιιὼν, καὶ πειρώμενος, ἔστε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, ἔστε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησει. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, εἰδέναι τὸ πλῆθος [g] αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

a Αὐτοὺς] Sic recte P. Ceterae pleraeque male αὐτοὺς. *b* Γοῦν] Abeſt haec particula in *S.* Adeſt in W. Item in Edd. *J. P. H.* Fl. *c* Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam ſervant Edd. optimae omnes. *d* Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. *e* Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. *f* Πεπειραμβίους] Πεπειραμένους ridicule *J.* *g* Δοίην] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. *h* Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἑρμαῖον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη] Φοίνικα, * τὸ Ἀράβιον λέγω πῆμον. *V.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, ἀποφαίνωνται). EPM. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καλαφεύδη με, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ πρὸτίθημί τῃ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάτλω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφλυ, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διϊσχυριζόμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

EPM. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὅτι πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἐλέγχειν τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐκ οἷόν τε ἦν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a [Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *F. Fl. H. P.* &c. b Δὴ] Δὴ *Bell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τ' σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, λαμβ. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀντεπιχείρων μαλακολογεῖ τὸ ἀληθές. παράσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοδυναμίᾳ διδόμενοι τῷ ἐπιμανῶντι. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθ. καθάπερ εἰδὼς ἀνθρώπων ἀδιάστροφον γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ ἐ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει ἐ σὺ τ' σῆς παρακολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείς ὧδε γὰ ταῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ ὕστις τοῖς οἰκείοις ἀλόσυν πτεροῖς. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχων ὁ λέων. V.

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius quari de omnibus pronunciabunt.* *F. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράφοντας. *G. C.*

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τοῦ ὄνυχα λέοντα ferunt nonnulli. *F. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οὐ καλῶς Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράφοντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίσθαι] Præteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivæ terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *F. F. R.*

51. Οὕτω, καὶ μοι τοῦτο ἀπόκρινον, *Solanus* in *Funt.* parenthesi includerat, recte quod ad sensum, sed sufficit cum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὕστις, legerem, ὅστις

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondе, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an possis nobis di-

ἐκ τῆς ἀναλογίας ἡλίκος ἂν ὁ τῆς λέοντος γένοιτο, κατ' ἀξίαν ὄνυχος ἀναπλασθείς· ἢ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλαχαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεχαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ἢ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπεραχριβὲς τοῦτο καὶ μακρᾶς ἢ ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τῶν βελτίονων, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. [d] ἔτω καί μοι τόδε ἀπόκρινai, ὁ Φειδίας ἂν ποτε [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχεις ἂν εἰ-

c Ἀναλελογίζ] Ἀναλελογῶς Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλογίζ marg. *Alw.* d Οὕτω] Οὗτος Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἄν] Τὸν ἐγκυκλοπαιδείου λόγον, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' ὠδινὶ καταγέλων *χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐγὼ ἐν μαφαὶ γνῶσις αὐτάρκης καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τῶν καθόλου διαμένη. ὡς φησὶ τῶν ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συμπτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς ἐν τῷ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλιοι, κἀκείνου ὁ μυρία. ὠδὶν μέντοι καλοῦσι τὸ τὰ δέκα μὴ ἐπιεμβάλλον ἰδιότῃ, μὴ δή γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἀπίστως ἀσαφηνιλίτως, ὡς μία καὶ μίαι δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. οὕτι δὲ πάνυ γναιῶν ὁ Δημήτριον λόγον τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡τὸ καθόλου τις εἰδὴ εἰδὴ τὸ κατὰ μέρος. τάναντίον γὰρ δεῖ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑκάστην ὑφισαμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς **ἡμῶν Ἀριστοτέλης τετράσμασά που †† τῶν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὸ καθόλου. οὕτι δὲ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωστὸν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φειδίᾳ, εἰ δὲ μὴ τὸ ὅλον εἶδος, τὸ γοῦν μάγιστα παφατῆσαι τοῦ ἀνθρώπου ἔσον προσέχειν ἐμποδὼν, εἰ δὲ ἐν ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σεαυτὸν σωωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἀπίστων ἀνεπαισθήτων ζῶν; καὶ φθόνος ἐδὴς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπλοκῆς. δεῖ ἂν ἐν πρὸς τοὺς λύκους ἀπεμφθῆσι ἐν λακῶν τῷ ¶¶ ὅτι ἐν ἐν παλαίφμῳ. V.

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. *Cler.* pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora fiunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit *M. du S.*

¶ Τῶ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστηται ἐπεὶ μηδ' ἐν τις φύσις. Ex *Scaligeri* adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλα. *J. F. R.*

** Ἡμῶν] Lege ἐμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ φειδίᾳ] Τῶν φειδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὅτι] Legendum conjicio ὑπεμδλι. *J. F. R.*

ἔως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. *J. F. R.*

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βέλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τοῦ μὲν γὰρ Φειδίου καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἦν γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἢ τὸ οὐδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, ἢ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τἄλλοιπά [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὁ δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὔθυμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι, ἁπλοῦν ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπαι margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] O *puer*, *o imperite*. *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὄπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λιὼν, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nili malis ὁ πᾶς λέγων, ut *Mod.* c. 4. & *Z. Tr.* c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἰμοὶ μὲν οὖν ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσαι χρόνος. Sic ἅπας ὁ οὗτος, c. 58. ἅπας ὁ πλοῦτος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis *Eux.* c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὄπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὄπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie schola philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum *Eux.* c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλοῦτον. *totus thesaurus*, *totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λιὼν, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνύσῃς τὴν ἀλγεινὴν] Opsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infimtis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον εἶδεν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηῃ. ἢ τί γὰρ ἂν οἱ ἐκεῖνοι σοφοὶ, ὑπὲρ αὐτῆς τούτων ἐκαλοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοὶ ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι καὶ ταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανόησας, ὀπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μέλας τελάμων τὸν μάλιστα, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σε τῷ ἱερείῳ ἅπαξ ἃ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλῇς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέως τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καθ' Bz. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστῃ W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαβύης] Sic B2. & M. Reliquae Edd. male Καλαβύις. In B2. tantum deest jota subscriptum. Καλαβύιν *Vorst.* *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μῆρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F. Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῳ, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J. Br.*

94. Καλαβύης] Lege καλαβύῃ. *J. Br.*

Καλαβύις] Καλαβύιν. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέως παρακαλεῖν, i. e. ἀλλὰ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καταβύης] Ita M. In impressis καταβύις & παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δὲν cum illo, sed δὲν. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταβύις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξύλου ἐπιδέξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα δίον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th.M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς εὐ. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοῦτον λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφεῖ.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικά, καὶ οὐκ ἄξια σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεισιν ἅπαντας οὐκύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ ἀναβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, εἰμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρησῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γευμάτου, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΑΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἑκάστου ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς ἂν πάντας ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπιπλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προχέαι τις ὑδάτιον;

5 58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, bibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

[a] Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλοντα, καὶ μητέρος ἀρφανισθέντος. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull.* *Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ ὁ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρησῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. τόνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὡπωσάς γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox εἰπεῖν, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philoſophiae ratio. Quid ebibere dolium opus eſt, cum poſſimus de parvo guſtu ſcire, quale ſit univerſum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuviſti me! dum enim effugiſſe te putas in naſſam eandem incidiſti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipſa ſe ſatis prodit, & notam omnibus, vinum, ſumis, eique aſſimilas diſſimillima, de quibus nempe diſputent omnes, cum ſint obſcura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi ſimilis philoſophia & vinum ſit. Numquid in hoc ſolo, quod etiam philoſophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inſpiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio univerſum ſimile ſibi eſſe, nec profecto id abſurdum; ſed etiam ſi quis hauſtum vel tantillum illius guſtet, illum ſtatim ſciturum quale totum ſit dolium: conſequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod ſequitur. Philoſophia & philoſophi, v. g. magiſter tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, ϗ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ ϗ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ σκοπεῖν τὸ πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γεύμαλῳ εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλιθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, ϗ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠήσας γε οἰόμενῳ γὰρ ἐκπεφυγέναι, ἐς τὴν αὐτὴν κύρτον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, ϗ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, ϗ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιῳ φιλοσοφία ϗ οἴνῳ εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ϗ φιλόσοφοι ἀποδίδοῦ τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεραζόμενοί γε οἱ πολλοὶ, ϗ δολούμενοι, ϗ κακομετρούμενοι· ἐπωσὶ δ' ὑποσκοπήσωμεν ὅ, τι ϗ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, ϗ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ ϗ εἴ τις γεύσαιτο χρυσάμμῳ ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εὐθὺς αὐτίκα ὁποῖόν ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον ϗ τοῦτο, ϗ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀπολείποιμι. ὅρα δὴ ϗ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, ϗ οἱ φιλόσοφοι, οἷον ὁ διδάσκαλός σου, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inſerui; nam deeſt in omnibus Edd. [c] Αὐθομολογούμενον] Sic Edd. conſtanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* [e] Κατὰ] Καὶ B2. male. Κατὰ ſervant reliqq. & M. [f] Ἀπολείποιμι] Ἀπολίποιτο W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut *Senſus* correxerat, ſic eſt in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemſterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeſchyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philoſophis veteribus dicunt Graeci ſcriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophiſtis, qui ſapientiam & diſciplinas quaeſtui habebant, & falſa pro veris docebant, bonis mala miſcebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui doloſe metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς, pro fraudulento apud *Ariſtoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin ſignificaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priſcae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Ariſtot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. ſeqq. videri poteſt. *J. F. R.*

Ibid. Κεκραμένοι γε] *Aquam immiſcentes.* *J. Br.*

Κεκράμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falſa menſura vendant. *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

40. [f] Ἆρα ταὐτὰ] [g] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλός σου, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέραι, ϗ περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. προδηλον δὲ ἑταῖρε, ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἦτι παραμένειν αὐτῷ κατὰ τὴν Ὁδυσ-

μέραι, ἢ ταὐτὰ αὐτῷ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ περὶ τὸν Ὀδυσσέα πλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γάρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, ἢ ἄλλως, μεθύων δοκεῖς· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καλλαχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὸν τρύγα αὐτήν. δέησει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι εἰς τέλος, ἢ ὅποτ' ἂν εὕρῃς τὸ νεκτάριον

odicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

60. HERM. Quî enim possit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Ἀεὶ] Deest in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorst. emend.* ὥστε μηδὲν ὦ . . . κἂν ἄλλως . . . . At in vulgatam consspirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. V.

Ὀδυσσέα πλανώμενον, ἢ ταὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. Annon vero etiamsum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando porduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nihil certius juxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον; scilicet alia idemtidem proponi, quum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἴκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκῆ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero qui meminissem Hermotimum XX. annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulissis*, cui comparatur; *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abique codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] *Εἰκόσιν ἔτη Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, & Clar. *Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* sive *Sonlii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περιοσῶν] Vid. *Demon.* p. 598. a. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis *Epist. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt; satis multis probat Rev. *Jac. Elsn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

65 χρεὸν ἐκεῖνο τόμα, ἢ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γεγενημένον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ ἐκ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἂν ὑπὲρ ἥμισυ δὴ τοῦδε ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 75 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπερκείσθω καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

[d] Διψῶν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑπερκείσθω] Ὑπὲρ κεῖσθω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ὃ — κἂν ἄλλως. *A.V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων πεῖσαι] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τοῦ ἱεροῦ νάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ κεῖσθω. καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων τὸ σπερμάστειον, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἐν οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐνενήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἢ μὴν κελεύσω, καπιβούζω γέ πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τι ἄφθη, ὁ παρέργου τ' ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲ γὰρ φαῦλον πρια-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, ἢ ὃς ἀφελὼν ὃ πυρῶν, ὅθεν ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ ἢ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, ἢ οἱ κύαμοι ὑ λεφκεναι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὧν φήσει τις ἢ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστὶν· ὑ γὰ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ἄφθη, ὑ παρέργου τὴ ἐξετάσεως δέομενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πριάμενος, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς πόλεως, [c] ὡς ἢ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, ὑ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὴ πίθον, ὡς κοτύλιον πριάμενος, ζημιῶσαι ἂν τὴ κάπηλον, ἵνως ἀπίθανα γρύμενος

otur tu emturus esses de feminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὧν] Ὅν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς ἢ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς πόλεως, ὡς ἔ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, ὑ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς πόλεως] pendet ab sequentibus, ὡς ἔ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ἄφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κονδύλῳ tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ἄφθη. Quin & verba illa ὑ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ἄφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς πόλεως, ὑ μικρὸν εἶναι κακὸν ἄφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακτῶς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκεινται. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id. illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ὧν ἐντόμως φιλοσοφοῦντος μετρεῖτε τὴ Κλεάνθει &c. *M. du S.*

87. Τῶ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἂν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniſſem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποία ἐστὶν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater G. O. *Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. οἶσθ' ἂν ὃ φάσεις; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τὸ γε μητρὸς ἐραμένης αὐτὸν, τί ταῦτα λήρει. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἢ. δ'. legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοις πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim diffluueret ; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, &

τοῦ· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιοῦται ὁ κάπηλος. ἐπιῤῥεῖ γὰρ ἡ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξανιλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέῤῥει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεῦμα, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείνοι ἄν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκριβῶς ἀποξύσας αὐτοῦ, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρή, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. e Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. f Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. g Ἀποκτείνοι ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτένῃ Fl. Ἀποκτείνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως * μὲν † ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ‡ ἐπιῤῥέει, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de Merced. Conduct. J. F. R.

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξεντλοῦμεν perperam Edit. Clerici.

‡ Ἐπιῤῥέει] Ἐπιροίει erat in Edito, ἐπιῤῥεῖ inde fecerat M. du S. Ego in ἐπιῤῥέει mutavi, quia id voluiſſe Soulium ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

& Demoſth. 148. 1. οὐ τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἡδιόνων ἄν. M. du S.

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἔφησθα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ ἐ αὐτὸς ἔφησθα ἡ μικρὸν εἶναι κακόν; vel ita : ὡς π. π. ἴ. ἡ μ. ἐστὶ κακόν. Illud enim ἄφθη huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam hic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum σὺ τῷ συρφετῷ τῶν ἀποληῶσθαι ἡ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιῤῥέει, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδων duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. *Ald.* B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum ; id quod tamen vix mihi perſuadeo ; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκριβῶς] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγχρ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τ κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύω utrovis modo dici. J. F. R.

οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τελάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολεέσαι τ' ἄλλα γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἐγὼ ταῦτα ὡς βέλει, Λυκῖνε. τί ἂν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ σωκελαύνεις ἐς γενόν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τὴν ὁδὸν, καὶ πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὄν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. P. & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic J. Fl. H. P. &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. M. du S.

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. M. du S.

25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] Virgil. X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G.C.

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν σὺ εἰδέναι. Th. M.

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιον ὂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποθ' ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten/ dat ik nooit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* tractavit [ἐς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφέληται τὴν βίας, ἤδη ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. J. J.

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποθ' ἄλλο εἴποιμι] Opsopoeus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in te-

πόθε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι [c] αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καταλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου [d] ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ [e] ποιοῦντα. οἱ ἐν νυκτὶ καὶ

[c] Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὔτως *Marcil.* M. in litura ν. Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ P. [d] Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. [e] Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. ν. *J.Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μοι κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενος. Nam violentiæ certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F.G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὔτως corrigit *Th M.* Et marg. *Br.* *J. F.R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc: *F.G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. *F.G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F.G.*

Καὶ προθέμ. ἀπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid. Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde hæc editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopœus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitæ in tenebris judicabant. *F.G.*

69. Ἐπὶ

ᾧ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, ᾗ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῄς. Οὐ γὰρ τούτων ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἐπιδεῖν, ᾗ ἐπιδόντα κρῖναι, ᾗ κρίναντα ἐλέσθαι, ᾗ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοι μού τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πομπόλυγας γε ὑπειληφέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς [f] γάρ με ὑπεβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ [g] διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπασιν ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum demum licere post firmam electionem, philosophari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non assequor, quid illa sibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλομένην J. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν discretim sola Ald. male. d Γάρ] Sic L. P. M. & marg. ΑΙΩ. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμον P. Vulgatam servant ceteri, & Edd. f Γάρ μι] Μὲ γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διαδῦναι J. male. Διαδῦναι legendum adscripserat Juntinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς· οὐ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδόντα, κρῖναι. καὶ κρίναντα, ἑλέσθαι. καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, & accurate singula perspiciat; perspectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philosophetur.* Saepe supra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν· in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι. *Etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δείσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸ ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἂν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cognituras sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire.* supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα. c. 42.

ἀν-

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa ſabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua ſabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti ſabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re ineſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἀδηλον· ἢ σοι ἀδύναϛον δοκεῖ ἅπανϛας ψεύδεϛθ, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἵόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔϛω γὰρ ὁ μὲ ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τ χεῖρα λαβὼν, ὁπικλεισάμενοϛ, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζονϛες, ὁ μὲ, ἑπτὰ, [h] ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκονϛα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πενϛεκαίδεκα, ϗ ὅλως ἄλλοϛ ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεϛ μέντοι ϗ κτ' τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, [i] ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύναϛον, ἅπανϛας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, ϗ οὐκ ὀνλας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν οἱ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῄς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύναϛον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπανϛες μὲν οἱ Φιλοσοφοῦνϛες τ εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ὄϛι, ϗ λέγουσιν ἄλλοϛ ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ ϗαλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν ἂν ϗ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ ϗ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· ϗ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τ ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεϛθ πρὸς τὸ τέλοϛ. ἔδει [k] δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέϛθ, ὅτι ἔγνωϛαι τἀληθὲς, ϗ πάνϛως ἔχει.

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. *i* Ἢ γάρ] Ἦ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J.* Fl. *H. P.*

δείξει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδιῶν. c. 41. ἢν μὲν ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. *J. J.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jenſii* ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δῶν[Reſtituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro ϗ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παράλειψιν illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἀλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι] Hoc *Opſopoeus* verterat: *proinde ego te rurſum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰ οἶσθα νεῖν, *Opſopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Kuſterum*, idem ex *Eurip* adſtruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἰδιώ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τ̃ φιλοσοφούντων, εἶτα μ̃ τ̃το, τὸ ἑξ̃ς ἂν ἦν ζητ̃σαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τ̃το φ̃ς ὅτι οὐ δ' ἂν ἁφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τ̃ λόγον αὐθις αὐτόν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐφ' ἂν ἄδηλον, ἤ, εἰ ἔν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φ̃ς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δέησει ἡμᾶς ἰδιώτιν τινὰ βίον ζ̃ν, ἀποστάντας τ̃ φιλοσοφεῖν. [a] τ̃το ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φ̃ς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφ̃σαι, τ̀ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τ̃ φιλοσοφ̃σειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρ̃τον φιλοσοφίαν τ̀ ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἁφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τ̀ ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἔτ̃ς ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστ̃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρ̃γμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit persón. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adest in *P.* & *Ba.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα ϵ εὑρῃ. τίς * ἂν εὑρήσει, βέλτιστε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τ̀ ἀνθρώπου φύσιως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἰχούσης τὸ κεκριμένον ϵ ἀδιάπτωτον. M.

* Ὧν] Lege ἂν. num autem illud ὧν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτιν τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert; ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τ̃ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἶτα ϵ μὴ substituendum est hoc pacto: εἶτα ϵ μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΛΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φ̃ς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφ̃σαι] Opsopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φ̃ς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφ̃σαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod sæpe usurpant Græci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνεται τἀληθὲς ἑκάστῳ βίῳ. τελθντῶν δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνευδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρητὸν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθές, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὑρητὸν πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ἢ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τὸν μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τὸν δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίνειν τοὺς εἰδότας, ἢ διαγινώσκειν ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ μὴ ὅτι πάντας, ἀλλ' ἴσως ὅτι τοὺς πλεί-

[c] Γίγνεται] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* [d] Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. [e] ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. [f] ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. [g] ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὃν φὴς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῷ ἰδίου βίου ἑ χρόνου φθάνεται recte interpretatus est ex *Cicerone Tollius*, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J.M.G.*

45. Τελθντῶν] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. A.* *H. P. S.* quas consului, τελθντῶν adverbii more, non τελθντῶν, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε ἑ μὴ...σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε ἑ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὑρηται] Τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὑρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevisse, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisisse, nova confusio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πλείονος αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνονα προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κρίσιν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ μὲν πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις καὶ βέβαιος ἐλπὶς ὅπῃ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ μεμιγμένα· καὶ εἴ πῶς τοιούτῳ τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνῃ πορισάμενος, [c] ἥκεις ὅπῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε τῶν ῥιπὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσφυέντι χθέσι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρίσκα. μᾶλλον δὲ τῷ ὑπὲρ τράπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ ποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magiſtrum eligere, inſtituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus ſit tempore, quod praetermiſi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime neceſſarium in talibus, obſcuris inquam & ambiguis, unum hoc eſſe arbitrer. Ac ſola tibi haec fidelis & firma ſpes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam ſi judicare poſſis & ſeparare a veris falſa, ſi facultas tibi ſit, qualis argentariorum, dignoſcendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata ſunt. Et, ſi quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: ſin vero minus, nihil, mihi crede, obſtabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonſtratum ſequaris uti pecora. Potius vero fuſae per menſam aquae ſimilis eris, qui, quamcumque te in partem ſummo quis digito trahat, ſequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis ſpiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam ſervant Edd. priſcae. b Καὶ] Deeſt in W. Adeſt in J. Fl. H. P. &c. c Ἥκεις] Ἄγεις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῇ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ὑπὲρ τραπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐχομένῳ, ἃ λέγ τὴν ἱστορίαν ἐν τῷ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τὸ ἐπιφανείας ἐπαινετικὸς * τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος, αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥοπῆς φύσεως † ὑπάρχον ἐν ἀτρεμοῦσι μὴ ‡ πνεύμασι. V.

* Τῶ] Pro τῷ quod in Cod. Voſſ. erat, S jubet legere Salmas. fruſtra, ut attente perlegere dignami patebit. J. F. R.

† Τυπάρχον] Sic recte correxit Salmas pro ὑπάρχον, quod in Clar. Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abeſſe conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omiſiſſem, quia jam nimis frequenter eſt repetitum; nam qui paullo ſupra, a verbis καὶ διαγιγνώσκειν incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνῃ, inveniet vicies poſitum καὶ, intra viginti verſus. De quo ſupra jam queſtus ſum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare poſſunt per *et*, *ac*, *que*, *atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* &c. Dum Graeci καὶ & τε ſolis fere contenti ſunt, etſi ἢ μέν, ἠδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἥκεις] Retinui vulgatam, etſi ἄγεις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω im ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſaxum volubile, ſemper a loco ſuo commotum.

χρά τις αὖρα ἀφυσήσασα, ἀφαλεύσῃ σαυτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ, καὶ ταληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κλησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γ' ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν γάνής τις τοιοῦτος, ἀφαιρετικός τε, καὶ ἀφαιρετικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικὸς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ὑ πολλῆς ἀφθονίας δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἔ οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἐρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔφθασα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κῦ τὸς [h] παροιμιαζομένους, πολ-

[g] οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. εἶδά Ald. H. Fr. J. [h] Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω μι. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτι Ἀλιξανδρον — ἐπάγοιτο ἐκεῖνοι ἐδέξαντο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλιξάνδρου οἱ πολλοὶ συμπεφθεγγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιτο δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρεῖναι ὑφηγουμένη. J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Erasm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲ οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ὑπεστραχιφίσῳ ἐχρήσατο. καθάπερ οἱ τὰ πιῶπτα τῶν θραμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζης ἀκχομένῳ ὕδατι, ὃ ἀμφὶ τὴν ἰσοῤῥοπίαν ἐ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χάρας μίνον, καὶ τῶν ἐπιφανείας ἐπανισηκὸς τοῦ δακτύλου ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπαῖζ, ῥυτὴς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aquae ſuper menſam injectae vel effuſae.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ἐμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιαγνέμειόν τινα εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑπαγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸ ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ὑπαγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὰ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποβαίνει, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί πού τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσταί [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζουσιν εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, ὑδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥστε εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὅλης φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ

bio, poſt multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, quî judicare poſſit, an vera ille dicat? Et hujus ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus dijudicare eum, qui judicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat, & ut ſit infinitum, cum ſtare nusquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſimâ manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ τι] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *Bz. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic *Vorſt.* voluit; quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorſt.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deeſt in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑπαγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστι καὶ τὸν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ λεγόμενα ἀμφισβητεῖσθαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.*

Γὰρ λυπηρ.] Inter haſce duas voces inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. *Suid. M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἶναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. *M. du S.* At *Oſſoposi* verſio exprimebat illud *tamen. J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἵα μοι εἰργάσω, ὦ Λυκῖν, ἀνθρωπάριόν μου τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. c. 23. ἐργάζονται. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσαζ ſcribitur pro ἐργάσαζ. *J. J.*

Εἰργάσω] Cl. *Jenſii* emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*

Ibid. Ἀνθρωπάριόν μου τὸν θησαυρὸν] *Eraſmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te sperатis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causſam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θέοντες, ὅπῃ τ αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναλήλυθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζόντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὅτου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλόσοφοι. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφλω; ὃ δὴ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. νῦν δὲ, ὁμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχλω, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἐρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κτ' τ ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δή καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐνθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ἡδέως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] *Εἰργάσω*] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia veræ lect. retinuit *B2.* εἰγάσω exhibens. [f] Ἢ *τίς*] Εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceteræ.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἀνθρακας . . .] Infra rursus *Ziriz.* c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causſa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ', v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Basſ. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰσ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀνεθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ γὰρ οἱ τὴν [a] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μέλλουσιν πλουτοῦντες αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττοντες, καὶ βασιλεύοντες, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦντες, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀνθιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τὸν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦν, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸν τοιοῦκιον, ἐπὶ πολλοῖς προμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν; ὡς ὑπὸ γε ἐρωμένου καὶ παρεγχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τὸ ῥῖνα γε παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ὑπ' ὀλιγιστου μὲν παντὸς γε βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· μεταπέμπτου δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε ἀποπέμψει εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὀνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod supereſt vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

[a] Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν ἓ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. *J. Fl. H. P.* &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειράττουσιν ἐμποιοῦσα * ἃ καὶ εἰς τροφὴν ἓ εὐεστηρίων ὄντα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ ἓ μακαρία μὲ ὅσοι ἐπὶ τοῦ ὕπνου τὴν ἀπόλαυσιν ποιοῦνται, καὶ διότι † μηδὲν ἐοὺς ἔχει ἓ βέβαιον, ἀλλὰ μὴ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίστηται. τοιοῦτο ἓ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὰ μακαρίων τὰς Ἀθήνας ὀνομάζει, ὡς κατ' ὀλίγον τὸ ὑπνώδες εὐστηρίας ἀφαιρούσας. *V.*

* Τὰ] Deerat in V. inserui ex M *M. du S.*
† Μηδὲν ἐοὺς] Μηδ' ἐλπὶς M. Non agnoscit *Bourd.* *M. du L.*
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, sed mutavit *M. du L.*
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *M. du L.*

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειράττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τροφὴν ἓ εὐστηρίαν, καὶ, ὅτι μηδὲν ἐοὺς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. *J. B.*

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάτ[ουσιν], ὅτε γενόμενα πώποτε, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλῶνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὴν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσαι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν φαίνεται, τὸ τὰ λεγόμενα ἑπόμενον τοῖς τῆς γυναικὸς, ἐπείσθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς τὸ ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτιστα λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ ἤθελε τὰγαπωμένῳ, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ εὐδεὶς ἂν εἰδείη ὅτι ὅπισθεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθῆς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδοιπόρων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτοῦ ἡγεμόνα, δέον ὅπῃ τὴν εἴσοδον, καὶ κατὰ τὸ δεκτὸν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιητέον.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὴν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσαι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν φαίνεται, τὸ τὰ λεγόμενα ἑπόμενον τοῖς τῆς γυναικὸς, ἐπείσθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς τὸ ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτιστα λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ ἤθελε τὰγαπωμένῳ, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ εὐδεὶς ἂν εἰδείη ὅτι ὅπισθεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθῆς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδοιπόρων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτοῦ ἡγεμόνα, δέον ὅπῃ τὴν εἴσοδον, καὶ κατὰ τὸ δεκτὸν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιητέον.

[a] Ο

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οὖσαν L. Ἐκείνην Pell. & Mars. Καὶ Solanus. [c] Ἐξήταζεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξήτασεν male S. [d] Αὐτοῦ] Sic J. H. P. P. & M. Deeſt in Fl. [e] Εὐθὺς] Αὐτὸν marg. Alw. [f] Εἰσιητέον] Ita Fl. J. P. S. &c.

17. Λαβὼν] Ἁφαρμὼν, μίμησιν, ἐπαφὴν. V.

80. Ὡς ὑπὸ τῶν ἐμφρόνων] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* J. Br.

91. Παραπίμπλησι] Conf. infra Δημ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἐπαιν. Λοιδ. c. 1. M. du S.

92. Τὰ κενὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Br.

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernum veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimaeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. G. C.

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν ἐρασμίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. Th. M.

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet εἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe κῆ. M. du S.

21. Εἰ ἀληθῆς ἐστι] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: *ſi ἄληθες.* emenda *ſi ἀληθὴς ἐστι.* Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. J. F. R.

30. Πα-

Ὁ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον ὑποθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοιμι γάρ τινι τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, ταῖς ξίφει ἐχρῆτο. καί τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, καὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔστως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ὑπάρξει τὰ λοιπὰ, καὶ ὁπόσα φήσεις, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, ſi conſideres & conferas ejusmodi quiddam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit? Sed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubjungat caetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſiſſe, & oribus tribus ſumſiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quisque noſtrum, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam dejeciſſe ſecurim, alteram emiſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſet ne recipi? & an concedendum ſit, rem ita habere. Ubi vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua, nec usquam ſubſiſtent, ipſumque illud negare fidem non jam facile, cum conſequentia ſint & conceſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abeſt ab Edd.

30. Πῶς τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Perſicam*. An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in uſu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντες] Iſta verba οὐκ ἐνοῦντες εἰ μὴ γοῦν τι. ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, peſſime interpretantur: *nec in mente veniat ni falſum etiam ſit, quod priori eſt conſentaneum*, cum haec ſit ſententia: *non conſiderantes ſicubi quid ſe invicem conſequatur*, (vel *ſibi congruat*,) *quamvis falſum ſit.* ut ſi quis credat bis quinque eſſe ſeptem, *credat etiam* quater quinque eſſe quatuordecim, paullo poſt δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐπάσης, non eſt, ut Latinus, *datis uniuscujusque ſectae principiis*, ſed *admitentes, concedentes principia uniuscujusque ſectae.* ſtatim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι οὐκ ἀποδεῖξαι ἀληθῆ λόγον, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμώμενον, *cumque a falſo principio exordiatur, vera tamen ad falſam demonſtrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne tu diculis extorqueas, quae ſic interpretanda: *& poſtulat pro demonſtratione vera dicere, ex falſo principio progrediens.* hoc eſt pro demonſtratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, ſeu hoc ipſum verum dicere, quod jactat, vult pro demonſtratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, ſit falſum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μὴ] Forſan εἴτε. Certe ſenſus eſt, *numquid antecedentibus ſatis conſonum, falſum tamen ſit.* In M. & Fl. εἰ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅμοιον ταὐτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδ.] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elſnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etſi mundus te non cognoſcat, ego tamen te cognoſco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἔκπλουν ἀνδρῶν προσποίησιν ξυγγενείας τινὶ, καὶ μὴ οὖσαν, παλαιπότητος, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque ſignif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat.* Sed cum Cl. *Geſner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemiſſis ſatis adparet. *J. F. R.*

55. Αἰ-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

οὐκοῦν ἐπειδὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατ' ἑκάστην εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ τι γέγονεν ἐν ἀκολουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὑπὲρ σαυτοῦ, ἐπάξει δήλαδή, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάλιν ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καὶκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑπὲρ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τὴν ἀρχὴν ὁρμώμενα.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτοῖς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ ὄντων. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

[b] Εἴ τι γ'] Sic Edd. & P. Εἴτι W. & Ex. Fl. [c] Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H.* Bz. Αὐτῶν *P. S. A.* [d] Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. [e] Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι πρόφασιν ἄλλην, in *Dial. Achillis* & *Amilochi* dixit, φάναι δὲ καὶ μυριάδων ἕνεκα τὴν προφάσεως. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτε, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πτωχ. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

ἰδεῖν τἀληθές, ἢ καλαγῶναι τ' ἐξαπαλησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, αἰσχύνῃσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δέοι τηλικοῦτοι αὐτοὶ ὄντες ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες ᾠήθησαν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. ἢ γὰρ αὖ καὶκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἦν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν ἢ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπιτρέπειν τ' ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' ἂν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, φιλαλήθη τε κάλει

verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet sero denique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praesentia, & quotquot possunt ad eadem hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae sibi usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. Intalem ergo si incidas, veritatis amicum vo-

ca,

a Ἰδεῖν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priscae Edd. b Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχωσι Fl. M. & *Coll.* c Πειρωμένους] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Al.* πειρωμένοις habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jens.* in ferculo liter. p. 9. & 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elsn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse παραμυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id sustulerat *Soulius* sive, si mavis, *Solanus*. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Clar. *Hemsterh.* Etsi forsan, si possedisset, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. ἰδόντες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipso M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λάθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienssium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. a G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coslej.* p. 490. In Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐξεγενόμβροι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες τὴν πολιτῶν μὲν τοῦτα κακῶς ἐκίχρητο τοῖς λοιποῖς. κατελύθησαν δὲ τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem; & ſummum Stoi-

τ' τοιοῦτον, ᾧ χρηστὸν, ᾧ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὃ γὼ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ ᾧ ὀνόμαλ· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτουσι ὑπὸ δειλίας, ᾧ αἰσχύνης, ᾧ ᾧ προλιμᾶς βάλας.

Καίτοι πρὸς τ' Ἀθηνᾶς, ἄπαντα μὲ ἐᾶ Ἴεφλω, ἐάσωμεν, αὐτῶ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τ Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἐφ' ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενοι. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης· εἴ τινι σοι τετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] ᾧ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνα] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ οὐδὲν] Οὐ οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. *h* Πάντα] Πάντας W. male. *i* Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδοίης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τ Ἀθηναίων ἀφεστήκεσαν λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τ πολιτῶν, ᾧ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαυθίστων δὲν τ τυράννων, ᾧ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐποίησαν, ὅτι τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίτηλα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.* Tam impeiite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμνηστία. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορεῖ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, nili aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλλ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στοϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄκρῳ, οὕω μήτε λυπεῖᾳ, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶᾳ, μητ' ὀργίζεᾳ, φθόνῳ δὲ κρείττονι, ᾗ πλούτῳ καλαφρονεῖν, ᾗ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τ' κανόνα εἶναι, ᾗ γνώμονα ᾧ κτ' τ. ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κτ' μικρόταλον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο ἐκεῖ, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι σὺ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί γοῦν σπουδάζων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τ διδάσκαλον τ σὸν, μήτε τ ἐκείνου τ πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, ᾗ ἀφ' τούτου εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἐπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τ εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω ᾧ οὐδοῦ ἐστι, ᾗ σὺ τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε πρὸ τ θύρας ἔξω ἑστὼς, ᾗ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ὑ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P.* Fr. *B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Ἔξω τ οὐδοῦ ἑστηὼς Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel *v. M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μηδ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατακτάται πλειονικτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, *proviam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οὐδοῦ ἑστηὼς, enclitice. Aliae ἑστηὼς cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ οὐδοῦ] Τῆς οὐδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* eum dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τῷ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γενέσθαι, τὴν ἀλήθειαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλείψων ὄντι, &c. Adde *Asr. μισθ.* c. 5. *Οἰκ.* c. 18. & *Δημοστ.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἔνα, ἐπίσης ἐστὶν οὐκ ἐν Κανώβῳ. | Quod & *Suidas* affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc), tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium efluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris; senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τοῦ ἀνιάσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷον ἐξέρηται. εἶτα, ἵνα τι πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καλαπτρύχων σεαυτόν· καὶ σοῦ δεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθικότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. ᵈ ἦ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦσ ἂν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι πολλῷ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τοσούτων πόνων τε τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν ᵉ τῇ σορῷ ἔχων· ἐπεὶ

ᵉ Πλησίον] Πλείω P. sola male. ᵈ Ἦ] Εἰ B2. Nil mutat J. H. Fl. P. ἦ M. ᵉ Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔσω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἴσμεν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλείον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἦ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. B2. εἰ, nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ εἰ διώκοιεν καταλάβοιεν. Et *Artemid.* L. I. p. 295. εἰδὲ δρασείοιεν διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκει, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγει, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τῷ δίωξιν τοῦθ' ὅτοιμάσω. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ κατάλαβε] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed este, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβοις legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχε satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

εἰ μήτε ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam; generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

60

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό γε καταγνώσεσθαι, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥήματια δύσκολα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς βίου ἐν τούτοις διαφθείρετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τοντονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παιρυγῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum caussa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῆ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δωρ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆς] Conf. infra Συγγρ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφιλα] Angl. & Mf. ἄφυλα. *J. B.*

Ἄφιλα] Lege ἄφυλα. *F. G.*

Ἄφυτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφωτα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ τροχόωσαν ἄλωτ' ἐλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & *Ovidium* Met. 15, 725. Itaque non male ἀλκὸν, qui λαὸ τῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐκχίας] Vid. supra Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

Ἐκχίας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐκχίας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐκχίας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιόντα, ubi πρὸς & λαὸ ad & ab tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λαλοῦσιν ὡς τῦ πατρὸς ὑδόντι. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque ira-

σαι, καὶ εἰς [c] ἄφυκλα ἐμβαλεῖν· καὶ τ καρπὸν
75 ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτῳ δὲ ἦν περὶ τὰ ἔρ-
γα) περὶ † φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα
καλαχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ
ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε,
πάντες ἔωθεν εἰς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλ-
80 λὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις
φαίη, [d] σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυομένου τὸ
σῶμα, ἢ ἔγ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας
ἔγ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσ-
περ εἴ τις εἰς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ
85 πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρᾶγμα οἰόμε-
νος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ,
φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ
ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέ-
90 λοις ἂν ἔξω τοῦ λόγων τὰ ἄλλα ὅμοιος εἶ
ναι τῷ διδασκάλῳ, ἴσως μὲν ὀργίλῳ,
ἴσως

c Ἄφυκλα] Ἄφικλα Edd. omnes male. Ἄφυκλα recte M. mss. B. & *Angl.* d Πτίττοι — πτίττων] Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων. Edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαρ] Ἢ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τῦ ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντες τῦ ὀλκοῦ, ἤγουν τῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τῦ ὄφεως, ἀπὸ τῦ ἕλκειν λέγεται * ὁλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἤγουν ἡ † κοινὴ συρμή. ὥσπερ πεῖς ἐ τὸ μέρος τῦ σώματος ἐ τὸ ἀπὸ τούτου ἴχνος. *V.*

* Ὁλκὸς] Ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*

† Κοινὴ] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

‡ Πλέον] Sequebatur *ἐπαμφιέσπει*, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*

§ Τῦ] Inseruit articulum *Salmas.*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. B.*

85. Πρέργου] Πρύργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσωκράτης φησύ. ἵνα προύργου τι γίνηται, ἀντὶ τῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τῦ πτίσσων, ¶ ὁ περὶ τ ἄχνης λέγεται· ὅθεν πτισάνη τὸ ἥδυσμα. ** τ ἄχνης. *V.*

¶ Ὁ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τῦ ἄτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*

** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τῦ ἄτου (leg. ἄρτου) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clerius* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀπεστρίψων τ πόλεμον. Ubi ἐς & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀπεστρίψων etiam ἐκπεστρίψων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. B.*

85. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν λάθῃς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, οὕτω μὲ ὀργίλῳ, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλήδονος ἂν, καὶ φιλήδονος νὴ Δί', εἰ ἐ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκῶ. EPM. πάνυ γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. primo male μικρολόγος vertitur *ita minutus*; cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio πάνυ γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans; licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione locum

ἔστω δὲ μικρολόγος, ἔστω δὲ φιλόνεικος ἄν, ἢ φιλήδονος, μὴ Δί', εἰ ἢ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν δέ ποτε τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπόλοιπον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον ἤδη ὀφλήμασιν, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελεῖφθαι τῇ ἑνὶ καὶ νέᾳ, ἔστω δὲ συνθέσθαι, καὶ [d] ἐπὶ ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεγένετο δὲ θεῖος ἢ ἀνεψιὸς, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Viſne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

[a] Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. [b] Τίσι γε;] Sic M. & Edd. *Τισί γε* Fl. *Τί σιγᾷς; Graev.* [c] Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. [d] Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα *J.* & L. [e] Καὶ] Omiſſum in *J.* habent Fl. *H. P. B2.* & M. In *Juntina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ω̃ς. [f] Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime. hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem *τισί γε*, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. *Τί σιγᾷς*] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. *τισί γε.* Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, *τισί γε*, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante *τί* & ΛΥΚ. poſt *σιγᾷς* deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo *σιγᾷς* legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud *τί σιγᾷς* noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud *τίσι γε* uſurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio *θέλεις διηγήσομαί σοι*; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id. eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt *τίσι γε* aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. *Τινὸς λ. ἀ.*] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. *Ἔτι γὰρ νέα*] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei indatum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugisset, nisi talento redemissem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore anno

μέγις' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια τοσαῦτα σοὶ πριάμενοι, μηδέπω ἐκλελύκαμεν τὸ φόρημα; καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθύμεις, συνέζησά σοι τὸ νεανίσκον, οὐδ' ὀλίγον ἀμείνων γεγένηται σοῦ, ὃς τὸμὲν γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα τοσουτὶ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐράπισεν, ὅτι αὐτὸν ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντα τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολάς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν δὴ ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum *P.* haberet σωαρσάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγον sola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδω vitiose omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AiW.* sic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμελημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μέτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. κεραμίον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σολίων. Non adgnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& desinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex additio ἄγροικον adparet, & ex aliis quos adduxit *Jens.* Vid. supra, ad c. 67. Adde, si lubet, Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea sum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam scribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impressi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendisset* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδῳ scribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum est in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζοντα τὸν κάδην. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est *vini cadum in sinu efferentis* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. vide superius in βίων πρᾶσις. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπίκρισιν ἀπεκρίνατο ὁ Ἑρμότιμος, ὡς πρεσβυτικὴν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi responsum, quum sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἴσως καὶ αἱ τίτθαι τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μανθάνωσί τι ἀγαθὸν τὸ δύνασθαι, ἀλλ' ἐν φαύλοις ἔθεσι ποιήσουσιν ἐκεῖ μενοῦντες. *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. C. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum est in omnibus impressis, si a Fl. & *J.* abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipse M. ἔχει *B* 2. & *P.* ἔχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἔχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obsequerer *Salmurienſi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso quod M. non ἔχῃ, sed ἔχει habet, adparet eum ἔχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἔχῃ securus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ὅτι τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, ἢ ὑπέσχηται [a] ἀποδώσειν αὐτό, ἂν [b] ἀπορίσῃ ὁ πατὴρ ἂν οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας εἶναι, μὴ νύκτα εἶναι. οἷσιν δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γραῦς ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ὀπτωμένοις τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ ἕξεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τὸν γε μισθὸν ἐρομένῳ αὐτῷ τί ταῦτα λαβεῖ, καταγελάσας αὐτοῦ, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδεὶς [c] κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα καὶ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te juvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe redditurum promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid? aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut ligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum interrogaret, quorſum iſta nugaretur? deridens illam, verum, inquit, ſi perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſolum me divitem, ſolum regem eſſe, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixiſſet, quod reſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀπορίσῃ] Ita bene *Ba. Fl. H. P.* & M. Ἀποκρίνηται male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδιλος] Ὅλεθρε, πάλαι ἐπὶ τὰ σαυτῆ. M.

29. Ὁ Κροκόδιλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud ἢ πέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ Κροκόδιλος] Studio expreſſi *Bradeanum* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδιλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κίρκα] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπιζουσάμενον τὰ ὦτα] *Ne quid audias, quod enim, hac apud ſe meditantem, turbet atque interpellet.* *J. Br.*

43. Λαμεῖ] Variationis notam adpoſuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, fors rurſus λαμεῖ quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter hanc verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὸ νῦν φιλοσοφίᾳ. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagine*. . . . *Pſeudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἁπλοῦν. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in L. *de Saltatione* . . . Οἷον μὴ ἴσθι διάπυρος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεσβηκυῖα. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec *Obſopoeus* melius reddiderat: *philoſophia juncta ac verecundia.* Recte Cl. *Goſſerus* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus notis,

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀποκρίναλο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβύλικήν. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ἔτ', ἐκ οἴει μαχρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσαλο, ἢ κ', νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ προδεδόλο; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, κ' ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, κ' ἀφ' τοῦτο μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, κ' φορητός ἔτι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιλο τῆς σχήματος κ' τῆς ὀνόμαλος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ μὴ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδέμονος φιλοσοφίας, ἐπεὶ κ' αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. κ' γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύναιλο, ἀλλ' ὧν φαῦλον εὖ γε παίσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τἆλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, κ' ὅ τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκε μοι εἰς αὔριον πρωΐ, ὅπως τε ἐρωτᾷ, κ' πῶς ἀποκρίνε), κ' ὅσα μεμάθηκε, κ' ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλα-

λή-

d [τ]ὧν] [τ]ὸν male W. [τ]ὼν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ καλάζοντι τοὺς πρὸς θάνατον. *V.*

notti. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ' ἐμὲ δὲ ἐξήκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἐκπεπληγὼς πρὸς τὴν Περσῶν ἐξουσίαν. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδὼς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καλαμιτοῦσιν ἀλγηδόνα, κ' μηδέν τι ἧττον ὑμῶν ἐμοὶ δυσφορῶ. *Communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐκπεπόνθει. *Hoc cum illo diviſi, (communicavi)* ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀπεπίσω] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπεπηγὼς & ἱστηκὼς, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lect. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποκλῖναι] Conf. infra Ἀπολογ. c. 9. & 19. Item Τὸξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ἐκ τῶν φασκόντων ἤδη κ' δι' αὐτοῦ δύνασθαι χρῆσθαι ἐφεκτικοῖς. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώσαμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περιοψόμενοι; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί [a] δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό [b] μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον [c] ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοὶ ἦν ἃ ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μύθου ἐκεῖνο πάνυ σωστὸν, οἶμαι, ὃν

de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὶ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μου] Μι W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀνήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laërtium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυματωγὴ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπερακτή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι καθηγούμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτῳ ποιοῦσι τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μιγαν. Erant *rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. ἐπιωχεῖ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλούς. μάλιστα δὲ τόποι σκέπλῳ ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰὼν τουτέστι, πνοὴ ἄγουσι μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μάτην εἰς βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τῷ [d] κυμαίωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τέρδους ἀθρήσασαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὰ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ὀπίσθεν ἀριθμεῖν ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ σοὶ οὕτω δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἰδίᾳ ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ σὸκ αἰσχύνῃ, ἤνπερ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος [e] μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπηνεγμένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἅπασι λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος. [f] ἢ Ἀριστοτέλης [g] ἥρησο,

[d] Κυμαίωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *Ald. W.* Κυματοδὴ male Edd. omnes. [e] Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. [f] Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. [g] Ἥρησο] Edd. ἥρησο. *B2.* ἥρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδὼ] Ἀλώπηκα. *V.*

9. Ἐπαναγραμμένον] Προγεγραμμένον, Θέλοιμι. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ὅσον εἰς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματοδοῦς γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματοδὴ. *Polyaen.* ὧδε τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματοδὴ servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag. P.* Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant ματαθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dediscere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἥρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τὸ ἄκρατον ἐρημον καλαγνούς. sed quid est ἥρησο? legendum omnino ἥρω. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεῖσθαί τινα est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κακολασμὸν ἀσκῆται est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίταν κακολασμόν. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *B2.*

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνός. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποτεταμένος ὁ λόγος ἔδοξεν, εἴδεν ἐξαίφνης πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην ἐγὼ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γῦν οὐκ εἰς μακρὰν ἔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, ἐγὼ βαθύν, ἔτε δασεῖαν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, ἐγὼ ἐλεύθερα, τάχα δὲ ἐγὼ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδῆτε ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν ὡς εἴθε γε ἐγὼ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· ἐγὼ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα ἐγὼ ἐλλέβορον πιεῖν μετὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐπώσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ὦν ὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] ὠθιζομένου ὑπὸ θολερῶν τινων χειμάρρου, ἐγὼ τραχέος, ἐκπεπτωκότα ἐμαυτὸν, ἐγὼ κατ' ῥῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσωσας ἐπιπλεύσας καὶ ἐπιβὰς ἐμοῦ.

telis ſectam ſecutus eſſes, reliquis indicta cauſſa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum ſectam praetuliſſes, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipſum, ut ipſum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo poſt neque barbam uti nunc hirſutam & prolixam, neque victum ita caſtigatum, ſed remiſſa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti ſciant omnes, nihil mihi jam eſſe cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chryſippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aſpero, cum jam ceſſiſſem fluctibus, & ſecundo flumine cum aqua ferrer, extraxiſti, ſuperveniens

a Ἐπώσαιμι] Ναύσαιμι W. ἐνοίσω. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. AHW.

punctum ſubſcriptum addidi; eſt enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. paſſivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθύμημαι *vidi*, Euang. Joan. I. 32. δέδεκται *accepit*, Act. VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I. 13. 15. ἐδεδυλώντο active ponit. Miror itaque Cl. Graevium rogare quid ſit ἤρετο? *J. F. R.*

20. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην] Id eſt, *neque caſtigatam* (h. e. ſtrictiorem) *vivendi rationem*. Sic Aelian. V. H. XI. 3. κεκολασμένη τροφῇ ἀξιοῦσιν. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. ſupr. *Nigrin.* c. 7. ex diviſione *Soulii*; ſed quia alia ibi facta capitum diviſio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J. F. R.*

26. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediſſertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Perſii S. V. *Th. M.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hiſt. 2. c. 18.) *F. G.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Ipſe Lucianus infra, verae Hiſtoriae Lib. 2. ἐκόρουν δὲ ἐγὼ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad Laërtium. *AE. M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviſcerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chryſippum enim helleboro cerebrum purgaſſe, ut ad meditandum aptior eſſet, memoria proditum eſt. Vid. Menagii not. ad Diog. Laërt. & noſtrum in B. πρ. c. 23. & Ἱστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adverſus Carneadem diſputaturus helleboro caput purgaſſe fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ἐκ τῶν πλίνθων in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱστ. β. c. 18. & ſupra B. πρ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec ſcriptura; in quo tamen mendoſe ὠθιζομένου— legebatur. In reliquis ἀφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etſi primo intuitu admodum blanditur vulgatum ἀφερόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* ſignif. tamen id non vult Noſter, ſed *abreptum*, *delatum* eo quo tempeſtas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem ſequebar*, *non utens libero ratiocinio*, quod ipſe mox per συμβέντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J. F. R.*

34. Θοὺς οὐ μαχαῖς] Miror *Brodaeum*, qui hic more ſolito non dixerit, vid. *Eraſm.* in Proverb. *J. F. R.*

35. Ἐμοῦ

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὁπηνίκα τὸ τῆ τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὀπιφανείς [c] δοκῶ δέ μοι καὶ ἀλόγως ἂν τὴν ξυρήσασθαι τὴν κεφαλήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀπεσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε τὴν σωτήριον [d] ἄξων, τοσαύτην ἀφεστηκὼς τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ὕστως ἐκφεύξομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causſa, venuſtatem orationis, aut compoſitionem, aut domeſticam illam Ionicae linguae & nativam *ſuavitatem*, aut ſen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

[1] [c] ΗΡοδότου εἴθε μὲ καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ὃ πάντα φημὶ, ὅσα πρόσην αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτοῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, καὶ πρόσφυες, ἢ τὸ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δοκῶ *Ff.* ſola male. [d] Ἄξων] Ἄξιον Fl. & M. Ἄξιν ceterae & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae rectè Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ τῶν ἀδοκήτων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ἄστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ ὑφηνμένα [*] ἐλεῖν τοὺς ἐντυχόντας δίκελλας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας [*] ὠφεληθέντας, εἰσάγουσι θεοὺς ἀπάγειν· ‡ σὺν ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους λάθρα τινὸς μηχανῆς ὑπ' ἄλλου μὲ πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενον ἐδείκνυε τὸ τῆ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τῆ κατὰ [¶] στολὴν τῆ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειοῦσαι δὲ τοῦτο τῷ λόγῳ ὑπέδυσαν ἐς ἐπιδείξεως ἄγαν κίτταν τοὺς ἑαυτῶν ἐξεργάζετο λόγους. *V.*

[*] Τὸ] Aberat in Ed. Inſerunt *M. du S.*

† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾷ C. Sed excidiſſe alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

‡ Σὺν ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῦ Edit. *Cloſii.* quam correxit *M. du S.*

§ Ὁ φοβούμενον] Mire ſane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Et κατεστολὴν. *M. du S.*

¶ Στολὴν] Στολῆν, ὥπαν. C.

* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. ſe correxiſſe monet *Solanus*. Nam pro ὑπέδυσαν in Ed. *Clar.* legebatur ἐξαίνην, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδιΐξαν εἰς. Pro κίττων, ἐττραίζων editum quidem erat, cum in ipſo Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro σκηνογράζετο denique, σκηνογράφησε. Merito igitur hunc ſecutus ſum. *J. F. R.*

35. Εὐρύσταλος] Vid. ſupr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθερος] Conf. infr. Ἐρῶ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Eſt λαλιὰ, ſive παρελαλιὰ, cujusmodi etiam ſupra *Inſomnium*, & infra περὶ τῦ εἶναι. Et ἱστίαις ἢ βαλανείοις. Et περὶ τῦ διψάδων. *Th. M.*

2. Μᾶζον γὰρ εὐχῆς] Confer ſupra *Mued.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compoſitionem, numeros, quod in Herodoto agnoſcit & praedicat *Dionyſius Halic.* περὶ συνθέσ. ſ. 3. p. 22. Upſoni, ſeq. ubi etiam illud alterum de Ionica ſuavitate illuſtratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τ' ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ὦν τις τεκμηραίτο, ὅτι ἔστι σὺ τῷ κώλῳ τῦ ὁνομάτων ἡ πειθὼ τ' ἁρμονίας ἦν, ἀλλ' οὐ τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipſa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut lectentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante ſ. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero perſuaſerit, Lyſiam*, Herodotum, *Theucydidem parum ſtudioſos* compoſitionis *fuiſſe* &c. *J. M. G.*

8. Πὶ-

μης τὸ πλεῖττον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα δ' εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὑπὲρ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι [a]γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ὑπίσημος καὶ πεπαιδευμένος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν οὖν περινοστῆσαι, νυνὶ μὲν Ἀθηναίοις, νυνὶ δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργώδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ὅκνει οὖν ἐξιὼν ἀφοπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατ' ὀλίγον [b]ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν ἐπεβάλλετο δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίστε οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα. tentiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque dispersе ita & minutatim conciliare & cogere *sibi* notitiam *hominum:* verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *AIW.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ἦν τῆς Καρίας. *V.*

8. Πέρα τῆς . . ἐλπίδος] Conf. supra Μωμ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano.* *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* restituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid desideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίνοντο, pag. seq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus.* Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. & *J.* inventum restituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae* CCCX. *anno*; *Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ ἀφὼ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ἐν δὲ τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est: *Secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκῆμμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Eus. Chron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus , rem ipſam putans , venire ſibi tempus maxime deſideratum , obſervato pleno concilio , collectis undique jam proceribus , ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii* , non ſpectatorem , ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt , canens hiſtorias , & eo usque demulcens hos qui adeſſent , ut Muſae ipſius libri , qui & ipſi novem eſſent , vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes , quam victores ipſos Olympiae ; nec eſſe , cui Herodoti nomen non eſſet auditum , partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent , partim quod ab his , qui ex concilio venerant , percontando percepiſſent : & ſicubi conſpiceretur modo , digito monſtrabatur , Hic ille Herodotus eſt, *dicentium* , qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit , qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

ᾗ ὁ Ἡρόδοτος, τῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἰ νομίσας τ καιρὸν, ᾧ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπανλαχόθεν ἤδη τ ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, ᾧ θέατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, ᾗ κηλῶν τὺς παρόντας, ἄχρι ᾗ καὶ Μῶσας κληθῆναι τὰς βίβλυς αὐτῦ, σφέα ᾗ αὐτὰς ὕσας.

Ἤδη ὧν ἅπαντες αὐτὸν ἥδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτύς. ᾗ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν ᾗ Ἡροδότυ ὀνόμαῖος, οἱ μὲ, αὐτοὶ ἀκύσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ἐκ τ πανηγύρεως ἠκόντων πυθανόμενοι, ᾗ εἴ τυ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστοριῶν,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. d Ἐκ] Gr. ἀπό. Nihil mutant Edd. ſed ὁπ τ habent pro τ ὁπ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνησίᾳ ᾗ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat , quin novis curis , dum Thuriis degebat , primam illam Editionem , ut ita dicam , Hiſtoriae ſuae , locupletarit & ornarit ; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt ; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum ? Eam autem quam habemus non alia ſcripta , intelligi , ſequentia demonſtrant. Lege ergo , meo periculo , invitis libris omnibus , συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων ᾗ συλλέγων] Haec verba ἔχων ἐξίου ἀξιόπιστον τὸ πρᾶγμα, ὐδὲ κατὰ ἀφάρισιν ὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων ἐ συλλέγων τὴν γνῶσιν , videntur , ratione locutionis emendatae poſtulante , ſic eſſe reſcribenda , ἔχων ἐξίου ἀξιόπιστον τὸ πρᾶγμα, ὐδὲ κατὰ ἀφάρισιν ὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν ᾗ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere , neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis , ut Grammatici loquuntur , hic tamen locum non habent , pendent n. ab ἐξίου ἐ ὐδὲ, Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ ὐκ τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἠκόντων πυθανόμενοι. in editionibus , ἀπὸ non habetur , cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ τῦ νεὼ βαλλίδος. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ κρηπίδος τῦ νεὼ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲ λόγον τ Πυθικὸν ἀπὸ τῦ βαμῦ ἄγεσθαι, Et mox : ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Παρ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit ; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia , ipſe poſtea , *Cic. Apul.* de Prodico , Xenophon , & nos ad ſomnium Luciani , de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione , *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes , *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τ ὐκ] In omnibus libris erat ὐκ τῶν. Mutavi ego , & feci , οἱ δὲ τ ὐκ τ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστοριῶν] Intellige ἴσκα τ ἱσ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀῤ ὀγ' ἰόχαιρα ἐπιμέμφεται , αὐτ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat , ſive ob Hecatomben.* *F. F. R.*

ριῶν, ὁ μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ [a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ὁπόσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν παρηγυρικῶν.

riarum ſuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae ſuffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno ſane praecone, ſed in unaquaque urbe, unde ſinguli ſpectatorum eſſent.

Ὅθεν ὕστερον καταναοήσαντες, ἐπιτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῆς σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὰ πανηγυρικὰ, ἀφ' ὧν γνώριμοι ὁ βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem poſtea conſiderantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipſa illa *Elidis* regione Sophiſta, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, ſemper verba & ipſi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti ſunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὸν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, παθόντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophiſtas dico, & hiſtoricos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a ſe* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipſe deportatam eam tabulam oſtendiſſe, *ſucceſſu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum eſſet, delectatus arte generum ſibi Aëtionem aſſumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐστὶν τῇ γραφῇ αὐτῇ; [b] ἤρετο τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συμβῆναι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ὁ Ἰταλίᾳ,

5. Et quid in pictura ipſius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Eſt illa in Italia, & ipſe eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρετο] Sic J. Fl. Bz. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam conſtat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus eſt, ſtatim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur acceſſiſſe in fructus cum aliis multis, tum λόγοις ποικίλοις ὁ παλαιοῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philoſtratus* in ejus vita p. 496. ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις ὁ πεφροντισμένοις εὖ. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pauſan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philoſtratum* p. 493. Et *Lyſias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut in Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philoſtr.* p. 169. & *Creſſol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἴλιγγοι] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jenſ.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etſi vulgo locum ſignificat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. *Jenſ.* p. 276. Sic ſupra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γὰ, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἔχον. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς ὁ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας δίδασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου ἂν τις βούληται καθαίρειν, εὖ ἔχοντα ποιέειν. *Corpora quando quis purgare vult, fluida facta oportet.* Ibid ruſſ. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζευξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤροιτο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, neſcio. *M. du S.*

71. Χρῆμα παρθένου] Et haec locutio, ſive pleonasmus non infrequens. *Ariſtoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τιμάχων. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῆς νυκτῶν. Alia ſimilia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belga Graeciſſ. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τὴς κεφαλὴς τὴν καλύπτραν] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

καγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι· θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένος, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδοῖ μένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δηλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τὸν Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ σπεύδει ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὀπισθώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστὶν· οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τοῦ εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὅπλον τοῦ ἀσπίδος καλακείμενον, βασιλέα δηθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. G.

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παρέχειν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἤγον. V.

* Πάροχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retrahi. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque *κάλυπτραν flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Protesilai, versus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λύσασθ' ἑταίρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριθαντῶν ὁρμαθῷ. *Velo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνοντι. *colore matrem referentes*, & *Philopf.* §. 33. ἀνοίξας τὸ τόμα ἐν ὑπνοις ἐπτὰ. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. παρεπίτηδες τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Matthaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Thesx.* ἐν ὕδατι ἐ ξίφει τέμνειν. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ὁ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ρυσι, τὸ ὀχάνων τὴν ἀσπίδα ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τὸ θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεῖργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γε Ἀλεξάνδρου καὶ τὰ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂπὶ τὴν ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνησθεισαμένη τῶν Ἀετίωνι τὴν Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, παρεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina jacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur. 95

6. Caeterum non luſus iſta ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Caeterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, *& appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, (victorias) Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Jovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vir

a Νίκας] Deeſt in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. *V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificatu meretur videri *du Cange* in Gloſſar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περιέργασται] † Περιγράψεται. κατασκευάζει. θέλουσι ποιεῖν. *V.*

† Περιγράψεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto; λοχῶντι] Καλασκόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γένωνται, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. *M. du S.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ἡ τὴν ἀσπίδα πόρπαξ. *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui ſuavitatem hujus loci ſentire velit, illum quae ſint πάρεργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiduus* eſt pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ἐ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem*: Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant δήκτωρ, non hiſtoriarum ſcriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere: circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum *&* *flos* omnium Macedonum: & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non facex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

15 τἀμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἦν ὅτῳ ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τἀμά. τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα ἕκαστα ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον; 25 εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοί τε δὴ ἤδη συνελήλυθατε, [b] ὅ, τι πέρ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ 30 τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ δείστη οὖσα ἐν χώρᾳ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ παγκρατιασταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν 35 δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δί] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγγρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* πίνας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opſæp.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma poſt ἀρίστη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἐν πνίγος] Voces interpretatus ſum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe præ turba, eliſis exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς ἐν καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ αἰκίᾳ, ἐγώ σε, ἔφη, εἰς μυλῶν ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίων ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐν συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσου ἂν μικρὸν ἦδη μὴ τύμβου παρελθὼν ἐνδέστερον φαίνηται τὸν Ὀλυμπίων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, ſic Ed. *Par* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖοι· [a] ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη, μὴ τὺμὸν σαφαπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηῖ τῆς Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντί, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] παραθεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον σπουδάσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὑ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν εἴη καὶ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *Laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ἐναγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζο-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

a Ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὑ μ. δέος. *Pell.* Sed vulg. servant *J.* Fl. *P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. b Παραθεωρῆτε] Π . . . ῖτε *Th. M.* Παραθεωρῆτε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. Ἐφ' αὐτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε με] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὑ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inserendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Perf. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σώσιπ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἐκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic πανκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρσίου. & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans IN ME timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν παρὰ τὸν Πολυδάμαντα κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* an

Tho-

me ; & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare , & laudare , adeo ut erubescerem , *veritus* , ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem , & *summa laudis* haec illis erat , omnesque unum & idem acclamabant , consilium scriptionum insolitum esse , & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare , quae isti protulere. *Vah novitatem ! Admirabilis Hercles oratio ! hominem ad inveniendum agilem ! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere , prout nimirum ab auditione moverentur : quam alioqui mentiendi caussam habuissent , & eo modo adulandi peregrino homini , nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me , dicetur enim , ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia , & cum tandem post illorum discessum , solus

σιν ἐφέσεως. Ὑπὸ πολὺ γὰρ παρομαρτήσαντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι ὃ καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειπόμην. Τὸ δ' ὅλον κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὸ γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸ νεωτερισμόν. Μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς εὐμηχάνου ἀνθρώπου· οὐδεὶς ἂν τις εἴποι τῶν ὑπαίθρων παρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γάρ) καὶ μερίδος ἦνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ πόλις ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἔχειν

Thomas Magister intelligendus, monco *Th. Magistrum* significari , (quem adeundum in verbo προσκαλῶ, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur , loco dicto , haec habet : ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω , τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ δὲ παραβεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται , ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀστίων· ἀλλ' ἦν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι , ἢ Γλαύκῳ , ἢ Μύλωνι παραβάλητε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas , ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest ; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὑτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult , & Codicem optimae notae suffragantem habet , sic edi magis passus sum , quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὑτοῦ; nam etsi αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem , quia dubito , liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere ; ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτον , *Herodian.* I. 55. Σύνοιδε ἐμαυτῷ. Et ὅλως πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari , sed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum , & parvi interest , hoc tum vertas , vos *me exuentes videtis* , an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt , h. e. exui jubent , ut inspicere totum possint , athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσασθαι activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μασιγώσιμος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror : paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro , patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες ἦν] Epanalepsi inservit illud ἦν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας ἦν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκδὺς ἦν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὅμως

ἐκεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κτ᾽ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, ἢ πρὸς τ᾽ ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ τῇ ὀξείᾳ, ἢ διανοίας τινὸς, ἢ χάριτι Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τ᾽ ἐφ᾽ ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοὐμόν· εἰ γὰρ ἂν παρέλιπε αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν τ᾽ προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τ᾽ νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὲν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τῷ μύθῳ, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συμπεπιεσμένῃ τι, καὶ πρὸς τ᾽ ἔπαινον συλλελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπῄρμην, καὶ κινδυνεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κτ᾽ τ᾽ παροιμίαν, ἄνθρακες ἦμεν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυμαλοποιῷ τινι ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

esſem, ita cogitabam: Ergo illud ſolum jucundum meis ſcriptis ineſt, quod uſitata non ſunt, neque communi *quaſi* cum reliquis veſtigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compoſitis, aut ſenſu acuto, aut excogitandi ſolertia, aut venuſtate Attica, aut compoſitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *niſi hoc ita ſe haberet*, relictis illis ipſis, ſolam laudant novitatem rationis noſtrae ac peregrinitatem. At vanus ego *ſpei*, putaram, cum ad laudandum conſurgerent, forte quidem hoc ipſum etiam eos allecturum eſſe, cum verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam eſſe audientibus*; aſt non eo usque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia non

[a] Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B2.* [b] Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. [c] Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὅμως τάχα μέντοι ἂν αὐτὸ τοῦτο προσάγειν αὐτοὺς] Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam additurus putabam.* Ineptiſſime. Nam quî id in laudando additurî erant, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatæ orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Græca, quæ optime percepit Opſopœus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortaſſe attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ; cui ſcripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἑρμ. Parum ergo refert utram ſcripturam ſequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῆ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῆ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. A. v. 351. *J.G.G. Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

550 οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ὀπτινόησας, ἐπ' ἐκείνῳ ἦ ἀκρίβειαν ἡ τέχνης ἐπεδείκνυτο· οἷ δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ 560 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναλρέψασά γε προσέτι παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. ἡ εἰκὼν δὲ ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνῳ ἀκριβεῖ τῇ γράθμῃ μέλενηγμένη. τὸ δὲ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ 570 Ῥωμαίων γράληγὸς, ἐλέγετο μὴ ἦ ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καλαδύσης ἡ ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ ἦ γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα ἡ εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, εἰ, μὰ ἦ Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, εἰ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος ἦ γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ἐκπεθαυμάσθαι τότε ἦ τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεπταῖ, ἄλλῃ μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἐκτέταται εἰς τὰ ὀπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἀρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἐκτάδην, οἷον ὅλοι πλαγιάζοντες κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὁ δὲ [f] καμπύλος ὑπεραλμένην τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ [g] ἔμπαλιν ἐπανίστατο, καὶ ὁ μὲν ἁβρὸς ἀναλαμ-

βά-

d Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. *e* Ὧν] Sic Edd. plurimae; & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. *f* Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. *g* Ἐπανίστατο] Ἐμπανίς. *P.* male.

Ibid. Ὀμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀνθρακιὰς . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιεῖν] Vide idem forme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀστρολ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contuliisse. *J. M. G.*

βάνει), [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαζόν· τὸ δ' ἕτερον, ὅπερ ἡ ἵππος δηλάζει, ἐς τὸ θηλυκὸν τρόπον. ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἑκάστης δηλαδὴ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνούμενος, ὑπερκύπτει γελῶν, οὐχ [c] ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἐν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάνυ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ὑποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τὴν χρωμάτων ἀκρίβειαν τὴν πρόσω, καὶ εὐκαιρίαν τὴν σκιαγραφίαν ποιησαμένους, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὴν μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τοῦ [f] μέτρου πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-

humique nititur, quales ſunt equi, exſilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem ſupra ipſa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte ſubrumat, more pulli. In ſuprema vero tabulae parte, quaſi e ſpecula quadam Centaurus aliquis, illius ſcilicet parvos ſuos utrinque nutrientis maritus, deſpicit ridens non totus conſpicuus, ſed ad medium usque equum, leonis catulum dextra oſtentans & ſupra ſe extollens, quaſi per luſum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non ſatis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquiſitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem, tempeſtivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & menſuras integro aequabiliter reſpondentes, pictorum fili

a Οἷόν εἰσιν] Οἷ-ὸν εἰσιν *J.* Fl. Sed ſaepe hae ejusmodi voces ſic dividunt, quod ubique annotare non eſt operae; nam mox iterum ſic occurrit. b Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* c Ὅλος] Sic Edd. octo. Sola *J.* ὅλως. d Ἀνίχων] Ἀνίχω *J.* e Δεδίξαιτο] Δεδίξαιτο *Vorſt.* Nihil mutant Edd. f Μέτρου] Μέτρων ſola *J.* Ceterae μέτρων, male. Μέτρῳ Mſ. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τάμνειν. Ubi plura ejusmodi ſingularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. R.*

90. Ἐς τὸ θηλυκὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opſopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen cenſeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, ſi Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philoſtr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus deſcripſiſſet Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice deſcriptam, cujus tabulae exemplum viſebatur Athenis, cum ipſum Zeuxidis *πρωτότυπον* a Sulla miſſum Romam ad Martem naufragio intercidiſſet, plurima alia fuiſſe in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem ſpectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τοῦ μέτρου πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παίδων, ἱκανούτων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & menſurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris eſt talia ſcire.* Τῷ ὅλῳ inepte & inſulſe opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα ſeu menſuras in pictura, de quibus *Philoſtratus* junior in proœmio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία ſimpliciter eſt ſymmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud eſſe poteſt quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet reſpondere toti. Legendum igitur eſt, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionyſio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τῆς συμμετρίας ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑαυτὰ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis eſt conformitas membrorum recte conſtituorum ad ſe invicem, & ad totum.* Aliis eſt ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compoſitio. Plinio* in epiſtolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulſum ſtatuae caput, aut membrum aliquod inſpicerem, non ſic quidem poſſes ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δὲς ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ θηριῶδες ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, καὶ οὐ τὸν ἵππου αὐτῶν μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξάρας αὐτῶν στυγνὸν ὅμως ὀπὶ γελοῖον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντα, θηριώδες ἅλον, καὶ ἄρειόν τι, καὶ ἀπήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν δὲ θήλειαν, ἵππου γε καλλίστης, αἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀθρῆσαι ἔστι, καὶ ἄβαλοι· τὸ δὲ ἄνω ἡμίτομον γυμνασιὸς, σαγηνικὸν ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδῶται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μέλα-

[a] g Αὐτοῦ] Sic Edd. *J.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *A.W.* [b] Τῶν] Abest a Fl. Adest in *J. H.* P. [i] Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *S.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties factum in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαριτινά. *V.*

* Χαριτινά] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ὁμοῦ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἴσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Jomne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μορῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. Μίρων] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μύρων. *M. du S.* Ego μορῶν scribo. *J. F. R.*

6. Γραφίων παῖδες ἐπαυούντων] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαυούν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἐν γελῶντες κακχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J. F. R.*

8. Ἐπῄνεσα] Absurde *Opsopoeus*: *laude extollebam*, cum aoriст. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jons.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. R.*

μελαϊνουσα, ἡ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῇ νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον οἱ λέοντες ἀναβλέπουσι, μᾶλλον δὲ θῆλυς ἑκάτερον ἐπειλημμένοι ὑπὸ χρῆ τῇ μήτρι προσιφάμενοι.

sim, non ſubito tranſiens, & acceſſu *qui vix ſentiatur* converſa, viſum fallit, ubi ex altero in alterum ſubit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam eſt terribilis, id ipſum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum reſpiciunt, mammae interea quisque ſuae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adſiſtentes.

Ταῦτα δ' ὁ Ζεῦξις ἐνδειξάμενος, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἄτε καὶ πρώην ἐκεῖνοι τὸ ὑπνίας τὸ ξένον, καὶ

7. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper iſti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τῇ νηπίων] Ἐν τῷ νηπίῳ Gron. Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῇ νηπίων, ὅμως ἄγριον ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quae ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pullus? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος? Profecto meræ abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Graeca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῇ νηπίων? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῇ νηπίων, vel τὸ ἐν τῇ νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut κακίων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῇ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe *Opſopaeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῇ . . . προσιφάμενοι] Etſi praepoſitio *in* hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo *Dial.* praeced. *Merod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὅπλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίσαλε . . . . καὶ ἀφάμβους] Unum adloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίσαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀφάμβους ἀπενεγκάσθων: hoccine ἀσύσταλον: *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus *Opſopoeus* utrumque ſingulari numero reddidit, *age puer involutam picturam auſer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀφάμβους excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam juſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt ὑμεῖς ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Pariſ. poſt εἰκόνα erat, ſervavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero ſi quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀφάμβους mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adſtruere. Alia enim enallage eſt haec *Ariſtophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθεύδητόν, ἐπὶ γὰρ ἑορτάν. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (ſcil. lecti) Ceterum hic quoque obſervemus, non ſemper in tabulis pinxiſſe veteres, ſed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuiſſe tempore *Plinii*, vid. ap. ipſum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis ſe multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus uſos, ait Eruditiſſ. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento, γνώμῳ τ γραφῆς ὡς νέαν, ϗ τοῖς ἔμπροσθεν ᵉ ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὸς ἀχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, ϗ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεται τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, ἀφίβαλε ἤδη τ εἰκόνα, ϗ ἀράμβους ἀποκομίζεσθε οἴκαδε, ὅτοι γ' ἡμῖν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, ᵈ τ δ', ᵉ ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κτ' τέχνην, ϗ πολὺν ποιοῦ λόγον, ἀλλὰ παρδοξιμεῖ ἡ ἀκρίβειαν τ ἐργωνὴ τ ὑποθέσεως καινολομία.

Ὁ μ ὖν Ζεῦξις, ὅτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ὀπικληθεὶς, ϗ ὅτος ὁμοίου

ᵉ Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M.* Fl. B2. notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. ᵈ Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. ᵉ Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; *quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον olearium ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. H. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὅτοι γ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τὴν τέχνην, ἢ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *His namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitanti qua de causa venisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κατὰ τὴν τέχνην ἢ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλατας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι ὑμῖν τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τέτταρας γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει πολλαπλασίους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα πανταχοῦ συναραρυῖαν, καὶ ὅτι μετώπῳ μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοῦ, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ὅτι δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ σμικρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὸ στράτευμα ἐκεῖνο πανσυδὶ ἀναστήσας, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, νομίσας ὀλίγους ἄξειν, καὶ τούτων πελαστικὸν τὸ πολύ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τὸ στράτευμα ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ λῦσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεῖναι ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

[a] Δισμυρίαν] Δυσμυρίων male *J. H. B2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. [b] Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπιθήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. [c] Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2. Fl. P.* &c. [d] Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AIW.* Δ' ὀλίγων Edd. [e] Γυμῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Διεμυρίας. *V.*

72. Πελαστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πῆζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Διεμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕνα δεδέκα, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] *Oſporeus* verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. *Oſporeus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάχθη τῷ ὁ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθείᾳ φυλακῇ,

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τύτους ἐκέλευσεν ὁ Θεόδοτας, ὅτεως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλαπρύπτειν, ὡς μὴ καταδήλοι εἶεν ὑποφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκειν, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ ἀφέντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀναστήσαντες μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἀπαντᾶν ἐφ' [g] ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀνίστασθαι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωρίσταις. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτε πρὸς τὸ ὠδὶ δόξαν τοῦ ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τοῦ θηρίου ὄντος, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολίθους ὀθονεμότερον, ὡς ἂν εἰ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑφαιρουμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

f Καταιρύψαντας] Καταιρύψαντα P. g Ἑκάτερα] Ἑκατέροις P. h Τετριγότων] Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. J. Fl. H. P. &c. i Πρὶν ἢ] Sic habere J. Fl. H. & B2. notat Mediol. S.

97. ‡Τετριγότων] Ποῖον ἦχον ἀποτελούσων. P.

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

ge, adductum in Indice. Ἐπὶ πλεόνων autem firmat idem Duherus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: ὡς ἀγαπητὸν ἦν αὐτοῖς ἐλαφρὸν, ἢ ἐπὶ πλείονα ἀσπίδων. J. F. R.

64. Ἐπιπίπτουσι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐμπίπτουσι. J. B.

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. M. du S.

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat Vossius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγου. M. du S.

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opsopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantes quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. J. G.

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I. 18. A. V.

97. Τετριγότων] Mars. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. J. B.

Τετριγότων] Polyaenus τραξάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV. p. 385. A. Sed Philostratus 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετριγὼς pro τετριγός. M. du S.

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent Edd. sed & P. & S. nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra Dial. mort. XIV. ALEX. & PHILIP. ἀλλὰ πρὶν ἢ τέτταρα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I. 21. οὐ πολὺ δεῖν . . μὴ πλέονι λόγῳ μιλαλογχάων, πρὶν ἢ προσκυ-

πῆσαι

σὺν ὀδενὶ κόσμῳ ἔφυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῆς ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέφοντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἀκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο σὺν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ᾧ Ὁμήρῳ,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ οὖν ἅπαξ τε [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδὸν ἀπελέπονλο, ἀκ ἀναχόμενοι τὰ ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεἰν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀλφιρῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, ἐπίοντο δὲ ἢ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, ἢ τέλος, ὅτοι κρατοῖεν, προδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῆς δὲ φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο αὐτῶν. Et non semel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἰερείαν ἀνεχθῆναι τῆ Θεῷ. Ne plura addam. *J. F. R.*

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo suorum jaculis, & ab equistibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

10 *Dederunt sonitumque ruinamque.*

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, dejectis aurigis, *currus eum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum dejecissent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Insequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & rostris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus : & tandem hi suis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omisit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex *Fl.* & *B2.* Ἀποβάλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Καταβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. *B.* Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνεκυμβαλίαζον] Αἱρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

* Ἀνεκυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, sed *a* supra posuit *Solanus*, ut qui περιπειρόμενοι legi velit, addiditque conferendum Nostrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id est in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρῖρος, legitur. Alter locus est in *Gallo*, c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum ; quin passivum hic praeferam ; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περείκασαν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Graecch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέφοντα] Utergue interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant ; quae quemadmodum fieri possunt ? Praeterea didici, quum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀναστρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀναστρέψαι μόνον τὰ τῶν ἀλλων, & in Demonacte ἀναστρέψαντος τῷ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in *Aristophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀκόλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scytha, ὅτε ἂν ὑδὸν ἀνάστρεψον ἅμαξαν ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmuriensi* editum τὴν τὸ ὑδὺ ὁδὸν, quod in hac editione repeti video, quum recte *Basileenses* τὴν ἐς τὸ ὑδὺ ὁδὸν. *J. G.*

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

νοῦ, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· ἐπιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; Ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

12. Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὄψεις, καὶ θαυματοποιΐα, [g] ἄλλως σκεῦνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ. ταῦτα δὲ λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἔστι, καινὸν, καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AIW.* *e* Ἐπαιώνιζον] Sic *F.* P. *S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον *Schol.* & P. *f* Ἐγένετο] Ald. ἐγένοντο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. *g* Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *F.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* *h* Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόνθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀσκυμβιλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Α. 160. petita ſunt. *F.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λλ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τίμωντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus*, ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *F.F.R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *F.B.*

20. Περιπέροντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιων . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ἢ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἰ μόνον ἄξια ᾖ θεάτρου δυνηθῆναι.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; ἢ τί ποιοῦντα, εἰσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἀδιδάξω με ἥδη ἁρμόσασθαί τ' αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς ἠλακατίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ [a] ὑποκάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποκάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθος. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. 1. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor ſolum muſicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Aeolium involvat, haec enim duo ſaepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὰν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſaepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi apparearn, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-*

λεις εὐαφῶς ὑπὸ συχνῇ τῇ ἄρσει, ᾗ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τ χορὸν, καὶ τ ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τ Φρυγίᾳ τὸ ἔνθεον, τ Λυδίᾳ τὸ Βακχικὸν, τ Δωρίᾳ τὸ σεμνὸν, τ Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρὸν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ οὗ ἕνεκα ἐπεθύμησα τ αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τ πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἵνα πανταχοῦ φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ c ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, καὶ d ὁμωνύμως σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ὑδὶς

b Ἐκμεμάθηκα] Καὶ μεμάθηκα W. c Ἐνίκησας] Νικήσας Edd. & M. d Ὁμωνύμου] Ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σῦ. *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.*

rat, ut ſe quoque, quemadmodum gloriam ſibi comparet, doceat; quo & ipſe digito monſtretur praetereuntium; ὥσπερ, inquit, ὅτε ἐ σὺ ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ὑδὶς ἦν, ὃς ἡγεῖτο πάντων, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionide, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνύμου σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοι, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi. Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit.* Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio.* ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui.* Vulgo circumfertur: *cognominis ſui.* Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo paſto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμωνύμων σου] Leg. τῷ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμός σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τῷ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum, &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ἀδεὴς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖ νὺξ φαιὴ, σωθέντα σὲ πάντες, ὥσπερ ὅτι τὰ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστὶ δι' ἃ περ ἠξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθρωπον ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ δὲ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. ὅθεν ὦ ὄφελον ἀπορρήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον ἑαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conſpiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec ſunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis ſeparatam, non receperim, ſi inglorio & ignoto contingat, neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim. Occultae enim ajunt, nullus eſt reſpectus Muſicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipſius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοῦ, ἔφη, εὖ ἴσθι, καὶ μικρᾶς πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημον εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὑπῶσί πως εἰς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενον, ἐθέλοις προΐεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ ὅτως ἅπαντες εἰσονταί σε· ᾗ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὅτω μέγα, ἐς ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Reſpondet igitur illi Timotheus: Tu vero, inquit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis; longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-

[a] Τὰ ὄρνια — πικόνηκα] Tredecim illa verba deſunt in *F*. Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνια, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat ſola, odioſa caeteris avibus, in quas aſtuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, roſtro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* ſcribit Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum, quod is populares plauſus non aliter conſectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa ſtupet ſolidum; ſed tu vaniſſime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praeclara ſuperbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in ſua Lamia exponit. G. C.

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Caetera enim ſunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus*, alii. *F. B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνια] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνια] Saltus quem typotheta in *Funt.* fecit, videtur natus a ſimilitudine terminationis in κα; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πικόνηκα omiſit. *F. F. R.*

30. Ταῦτ' ἐστὶ δι' ἃ περ ἠξάμην] Lege δι' ἅπερ ἠξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *F. F. R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverſ. indoct.* c. 5. *F. F. R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὲν λόγος. Vide Interpr. *Perſii* ad Sat. 1. *F. B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς] Hujus adagii ſenſus eſt, quavis egregias dotes ingenii, ſi non proferas, perin-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ἐγὼ ὑποδείξω. ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποδήσομαί σοι· σὺ μὲν αὔλει μὴ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὀπίτομός τε καὶ ῥᾳδία ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ μὲν ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅπως πῶς συντίθημι. εἰ μὲν [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτι τινα δ' ἂν οἱ περίεργοι ἐπαινέσωσι, πιστεύσει μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κρο-

τῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαινεσόμεθα. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed —ἐσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσι Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν ἢ ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G. C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J. G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iisque te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J. J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J. B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πολε, καὶ συρίσαι, κρίνεσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλαξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀσφαίρωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητῇσιν, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ἐρέγονται, δημόσιόν τι ὑποδεικνύμενοι, καὶ ὡδὶ τὸ πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἐγὼ δὴν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

judicant vero aut ſeptem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiraverit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar

a Δὴ] Δεῖ L. Δὲ Fl. J. P. &c. b Οὐκ] Deeſt haec particula in Ed. Fl. Adeſt in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὲ ἆρα σὺ ἔμελλες ἐμοὶ φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: ὅτῳ οὖν ἆρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepte ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καὶ δ' ἐγὼν ποτ' ἔμελλον ἐὸ φρεσὶν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐφκειν, ἐνομιζόμην. J. G. G.

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam ſuum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἐμοὶ φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἡ ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum ὅτῳ pro ὅτῳ. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cujus conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis ſecutus ſum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δίκαιόν τάμοὶ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἰη γ' ἂν ὅτῳ φαίνοιμι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥξειν μοι τὰ ἐλπίδος καὶ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; ſublato poſt φαίνοιμι puncto, quod in vulgato conſpicitur. Verto: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea laudaſſes, foret ut ita viderer jam ſpei meae terminum tetigiſſe, in unius ſuffragio ſuffragia omnium complexus.* J. J.

Οὕτω] Sic L. uti emendari juſſerat *Jenſius*. M. du S.

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum eſt in Scytha p. m. 593. ἐ καλεσᾶς ἔμελλε ἐ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον οὕτω λέγειν. J. M. G.

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 20. contra *Th. Magiſtr.* adfert, dicens: Ἥμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἔμελλον. Atqui paſ-

ſtat omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſten-
95 diſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c ὅτ⟨ω⟩ δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι⟨ῳ⟩ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τούτων· εἰ δέ σοι δείξαμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπῃνέσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ ἂν οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ὅτι τέρας ἥκειν με τὴν ἐλπίδ⟨α⟩, ὃν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμην⟨ο⟩; ἐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λόγους. δῆλοι γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ ξυὺν ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόν⟨ος⟩ αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστῳ μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερ⟨ος⟩ αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων πρόσθε, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

c Οὕτ⟨ω⟩] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτ⟨ω⟩ recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς ἢ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῶμα † γεωμετρικόν. V.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύωμαι ὑπερωτηλικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικὸν. V.

* Κανονικὸν] Κανόνιον. C.

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* M. du S.

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατ⟨ος⟩, Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὁδὸς ἐμέλλον αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε δ' αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσις. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸ ἐφεξῆς. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλεν ὅτῳ λῆστὴς ἔσεσθαι τὸν γνάμψαντα. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόστονον περιπόσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialect. p. 58. nec amat Noſter ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φανήσεσθ⟨αι⟩] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

2. Ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ

ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἰσὰ ζηλοῦσι τὰ ἀθλοθέτου· τὸ δὲ ἀληθὲς ὁμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque orationi ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone.* c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῇ βασιλίσσῃ τῇ μὲ λόγῳ διηκαμμούσῃ, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχείᾳ ἴσχοντ⟨ι⟩. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τῶν

λυψηφόταλος ὁ παιδεία. σύ γε ἡ μάλιστα ὅσῳ τ' λθυκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθ ᾧ τολμήμαθ, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείλα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ἡ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μᾶ παντὸς ᾧ ἔθνους· ὥστε ἢν πῃ ἡ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὁ τῷ λόγῳ, ἡ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' ἡ Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν B2. male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λᾶυκὴν] Δύο γὰ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λᾶυκὴ ᾧ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡτ]ημένοις ἡ μέλαινα ᾧ ἡ τέτρυπημένη. *Ms. V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λᾶυκὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ᾧ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι.] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verisimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἡ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etli mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷόν εἰσιν ἵπποι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα ᾧ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ἡ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ', ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδ. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μᾶ ου παρέργου ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμοσθα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τὶ, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀπὸ δέ τις — ἡ ταῦτα, παιδιᾶς σύντροφ & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα ἐχ ὕοφις, πολλὴ ἐστὶ; alibi τάδὶ ὕοφις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

προστιθεὶς, ἀναπλήρωσον τὸ ἐνδέον σαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπνήμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι ἀποδειχθήσεται. ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον τῇ παιδείᾳ δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτῳ μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα.

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *A. W.*

28. Ὑπνήμια] Ἀβέβαια. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rectior* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγου γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τι ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quisquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοίγε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων] Opſoporus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius.* at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοίγε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτῳ μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρῆντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τὴν ὡδὶ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρρῆντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη φάδιον ἦτον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditione oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Aſſi bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unice arbiter, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter judicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repreſſit loquendi curſum; quum debuiſſet ſequi χείρισον, vel ſimile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida jam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer qua ratione factum ſit, ut Viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior Interpres recte apoliopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla paſſim apud Auctores occurrunt; de qua *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit. *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη φάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι] Hoc loco τὰ μεγάλα non περίλυσις, ſed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Piſae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὶ πρῶτον Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐνιαυτῷ, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἑπτὰ μόνους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, πρωταῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰσὶ δὲ αἱ ἐπὶ Παναθηναΐοις ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua *Joſ. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet *Heſychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem *Scaliger*. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. ſupra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

1 ΟΥ[a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπιθυμίᾳ δὴ Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλάνθρωπος ἀνὴρ, καὶ τῶν καλῶν ἐπιθυμάτων φιλομαθὴς τὰ πολλὰ· οὐκ ἐκ δὲ, εἰ καὶ βασιλείου γένους [b] ὤν, οὐδὲ τῆς πιλοφορικῆς, ἀλλὰ Σκυθῶν τῆς πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν 10 οἰκέτην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ἔτος δὲ ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ἐτέ-

νη

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σαύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic B2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὢν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανον W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐτέμενον] Ἐπαγίζουσι. V.

ΣΚΥΘΗΣ] Προσαλλὰ. Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium*. *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in B2. P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in προτρ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οὐ τῶν βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὢν] Turparunt editores novitii finceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὁ τῶν βασιλικῶν γένους ὤν, nempe ὁ pro ὤν. *J. J.*

7. Παλαφαιῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πόντια — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐντίμουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ξένος ἰατρὸς. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐντίμουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐντίμουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *Ad. M.*

Καὶ ἐντίμουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἡρῷῳ δὲ ἐντίμουσι. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τέρμα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀφ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλεῖται, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἢ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθῃς ἢ Σκύθαις μόνον ὑπάρχειν ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ὑπαγαγέσθαι οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς τοίχους οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, ἢ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀδὼν οἴνου σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abſegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male F. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμαινέτη. G.

24. Ἐπισάντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντίμουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida Thucyd. V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται σφείσιν ὡς αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἔκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκυθαι ὁ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν πρὸς τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν πρὸς τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς παρὰ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἔτι ἀπολλυμένους νομίζουσι, εἶναι τε τὸν ἀποθνήσκοντα ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν ἀπιέναι. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι ὡς πρὸς τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τὰ ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur, equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scytha, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive Jano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' ὃν μισθὸς τ ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλλιθύτου ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐνταῦθα ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν δεξιᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἔδοξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ἀπὸ. *f* Εἰ] Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam adgnoscunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *h* Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & quum grassaretur ita per universam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄδαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεσπεσιῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipsam, nugaciter; quum Athenienses nequeant θεσπεσιῶν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τ μ.] Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἢ ἐπαύσατο. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τῆς νόσου aeque ac παύειν τὸ νόσου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognost. pag. 151. vers. 29. (monente *Foësio* in Oecon. Hippocr.) ubi scribit *Galenus*: τὸ ἀφανίζειν τινα τ παρὰ φύσιν ὄγκον εἰπεῖν, ἐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσαι φάναι. Nec tamen ἐπαύσατο improbem. *J.F.R.*

34. Λύκος ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ ἐ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι ἐ μάλιστα & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurs.* AG. IV. 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Distinctio quam Cl. *Gronov.* post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἐστεφάνωται γε ἀεί, φασί, πυρέττοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ μάλα τοῦ Διός, ὥστε ἄπιστον, ὅς ἅλην ποτὲ ἰάσατο πόλιν.

Veruntamen coronata ſemper eſt, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope eſſe liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem ſanaverit.

Ἀλλὰ γὰρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μοὶ ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀπὴει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοφοδὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] ὑπὸ τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅπῃ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν καὶ [b] πλοίου ὑπεράντα, πλεῖν αὖθις ὅπῃ Βοσπόρου, ὅθεν οἱ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. ἔτως

Verum enim vero, cujus rei cauſſa mentionem illius injeci, ſuperſtes erat Toxaris, cum Anacharſis navigatione modo finita, a Piraeeo adſcendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim deriderī ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in univerſum viae ipſum jam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio, navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H. Fl. P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H. Fl. P.* Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverſo ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ.

57. Φοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρετταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. hiſtor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum ſit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita diſtinguendum, *καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos eſſe.* Certe puriſſima illa Florentina editio caret diſtinctione poſt τινας. Non ſemel hic libellus prava diſtinctione corruptus eſt ſive a librariis, ſive editoribus. Sic paullo ſupra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ εὐρίθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ δὲ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγεγράπτο. *Ac inventus illic eſt ſepultus Toxaris, cum ex inſcriptione, licet ea non amplius exſtaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *inciſum erat.* ubi vulgo male, εἰ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male ſe habent haec, Καὶ ὃς μᾶλλον διαφανὴς, μᾶς δὲ τῆ αὐτῆς οἰκίας ἦν, υἱὸς, καὶ πιστὸς. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐποιεῖ. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ φθέγξαιτο μόνον, αἰχήσεταί σε λαβὴ τῆ ὄντως ἀναβατέον. Sed legendum, *ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. Atque ut impenſius mireris, minus ejusdemque ſunt familiae, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas* (h. e. Pater talis cenſendus eſt, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero ſimul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus eſt, & maſcula quadam forma decorus: qui ſi tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum poſt ἤδη collocaverat. In *Pariſina* comma erat, rectius nihil diſtinctionis habet Fl. & *Obſopoeus* quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo ſublevatos eſſe.* Quod cum recte ſe habeat, *Senſum* quidem ſecutus ſum in tollenda poſt τινὰς diſtinctione; nec tamen novam poſt ἤδη addidi, quia non opus eſt. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex ſolo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo neceſſarium puto, quin ὑπὸ, etſi alibi non idem ſit quod ὑπὸ, hic tamen non ſit ineptum. Παρὰ τῶν enim ſaepe ſignificare *a parte illius*, ſive quod proficiſci-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχαιρε τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ὁρῶν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατρίωτις ἦσα; εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους [d] τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ὅτι τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, [e] ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον, αὐτόν τε Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; ὅτῳ μεμετεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον [f] εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ πρῶτο,

[d] Τῷ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. [e] Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. [f] Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Gl. *Perix.* ad *Aelian.* aliique obſenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 49. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ κυρίου; ubi & ὑπὸ locum habuiſſet. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα εἴθις ὀπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα εἴθις ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra Ἀναχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τῷ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τοῦ δοκιμωτάτου. *J. B.*

Τῷ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut ſit γένῳ τῷ δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione uſitatiſſima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἐξέπεμψαν αὐτοὺς — πεζὴν ἐσταλμένους ὁπλίσει. i. e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσει. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὕτῳ δημοσίᾳ ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra *Tim.* c. 14. ex diviſione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένοι τὸ γενεῖον. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξα-
ρις τὔνομα, ὁ τ' ὀπιφανῶν, ὥστε κ' ἐγνῶς ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ὃ ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἔρωτι τ' Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν κ' γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, κ' παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, κ' νῦν [a] ἀφῖρίσθαι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τ' ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἠκῦν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, κ' κατά γε τ' ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς ἀφ' μέσου [b] ἔθνεσι. κ' εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, ὕτως ἐτάραγμαι, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, κ' Ζαμόλξιδος, τ' πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, περιλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῆς Ἀθήνησιν, εἶτα κ' τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, κ' ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, κ' ἤθη, κ' πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῆς, κ' πολιτείαν, δι' ἃ δὴ σύ τε, κἀγὼ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, *Hoſpes, unde noſti nos? Et ipſe*, inquit, *inde ſum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus ſim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiiſſe, & nunc ibi vivere, & in honore eſſe apud optimos quosque? Ille ipſe*, inquit, *ego ſum, ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii ſtudio profectus venio tibi ſexcenta perpeſſus mala ab interjectis gentibus. Ac niſi in te incidiſſem, decretum jam erat, ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim, adeo perturbatus ſum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obſecro, *tu me, Toxari, adſumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima ſunt, oſtendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praeſtantiſſimos, mores, celebritates, vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae, propter quae & tu, & poſt te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

[a] Διατριβοῦσι] Sic W. Διατρίβουσι Edd. [b] Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτὸ] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὔνομα, ὁ τ' ἐπιφανῶν, ὥστε κ' ἐγνῶς ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur ſignificare *pariter*. *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ. ſaepe eſt *pariter*, *ſimul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτὸ] Notaverat Cl. *Hemſterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Geneſ.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit: *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit, ἐγνῶς κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditiſſimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro diſcedere liceret, verterem: *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem.* Haec ille. Sic fere *Dionyſ. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. verſ. 4. Ed. *Lipſ.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰκαίαν τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνην πείθομαι μάλιστα ἁμαρτεῖν τ' ἄλλων. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *ſecundum*, an *propter*, ut c. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua cauſſa, *ob*, *per*, *ſecundum* quam cauſſam verteris, non multum intererit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius quam quod in aliis eſt, ἀφατρίβοι. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦ δ'] Οὐκοῦν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, κ' ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharſis, ſcias factum me diſcipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita*, ut me, *plebeium in merem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ προϊδὼν ἀθέατον αὐτὸν [c] ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολὺν ἀλλὰ θάρρει· ὁ γάρ σε ἀνὴρ, ὡς φῄς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὕττων ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὑπολήψεταί σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δὲ ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὑπόχωρος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ γὰρ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἄλλα, καὶ τὴν πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅμως γέροντα ὄντα δημοτικῶς ἐσταλμένον. πολὺν δέ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶναι. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ὤν, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη δὲ εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

c Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J. Fl. H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἰκανῶν, ἦδ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, insit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὅς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνιώμενον] Vide Tox. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὴν χαρίσασθαι δεισιδαίμονα, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τάξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτὸν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ οὐ παρέργῳ θηταί σε τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὐφήμει, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρεχὼν τῷ ξένῳ ἄνδρα εὐποιΐας ἔπειτα μόνον, εἰδὼς ὅση [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ αὐτὸς δαίμονά σε τοῦτον αὐτὸς ἡμῖν προσεῖπεν, ὁ θεὸς συμβουλος, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσιὼν τῷ Σόλωνι, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ὢν τὸ παρ' ἡμῖν εὐπαίδευτον, καὶ ὅπως ταχεῖ πτερὰ ἀφεὶς, ἥκει συμπόσιον ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καγὼ ἐπιτήδειόν τινα τούτῳ ἐξευρὼν αὐτὸν, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ἅτε ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum dedue. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, submissa illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Hunc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & immortales praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipias, & germanum Graecum civem ef-*

a Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. b Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ὑμῶν cum ceteris Edd. M. c Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸν ξένον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτῃ ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*

60. Καὶ προξενήσεις] Προξενῆσαι αὐτοῦ ἴσχ. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ προξενῆσαι αὐτοῦ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δόξῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια πρὸς τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J. F. R.*

56. Ἐπιτήδειόν τινα ταύτῃ] Supple ὁδὸν. *AE. M.* Idem & *Gujetus* dixit. Quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J. F. R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προύξενῆς αὐτῶν. *F. G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενῆσαι αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipio illum, aedis publicas ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J. G. G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Guarinum* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προξῆ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερατλιάζειν sciens, ut non lon-

go

officia. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδη. ἡ ὅσα σοι ἔφλυε μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, σαύτα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξένη, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ χρῆμα ἡ σοφία τοῦτον ἀπάντων ἐπιλήσῃ ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δὲ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, ἔρωτα τὸ τέλος. ἔστός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανών, τοῦτο δεῖγμα φιλοσοφίας ἡ Ἀττικῆς. ἴστω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος εἶ, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, ἡ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως ἐκεῖνος ἥδη Σόλωνι τῷ ξένῳ, οἷα δὲ εἶπεν ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων ἡ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, ἡ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, ἡ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλῶς, ἡ πάντα τρόπον ὅπως ἡδέως [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, ἡ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὰ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ὀλίγου, ἡ πᾶσιν ἦν γνώριμος, ἡ

d Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse ἀγατρίψῃ. Sed alia manus ἀγατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδη] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἥμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα ἀγατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vera loquitur vibiam, vertitur insulsissime haec: ἡ πάντα τρόπον ἐκπρεπεστάτῳ, ὅπως ἥδιστα ἀγατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens veniderit.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα ἀγατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. πέμπειν ἐς Ἀθήνας, ἡ νῦν ἀγατρίψειν κτλ. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ἀπεπεῖ ostendimus restituendum esse ἀτεπεῖ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse ἀγατρίψῃ, sed alia manus ἀγατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Gronovii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit versum c. seq. *J. F. R.*

82. Ἐᾶναι] Legendum puto ἐκὼν, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Gerve ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν δὲ ἐκεῖνον δοκιμάζοντες. καὶ ὀλίγου δεῖν ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, εἰς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

que enim parvum quiddam erat laudare Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus.

Βούλεσθε ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος εἶναι δοκῇ; ὥρα γὰρ εἰδέναι ἃ τινός μοι ἕνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταυνὶ εἰς Μακεδονίαν ἦλθον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγόμενοι Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν εἰσπαίω τἀμὰ

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem *& coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο ſolum, ſine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τοῦτο L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένου] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητος] Δημοκρατικὸς ἐκεῖνος ὁ ψόφος δήμου πολίτης γεγονώς. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. J. G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζων. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζων, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.* J. G. G.

89. Καὶ ἐπίσης ὀλίγου ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac prorſus eosdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt:* alter, *eosque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Graeciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπίσης ὀλίγου ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα ἐ ἐμυήθη. J. G.

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, fa-

illam affecto; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, deinde ἐς τ ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὼ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγλω μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθ@, καὶ τὸ κάλλ@, καὶ τ ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τ ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ὀπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖν@ νεανίσκ@ ἐπεπόνθει πρὸς τ τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον ἔτω διαλεθήσεσθαι τ γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατ' τ ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι g τῶν λόγων h ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ πρόεχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ i συγγραφάμεν@ προστά-

10. πρῶτον] Ita recte Edd. Πρῶτον male L. ait *M. du S.* ἐπεδήμησα] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἐπιδήμησα male Fl. ὑμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. 15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ἡμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. i Συγγραφάμεν@] Sic Edd. & M. Ἐπιγραφάμενος L.

ſactum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Δημοκόλων@ γενόμεν@] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non ὐδὲν, vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι ὥρας τινὰς, εἰ μὴ κ' Ἀγαμέμνων ἐπέβαν. *M. du S.*

2. Ἐπαγαμένω] Delevi jota ſubſcriptum, quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat, non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιότης ἐκεῖν@] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἐκεῖν@] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιότης ἐκεῖν@] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιότης ἐκεῖν@] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ λόγων ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ λόγον] Malim δεῖξαι τ λόγων ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τ λόγων, vel δεῖξαι (τι) τ λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραψάμ.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Διων. c. 29. & Πιρ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμεν@ προστάτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραψάμεν@, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſilium.

τάτας, συναγωγὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ὁλαῖθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ἔτερος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν ἡμῖν ἄλλοι χρηστοὶ, ἡμῖν δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ εἰ ἄν ἀλλαχόθι [a] τοιοῦτοι εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε λέξω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρώτους ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ πρὸς τὸ δῆμον εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] ἅπαν ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὃ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὸ μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὸ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ οὐ μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλος διηγήσαιο, πλησθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad univerſa poſſet? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharſidi, isque barbarus, Toxaris, ſed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem ſyllabis, dixere, *Multi quidem, hoſpes, & alii boni doctrique in urbe viri, nec alibi tot bonos viros invenias. Duo autem maxime ſunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum ſuperiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Attica illos decimi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipſum magna cum utilitate reipublicae accidit. Faciunt quidquid ibi volunt, volunt enim quidquid optimum eſt. Benignitatem enim, & in hoſpites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa ſe benevolentia venerabiles tamen praeſtant, & quam ſint placidi, quam faciles acceſſus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo poſt facto.*

II. Ut-

a Τοιούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b δεκάδι] Sic Edd. Δεκάδα W. c Ὅσον ἐθέλωσιν. ὃ. γ. ο. τ. α.] Haec ſeptem verba in Edd. omiſſa, ex Cod. W. reſtituta.

39. Τῇ Αττ. δικ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένη λόγους δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Λυκίνον, καὶ τοὺς λοιποὺς. V.

* Δημοσθένη] Δημοσθένους erat in Editis exemplaribus, ſed mutavit *Solanus*, ſine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, ſed *circa* ſignificat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένα Δημοσθένη ſcribere jubeant Grammatici, videat noſtrum in *Demoſth. Encom.* c. 9. & ibi, ubi Δημοσθένους ſcribere ſolet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνη amant. J. F. R.

lium T. III. p. 480. συγγράφεσθαι τινὶ, *operis ſocium adſcribi*, inveniri, teſtis eſt *Suicerus* in Theſaur. Eccleſ. Vide etiam Cl. *P. Weſſeling.* Obſ. II. 6. p. 162. (quem conſuiendum Cl. *Hemſterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendiſſe animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggreſſus, praeſides conſcripta de illis hiſtoria (praeſules* eſt ap. Benedict.) quum debuiſſet: *quibusque adſcitis patronis*; id enim ſignificare προσάτου νέμειν, προέδρους, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι & συγγράφεσθαι, ibidem docet *Weſſelingus*. Cum vero ex *Luciani* bis accuſat. c. 29. ἐπιγράφονται ἄπαντες προστάτην ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προστάτου aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. uſitatius ſit, non repugnaverim, ſi quis & hic illud recipere malit. J. F. R.

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Opſopoeus* interpres ſic vertit (*Attica Muſa*) quomodo legerit, neſcio: videtur tamen legiſſe Ἀττικῇ δεκάδῃ, & ſibi intellexiſſe μούσῃ, quaſi fuerit quaedam decima Muſa Athenis. Sed ea δέκας non ad Muſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit *Plutarchus*, quod (credo) ſatis manifeſtum videbitur noſtro lectori. J. P. a G.

Ibid. Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philoſtratum* p. 564. φασὶν δὲ ἐν τῷ τῶν Ἑλλήνων, καὶ καλοῦσι τοῦτο ἕνα τῶν δέκα, &c. De Herode ſermo eſt, qui reſpondet id ſolum, *ſe Atticiſte meliorem*. In notis ad eum locum de *ſecunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. ſcriptum eſt δευτέρᾳ. Quod an Lucianeum ſit, viderint alii; mihi nunc de eo diſpicere non vacat. M. du S.

42. Ὅτι ἂν ἔτος] Haec verba: Ὅτι δὲ ἔτη ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. ſolo reperiuntur. M. du S.

Ibid. Οὗτοι ἐθέλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripſit ad me Cl. *Geſner.* ſuper hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum eſſe video Cl. *du Cerf*: Pla-

„ que

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet: ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilices auribus tenus devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa bibantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Clinias filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amasse modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ἂν μέν τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὑπονοῇς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ἅμα φθέγξαιτό σε, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὅταν μέγας ᾖ, καὶ καλὸς ἀρρενωπίᾳ τινὶ τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιλο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἀναδησάμενος, τοσαύτην τὴν Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίοις, πρὸς τὸν Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ἅλως, ἐν τοῖς ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ ἔστος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

[d] Ἀπάξεταί] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξωμαι male S. & A. [e] Οἰχήσεταί] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. [f] Ἀκούουσιν] Ἀκούουσι W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. J. H. P. &c. [g] Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant J. Fl. H. P. [h] Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. V.

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, „ quidquid optimum eſt.* Legit igitur, καὶ τοιοῦτοι γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται δὲ „ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τὸ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ fim[m]. Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲ, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲ αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque mente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὠτὸν ἀναδησάμενος] Lege ἀπονοστεῖ σε ἀπὸ τοῦ ὠτὸν ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. aG.*

Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τοῦ ὠτὸν ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet, rapiabit.* *J. J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ ὠτὸν] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πεπαυμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐκ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησίν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὴ καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς ἱερὸς, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξεν Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀσαφέως. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc fit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. disces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισεῖσαι dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F. G.*

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πεπαυμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἄτασθαι πελάσσει. *J. B.*

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Aseraeo Ceüs* factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐκ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας καὶ παρ' εὐδενδρέω ναὸν ἑλθόντας ἀφρόντι δίζας. Fuisse autem *Ceüm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs*. Vid. Μακρόβ. c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galasi*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. . . *M. du S.*

Κεῖος] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλαὶ *duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐχματιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτνης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄκυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωτογενιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: τὸ δ' ἱρίσιμον δὴ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πρῶτος πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ὕτος ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κατηγορῶν σὺ τῆ Ἀττικῆς Δήμητρι τὸν Ὑμηττὸν, σὺ τῆ ὑπωρείᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἀλλ' παραλέλειπται in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ὦ ἰθυκοῖς, non autem Ἐφιστιάδων) ut ubi ἄπαθεν τῶ ἄστεως vivat, addit: συνίγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse misanthropon: sed cum homines nanciscì in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κύμασι
Τίμων δ', ἐ πίσησθε, παροὶ δὴ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῦφι δ' μίμνασο ἀπιστεῖν, ἄφθονα ταῦτα τῆς φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερείδης] (Ἐπερείδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὴν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliæ descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὴς τοῦ χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed καμπικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quæ nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἡ τῶν μέτρων ἐκ ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μαινδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἅρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδόν] Παίζει χαρίεντος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πιτηδόν, σωρηδόν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quæ fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετός τε, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιχῶτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quæ enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλιωνεῖ φασι συνεκπεσεῖσαν τὴν λάρνακα ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν ἤδη πάλιν ἱσταμένου, σωτίας δὲ ἀναπεπταμένας. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκωρεῖ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλιώνιος] Etsi constet plures fuisse Deucalliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θηλάτυς, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν θηλῶν ἀνατεθραμμένων.

Ibid. 89. Σώτειρα ἐ ὑσρογέτιδι] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ ἐ θεός, Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτήρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ τούτῳ τῷ ἐσχατιᾷ] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐν' ἐσχατιῇ. ὀθι δώματα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δολιὴν σποδιῇ ἐνέκρυψε μιλάκην
Ἀγροῦ ἐν' ἐσχατιῇ, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νηδύμου] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδου] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui

fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse..

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυσάμβων] Libentius legerim ἀναυσάμενον maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐναυσάμβων, sed ἀναυσάμβων.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, ô rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε καταλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃν τούτου ὄντα ἔχων λόγους Κρῆτας τὸ τάφῳ τοῦ Διός. *Sepulcro Minoïs inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastæ legendum est non τὸ τοῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso: & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τ' ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τ' ἐσῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τ' Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατόμβας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὅταν ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est Διάσια dicta fuisse λύειν τὸ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύσας, unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυτιάζ, & ἀσηθὶς pro λυτηθὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐκ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τῷ κεμωλείων.

Pag. 114. 24. Οὕτωσὶ μὲ εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθῆ λέγῃ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθῆ λέγῃ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκριβία περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄσυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitæ) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄσυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ὁ Βαρβαρος.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄσυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φανίππου ἄσυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἡγωνίκατε] Lego ἀγωνιατεῖ, & πεπόνθατον.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τάμνω, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δὲ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur ἀλλὰ παρακόσεως. de hac voce ἡσθὸν, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδὸν, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα μόσχεια ταύρων] Ajunt esse Atticismum, πόσατα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μόσχεια. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρως μεγάλης] Puto scripsisse Lucianum λήρως μεγάλως μεγάλῃ τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρως nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδῃ πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συνιτρίβη ὥσθ' τὴν πίτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνιτρίβη περὶ τῇ πίτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παρεμβάσαντες, fecerunt ὥσθ' τὴν πίτραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πίτραν legas, alius, si περὶ τῇ πίτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ διηράνας ἐξέβαλε μὲν τὸ αἰπόλιον, καθάπερ οἱ τὸν πῦρ τῷ χειρὶ διαῤῥιπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀνυπόλυτον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, ᾗ scilicet, ᾗ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amolliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exiguae res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τίνυντίν ἐγανάκτεις] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est; *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε τοῦτο significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνεμώνιον] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνεμώνιον.

Ibid. 63. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμοὶ] Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμοὶ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμοὶ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Καταλλαγὲν εἰ θήκαις] Suspicor legendum θήκαις, *in arca*. forte etiam pro θήκαις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θήκαις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θήκαις, non εἰ θήκαις, quemadmodum scripsit supra, καλλακτιλῶσιν ὑπὸ μοιχλοῖς ἓ κλαυτ.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δισμοῖς κατασκοποῦσας] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲν ἀκριβέστατα ἐπίστανται ἐπιτηδεύειν τὰ ἀρχαῖα κτήσασθαι, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξαντες, τὰ δὲ καλλοσκήσαντες. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, ᾗ μετροῦντες, ᾗ ἱστάντες, ᾗ ἀλφιτοκοποῦντες. libenter legerim ἀλφιτοκοποῦντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Lounclavianae.

Ibid. 76. Μέτρον] Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μου χαθυπερφώνου] Cum sequatur mox ἀνοίγων τὰς θήκας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυρία domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγὸς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producas ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παιδὸν γνησίαν] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχον δυσμόρων βίᾳ,
> *Heus, liberorum ne solcum seras Diis*
> *Invitis.* ———

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρου τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, sed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi servus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Aristoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμος ἐστὶν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in sermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud est quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona est; nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pseudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit; ἔλεγε τοὺς οὐ μᾶλλον ἂν πολάζεσθαι ἐν ἀλυπλήξοις ἢ μὴ τετριμμένους ἀγγείοις ὑδροφόρους. At pro τετριμμένοις legendum est τετρυμένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ibid. 21. Πρὶν ἱερῶναι χεδὸν ἐκχυθησομένης] Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, in πφίλ. de servo oblivioso,

Ὅσις σκαλίβυμμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλήσεται πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum; ἐκεῖν' εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρήζεται τὸ κεχηνὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέρους] Scilicet videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα] Istud τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελῶν in ἰλιῶν: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θᾶττον ἂν ἐς εὐμερίστερον τελέσειε ἄκρα καὶ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque scopum perveneris*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaninae*, de Brasida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρθίων ἀκοντίων] *Horat.* de Fortuna

—— *si celeres quatit Pennas*

sed quod in Mſ. Cod. legitur, impensius placet, ἀετῶν scilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἕτερα δὲ ὑποπλαγξ] Bene ἕτερα. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τῆς μὴ ῥαδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. sic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ τῶ ἀγαθῶ δρομεὺς τὸ ὑποπλαγγ- οὐδὲν καθυποστορίσας, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ ἢ πολλούς] Mſ. Cod. ἐγὼ δέ τοι.

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολῶν ὥστε πρίασθαι βρόχον] *Ne laqueo pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etsi scio vocem hanc Latine reddi servata proprietate satis commode non posse.

Ibid. 64. Πρόκεινται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπιλπίσασιν] Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπιλπίζειν *in spem inducere* est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ibid. 71. Λίνον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico ad vinciendas epistolas, testamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίας, Δρόμωνα] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τὸ ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. ὦ Δᾶοι & Τιβίοι &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabysus Assanum est.

Pag. 136. 85. Ὁ Ἑρμῆς] *Herm.* in hacce materia:

Plures annabunt theyuni, & cetaria crescunt.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petitum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorsum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ πρωΐαν ἄλλος μαστίγοι τις] Error: legendum enim ἄλλως, id est *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἐπιστροφίας] Ἕνεκα τούτου, ut ait Comicus, διὰ ταῦτ' (id est διὰ παιπτὰς) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενίδεω Κόδρε] Vide Suidam in Εὐφενίδης Κόδρος. Hujus proverbii meminit & Themistius in βασιλικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκῳ τῷ Καλλίᾳ] Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditissimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῶν πρωτεύων] Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῶν ἐπὶ πότους ἰδίως λεγόμενον, παθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, τῷ Διὶ σωτῆρι, ibi emendandum est, Ἑρμῶν ἐπὶ πότους ἰδίως &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud *Homer.* habes.

Ὦ πυμάτῳ σπένδοντες, ὅτε μεσσείοιτο κέλευθος.

His addas licet *Jul. Pollucis* testimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταῖος πότος. Apud Athenaeum legas quae

que Ἑρμῆς εἰδῶ πόσιος ὦδε Στρατιδι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσώρητον &c. ἀκλειοπτός] Hujus ἀφωνίας veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεα πόντου] In Mſ. Cod. βαθυκότεα. Videlicet βαθυκότης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κότῳ habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κότῳ brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πιεῖν scilicet) δὴ χρὴ φύγοντα ϵ̓ις μεγακήτεα πόντου
Ῥίπτειν ϵ̓ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἀλιϐάτου.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello περὶ Στοϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἂν ϵ̓ν αὐτῷ ἦδη] Mſ. Τί ἂν ὅτι ϗ ὡ &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ὃ γὰρ δὴ αἰκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθικτος] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἰσχάλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἰσχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἦν &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπειν] Mſ. καλλείπειν ἀεὶ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερόλῳ ϵ̓ Κλείνει] Homines sunt sua *potentia* nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. ὃ γὰρ λαμϐάνει μαθητὴς, εἰδὼς ὅτι ἤδηται ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε ἤδη αὐτὸς ἐπιστάμϐνος, ὥστε ψευδέσθαι καὶ ἐξαπατᾶν ὑπισχνούμϐνος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se situm illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκῳ] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολάψῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίεμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ ϗ προσίεμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῆ κολάκων.

Ibid. 79. Τόνδε Δι] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑηδὸν] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑηδὸν ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἑκάστους. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συϐαρι῀ γὰρ ἁλόντος ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἑηδὸν ἀπεκείραντο τοὺς κεφαλὰς, ϗ πολλῷ μούνῳ προεθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἑηδὸν, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑηδὸν per, καθ' ἕκαστους, aut κατὰ τάχιστα, sed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἑηδὸν conversum per ὀρχηδὸν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τὸ δὲ Λαυρεϊκὸν μεταλλεῦν ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκας῀ δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἑηδὸν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτοι ἀπόλοιτο] Ex *Homeri* versu.

Οὗτοι ἀπόλοιτ' ἐρὶ δῶν ἰριπύδου Διόμηδες.

Pag.

Pag. 150. 28. Προεδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέρκαλλες] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιθυμεῖν μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mf. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἑλέᾳ βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκστῖναι τ' ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati, ut & Lucianus.* Ἐρᾷν. νοεῖν δακτοι εἰλυφρμῶοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλος. *discipuli apud Terentium.* ἄσμ ὑπὸ τῆ δικελῃ *quomodo intelligendum.* Ἐπιτηδῶν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud schol. Pindari emendatus.* ἔθμα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρύκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσίᾳ τ' πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γνησιώτατος poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὲ φημι] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῖν ὑποσήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ὑποσήσομαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἀιθραικὸς εἶρμα] Notum proverbium, Ἀιθραικὸς ὁ θρασυπρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰθόμενον γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν ἀλαπέπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παντὸς τούτου] Recte τούτου; quippe cujus imago ibi, in ἑκατιᾷ scilicet. Nam ἑκατὶα est χωρίον νομὰς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Παρὰ τούτου. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, ἀλαζονείας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπεροψία] Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 7. cap. 9. primulo statim initio, ἐκ τῆς ὑποψίας ἐπελάβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ibid. 97. Ἑλέᾳ βωμὸς] Hujus aras meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλέᾳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικαρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mf. ἠθῶν.

Ibid. Μονήρης δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιάζοντες dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖτω] Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχεῖν significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστῖναι τ' ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστῖναί τινος, sed τινά; itaque pro ἐκστῖναι τ' ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ἐν τ' ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφεσιν] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνίατος, σύμβολος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τ' ἀνιάτων τι ἐ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνιάτων τι ἐ δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττῃ ἐ ἰλαίᾳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαττίζοντα] Male in libris scriptis πίττοντα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρμον αἰτήσαντι] Qui *cornum* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ὕπαρ, aliud ὄνειρος; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων δεδυράμεων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, δεδυραμεοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀσυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διδύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ἄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad Lisharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἢ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χορὸν συνελθόντες ἐν αὐλῷ ἢ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Erasmi* codex habebat, ἢ γὰρ &c. scilicet λέγε παρεμβάσεως.

Pag. 161. 87. Ἐπήφηνοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδίετης δὲ, ὑόασκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπισηδᾷν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμοὶ ἐπισηδᾷν ὑπολήψονται ἐπιδεατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ ἢ βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθηΐδι] Mendum est. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, ἢ τὸ ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρόντος, ὄδην. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro ἢ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τὸ ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρόντος, ὄφελον ὑδὴν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελον ὑδὴν ὄν, verti ea ratione debet, qua δίον εἶπεῖν, & δόξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἔρισμα τῶν Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρισμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ τοῦ ἂν ἥμαρτε ἢ μήπω τὸ φρονεῖν ἐπερισμοῦ, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐπερισμοῦ nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρεισμοῦ, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἵππια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἰσάγαγεν ὄθμαλα δίφρα.

Sed quid hoc, quaeso, ἰσάγαγεν ὄθματα δίφρα περὶ δίφρον? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νύσσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρα nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα τοῖς Αἰολεῖς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *motus*, vel

agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox eſt, (quam nos primi eruimus) ex ὄθωδαι, quod κυνῆδαι aliquando ſignificat, ut ex Euſtathio diſcere eſt. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapſus*, ἀντὶ τῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρυ (δίφρυ eſt ἅρματος) ἀντὶ τῦ, τὸ κύκλῳ ἅρμα. Itaque Callimachi verſum Latine ſic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem verſu lego, ἐσήλατον pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum ſcio neminem, qui quidem ad has reculas ſapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρνεῖ, ut auctor Thucydides ὁ πρώτῳ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῦ δήμου. diſtabat ab urbe 60. ſtad. ſed non eſt quod quis exiſtimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuiſſe. Nam equites tantum certavere ἐν Φυγίοις (locus eſt Atticæ) & quidem ἱππομαχίᾳ βραχείᾳ. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praeſcripto artis, pingens; cum ibi ingentem ſtragem editam fuiſſe ſignificat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆ πόλεως, non eſt, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim iſtuc ſignificare, *fortiter pro patria*, ſeu *urbe pugnare adverſus Acharnenſes*, ut πολεμεῖν πρός τινάς. Idque ſi verum eſt, error hic erit, isque manifeſtiſſimus. Acharnenſes enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adverſus Acharnenſes ſtrenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνᾶς, quomodo in hac ipſa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνᾶς, inquam, cum Peloponneſios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati ſunt Attici, ut oppidum obſidione ſolverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde eſt, & Mſſ. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίαν] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pauſanias. Nota autem differre βυλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Heſychius.

P. 166. 50. Συγγίνῃ ἀγχιστῶς] Recte. differentiam enim agnoſcunt grammatici inter has voces; Heſychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὸν υἱὸν ἐκκλέψω ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifeſtus. Quid enim hoc ſit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Ariſtophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipſiſſimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus eſt.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἐδεσμάτων συγκείμενον, Heſychius. ſed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. εἶναι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὀνόμασαν, ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ Φιλοξένης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene ſane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem eſt, αἱματία, eſt quod vulgo dicimus, *ſoupe brouillée*, ex ſanguine anſerino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus eſt nigrum aut certe fuſcum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde λεκάνης & λόγου ἐπικυλικεῖον· unde etiam λόγιον & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, niſi Plutarcho interpretis ſui error obeſſet: etſi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum eſt. Locus praeterea, quo de agitur, illuſtris eſt, & non indiligenter legendus. Rem ipſam, uti ſe habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas ſe recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo ſtetit Demoſthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. ſcilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuiſſe populus olfecerat, ſeſe purgare cum ſtuderet, nemo audire, imo obſtrepere omnes, praeter, neſcio quem, hominem ſane elegantis ingenii, qui è conſeſſu cum ſurrexiſſet; quid autem, ait, viri Athenienſes, eum, qui calicem habeat, non audietis? (eſt autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece ſic pag. 857. σὺν ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν τὴν κύλικα ἔχοντα; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια ſua canebant, is venuſtatem hujus dicti facile agnoſcet: Talis autem ille mos: ſumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus paſſim ſcriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ὁ δὲ τοῖς συμποσίοις τὸν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etſi vera ſunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctiſſimus, ibi ſe turpiter dedit: ſic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuſez vous à ouïr un perſonnage qui a le langage ſi bien doré?* Quae autem ad oram libri addita ſunt, (ab eo, necne, haud ſane ſcio,) nihilo certe meliora ſunt: *Il y a une alluſion à ce mot κηλεῖν, qui ſignifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora iſthaec ſunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune eſt, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis ſignificatione diſſitas; ſed tota loci illius venuſtas ex iis quae ſunt a me ſuperius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Meſſieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorſum iſthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadverſum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent noſtri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos ſcriptores interpretandos Gallice ſunt aggreſſi, doctiſſimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctiſſimos) nec Graece ſciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis ſcriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus ſcriptoris ſi vel pagellam tantum intelligat, μυρίαν ὀφλισκάνων ἀσυνέσιαν. idque ita verum eſt, ut, ſi mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim νίῳ quidam φωσφόρῳ exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῦς, ὦ παῖ, δῦς ἐμοὶ λευκάνλῳ, ἐμπετὲς γάϊ?

P. 172. 21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ τὸ Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιαφθείρασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς ἀποτίθησι.

Ibid. 34. Ἐννεάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἔνθα ἁλιμενῆ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σεαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κοπίδων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

—— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

—— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.